

АКАДЕМИЈА ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ

АКАДЕМИЈА
ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА
СРБИЈЕ
1998-2023

Монографија

Београд, 2024.

АКАДЕМИЈА ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ

АКАДЕМИЈА ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ

1998-2023

Монографија

Београд, 2024.

АКАДЕМИЈА ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ 1998-2023
Монографија

Председник АИНС
Проф. др Милош Недељковић,
Редовни члан АИНС

Уредници
Проф. емеритус др Бранко Ковачевић, почасни председник АИНС
Редовни члан АИНС
Проф. др Александар Гајић, редовни члан АИНС

Технички уредник
Драгана Ђурић
Технички секретар АИНС

Издавачи
Академија инжењерских наука Србије
ул. Краљице Марије бр. 16, 11120 Београд
Тел. 011 3370 652
е-пошта: ains@ains.rs
ainsrbija@gmail.com

Академска мисао, Београд
Приморска 21, 11120 Београд
Тел. 011 3218 354
www.akademiska-misao.rs
office@akademiska-misao.rs

Година издања: 2024

Тираж: 300
Штампа: Академска мисао, Београд

ISBN: 978-86-6200-015-6

Copyright © 2024

Академија инжењерских наука Србије

Биографије су штампане у изворном облику како су приложене од стране њихових аутора. Сва права задржана. Није дозвољено да ниједан део ове књиге буде снимљен, емитован или репродукован на било који начин, укључујући, али не и ограничавајући се на фотокопирање, фотографију, магнетни упис или било који други вид записа, без претходне писмене дозволе издавача.

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР.....	I
ПРЕДСЕДНИШТВО АКАДЕМИЈЕ ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ	V
ЧЛАНОВИ АКАДЕМИЈЕ ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ	VII
БИОГРАФИЈЕ ЧЛАНОВА АКАДЕМИЈЕ ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ	1
РЕДОВНИ ЧЛАНОВИ.....	3
ДОПИСНИ ЧЛАНОВИ	115
ПОЧАСНИ ЧЛАНОВИ	191
ИНОСТРАНИ ЧЛАНОВИ.....	203
ПРЕМИНУЛИ ЧЛАНОВИ.....	269
ИНДЕКС	275

АКАДЕМИЈА ИНЖИЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ

25 ГОДИНА РАДА 1998-02023

ПРЕДГОВОР

Ова књига Монографија настала је поводом двадесетпетогодишњице од оснивања Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС), и представља пето издање у оквиру монографске едиције посвећене развоју и раду АИНС-а у протеклом периоду. У њој су сажето приказана прва четири издања, и мало детаљније је обрађен претходни период од 2018. до 2023. године.

Одлука о оснивању Инжењерске академије Југославије је донета 15.01.1998. године када је на Скупштини Савеза инжењера и техничара Југославије формирана матична комисија за припрему докумената и организацију оснивачке Скупштине. Ова Скупштина одржана је 8.07.1998. године, када је усвојен Статут и формирана четири одељења (за машинске, електротехничке, грађевинске и рударске, технолошке и металуршке науке. Изабрано је Председништво сачињено од председника (Академика САНУ М. Вукобратовића), потпредседника (Академика ЦАНУ М. Ђуровића), генералног секретара (Проф. Др М. Секуловића), и секретара одељења (проф. Др Ј. Тодоровић, проф. Др Димитрије Ђакин, проф. Др Миливоје Ивковић и др Милан Митровић). Извршен је избор првих дванаест редовних чланова у сталном саставу, као и три почасна национална члана.

У првом издању Монографије 2002. године констатује се да Академија броји стодевет чланова (дописних и редовних), једанаест националних почасних и тридесет пет иностраних чланова великог међународног угледа. Академија је била организована у шест одељења, и то: Одељење машинских наука, Одељење електротехничких наука, Одељење грађевинских наука, Одељење технолошких и металуршких наука, одељење рударско-геолошких наука и одељење биотехничких наука. Академијом је руководило Председништво у скоро истом саставу, дошло је до мале промене у руководству одељења, секретари су били професори: Ј. Тодоровић, З. Ђурић, Ж. Прашчевић, С. Милошевић, С. Вујић и Р. Лазаревић.

Истакнуто је да је још 1968. формирана Светска федерација инжењерских Организација (WFEO), да су 2002. године у свету постојале 42 инжењерске академије, а пет од њих сачиниле су 1985. Савет Академија Инжењерских и Технолошких Наука (CAETS). Постављен је циљ да се АИНС учлани у CAETS.

Променом имена Државне заједнице у Србија и Црна Гора и ова Академија је 12.05.2004. године прилагодила Статут и променила свој назив у Академија Инжењерских Наука Србије и Црне Горе. У другом издању едиције Монографије, објављене 2005. године наводи се да Академија броји 138 чланова (дописних и редовних), 9 националних почасних, 19 почасних чланова-саветника, и 38 иностраних чланова. Поред тога констатује се да осим чланства у CAETS-у седамнаест националних академија је учлањено у Европски Савет Примењених Наука и Инжењерства (EURO-CASE).

Постављени су циљеви попут непосредног утицаја на универзитете, учешће у глобалном доприносу референтним инжењерским иновацијама, општем напретку инжењерства и технолошких наука.

Раздруживањем државне заједнице на Скупштини одржаној 26.10.2006. године поново је прилагођен Статут, долази до још једне промене имена у Академија Инжењерских Наука Србије (АИНС). Министарство за државну управу и локалну самоуправу је донело решење о тој промени 23.05.2007. године.

Треће издање Монографије ојављено је 2008. године, у поводу десетогодишњице оснивања академије. Констатовано је рад у претходним периоду праћен завидним резултатима у организационом, кадровском и на научном плану, и да су у савременом свету образовање, наука и технологије најважнији предуслови за развој земље и њен цивилизацијски статус. Истакнуто је да се у свету остварује интезиван развој информационах, рачунарских и телекомуникационих и других технологија, а да се у нашој земљи заостаје. Наведени су светли примери производње авиоиндустрије у првој Југославији, бродоградње у другој, производа војног комплекса... Међутим време снажне глобализације утицало је на индустријску производњу у земљи. Наведени су општи интереси који треба да утичу на рад академије: одрживи економски развој, инжењерство и окружење, технологија, продуктивност и запосленост и глобализација истраживања и инжењерска едукација.

Основне активности чланова Академије се одвијају у одељењима, чије су седнице петнаестодневне. Поред одељења од 2000. године радио је стални научни Семинар на ком су у преко сто радова шире тематике саопштавани резултати појединих грана инжењерства.

Доношењем новог Закона о удружењима извршено је ново усклађивање Статута, и АИНС је пререгистрован у Агенцији за привредне регистре (АПР) и уписан у регистар удружења 7.04.2010. године. Овим поступком АИНС је конституисан као правно лице у облику непрофитне и невладине организације, формиране са циљем да допринесе општем напретку инжењерства и техничко-технолошких наука у Србији.

У настанку прве Југославије, која је била знатно већа земља од Србије, значајну улогу имао је научник српског порекла Михаило Пупин. Проф. Ђорђе Станојевић, професор Велике школе у Београду у сарадњи са Михаилом Пупином увео је 1884. године наставу електротехнике, и то само 4 године након Колумбијског универзитета. У то време гостује у Београду и Никола Тесла, по чијим проналасцима је поменути проф. Станојевић пројектовао прву хидроелектрану на полифазном систему. Градња ХЕ „Под Градом“ на реци Ђетини започета је 3. маја 1899. године, а камен темељац је положио камен темељац. Пуштање у погон обављено је 2. августа 1900., што је само 4 године пошто је изграђена у свету прва ХЕ по том систему, ХЕ „Бафало“ на Нијагари.

Краљевина Југославија је имала 260 авиона и била је трећа авиосила у свету, а преко 100 авиона је произведено у земљи. Производила је и средства класичног и софистицираног наоружања. Социјалистичка Југославија је наставила са развојем војне индустрије, тенк Т84 на пример, развила јаку бродоградњу, у чему је била шеста земља у свету. Произвела трећи танкер по носивости у свету, већина речних бродова за потребе војске произведена је у домаћим бродоградилштима. Развила је јаку електронску индустрију, дигиталне и хибридне рачунаре, ЦНЦ машине, итд. Детаљан приказ рада Академије у првих 20 година приказан је у прва четири издања у едицији Монографије, а тзв. Мала Монографија која обухвата 25 година рада АИНС објављена је од стране актуелног Председништва 2023. године.

Октобра 2018. године у саставу АИНС-а било је 110 редовних чланова, 72 дописна, 64 инострана члана, што је укупно чинило 246 чланова. Са 8 почасник укупан број износио је 254 члана.

ПЕРИОД 2018-2023

Рад је настављен на уобичајен начин, али је током пандемије Ковид 19 преминуло укупно 40 чланова, од тога 34 домаћа и 4 иностраних и 3 почасна члана. Поред тога уведена је забрана окупљања која је svela рад АИНС на минимум. Отказани су семинари, нису организовани састанци и одељенска предавања и конференције...

Касније је, сагласно Статуту и Пословнику о раду извршен избор нових дописних чланова, па је на Изборној скупштини одржаној 1.07.2022. године изабрано нових 22 дописна и 3 почасна члана. Сви кандидати за унапређење су преведени из дописних у редовне чланове. Истовремено су изабрани Секретари одељења.

На првим изборима за Председника и два његова заменика није било кворума, па је одржано поновљено гласање дана 7.11.2022. године. Генерални секретар је изабран на састанку Председништва 8.02.2023 године. Састав Председништва Академије налази се одмах после овог предговора, а потом и састави сваког од шест одељења.

У актуелном саставу АИНС има 112 редовних, 74 дописна 65 иностраних и 7 почасних чланова, што укупно чини 186 чланова у радном саставу, што са иностраним чини укупно 258 чланова.

У наведеном периоду одржано је више националних и међународних скупова, неки са импозантним бројем учесника и броја држава. Без утврђивања приоритета набројани су само неки од њих, детаљније је приказано у Малој монографији.

Из енергетике су одржана три међународне конференције, две у Београду „Energy and Ecology Industry”, крајем октобра 2018., потом „Hydropower Maintenance and Modernization“ 2019. и једна у Скопљу такође 2019. године. На првој од њих било је 118 учесника из 12 светских држава, од Аустралије до Америке. Од око 100 аутора 47 су били из иностранства, а 54 из Србије, од којих су 10 из МОЕ. Конференцију су подржала три Министарства Владе Р. Србије, САНУ, IANR-међународно удружење за хидраулична истраживања итд.

У оквиру сарадње са „Energy Transitions in Europe - Common Goals, but Different Paths“ организован је посебан скуп.

Одељење биотехничких наука организовало је 5 конференција из области пољопривреде, шумарства, агроиндустрије.. заједно са више факултета и института из земље и околних држава. Издао је 2 монографије и објавило значајан број радова.

Одељење грађевинских наука заједно са МОО учествовало је у стратегији развоја „Паметних градова“, (Smart City), учествовало у изради закона о инжењерству, у расправи о изградњи насеља у зони Савског насипа, заједно са МООЖС, публиковало значајан број књига, монографија и часописа, а организовало је и две међународне конференције.

Чланови одељења електротехничких наука су активно учествовали у акцијама АИНС-а заједно са другим одељењима и МОО.

Чланови Одељења машинских наука су имали активну сарадњу са Euro-CASE, ASHRAE, ESIS, Кинеском инжењерском академијом, Мађарском академијом инжењерских наука,..

Одељење рударско геолошких и наука о материјалима штампало је велики број монографија и научно стручних радова, осам зборника реферата, реализовало 13 индустријских пројеката,.

Одељење технолошко металуршких наука је преузело сарадњу са CAETS - Светским саветом инжењерских и технолошких наука, а проф. Б. Стојановић је активна чланица Савета ове организације.

Организован је већи број округлих столова у сарадњи са другим организацијама, са Академијом медицинских наука „Инжењерство у медицини“, са ЕТФ и РТС „E-mobility and M-banking“, са МФ „Употреба зеленог водоника“ итд.

О активностима МОО и појединачним члановима АИНС за више детаља упућујемо вас на малу монографију.

Са два Министарства потписани су споразуми о сарадњи.

Важећом верзијом Закона о науци АИНС је уз САНУ и Матицу српску препознат као научна институција од националног значаја.

ПРЕДСЕДНИШТВО АКАДЕМИЈЕ ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ

Председник АИНС

Проф. др Милош Недељковић,

Потпредседник АИНС

**Проф. др Александра Смиљанић
Научни саветник Милена Симић**

Генерални секретар АИНС

Проф. др Бошко Стевановић

Секретари Одељења АИНС:

Проф. др Мирјана Шијачић Николић,
Одељење биотехничких наука

Проф. др Душан Најдановић,
Одељење грађевинских наука

Проф. др Миодраг Поповић,
Одељење електротехничких наука

Проф. др Александар Седмак,
Одељење машинских наука

Проф. др Мирко Вујошевић,
Одељење рударских и геолошких наука

Проф. др Биљана Стојановић,
Одељење технолошких, металуршких и наука о материјалима

ЧЛАНОВИ АКАДЕМИЈЕ ИНЖЕЊЕРСКИХ НАУКА СРБИЈЕ**ОДЕЉЕЊЕ БИОТЕХНИЧКИХ НАУКА**

РЕДОВНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Витомир Видовић
2. Проф. др Србислав Денчић, академик ВАНУ
3. Проф. др Золтан Заварго
4. Проф. др Зоран Кесеровић
5. Проф. др Душан Ковачевић
6. Проф. др Косана Константинов
7. Проф. др Ратко Лазаревић, *почасни секретар Одељења*
8. Проф. емеритус др Бранка Лазић
9. Др Снежана Младеновић Дринић, научни саветник
10. Проф. др Виктор Недовић
11. Проф. др Ратко Николић
12. Др Милена Симић, научни саветник, *потпредседник АИНС*
13. Проф. др Милорад Стошић
14. Проф. др Мирјана Шијачић Николић, *секретар Одељења*
15. Проф. емеритус др Драган Шкорић, академик САНУ

ДОПИСНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Милан Божовић
2. Проф. др Зорица Васиљевић
3. Др Весна Драгичевић, научни саветник
4. Проф. др Ненад Ђорђевић
5. Проф. др Жарко Илин
6. Проф. др Михаило Николић
7. Проф. др Дамјан Пантић
8. Проф. др Ново Пржуљ, академик АНУРС
9. Проф. др Лазар Савин
10. Проф. др Ратко Ристић

ИНОСТРАНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Петер Распор
2. Проф. др Милан Ристић

ОДЕЉЕЊЕ ГРАЂЕВИНСКИХ НАУКА

РЕДОВНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Петар Анагности
2. Проф. др Владан Ђокић
3. Проф. др Бранислав Ђорђевић
4. Проф. др Миодраг Јовановић

5. Проф. Светислав Личина
6. Проф. Милан Лојаница, академик САНУ
7. Проф. др Михаило Малетин
8. Др Игор Марић, научни саветник
9. Проф. др Драган Милашиновић
10. Проф. Бранислав Митровић, академик САНУ
11. Проф. др Душан Најдановић, *секретар Одељења*
12. Проф. др Живојин Прашчевић
13. Др Мила Пуцар, научни саветник
14. Проф. др Борислав Стојков
15. Проф. др Милорад Терзић

ДОПИСНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Бранко Божић
2. Проф. др Бранислав Ивковић
3. Проф. др Милица Јовановић Поповић
4. Проф. др Ђорђе Лађиновић
5. Проф. Владимир Лојаница
6. Проф. др Снежана Маринковић
7. Проф. др Златко Марковић
8. Проф. др Душан Продановић
9. Проф. емеритус др Александар Прокић
10. Проф. др Бранислав Пујевић
11. Проф. др Бошко Стевановић, *генерални секретар АИНС*

ИНОСТРАНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Рудолф Гифингер
2. Проф. др Борис Владимирович Гусев
3. Проф. емеритус др Патрик Даулинг
4. Проф. др Вјачеслав Александрович Иљичев
5. Проф. др Бернارد Милер
6. Проф. др Раденко Пејовић
7. Проф. емеритус др Дејвид Лојд Смит
8. Проф. др Михаило Трифунац

ОДЕЉЕЊЕ ЕЛЕКТРОТЕХНИЧКИХ НАУКА

РЕДОВНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Сања Вранеш
2. Проф. др Слободан Вукосавић
3. Проф. др Љиљана Живанов
4. Проф. др Љубиша Зековић
5. Др Бранка Јокановић, научни саветник
6. Проф. др Бранко Ковачевић, *почасни председник АИНС*
7. Проф. др Ванчо Литовски

8. Проф. др Мирослав Лутовац
9. Проф. др Љиљана Милић
10. Проф. др Братислав Миловановић
11. Проф. др Градимир Миловановић, академик САНУ
12. Проф. др Вељко Милутиновић
13. Проф. др Јован Нахман
14. Проф. др Зоран Петровић, академик САНУ
15. Др Предраг Петровић, научни саветник
16. Проф. др Миодраг Поповић, *секретар Одељења*
17. Проф. др Вељко Поткоњак
18. Проф. др Бранимир Рељин
19. Проф. др Александра Смиљанић, *потпредседник АИНС*
20. Проф. др Милић Стојић

ДОПИСНИ ЧЛАНОВИ

1. Бошко Буха
2. Проф. др Небојша Дончов
3. Проф. др Небојша Јанковић
4. Проф. др Зоран Јеличић
5. Проф. др Бранко Колунџија
6. Проф. др Милан Милосављевић
7. Проф. др Александар Нешковић
8. Проф. др Драган Поповић
9. Проф. др Јован Радуновић
10. Проф. др Милан Савић
11. Проф. емеритус др Срђан Станковић
12. Проф. др Миле Стојчев
13. Проф. др Владимир Стрезоски
14. Проф. др Миодраг Темеринац

ИНОСТРАНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Олга Борић Лубеки
2. Проф. др Јасмина Вујић
3. Проф. др Валери Годиак
4. Проф. др Роберт Иван Дампер
5. Проф. др Хелмут Детер
6. Проф. др Георги Димировски
7. Проф. др Бранко Докић
8. Проф. др Петар Ђурић
9. Проф. др Мирослав Крстић
10. Проф. др Емил Леви
11. Проф. др Тошиаки Макабе
12. Проф. др Јовица Милановић
13. Др Ранко Остојић
14. Зорица Пантић
15. Проф. др Јозеф Пјотровски

16. Проф. др Радивоје Поповић
17. Проф. др Милица Стојановић
18. Проф. др Драган Стокић
19. Проф. др Валтер Хенинг
20. Проф. др Кришна Шенаи

ОДЕЉЕЊЕ МАШИНСКИХ НАУКА

РЕДОВНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. емеритус др Миролџуб Аџић
2. Проф. др Никола Бабин
3. Проф. др Милун Бабић
4. Проф. др Мирослав Бабић
5. Проф. др Мирослав Бенишек
6. Проф. др Бранислав Боровац
7. Проф. др Срђан Бошњак
8. Проф. др Александар Гајић
9. Проф. др Мирослав Демић
10. Проф. др Драган Домазет
11. Проф. др Вуко Домазетовић
12. Проф. др Чедомир Дубока
13. Проф. др Ненад Ђајић
14. Проф. др Ђорђе Зрнић
15. Проф. др Ненад Зрнић
16. Проф. др Зоран Јовановић
17. Проф. др Милош Којић
18. Др Миодраг Месаровић
19. Проф. др Момчило Милиновић
20. Проф. др Милош Недељковић, *председник АИНС*
21. Проф. др Милосав Огњановић
22. Проф. др Симеон Ока
23. Проф. др Петар Петровић
24. Проф. др Александар Седмак, *секретар Одељења*
25. Проф. др Бранислав Тодоровић
26. Проф. др Марија Тодоровић
27. Проф. др Владета Чолић

ДОПИСНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Бојан Бабић
2. Проф. др Зоран Боричић
3. Проф. др Александар Грбовић
4. Проф. др Градимир Данон
5. Проф. др Милован Живковић
6. Проф. др Горан Јанкес
7. Проф. др Реља Јовановић
8. Др Стеван Максимовић

9. Проф. др Драган Марковић
10. Проф. др Драган Милутиновић
11. Проф. др Љубиша Папић
12. Проф. др Милан Петровић
13. Проф. др Владимир Поповић
14. Проф. др Бошко Рашуо
15. Проф. др Владимир Стевановић
16. Проф. др Драгослава Стојиљковић
17. Проф. др Душан Теодоровић
18. Проф. др Драган Христић

ИНОСТРАНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Валериј Георгијевич Градецки
2. Проф. др Умберто Дезидери
3. Проф. др Корнел Еман
4. Проф. др Јошихико Накамура
5. Проф. др Имре Рудаш
6. Проф. др Јиан Сонг
7. Проф. др Јелена Сребрић
8. Проф. др Куангди Су
9. Проф. др Ацуо Таканиши
10. Проф. др Мануел Хеитор
11. Проф. др Феликс Леонидович Чернуско

ОДЕЉЕЊЕ РУДАРСКИХ И ГЕОЛОШКИХ НАУКА

РЕДОВНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Љубиша Андрић
2. Проф. др Синиша Боровић
3. Проф. др Слободан Вујасиновић
4. Проф. др Слободан Вујић
5. Проф. др Мирко Вујошевић, *секретар Одељења*
6. Проф. др Александар Грубић
7. Проф. др Раде Јеленковић
8. Проф. др Зоран Јовановић
9. Др Светомир Максимовић, научни саветник
10. Др Радуле Поповић, научни саветник
11. Проф. др Миленко Пушић
12. Др Драган Радојевић, научни саветник
13. Проф. др Љупко Рундић
14. Проф. др Радомир Симић
15. Проф. емеритус др Душан Старчевић
16. Проф. емеритус др Надежда Ћалић

ДОПИСНИ ЧЛАНОВИ

1. Др Владан Батановић, виши научни сарадник
2. Проф. др Небојша Бојовић
3. Проф. др Миленко Буразер
4. Проф. др Срђан Костић
5. Проф. др Немања Поповић
6. Проф. др Петар Станојевић
7. Проф. др Зоран Стевановић
8. Проф. др Милош Танасијевић

ИНОСТРАНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. емеритус др Георг Армтхауер
2. Проф. др Курлена Михаил Владимирович
3. Проф. др Цоло Вутов
4. Проф. др Александар Олегович Глико
5. Проф. др Венцислав Иванов
6. Проф. др Марија Илић
7. Проф. др Михајло Месаровић
8. Проф. др Гулан Озбајоглу
9. Проф. др Гувен Онал
10. Проф. др Климент Николаевич Трубецкој
11. Проф. др Ранко Цвијић
12. Проф. др Валентин Алексејевич Чантурија
13. Проф. др Елена Леонидовна Чантурија

ОДЕЉЕЊЕ ТЕХНОЛОШКИХ, МЕТАЛУРШКИХ И НАУКА О МАТЕРИЈАЛИМА

РЕДОВНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Влада Вельковић
2. Проф. др Звонко Гулишија
3. Проф. др Ненад Игњатовић
4. Проф. др Мића Јовановић
5. Проф. др Карољ Касаш
6. Др Оливера Милошевић, научни саветник
7. Проф. др Синиша Милошевић
8. Проф. др Бранислав Николић
9. Проф. др Љиљана Петрашиновић-Стојкановић
10. Проф. емеритус др Слободан Петровић
11. Проф. др Љубинка Рајаковић
12. Проф. др Дејан Скала
13. Проф. др Момчило Стевановић
14. Проф. др Биљана Стојановић, *секретар Одељења*
15. Др Надежда Талијан, научни саветник
16. Проф. др Драгољуб Ускоковић

ДОПИСНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Бранимир Гргур
2. Проф. др Ђорђе Јанаковић
3. Проф. др Бранка Јордовић
4. Проф. др Мирјана Кијевчанин
5. Др Бранко Матовић, научни саветник
6. Проф. др Весна Мишковић Станковић, *заменик генералног секретара АИНС*
7. Проф. др Бојана Обрадовић
8. Проф. др Рада Петровић
9. Др Илија Плећаш, научни саветник
10. Проф. др Владимир Срдић
11. Проф. др Оливера Стаменковић
12. Проф. др Рајко Томановић
13. Проф. др Петар Ускоковић

ИНОСТРАНИ ЧЛАНОВИ

1. Проф. др Радослав Ацић
2. Проф. др Гордана Вуњак Новаковић
3. Проф. др Милорад (Мајк) Дудуковић
4. Проф. др Ненад Марковић
5. Проф. др Еуген Олевски
6. Проф. др Радован Станислав Пејовник
7. Проф. др Војислав Стаменковић
8. Проф. др Данило Суворов

ПОЧАСНИ ЧЛАНОВИ АИНС

1. Проф. др Дејан Илић
2. Проф. др Момир Ђуровић, академик ЦАНУ
3. Проф. др Ђула Мештер
4. Проф. др Зоран Поповић, академик САНУ
5. Проф. др Велимир Радмиловић, академик САНУ
6. Проф. др Драган Савић
7. Др Владимир Цизељ
8. Проф. др Душан Чампраг, академик САНУ
9. Проф. др Ђорђе Шијачки, академик САНУ

**БИОГРАФИЈЕ ЧЛАНОВА
АКАДЕМИЈЕ ИНЖЕЊЕРСКИХ
НАУКА СРБИЈЕ**

РЕДОВНИ ЧЛАНОВИ

ПЕТАР АНАГНОСТИ, редовни члан Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС) од 2006 године. Редовни професор (у пензији од 2000 године) Грађевинског факултета у Београду. Рођен је 10 маја 1934. у Таковици, од оца Владимира и мајке Милице рођене Минић.

Основну школу и Гимназију је завршио у Београду 1952. Дипломирао на Грађевинском факултету у Београду 1957 са оценом 9,65. Докторирао на истом факултету 1962 год. из области теоријске Механике тла. За насловног доцента је изабран 1969 на Грађевинском факултету Свеучилишта у Загребу, за ванредног професора је изабран

1979 а за редовног професора 1985. на Рударско геолошком факултету у Београду. За редовног професора Грађевинског факултета у Београду је изабран 1992 и са пуним радним временом. Био је ментор у 6 магистарских теза и три докторске дисертације. Публиковао је 9 поглавља у монографијама, 28 саопштења на ино- скуповима, 46 радова у домаћим скуповима , 15 радова у страним и домаћим публикацијама, 10 генералних извештаја и уводних излагања.

У наставној активности предаје: Доњи строј - Геотехника саобраћајница, Подземне конструкције, и Саобраћајни тунели, а у последипломској настави за иностране студенте предмете Механика стена и Подземне конструкције. Од 1992 на Грађевинском факултету у Подгорици предаје предмете: Механика тла и Подземне конструкције и на архитектонско – грађевинском факултету у Бања Луци предмете Земљани радови и Подземне конструкције. Од стране Института „Јарослав Черни“ Београд, и „Института за Путеве“ Београд био је ангажован као предавач на летњим курсевима за инжењере из земаља у развоју.

У инжењерско-стручном раду од 1958 радио у предузећу Енергопројект прво као пројектант а затим од 1962 до 1973 шеф бироа за геотехнику и насуте бране, од 1973 до 1976 директор радова на изградњи високих брана Бајано и Вјехо Педро, и међународног аеродрома Токумен у Панами, од 1977 до 1991 технички саветник и главни инжењер за област геотехнике, а од 1991 до 1992 помоћник директора предузећа Енергопројект – Хидроинжењеринг. Најзначајнија стручна–ауторска остварења су:Највише бране у СФРЈ: Тиквеш (113м), Калиманци (98м) Газиводе (108 м), одбрамбени насипи акумулације ХЕ Ђердап -1, брана ХЕ Ђердап –2, у иностранству: Гвинеја: брана Банијеа; Кипар: бране Аја Марина , Помос , Полемидија , Мавроколимбос , Јермасоја; Перу: брана Поечос , Бурма: брана Сезонгон); Јордан: бране Зарка Калид Бин ал Валид , Ирак: бране Бекме Хамрин и Бадуш . Београдски железнички тунел: излаз код Карађорђевог парка, Водоводни тунел Созина (Црна Гора). Санација пута Бован - Соко Бања, премошћавање клизишта на аутопуту Е-5 Београд – Ниш; аутопутеви у Малезији и Перу. Темљење објеката: Палата Београђанка – Београд, Дом културе у Смедереву, Силос у фабрици угља "Сунце" у Сомбору. У Русији темљење зграда више банака у Москви и Волгограду.

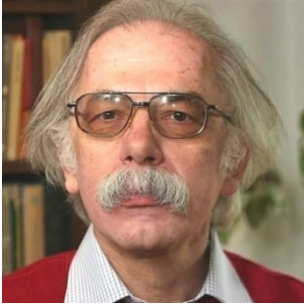
У међународној сарадњи као експерт из области геотехнике био је ангажован од стране Светске Банке за Развој у Вашингтону , Министарства Иригација у Либији , фирме Mahab Gods у Ирану , Министарства за енергетику и инфраструктуру у Перу .

У организационој активности Више пута је биран у Управни Одбор Југословенског друштва за механику тла и фундаирање, а на дужност Претседника друштва 1987 до 1991. На међународном конгресу Друштва за механику тла и фундаирање (Сан Франциско 1985) је изабран је у Управни одбор Међународног друштва за механику тла и фундаирање у мандатном периоду 1985 – 1989. На већем броју међународних конгреса и симпозијума је учествовао у својству генералног известиоца, уводног предавача, члана панела и сл.

ЉУБИША Д. АНДРИЋ, редовни члан АИНС од 2012, Научни саветник у Институту за технологију нуклеарних и других минералних сировина, од 2022.г. у пензији, рођен је 6. априла 1957. у Земуну. Ожењен је, супруга Весна, рођ. Крњаић. Имају сина, Владимира, рођеног 1985, доктора економских наука, запосленог у Институту економских наука у Београду. После завршене средње електротехничке школе "Никола Тесла", уписао је Рударско-геолошки факултет, Универзитета у Београду, где је дипломирао 1984, а магистарски рад одбранио 1993. Докторску дисертацију, из области науке о материјалима одбранио је у Центру за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду 1999. године. Са радом започиње 1986. у Институту за технологију нуклеарних и других минералних сировина, пролазиви кроз све фазе истраживачких звања (од 2004.

год. научни саветник) и руководећих функција (од 2009. год. руководиоц и помоћник директора Сектора припреме минералних сировина и неорганске технологије) до пензионисања. Од 2014. године стиче звање редовног професора Универзитета у Београду на Техничком факултету у Бору, на катедри за Минералне и рециклажне технологије. Сходно укупним истраживачким активностима и свом научном профилу и афинитету, бави се фундаменталним, развојним и примењеним истраживањима у области припреме металних и неметалних минералних сировина. У периоду од 1986-1990. године учествује на ухватању многих индустријских и полундустријских постројења, међу којима се посебно издвајају: (Сепарација кварцног песка "Милићи", 1986-1987, "Боговађа"-Страгари, 1988, каолинисани гранита "Гараша"-Аранђеловац, 1988-1989, белоречког пешчара "Бела река", Бор, 1990-1991). У периоду од 1990-2022. године, у научно истраживачком раду у Институту за технологију нуклеарних и других минералних сировина, његов рад је усмерен ка освајању и развијању нових научних проблематика у припреми минералних сировина, и усавршавању процеса микронизације, механичке и механохемијске активације, њиховој примени и могућности примене нових материјала. У том периоду на пољу међународне сарадње, остварио је веома успешну сарадњу са Словачком (Mineral Processing, Institute of Geotechnics Slovak Academy of Sciences, Košice), Русијом (Institute of Inorganic Chemistry SB RAS Novosibirsk), Турском (Mineral and Coal Processing Section-Mining Faculty, Istanbul Technical University, Istanbul), Бугарском (University of Mining and Geology, Sofia) и многим другим. Својим радовима, дао је велики допринос изучавању: кинетике и механизма сувог финог и ултра-финог микронизирајућег млевења материјала, а његови радови су публиковани у многим међународним часописима као што су: Science of Sintering, Advance Science and Technology of Sintering, Powder Metallurgy Science & Technology Briefs, Materials Letters, Chem Ind., Materials Science Forum, Ceramics International, Materials and Design, Journal of Ceramic Processing Research, Journal of Ceramic Science and Technology, Waste Management & Research, Journal of Thermal Analysis and Calorimetry, Revista Romana de Materiale-Romanian Journal of Materials, Chemical Industry & Chemical Engineering Quarterly, Physicochemical Problems of Mineral Processing, International Journal of Mineral Processing, Transactions of the Indian Ceramic Society, Revista Minelur, Composites Part B, JCOMB, Materials and Technology, Advances in Materials Science and Engineering, Interacem and etc. На Scopus-у је евидентирано његових 57 радова који су цитирани 479 пута при чему је х-индекс 12; у мрежи Researchgate списак публикација је 58 и број цитирања 597 и х-индекс 12 (април 2023.г). У периоду од 1986-2022. године учествовао и руководио израдом 38 пројеката финансираних од стране Министарства за науку и Министарства заштите животне средине и др., и на изради 83 прединвестиционих студија, инвестиционих програма, пројеката и ревизија пројеката. У оквиру пројеката којима је руководио односно учествовао као сарадник, урађено је десет магистарских теза и девет докторских дисертација. Коаутор је 33 техничких решења. Учествовао је приликом израде књиге: "Рударски инжењери у 19. и 20. веку" 2004, 2006. објављује монографије под називом: "Лискуни-Припрема и Примена", 2013 "Уситњавање млевењем-Микронизација, механичка и механохемијска активација млевењем", 2014 уредник поглавља: "Експлоатација неметалних минералних сировина", у монографији: "Српско рударство и геологија у другој половини XX века". Уцбеник: Управљање и тртман отпада" објављује 2014. године. У периоду 1998-2022., објављује једанаест поглавља у домаћим и међународним монографијама. Проф. др Љубиша Д. Андрић, има 410 објављена научна и стручна рада у домаћим и међународним часописима и зборницима са домаћим и међународних научно-стручних скупова. Био је главни и одговорни уредник Зборника радова XVI и XIX симпозијума о ПМС. Од 2010. редован је члан Балканске Академије Наука за Минералне Технологије, Истанбул, Турска. Од 2012. редован је члан Академије Инжењерских Наука Србије. Члан је редакционог одбора часописа: "Рециклажа и одрживи развој" од 2008., а од 2010. и Journal of Mining and Metallurgy, Section A: Mining. Од 2011-2021. потпредседник је Балканског Конгреса за ПМС. У периоду од 2010-2022 године, одржао је седам предавања по позиву.

МИРОЉУБ АЦИЋ је рођен 1944. у Зајечару. Ожењен је и има двоје деце. Основну школу и гимназију завршио у Београду. Дипломирао 1968. а докторирао 1982. године на Машинском факултету Универзитета у Београду. Ради 2 године у индустрији, а од 1972. на Машинском факултету Универзитета у Београду где је прошао кроз сва звања, а 2010. изабран је за професора емеритуса Универзитета у Београду. Био је шеф Катедре за технологију материјала, шеф Катедре за термомеханику по позиву, секретар Одељења машинских наука и подпредседник Академије инжењерских наука Србије.

Вишегодишњи гостујући професор/истраживач на Техничком универзитету у Лисабону (IST) у Португалу, на Техничком факултету Friedrich-Alexander у Нирнбергу-Ерлангену у Немачкој и на Универзитету UBI у Португалу. Боравио је више месеци на Имперал колеџу у Лондону, Универзитету у Лидсу, Беркли универзитету Калифорнија и другим универзитетима.

М. Ацић је коаутор два универзитетска уџбеника, увео је више предмета на мастер и докторском курсу, публиковао је преко 140 радова, био је ментор или коментор 13 докторских дисертација, држао више предавања по позиву у земљи и иностранству, рецензент је више угледних часописа. Формирао је истраживачку лабораторију за сагоревање и опремио је савременом опремом искључиво из сопствених међународних пројеката.

Био је члан експертског тима Југословенског ратног ваздухопловства., представник Србије при ЕУ за област водоника и горивних ћелија и члан Airbus Group - Electric Propulsion – EuroCASE.

М. Ацић је учествовао или водио неколико десетина домаћих и страних научно-истраживачких и развојних пројеката: развој оригиналног система за сагоревање турбомотора ТМ 40 (ВТИ), ерозивно сагоревање ракетних горива (ВТИ), развој горива, мотора и возила (ЗЦЗ), одсумпоравање димних гасова (Минел), провере главних бакљи (НИС и US Steel). Руководио је националним тимом или био учесник у више великих међународних пројеката из група Оквирних програма (FP) Европске уније: Истраживања керамичких горивних ћелија SOFC; Развој нове концепције сагоревања за европски млазни мотор за цивилне ваздухоплове (BRITE/EURAM); Одсумпоравање димних гасова термонерегетских постројења (Department of Energy USA); Развој вишеговоривних горионика високих перформанси (FlexHEAT); Смањење емисије угљендиоксида (BECA); Управљања енергетском потрошњом (SmartSpaces – пројект који су одабрале Уједињене Нације за праћење климатских промена); Развој протонских горивних ћелија (PEMFC-Eurogas); Истраживање турбулентних струјања (DAAD).

Главни доприноси науци: - оригинални модел локалне брзине горења чврстих ракетних горива на бази турбулентног преноса масе и топлоте у хемијски реагујући гранични слој са удивом масе за произвољну геометрију погонских пуњења ракетних мотора, - нумерички програм унутрашње балистике ракетних мотора са чврстим погонским пуњењем произвољног попречног пресека, - развој методологије, сензора и првенствена експериментална истраживања структуре зоне пламена ерозивног горења композитних ракетних горива, - идентификација новог подрежима Келвин-Хелмхолц нестабилности струјања течности (горива), - ригорозни доказ да је могуће мерити поље температуре и пренос топлоте у граничном слоју при интензивном топлотном зрачењу и високим температурама, - први мерио профил температуре и пренос топлоте у високотемпературским керамичким горивним ћелијама (SOFC), - у области турбулентног сагоревања гасовитих горива развио је идеју да се контролисањем размере и времена живота Колмогорових вихора може утицати на кинетику процеса хемијских реакција и тако контролисати емисија и стабилност пламена, што је доказао развојем новог гасног горионика чије су перформансе превазишле највише светске стандарде, - дао је допринос боњем разумевању ограничења у области истраживања брзих процеса, при коришћењу техника снимања ултрабрзим- интензивираним (ICCD) дигиталним камерама, - развио је нови концепт инсектицида за летеће инсекте на бази физичке интеракције течности и наноструктура хидрофобних тела, потврдио концепт и патентирао течни инсектицид састављен искључиво од компоненти које се користе у људској исхрани.

Тренутно је активан у области истраживања коришћења водоника у енергетске и пропулзивне сврхе и у развоју уређаја за сагоревање водоника и природног гаса, других гасовитих горива и биогаса. Одржао је више уводних предавања и предавања по позиву у земљи и иностранству из области водоника, горивних ћелија у енергетици, погону ваздухоплова и возила.

НИКОЛА БАБИН, редовни члан АИНС од 2013. године, рођен је 01.02.1937. године у Сенти, од оца Јована и мајке Јелене - Мрђанов. По националности је Србин. Машински факултет (1960), магистарске студије (1970) и докторску дисертацију (1980) завршава на Машинском факултету у Београду. Након дипломирања ради у ЖТО Нови Сад, фебруара 1962. постаје асистент, 1970. доцент, 1981. ванредни професор, а 1987. године редовни професор на предмету Транспортне машине, на Факултету техничких наука у Новом Саду.

Шеф Катедре је од 1975, а био је Секретар Института Машинског факултета (1968-1970) и директор Института у два наврата у периоду (1970-1971) и (1992-1998) и шеф Машинског одсека (1996-1998). У току школске 1987/88 и 1988/89 године држао је наставу из предмета Транспортне машине на Машинском факултету у Београду и одељењима у Ужицу и Ваљево, а 1987/88 године на Машинском факултету у Сарајеву. Марта 2003. одлази у пензију. Од 2001. до 2003. је потпредседник, а од јануара 2003. године председник Удружења универзитетских професора у Новом Саду.

Био је ментор у изради 5 магистарских и 4 докторска рада. До сада је објавио 2 монографије и 5 књига и око 240 научних и стручних радова, од тога 2 патента и 120 реализованих пројеката. Учесник је на преко 50 научних скупова у земљи и иностранству, и европским конференцијама професора за транспортну технику, а 2004. године био је организатор овакве конференције у Новом Саду.

У више наврата боравио је на више факултета у Европи, а као стипендиста ДААД 1977. године боравио је 3 месеца на Техничкој високој школи у Дармштату.

Био је члан Југословенске делегације на заседању СЕВ-а за доношење прописа у вези жичара; Југословенског друштва за машинске елементе и конструкције; Југословенског комитета за теорију машина и механизма; Комисије за доношење Југословенских стандарда за дизалице; а сада је члан Одбора техничке секције при Матици Српској у Новом Саду; и члан Редакционог одбора часописа "Техника" за област машинства; Добитник је награде за животно дело Удружења универзитетских професора у Новом Саду за 2006. годину, Првомајске награде града Новог Сада за 1980. годину и Златне плакете ФТН-а. За успешну сарадњу на пољу пројектовања опреме за фабрику станова "1. Мај" из Бачке Тополе добио је златну диплому поводом пуштања фабрике у погон. Ожењен је супругом Невенком рођеном Рончевић, има два сина Јована и Михајла и унука Николу. Користи се немачким, руским и мађарским језиком.

Већи део истраживачког рада односи се на проучавање динамичког понашања транспортних машина у реалним условима уз принцип посматрања машине као "активне конструкције". Одређени број истраживачких радова односи се на динамичку стабилност против претурања порталних и конзолних дизалица, уз коришћење новог принципа индукованих ослоначких притисака. У свом научном раду у великој мери је користио и експериментална испитивања ради верификације добијених решења, а посебно се бавио утицајем унутрашњег трења у металу на могућност праћења динамичких појава на конструкцији.

У току своје дугогодишње сарадње са привредом дао је низ оригиналних решења кроз реализоване пројекте (систем за дизање моста NAMANYA у Ираку, хангарска врата на аеродрому Никола Тесла (21,8x120 метара), комплетна опрема за фабрику станова "1. Мај" у Бачкој Тополи, и две фабрике керамичких плочица на Куби и Египту, више пројеката за реконструкцију жичара у циљу аутоматизације и пораста капацитета, итд.

МИЛУН Ј. БАБИЋ, редовни члан АИНС од 2015, рођен 1950. године у Сјеници, од оца Јована и мајке Јелисавке. Дипломирао је на Машинском факултету у Крагујевцу 1974. године. Магистрирао је на Машинском факултету у Београду 1976. године, а докторску дисертацију одбранио на истом факултету у марту 1981. године. Са супругом Винком има две кћерке. Од 1974. године стално је запослен на Машинском факултету у Крагујевцу (сада Факултет инжењерских наука - ФИНК). Марта 1990. године је изабран за редовног професора на том факултету.

У току последокторског усавршавања на универзитетима у Loughborough и Southampton (Велика Британија) и у Институту МАСИ у Москви (Русија), држао је предавања на додипломским и мастер студијама. Био

је у више студијских посета на универзитетима у Пољској, Немачкој, Италији, Француској, Јапану, Малезији, Норвешкој, Мађарској, Румунији, Аустрији, Холандији, Шведској, Чешкој.

Аутор је 873 научна рада који су публиковани на домаћим и међународним научним часописима и конференцијама (од тога: М13 – 15, М21 – 10, М22 – 6, М23 – 31, М31 – 12, М33 – 41, М51 -56) , 8 патената, 109 техничких решења, 12 експерименталних и/или лабораторијских постројења, 38 – нових индустријских производа, а руководио је са 98 научних и R&D пројеката регионалног, националног и међународног карактера. Научни и стручни доприноси обухватају: анализу енергетских и процесних система, математичке и експерименталне идентификације енергетских процеса, израду математичких модела и софтверских пакета за праћење и подизање енергетске, економске и еколошке ефикасности (ЕЕЕ), развој и увећање у индустријску производњу нових производа, техничких решења, развој и примену мера и специфичних конструкцијских решења за подизање ЕЕЕ. Публиковао је 10 монографија, 3 универзитетска уџбеника и 1 збирку задатака, а ментор је 10 одбрањених и 11 докторских дисертација чија је израда у току, 11 магистарских теза, 3 специјалистичка рада и великог броја дипломских мастер, дипломских и завршних радова. Био је члан у 32 комисије за одбрану докторских дисертација на Машинским факултетима у Крагујевцу, Приштини, Нишу и Београду, на Факултету техничких наука у Новом Саду, и на Електротехничком факултету у Београду. Организатор је веома посећених годишњих Међународних саветовања „Енергетика“ на Златибору. Тематски је уредник и рецензент у већем броју међународних часописа (Energy, Thermal Science, Energy Conversion and Management, Energy and Buildings, International Journal of Energy Optimization and Engineering,...). Објављени научни радови цитирани су му 905 пута.

У току универзитетске каријере, на основним, магистарским и докторским студијама, предавао је на државним универзитетима у Крагујевцу, Нишу, Београду и Приштини, следеће предмете: Истраживачки изазови 21. века, Енергија и животна средина, Управљање енерго и еко пројектима, Евалуација пројеката и окружење, Интеграција енергетских и процесних система, Хидрауличне и пнеуматске машине, Пумпе, компресори и вентилатори, Процесни апарати и постројења, Турбомашине, Хидропреносници снаге, Аутоматске трансмисије, Нумеричке методе у машинству, Хидрауличне и пнеуматске компоненте процесне аутоматике, Примена рачунара, Специјалне пумпе, Хидромашинска опрема, Пумпе, компресори и вентилатори, Механика флуида и транспорт флуидом, Основе програмирања и Програмирање.

Добитник је великог броја међународних и домаћих престижних награда и признања за научне и развојне доприносе.

На ФИНК-у је обављао дужности председника Збора радних људи, председника Савета, председника Одсека за саобраћајно машинство и транспорт, продекана за финансије, декана (у три мандата) и директора Регионалног центра за енергетску ефикасност. Један је од оснивача смерова за Енергетику и процесну технику, Енерго и еко менаџмент и Урбано инжењерство. Дугогодишњи је шеф Катедре за енергетику и процесну технику. Био је председник националних савета за рационално газдовање енергијом и за информациони систем Р. Србије. При министарству науке је радио као члан/заменик председника/председник научних одбора за област машинства, енергетике и енергетске ефикасности. Сада је председник научног борда трансевропског истраживачко-развојног пројекта ТРАНСИС 2015-2020, који финансирају седам великих фирми из шест земаља ЕУ.

Био је и министар за технолошки развој привреде у Влади Р. Србије и Савезни посланик.

МИРОСЛАВ БАБИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2022. године, редовни професор у пензији Факултета инжењерских наука, Универзитета у Крагујевцу. Рођен је 11. 04. 1954. године у Сјеници од мајке Јелисавке и оца Јована. Основну школу завршио у Сјеници, а гимназију у Крагујевцу. Дипломирао на Машинском факултету у Крагујевцу као први у генерацији у области трибологије обрадних процеса са просечном оценом 9.03. Магистрирао је 1984. год. у области триболошких карактеристика брушених површина, а докторирао 1989. године у области трибometriје. У браку је. Има кћерку сина, унуку и унука.

Од 01. 04. 1978. год. је у радном односу на Машинском факултету у Крагујевцу, најпре као сарадник Лабораторије за обраду метала резањем,

асистент приправник од 1978, асистент од 1986, доцент од 1990, ванредни професор од 1995. и редовни професор од 1999. год.

Предаје већи број предмета из области трибологије, нанотрибологије, машина за механичке процесе и предузетништво на свим нивоима студија. Био је ментор већег броја дипломских радова, 4 магистарске тезе, 4 докторске дисертације, члан у 20 комисија за одбрану докторских дисертација. Аутор је 4 штампана уџбеника. Развио је више инсталација за потребе наставе из области трибологије. Водио је развојем и акредитацијом 5 студијских програма.

Истраживач је у основним и граничним подручјима трибологије: трибометрија, трибоматеријали, мазива, триболошке превлаке, ММЦ композити за триболошке намене (макро, микро/нано, једенокомпонентни и хибридни), биотрибологија и нанотрибологија. Оснивач је и управник Центра за трибологију факултета инжењерских наука.

Публиковао 54 рада у часописима међународног значаја категорије М20 (3 М21а, 10 М21, 5 М22, 22 М23, 14 М24), Аутор је или коаутор 6 монографија националног значаја, 72 рада у другим међународним часописима, 99 радова на међународним конференцијама штапаних у целини. Према SCOPUS бази података ови радови су цитирани 862 пута, а h-index је 18. Одржао је 11 предавања по позиву на међународним скуповима. Поред тога, аутор је и коаутор 11 техничких решења категорија М82, М83, М84 и М85 и добитник 6 медаља на међународним изложбама проналазака. Био је председник и члан научних и организационих одбора преко 20 међународних скупова. Рецензент је радова у водећим међународним триболошким часописима са СЦИ листе: Tribology Letters, Tribology transactions, Journal of Alloys and Compounds, Journal of Materials Science, Thermal Science, International Journal of Materials Research, Journal of Engineering Tribology, Materials and Design, ACS Applied Materials & Interfaces. Био је руководилац 10 пројеката Министарства за науку. Био је координатор 5 и учесник у 6 међународних научно-истраживачких и едукацијских пројеката. Био је руководилац и и реализатор низа пројеката насталих у директној сарадњи са привредом, који су резултирали одговарајућим истраживачким и инжењерским резултатима у областима развоја, унапређења и примена мазива, триболошки напредних материјала и трибомониторинга.

У оквиру међународне едукацијске и истраживачке сарадње провео је 9 месеци у УСА и остварио бројне краће студијске посете техничким универзитетима развијених земаља, посебно кроз партнерство у пројектима TEMPUS, где је био координатор два пројекта.

Био потпредседник Југословенског триболошког комитета (СФПЈ), подпредседник Југословенског триболошког друштва (СРЈ), члан и председник Матичног одбора за Машинство Министарства науке од 2010. до 2017. године, уредник часописа Tribology in industry, продекан са финансије 1994 – 2000, декан 2006-2013. Председник је Српског триболошког друштва, члан је председништва Балканске триболошке асоцијације, члан INTERNATIONAL TRIBOLOGY COUNCIL (ITC London) и уређивачког одбора часописа Journal of the Balkan Tribological Association и Tribology in industry. Носилац је почасне дипломе и медаље Интернационалне академије за допринос у трибологији, организацију, развој и успех Балканског триболошког друштва.

МИРОСЛАВ БЕНИШЕК редовни члан АИНС од 2007, рођен је 03.04.1946. год. у Београду. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Машински факултет у Београду (1965-1970), завршио је са средњом оценом 9,64 и дипломски 10 (десет). 1970-1971- војни рок ШРО у Задру. Од 1971 до 1972 год. био је шеф градилишта 1 у предузећу Јанко Лисјак. 1972- стипендиста РЗНС сарадник на Машинском факултету на Катедрама за хидрауличне машине и механику флуида. 1976-магистарски рад "Хидродинамичка стабилност вртложног струјања у осносиметричним просторима". 1976-асистент на Катедри за хидрауличне машине. 1979-докторска дисертација "Вихорно струјање у правим кружним цевима". 1980-доцент на Катедри за хидрауличне машине. 1988-ванредни

професор. 1993-редовни професор. У периодима 1979-1981. 1981-1983, 1994-1996 и 1996-1998- био је продекан за научно-истраживачки рад Машинског факултета у Београду. Од 1993 до 2003- шеф Катедре за хидроенергетику. Од 2003 - шеф Катедре и руководилац Центра за хидрауличне машине и енергетске системе, до одласка 2011 у пензију. Још неке од важнијих функција и делатности: Председник Савета ООУР-а за Енергетско машинство Машинског факултета, Руководилац Института за енергетику и термотехнику, Члан управног одбора Дринских хидро-електрана, Чланства: Одбора за водопривреду Привредне коморе Србије, Савета Владе Р.Србије за рационално газдовање енергијом и Стручне радне групе Мешовите српско-румунске Комисије за техничка питања ХЕ Ђердап, Руководилац радне групе Музеја Никола Тесла - "Дело Николе Тесле у области машинства", Председник Управног одбора Лимских хидроелектрана, Стратегије развоја енергетике Р.Србије, Технички руководилац гаранцијских и упоредних испитивања модела турбина у лабораторијама: АСТРО - Грац Аустрија (ХЕ Ђердап 1), Турбоинститут Љубљана (ХЕ Ђердап 1 и ХЕ Ђердап 2), LMH-EPFL Лозана Швајцарска (ХЕ Ђердап 1 и ХЕ Ђердап 2), ЛМЗ-Санкт Петербург Русија (ХЕ Ђердап 1), Andritz Vatech Linz -Austrija (ХЕ Бајина Башта) и VOITH York- USA (ХЕ Зворник), Комисија за технички преглед објеката Ђердапа 1 и 2 - Председник дела комисије за машинску опрему и инсталације, Испитивања на терену већег броја хидроелектрана у Р.Србији.

Наставна активност: Држао је предавања из већег броја предмета Хидроенергетске групе, Ментор је 298 дипломских радова , 5 магистарских радова и 5 доктората. Конструисао је већи број опитних инсталација у Лабораторији за хидрауличне машине и енергетске системе

Међународна сарадња: Universite Nancy – l'Institut National Polytechnique de Lorraine (I.N.P.L.), Universität Karlsruhe, Maschinenbau Fakultät, Lehrstuhl für Strömungsmechanik, Technische Fakultät, Friedrich-Alexander-Universität Erlangen-Nürnberg.

Награде и признања: Награда Привредне коморе Београда за најбољи дипломски рад у 1970. години, Награда Привредне коморе Београда за најбољи магистарски рад у 1976. години, Награда Привредне коморе Београда за најбољу докторску тезу у 1980. години, Признање за изузетну допринос развоју науке-Основна заједница науке Београда 1990. Од удружења универзитетских професора и научника Србије добио: плакета проф. др Војислав Стојановић за изузетне резултате постигнуте у научно-истраживачком раду и Повељу „Никола Тесла“ за изузетан допринос у проучавању имена и дела Николе Тесле, Медаља Global forum-Tesla silver coin- White pigeon i др.

Чланство у научним и струковним организацијама: Интернационално друштво GAMM (Gesellschaft für Angewandte Mathematik und Mechanik), European Mechanics Society-EUROMECH, Југословенско друштво за теоријску и примењену механику и др.

Научно истраживачки радови и учешћа на конгресима: Научно-стручне књиге, монографије и уџбеници (10), Пoglавља у монографијама међународног значаја (7), Часописи међународног значаја (36), Скупови међународног значаја – Proceedings (52), Скупови међународног значаја - Радови у изводу (44), Радови у часописима националног значаја (16), Скупови националног значаја - Зборници (67), Скупови националног значаја - Радови у изводу (14), Научно истраживачки пројекти, студије, идејни пројекти, главни пројекти, експертисе и др (354), Учешће и руковођење научно истраживачким пројектима РЗНС и МНТ (23/8), Учешћа на интернационалним скуповима (54) и Учешћа на националним конгресима (65). Научна и истраживачка област: Хидрауличне машине и опрема, примењена механика флуида, струјно-техничка мерења, вихорна струјања и сл.

Пројектоване и изведене машине и уређаји: Конструисао је и извео већи број машина, уређаја, опитних инсталација и мерне опреме (40).

БРАНИСЛАВ А. БОРОВАЦ је рођен је 21. јануара 1951. године у Лесковцу од оца Арса и мајке Стакице, рођ. Поповић. Редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2007. године, а дописни 2002. године. Редовни је професор Факултета техничких наука Универзитета у Новом Саду. Ожењен је супругом Јеленом и имају сина Владимира.

Дипломирао је на Машинском Факултету у Новом Саду 1975. године, а магистрирао и докторирао на Факултету техничких наука (ФТН), исто у Новом Саду 1982, односно 1986. године. У звање доцента је биран двапут, прво за предмет Основи конструисања 1987, а за предмет Индустијски работи 1988. године. У звање ванредног и редовног професора је биран за предмет Индустијски работи 1993, односно 1998 године на Факултету техничких наука Универзитета у Новом Саду. Поставио је, увео и изводио практично све курсеве роботике на ФТН на свим нивоима студија. Највише захваљујући његовом ангажовању је оформљен студијски програм Мехатроника на ФТН који успешно делује већ петнаест година. Такође су под његовим руководством успостављене Лабораторија за роботiku и Лабораторија за снимање кретања.

Поред извођења наставе на универзитетима у земљи изводио је наставу на универзитетима у Немачкој (Хајделберг, Лемго), Француској (Версај) и Тајланду (Hat Yai). У оквиру научно-техничке сарадње Југославије и САД школске 1981/82 године је био на студијском боравку у САД на Mechanical Engineering, Department, Stanford University, Palo Alto.

Од дипломирања је непрекидно учествовао на истраживачким пројектима које су финансирале покрајинске и републичке заједнице науке, најпре као сарадник, а затим као носилац. Тренутно је руководио пројекта „Развој робота као средства за помоћу превазилажењу тешкоћа у развоју деце“ који је на тестирањима у болници у раду са децом оболелом од церебралне парализе показао веома охрабрујуће резултате

До сада је са сарадницима објавио десет поглавља у монографијама и две истакнуте међународне монографије (издавачи су Springer-Verlag 1990. године, и CRC Press, САД, 2001. године), поглавље у научној књизи издатој 2005 године од стране Advanced Robotic Systems International, и уџбеник. Објавио је преко 50 радова у међународним часописима, више од 180 радова на истакнутим међународним и домаћим конференцијама. Радови проф. Боровца су значајно цитирани. На основу претраживања које је урадила Матица Српска 10. децембра 2014. има 1210 цитата и h-индекс је 9. Према подацима са Google scholar-а његови радови су до сада цитирани више од 4000 пута (h-индекс 18, i10-индекс 29). Од 1. јануара 2010 до данас је Associate editor часописа International Journal of Humanoid Robotics (World Scientific Publishing). На међународним конференцијама је више пута председавао радом секција, био је учесник и организатор секција по позиву, и држао уводна предавања по позиву.

Под руководством проф. Бранислава Боровца се већ 17 година организује учешће студената на европском такмичењу из роботике EUROBOT на којем смо 2003. године освојили 5-то место, 2006-те године су наше три екипе заузеле 3-ће, 6-то и 11-то место, 2012-те године смо заузеле 3-ће и 4-то, 2016 те 2-го и 3-ће, а 2017 те 2-го место у Европи.

Шеф је катедре за Мехатронику, роботiku и аутоматизацију на ФТН од 1989. год. Био је директор Департамента за индустријско инжењерство и менаџмент од 1989. до 2009. године, члан Научно-наставног већа ФТН у више сазива, и председник Стручног већа за техничко-технолошке науке и члан Сената Универзитета од 2009. до 2015. године. Председник је Савета ФТН од 2012. године до данас. Био је члан Стручног већа за техничко-технолошке науке Универзитета и Матичног одбора МНТ за машинство и индустријски софтвер у више мандата.

СИНИША БОРОВИЋ, редовни члан АИНС од 2005, Рођен је 06.11.1946. године у месту Средња Река код Ивањице у Републици Србији. Основну школу је завршио у Девићима, а средњу техничку, у Чачку. Завршио Војнотехничку академију КоВ ЈНА и високе Војне школе за звање дипломираног инжењера машинства. На Факултету стројарства и бродоградње у Загребу 1984. одбранио магистарски рад под називом "Преобликовање монтаже производа при прелазу са мирнодопске на ратну производњу" и стекао звање "магистар техничких знаности из подручја стројарства". Докторирао је 1989, тема: "Експертни систем за руковођење техничким обезбеђењем". Постдокторско усавршавање имао је 1990. у Институту система техничког обезбеђења Војске при Министарству одбране Народне Републике Пољске у Варшави. Завршио је II степен за руски

језик и Четврту класу КША КоВ.

Др Боровић је професионално и радно искуство стицао у Крагујевцу, у гарнизонима у Пули, Ријечи и Врхници, на катедрама техничког обезбеђења и рачунарске технике у Високим војнотехничким школама КоВ ЈНА у Загребу као асистент, предавач, доцент и редовни професор и потом као начелник више одсека, служби и сектора у Генералштабу ВЈ. Био је начелник кабинета НГШ ВЈ и помоћник за школовање, обуку, научно-истраживачку и издавачку делатност Војске Југославије. У периоду 1999.-2000. обављајући дужност начелника обједињене Техничке службе ВЈ, по наређењу штаба Врховне команде руководио изузетно сложеном операцијом извлачења ТМС и РМР са простора Косова и Метохије. После извлачења успешно је извршена санација технике, ратних материјалних резерви и објеката и инсталација инфраструктуре Техничке службе Војске Југославије. Од 2000. био је помоћник НГШ ВЈ за везу, информатику и електронска дејства. Активна служба у Војсци Југославије престала је 30. септембра 2001. у чину генерал-потпуковника. Од 2002. до 2004. је био помоћник и заменик генералног директора НИС-а. 2003. године именован је за Извршног директора Министарства одбране СЦГ. Од 2005. до 2008. био је Генерални директор ХИП Петрохемија а.д. Панчево. Др Боровић је аутор и коаутор великог броја стручних научно-истраживачких радова и универзитетских уџбеника, међу којима је посебно значајан и у стручној јавности високо оцењен „Вишекритеријумска оптимизација-методе, примена у логистици, софтвер“. Велики пројекат "Реформе војске и елементи система одбране СЦГ", завршен је маја 2004. године. Извео је пројекат Телевизије ВЈ и појачање ТВ ЈУ Инфо. Паралелно са радом на службеним дужностима одржавао је наставу као редовни професор на свим нивоима школовања високих војних школа, на средним факултетима, руководио је израдом дипломских радова, магистарских теза, докторских дисертација и генералских радова. Предавао је предмете: "Организација рада", "Организација производње", "Пројектовање производних система", "Операциона истраживања", "Снабдевање ТМС", "Одржавање ТМС", "Контрола квалитета", "Управљање позадином" на ПДС по ТОб-у "Теорију одлучивања" "Методологија ратне вештине", "Методологију НИР-а и "Услужни менаџмент", „Безбедносни менаџмент“, „Кризни менаџмент“ и „Безбедносна културу“. Учествовао је на многобројним научним и стручним скуповима, био је члан програмских и уређивачких одбора.

Од 1984. године па до престанка активне службе у ВЈ био је руководилац експертске групе ВЈ за оцену и ревизију пројеката за област "Организација и управљање". Од пројеката у НИС-у истичу се "МИС НИС-а", "Аутоматизација и ВК оптимизација јавних набавки", "Приручник за менаџере", "Инструкције за развој објеката и инфраструктуре НИС-а", "Интеграција пословних функција НИС-а", модели приватизације и стратегија развоја НИС-а и ХИП Петрохемије. Др Боровић добио је више друштвених признања, награда и одликовања како за војне заслуге тако и за значајне научне доприносе: међу њима су награда "22. децембар" као највише друштвено признање за научно дело 1989. године, као и више захвалница, похвала и одлука о почасном чланству. Наводимо и Плакета "Југословенског удружења за мултимедије" као најбоље дело из области научнообразовне литературе и едукације за 1999. годину. За допринос развоју операционих истраживања додељена му је 2001. године Повеља. Биран је за најбољег наставника у високим војним школама и научно-истраживачким установама ЈНА и "Златни оквир" листа "Фронт". 15. јануара 2017. АИНС ми је доделио „ПОВЕЉУ Проф. Др Димитрије Антула“ за врхунска остварења у системском инжењерству. 1. јуна 2017. Свети архијерејски синод Српске православне цркве доделио ми је „Високо одликовање Српске православне цркве ОРДЕН СВЕТОГ ЈОВАНА ВЛАДИМИРА“, за витешку службу Отаџбини, за верност Мајци Цркви, нарочито показану постављањем Храма Свете Тројице на Румији.

Редовни је члан Академије електротехничких наука Руске Федерације. Ожењен је, супруга Љубица, кћерке Сања и Нина и четири унуче.

СРЂАН БОШЊАК, редовни члан АИНС од 2015, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду (МФУБ) од 2009, шеф Катедре за механизацију и руководилац Модула за транспортно инжењерство, конструкције и логистику од 2012-2021, члан Матичног научног одбора за машинство и индустријски софтвер од 2010-2020, продекан за научноистраживачку делатност МФУБ (2000-2004) директор Иновационог центра за информационе технологије Машинског и Електротехничког факултета (2002-2004).

Рођен је 9. априла 1959. године у Београду, од оца Момчила и мајке Олге, рођене Хајдуковић. Основну школу (награда Луча) и гимназију (награда Луча) завршио је у Бару. Дипломирао је на МФУБ 1985. године. Магистрирао је 1991. године на МФУБ, а докторирао 1995. године, такође на МФУБ, из области

динамике роторних багера. Након завршетка студија запослио се у СЗП „Заваривач“ – Институт за заваривање, где је радио као технолог заваривања. Крајем 1987. године изабран је за асистента приправника, 1992. за асистента, 1995. за доцента, 2001. у звање ванредног, а 2009. године у звање редовног професора МФУБ.

На основним, мастер и докторским академским студијама оформио је и држи наставу из области рударских и грађевинских машина. Био је ментор 4 докторске дисертације, 5 магистарских теза, 2 специјалистичка рада, а тренутно руководи израдом 2 докторске дисертације. Аутор је универзитетског уџбеника, монографског карактера.

Научноистраживачки рад обухвата следеће области: динамика и чврстоћа грађевинских, рударских и транспортних машина, резање тла и пројектовање, конструисање и прорачун механизама и структура машина за механизацију. Публиковао је укупно 211 научно-стручних радова, од чега 37 у часописима са ISI-JCR-SCI листе. Према подацима индексне базе SCOPUS укупан број хетероцитата је 453, при чему вредност Хиршовог фактора (без аутоцитата свих коаутора) износи 8. Био је руководилац пројекта Мининстарства за науку (2008-2010, 2011-2020). Рецензент је радова за 12 часописа са ISI-JCR-SCI листе, као и три домаћа научна часописа. Био је копредседник научних комитета 7 међународних конференција и члан научних комитета шест међународних конференција. Члан је Српског друштва за механику.

Најважнији инжењерски доприноси су: (а) дизајн и редизајн машина високих перформанси; (б) оригиналне конструкције порталних, мосних и мобилних дизајна, подизних радних платформи које су у вишегодишњој успешној експлоатацији; (в) низ оригиналних конструкција и технологија коришћених за потребе монтаже и реконструкције производних линија, машина и објеката различитих намена. Успешна реализација истраживања и техничко-развојних пројеката из области роторних багера, који чине окосницу система површинске експлоатације угља, као и пројеката реконструкције и санације претоварних мостова за угаљ има изузетан значај због: (а) продужења века сложених и скупих рударских и транспортних машина високих перформанси; (б) обезбеђења функционисања виталних енергетских система - термоелектрана; (в) смањења губитака изазваних отказима у системима за површинску експлоатацију. Руководио је израдом и учествовао у реализацији 55 техничких и развојних решења, 238 пројеката изведених за потребе привреде, 142 пројекта изведеног стања, као и 48 елабората ограничене циркулације и експертизе. Члан је Инжењерске коморе Србије од њеног оснивања (2003) и судија њеног суда части.

Сарађује са Машинским факултетом Универзитета у Вроцлаву и водећим светским произвођачима рударских машина и опреме (Круп, Такраф).

Добитник је следећих признања:

- Теслино награда за врхунско инжењерско техничко-технолошко остварење (2011);
- Годишња награда Инжењерске коморе Србије за изузетно остварење у струци (2009);
- Годишња награда Привредне коморе Београда за техничко унапређење (2002, 2005, 2009, 2010, 2011, 2012);
- Годишња награда Привредне коморе Београда за дипломски рад (1985);
- Златна медаља са ликом Николе Тесле на Међународној изложби проналазака, нових технологија и индустријског дизајна (2009, 2010);
- Сребрна медаља са ликом Николе Тесле на Међународној изложби проналазака, нових технологија и индустријског дизајна (2011).

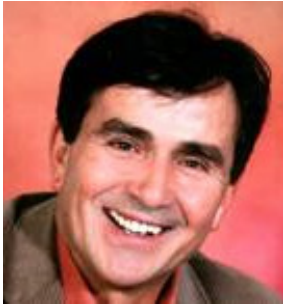

ВЛАДА ВЕЉКОВИЋ, дописни члан Српске академија наука и уметности (од 2018), редовни члан АИНС (2015) и Српске академије образовања (2010). Рођен у Лесковцу 21.11.1953. Дипломирао (1977), магистрирао (1979) и докторирао (1985) на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду. Као стпендиста Фулбрајтовог програма, усавршавао се на Texas A&M University, Колеџ Стејшн, САД (1985-1986). Радио у фабрици „Здравље“ и Технолошком факултету у Лесковцу (1981-1988). Од 1988. до одласка у пензију (2022) радио је на истом факултету, где је биран у сва звања: асистент (1983), доцент (1986), ванредни професор (1990) и редовни професор (1995). Био ангажован и на неколико високих образовних институција у Србији (Хемијски факултет, Београд; Рударско-металуршки и Факултет техничких наука, Кос. Митровица;

Пољопривредни факултет, Земун). Био сарадник Центра за Хемију, ИХТМ, Београд. На његов предлог, на Технолошком факултету у Лесковцу формирана Катедра за хемијскоинжењерске науке (1998), а под његовим руководством основана и Лабораторија за хемијскоинжењерске науке (2007). Под његовим менторством одбрањено 13 докторских дисертација и 9 магистарских теза и преко 100 дипломских радова. Његови докторанди и магистранти су угледни наставници универзитета (шест редовних професора Универзитета у Нишу и два доцента Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Кос. Митровици), високих школа струковних студија (3). Био члан комисија за оцену и одбрану докторских дисертација (46) и магистарских теза (17) на универзитетима у Нишу, Београду и Новом Саду. Аутор или коаутор 10 универзитетских уџбеника. Његов уџбеник „Основи биохемијског инжењерства“ (издавач: Технолошки факултет, Лесковац, 1994) први из области биохемијског инжењерства на српском језику. Био рецензент уџбеника (17) одобрених на универзитетима у Нишу, Београду, Новом Саду, Кос. Митровици и Бања Луци. Национални експерт УНИДО за чистију производњу (2006).

Резултати научноистраживачког рада В. Вељковића припадају доминантно хемијском инжењерству, и то вишефазним контактним и реакционим системима, сепарационим процесима, биообновљивим изворима енергије, биохемијском инжењерству и инжењерству заштите животне средине. До сада публиковао 239 научних радова у часописима (168 радова категорије М20 и саопштио 482 радова на научним скуповима. Објавио 9 монографија националног значаја (М41=4, М42=5), 4 поглавља у књигама међународног значаја (М13=3; М14=1), 2 поглавља у књизи и једно поглавље у зборнику радова националног значаја (М45=3). Коаутор 38 техничких решења и 6 патената (један реализован на међународном нивоу). Број цитата већи од 6.300; h-индекс = 45. Према Станфордским листама за појединачне године (2017-2021), био међу 1% научника у свим научним областима, а рачунато на целокупну каријеру у 2021. години био међу 2% свих научника, односно међу 1,3% научника у области Хемијско инжењерство. Ко-уредник (2005-2007) и главни уредник међународног часописа Chemical Industry & Chemical Engineering Quarterly (од 2007). Члан уређивачких одбора часописа Acta Periodica Technologica, Recycling and Sustainable Development Journal, Safety Engineering, Chemia Naissensis и Гласник хемичара, технолога и еколога Републике Српске. Био члан уређивачких одбора још три национална часописа. Био рецензент бројних међународних и домаћих часописа, једног зборника радова са међународног научног скупа, четири научне и једне популарне књиге, као и оцењивач једне научне књиге. Био члан и председник програмских и организационих одбора међународних и националних научних скупова. Био руководилац и учесник пројеката ресорног министарства и пројеката из директне сарадње са привредом. Учествовао у међународним (ТЕМПУС; ИПА, Бугарска), билатералним (Кина, Бугарска) и пројектима директне сарадње (Кина). Сарађује са истраживачима са иностраних универзитета (Hong Kong University of Science, Cleveland State University, China University of Geoscience, State University of Campinas, Kansas State University).

На матичном факултету и универзитету биран за декана, продекана, шефа катедре и председника Савета Факултета, као и за члана Скупштине, Савета, Наставно-научног већа, Сената, председника Научно-стручног већа и члана Одбора за техничко-технолошке науке Универзитета. Био начелник Одсека техничких наука Центра за научна истраживања САНУ и Универзитета у Нишу. Био члан Комисије (2004-2007) и председник Матичног научног одбора (2007-2022) за материјале и хемијске технологије и рецензент за акредитацију високошколских установа и студијских програма (од 2007). Председник Комисије која руководи радом Огранком САНУ у Нишу, заменик секретара Одељења техничких наука САНУ, члан Академијског одбора за енергетику САНУ и члан Научног већа Института техничких наука САНУ (од 2022). Члан Управног одбора Савеза хемијских инжењера Србије. Био члан програмских и организационих одбора међународних и националних скупова. Заслужни члан Српског хемијског друштва (2005). Добитник признања Октобарска награда – Медаља града Лесковца (2020).

ВИТОМИР ВИДОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2018. год. Рођен 10. децембра 1947. године у Соколини, од оца Станка и мајке Ружице. Прва четири разреда основне школе завршио је у родном месту. Други део основне школе и Огледну пољопривредну школу завршио је у Футогу (1958-1966). Пољопривредни факултет у Новом Саду, смер Сточарство, уписао је школске 1966/67 и дипломирао септембра 1970. Магистрирао 1972. године на матичном факултету у Новом Саду, а докторирао 1976. на Биотехничком факултету у Љубљани. Радни век провео је на Пољопривредном факултету у Новом Саду од 1970. до 2013. када је пензионисан. За редовног професора изабран је марта, 1990. године.

У наставној активности предавао је: Оплемењивање животиња, Генетика животња, Свињарство, студентима редовних студија сточарства; Генетика животиња и Сточарство студентима ветеринарства. На постдипломским студијама предавао је више курсева из области: Теорија оплемењивања животиња, Линеарни модели у оплемењивању животиња, Молекулска генетика, Понашање животиња, Оплемењивање и Биотехнологија, те Биометрика у сточарству. Био је ментор 8 докторских дисертација, 12 магистарских и 7 мастер радова. Више десетина студената редовних студија је дипломирало под његовим менторством.

У научно истраживачкој делатности радио у области генетике и оплемењивања животиња. Развио је методе оцене оплемењивачке вредности користећи селекцијски индекс, а након тога мешовите моделе селекције БЛУП и Модел индивидуе са различитим обимом података из педигреа. Објавио је преко 280 научних радова, затим 13 истакнутих монографија, 2 уџбеника, два рада у истакнутом међународном часопису и 12 радова у међународним часописима са SCI листе. Крајем 1980. –их развио је са сарадницима лабораторију за цитогенетику, која је прерасла у молекулску. Усавршена је технологија за Халотан и перформанс тест свиња. Данас, уместо овога ради се далеко тачнији – ДНК тест. Користећи PCR технологије уведени (усавршене на University of Hohenheim, 2001.) су тестови на полиморфизам капа казеина, бета глобулина, те трансферина код млечних говеда. Увео је новије методе мерења особина у живих и закраних животиња. Тиме су створени услови за примену ефикасних линеарних мешовитих модела селекције и оцене генотипа будућих родитеља. То је довело до убрзаног генетског и фенотипског напретка важнијих својстава у популацији. Пре свега у говеда и свиња на којима је аутор радио. Власник је мале огледне фарме свиња задњих 30 година.

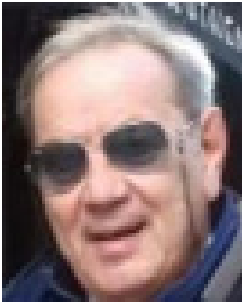
У инжењерско стручном делу примењена сазнања резултирала су и у нашој земљи изванредним резултатима у пракси. На пример, производња живе ваге по крмачи годишње се попела на преко 3.000, ближе 4.000 кг. Конверзија хране се променила са 410 кг на 270 кг по товљенику. Садржај меса промењен је са 42% на 62% у полуткама на крају това. Ниво протеина у месу подигнут је са 18% на преко 23% што значи да се и у нас производи месо које подмлађује конзументе или, тачније речено успорава митозу, продужава животни век, код човека. Од 1970. до 1984. учествовао је у националном пројекту оплемењивања млечних говеда. Млечност је тада износила 2.400кг по крави годишње у АПВ да би данас била минимум 6.000 кг по крави годишње. Бољи фармери остварују између 8.000 до 11.000 кг. Може се рећи да су се генетске промене код економски важнијих својстава у нашим популацијама животиња дешавале брже него у биљној производњи. Унапређен генетски потенцијал и ефикасност искоришћавања хране штеди Србији преко милион тона кукуруза годишње што ратари не могу произвести. Сарађује са више индустријских система и фарми на просторима бивше Југославије. Последњих 25 година пројектовао је више фарми свиња и товних говеда у Хрватској, Б и Х, Македонији, Србији, Русији и Словенији. У сарадњи са колегама, развио је савремене методе менаџмента – управљања процесом производње у фарми свиња као и товне јунади. Обучио је многобројне стручне кадрове у овој области који раде широм света. Током 1984/86 развио компјутерске програме у свињарству ПИГС – Управљање производњом у фарми који је дограђиван и, данас функционише. Одржао је предавање из своје научне области у преко 20 земаља.

У организационом раду: продекан за наставу био је на матичном Факултету од 2000. до 2002.

У међународној сарадњи остварио је бројне посете и угостио више колега из иностранства.

Награде: Истраживач Војводине 2003., Плакета 10. скупа свињогојаца СФРЈ, 1990., Награда Пољопривредног факултета, Нови Сад – „Монографија године, 2011“ и, Захвалнице научних, студентских и стручних Асоцијација и Удружења.

Као студент, Председник савеза студената Факултета, члан Председништва савеза студената Војводине и Председник Одбора за развој образовања,..... Отац је петоро деце.

СЛОБОДАН О. ВУЈАСИНОВИЋ, редовни члан АИНС од 2012. године, рођен је 1946.г. у Бачком Соколцу. После завршене гимназије у Пожаревцу дипломирао је на Рударско-геолошком факултету Универзитета у Београду, на Смеру за хидрогеологију и инжењерску геологију. На истом факултету магистрирао је 1975. на проблематици примене математичког моделирања у хидрогеологији, а докторирао 1983. на проблематици загађивања и заштите подземних вода.

По окончању студија (1972 год.) запослио се на Рударско-геолошком факултету Универзитета у Београду, најпре као сарадник, а потом је биран у сва универзитетска звања од асистента приправника(1982) доцента (1983), ванредног професора (1989) до редовног професора (1995) за предмет: "Заштита подземних вода". Држао је наставу из тог предмета студентима четврте године Департмана за хидрогеологију. На истом Департману држао је наставу на нововеденом предмету "Ремедијација подземних вода и геолошке средине", и „Основи хидрогеоекологије. Поред тога, студентима III године Смера за геофизику држао је курс "Основи хидрогеологије", и био је један од наставника предмета "Геологија и заштита животне средине", факултативног за све студенте геологије. Неколико година држао је наставу на Рударско-металуршком факултету у Косовској Митровици из предмета Хидрогеологија.

.Водио је Центар за заштиту подземних вода и геолошке средине на Департману за Хидрогеологију, при коме је и Лабораторија за специфично испитивање загађености стенских маса. Биран је за шефа Катедре за Хидрогеологију РГ факултета у Београду Био је ментор бројним дипломцима, магистрантима и докторантима, на Департману за хидрогеологију на матичном факултету.

Аутор и коаутор 165 научних и стручних радова, публикованих у земљи и иностранству, у оквиру којих су и основни универзитетски уџбеници "Заштита подземних вода" (1982), "Ремедијација подземних вода и геолошке средине" (2005), "Основи хидрогеоекологије" (коаутор 2009) и Практикума "Загађивање и заштита подземних вода" (1988) као и 9 монографија, од којих су неке националног значаја, као што су: „Експресна загађења подземних вода дериватима нафте у Србији, 1995.“, „Водни и минерални ресурси литосфере Србије“, 1995, „Математичко моделирање транспорта загађења подземних вода из депоније пепела и шљаке у откопане просторе површинских копова“, 1995, „Проблематика заштите подземних вода у Србији“, 1997, „Хидрогеолошка проблематика загађивања и заштите београдског изворишта“, 1999, „Загађеност Дунава, наноса и приобалних подземних вода као последица успора ђердапске акумулације“, 2002, „Загађивање и заштита подземних вода у Србији - актуелна проблематика“, 2003, „ Дунав и животна средина: тешки метали у систему речна вода- подземне воде- седименти“, 2003.

Учесник је бројних, како домаћих, тако и међународних скупова: конференција, симпозијума и конгреса из области хидрогеологије и заштите подземних вода (у Европи, Америци, Азији).

Учествовао у изради преко 250 студија и научно-истраживачких пројеката из исте области. Такође сарађивао у изради више стратешких пројеката из области хидрогеологије и заштите подземних вода, финансираних од стране Министарства (за науку, екологију, пољопривреду). Био је руководилац петогодишњег (2006-2012) стратешког Пројекта "Заштита подземних водних ресурса Србије", у оквиру Министарства животне средине и просторног планирања.

Члан је међународне асоцијације хидрогеолога, као и домаћих: Српског геолошког друштва, Савеза геолошких инжењера Србије, Српског хемијског друштва и Друштва за заштиту вода.

Добитник Повеље "Професора Бранислава Миловановића" за научне радове публиковане из области геологије и рударства за дело "Ремедијација подземних вода и геосредине".

СЛОБОДАН ВУЈИЋ, дипл. инж. рударства, доктор техничких наука, универзитетски професор, помоћник директора за науку Рударског института Београд (Черевих, 1947).

Школовао се у Призрену, Беочину и Београду. На Рударско-геолошком факултету Универзитет у Београду дипломирао на смеровима за електротехнику и машинство и површинку експлоатацију, магистрирао и докторирао.

Специјализирао и усавршавао се на Московском државном рударском универзитету, Универзитету „Ломоносов” Москва, АГХ Краков, Империл колџ за науку и технологију Лондон, Украјинапројект Кијев итд. Студијски је боравио: СССР, Пољска, В. Британија, Немачка, САД, Индија, Француска, Чехословачка, Аргентина, Кина, Грчка, Турска, Албанија, Италија, Бугарска, Аустрија, Шпанија.

Радио је на Рударско-геолошком факултету Универзитет у Београду, после пензионисања наставио у Рударском институту Београд. Осим на матичном, предавао је на факултетима и институтима у земљи и ван ње.

Руководио или подржао истраживања и изрду 28 докторских дисертација и 19 магистарских теза. Аутор је 400 научних и стручних радова, 31 монографије, 14 уџбеника и стручних публикација, 43 научна и више од 200 индустријских пројеката и студија, 32 софтверска пакета и две стручне изложбе. Уредник је Рударског гласника и члан научних савета и уређивачких одбора четири међународна научна часописа.

На матичном факултету, један је од оснивача Смера и Катедре за површинску експлоатацију, основао је Рачунарски центар, Катедру за примењено рачунарство и системско инжењерство и Лабораторију за рачунарски интегрисане технологије и системско инжењерство.

Учествовао је у оснивању и први је секретар Југословенског комитета за површинску експлоатацију Савеза инжењера и техничара Југославије, основао је Југословенски комитет за примену математичких метода и рачунара у рударству и геологији. Иницијатор је и оснивач истоименог међународног симпозијума. Оснивач је Балканског рударског конгреса и садашњи председник његовог Координационог комитета.

Иностранци је члан Руске академије наука, Академије наука и умјетности Републике Српске, Руске академије природних наука, Академије рударских наука Русије, члан је Академије инжењерских наука Србије, Балканске академије рударских наука – чији је оснивач и председник, Балканске академије наука за минералне технологије и Евроазијске академије рударских наука. Почасни је доктор Универзитета у Софији.

Носилац је Сребрне медаље, одликовања председника Републике за изузетне заслуге и постигнуте научне резултате у областима рударства и геологије, те бројних признања. Ожењен, супруга Милица дипл. инж. геологије, магистар наука, ћерка Јована и син Сениша лекари.

МИРКО ВУЈОШЕВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012.г, редовни професор Факултета организационих наука (ФОН) Универзитета у Београду (УБ), од 2021.г. у пензији; рођен је 1951.г. у Подгорици, завршио је гимназију у Подгорици, а дипломирао (1975), магистрирао (1978) и докторирао (1987) на Електротехничком факултету (ЕТФ) у Београду. Имао је више студијских боравака и посета универзитетима у Великој Британији, Немачкој, Мексику, Мађарској и Грчкој. Служи се енглеским, немачким, руским, шпанским и француским језиком.

Од 1976.г. до 1995.г. био је запослен у Институту "Михајло Пупин" (ИМП). По преласку на ФОН 1995.г. био је и даље ангажован у ИМП, у раду на пројектима до 2005.г, а у раду Научног већа ИМП и касније. У универзитетској настави непрекидно учествује од 1979.г. када је на ЕТФ изабран у звање хонорарног асистента за обавезни предмет на редовним студијама чију је наставу самостално обављао од 1987.г. до 2004.г. Ментор је израде 10 докторских дисертација, 5 магистарских теза и више од 120 завршних радова на основним и мастерским студијама.

Био је члан Већа техничко-технолошких наука УБ (у два мандата), члан Већа техничких наука УБ, члан Суда части УБ, члан Савета ФОН-а, руководиоца Лабораторије за операциона истраживања "Јован Петрић", руководиоца Катедре за операциона истраживања и статистику, руководиоца програма мастерских студија „Пословна аналитика“, руководиоца програма докторских студија „Квантитативни менаџмент“.

Објавио је преко 270 научних и стручних радова од чега око једну трећину у међународним часописима и зборницима међународних конференција, најзначајнијим за струку у којој ради; 4 монографије од којих једну на енглеском у издању Елсевира; 5 универзитетских уџбеника, неколико скрипти и обилје уџбеничког материјала у електронском облику. Одржао је више предавања по позиву на међународним и домаћим научним конференцијама. На Scopus-у је евидентирано његових 51 радова који су цитирани 567 пута при чему је х-индекс 10; у мрежи Researchgate списак публикација је 62 и број цитирања 770 и х-индекс 13 (април 2023.г).

Од почетка свог рада у Институту "Михајло Пупин" до краја свог радног века непрекидно је ангажован на пројектима које финансира одговарајуће министарство за науку. Паралелно је учествовао у реализацији више десетина истраживачких и развојних пројеката на тему примене операционих истраживања у војним и привредним организацијама. Слично многим операционим истраживачима, област његове професионалне активности и истраживачког интересовања прилично је широка. Највише је радио на проблемима анализе поузданости и ризика као и доношења оптималних одлука у сложеним системима. Бавио се проблемима дискретне стохастичке симулације, Петријевим мрежама, методама доношења одлука у присуству више критеријума и третирању неизвесности техникама фази скуповима.

Члан је редакције часописа YUJOR од његовог оснивања и један од три главна уредника од 2012.г. до 2022.г. Био је члан уредништава више домаћих часописа, поред осталих часописа JAES и Рударски гласник. Рецензирао је радове у водећим научним часописима као што су: IEEE Trans. Rel, Omega, EJOR, JORS IEEE Trans.Man&Sys итд. Члан је програмских одбора више домаћих и међународних научних скупова.

Један је од оснивача и Друштва операционих истраживача (ДОПИС) чији је председник био у прва два мандата. За доприносе које је дао развоју операционих истраживања добио је Повељу Симописа. Члан је више научних и струковних организација: Друштва одржавалаца техничких система, Друштва за примењену и индустријску математику, Друштва економиста Београда, ISIR – International Society for Inventory Research, IEEE - Institute of Electrical and Electronic Engineers, INFORMS – Institute For Operations Research and Management Science, ORS – Operational Research Society (UK).

СЛОБОДАН Н. ВУКОСАВИЋ, редовни члан Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС) од 2007. године рођен је 27. јануара 1962. године у Сарајеву. Докорирао је 1989. на Електротехничком факултету Универзитета у Београду. Од 1985. ради у Институту Никола Тесла на развоју енергетских претварача и управљачких система за индустријске и војне потребе. Током 1988. ради у истраживачком центру Emerson-ESCD у Сент Луису и развија патентирана решења за електронско управљање електричним машинама. Од 1991. узима учешће у формирању истраживачког центра компаније Vickers-Electric, преузима руковођење истраживачким тимом и ради на развоју и пројектовању система за управљање кретањем индустријских робота.

Од 1993. године ради на Електротехничком факултету у Београду. У звање редовног професора изабран је 2003. године. Формирао је две лабораторије за научноистраживачки рад у области дигиталног управљања кретањем, енергетске електронике и електричних машина. Рад лабораторија је укључивао међународну сарадњу, консултантске услуге и пројекте урађене за компаније MOOG, Ferrari, International Rectifier, Emerson, General Electric, Lord-Baladyne, Msemicon, Gnd-Ups-Taiwan, и друге. Сарађивао је у настави и реализовао билатералне пројекте у области електроенергетике са универзитетима Liverpool John Moores, Imperial College, North Eastern, Texas A&M, као и са електротехничким факултетима у Бањалуци, Сарајеву и Новом Саду, где је одржавао наставу и радио на стварању наставног кадра.

Научни рад Слободана Вукосавића укључује области електро-механичког претварања енергије, дигиталног управљања, индустријске роботике и енергетске електронике. Руководио је истраживачким тимовима компанија Vickers и MOOG, где је пројектовао низ оригиналних метода и уређаја, међу којима и прве вишеосне модуларне серво-појачаваче DBM и DBS, алгоритамска решења проблема механичке резонанције и торзионих осцилација, као и програмска решења оптимизације трајекторија у циљу смањења утрошка енергије. Пројектује серво-контролере велике специфичне снаге и високе поузданости (DS2000, DMS2000 и DM2020) и развија алгоритме за аутоматизовано подешавање регулационих дејстава вишеосних робота. У производним постројењима европских произвођача Michelin, Renault, Peugeot и Fiat користи се више од 80.000 серво-контролера серије DBM, DBS, DS и DMS. У сарадњи са истраживачким центром Emerson-ESCD развио је оригиналне асиметричне топологије претварача и алгоритме управљања прекидачким релуктантним моторима. Иницијатор је и координатор научно-истраживачког рада домаћих факултета и института у области развоја еколошке опреме и заштите животне средине.

Публиковао преко 250 радова, од чега 50 радова у часописима са JCR листе. Написао је десет књига, међу којима и Digital Control of Electrical Drives, "电机" (Електромотори), Electrical Machines и Grid-Side Converters Design and Control у издању куће Springer. Према бази SCOPUS цитиран је преко 2127 пута (без самоцитата) и има Хиршов фактор $h = 27$.

Члан је уређивачког одбора и гостујући уредник часописа Electronics и Facta Universitatis, придружени уредник часописа IET-EPA и један од уредника часописа IEEE Transactions on Energy Conversion. Члан је програмског одбора конференција International Symposium on Industrial Electronics и International Symposium on Power Electronics. Био је ментор 74 дипломска рада, 12 мастер радова, 17 магистарских теза и 12 докторских дисертација. Добитник је Теслине награде и награде Привредне коморе Београда. За придруженог професора North Eastern Универзитета у Бостону изабран је 2003. За дописног члана АИНС изабран је 2002, а за редовног члана 2007. За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2015. године.

АЛЕКСАНДАР Ђ. ГАЈИЋ редовни члан Академије Инжењерских Наука Србије од 2009 године (дописни од 2002.), генерални секретар од 2021 до 2023. Редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду од 1996. Шеф катедре за хидрауличне машине и енергетске системе од 2011 до 2015. Гостујући је професор на Универзитетима у Јапану, Румунији, Шведској. Члан Извршног комитета интернационалног удружења за хидраулична истраживања IAHR – Секција за хидрауличне машине и системе, био у четири мандата 1996 - 2008. Рођен је 25.08.1950. у Београду. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду 1974, магистрирао 1978, а докторирао 1983. Ожењен је, супруга Снежана (рођена Попара) Гајић, ћерке Јелена и Ивана.

Одржавао је наставу из 7 предмета на додипломским и 6 предмета на последипломским студијама. Изабран је за гостујућег професора-истраживача јапанског Националног Института за науку о флуидима, Тохоку Универзитета 1993/1994. године, коментора докторске дисертације на Политехничком универзитету у Темишвару 2010. и придруженог професора на Универзитету Шалмерс, Гетеборг 2013. године. У досадашњем наставно-научном раду био је ангажован на низу факултета на Универзитетима у Београду, Крагујевцу, Нишу, Новом Саду, Подгорици, Скопљу, Темишвару, Гетеборгу. Држао је семинаре, на Универзитетима, институтима и компанијама у В. Британији, Јапану, Кини, Србији и свим државама бивше Југославије, предавања по позиву на међународним симпозијумима одржаним у низу држава. Члан је више научних и стручних организација, по позиву Institution of Diagnostic Engineers, председник Комисије за стандарде хидрауличких турбина СЗС-КСН4 1992-2023, председништва Српског Друштва за Хидраулична Истраживања СДХИ. Од 1995. је члан International Electrotechnical Commission - IEC, Technical Committee No. 4 - Hydraulic Turbines.

Био је члан матичних одбора Министарства науке Србије, специјални саветник Министра рударства и енергетике (2009-2011) и Државни секретар Министарства просвете, науке и технолошког развоја (2013-2014). Био је председник Савета Машинског факултета у Београду, члан редакцијског одбора међународног часописа "FME Transactions", члан УО "ТЕНТ", Обреновац и ЈП "Урбанистички завод Београда", УО ЈКП "Београдски водовод и канализација", скупштине Акредитационог тела Србије и скупштине Института "Кирило Савић". Актуелни је члан НО ЈП "ЕПС" и Националног савета за научни и технолошки развој.

Истраживачка делатност проф. Гајића обухвата анализу струјања у хидроенергетским системима, утврђивање економичности рада и оптималне експлоатације, развој метода за повећање поузданости и расположивости хидроелектрана. Упоредо се бави експерименталним истраживањима у лабораторијама и на изграђеним објектима, на пример испитивања којима је руководио: ХЕ "Бердап 1" на основу којих је повећана снага са 174MW на 205MW по агрегату и ХЕ "Перућица" са повећањем укупне снаге са 245MW на 305 MW! Руководио је примопредајним и комплексним испитивањем више од 10 хидроелектрана, учествовао у испитивању преко 35 водопривредних система, примио моделска испитивања више хидрауличких турбина на просторима бивше Југославије. Сарађивао је при пројектовању хидромашинске опреме на више десетина хидроенергетских и термоенергетских постројења у БиХ, Хрватској, Ираку, Ирану, Јордану, Кипру, Србији... Пројектовао је и испитивао пумпе и вентилаторе специјалне намене, високопритисне и котловске вентилаторе за термоелектране у земљи и иностранству. Аутор је или коаутор више софтвера за прорачун крутог и еластичног хидрауличног удара. Извршио је анализе нестационарних струјања за преко 50 великих хидротехничких система.

Објавио је као аутор или коаутор око 10 универзитетских уџбеника (само у едицији Турбомашине 6) и око 20 књига и студија малог тиража: Вибрације хидроагрегата, Хидраулични удар у ХЕ, Повратни хидраулични удар у ХЕ, Струјање кроз решетке, Мерење протока флуида. Коаутор је књиге The Rules for Hydraulic Transient Design Analysis, Academic mind, 2018. Објавио је преко 200 научних радова на српском, енглеском, руском језику, више прегледних чланака, преко 200 истраживачких извештаја. Руководио је изградом 21 стратешких пројеката, учествовао у реализацији 30 студија. Цитиран је у преко 130 радова публикованих у међународним и домаћим часописима и зборницима реферата аутора из: САД-а, Русије, Кине, Немачке, Јапана, Бразила, Чешке, Норвешке, Уругваја, Швајцарске, Црне Горе, Македоније, Словеније, као и у референтним часописима. Саопштавао је радове и држао предавања по позиву у Бразилу, В. Британији, Јапану, Македонији, Србији... Учествовао је на низу међународних симпозијума, конференција и конгреса. Био је члан научних и програмских одбора научних скупова одржаних у Београду, Лозани, Мадриду, Пекингу, Сингапуру, Стокхолму, Шарлоту, Темишвару, Токију, Валенцији, Барселони, Јокохами, Игуасу, Пекингу, Монреалу... Био је потпредседник организационог одбора 15. IAHR Симпозијума 1990, председник међународних конференција под покровитељством САНУ, АИНС и IAHR: "Case Studies in Hydraulic Systems", 2003, "Cavitation and Dynamic Problems in Hydraulic Machinery and Systems", 2011, Energy and Ecology Industry", 2018, Hydropower Maintenance and Modernization, 2019.

АЛЕКСАНДАР М. ГРУБИЋ, редовни члан АИНС од 2004. године, редовни професор у пензији Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду. Рођен је 19. новембра 1929. године у Чалми код Сремске Митровице. Дипломирао је на Геолошко-палеонтолошкој групи Природно-математичког факултета у Београду 1952. На Наравословном факултету у Љубљани одбранио је докторску дисертацију 1958. године. Радио је у Геозаводу у Београду (1953-1958) као регионални геолог. Затим је прешао на Рударско-геолошки факултет (РГФ) у Београду, где је био: асистент (од 1958), доцент (од 1960), ванредни професор (од 1967) и редовни професор од 1973. У пензији од 1995. године.

У наставној активности, предавао је већи број предмета на тадашњим свим нивоима студија (Историјска геологија, Седиментологија, Формациона геологија, Геологија Африке и Блиског истока итд.). Био је ментор и члан комисија за одбрану више докторских дисертација и великог броја магистарских и дипломских радова. Коаутор је два штампана уџбеника и седам монографија. Редован је предавач из области геологије у Научноистраживачкој станици у Петници. Обавио је већи број предавања из области геологије на јавним скуповима и у медијима.

У научно-истраживачкој делатности, био је учесник на шездесетак научних скупова у земљи и тридесетак у иностранству. Био је организатор и председник Међународног симпозијума о геологији Ђердапа (Доњи Милановац и Баја Херкулане, 1997) и XVIII Конгреса Карпатско-балканске геолошке асоцијације (Београд, 2006). На XIII, XIV, XV и XVI конгресу Карпатско-балканске геолошке асоцијације у Кракову, Софији, Атини и Бечу предводио је југословенску националну делегацију. Професор Грубић је објавио преко 430 текстова, од тога 150 научних радова штампаних у домаћим часописима и на разним скуповима, 85 у иностранству и на међународним скуповима, затим 200 мањих прилога и стручних радова. Учествовао је у реализацији 31 научног и 27 привредних пројеката и 30 студија у земљи и десетак пројеката у иностранству.

У инжењерско стручном раду, усавршавао се на Сорбони (Лабораторија за геологију) и на Високој националној рударској школи у Паризу (1958), и у Палеонтолошком институту Универзитета у Бечу (1959). Експертизе и дуже теренске радове изводио је у централном и северном Тунису (Атласиди, 1965 и 1970), у Турској (Анадолиди и Тауриди, 1973) и либијском делу централне Сахаре (као главни геолог великог пројекта „Западни Фезан“, 1981-1985). У својим инжењерским и научним радовима, проф. др Грубић је третирао четири групе проблема: регионално-геолошке, палеонтолошко-биостратиграфске, бокситашке и теоријске. У иностранству најзапаженији су му били радови из геологије Југославије, о југословенским бокситима, рудистима и сферактинидима. Посебан значај имају његови теоријски радови о геолошким формацијама. Велики део његовог ангажовања у струци био је посвећен примени савремене геолошке науке у практичним пословима, кроз теренска истраживања у Европи и Африци.

У организационом смислу, на РГФ је био управник Завода за геологију и палеонтологију (1974-1976) и шеф Катедре за историјску геологију (1992-1995). Од 1997. године је гостујући професор на Одсеку за рударство у Приједору, Технолошког факултета у Бања Луци. Изван универзитета био је сарадник и научни саветник у Геозаводу (1958-1961) и Геоинституту (1973-1995). Од 1997. је научни саветник Рударског института у Приједору. Члан је Српског геолошког друштва (од 1954; председник од 1981 до 1982 и од 1998 до 2002), Француског геолошког друштва (од 1958), Карпатско-балканске геолошке асоцијације (од 1960), Савеза геолошких друштава СФРЈ (председник 1985 до 1990), Интернационалне комисије за историју геолошких наука (ИНХИГЕО од 1987), Одбора за геодинамику САНУ (од 1982) и Одбора за живот и дело српских научника САНУ (од 2000), редовни члан Балканске академије рударских наука (од 2017). Почасни је члан Словачког геолошког друштва (од 2006), одбора за геонауке Академије наука Републике Српске (од 2000), Српског геолошког друштва (од 2007) и Интернационалне комисије за историју геолошких наука (INHIGEO), од 2015.

Добио је више захвалница, плакета, медаља, повеља и награда. На прослави 125 година Српског геолошког друштва (2016) добио је Медаљу Српског геолошког друштва за изузетан допринос раду и подизању угледа Друштва.

ЗВОНКО П. ГУЛИШИЈА, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2007. године. Рођен је 10.08.1952. у Кикинди, где је завршио основну и средњу школу 1970/71. Технолошко-металуршки факултет Универзитета у Београду завршио је 1975/76. Магистарски рад одбранио је 1979. а докторску дисертацију 1984.

Јануара 1976. год. запослио се у фабрици ИЛР у Железнику, а децембра 1976. прешао је у Фабрику одливака Београд. Од априла 1979. ради у Институту за технологију нуклеарних и других минералних сировина (ИТНМС) у Београду.

Постављен је 1988. год. на место заменика директора за НИР Института за металургију и технологију. До тада је био руководилац лабораторије за прераду метала. Од 1991. руководи Сектором за металургију и хемијско инжењерство у ИТНМС. 2008. године постављен је на место директора ИТНМС. Након конституисања новог Управног одбора ИТНМС 2015. године изабран је трећи пут на место директора ИТНМС, а по претходној сагласности Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Јуна 1984. год. изабран је у звање научни сарадник, априла 1988. превременим поступком у звање виши научни сарадник, а 1995. изабран је у звање научни саветник. Истовремено, на ТФ у Бору, Универзитет у Београду, стекао је следећа звања: доцент 1985. ванредни професор 1990. а 1995. изабран је у звање редовног професора. На металуршком одсеку Техничког факултета у Бору био професор из предмета Основи ливарства и Испитивање материјала на редовним студијама. Руководио је бројним магистарским и докторским тезама.

1990. год. изабран је за Експерта за обојену металургију СР Србије а 1994. за Експерта Савезног министарства за науку, технологију и развој. Од 1994. год. је члан Управног одбора ИТНМС-а као и члан Главног одбора Савеза инжењера металургије Југославије. Од 2001. је потпредседник Управног одбора ИТНМС-а. 2007. изабран је за заменика председника Матичног научног одбора за Област материјали и хемијске технологије при Министарству за науку и технолошки развој Републике Србије.

1975. год. добио је награду Београдског универзитета као најбољи студент. 1979. год. добио је Октобарску награду града Београда за одбрањен магистарски рад.

1990. год. увршћен је у лексикон "Ко је ко у Србији 1990". 1995. год. по други пут увршћен у лексикон "Ко је ко у Србији". 1997. од стране Америчког биографског института увршћен је у међународно издање: "Ко је ко у савременим достигнућима". Од истог института је добио признање за Истакнутог руководиоца. 2002. изабран је за дописног члана, а 2007. за редовног члана Академије инжењерских наука Србије (АИНС). 2009. изабран је за заменика секретара Одељења Технолошко-металуршких наука Академије инжењерских наука Србије. 2006. изабран је за редовног члана Југословенске инжењерске академије. 2008. год. увршћен је у лексикон 100 најуспешнијих машинаца у Србији у 2008. години према истраживању АДЕКО-а. 2015. године изабран је за члана Савета факултета Универзитета у Београду на предлог Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Био је уредник рубрике за област ливарство у научном часопису [Металургија], члан уређивачког одбора научно-стручног часописа Ливарство и члан Издавачког савета научно-стручног часописа Ватростални материјали. Од 2011. је одговорни уредник за Металургију у научном часопису Савез инжењера и техничара „Техника“, а од 2013. год. је члан Уређивачког одбора у научном часопису „Заштита материјала“.

Бави се фундаменталним, примењеним и развојним истраживањима у области прераде метала и легура у течном стању, затим развијањем и освајањем нових технологија израде висококвалитетних сировина и материјала и усавршавању еколошких технологија за ефикаснију заштиту животне средине са аспекта рециклирања отпадног материјала и секундарних сировина. Такође се бави израдом пројеката, идејних решења и физибилити студијама за нове технолошке процесе и производе као и усавршавањем постојећих технологија у црној и обојеној металургији.

Научна, стручна и инжењерска остварења: аутор је 9 књига или монографија, 20 поглавља у монографији, прегледних чланка односно радова по позиву, преко 160 радова објављених у међународним и националним часописима, преко 220 радова на међународним и домаћим скуповима, преко 50 пројеката, елабората, студија, 30 техничких решења и три патента.

МИРОСЛАВ ДЕМИЋ, редовни члан АИНС од 1999. године, је радио у Сектору за развој ФАП-а (1972-1977), Институту за аутомобиле Заставе (1977-1988), Факултету инжењерских наука у Крагујевцу (1988-2013). Био је Шеф катедре за Моторна возила и моторе (1997-1999), (2002-2006), Члан стручних већа Универзитета у Крагујевцу и у више мандата и председник стручног већа за област техничких наука (1992-2006), Начелник одељења техничких наука Центра за истраживања САНУ и Универзитета у Крагујевцу (2006-2012), члан Сената Универзитета (2007-2013). Пензионисан је 2013. године. Рођен је 05.02.1948. године у Рашанцу, у општини Петровац на Млави, од оца Драгољуба и мајке Слободанке.

Основну школу је похађао и завршио са одличним успехом у родном месту 1963 године, а Техничку школу у Смедереву са одличним успехом 1967. године. Машински факултет у Крагујевцу - смер за моторна возила, завршио је са одличном просечном оценом (9,23), одбраном дипломског рада из моторних возила, 1972. године. Магистарске студије из области Моторних возила је завршио на Машинском факултету у Београду, 1975, а докторску дисертацију из области моторних возила, 1978. године на Машинском факултету у Крагујевцу...

У Наставној делатности, на Машинском факултету у Крагујевцу био је ангажован у извођењу наставе из области моторних возила и то у звању доцента (1979 -1986), ванредног професора (1986-1992), и редовног професора (курсеви: Моторна возила, Динамика моторних возила и Моторна возила II, Пројектовање моторних возила, Дизајн у аутомобилској индустрији, Саобраћајнице и регулisaње саобраћајних токова Саобраћајнице). Изводио је наставу из Моторних возила на Машинском факултету у Нишу (1989-1990), а на Грађевинском факултету у Београду из Механике возње на основном курсу и докторским студијама (2007-2012). Током ангажовања на Политехници у Торину (2008-2010), изводио је наставу на докторским студијама из предмета Basic of Data Analysis. На Војној академији у Београду изводио је наставу из предмета Изабрана поглавља теорије кретања моторних возила на докторским студијама. Током рада на Универзитету, објавио је два уџбеника и тринаест монографија из области Моторних возила. Био је Ментор на осам докторских дисертација и три магистарска рада...

У научноистраживачкој делатности има 325 публикованих радова (часописи: Техника, Моторна возила и мотори, International Journal of Vehicle Design, Vehicle System Dynamics, Mobility and Vehicle Mechanics, Forschung im Ingenieurwesen и др. као и Симпозијуми у Југославији (данас Србији), Италији, САД, Русији, Јапану, Аустрији итд: 30 SCI листа, 136 часописи ван SCI листе и 149 Конгреси, Конференције и сл.). Посебно су му запажени резултати које је публикувао из осцилаторне удобности, динамике моторних возила и оптимизације њихових конструктивних параметара који су га сврстали у ред светски познатих стручњака из ових области. Његови радови су 114 пута цитирани (база података Science Citation Index 1975-1995. и Web of Science 1996-2015, од 21.09.2015.), а у домаћим изворима преко тристотине пута.

Због својих запажених научних резултата, био је члан редакција часописа (Ергономија, Моторна возила и мотори) и Главни и одговорни уредник часописа "Застава", а сада је члан редакције међународног часописа "Mobility and Vehicle Mechanics" и часописа "Техника" (Машинство). Поред тога, више пута је био члан одбора за организацију научно-стручних скупова у земљи и иностранству (Русија, Швајцарска, Југославија – Србија и Црна Гора - Србија), у више мандата председник Међународног Конгреса Моторна возила и мотори, који се одржава сваке друге године у Крагујевцу. Активни је члан и експерт ISO TC 108, који се бави дефинисањем међународних стандарда из области утицаја вибрација на човека, а до сада је поднео 11 радних материјала за разматрање. Неки од поднетих материјала су непосредно утицали на ревизију стандарда ISO 2631 (1983). Био је сарадник је Института за нуклеарне науке у Винчи (1996-2009).

Руководио је са осам научних пројеката који су реализовани уз финансијско учешће Владе Републике Србије, а раније Републичке заједнице за научни рад Србије.

У инжењерско стручном раду током рада у привреди (1972. – 1988.) био је реализатор већег броја студија и техничких решења на путничким и теретним возилима. Аутор је већег броја софтвера из области пројектовања моторних возила.

Признања за научни допринос: 15.12.1994. изабран је за академика Академије транспорта, 24.06.1997. за академика академије квалитета Руске Федерације, а 13.04.1999. за редовног члана Инжењерске академије Југославије (сада АИНС). Члан је Научног друштва Србије од 23.12.2008. године. Био је активни члан Њујоршке академије наука од 01.07. 2005 до 01.07. 2008. године. Изабран је за академика Евро-Медитеранске академије уметности и наука 21.04.2011. Редовни је члан Академије машинских наука Србије од 26.05.2015. Добитник је награде за научноистраживачки рад Заставе (1984).

Служи се руским и енглеским језиком. Отац је троје деце. Хоби: Историја.

СРБИСЛАВ ДЕНЧИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије од 2018. године, научни саветник Института за ратарство и повртарство, редован професор Државног Аграрног универзитета Харков, Украјина. Рођен је 29. јула 1953. године у Инђији од оца Стратимира и мајке Анђелке. Основну школу и гимназију је завршио у Инђији. Пољопривредни факултет, у Новом Саду, завршио је 1978. године. По завршетку редовних студија запослио се 1979. године у Институту за ратарство и повртарство у Новом Саду и изабран је за асистента. Магистрирао је 1984. а докторску дисертацију под насловом "Генетска анализа архитектуре класа пшенице" је одбранио 1989. У звање научног сарадника је изабран 1990. вишег научног сарадника 1995. а у звање научног саветника изабран је 1999. године. Изабран је 2008. године за редовног професора генетике на Државном Аграрном универзитету у Херсону (Украјина) где предаје предмет Генетику.

У наставној активности је држао део наставе из предмета Семенарство на редовним студијама, као и предавања из предмета Специјално оплемењивање на постдипломским студијама на Пољопривредном факултету у Новом Саду и Оплемењивање организама на Природно-математичком факултету у Новом Саду. Од 2007. године држи предавања из предмета Генетика и Семенарство, редовним студентима 2. и 3. године на Државном Аграрном универзитету Херсон у Украјини. Био је у комисији за оцену и одбрану 6 магистарских и 8 докторских дисертација. Написао је књигу Наука и пракса семенарства стрних жита, која се користи као помоћни уџбеник.

У научноистраживачкој делатности ради у области генетике и оплемењивања стрних жита, фенотипизацији и генотипизацији квантитативних и квалитативних својстава у банци гена и оплемењивачким програмима пшенице, њених прародитеља и сродника. Ради и у области протеинске структуре и минералног састава пшеничног зрна. Из ових области објавио је 1 поглавље и 5 радова-поглавља у међународним монографијама, 17 радова у међународним часописима ISI-JCR-SCI листе, 19 радова у другим међународним научним часописима, 74 рада саопштена на међународним скуповима штампаних у целини, једна монографија националног значаја, 2 позивна предавања на међународним скуповима, велики број радова у националним часописима као и саопштења на домаћим научним скуповима. Цитираност према SCOPUS-у је 414 без самоцитата. Рецензент је за међународне часописе: Food Chemistry, Journal of Agricultural Science i Cereal Research Communications.

У инжењерско стручном раду аутор и коаутор је 127 сорти озиме, јаре, дурум, компактум и спелта пшенице, озимог јечма и озимог тритикалеа признатих у Републици Србији. Многе од тих сората су биле а неке су и данас заступљене у производњи у Републици Србији. Ове сорте су заузимале 30% до 80% од укупно засејаних површина под пшеницом у Републици Србији. Такође је аутор 38 сорти пшенице и једне сорте тритикалеа регистроване у земљама Европске Уније и другим земљама као што су Русија, Украјина, Канада, итд. Неколико његових сората се гаје у масовној производњи у Украјини, Русији, Бугарској, Републици Чешкој, Ирану, Узбекистану, Канади, итд. Био је руководилац неколико домаћих пројеката и учесник на више пројеката које је финансирало Министарство за просвету, науку и технолошки развој Републике Србије. Учествовао је као предавач на свим Саветовањима агронома Србије у последњих 20 година. Поред тога је обављао и едукацију агрономске струке на многобројним регионалним и локалним саветовањима како у Србији тако и у земљама где се гаје сорте чији је он аутор.

У међународној сарадњи био је члан ECPGR (европски коперативни програм за генетске ресурсе са седиштем у Риму) где је представљао нашу земљу. Сарађује са великим бројем институција које се баве стварањем нових сорти пшенице и унапређењем производње хране у свету. Спољни члан је највеће институције за генетику и оплемењивање пшенице и кукуруза, CIMYT (Мексико).

У организационом раду био је управник Завода за стрна жита у Институту за ратарство и повртарство, председник Научног већа Института, координатор за науку и менторство у Институту. Редован члан је Војвођанске академије наука и уметности од 2013. У АИНС (дописни члан од 2004.) је члан међудодељенског одбора за храну и био је у Програмском одбору недавно одржаног скупа „Генетички ресурси у пољопривреди и шумарству“ чији је организатор била АИНС.

ДРАГАН С. ДОМАЗЕТ је редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС). Рођен је у Нишу 5. јула 1947. године, од оца Сенише, адвоката и мајке Милице, професора француског језика, рођене Гојковић. Завршио је основну школу „Учитељ Таса“ у Нишу и гимназију „Стеван Сремац“, математички смер, 1966. године. Носилац је дипломе „Михајло Петровић – Алас“. Дипломирао је на Машинском одсеку Техничког факултета у Нишу 1971. године и то на производном смеру. Добитник је Повеље Универзитета у Нишу као најбољи дипломирани студент Машинског одсека 1991. Био је први председник Стручног клуба студената, председник Стручног удружења студената Универзитета у

Нишу и главни уредник стручног часописа студената Универзитета у Нишу „Научни подмладак“. Магистрирао је 1976. године, а докторирао 1981. године на Машинском факултету у Нишу, из области анализе и оптимизација носећих структура преса методом коначних елемената и методама нелинеарног програмирања.

Радио је на Машинском факултету у Нишу од 1971. године, када је изабран за асистента 1971. године, за доцента 1981. године, за ванредног професора 1987. године и за редовног професора 1991. године. Предавао је предмете из области производног машинства. Добитник је Повеље Универзитета у Нишу (1986.) и Повеље Машинског факултета у Нишу (1982.). Био је први директор Рачунског центра факултета (1983-1990.), самостални стручни сарадник у ЕИ Информатике (1978-1990.), шеф Лабораторије за производно машинство, оснивач и шеф Лабораторије за интелигентне производне системе (1991-1994.).

Као добитник Фулбрајтове стипендије, био је на постдокторском усавршавању из области примене вештачке интелигенције и интелигентних система на Универзитету Илиноис у Урбани, САД, школске 1990/91. године. Од 1994. до 2001. год. радио је у Сингапуру у Gintic Institute of Manufacturing Technology, у звању senior research fellow, где се бавио истраживачкоразвојним активностима и консултантским пословима у сингапурској индустрији, а у области примене ИТ у пројектовању производа и у производним системима. Предавао је 7 година на магистарским студијама на Nanyang Technological University у Сингапуру, а од 2004. до 2008. године предаје на Машинском факултету у Нишу где је шеф Катедре за производно машинство. У периоду 2007-2011. је оцењивач пројеката у програму Marie Curie Actions, а био је и представник Србије у FP7 ICT Programme Committee у Бриселу, у периоду 2010-2012. године.

Интензивно се бави развојем савременог образовања инжењера и оснивач је Факултета информационих технологија (основан 2005.) и Универзитета Метрополитан (2010.), где је декан, односно ректор (од 2010.) и председник универзитета (од 2017.). Креирао је шест студијских програма из области инжењерства на основним студијама, три програма мастер студија и два програма докторских студија, акредитованих 2010. и 2017. год. Од 2015. је на функцији заменика председника Конференције универзитета Србије (КОНУС). Изабран је за професора емеритуса 2017.

Обављао је и следеће друштвене функције: министар науке и технолошког развоја (2001-2004.), посланик Скупштине Југославије (1991-1993.), саветник председника Привредне коморе Београда (2005-2006.), специјални саветник министра науке (2008-2009.), председник Управног одбора Института „Винча“ (2009-2014.) и члан Скупштине Института „Михајло Пупин“ (2008-2015.).

Објавио је 146 радова у часописима и зборницима конференција у земљи и иностранству. Био је руководилац у више научноистраживачких и истраживачкоразвојних пројеката. Истраживао је у области анализа, оптимизације и пројектовања машинских система применом рачунара, интелигентних производних система, система за рачунарску сарадњу инжењера развоја производа преко Интернета, а од 2012. год. бави се истраживањем персонализованих и прилагодљивих е-система за електронско учење. Као инжењер, био је главни пројектант пет механичких и хидрауличких преса које су развијене после интензивних рачунарских анализа и оптимизација. Обавио је већи број експерименталних испитивања прототипова различитих машинских система развијених у више фабрика у Југославији. У својству стручног консултанта, пружао је консултантске услуге у авионској индустрији, бродоградњи и индустрији алата у Сингапуру.

ВУКО Т. ДОМАЗЕТОВИЋ, редовни члан АИНС од 2002. године, потпредседник АИНЦГ, редовни професор Машинског факултета у Подгорици, рођен је 23. марта 1938. године у Орлини код Никшића, од оца Томаша и мајке Јанице, рођене Муратовић. Ожењен је и има синове Сашу и Ратка и кћерку Јану. Живи у Подгорици. Основну школу је завршио у Милочанима, а Вишу реалну гимназију у Никшићу (1957.). Дипломирао је (1962.) на Машинском факултету Универзитета у Београду. Магистрирао је (1975.) и докторирао (1978.) на истом факултету. У Жељезари у Никшићу је радио у Механичкој радионици, Конструкцијом бироу, Одржавању и Ваљаоницама. Био је Руководилац Машинске службе, пројектант у Техничком и Калибрационом бироу и Шеф калибрационог бироа (1965.-1968.). Био је на специјализацији (1965.) на Металуршком институту и Институту

Машинског факултета Политехнике у Гљивицама, као и у ваљаоницама у Шљонску, Кракову и Варшави у Пољској. Члан је Организације Европских калибрера (1966.). Држао је наставу на Машинском одсијеку Техничке школе (1965.-1968.) и на Педагошкој академији (1967-1968) у Никшићу.

Код Рударско топионичарског басена Бор је радио (1968.-1975.) у Инвестиционој служби Топионица и рафинација бакра (1968.-1969.), Сектору за развој и организацију рудника, топионица и рафинација (1970.), Фабрици бакарне жице (1971.-1972.) и Институту за бакар Бор (1972.-1975.) као Старији самостални сарадник-истраживач, односно као Шеф машинске групе за решавање и унапређивање техничко производне проблематике рудника, топионице, рафинације и прераде бакра. У Bridgeport, САД, је специјализирао (1970.) поступак "Dipforming", патентно решење фирме General Electric Company за производњу бакарне жице. На Рударско геолошко металуршком факултету Београд-Бор Универзитета у Београду је биран у звање предавача (1969.) и доцента (1974.).

На Машинском факултету Универзитета у Подгорици је реизабран у звање доцента (1976.), ванредног професора (1980.), редовног професора (1987.). Био је Шеф Катедре за производно машинство (1975.-1983.), Продекан за наставу (1978.-1980. и 1980.-1982.) и Декан Машинског факултета (1982.-1984. и 1984.-1986.). Био је Председник Сложене организације удруженог рада (СОУР) Технички факултети (Електротехнички, Машински, Металуршки, Грађевински, Институт за математику и физику и Институт за техничка истраживања) (1986.-1990.). Био је Председник Наставно научног вијећа СОУР-а Технички Факултети (1980.-1982.) и Извршни секретар Заједнице машинских факултета, виших и високих школа СФР Југославије (1982.-1984.). Био је Председник Заједнице научно истраживачких институција производног машинства СФРЈ Југославије (1982.-1984. и 1994.-1996.) и члан је Програмског одбора Производног машинства Југославије (1980.-2003.) и СИМ-ОП-ИС-а (1980.-1986.). Био је Делегат Скупштине СР Црне Горе у Одбору за праћење технолошког развоја СФР Југославије (1987.-1989.). Био је члан Извршног одбора (1978.-1980.), Наставно научног вијећа (1980.-1982.) и Сената (1994.-1998.) Универзитета Црне Горе. Био је Председник комисије за послужење дипломске студије и докторате Машинског факултета у Подгорици (1980.-1999.).

У Влади СР Југославије је био Председник Југословенског акредитационог тијела (1998.-2000.) и Савезни секретар Секретаријата за развој и науку СР Југославије (2000.-2003.). Био је Дописни члан Инжењерске академије Југославије (1999.) Заједница производног машинства Југославије му је (1994.) за допринос развоју производног машинства додијелила своје највеће признање Платету и повељу Проф. др Павле Станковић, а Сенат Универзитета Црне Горе за научноистраживачки и наставно педагошки рад највеће признање Платету Универзитета Црне Горе.

Реализовао је преко: 90 објављених научно стручних радова, 20 изведених научно истраживачких пројеката, 10 остварених идејних решења и главних пројеката, 20 изведених идејних решења и главних машинских пројеката, 30 остварених машинских конструкција и реализованих стручних прилога; 20 уџбеника, превода стручних књига, инвестиционих програма и стручних рецензија, 20 стручних ревизија, 30 стручних надзора, 30 техничких пријема... Био је ментор и коментор више од 10 магистратура и доктората. Учествовао је у великом броју научних и стручних скупова и конференција, од чега на преко 50 са радом, преко 10 уводних реферата и реферата по позиву, а као председник преко 10 програмских и организационих одбора. Креирао је и као Шеф државне делегације потписао више од 30 билатералних уговора и протокола из области акредитације, науке и техничко технолошке сарадње између СР Југославије и других земаља.

ЧЕДОМИР ДУБОКА је редовни члан Академије инжењерских наука Србије од 2007. године. Рођен 1947. године. На Машинском факултету у Београду дипломирао 1971. године, магистрирао 1975. године, докторирао 1981. године. Први научни рад објавио као студент у часопису Техника – Машинство 1970. године. Одмах по дипломирању почиње да волонтира у Заводу за моторна возила Машинског факултета у Београду, где од 1972. године ради као сарадник - приправник на одређено време са обавезом усавршавања уз рад на разним истраживачко - развојним задацима. Служи војни рок, па 1976. прелази на рад у Фабрику пречистача и спојница “Крон” на Н. Београду. На Машински факултет се враћа у звању асистента

на Катедри за моторна возила октобра 1977. год. Изабран за доцента 1982. год, ванредног професора 1987, редовног професора 1992. год. Дугогодишњи Руководилац Института за моторна возила, Шеф Катедре за моторна возила 2001-2003. год, Управник акредитоване лабораторије Фримекс за фриксионе, кочне и ходне системе возила, оснивач и Управник лабораторије LAFI за аутомобилско форензичко инжењерство. Један је од оснивача JUMV - Југословенског друштва за моторе и возила (1972.), чији је и први секретар. Од 1992. године је Председник JUMV, члан Савета FISITA – Међународне федерације аутомобилских инжењера и Савета ЕАЕС – Европске федерације аутомобилских инжењера. Од 1982. године је члан највећег друштва аутомобилских инжењера – CAE (Society of Automotive Engineers из САД), а од 2007. год. Извршни директор за Србију EVU – Европске асоцијације за анализу и реконструкцију саобраћајних удеса, са седиштем у Грацу. Дугогодишњи члан Управног одбора АМСЈ и АМСС, потпредседник и заменик председника. Више од 25 година је члан Групе експерата GRRF ECE OUN, Женева, који ради на развоју међународних ECE прописа у области хомологације друмских возила у погледу кочног и ходног система, као и радне групе ISO/TC22/WG6-WG10 (Испитивање кочних перформанси, односно Терминологија у области кочења). Ко - едитор је часописа MBM, Крагујевац, члан уређивачког одбора Интернет часописа “ International Journal of Vehicle Technologies ” и члан Издавачког и научног одбора IJENV – Међународног часописа за електрична и хибридна возила. На FISITA Конгресу 1986. године у Београду награђен је наградом Мануел Хуноу, коју Савет FISITA додељује за најбољи рад младих аутора на једном конгресу FISITA. Дугогодишњи је организатор реномираних међународних научно - стручних скупова »Наука и моторна возила«. Активно влада (говори, чита, пише) енглеским и француским језиком. Ожењен је, отац три сина. Има три унука.

Аутор је преко 30 монографија/делова монографија, књига и/или уџбеника, 27 радова у међународним и 32 рада у националним часописима, 34 рада на међународним конгресима, 121 рад на међународним и националним конференцијама/скуповима, позвани аутор на 8 међународних и више националних конференција, руководилац 15 и учесник у реализацији 25 НИ пројекта, коаутор 2 заштићена и 5 пријављених патената, коаутор преко 20 реализованих патената и лабораторијских постројења, преко 40 софтвера за управљање радом пробних столова, обраду и анализу резултата испитивања са статистичком анализом и за анализу ефективности и поузданости, више од 10 документованих метода испитивања и преко 400 радова ограничене циркулације (прорачуни, извештаји о испитивањима, анализе и сл.). Коаутор је развоја Лабораторије Фримекс, Машински факултет у Београду, 1979 – 1982, коаутор развоја 10 пробних столова за спојнице и кочнице за потребе Машинског факултета и друге кориснике у земљи и иностранству. Оснивач је Лабораторије LAFI за аутомобилско форензичко инжењерство, покретач Сталног семинара о европским прописима о безбедности возила и LAFI школе аутомобилског форензичког инжењерства.

Бави се следећим областима науке и струке: Техника моторних возила (Истраживање, развој и испитивање спојница, кочница и кочних система за друмска возила, Сертификација и хомологација возила, њихових кочних система и делова, Интеграција система возила, Безбедност возила), Трибологија фриксионих система, Инжењерство система, Ефективност система, Поузданост и Инжењерство одржавања, Логистичко инжењерство у техници моторних возила са посебним освртом на фриксионе системе, а последњих десетак година посебно и Аутомобилским форензичким инжењерством (Анализа и реконструкција саобраћајних удеса у друмском саобраћају) и др.

НЕНАД Ј. ЂАЈИЋ, редовни члан АИНС од 1999. године. Редовни професор у пензији Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1941. године у Пожеги од оца Јосифа и мајке Вере, рођене Страњаковић. Ожењен је Бојаном и има двоје деце Милоша и Јелену. Гимназију завршио у Београду 1960. године а Машински факултет Универзитета у Београду 1965. године. Последипломске студије на Хемијском инжењерству Технолошко-металуршког факултета у Београду завршио је 1974. године; докторску дисертацију из енергетике одбранио је на Рударско-геолошком факултету у Београду 1976. године. После дипломирања радио је у Рударском институту на проблемима топлификације и гасификације градова. На Рударско-геолошком факултету изабран је 1970 године за асистента, 1976 године у звање доцента, 1982 године за ванредног професора, а 1988 године је изабран за редовног професора за предмете „Термодинамика“ и „Топлотни мотори и енергетска постројења“.

Проф. Ђајић је редовни члан и бивши генерални секретар Академије инжењерских наука Србије, редовни члан и бивши потпредседник Научног друштва Србије и председник Комитета Србије Светског савета за енергију. Руководио је Центром за енергетику Рударско-геолошког факултета од 1976 године. Главни и одговорни уредник је часописа „Енергија“. Организовао је више међународних конференција и саветовања у земљи из енергетике, на којима је учествовао са уводним или сводним радовима. Објавио је три универзитетска уџбеника („Топлотни мотори“, „Енергетски извори и постројења“ и „Машине и уређаји за експлоатацију нафте и гаса“ - коаутор) и пет монографија као аутор („Енергија за одрживи свет“, „Енергетика Србије-јуче, данас и сутра“) или коаутор („Дистрибуција природног гаса“, „Мерење и регулација природног гаса“ и „Производња и коришћење геотермалне енергије“). Објавио је или саопштио самостално или као коаутор више од 480 радова, од чега више од 70 на важнијим међународним скуповима или часописима, био рецензент 20 универзитетских уџбеника и монографија и више од 135 студија и пројеката из области енергетике и термотехнике. Био је ментор и/или члан комисија у изради 12 докторских дисертација и више магистарских теза. Руководио је израдом више стратешких пројеката из области енергетике и енерготехнологија Министарства за науку и технологију Србије и Југославије у периоду од 1980 године до 2008 године. На студијским путовањима и специјализацијама био је у САД, Канади, Немачкој, Пољској, Чехословачкој, Великој Британији, Аустрији, СССР (Русији), Мађарској и Француској.

Проф. др Ненад Ђајић је у досадашњем стручном раду руководио и/или учествовао у изради преко 240 студија и пројеката из области енергетике и термотехнике. Посебно треба нагласити његов допринос развоју комуналне енергетике и централизованог снабдевања градова енергијом у нашој земљи. Такође, руководио је и сарађивао на многим студијама и пројектима из области штедне и рационалног коришћења енергије, нових и обновљивих извора, експлоатације енергетских уређаја и постројења, просторног планирања енергетских објеката и инфраструктуре, и др.

Најважнији научни доприноси проф. др Ненад Ђајића су везани за научне проблеме енергетике у којој области се афирмисао и постао признат и ван граница наше земље. Имајући у виду повезаност енергије, екологије и економије и утицај енергетике на одрживи развој земље, његови најважнији истраживачки напори су везани за комплексне проблеме енергетике реализоване кроз стратегије развоја, студије и пројекте на нивоу СФРЈ и Србије, чији је био одговорни аутор/коаутор или координатор. Један је од пионира истраживања и коришћења нових и обновљивих извора енергије, посебно геотермалне, у нашој земљи. Као учесник низа међународних и домаћих конференција у саопштеним и штампаним радовима је истраживао могућности рационалног развоја енергетике наше земље, промене структуре потрошње и већег коришћења домаћих потенцијала, ефикаснијег коришћења енергије, оптималног развоја комуналне енергетике, моделирања и билансирања енергетских процеса и повећања заштите животне средине.

Добитник је награде „КОЛУБАРА '67“ за највеће научно достигнуће из енергетике 1967 године, Првомајске награде Рударског института и Плакете КГХ за дугогодишњи допринос науци и струци у области климатизације, грејања и хлађења.

ВЛАДАН ЋОКИЋ, редовни члан Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС) од 2018. године, редовни професор, рођен је 1963. године у Београду. Основну школу и XIII београдску гимназију завршио је у Београду. Године 1982. уписао је Архитектонски факултет Универзитета у Београду, где је и дипломирао 1988. године. Магистрирао је 1991. године на Архитектонском факултету Универзитета Јужне Калифорније (University of Southern California, School of Architecture) у Лос Анђелесу са магистарском тезом под називом „Формирање целовитих простора: Улога појединачних пројеката у стварању урбаних простора“ (“Making Places Whole: The Role of Individual Projects In Making Urban Places”), док је докторску дисертацију под називом „Формирање типологије градског трга у функцији операционализације при планирању и пројектовању“ одбранио 1998. године на Универзитету у Београду – Архитектонском факултету.

На Архитектонском факултету Универзитета у Београду запослен је од 1992. године као асистент приправник, а од 1994. године као асистент на Катедри за урбанизам и просторно планирање. У звање доцента изабран је 1999. године, затим у звање ванредног професора за ужу област урбанизам и просторно планирање 2004. године. За редовног професора на Департману за урбанизам изабран је 2010. године.

Поред рада на Архитектонском факултету у Београду, већ дужи низ година је гостујући наставник на Грађевинском факултету у Београду, Архитектонско-грађевинском факултету Универзитета у Бањалуци и Архитектонском факултету Универзитета у Подгорици.

Током рада на Архитектонском факултету био је активно ангажован на пословима у области организације и реформе наставе. Од 2004. до 2006. године био је шеф Катедре за урбанизам и просторно планирање, затим у периоду 2006-2012. године Продекан за научноистраживачки рад и постдипломске студије, иницирајући и учествујући у формирању студијског програма докторских академских студија из области архитектуре и урбанизма. Од 2012. године до данас је на месту декана Архитектонског факултета Универзитета у Београду.

Професионално деловање и истраживање усмерено је на област урбанистичког пројектовања и планирања и урбану морфологију. Добитник је бројних награда на међународним архитектонско-урбанистичким конкурсима и признања у пракси. Представљао нашу земљу на међународним изложбама: „Serbia New Efforts / Србија – Нови напори“ на 10. међународној изложби архитектуре у оквиру Бијенала у Венецији, 2006; „The Urban Reconstruction of the Danube Coastal Side In Central Belgrade Area“ на ЕСТР конференцији у Даблину, Ирска, 2008.

Као експерт за урбанистичко планирање био је ангажован од стране: организације UNDP на пројекту „Обуке кадрова у општинама Јужне Србије“, 2002-2003; немачке организације за техничку сарадњу GTZ на пројекту „Реформе катастра непокретности у Србији“, 2002-2006; од стране FAO на изради „Стратегије комасације у Републици Србији“, 2006-2007.

Од оснивања 2009. године је главни и одговорни уредник међународног научног часописа из области архитектуре и урбанизма Serbian Architectural Journal (SAJ).

Објавио је више књига и публикација: Урбана морфологија: град и градски трг (2004), Приморски град у транзицији (2005, са Милић, В. А.), Престоница Београд (2006, са Милић, В. А.), Урбана типологија: градски трг у Србији (2009) (награда Министарства за науку и технолошки развој за научни допринос у области техничко-технолошке науке, 2009; награда Ранко Радовић за критичко-теоријске текстове о архитектури, урбанизму и граду, 2009; награда Салона архитектуре Новог Сада у области публицистике за дугогодишњи рад и континуирани допринос у области теорије архитектуре и урбанизма, 2010), Теорија архитектуре и урбанизма (2010, са Бојанић, П.), Мислити град (2011, са Бојанић, П.), Дијалози са архитектама (2011, са Бојанић, П.), Архитектура као гест (2012, са Бојанић, П.).

БРАНИСЛАВ В. ЂОРЂЕВИЋ, редовни члан АИНС од 2004. године, рођен је 11. маја 1938. у Скопљу, родитељи Милица и Вељко. Гимназију је завршио у Крушевцу 1956. Дипломирао 1961. на Грађевинском факултету у Београду, магистрирао 1967, а докторирао 1974. на истом факултету. Од 1962. до 1971. радио је у Институту за водопривреду (шеф Одсека за хидроенергетику). Године 1971. прелази на Грађевински факултет у Београду. За доцента изабран 1975, за ванредног професора 1979, а 1984. за редовног професора за групу предмета "Коришћење водних снага" и "Водопривредни системи". Формирао је и предавао и предмет "Еколошки инжењеринг". Био је шеф Катедре за хидротехнику више пута, продекан и члан Савета Универзитета. Члан је Научног друштва Србије од 1999, а од 2015. је потпредседник НДС.

Сенат Универзитета Св. Кирил и Методије у Скопљу доделио му је највише звање - Professor honoris causa - као једином професору у области грађевинарства. Као утемељивач Теорије водопривредних система као нове гране Техничке кибернетике и први наставник предмета "Водопривредни системи", предавао је на последипломским студијама на свим универзитетима у СФРЈ и био ментор за 26 магистарских теза и 15 доктората на више универзитета.

Био је експерт Сектора за природне ресурсе Европског савета, члан Комитета за водопривредне системе при Међународној асоцијацији за хидролошке науке, експерт СФРЈ у Комитету за воде УН у Женеви и председник Радне групе за развој метода планирања у водопривреди, председник Одбора за утицај брана и акумулација на околину СКВБ, председник Комисије за праћење објеката ХЕПС Ђердап. Уредник "Водопривреде", почасни члан Друштва за заштиту вода и носилац повеље Грађ. факултета у БГ.

Водећи је експерт у области водопривреде и хидроенергетике на простору бивше СФРЈ, афирмисан у свету. Његово дело из Теорије водопривредних система, објављено у САД - Cybernetics in Water Resources Management - база је монографија у свету из те области, често се цитира, уз истицање ауторове пионирске улоге у развоју Теорије водопривредних система као посебне гране Техничке кибернетике. Области научног истраживања обухватају: развој нових метода планирања и оптимизације водопривредних и хидроенергетских система, развој метода операционих истраживања при управљању вишенаменским системима, истраживање коришћења хидроенергетских потенцијала у оквиру интегралних система, планирање хидроенергетских система и објеката хидроелектрана, алокација поузданости система сложених конфигурација, складно уклапања хидротехничких система у еколошко окружење, стратешко планирање у области вода. Развио је методе оптимизације и планирања хидротехничких система и најсложенијих конфигурација, те се сматра једним од најкомпетентнијих светских експерата на том плану. Аутор је 341 библиографске јединице из области хидротехнике. Од тога 9 књига као једини аутор, 9 као први аутор. Најпознатије књиге: Коришћење водних снага I и II (Октобарска награда Београда за 1984.), Објекти хидроелектрана, The Water Resources of Yugoslavia, Водопривредни системи, Cybernetics in Water Resources Management, Хидроенергетско коришћење вода, Екологија водопривредних система. Био је генерални известилац и уводни предавач на научним скуповима у земљи и свету и руководио највећим националним пројектима. Као водећи водопривредни планер СФРЈ био је ангажован на изради кључних стратешких планских докумената водопривреде Србије и СФРЈ, као што су водопривредне основе република и великих сливова у СФРЈ, студије искористивих хидроенергетских потенцијала. Обрађивач је дела који се односи на воде и водопривредну инфраструктуру у Просторном плану Србије и координатор ревизија при изради водопривредних основа Србије и Црне Горе. Аутор је студије о хидроенергетским потенцијалима СФРЈ, која је дуго била подлога за сва планирања у области енергетике. Руководио је израдом хидролошких основа свих постојећих и планираних хидроелектрана у СФРЈ.

Учествовао је у планирању и реализацији највећих хидротехничких система у СФРЈ и више система у иностранству. Неки од најзначајнијих ХЕ: Ђердап, каскада ХЕ на Неретви, РХЕ Бајина Башта, Вишеград, Бочац, Козјак, ХС ДТД, оптимизације система у сливовима Мораве, Вардара, Врбара, Саве, ХС Северна Бачка, ХС Колубара, регулација Дунава, учешће у пројектима свих већих хидроелектрана у СФРЈ. Као председник стручних савета или главни известилац учествовао у доношењу свих крупних одлука о великим хидротехничким системима у СФРЈ. Урадио је делове који се односе на воде и водопривредну инфраструктуру у низу просторних планова. Носилац је више научних и државних признања и одликовања. Резервни је мајор Војске Србије. Супруга др Татјана преминула 2022. Пише путописе.

ЉИЉАНА Д. ЖИВАНОВ редовни члан АИНС од 2015. године, (презиме по рођењу Дукић) рођена је 30.04.1950. године у Крагујевцу од родитеља Надежде (рођене Дамјановић) и Драгољуба Дукића. Удата је за Милоша Живанова, имају синове Борислава и Драгољуба и унукe Мину, Милоша, Луку, Калину и Ану. Завршила је гимазију у Свилајнцу 1969. године. Дипломирала је 1974. године, магистрирала 1980, докторирала 1989. године, све на Електротехничком факултету у Београду. Љиљана Живанов је редовни професор Универзитета у Новом Саду, на Факултету техничких наука (ФТН), Департману за енергетику, електронику и телекомуникације (ДЕЕТ), на Катедри за електронику. Она је формирала предмете на основним студијама: Микроелектроника, Сензори и актуатори, Микроелектромеханички системи (на ДЕЕТ),

Електроника (на Департману за рачунарство и аутоматику), Материјали у електротехници, Примена сензора и актуатора (на Департману за мехатронику). Такође, формирала је неколико курсева на докторским студијама на ДЕЕТ. Она је аутор и коаутор књига: Технологија електротехничких материјала, Материјали у електротехници, Електроника, Микроелектроника, Сензори и актуатори и MEMS.

У периоду од 1990. до 2000. године, била је шеф Катедре за електронику, ФТН у Новом Саду. Активно је учествовала као предавач и ментор на магистарским студијама из електронике (била је ментор у око 10 магистарских теза, углавном из области моделовања, симулације и пројектовања индуктивних микроструктура и компоненти) и са успехом водила 12 докторских дисертација.

Тренутно је руководилац Центра за интегрисане микросистеме и компоненте (www.cimc.rs) и Лабораторије за микроелектронику, електротехничке материјале и САД. Они раде на карактеризацији материјала, микро- и нано-компоненти, интегрисаних кола и MEMS-ова у опсегу учестаности до 50 GHz. Ове лабораторије су развиле живу активност у организовању специјализованих радионица и пружању услуга заинтересованим истраживачима из земље и иностранства.

Водила је више домаћих: TP 11023 (2007-2010) и TP 32016 (2011-2015) и међународних пројеката: REANIPID (2002-2004), FP6 INCO по.043669 (2007-2010), два WUS CDP+. Пројекат технолошког развоја TP 11023 "Нове конфигурације феритних трансформатора и ЕМИ потискивача за DC/DC конверторе и телекомуникационе модуле" Министарства науке и технолошког развоја Републике Србије, након прве године, оцењен је као један од најбољих пројекат према постигнутим и публиковани резултатима. У оквиру пројекта TP 32016 „Иновативне електронске компоненте и системи базирани на неорганским и органским технологијама уграђени у робе и производе широке потрошње“ укључено је 20 младих истраживача (од којих је до сада 16 докторирало 5).

Била је руководилац међународног иновативног пројекта „Realization of new integrated passive devices“ (REANIPD) чији је наручилац Littelfuse, Ireland, Limited, (Contract no. 0710/02.), једна од водећих компанија у области производње компоненти за ЕМИ заштиту, за које је развијен софтверски пакет „A software simulation tool for predicting optimal structural design for planar inductive structures“, који се са успехом користи у дизајну нових производа у овој области.

Такође, била је координатор Европског ОП6-ИНКО пројекта „Reinforcement of the Center for Integrated Microsystems and Components - ReCIMiCo“, (Contract no. INCO-CT-2007-043669) одобрен 2007. године, са грантом у износу од 310.000,00 ЕУР (<http://www.ftn.uns.ac.rs/recimico>). Овај пројекат је био најбоље пласиран пројекат из Србије (оцењен је са 24,5 поена од могућих 25).

Била је учесник на више међународних пројеката: 2 ЕУРЕКА (E!4570 и E!3853), 2 TEMPUS пројекта, као и 22 научно-истраживачка пројекта на националном нивоу.

Љиљана Живанов је развила сарадњу са колегама из земаља ЕУ, укључујући истраживачке институције и центре као што су: Interuniversity Center Como, Milan Polytechnic, Como, Italy; Integrated Microsystems Austria, Wr. Neustadt, Austria; Vienna University of Technology, Institute of Sensor and Actuator Systems, Austria; Herriot-Watt University, Faculty of Electrical, Electronic and Computer Engineering, Edinburgh, UK.

Објавила је више од 270 научно-стручних радова, од тога 47 научних радова у часописима са SCI листе (9 M21, 15 M22, 21 M23 и 2 M24) са 191 хетероцитатом. Објавила је такође 64 рада у зборницима радова међународних конференција, 70 радова на домаћим конференцијама. Поред овога, има 20 радова у часописима националног значаја, као и 3 прегледна чланка у монографијама међународног значаја и 5 прегледних радова у водећим часописима националног значаја. Љиљана Живанов је члан секције IEEE Education and IEEE Electron Devices удружења и члан програмског комитета интернационалних конференција MIEL, MNE, ISSE итд. Уређивала је 2 зборника радионице ReCIMiCo: Пројектовање и карактеризација интегрисаних микросистема и компоненти и Нови трендови у интегрисаним микросистемима и компонентама.

ЗОЛТАН З. ЗАВАРГО, редован члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2022. године. Рођен је 06.06.1951 године у Новом Саду. Од 1977. до 2016. године био је запослен на Технолошком факултету у Новом Саду. Пензионисан је 01. октобра 2016. године. За редовног професора изабран је 2003. године. Од 2012 – 2015. био је в.д. декана Технолошког факултета у Новом Саду. Пре тога, у три мандата био је декан (2004 – 2012.), у једном мандату продекан за наставу као и шеф Катедре за опште инжењерске дисциплине.

Научни рад Золтана Заварга обухватају област енергетске ефикасности, моделовања и оптимизације технолошких процеса и примена обновљивих извора енергије. Објавио је 4 поглавље у монографији међународног значаја, 10 радова категорије M21a, 5 радова категорије M21, 4 рада категорије M22 и 14 радова категорије M23. Цитираност кандидата према SCOPUS бази података, без аутоцитата свих аутора, је 752. Цитираност у књигама износи 44. Имао је 3 предавања по позиву на међународном скупу и 2 предавања на националном скупу. Био је руководилац 6 и учесник у 18 националних пројеката везаних са оптимизацију и симулацију процеса, потрошњу енергије, коришћење обновљивих извора енергије и могућност производња биоетанола у индустрији шећера. Био је руководилац 1 и учесник у 11 међународних пројекта као и екстерни експерт 1 међународног пројекта. У оквиру једног Темпус пројекта формиран је и заједнички мастер са немачким партнером. Рецензент је 1 монографије, 2 збирке задатака и више научних радова. Члан је уређивачког одбора у 5 часописа такође је био члан у 7 програмских одбора међународних, регионалних и конференција са међународним учешћем као и 3 програмска одбора домаћих скупова.

Наставна делатност. Ментор је био у изради 5 докторских дисертација и 2 магистарска рада као и бројних дипломских радова. Има објављен 1 универзитетски уџбеник. Едитор је једног приручника за индустрију коаутор је 5 приручника за потребе индустрије. Оформио је више предмета на редовним (Енергетика у прехранбеној индустрији и Енергетска ефикасност технолошких процеса), последипломским (Процена ризика и Risk assessments of industrial systems) и докторским студија (Ексергетска анализа технолошких процеса) као и мастер академске студије на енглеском језику са партнером из Немачке.

Стручни рад огледа се у развојним пројектима за индустрију, писања приручника за индустрију, енергетске анализе, курсеви за индустрију и студије. Посебно треба истаћи 3 развојно истраживачка пројекта са индустријом шећера (Шећерана Црвенка, Шећерана Жабал, Шећерана Пећинци и Шећерана Ковачица). У оквиру сарадње са Шећераном и са Alltech-Србија из Сенте формиран су и одржани курсеви на тему одрживих технологија. Са Alltech-Србија настајена је сарадња на пројекту "Анализа енергетске ефикасности процеса производње и доношење мера за минимизацију потрошње енергије". Поред тога сарађивао је са Индустријом грађевинског материјала у Темерину, Рафинеријом гаса Елемир, Рафинеријом нафте Нови Сад, Фабрика минералних ђубрива Нови Сад и Институтом за заштиту на раду.

Међународна активност кандидата обухвата сарадња у оквиру пројекта као и краће посете и студијски боравци. Има сарадњу са следећим институцијама у Белгији, Немачкој, Мађарској, Аустрији, Словенији, Македонији, Босна и Херцеговина). Студијски боравци у Мађарској, Белгији, Немачкој, Шведској, Италији и Шпанији.

Организациона делатност.. Био је члан комисије за стицање научних звања у периоду од 2006 - 2010. год. и подпредседник Савет за биогорива Покрајинског секретаријата за енергетику и минералне сировине. Председник је управног одбора Удружења „Кластер за енергетску ефикасност и председник Групаације за енергетику и енергетску ефикасност Привредне коморе Војводине. Члан је СХД и Друштва термичара Србије.

ЉУБИША ЗЕКОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2018. год, редовни професор Физичког факултета Универзитета у Београду у пензији, а од 1996. год. декан Физичког факултета у два мандата, добитник Октобарске награде града Београда 1996. год. и награде Привредне коморе Београда за најбољи проналазак.

Рођен је 3. јуна 1948. год. у Гњилану, од оца Драгутина и мајке Трајанке. Основну школу завршио у Пећи, гимназију у Београду 1967. год. и дипломирао на Електротехничком факултету Универзитета у Београду, одсек Техничка физика, 1971. год. Магистрирао 1974. год. на

заједничким студијима ЕТФ-а и Физичког факултета, а докторирао на Физичком факултету са дисертацијом под насловом „Испитивање анодних оксидних слојева на алуминијуму луминесцентном методом“. На Институту за физику у Београду запослио се 1971. год. као истраживач-приправник, а 1976. год. прелази на Физички факултет Универзитета у Београду прво као асистент (1976), потом доцент (1983), ванредни професор (1989) и редовни професор (1996), где се и пензионисао 2016. године.

У наставној активности аутор је два универзитетска уџбеника, а предавао је већи број предмета на више смерова на Физичком факултету (Метрологија и стандардизација Примењена механика, Електрична мерења, Физика високих притисака и Општа метрологија). Био је шеф Катедре за примењену физику и метрологију и руководилац истоименог смера на Физичком факултету. У протеклом периоду био је ментор 5 докторских дисертација и више од 10 магистарских и специјалистичких радова.

У научноистраживачкој делатности ради у области физике чврстог стања и нових материјала, метрологији температура и фотометријских величина и у области Примењене физике. Објавио је два поглавља у међународним монографијама, 60 радова међународног значаја (од тога 37 у водећим међународним часописима), 29 радова на међународним скуповима и више радова на националним конференцијама. Према СКОПУС-у укупан број цитата је 750, од тога 369 без аутоцитата. На више међународних конференција био је члан организационог одбора, а на захтев едитора рецензирао је више од 15 радова у међународним часописима. Руководио је са више научних, технолошких и иновационих пројеката и подпројеката Министарства за науку Србије и Југославије, а био је и члан Матичног одбора за физику и Матичног одбора за електротехнику.

У инжењерском стручном раду коаутор је 7 реализованих патената, два национална еталона (радијациона пирометрија и фотометријске величине) израђених за потребе Дирекције за мере и драгоцене метале, око 300 мерних уређаја за безkontakтно мерење температуре, више од 50 техничких решења инкорпорираних у индустријским постројењима и више награђених иновација (награда Привредне коморе Београда за најбољи проналазак, Златна медаља на Међународној изложби патената нових производа и нових технологија ЈУ ЕУРЕКА 96 и Златна медаља на изложби „Проналазаштво 2007“).

У међународној сарадњи био је руководилац подтеме на међународном пројекту ФП6 „Нанолабфор“. Био је више пута на краћим и дужим боравцима у научним лабораторијама у Француској и САД.

У организационом раду био је декан Физичког факултета у два мандата, продекан за финансије Физичког факултета и шеф Катедре за Примењену физику и метрологију од њеног оснивања.

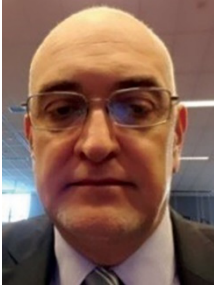

ЂОРЂЕ Н. ЗРНИЋ, редовни члан Академије Инжењерских Наука Србије од 2000. године, рођен је у Београду 1934. од оца Ненада и мајке Маргите - рођене Микић. У Београду је завршио гимназију и МФ 1959. По завршетку студија запослио се у "Србија - пројект"-у. За асистента МФУБ изабран је 1960, доцента 1970, ванредног професора 1979, редовног професора јануара 1982. године. Магистрирао је и докторирао на МФУБ. Шеф Катедре за механизацију је од 1988. до 1999. године. Декан МФУБ од 1994. до 1997. Члан је Научног друштва Србије од 1996. Експерт Савезне Владе. Ожењен је, супруга Љиљана, син Ненад, унук Ђорђе.

Наставна делатност. Предавао је Пројектовање фабрика, транспортних система и Методе оптимизације у пројектовању. Основао 1980. магистарске студије из ове области. и 1997. на енглеском језику, Mechanization and Machine Design. Руководио више магистарских и осам докторских теза. Предавао на последипл. студијама на ФСБ у Загребу. Предавао по позиву на Универ.: Енглеска, Француска, Немачка, Мађарска и Шведска. Члан ICAW, IIE, IFAC, од 1980. по позиву Euröpäischen. Konferrrence der Professoren für Fördertechnik. Сарађивао са CROWN AGENTS Лондон (1968/72). Од 1976. организовао 15 научно стручних скупова, од тога 4 међународна.

Научна и истраживачка делатност обухвата развој теорије и праксе пројектовања транспортних и складишних система Објавио је 177 стручних и научних радова од тога 82 у међународним публикацијама и поглавља у монографији, PERGAMON Elsevier Sc. 1997. и 1999. Цитиран је око 270 пута. Поставио је теоријску основу у области пројектовања сложених складишних система Large Scale System. Развио је поступак за моделирање ових система, метода Total Performance Design, и применио га у пракси. Приказан је у поглављу монографије LSS Theory and Application, PERGAMON (Elsevier Sc.) 1999. Рад базиран на примени TPD методе презентирани на IFORS 2002 (Invited section), The 16. Triennial Conference on OR in a Globalised, World Economy, један је од 6 награђених радова. Уочио је разлику између резултата коришћењем постојећих модела теорије редова чекања и стварних процеса. Одредио је поља реалних процеса кретања материјала и указао на могуће грешке. Резултати истраживања су објављени у посебном поглављу монографије Manufacturing Systems Modeling, Ed. Р.Корасек, PERGAMON, Elsevier Science, 1997. Написао је 10 књига, 4 монограф. карактера (4 први коаутор, укупно 20 издања). Књига: Пројектовање ливница, 6 издања, ушла у светску библиографију ливарства. 2016. године објавио је књигу Фабричка постројења и техничка логистика. Био је заменик главног уредника часописа "Техника". Добио је награду ПК Београда 1989. за најбоље техничко унапређење остварено у привреди за пројекат "Централни погон за одржавање енергетског система Београда" (локација Н.Београд).

Инжењерска активност. Израдио је 93 пројекта од којих је изведено 59 објеката у земљи и иностранству и 97 елабората за потребе привреде. Развио је, пројектовао и конструисао низ сложених, оригиналних и савремених транспортних машина (посебно лучких дизалица) у земљи и иностранству (Бурма, Индонезија, Бангладеш, Танзанија). Дизалице произведене у фабрици "ГОША" за Танзанију су прве такве врсте изведене по сопственим пројектима у нашој земљи, за њих је добијено признање 1972. од "CROWN-AGENTS", Лондон. Иновације. Конструкција колица за кретање ових дизалица по кружним шинама, носивости 7т/30.5м и 20т/30.5м, представља оригинално решење, према сазнању аутора први пут је изведено у Европи; Пројекат дизалице 7т/30.5м за Дар ес Салааму је оригинално решење хоризонтал. кретања терета са ужетом у противтегу. Пројекат постројења за подводно копање и фрезера са заменљивим ножевима за багер "Тиса" (патент), пројекти постројења за песак НС-2000 и SHELL-MOULDING за ливницу Београд, пројекат Терминала за истовар баржи и транспорт до МКС-а и Аутоматског постројења за утовар два вагона, капацитета 50 т, пројекти Витла за Liesen, Duisburg, ливница за Бурму и Индонезију, Линије за монтажу пољопривредних приколица за Русију, итд. Руководио је научним пројектом "Истраживање савремених метода за пројектовање сложених система и конструкција у механизацији" (1996-2000), два иновациона пројекта за МНТ и за СМНТР "Ревитализација привреде пројектовањем и реализацијом малих производних погона велике флексибилности" (1995/98).

НЕНАД ЗРНИЋ редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2022., редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду (МФУБ) од 2013. и руководилац Лабораторије за логистику, еко дизајн и теротехнологију машина и система Катедре за механизацију од 2013., проректор Универзитета у Београду (2018-2021), продекан МФУБ у два мандата (2012-2018), члан управног одбора европске универзитетске алијансе CircleU од 2020., члан генералне скупштине удружења универзитета из области науке и технике CESAER од 2020., директор Иновационог Центра МФУБ и шеф Катедре за механизацију од 2021.

Рођен 1966. године у Београду, од оца Ђорђа и мајке Љиљане. Основну школу и Математичку гимназију завршио је у Београду 1985. године и дипломирао на МФУБ 1992. на Одсеку за механизацију са оценом 9,35. Магистрирао је 1996. а докторирао 2005., такође на МФУБ из области динамичког понашања контејнерских дизалица. На МФУБ запослен као асистент приправник од 1993., асистент 1997., доцент 2005., ванредни професор 2009. и редовни професор од 2013. године.

У наставној активности предаје већи број предмета Катедре за механизацију на свим нивоима студија. Био је ментор у 4 докторске дисертације 2 магистарске тезе и преко 100 дипломских и мастер радова на МФУБ. Био је члан више комисија за одбрану докторских и магистарских дисертација на УБ, Универзитету у Новом Саду, Универзитету у Бреши (Италија) и Универзитету Црне Горе. Био је ангажован је као професор на УЦГ (Поморски факултет Котор), на магистарским и докторским студијама (2009-2011 и 2016-2018). Аутор је 2 универзитетска уџбеника.

У научноистраживачкој делатности ради у области машина за транспорт и механизацију, транспортних и логистичких система и екодизајна. Објавио је: 10 радова у тематским зборницима међународног значаја, 27 радова у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе, 17 радова у другим међународним часописима, 49 радова у часописима националног значаја, преко 110 радова на међународним скуповима и 6 радова по позиву на међународним скуповима. Коаутор је једне истраживачке монографије на енглеском језику и једне монографије на српском језику. Коедитор је 7 зборника радова са International Conference on Material Handling, Constructions and Logistics. Укупна цитираност према подацима Scopus износи 745, h-index 18, према Google Scholar 1744, h-index 24. Одржао предавања по позиву на Универзитетима у Бреши (2011), Патрасу (2013), АГХ Краков (2018), ТУ Беч (2019) и предавање по позиву на SEMAT Port Forum у Хановеру (2014). Рецензент је радова у 19 часописа са ISI-JCR-SCI листе. Евалуатор је пројеката у оквиру HORIZON од 2016. године и Vice Chair Quality Control од 2020. Технички је експерт пројеката Eureka Eurostars и INNOWWIDE. Учесник је у 10 пројеката МПНТР.

У инжењерско стручном раду коаутор је у 7 оригиналних и развојних техничких решења (за решење Главни машински пројекат механизације навоза за брод масе 1800 t добио је са групом аутора Годишњу награда Привредне коморе Београда 2009. године), 37 пројекта, стручних остварења изведених за потребе привреде (од тога је био руководилац на 18 пројеката), 132 пројекта изведеног стања, као и 19 елабората ограничене циркулације и експертиза. Председник је или члан више комисија при Институту за стандардизацију Србије из области унутрашњег транспорта. Председник је Савета за лифтове при Привредној Комори Србије од 2019.

У међународној сарадњи борао је као гостујући истраживач на ТУ Беч (укупно 8 месеци). Члан је по позиву од 2008. године европског удружења професора транспортне технике који говоре немачки. Члан је Permanent Commission for History of Mechanism and Machine Science у IFTOMM. Као проректор Универзитета у Београду дао је значајан допринос формирању европске универзитетске алијансе CircleU, где је члан управног одбора. Представник је Универзитета у Београду у Генералној скупштини удружења водећих универзитета из области науке и технике CESAER. Од 2021/22 изабран је за члана академског борда докторских студија машинства на Универзитету у Бреши (Италија). Учествовао је на 23 међународна пројекта, од тога био руководилац или координатор на 12.

У организационом раду био је продекан за наставу МФУБ (2012-2015) и продекан за међународну сарадњу (2015-2018), проректор Универзитета у Београду за међународну сарадњу и члан Скупштине НТП Београд (2018-2021), директор ИЦМФ од 2021. Председник је Организационог и Научног одбора International Conference on Material Handling, Constructions and Logistics. Коедитор је и члан је уређивачког одбора 5 међународних и часописа националног значаја.

НЕНАД Л. ИГЊАТОВИЋ, дописни члан АИНС од 2012. године, научни саветник и професор, рођен је 1967. године у Смедеревској Паланци, Србија од оца Лазара и мајке Вјере. Основну (1982. год.) и средњу школу (1986. год.) завршио је у Великој Плани, током које је освојио златну медаљу за остварене резултате на савезним такмичењима Југославије, Науку младима. Дипломирао је на Технолошко-металуршком факултету у Београду 1994. године. Магистрирао је 1996. године и докторирао 2001. на истом. Звање научни сарадник стекао је 2002, виши научни сарадник 2005. и научни саветник 2010. године у Институту за нуклеарне науке „Винча“. У звање професора по позиву изабран је 2007. године на

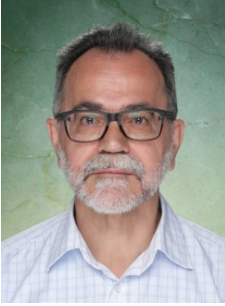
Медицинском факултету у Нишу.

Током рада на шумарском факултету 1995.-1996. година, своја истраживања усмера у правцу добијања лепкова за дрво из био-обновљивих извора а као резултат тога произилази патент за који је добио златну медаљу од стране проналазача и иноватора Југославије 1997. године. Од марта 1997. године до сада, запослен је у Институту техничких наука Српске академије наука и уметности као истраживач у области науке о материјалима. Своје истраживачке активности усмерава у правцу развоја тада нове научне дисциплине, биоматеријала а у оквиру науке о материјалима. 2001. године од стране Привредне коморе града Београда добио је награду за најбољу докторску дисертацију.

Од 2001. године до сада, гостујући је предавач у Истраживалкој станици Петница на програмима иновације знања са младим талентима у области биоматерија коју је 2001. године увео као нову истраживачку дисциплину. Током 2005. године боравио је на Универзитету у Оксфорду, на Одељењу за материјале у групи за полимере и биоматеријале. Током 2007. године боравио је у Америци као члан American Chemical Society Adriatic делегације. На основу примењених и публикованих резултата из области инжењерства коштаног ткива 2008. године добио је награду града Београда за природне и техничке науке. Професор је на докторским студијама из области биомедицинског инжењерства на Универзитету у Београду (Мултидисциплинарне студије) од 2010. године. У периоду од 2012. до 2014. године био је национални експерт из области био-нано наука у центру Европске комисије (JRC) у Италији. Део међународне сарадње остварио је кроз учешће у заједничким научно-истраживачким пројектима са више земаља (Словенија, Немачка, Француска, Јужна Кореја итд.). Био је члан Управног одбора Института техничких наука Српске академије наука и уметности у периоду од 2002. до 2014. година Био је професор је на докторским студијама Универзитета у Београду, Електротехнички факултет од 2013. год. до 2020. год., предмет Физика, технологија и карактеризација биоматеријала.

Аутор је или коаутор 3 патента а у периоду од 1999. до 2004. године био је творац 2 нове технологије и 2 нова производа, уведених у праксу и комерцијалну производњу. Основна област његовог научног рада је нанотехнологија и њена примена у превентивној и регенеративној медицини; фармацији и храни. Примењена и фундаментална истраживања усмерена ка синтези и дизајнирању малих, хибридних и функционалних честица на молекулском нивоу представљају његов истраживачки изазов. Као аутор или коаутор објавио је (до децембра 2022.) преко 320 библиографских јединица различитих категорија од којих се у бази SCOPUS налазе 82 (највише категорије), које су цитиране преко 2580 пута, хиршов индекс је 30 (GoogleScholar: >3700 цитата, хиршов индекс је 35). У периоду 2019. до 2020. год. био је ангажован као експерт Светске банке на пројекту International Development Association in the form of credits toward the cost for Modernizing Higher Education Project (MHEP). Генерални секретар је и члан Председништва Друштва за истраживање материјала Србије. У периоду 2002.-2012. година био је Председник научног и организационог одбора Конференција младих истраживача „Наука и инжењерство нових материјала“. Уредник је часописа Journal of Chemistry: Materials Chemistry (Academic Editor) и Advanced Journal of Chemistry-Section A (Senior Editor).

Хоби му је ликовна уметност.

РАДЕ ЈЕЛЕНКОВИЋ редовни члан АИНС од 2012, рођен је 26. марта 1960. године у Краљеву, Србија. Дипломирао је 1982. године на Смеру за истраживање лежишта минералних сировина Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду. На истом факултету је магистрирао 1986. године а докторирао 1987, на теми "Металогенија урана у рејону Букуље". Докторска дисертација др Радета Јеленковића је 1988. године награђена наградом из Фонда "Милан Милићевић, инжењер геологије" као најбољи научно-истраживачки рад младог научног радника објављен из области геологије 1987. године.

Др Раде Јеленковић је професионалну активност започео 1983. године у Институту за истраживање нуклеарних и других минералних сировина – Геоинститут из Београда. Од 1986. године је у радном односу на Рударско-геолошком факултету Универзитета у Београду. У звање редовни професор изабран је 2001. године.

Др Раде Јеленковић на мастер академским студијама Рударско-геолошког факултета одржава наставу из следећих научних дисциплина: Лежишта металних минералних сировина, Генеза рудних лежишта и Проспекција лежишта чврстих минералних сировина. На докторским студијама одржава наставу из предмета: Генетски модели лежишта металних и неметалних минералних сировина, Методе истраживања чврстих минералних ресурса, Металогенија и прогнозе чврстих минералних ресурса и Законска регулатива у геологији и рударству.

На Рударско-геолошком факултету је обављао следеће дужности: Шеф Смера за Истраживање лежишта минералних сировина, Заменик Шефа Геолошког одсека Рударско-геолошког факултета, Заменик председника Савета Рударско-геолошког факултета, Шеф Департмана за економску геологију и др. Тренутно је на месту Шефа Катедре за економску геологију и заменика Шефа департмана за економску геологију.

Године 2001, др Раде Јеленковић је боравио Max-Planck Insitut fur Kernphysik, Heidelberg (Немачка), на специјализацији из области Рудне микроскопија, Електронске микроанализе и Генезе лежишта минералних сировина.

Члан је следећих стручних и научних асоцијација и друштава: Српско геолошко друштво (заменик председника), Савез инжењера и техничара Србије, Society of Economic geology.

Др Раде Јеленковић је од 2001. био члан Одбора за астро и геонауке Министарства за науку, технологије и развој Републике Србије, члан Одбора за астро и геонауке Министарства науке и заштите животне средине Републике Србије, члан Научног већа Геоинститута-Београд, члан Управног одбора Геоинститута, члан Савета за геологију РТБ Бор, члан Савета РТБ Бор и др. Тренутно је Председник Комисије за утврђивање и оверу резерви минералних сировина Републике Србије (од 2004.), Председник Управног одбора Института за рударство и металургију – Бор, члан Редакционог одбора часописа "Геолошки анали Балканског полуострва" (од 2003.) и "Рударски гласник". Био је члан организационих и научних одбора већег броја научних скупова националног и међународног карактера. За дописног члана Академије инжењерских анука је изабран 2004., а за редовног 2012. Године 2020. од стране Академије инжењерских наука Србије, Одељења за рударство, геологију у системске науке, награђен је Повелом Проф. др Димитрије Антула за инжењерско дело и доприносе у геологији лежишта минералних сировина.

Др Раде Јеленковић је публиковао 204 научна рада, 11 монографија, 11 уџбеника и помоћних уџбеника. Едитор је 4 зборника радова са међународних и 10 са домаћих научних и стручних скупова. Одржао је 13 планарних предавања, руководио је израдом 3 магистарска рада и 7 докторских дисертација. Научни радови др Радета Јеленковића су презентовани и цитирани широм света. Учествовао је у изради 54 привредна пројеката и студија, 7 међународних пројеката из области геологије и више од 400 извештаја, ревизија и техничких контрола.

Најзначајнији део научне и привредне активности др Радета Јеленковића се односи на геолошка истраживања лежишта урана, бакра и злата, разраду критеријума проспекције и истраживања лежишта племенитих и обојених метала Србије, металогенетске анализе металних минералних сировина и израду прогнозних и металогенетских карата различитих размера.

Др Раде Јеленковић је ожењен. Отац је двоје деце.

МИОДРАГ ЈОВАНОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2009. године, редовни професор Грађевинског факултета у Београду (ГФБУ), у пензији. Рођен је 13.06.1948. године у Београду, од оца Божидара и мајке Наталије. Дипломирао је, магистрирао и докторирао на ГФБУ, на Одсеку за хидротехнику. На том факултету је провео цео радни век, као асистент (1975) и наставник, у звању доцента (1980), ванредног професора (1987) и редовног професора (2001). У периоду 1990-1992. обављао је дужност управника Института за хидротехнику, а у периоду 2000-2013, до одласка у пензију, био је у два мандата шеф Катедре за хидротехнику и водно еколошко инжењерство ГФБУ.

Наставна делатност. Бавио се речном хидрауликом и морфологијом, математичким моделирањем отворених токова и регулацијом река. На редовним и докторским студијама на ГФБУ предавао је предмете: Регулација река, Пловни путеви и пристаништа, Нумеричке методе у хидротехници, Транспортни процеси у хидротехници и екологији и Заштита од поплава. Дуго година је предавао предмет Пловни путеви и пристаништа на Саобраћајном факултету у Београду. Држао је на енглеском језику курсеве из Речног инжењерства, Речног наноса и Рачунске хидраулике. Руководио је израдом више десетина дипломских радова, девет магистарских теза и шест докторских дисертација. Аутор је две књиге у издању Грађевинског факултета у Београду: Регулација река: речна хидраулика и морфологија (стр.513, ISBN 86-7518-029-2, 2002, 2008.) и Основе нумеричког моделирања раванских отворених токова (стр. 395, ISBN 86-80049-83-2, 1998), као и предавања и практикума из предмета Регулација река и Пловни путеви и пристаништа.

Научноистраживачка делатност. Ради у области речне хидраулике и регулације река. Објавио је 24 рада на енглеском језику, од којих је 15 штампано у референтним међународним часописима (Journal of Hydraulic Research - IAHR, Advances in Engineering Software – Elsevier, Bulletin of the Permanent International Association of Navigation Congresses PIANC, Urban Water - Elsevier Science) или у зборницима међународних конгреса (Париз, Лион, Будимпешта, Брисел, Фиренца, Чикаго, Рио де Жанеиро итд.). Аутор је и поглавља у међународној монографији "Advances in Urban Flood Management", Taylor&Francis / Balkema, London (стр. 39, ISBN 0415436621, 2007). Цитираност (без аутоцитата) је 12. Одржао је два предавања по позиву. Аутор је и више десетина радова саопштених на домаћим научним скуповима. У часопису "Водопривреда" објавио је око 20 радова. Од 1985. године учествовао је у реализацији националних научних пројеката, у три као руководилац.

Инжењерско-стручни рад. Бави се регулацијом река, заштитом од поплава, хидрауличким последицама рушења брана и хидрауликом објеката. Учествовао у великом броју експертиза и ревизија пројеката. Његови стручни доприноси се односе на области методологије прорачуна хидрауличких последица рушења брана на депонијама јаловине и пепела, анализе режима великих вода наших великих водотока (Дунав, Сава, Тиса, Тамиш, В. Морава, Нишава, Дрина), пројектовања речних регулационих грађевина, као и на методологију пројектовања пловне инфраструктуре (регулациони захвати, хидраулика бродских преводница, отпори у пловним каналима).

Међународна сарадња. Остварио је бројне студијске посете реномираним иностраним научно-истраживачким центрима, као што су: Delft Technical University, (1981), Universitat Fridericiana Karlsruhe (1986), Lund Institute of Science and Technology (1989), Chalmers University of Technology Göteborg (1989), Hydraulics Research Wallingford (1989), Laboratoire National d'Hydraulique, EDF, Chatou-Paris (1983, 1991), Technische Universitat Hamburg-Harburg (2003, 2005). Учествовао је у два међународна научна пројекта : „Development of an E-learning Curriculum for Flood Management“ са Техничким универзитетом из Хамбурга (2004-2006) и европском пројекту "Educate", са техничким универзитетима из Атине, Букурешта и Љубљане (2007-). Рецензент је 3 међународна часописа.

Организациони рад. Дугогодишњи је члан Међународног друштва за хидрауличка истраживања (IAHR) и више националних научних и стручних удружења као што су: Друштво за хидрауличка истраживања, Друштво за високе бране и Инжењерска комора Србије. Био је члан Савета и председник Већа научних области грађевинско-урбанистичких наука. Члан је Стручног савета ЕПС-а, Комисије за полагање стручних испита и редакционих одбора часописа „Водопривреда“ и Српске енциклопедије.

ЗОРАН М. ЈОВАНОВИЋ, редовни члан АИНС од 2015. године, рођен је у Бечу 12.8.1953. године. Освајао је награде на савезним и републичким такмичењима. Електротехнички факултет Универзитета у Београду, уписао је 1972. године. За дипломски рад добио је награду Привредне коморе Београда. Запошљава се у Институту Винча, Лабораторији за Електронику, Одељење за развој рачунарских система. Магистрирао је 1982 на Електротехничком факултету у Београду из области дигиталних процесора за обраду сигнала.

Докторирао је 1988. године на Електротехничком факултету Универзитета у Београду и за докторску дисертацију је такође добио награду Привредне коморе Београда. У првој половини 1989. налази се на постдокторском усавршавању на Универзитету UCLA. Од јесени 1989 предаје на редовним и последипломским студијама на Одсеку за рачунарску технику и информатику Електротехничког факултета. У мају 1990. изабран је за доцента, у јуну 1995. за ванредног професора, а 2007. године за редовног професора на истом факултету где и данас ради.

Од 1992-2010 године изабран је за Управника, односно Директора Рачунарског центра Универзитета у Београду, одакле је координирао развој Академске мреже Србије и Југославије. Од 2010. до 2014. обављао је функцију Директора Академске мреже Србије (АМРЕС).

Зоран Јовановић је укупно објавио троцифрени број научних и стручних радова, а од тога је 11 радова било по позиву. Укупно је самостално или са коауторима објавио 15 радова на СЦИ листи, једну монографију и 3 уџбеника или збирке. Сада на редовним студијама предаје Конкурентно и дистрибуирано програмирање, Паралелне рачунарске системе и Заштиту података као једини професор. До сада је докторирало 15 кандидата којима је био ментор. Укупно водио и реализовао преко 50 пројеката, студија и елабората. Најзначајнији пројекти су: "Развој периферијског векторског процесора ФРТ-300", АРИС (25 М\$) и АРОС за Војску Југославије, гигабитска кичма Академске мреже Србије, информациони системи РФЗО, 19 болница, 86 домова здравља и ЕДБ.

Координирао и координира акивности на укупно 10 ТЕМПУС, ФП5, ФП6, ФП7 и Х2020 пројеката ЕУ у Србији.

Изабран је за декана Електротехничког факултета Универзитета у Београду за период 2015-2018.

Проф. др Зоран Јовановић је остварио резултате везане за следеће области: едукациони системи у elearning, мултирачунарске интерконеционе мреже и детекције упада на рачунарским мрежама. Од тога је 6 радова у часописима са СЦИ листе. Техничка решења и инжењерске реализације су: системи у здравству који су проширени тако да сада 80% становништва Србије улази у домове здравља у којима функционише софтвер чији је развој координирао Зоран Јовановић. Осим тога, 19 водећих болница користи софтвер чији је развој координирао. Централни делови информационих система РФЗО и ЕДБ су развијени у тиму који је координирао Зоран Јовановић.

ЗОРАН ЈОВАНОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012. године, Научни саветник Института за нуклеарне науке Винча од 2002, Технички директор Центра за моторе и возила ИНН Винча од 1993 и Директор Лабораторије за моторе и моторна возила ИНН Винча (ЦМВ) од 2004. године. Члан Управног одбора Института ВИНЧА у два мандата (2005-2010). Представник садашње и свих претходних државних формација у групи експерата Уједињених Нација за буку моторних возила (UN/ECE/ITC/WP.29/GRB-ID 310) (од 1983-) и у групи експерата Уједињених Нација за транспорт опасних материја друмским путем (UN/ECE/ITC/WP.15 -ID 343) (од 1989-2014).

Рођен 27. октобра 1950. године у Београду. Основну школу и гимназију завршио у Београду 1969. и дипломирао на МФУБ 1974. године на Одсеку за моторе и моторна возила са максималном ефикасношћу. Магистрирао је 1977. године на МФУБ из области сагоревања код дизел мотора, а докторирао 1983. на МФ у Крагујевцу из области 3Д нумеричког моделирања нереактивних и реактивних струјања у произвољној геометрији са покретним границама и објектима. На МФУБ запослен од 1975. године а од 1979.године је, са прекидима због иностранства, у ИНН Винча, као технички директор или директор ЦМВ.

У наставној активности партиципирао у комисијама 12 докторских дисертација и 3 магистарске тезе. Са J.I.Ramosom (Carnegie-Mellon) I P.J.O'Rourke (Los Alamos) држао серију предавања из области нумеричког генерирања мрежа и 3Д моделирања сагоревања у произвољној геометрији.

У научноистраживачкој делатности покрива три хетерогене научне области са укупно 227 публикација . Примарна област научне активности је примењена компјутерска динамика флуида у области мотора и моторних возила. Секундарна област је проблематика буке мотора и моторних возила док је терцијерна област проблематика транспорта опасних материја у опсегу од моделирања експлозије цистерни до оптимизације транспорта. Објавио је: 1 монографију међународног значаја, 4 рада-поглавља у међународним монографијама, 10 радова у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе , 7 радова у другим међународним часописима, 89 радова на међународним скуповима штампаних у целини, 2 монографије националног значаја, и друго. Официјелна цитираност 48. Одржао је 12 предавање по позиву. Члан програмског одбора на више од 20 међународних конференција.. Рецензент за часописе: Mathematics and Computer Simulation, Energy и Thermal Science. Руководилац/учесник у већем броју пројеката Министарства за науку (23). Члан матичног одбора Министарства науке за машинство/машинство и индустријски софтвер од 2010.

У инжењерско стручном раду аутор/коаутор у 68 оригиналних техничких решења од којих су 14 нови производи у серијској производњи (нпр. елементи за редукцију буке аутобуса ФАП2226, пригушивач за возило ФАП1620 са инсерционим губитком изнад 25dB), 13 индустријски прототипови (нпр. Градски аутобус ФАП А537.4 са погоном на КПГ), 9 нова лабораторијска постројења (нпр. Универзални пробни сто за испитивае трансмисије возила) и 32 разна софтверска решења (нпр. LDEF: Компјутерски програм за моделирае динамике млаза горива) и базе података.

У међународној сарадњи бројни вишеструки дужи бораваци на светски познатим универзитетима и лабораторијама (Imperial College, London, UK, Cranfield Institute of Technology, Cranfield, UK, Lehrstuhl fuer Angewandte Thermodynamik (LAT), Aachen, BRD, Carnegie-Mellon University, Pittsburgh, USA, Istituto dei Motori CNR Napoli, Italia, Anstalt fuer Verbrennungsmotoren (AVL) prof. List, Graz, Austria итд). Кроз билатералну официјелну и персоналну сарадњу остварио више од 60 краћих студијских посета универзитетима, институтима и компанијама.

У организационом раду изузетно велики број активности инхерентних функцији директора пословног ентитета на домаћем и иностраном тржишту. Такође, активности и у оквиру Министарства за саобраћај vis-à-vis креирања законске регулативе у области транспорта опасних материја, активности у оквиру Министарства екологије око подзаконских аката, као и активности у оквиру Института за економику индустрије око планова развоја аутомобилске индустрије у земљи. Организација акредитоване тест лабораторије (пре 16 година) и акредитованог контролног тела (пре 14 година) у оквиру Лабораторије за моторе и возила ИНН Винча за већи број испитивања и контролних активности у области мотора и моторних возила.

МИША Б. ЈОВАНОВИЋ редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2018. Рођен је 1952. у Пироту, од оца др Божидара (проф. међународног права) и мајке др Мирјане (рођене Цанић, судије). Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Технолошко-металуршки факултет Универзитета у Београду (УБ) завршио је 1975. магистрирао 1977. и докторирао 1987. Од 1976. до 1985. радио је у Институту за хемију, технологију и металургију у Београду на пословима од млађег до водећег истраживача. Биран је у сва научна и наставна звања. Био је доцент и ванредни професор на Технолошком факултету у Лесковцу, од 1992. до 1998. У звање ванредног и редовног професора биран је на

Технолошко-металуршком факултету у Београду, где и данас ради. У научно-истраживачко звање научни саветник изабран је 1998. год. Успешно изводи наставу из више предмета на основним, мастер и докторским студијама из области технолошког пројектовања, са високим оценама у студентским анкетама. Аутор је четири уџбеника. Био је ментор 4 докторске дисертације, више магистарских теза и мастер радова и врло великог броја дипломских и завршних радова.

У списку научних и стручних радова има више од 500 референци, међу којима и међународна монографска студија, 9 националних монографија и преко 200 радова објављених у часописима и на научним скуповима. Руководио је са 22 научна и развојна државна пројекта и 60 пројекта сарадње са привредом. Аутор је 136 техничка решења, међу којима се издвајају решења у функцији заштите животне средине. Рецензент је великог броја научних радова, пројеката и техничке документације. Аутор је националне „Стратегије увођења чистије производње у Републици Србији“. Радови су му по Google Scholar-у цитирани 1236 пута, њихов H индекс износи 18, а i10 индекс 33 (децембар 2022.). Био је експерт Светске Банке, ОЕБС и УНИДО.

Поседује лиценцу одговорног пројектанта технолошких процеса и одговорног извођача технолошких постројења. Дугогодишњи је председник Комисије за полагање стручних испита за технолошку струку. Био је председник је Иницијативног одбора за формирање одељења инжењера технологије у Инжењерској Комори Србије. Положио је међународни испит за проверивача система квалитета прихваћен од IRCA међународног регистра сертифицираних проверивача. Експерт је сертификационих тела LRQA и TUV. Радио је као експерт Светске Банке, ОЕБС и УНИДО. Члан је низа струковних организација: Савеза хемијских инжењера, Удружења хемичара и технолога Србије (члан главног одбора) итд. Члан је Инжењерске Коморе Србије од оснивања, а члан њеног Надзорног одбора био је од 2004. до 2006. Руководио је образовним програмом за припрему полагања стручног испита за хемијско технолошку струку. Био је члан Научног већа Центра за менаџмент Универзитета у Београду. Био је члан Комитета за лабораторије Акредитационог тела Србије. Учествовао је у припреми низа конгреса и саветовања. Уређивао је специјализоване бројеве научних часописа и био је члан уређивачких одбора часописа и организационих и научних одбора конференција. Носилац је плакете заслужног члана Савеза инжењера и техничара Србије. Координатор је међуодељенског одбора АИНС за заштиту животне средине МОЗЖС и члан међуодељенског одбора за међународну сарадњу МОМС у АИНС. председавао је научним одбором међународне конференције, организоване од стране АИНС „Утицај нелегалне изградње, лошег планирања и пројектовања на животну средину - ИМПЕДЕ 2019“.

Био је иницијатор увођења интернационалног образовања из области “Технологија и менаџмент” на УБ, био је координатор сарадње групације техничких факултета УБ са Интернационалним Институтом за Менаџмент (MBS) из Мاستрихта (Холандија) и Hong Kong Polytechnic University из Хонг Конг-а (Кина), те иницијатор сарадње Универзитета у Београду са Charles Sturt универзитетом (Аустралија) и Universidad de Buenos Aires (Аргентина).

Миша Б. Јовановић говори, чита и пише енглески језик, говори и чита француски, немачки и италијански језик и чита шпански, португалски и руски језик.

Породично стање: У браку је са Миром Јовановић (рођеном Радовић), отац двоје деце др Јована и Иве.

БРАНКА ЈОКАНОВИЋ, редовни члан АИНС од 2018. године, рођена је 18.08.1953. у Ужицу где је завршила основну школу и гимназију као ђак генерације и носилац Вукове дипломе. Дипломирала је 1977. године на Електротехничком факултету у Београду а магистрала и докторирала на истом факултету из области микроталасних мешача и балуна 1988, односно 1999. године. У звање научног саветника изабрана је 2008. године. Од 1978. до 2009. године ради у Институту за примењену физику, данашњи Институт ИМТЕЛ, на истраживачким и развојним пословима из области микроталасне и милиметарске технике. Од 2003. године је на месту саветника директора за науку. Октобра 2009. године прелази у Институт за физику, Центар за фотонику где је основала Лабораторију за метаматеријале која се бави истраживањем и применом вештачких електроманетских структура. Б. Јокановић је била гостујући истраживач на University of Virginia, Semiconductor Device Laboratory, Charlottesville, USA, 1989. године, а 2000. године је на постдокторском усавршавању на Department for Electrical and Electronic Engineering, University of Stellenbosch, South Africa. Радила је као гостујући научник по позиву 2008. године у Heart Sensing Laboratory, Department of Electrical Engineering, University of Hawai'i, USA, затим 2009, 2010. и 2011. на Department for Electrical and Electronic Engineering, University of Stellenbosch, South Africa.

У периоду 1991.-2000. године руководила је развојем и производњом првог домаћег милиметарског линка на 23GHz који је добио атест 3Ј ПТТ и ушао у серијску производњу. Захваљујући овом линку Институт ИМТЕЛ се афирмисао на тржишту радио-релејних уређаја. Била је руководилац на 2 пројекта за ЈНА и на 5 пројекта које је финансирало Министарство за науку и технолошки развој, као и на више подпројекта. Објавила је око 100 радова у међународним часописима и конференцијама, 3 поглавља у међународним монографијама, 1 монографију националног значаја и преко 80 радова у домаћим часописима и конференцијама. Сви публиковани радови базирани су на оригиналним склоповима развијеним за конкретне радарске и комуникационе уређаје. Радови Б. Јокановић су до сада цитирани 690 (Google Scholar) пута.

Научна активност Б. Јокановић обухвата истраживања у области радио-комуникација на микроталасном и милиметарском опсеги, посебно микроталасних мешача, директних QPSK модулатора, таласоводних и штампаних филтара и диплексера и широкопојасних прелаза са симетричном на несиметричан вод. Посебан допринос је дала у пројектовању мешача са потискивањем симетричне учестаности који представљају кључни склоп микроталасних примопредајника. Ови мешачи су уграђени у пешадијске радаре, осматрачке системе и беспилотну летилицу који су развијени у Институту за примењену физику, као и у све радио-релејне уређаје Института ИМТЕЛ. Б. Јокановић је коаутор нове класе минијатурних широкопојасних прелаза са балансног на небалансни вод (балун) под називом Двоструки-У балун. Такође је 2001. године развила интегрисани микроталасни примопредајник са директним QPSK модулатором на 23 GHz који је уграђен у више стотина радио-релејних уређаја РРУ23А Института ИМТЕЛ. Према нашем сазнању ИМТЕЛ-ови линкови су први у свету код којих је у серијској производњи примењена директна модулација предајног сигнала на микроталасном опсегу, тако да није потребан ир-конвертор и филтар. Од 2005. године Б. Јокановић се бави електромагнетским метаматеријалима и њиховом применом у дизајну минијатурних и реконфигурабилних филтара и антена.

Б. Јокановић је ко-оснивач Југословенског IEEE MTT-S Chapter-a 1989. године. Такође је 1991. године организовала прву IEEE конференцију у Југославији: The First Scientific Meeting of Microwaves in Medicine'91. Од 1989.-2000. године је председник Југословенског IEEE MTT-S Chapter-a, а 1991. године је изабрана за члана Административног комитета IEEE MTT-Society као представник Региона 8. Године 1994. је иницирала оснивање Југословенског удружења за микроталасну технику и технологију-YU MTT и била његов председник до 2000. године. Исте године је покренула једини национални часопис за микроталасну технику и технологију који излази на енглеском језику: Microwave Review и била његов уредник у периоду од 1994.-2002. године.

Б. Јокановић је за свој рад добила следећа признања: награду Института ИМТЕЛ за научни допринос 1996. године, IEEE Third Millennium Medal 2000. године, награду Југословенског удружења за микроталасну технику и технологију-YU MTT 2005. године, награду Проф. Александар Маринчић за најбољи рад публикован 2013, награду Проф. Илија Стојановић за најбољи рад објављен 2015. године, као и више награда за најбољи рад на антенској и микроталасној секцији ЕТРАН-а.

КАРОЉ КАСАШ, редовни члан АИНС од 2007.године, редован члан Балканске Академије наука за минералне технологије, редован је члан Међународне Академије за технологију и менаџмент, Иностранни члан Мађарске Академије наука. Редован је професор Грађевинског факултета у Суботици, Универзитета у Новом Саду. рођен је 25. децембра 1954. године у Кањижи. После завршене гимназије у Сенти, 1973. године уписује се на Технолошки факултет Универзитета у Новом Саду, где завршава студије Хемијског инжењерства 1978. године са просечном оценом 8,72. Одбранио Магистарски рад 1986. године, Докторску дисертацију 1993. године. Научни је саветник. У циљу стручног и научног усавршавања из области науке о материјалима, имао је специјалистичке и студијске боравке

у Холандији, Мађарској, Немачкој, Италији, Шведској, Португалији, Француској, Аустрији, Украјини и Русији. Говори, чита и пише мађарски, српски, немачки и енглески а служи се италијанским и руским језиком. Мађар је по националности, ожењен и отац двоје деце. Области његове најуже научне и стручне преокупације су: наука о материјалима, грађевински материјали, керамички прахови и текстуалне карактеристике грађевинске керамике. Објавио је као аутор или коаутор 124 научни и стручни рад. Аутор је једне и коаутор три монографије, 2 уџбеника и 1 патента. Уредник је једне књиге, учествовао у реализацији истраживања на два научна пројекта, а као консултант или члан пројектантских тимова учествовао је у изради шест привредних пројеката и једне студије. Укупан број изведених пројеката је 43, а у оквиру међународне сарадње учествовао је на два пројекта. Коаутор је патента „Конструкција међуспратне таванице великих распона, нарочито при градњи јавних и стамбених објеката“, регистрованог у земљи и иностранству. Кретања у професионалном раду: шеф производње „ЦРЕПАНЕ I“, ООУР „Потисје“ Кањижа (1979-1980); стручни сарадник, ФИМ, Кањижа (1980-1982); руководилац, ИФК „КЕРАМИКА“ Кањижа (1982-1987); помоћник генералног директора ГИК „КАЊИЖА“ Кањижа (1987-1989); в.д. директора ООУР „ПОТИСЈЕ“ Кањижа (1989-1990); директор Д.Д. „ПОТИСЈЕ КАЊИЖА“ (1990-1991); генерални директор „ПОТИСЈЕ КАЊИЖА“ (1991-2000). Од 2005 године ради на Грађевинском факултету у Суботици, Универзитета у Новом Саду. Наставна делатност: У периоду од 1979. до 1989. године био је хонорарни предавач у Средњој техничкој школи у Кањижи на уже стручним предметима у одељењима за производњу грубе и fine керамике и хидроизолације. 1995. године изабран је у звање доцента, 1998. године за ванредног професора, 2003. године за редовног професора, за предмет грађевински материјали. Члан је многих стручних и научних асоцијација: Немачког керамичког друштва (Deutsche Keramische Gesellschaft), Европског керамичког Друштва (European Ceramic Society), Научног савета Катедре за примену рачунара Рударско-геолошког факултета у Београду Председник је Сталног научног комитета КОМСЕКО, члан Организационог одбора научног скупа „Тријада синтеза–структура–својства–основа технологије нових материјала“. Сарадник је на научноистраживачким програмима Центра за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду (области науке и технологије материјала), делегат за Скупштину и Конгрес Европског удружења цигларске индустрије ТБЕ. Био је посланик у Народној скупштини Републике Србије, посланик у Већу република Савезне скупштине Савезне Републике Југославије. Носилац је многобројних признања за постигнуте резултате у привреди, науци и друштвеном ангажовању, од којих су најзначајнија: Новембарска награда Универзитета у Новом Саду за изванредне резултате у току студирања (два пута), Златна плакета Скупштине општине Кањижа за развој Општине, Значка народне одбране Србије, Плакета Привредне коморе Војводине, Плакета „Проф. др Бранислав Миловановић“ за научна достигнућа у 1998. години. За међуспратну конструкцију распона „Потисје М&К“ добио следећа признања: Златна медаља на Првој олимпијади проналазаштва ГЕНИЈУС 98 у Будимпешти, Златна медаља „Никола Тесла“ Савез проналазача града Београда за 1998. годину, Специјално признање Салона архитектуре-Нови Сад '98. Заслужни је члан ЈУДИМК. Носилац је Ордена рада Био је на руководећим функцијама многих спортских и друштвених организација, Charter председник „Kanjiža-Magyarkanizsa“ Rotary Cluba. Мајстор је џудо спорта. Под руководством проф. др Касаша, Индустрија грађевинског материјала „Потисје Кањижа АД“, примила је више награда и признања и награда од стручних, научних, привредних, верских, спортских и других друштвених субјеката и асоцијација. Редован је члан „FIB“- Међународне асоцијације за бетон, члан је Асоцијације „Ecologica“, експерт за технологију „Lloyd R.Q.A“ company V.B.

ЗОРАН КЕСЕРОВИЋ, редовни члан АИНС-а од 2015. године, рођен је 25. 07. 1959. године у Завлаци, општина Крупањ. Основну школу завршио је у Завлаци, а гимназију Вук Караџић у Лозници. Пољопривредни факултет у Новом Саду, смер за Воћарство и виноградарство, завршио је 1983. године. Магистарске студије завршио је на Пољопривредни факултету у Новом Саду 1986. године, као и докторске студије 1993. године.

По завршетку студија запослио се 15.04.1985. године на Институту за воћарство и виноградарство на Пољопривредном факултету у Новом Саду, где и данас ради. Од 1996. до 2006. био је помоћник директора и шеф Завода за воћарство, а Од 2006. до 2015. године био је директор Департмана за воћарство, виноградарство, хортикултуру и пејзажну архитектуру Пољопривредног факултета у Новом Саду. За дописног члана АИНС изабран је 9.12.2009. године. Члан је Одбора за село САНУ од 2014. године.

Наставни рад је започео као асистент на предмету Помологија. Тренутно изводи наставу студентима студијског програма Воћарство-виноградарство на предметима Посебно воћарство I и II и Интегрална производња воћа; студентима смера за Фитомедицину на предмету Воћарство и виноградарство; и смера Пејзажна архитектура и Хортикултура на предмету Интегрална и органска производња. Поред тога, држи предавања на мастер и докторским студијама. Ментор је 4 докторске дисертације и 20 магистарских теза.

Најзначајније научне доприносе дао је у области органогенезе воћака, селекције кајсије, подлога за вишњу и трешњу, и примени биљних регулатора раста у воћарској производњи. Укупно је објавио 13 књига и монографија, од којих су две проглашене монографијама године на Пољопривредном факултету у Новом Саду. Поред тога, издао је 6 приручника за савремену производњу воћа. Објавио је 14 научних радова у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе и 64 рада у домаћим научним часописима, 40 саопштења на међународним научним скуповима и 87 саопштења на домаћим научним скуповима. У периоду од 1988. до јула 2015. године имао је укупан број цитата и самоцитата 43.

У инжењерском и стручном раду постигао је значајне резултате у трансферу воћарске науке и савремених технологија у праксу. Плантаже које је са својим сарадницима пројектовао и подигао су међу најсавременијим, не само на овим просторима, већ и у европским и светским размерама. Допринео је унапређењу и развоју воћарства Србије и афирмисању српског воћарства у свету. Аутор је 1 патента, 5 сорти и 2 селекције кајсије које су у поступку признавања за нове сорте. Аутор је 4 студије и преко 13 инвестиционих пројеката. Учествовао је као руководилац и сарадник у 7 међународних и 12 домаћих пројеката. Учествовао је у изради стратегије развоја воћарства Србије. Добитник је награде „Агро биз лидер“ за допринос у развоју науке и струке за 2009. годину, Привредне коморе Србије. Добитник је признања „Капетан Миша Анастасијевић“ за подручје Јужнобачког округа за запажене резултате у развоју науке и пољопривреде за 2017. годину.

Међународна активност кандидата обухвата сарадњу у оквиру међународних пројеката, као и краће посете и студијске боравке. Био је руководилац два међународна пројекта из програма IPA – прекогранична сарадња Хрватске и Србије, као и једног из програма SEENET, сарадње Италије и Југоисточне Европе. У оквиру међународне сарадње боравио је у краћим посетама на Универзитетима у Русији, Немачкој, Италији, Холандији, Румунији, и Мађарској.

Председник је Одбора за унапређење воћарско виноградарске производње у Покрајинском секретаријату за пољопривреду, Друштва воћара Војводине, Научног воћарског друштва Србије, Управног одбора и члан Редакцијског одбора часописа Југословенско воћарство и Комисије за оцену квалитета свежег воћа, стоног грожђа и садног материјала Пољопривредног сајма у Новом Саду. Председник је Комисије за признавање сорти и подлога јабучастих врста воћака, председник Радне групе за Воћарство за израду Стратегије развоја пољопривреде Србије од 2014-2024 и Радне групе за израду воћарске рејонизације при Министарству пољопривреде и заштите животне средине Републике Србије.

БРАНКО Д. КОВАЧЕВИЋ је редовни члан АИНС од 2009. године, председник АИНС од 2012 до 2022. године и почасни председник АИНС од 2022. године. Рођен је 1951. године у Београду. На Електротехничком факултету у Београду је дипломирао, магистрирао и докторирао 1976, 1980. и 1984. године, респективно. По дипломирању је радио у Лабораторији за рачунарску технику Института 'Михајло Пупин' и Лабораторији за ракетне системе Војнотехничког института. Од 1981. године запослен је као асистент, 1985. као доцент, 1990. као ванредни професор и 1995. као редовни професор за област Аутоматике на Електротехничком факултету Универзитета у Београду. У звање професора емеритуса изабран је 2020. године

Коаутор је 29 универзитетских уџбеника и научних монографија и око 370 научних и стручних радова, од којих су 65 објављени у референтним међународним научним часописима и цитирани око 1000 пута. Радови проф. Ковачевића припадају областима робусне естимације параметара и стања динамичких система, адаптивне и нелинеарне филтрације, оптималног и адаптивног управљања, обраде и препознавања стохастичких сигнала и управљања сложеним системима. Учествовао је у реализацији 60 развојно-истраживачких пројеката, рађених за потребе привреде, војске и државе, као и више међународних пројеката, финансираних од стране Европске комисије за науку и образовање. Нека од предложених техничких решења ушла су у наоружање војске и производне програме индустрије.

Предавао је као позвани професор на Државном универзитету на Флориди (САД), универзитетима у Турку (Финска), Багдаду (Ирак), Триполију (Либија), Новом Саду, Бања Луци, Подгорици и Ваздухопловно-техничкој Академији. Одржао је више од 150 предавања по позиву на водећим универзитетима у свету. Руководио је израдом 30 докторских дисертација, око 50 магистарских радова и преко 150 дипломских радова.

Почасни је члан Националног удружења за електротехнику (ЕТРАН-а), редовни члан и почасни председник Академије инжењерских наука Србије (АИНС-а), доживотни члан удружења IEEE (International Electrical and Electrotechnical Engineering Association), члан је удружења IASTED (International Association for Science and Technology for Development) и EURASIP (Europe and Association for Signal Processing). Рецензент је и члан уредништва више домаћих и међународних часописа. Обављао је више дужности у просвети и науци (потпредседник Савета, продекан и декан Факултета, Председник Скупштине, ректор и председник Савета Универзитета, члан УО Пословног Инкубатора Универзитета, Председник Конференције универзитета Србије, председник Удружења професора емеритуса Србије, члан председништва Црноморске асоцијације универзитета, члан Скупштине Европске асоцијације универзитета, члан Скупштине Дунавске ректорске конференције, председавајући Светске ректорске конференције, члан УО Јапанско-Српског центра за науку, члан УО Фондација Ито и Сасагава), као и у друштву (члан Националног савета за европске интеграције, члан Националног савета за конкурентност привреде, члан Националног савета за високо образовање, копредседник Фонда за младе таленте Републике Србије, члан УО Фонда за младе таленте Београда, члан УО Фондације ТЕЛЕНОР, Председник УО Фондације ТЕМПУС, члан Организационог одбора Универзијаде, члан Организационог одбора за прославу два века високог школства, почасни председник Друштва Српско-Кинеског пријатељства, и почасни грађанин Идвора).

Добитник је више награда и признања (Светосавске награде, награда Н. Тесла, М. Пупин, М. Миланковић, Д. Митровић, Б. Раковић, В. Стојановић, златна медаља Привредне коморе ЕУ, награда Привредне коморе Београда за животно дело, награда Привредне коморе Војводине, награда студентских организација: Савез студената, OSSI, EESTEC, BEST, итд.). Ожењен је, има сина и троје унучади.

ДУШАН Ђ. КОВАЧЕВИЋ, редовни члан АИНС од 2018. године, редовни професор Пољопривредног факултета Универзитета у Београду, рођен је, 1954. године у Инђији од оца Ђорђа и мајке Анке, рођене Ђурчин. Основну школу и гимназију завршио у Инђији. Дипломирао на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду 1978. године. Магистарску тезу одбранио је на истом факултету 1983, као и докторску дисертацију 1989. године. За асистента Пољопривредног факултета у Земуну изабран је 1978. године, за доцента 1990. године. Од 1996 године изабран је у звање ванредног, а 2001 године редовног професора за предмет Опште ратарство.

У наставној активности Од 2001. године до данас је шеф Катедре за агротехнику и агроекологију на Одсеку за ратарство и повртарство Пољопривредног факултета у Београду-Земуну, а од 1998. године до данас изводи наставу из Општег ратарства и Органске пољопривреде као гостујући професор на Пољопривредном факултету у Источном Сарајеву.

У научноистраживачкој делатности ради у области опште биљне производње и агротехнике. Сам или у сарадњи са другим ауторима је објавио до сада преко 300 научних радова. Учествовао је и учествује и даље у великом броју научно-истраживачких домаћих и међународних пројеката и задатака из области развоја и унапређења производње најважнијих ратарских усева. После избора за дописног члана АИНС објавио је 119 научних радова од којих 12 са SCI листе и 46 са међународних симпозијума од којих су 8 уводни радови по позиву. Учествовао је као члан комисије у одбрани петнаест докторских дисертација и једне магистарске тезе на Пољопривредном факултету у Земуну. Био је ментор 8 докторских дисертација, једне магистарске и специјалистичке тезе. Тренутно је ментор једне докторске дисертације.

Објавио је самостално универзитетски уџбеник Опште ратарство у два издања, самостално 2 монографије националног значаја, 6 у сарадњи са другим ауторима и два универзитетска практикума за вежбе. Уредник је шест зборника радова и монографија са интернационалних, и пет са домаћих скупова. Организатор је и председник научних одбора већег броја домаћих и страних међународних симпозијума (19) из области пољопривреде код нас и у иностранству.

У Академији инжењерских наука Србије (АИНС) био је две године у периоду од 2013. до 2015 године председник међудодељеног Одбора за храну који је био организатор врло посећених округлих столова (Јахорина) посвећених ГМ организмима и органској пољопривреди (Пољопривредни факултет- Београд).

У инжењерско стручном раду дао је значајан допринос увођењу у праксу рационалних система обраде земљишта, технологије гајења и борбе против корова у озимој пшеници, кукурузу и соји, а такође, и утицао на креирање и разраду у пракси нових технологија гајења најзначајнијих алтернативних врста усева интересантних у органској њивској производњи.

На имању Пољопривредног факултета – Земун “Радмиловац” задужен је за оперативну руковођење пољским огледима Катедре агротехнике и агроекологије од 1992. године који су већ поред значајних научних и практичних резултата из области обраде земљишта, плодореда и органске производње биља, допринели унапређењу практичне наставе студената свих нивоа студија.

Био је директор Института за ратарство.

У међународној сарадњи остварио је бројне студијске посете и сарадњу са великим бројем Институција у земљи (Институт за кукуруз, Научни Институт за ратарство и повртарство - Нови Сад, Пољопривредни факултети у Новом Саду и Чачку, Завод за стрна жита Крагујевац, и иностранству: Факултет пољопривредних знаности – Загреб, Пољопривредни факултет Осиек, Р. Хрватска, Пољопривредни факултет, Марибор, Р. Словенија, Пољопривредни факултет, Источно Сарајево, Р. БиХ. Студијски боравци: Szent Istvan University – Gödöllő- Madarska, Universitat für Bodenkultur –Wien.

Један је од оснивача и први и актуелни председник у два мандата Српског друштва за проучавање обраде земљишта (СДПОЗ) као огранка светске организације ИСТРО, које се бави увођењем рационалних система обраде земљишта у производну праксу гајења наших најважнијих ратарских усева. Члан је, Херболошког друштва Србије и Европског друштва за проучавање корова (European Weed Research Society).

Ожењен је са Горданом, лекаром физијатром, и са њом има два сина Владимира и Александра.

МИЛОШ КОЈИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2008. године, дописни члан Српске академије наука и уметности (САНУ) од 2009. год, редовни професор (у пензији од 2007) Факултета инжењерских наука - претходно Машинског факултета, Универзитета у Крагујевцу, Декан факултета у периоду 1979.-1981, ректор Универзитета у Крагујевцу 2000-2001.

Рођен 24. децембра 1941. године у Закути, општина Краљево, од оца Радивоја и мајке Манде. Основну школу завршио у Закути и Витковцу, гимназију у Крагујевцу, а дипломирао на Одељењу Машинског факултета из Београда у Крагујевцу 1964. као први у генерацији и на високом школству у Крагујевцу, са средњом оценом 9,01. Магистрирао 1969. на Групи за механику Природно-математичког факултета Универзитета у Београду, а докторирао 1972. на Rice University (Mechanical Engineering Department), у Хјустону, САД.

Запослења. Од 1964. године био је запослен на Машинском факултету у Крагујевцу, прво као асистент, па доцент од 1972, ванредни професор од 1975. и редовни професор од 1979. Од 2009. директор је Истраживачко-развојног центра за биоинжењеринг у Крагујевцу. Био је Visiting Scholar на MIT 1983, Research Engineer у фирми ADINA R&D у Бостону 1985-1988, 1990; Senior Research Scientist на Harvard School of Public Health 2001-2008 (са прекидима), Visiting Professor на School of Health Information Sciences, University of Texas Health Science Center у Хјустону 2009-2010, а од 2010. ангажован је као Full Member and Professor of Nanomedicine у Houston Methodist Research Institute; од 2012. је Adjunct Professor на University of Houston. У периоду 1975-1990 био је ангажован до 1/3 у Институту за аутомобиле „Застава“ у звањима од научног сарадника до научног саветника.

У наставној активности предавао је већи број предмета механике крутог и деформабилног солида, и из области примене компјутера у моделирању конструкција, на свим нивоима студија. Био је ментор 12 докторских дисертација и 24 магистарске тезе. Држао је наставу из области теорије еластичности и теорије пластичности на Грађевинском факултету у Сарајеву, као и на мултидисциплинарним студијама Универзитета у Крагујевцу из биоинжењеринга.

У научноистраживачкој делатности ради у области нумеричких метода и њихове примене у техници и биомедицинском инжењерингу. Специјалност му је метода коначних елемената и развој одговарајућег софтвера. Има као аутор или коаутор преко 250 публикација, од којих је преко 100 у међнародним часописима, 14 уџбеника и монографија, од којих су две монографије публиковане од стране иностраних издавача: Springer (2005) и John Wiley and Sons (2008). Има цитираност (без самоцитираности): 1029 на Scopus-у (h-index =16), 2432 на Google Scholar (h-index =24). Руководио је већим бројем домаћих и међнародних пројеката. Главни је уредник часописа Journal of the Serbian Society for Computational Mechanics. Председник је Српског друштва за рачунску механику.

У инжењерско стручном раду био је ангажован у домаћој и иностраној индустрији. Иницијатор је и главни истраживач софтверског пакета ПАК (Програм за Анализу Конструкција) за моделирање у области солида (конструкција), флуида, преноса топлоте и масе, струјања флуида кроз порозне недеформабилне и деформабилне средине, спрегнутих проблема и биомеханике. Овај пакет се користи у истраживању, образовању, индустрији и медицинским применама; користи се у земљи и иностранству (Харвард, MIT, Тексас универзитет у Хјустону, Универзитет у Хонг Конгу, универзитети у Немачкој, Houston Methodist Research Institute). У 2018. години ради 15 универзитетских наставника из групе која се школовала користећи и развијајући нумеричке методе и овај пакет. Може се рећи да је изграђена Српска школа рачунске механике препознатљива у свету.

Иницијатор је и оснивач Истраживачко развојног центра за биоинжењеринг БИОИРЦ у Крагујевцу 2008, чији је директор. У Центру је запослено у току година углавном око 15 младих сарадника, који раде на домаћим и међнародним пројектима. Добитник је већег броја признања од којих је једно Златна значка Друштва инжењера и техничара Србије.

КОСАНА КОНСТАНТИНОВ, редовни члан АИНС од 2009. године, је рођена у Бистрици, Бања Лука 1940. године од оца Кукић Љубомира и мајке Анђелије Кукић, рођене Алексић. Осмогодишњу школу завршила у Загребу, Гимназију у Бањој Луци. Пољопривредни факултет је уписала школске 1960/61 у Земуну, одсек за воћарство и виноградарство. Дипломирала на одсеку за воћарство и виноградарство 1965 са просечном оценом 9,1. Као асистент – стипендиста примљена је у Лабораторији за генетику и оплеменивање њивског биља у Институту за примену нуклеарне енергије у пољопривреди, ветеринарској медицини и шумарству (ИНЕП) фебруара 1966. године.

Магистарски рад под насловом „Садејство температуре, киселости и неких базних једињења на изазивање мутација код пшенице одбранила је јула 1968. године. У времену од јануара до јула 1969. године обавила је специјализацију у Лабораторији за генетику Универзитета у Лијежу (Белгија). Докторску дисертацију под насловом „Улога појединих компонената хроматина у синтези резервних протеина ендосперма кукуруза“ одбранила је јуна 1975. године на катедри за биохемију Пољопривредног факултета у Земуну.

Време од јула до октобра месеца 1975. године провела је у Urbana, University of Illinois, САД, Одељење за агрономију, катедра за генетику“. Од 1980 – 1990 године борави два месеца на Универзитету у Генту, лабораторија за генетику, месец дана у Институту за оплећењење биљака (Plant Breeding Institute (PBI) у Кембриџу и сваке године два до три месеца у Max Plank Институту за оплећењење биљака у Келну у Одељењу за молекуларну генетику биљака.

Од 1980 до данас је ангажована на програмима примене технологије рекомбинантне ДНК у проучавању биохемијске основе феномена хетерозиса код кукуруза, клонирање гена који контролишу цитоплазматску мушку стерилност код кукуруза (митохондријални геном), програмима проучавања генетичке контроле синтезе скроба и протеина у зрну кукуруза. Последњих десет година је директно водила програме трансформације генома кукуруза уношењем бактеријских гена различитим методама трансформације. На радном месту Водећег истраживача у лабораторији за Биотехнологију Института за кукуруз је истовремено била Директор система менаџмента квалитетом у Институту за кукуруз. Од Јануара 2006. године је у пензији.

Резултате истраживања је као аутор или коаутор публиковала у 84 научна рада од чега 41 у међународним и 43 рада у домаћим научним часописима са рецензијом. Поред научних радова резултате истраживања је као аутор или коаутор објавила у виду саопштења и то 85 на међународним научним скуповима и 92 на домаћим научним скуповима. Велики број ових саопштења је био по позиву организатора. Укупан број публикованих радова и саопштења је 261. Уредник и коаутор радова је у 6 Монографија. Радови које је објавила су цитирани 35 пута без аутоцитирања. Била је руководиоц 3 научноистраживачка пројеката које је финансирала Републичка заједница науке Србије и 1. пројекта који је финансирала САНУ. У оквиру технолошког развоја руководила је реализацијом 2 пројекта а у области фундаменталних истраживања – биологија 2 пројекта. Учествовала је било као ментор или члан комисије у одбрани великог броја дипломских радова, 4 магистарска рада и 3. докторске дисертације. Коаутор је 4 хибрида (ЗПСЦ 704о2, ЗПСЦ 704wx, ЗПСЦ 711о2 и ЗПСЦ 232wx).

Била је члан Одбора за генетичко инжењерство РЗН Србије. и члан одбора за биотехничке науке МНТ Србије. Члан је UNESCO – Биоетичког Комитета за Србију, одељење САНУ које заступа Србију. Председништва Друштва Генетичара Србије, члан Одбора секције за кукуруз и сирак EUCARPIA – европске асоцијације за оплећењење биљака.

Као председник Секције за кукуруз и сирак EUCARPIA - асоцијације била је организатор XVI међународне конференције Секције, која је одржана 2000. године у Београду. Члан је Комитета за биљну биотехнологију Балканских земаља, основаног 1997. године од стране ФАО, Комитета Асоцијације Биолошких Друштава Балкана. Главни и одговорни уредник научног часописа ГЕНЕТИКА који излази 40 година.

РАТКО М. ЛАЗАРЕВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука АИНС од 1999. године и секретар Одељења биотехничких наука од 1. јануара 2000. год. до децембра 2022. године када је изабран за почасног секретара Одељења биотехничких наука. Рођен 1941.г. у Великој Ломници, општина Крушевац, у радничкој породици. Дипломирао на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду 1965, а докторирао на истом факултету 1980. год. У научно-наставно звање биран је у периоду од 1982. до 1994. године.

Професионална активност: Пољопривредно добро „Гучево“, Лозница (1967-1978.), директор добра 7 година; Скупштина Општине Лозница (1978-1981.), земни председник СО; Институт за сточарство Београд, Земун (1982-2002.), истраживач, шеф одељења, заменик директора и 13 година директор Института; Технолошки факултет, Нови Сад, Институт за технологију меса, Београд (2002-2009.); Влада СРЈ (1992-1993.), савезни министар за пољопривреду.

Шира област рада: истраживања у сточарству, развој, примена резултата у пракси, технолошко пројектовање (фарме млечних крава, фарме за товљење јунади, кланице, млекаре, фабрике сточне хране, итд.). Ужа научна област: генетика и селекција животиња, ембриотехнологија, исхрана и одгајивање животиња. Примењене технологије: ембриотрансфер у широј популацији говеда; системи држања говеда; брдско-планинско говедарство и овчарство; фармско организовање сточарства (робни фармери у производњи млека и меса).

Научна усавршавања и студијски боравци: као стипендиста Европске заједнице (1985.) више месеци провео на Пољопривредном факултету Универзитета у Гетингему, Немачка, за продубљивање знања из генетике и оплемењивања животиња и фармског организовања сточарства у домаћинствима. Више месеци боравио у Чехословачкој (1987.), за научне области популациона генетика (Праг) и ембриотехнологија (Нитра). Студијски боравци 10-30 дана: Немачка, Француска, Холандија, Данска, Аустрија, Швајцарска, Италија, Шпанија, Израел, Грчка, Русија, Пољска, Бугарска, Нигерија, Чешка, Словачка и друге земље.

Остале активности. Оснивач Међународног симпозијума о сточарству (1987.) и водећег националног часописа „Биотехнологија у сточарству“ (1990.), где је 17 година био главни и одговорни уредник; члан Савета Пољопривредног факултета у Земуну (1978-1980.); председник Југословенске заједнице узгајивача црно-белих говеда (1982-1989.); председник Скупштине „Србија-пољопривреда“ (1986-1998.); председник научностручног савета за сточарство Републике Србије (2001-2003.); члан Републичке комисије за потврђивање научних звања (1994-2001.); директор развојног програма у Министарству за науку и технолошки развој Србије, за област сточарства и анималне технологије (2001-2007.), руководилац више научностручних пројеката, из којих је написано преко 30 докторских дисертација. Важнији научноразвојни резултати у области истраживања објављени у преко 400 радова, 35 књига-монографија, 46 технолошких пројеката и 56 радова у међународним часописима, презентовани на конгресима и конференцијама. Радови су цитирани преко 800 пута. Са тимом је створио два генотипа говеда за месо (француско-југословенски тим). Предавања по позиву држао на факултетима и институтима у Немачкој, Француској, Словачкој, Бугарској, Нигерији, Бразилу и Чешкој Републици. Сарадња са иностраним институцијама у Француској, Чешкој, Словачкој, Бугарској, Руској Федерацији и Кини. Члан научног одбора и друштва за ембриотрансфер (Словачка и Француска), товне расе говеда (Француска) и одгајивање говеда (Немачка). Водио је више међународних пројеката (1987-2001.).

Чланство у академијама: инострани члан Академије пољопривредних наука Републике Словачке (1999.). Награде и признања: Орден заслуга за народ са сребрном звездом (1980.); Повеља града Лознице (1980.); Пословни човек године за науку и технолошки развој РС (1998.); Награда Привредне коморе града Београда за науку и технолошки развој (1999. и 2000.г.); Повеља менаџер године за науку и технолошки развој Привредне коморе СР Југославије (2000.); Заслужни члан Савеза пољ.инжењера РС (1982.) и Савеза пољ.инжењера и техничара СФРЈ (1989.). У СФРЈ (1988.) експерт за говедарство; у СРЈ (1993.) експерт за сточарство.

Ожењен Слободанком, дипломираним инжењером, професором хемије. Двоје деце, ћерка Татјана и син Слободан, обоје дипломирани економисти и четворо унучади (Андреј, Марија, Вања и Дуња).

БРАНКА ЛАЗИЋ, рођена Грујић, редовни члан АИНС од 2002. године, редовни професор у пензији из предмета повртарство и проф емеритус (2011.) Пољопривредног факултета Универзитета у Новом Саду, рођена је 1937. године у Суботици. Основну школу и гимназију завршила у Новом Саду а дипломирала на Пољопривредном факултету у Новом Саду (1960.) где је одбранила магистарску (1967.), а докторску тезу (1970.) године. За асистента на предмету Повртарство изабрана је 1960. године, прошла је сва редовна звања и за редовног професора изабрана је 1982. а у звање емеритуса 2011. године. Поред предмета Повртарство на

Пољопривредном факултету у Новом Саду предавала је и Цвећарство, а Повртарство по позиву на факултетима у Сарајеву и Земуну. На последипломским студијама руководила је групом „Производња поврћа“. Шеф Катедре за ратарство и повртарство била је у два мандата, а декан Пољопривредног факултета у периоду од 1985-1989. године. Била је ментор 7 докторских теза и 14 магистарских. Била је председник организационих и програмских одбора десет југословенских и међународних сипозијума и бројних саветовања из области повртарства, исхране, генетских ресурса и органске производње.

Научно истраживачки рад обухвата истраживања биолошких особина поврћа, агроеколошких и агротехничких мера, принос и квалитет поврћа, иновативне начине производње, прикупљање и изучавање дивљих и аутохтоних сорти поврћа, посебно *Allium* sp. и могућност њихове реинтродукције и била је носилац пројекта „Формирање ББГЈ“. Квалитет поврћа и органске методе гајења поврћа, чине посебну целину остварених резултата и њихову примену у производњи. Објавила је и саопштила 350 наслова, 38 студија и пројеката и коаутор је прве југословенске сорте црног лука - „Купусински јабучар“ (1980. и 2001.), признате и у Русији. Објавила је 35 књига као једини или први аутор од „Баште зелене целе године“ (1982. и 1986.), уџбенике за средње пољопривредне школе и универзитетски уџбеник „Повртарство, и поред осталих „Био башта за Вас“ (2011.), „Органска производња поврћа“ (2013.) и приручник Расад“ 2017. године. Руководила је готово свим научним пројектима из широке области повртарства од 1974. до 2002. као и три међународна пројекта. Велики део пројеката и резултата примењен је у повртарској пракси посебно у стакленицима и пластеницима. Једна је од оснивача органске пољопривреде у Србији, оснивач више еколошких удружења, програмских школа и система едукација. У преко 70 едукативних пројеката руководила је и одржала предавања о органским системима производње, економском оснаживању жена и руралном развоју.

У Научно друштво Србије изабрана је 1996. године, а за почасног члана Руске академије природних наука (РАЕ) изабрана је маја 1999. године. Члан је International Society for Horticultural Science од 1974. Била је члан Управног одбора Матице српске и члан Савета енциклопедије Југославије (1974-1990.), Била је главни и одговорни уредник југословенског часописа за пољопривреду „Савремена пољопривреда“ (1991-1996.).

Друштвене активности: Била је потпредседник Скупштине општине Новог Сада (1974-1978.), подпредседник Скупштине САП Војводине (1978-1982.), председник Савезне конференције за активност жена Југославије (1982-1983.) и културних манифестација „Бранково коло“, Сремски Карловци (1975-1977), председник Савета Змајевих дечијих игара (1983-1992.), Савета Галерије Рајка Мамузића и један од оснивача Пољопривредног музеја у Кулпину. Носилац је многих признаења као што су: Орден заслуга за народ са сребрним зрацима (1979.), Повеље Града Новог Сада (1979.); Награде ослобођења Војводине (1984.); Повеље за животно дело Удружења универзитетских наставника Новог Сада за 1998. годину; Награде владе Војводине (2011.) и Зелени лист (2013.) у области равноправности полова и развој органске пољопривреде.

ВАНЧО ЛИТОВСКИ, редовни члан АИНС од 2004. год.

(<http://leda.elfak.ni.ac.rs/?page=people/Vanco%20Litovski/>) Проф. Литовски рођен је 1947. год. у с. Ракита, Јужна Македонија, Грчка. Основну и средњу школу учио је у Битољу. На Електронском факултету у Нишу дипломирао 1970, магистрирао 1974. и докторирао 1977. год. За асистента на Катедри за Електронику примљен је 22. марта 1970. год, а за редовног професора Електронског Факултета у Нишу изабран је 1987. год. За визитинг професора (хонорис цауса) на Универзитету у Соутемптону изабран је новембра 1999. год. У периоду 2015-17 радио је као истраживач на Универзитету у Батх-у. Од 1987. до 1990. служио је као саветник генералног директора ЕИ за истраживања и развој. Обављао је дужност шефа катедре

за Електронику Електронског Факултета у Нишу. Био је хонорарни наставник на електротехничким факултетима у Приштини, Скопљу, Сарајеву, Бања Луци и Новом Саду. Предавао је предмете везане за аналогну електронику, пројектовање електронских кола и вештачке интелигенције.

Добитник је више награда, Града Ниша за успех на редовним студијама, за допринос развоју Електронског Факултета (Повељу 1980 год, Повељу 1985 год, и Специјално признање 1995 год.) и Универзитета у Нишу (Плакета 1985). Добитник је "Признања" Електротехничког факултета у Бањој Луци за посебан допринос у развоју ЕТФа, као и "Велике Повеље" Електротехничког Факултета у Источном Сарајеву "у знак признања за вишегодишњи савјестан рад испуњен преданошћу и одговорношћу и допринос развоју ЕТФа". Добитник је Повеље часописа Техника (1985) поводом 40 година излажења часописа као и "Велике Повеље" ЕТРАНа "у знак признања за изузетан допринос развоју научне и стручне мисли у области Електроника". Добитник је Награде ЕТАН-а за најбољи рад у Комисији за Електронику за 1986. год, као и Теслине Награде за "врхунска инжењерска техничко технолошка остварења" за 1994. год. Јула 1998. год. Европска Федерација Друштва за Симулацију доделила му је "Савастано награду" за најбољи објављен рад у периоду 1995-1997. год. Године 2015. добитник је Награде за животно дело Регионалне Привредне Коморе Ниш.

Проф. Литовски објавио је: монографија 8, чланака у међународним часописима 91, чланака у домаћим часописима 32, чланака на међународним конференцијама 168, чланака на домаћим конференцијама 159, наставних публикација и уџбеника 27, стручних извештаја и студија 42, а објављивао заједно са 135 коаутора од којих 25 из иностранства. Просечан број аутора по раду био је око 2,7. Када се искључи самоцитирање и цитирање од стране поменутих коаутора, радови Проф. Литовског цитирани су 545 пута (<https://scholar.google.com/citations?user=Z5lhjdYAAAAJ&hl=sr>).

Проф. Литовски је оснивач и први уредник часописа *Facta Universitatis, Series Electronics and Energetics* Он је оснивач истраживачке лабораторије ЛЕДА која је сврстана у један од 17 истраживачких центара одличности у Србији од стране Европске Комисије:

(<http://ebookbrowse.com/serbia-ict-rtd-technological-audit-final-report-pdf-d115707490>). Он је оснивач међународног симпозијума „Small Systems Simulation Symposium“.

Област истраживања којом се бави Проф. Литовски је пројектовање у електроници и електротехници као и одрживо пројектовање. За његово име везује се пројектовање по наруџбини првог српског комерцијалног интегрисаног кола као и првог аналогног интегрисаног кола. Он је до сада руководио низом од 8 стратешких истраживачких пројеката који су били финансирани од стране Републичког Министарства за Науку, Савезног Министарства за Науку и Развој и од ЈНА. Поред тога као руководилац или као истраживач учествовао је у раду више истраживачких пројеката финансираних од стране влада Немачке, Аустрије, Велике Британије, Шпаније као и од Европске комисије и од Организације економске сарадње Црноморског региона (BSEC).

Проф. Литовски служио је као: представник Србије у „Joint Undertaking ARTEMIS with the EC Commission“; рецензент пројеката ФП7; председник Одбора за ИЦТ при Регионалној Комори Ниш; председник Управног одбора НИЦАТ (Нишког кластера напредних технологија); члан програмских одбора конференција ТЕЛСИКС, МИЕЛ, ИНДЕЛ, СССР, НЕУРЕЛ; рецензент за часописе: IEEE CAS, IEEE TCAD II, Microelectronics Reliability, IEE Proceedings, IEEE CAD of ICAS, Int. J. of Electronics, J. of Circuits Systems and Computers, Int. J. of Information technology, Serbian J. of Electrical Engineering, COMPEL, IEEE Express; и конференције: IEEE ISCAS, ETRAN, IASTED, TELFOR, TELSIXS, SSSS, AFRICON, ICT Innovation, ICMRA, PEMC.

СВETИСЛАВ Д. ЛИЧИНА, редовни члан АИНС од 2004. године, редовни професор Архитектонског факултета Универзитета у Београду у пензији, рођен је 15. октобра 1931. године у Загребу од оца Душана и мајке Марије, рођене Требицки. Основну школу и Прву мушку гимназију завршио 1950. године у Београду. Године 1956. дипломирао на Архитектонском факултету Универзитета у Београду. После одслуженог војног рока 1957. године запослио се у Урбанистичком заводу града Београда а 1960. године изабран за асистента на Архитектонском факултету у Београду. Као доцент, ванредни професор и редовни професор радио на Катедри за архитектонску организацију простора на којој је био и шеф Катедре у периоду од 1993-1995. године. За дописног члана Инжењерске академије Југославије изабран је 2000. године, а у редовног 2004. године. Имао је више студијских боравака у иностранству (8); Члан Савета за стамбене послове града Београда 1964-1968; Члан Савета за заштиту животне средине СР Србије 1969.; Члан Комисије за мали урбанизам Извршног савета града Београда; Председник Савеза архитеката СР Србије 1986-1994; Члан Српске Академије Архитектуре од 1998. године.

Признања: „Борбина награда“ за најуспешније архитектонско дело у Србији 1974. год. (за објекат Филозофског факултета у Београду); Октобарска награда града Београда 1980. за објекат Трговинског центра у Лозници; „Велика награда архитектуре Савеза архитеката Србије“ за 1985. годину, „за плодотворан и осведочени развој у архитектури“; Награда Савеза архитеката Србије и Министарства грађевина „за најуспешније дело у 1998. години“ за објекат Пословни центар „ЈИНПРОС“.

Ожењен и има два сина.

Научна и стручна остварења: Учествује на јавним и ужим архитектонским конкурсима, као активни учесник или члан жирија. Објављених стручних радова (10); цитираност у страним публикацијама (6) и домаћим публикацијама (24) и у периодици и новинама у више наврата. Стручни радови: конкурси (више од 60); неизведени пројекти (20). Значајни конкурсни пројекти на којима је добио признања и прве награде су: Спомен комплекс у Монтевидеу у Уругвају; градски центри у Абу Дабију (Емирати) и Тунису; Спортска хала у блоку 25 у Новом Београду; Пословни објекат на углу улица Кнегиње Зорке и Маршала Толбухина у Београду; Пословни објекат „Три листа дувана“ у Београду; Блок 26 у Новом Београду; Пословни објекат „Генекс“ у Кнез Михајловој улици у Београду; стамбено насеље у Тунису и многи други. Разноврсност, широки дијапазон интересовања и успешност рада на подручју организације и обликовања простора су уочљиво својство архитекте Светислава Личине. Конкурсни радови, пројекти и изведени објекти указују на истраживачки однос према архитектонским проблемима. Спомен гробље у Приштини, посебно узимајући време у којем је настало (1960) представља значајно остварење неспорних уметничких вредности, забележено и у иностраним часописима. Смисао за организацију простора у сложеним и разноврсним урбанистичким, програмским и функционалним условима видљив је у успешним, изведеним пројектима: Гробље заслужних грађана Београда; Виша економска школа у Београду; Телекомуникациони центар у Београду; Трговински центар „Дрина“ у Лозници; Дом омладине у Зрењанину, Пословни центар „Јинпрос“ у Булевару краља Александра, Пословни центар Три листа дувана у Београду

Посебно треба истаћи пројекат и реализацију Филозофског факултета у Београду, који је обележио београдску архитектуру седамдесетих година ХХ века и постао трајна вредност уклапања у сложenu матрицу града, афирмишући функционалност и просторни склоп са успешно одабраним материјалима. И на осталим објектима и стамбеним зградама уочава се студиозна анализа функција као и присан осећај за материјал, технику и технологију који су омогућили да се успешно спроведе поступак архитектонске синтезе уз адекватно присуство креативног у реализацији. На основу свега овога може се сагирношћу закључити да укупно дело професора арх. Светислава Личине представља значајан допринос српској архитектури последњих деценија ХХ и почетка ХХI века.

МИЛАН М. ЛОЈАНИЦА, редовни члан АИНС од 2004. године и редовни члан САНУ, рођен је 8. јануара 1939. год. у Београду од оца Милоша и мајке Надежде, рођене Миливојевић.

После завршетка гимназије у Београду 1957. године уписао се на Архитектонски факултет Универзитета у Београду, где је дипломирао 1962. год. Прве професионалне активности још за студентских дана остварио у Институту за архитектуру и урбанизам СР Србије. На Архитектонском факултету биран за асистента 1965., доцента 1975., ванредног професора 1979, редовног професора 1988. У оквиру професионалне, стручно-уметничке и научно-наставне делатности обављао бројне дужности и функције.

Његово најзначајније ангажовање везано је за универзитетску наставу, где је у својству шефа катедре, продекана за наставу и руководиоца програма последипломских студија обављао ове функције у више мандата. Осим на Архитектонском факултету у Београду, држао је предавања, изложбе и гостовања и на другим универзитетима, као и на бројним конгресима и семинарима у земљи и иностранству. Члан је више професионалних стручних друштвених асоцијација, међу којима је и члан Већа велике награде Савеза архитеката Србије и члан Српске академије архитеката. За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2003. године, а за редовног 2009. године.

Тежиште стручно-уметничког и научно-наставног је у области теорије и праксе архитектонско-урбанистичког пројектовања. Аутор је низа веома запажених пројеката и реализација, појединачних објеката, пројеката великих нових градских целина као и реконструкција централних делова градских територија и појединачних интервенција у историјским језгрима градова Београда, Новог Сада, Љубљане, Загреба, Осиека, Требиња, Ваљева, Панчева и др. Тематски оквир задатака обухвата програме од становања и делатности до пословања, трговине, културе, спорта и рекреације. У склопу наведених тема, поред реализација и пројеката налази се и више од четрдесет пројеката награђених на јавним конкурсима за архитектонско-урбанистичка решења са преко тридесет освојених највиших награда и признања. Упоредо са пројектантским радом бави се истраживањима у области теорије архитектуре и наставе. У овој области има преко педесет штампаних радова, у оквиру чега три монографске студије, четири стручне публикације о темама пројеката, многе реферате на стручним и научним скуповима, радове објављене у стручним гласилима у земљи и иностранству, као и наставне материјале везане за програме редовних и последипломских студија архитектуре. Осим самосталних радова у овим областима, најчешће је првопотписани аутор у мањим или већим тимовима и носилац основних концепција дела.

Најзначајнија реализована дела, пројекти и писани радови: Стамбено насеље „Јулино брдо” – Београд, (1967-1971.); Систем за пројектовање и изградњу НС 71. (1971.); Централна зона Ваљева са градским тргом (1971-1980.); Дом армије у Љубљани, (1973-1975.); Блок 19а, Нови Београд, (1977-1982.); Угаона зграда на Булевару Краља Александра, (1998.); Тржно-пословни и хотелски комплекс Рајићева, Београд, (2000-2017.)

Прве награде на националним и међународним конкурсима: Гоцлав-Варшава, град за 100.000 становника (1972.); Требиње, центар „Исток” (1979.); Пословне зграде „ЈАТ-Југопетрол” на Новом Београду (1985.); Трг Републике у Загребу (1986.); Увала „Верона”, Прчањ, Бока Которска (1991.); Славија, пословни центар (1992.); Тржно-пословни центар „Лиман” у Новом Саду (1996.); Реконструкција градског центра Бара (2008.)

Најзначајнија публикована истраживања и студије, монографије, књиге и публикације: Стан минималног стандарда ИАУС (1965-1967.); Гоцлав-Варшава - град модел за 100.000 становника (1972.); Пројект зесполу белградског, Stowarzyszenie architektow Polskich, Varsovie (1972.); Центар за анализу и пројектовање просторних система ИСПУ, Београд (1973.); Оптимизација система за индустријску производњу стамбених јавних и индустријских објеката; „Кирило Савић”, ИАУС и Архитектонски факултет, Београд (1977-1978.); Концепција урбанистичког плана и пројекта центра Ваљева, Студија, ИАУС (1981.); Савски амфитеатар и простори уз обале Саве, студија могућности трансформације простора у ново градско средиште Београда, САНУ (1988-1993.); Housing block 19a, Belgrade, Architecture contemporaine 86/87, Editions Antony Krafft, Paris - Lausanne (1986.)

Награде и признања: добитник је више јавних стручних, друштвених домаћих и иностраних признања: две Октобарске награде Београда (1971. и 1982.); Велика награда Савеза архитеката Србије (1986.); Награда Врховног савета града Варшаве (1972); Награда удружења универзитетских професора и научника Србије, (2010.); Повеља Асоцијације српских архитеката за животно дело у архитектури, (2011.); Награда за животно дело Инжењерске коморе Србије (ИКС), (2015.).

МИРОСЛАВ ЛУТОВАЦ, редовни члан Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС) од 2007. године, научни саветник од 1999. Рођен 29. маја 1957. године у Скопљу, Македонија, од оца Душана и мајке Анђе.

Средњу електротехничку школу завршио је у Београду 1976. Дипломирао је на Електротехничком факултету у Београду, Универзитет у Београду, на одсеку за Електронику, 1981. Магистрирао је 1985. на Електротехничком факултету у Београду. Одбранио је докторску дисертацију 1991. године из области електричних филтара на Електротехничком факултету у Београду, Универзитет у Београду.

Од 1982. до 1986. године радио је у Институту за аутоматiku у Београду као инжењер. Од 1986. до 2006. године радио је у Институту Електронске индустрије у Београду (Еи Институт, касније ИРИТЕЛ Институт). Изабран је у звање научног саветника 1999. године одлуком Комисије за стицање научних звања Министарства за науку Републике Србије. На Електротехничком факултету у Београду изабран је у звање ванредни професор за област општа електротехника 2001. године и ванредни професор Универзитета у Београду за ужу научну област Телекомуникације 2006. године. На Универзитету у Новом Пазару изабран је у звање редовног професора за ужу научну област Електротехника и рачунарство 2008. године. Октобра 2011. године изабран је за редовног професора Универзитета Сингидунум за ужу научну област Информатика и рачунарство. На Универзитету Сингидунум биран је за декана Факултета за информатику и рачунарство 2012. и за декана Техничког факултета 2013. године, у оквиру кога је исте године акредитован први приватни студијски програм Електротехника и рачунарство. Радио је од 2021. у РТ-РК Институту, до пензионисања 2022., као научни саветник.

У наставној активности предаје већи број предмета из области Електротехника и рачунарство, Информационог и рачунарског инжењерства, Електронског пословања. Учествовао је на свим нивоима студија. Био је ментор 6 докторских дисертација, 6 магистарских теза и великог броја дипломских и мастер радова. Био је учесник 8 комисија за одбрану докторске дисертација. Коаутор је 2 штампана универзитетска уџбеника и 4 научне монографије. Према Scopus-у (2023) има цитирано 85 радова и H индекс 10.

У научноистраживачкој делатности ради на реализацији већег броја националних и међународних пројеката као учесник. Био је руководилац пројекта TP13012 Развој софтверских система за подршку пословања малих и средњих предузећа, (2007.-2010.) и руководилац пројекта TP32023, Оптимизација перформанси енергетски-ефикасних рачунарских и комуникационих система, за период 2011.-2017. У међународним научним пројектима је био представник Србије и Црне Горе као Management Committee Member у пројекту европске COST акције 276, 2001-2005, Information and knowledge management for integrated media communication. Најзначајнији резултат је монографија међународног значаја Filter Design for Signal Processing, Using MATLAB and Mathematica, Prentice Hall, 2001. Репринт су објавили издавачи Pearson Education North Asia Limited и Publishing House of Electronics Industry, Пекинг, 2002. године. Превод на кинески језик објавио је издавач Publishing House of Electronics Industry, Пекинг, 2004. године. Коаутор је поглавља у монографији међународног значаја Efficient Multirate Filtering у монографији Multirate Systems: Design and Applications, Idea Group Publishing, Hershey, САД, 2002.

У инжењерско стручном раду коаутор је већег броја техничких решења која су призната од Матичног научног одбора. Има реализован софтверски производ међународног значаја, SchematicSolver, (аутори М. Лутовац и Д. Тошић), који се продавао преко водеће компаније у области математичког софтвера Wolfram Research Inc, САД. од 2002. године. Има реализована два национална мала патента.

У организационом раду био је декан два факултета, и председник научних већа института. Био је члан међународног IEEE удружења од 1992. а Senior Member IEEE од 1999. Изабран је за Advisory Member у јапанском часопису IEICE Transactions on Fundamentals of Electronics, Communications and Computer Sciences 2001.-2007. Био је члан програмских и научних одбора националних и међународних конференција и научних часописа

СВЕТОМИР МАКСИМОВИЋ, дипл. инж. рударства, рођен је 22.06.1951. у Крагујевцу. Школовао се у Краљеву и Београду. На Смеру за површинску експлоатацију лежишта минералних сировина Рударског одсека Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду, дипломирао је 1976.

Магистрирао је 2006. на матичном факултету, на Катедри за експлоатацију нафте и технику дубинског бушења, тема магистарске тезе Енергетски минерално-сировински комплекс у периоду реструктурирања: Проблеми Србије и светска искуства.

Докторску дисертацију са темом Међусекторски моделски приступи управљања у индустрији угља одбранио је на Катедри за примењено рачунарство и системско инжењерство матичног факултета 2012. Истраживањима у докторској дисертацији поставио је оригиналне међусекторске моделе за подршку управљању у комплексним системима за експлоатацију угља.

Инжењерску каријеру је започео 1976. у Рударско - енергетско - индустријском комбинату Колубара на површинском копу угља Тамнава Источно поље. У Дирекцију за производњу угља ЕПС прелази 1998. на место помоћника директора Дирекције за површинску експлоатацију, а од 2011. ради на месту координатора за одводњавање површинских копова угља ЕПС-а. Од 2015. је директор Сектора за производњу, прераду и транспорт угља у Управи за техничке послове производње угља ЕПС-а. Након пензионисања 2016. наставио је са даљим радом у Рударском институту у Београду на месту помоћника директора и саветника директора за површинску експлоатацију. Ожењен је и отац троје деце.

У рударском истраживачком инжењерству бавио се пре свега површинском експлоатацијом чврстих енергетских минералних сировина и одводњавањем рудника. Посебно се истичу његови доприноси у примени међусекторских модела у рударству и енергетици.

Аутор је или коаутор преко 120 научних и стручних радова, седам монографија и четири поглавља у књигама. Рецензент је пет монографија. Члан је уредничког тима монументалне монографије „Српско рударство и геологија у другој половини 20. века“. Био је члан Међународног издавачког савета угледног научног часописа за рударство „Рударски гласник/Bulletin of mines“, коуредник Зборника радова и председник Организационог одбора међународног симпозијума „Рударство и геологија данас“.

Учествовао је у реализацији истраживања 12 развојних и научних пројеката и изради 43 привредних пројеката. Аутор је и коаутор седам нових експерименталних постројења и нових технолошких поступака и пет ново примењених метода. Организовао је 40 предавања, презентација, научних и стручних скупова.

Запажени су његови оперативни и руководни резултати на отварању и развоју великих површинских копова у Рударским басенима Колубара, Костолац и Косово. Посебно се истичу његови доприноси у решавању сложених проблема заштите површинских копова угља од воде. Имао је кључну координациону и стручну улогу приликом одлучивања и реализацији задатака испумпавања воде из потопљених површинских копова угља у РБ Колубара и Костолац после катастрофалних поплава 2014.

Редовни је члан Академије инжењерских наука Србије. Био је заменик секретара Одељења за рударске и геолошке науке. Члан је Међудодељенског одбора за енергетику АИНС.

Од септембра 2017. редовни је члан Балканске академије рударских наука. Од 2019. до 2022. редовни члан је Евроазијске академије рударских наука, а од 2022. редовни члан Светске академије рударских наука.

МИХАИЛО МАЛЕТИН, редовни члан Академије инжењерских наука Србије од 2012. године и редовни професор Универзитета у пензији, рођен је 16 децембра 1940 године у Чачку од оца Димитрија и мајке Данице рођ. Латковић. По завршеној Класичној гимназији у Београду уписао се 1959 године на Грађевински факултет Универзитета у Београду где је дипломирао 1965 године на Одсеку за путеве и железнице. По завршетку студија запослио се у Урбанистичком заводу града Београда где је радио на низу урбанистичко-саобраћајних пројеката од којих је најзначајнији пројекат деонице аутопута кроз Београд (1966-1967). По усавршавању из области планирања саобраћаја у САД при Бироу за јавне путеве (1969) радио је на Генералном урбанистичком плану Београд 2000-те као водећи планер за саобраћајне системе.

Сређином 1972 године изабран је за асистента на групи предмета из области Пuteва. Магистарску тезу одбранио је 1979 године а докторску дисертацију 1982 године на Грађевинском факултету Универзитета у Београду. Децембра 1992. год изабран је за редовног професора Универзитета у Београду. Током рада на Грађевинском факултету држао је наставу на редовним и последипломским студијама са основним научним и стручним одређењем на планирање и пројектовање саобраћајница у градовима. Обављао је дужност продекана за наставу у једном мандату, био је управник Института за саобраћајнице и геотехнику и шеф Катедре за путеве, аеродроме и железнице Грађевинског факултета Универзитета у Београду у више мандата. Октобра 2006 године је пензионисан.

Михаило Малетин је аутор или коаутор 64 научна и стручна рада публикована у домаћим и страним часописима или публикацијама међународних и домаћих конгреса и саветовања. Аутор је битних поглавља у 16 монографија. Радио је на свим научно-истраживачким пројектима из области саобраћајница финансираним од стране државе а у периоду 1995-2000 био је руководиоца пројекта Истраживања у области саобраћајница. Радио је или руководио израдом 34 студије и 17 пројеката. Посебно, био је члан руководећег четворочланог синтезног тима одговоран за планерско-економске поставке Студије техничко-економске подобности брзог јавног градског саобраћаја за Београд 2000-те (1972-1981), односно, студије и идејног решења прве етапе градског метроа у Београду.

Аутор је или коаутор 11 књига и уџбеника за све нивое стручног образовања од средње техничке школе до универзитетског нивоа. Посебно се истичу Планирање саобраћаја и простора (2004) и Планирање и пројектовање саобраћајница у градовима (2005) које су резултат синтезе вишедеценијских истраживања и инжењерског делања. Посебну групу чине две књиге из области методологије пројектовања нових и реконструкције постојећих путева које се данас широко користе од стране инвеститора, планера и пројектаната као једно од битних стручних упоришта у процесу планирања и пројектовања саобраћајница.

Водећи је аутор Техничких упутстава за функционалну класификацију путева (ПП-М) усвојених марта 2008. год. и коаутор на документима Критеријуми за категоризацију путне мреже Србије и Техничка упутства за пројектовање путева (ПП-Т, ПП-Р) за потребе Пuteва Сбије. Ови материјали су усвојени као Правилник о пројектовању ванградских путева (Сл. гласник РС, бр 50/2011) који се данас примењују. Такође је водећи аутор Техничких упутстава за планирање и пројектовање саобраћајница у градским насељима чија је израда комплетирана у периоду 2007-2008. година. Упутства се састоје од 6 посебних докумената која обухватају градску путну мрежу (ПГС-М), трасе примарних саобраћајница (ПГС-ПМ), површинске (ПГС-ПР), денивелисане раскрснице (ПГС-ДР), локалну мрежу (ПГС-ЛМ) и паркирање (ПГС-П). Публикована су новембра 2010.године и данас се примењују у нашој струци. У периоду 2009-2017 одржао је 14 петодневних стручних семинара из области планирања и пројектовања саобраћајница у Београду, Подгорици и Скопљу.

У периоду 1996-1999 био је члан Централне комисије за ревизију пројеката од значаја за Републику Србију а 2001-2005 године члан Стручног савета Дирекције за путеве Републике Србије. Члан је Друштва за путеве Србије и уређивачког одбора часописа «ПУТ ПЛУС ». Ожењен је супругом Љиљаном и има троје деце Ивана, Угљешу и Лидију.

ИГОР МАРИЋ, дипл.инж.арх., научни саветник, рођен је у Београду 1950.г. Дипломирао је, магистрирао и докторирао 2006. године на Архитектонском факултету у Београду. Од 1980-1984. радио је у Институту за архитектуру и урбанизам Србије - ИАУС, а од 1984-1991. у Инвест бироу. Од 1991.г. ради у ИАУС-у у функцији помоћника директора до 2010.г. и директора од 2010-2014.

Руководио је пројектима, потпројектима и био је носилац задатака у реализацији научних истраживања из области технолошког развоја Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и то: руководилац потпројекта: „Унапређење и ревитализација централних зона градова Србије“; руководилац потпројекта „Одрживи развој бања Србије“; руководилац потпројекта „Техничко-тенолошки аспекти планирања и пројектовања физичких структура насеља и њихов утицај на климатске промене“; руководилац потпројекта „Развој и уређење насеља и културни идентитет подручја“.

Бави се педагошким радом, менторством на магистарским и докторским студијама у оквиру ИАУС-а, у образовању научног подмлатка, те је повремено био ангажован на Архитектонском факултету у Београду и Нишу. Био је члан комисија за 10 магистарских теза и 8 докторских дисертација и за избор у звања на Архитектонском факултету у Београду.

Др Игор Марић је учествовао у међународној сарадњи Института за архитектуру и урбанизам Србије како у улози помоћника директора, а затим директора, тако и у виду непосредног руковођења истраживањем тима на студији „Preparation of The Rural Infrastructure Feasibility And Costing Study for the Stara Planina Mt. Nature Park“ Final Report. Учествовао је у припреми међународног пројекта „Transitioning toward Urban Resilience and Sustainability (TURaS)“ као и у припреми за нове међународне пројекте у оквиру HORIZON 2020, чији су учесници реномирани светски институти и факултету, укључујући и амерички MIT. Учествовао је на низу међународних научних скупова и у конципирању и организацији сарадње са University College Dublin у оквиру домаћег научног пројекта „Просторни, еколошки, енергетски и друштвени аспекти развоја насеља и климатске промене – међусобни утицаји“.

Бави се истраживањима у областима архитектуре и урбанизма, биоклиматске архитектуре те карактеристикама и дoметима регионалне архитектуре у Србији и њеним историјским развојем.

Објавио је више од 100 научних радова у домаћим и међународним часописима, а цитиран је 190 пута. Објавио је три монографије - „Традиционално градитељство Поморавља и савремена архитектура“ (2006); „Развој народне архитектуре Централне Србије у процесу урбанизације“ (2010) и „Регионализам у српској модерној архитектури“ (2015).

По пројектима И. Марића изведено је преко 40 објеката стамбених, пословних и других намена, као што су: низ стамбених објеката на Врачару у Београду; реконструкција ЗОО врта у Београду; објекат капеле за гробље као и алеју палих бораца у Вуковару; Хотела „Хилтон“ у Београду и низ других стамбених и пословних објеката. Урадио је просторни план археолошког налазишта Ромулијана, ГУП Врњачке бање и низ детаљних и регулационих урбанистичких планова за урбана насеља и планинске туристичке центре. Учествовао је на 40 урбанистичко-архитектонских конкурса и добио је 16 награда, од којих осам првих. Добитник је низа награда за остварења у струци на Урбанистичким салонима, годишњу награду Инжењерске коморе Србије 2010. и признање за архитектуру на 36. Салону архитектуре за капелу на Новом гробљу у Барошевцу 2014. године. Награду удружења урбаниста Србије „Емилијан Јосимовић“ за животно дело 2018. године. Признање архитеката Србије за годишњу награду „Алексеј Бркић“ за најуспешније реализовано дело 2019. године.

Од 1985. године активан је у струковним удружењима. Био је председник Друштва архитеката Београда, председник Удружења архитеката Србије, актуелни је председник Савеза инжењера и техничара Србије.

МИОДРАГ МЕСАРОВИЋ је редовни члан Академије инжењерских наука Србије од 2000. године. Рођен је 1936. године у Горњој Шаторњи, општина Топола, Србија. Завршио је реалну гимназију у Аранђеловцу 1957. године. Дипломирао је на нуклеарном одсеку Електротехничког факултета у Београду 1961. године, а докторирао на Машинском факултету у Београду 1978. године из области компјутерске симулације нестационарних процеса са променом фаза радног медијума применљивим у разноврсним термоенергетским постројењима.

Миодраг Месаровић је дуги радни век провео у Енергопројекту у Београду, где је прошао развојни пут од пројектанта до главног инжењера, помоћника директора и специјалног саветника. Учествовао је у више стотина привредних

пројеката у земљи и иностранству из области енергетике и енергетских технологија, и у бројним научно-истраживачким пројектима о специфичним проблемима у термоенергетици, нуклеарној технологији, информатици, заштити животне средине и другим областима. Уз рад се стално усавршавао и боравио на више специјализација у иностранству (у Немачкој, Шведској, Холандији, Француској и Аустрији). Развио је софтверске алате за пројектовање система сигурности нуклеарних реактора, за димензионисање расхладних торњева и за друге сврхе у вези са нестационарним термохидрауличким процесима.

Миодраг Месаровић је генерални секретар Српског комитета у Светском енергетском савету (World Energy Council - WEC), председник Научног одбора Друштва термичара Србије, и члан Академијског одбора САНУ за енергетику, члан Борда и Групе EuroCASE за управљање Енергетском платформом Европе, члан Енергетског комитета CAETS и координатор Међуодељењског одбора за енергетику АИНС. Раније је биран за члана више саветодавних и радних тела Привредне коморе Београда, Заједнице југословенске електропривреде, Савеза енергетичара Србије, Савета Машинског факултета у Београду, и др. Учествовао је као члан или координатор више експертских тимова, формираних за израду предлога стратегија развоја привреде и енергетике на нивоу државе (Стратегија привредног развоја Србије, Програм остваривања Стратегије развоја енергетике Србије), или локалних самоуправа (Стратегија развоја енергетике града Београда, Стратегија развоја енергетике града Крагујевца и других). Именован је у више експертских тимова задужених за праћење и надзор државних пројеката (за енергетску ефикасност у Министарству науке и технолошког развоја Србије, за санацију и одлагање испуњеног нуклеарног горива и радиоактивног отпада у Министарству привреде СРЈ, за обновљиве изворе енергије и примену когенерације у Министарству рударства и енергетике Србије, и другде).

Миодраг Месаровић је више пута биран за наставника на последипломским студијама на машинским факултетима у Београду (Оптимизација динамичких процеса у термомеханици) и Сарајеву (Утицај термоелектрана на животну средину) и за ментора и члана комисија за одбрану доктората на Факултету стројарства и бродоградње Свеучилишта у Загребу (Пренос топлоте са загрејаног речног тока) и на Електротехничком факултету Универзитета у Скопљу (Дугорочно планирање електроенергетских система) и магистратура на Факултету за менаџмент Универзитета УН за мир и развој у Београду.

Учествовао је на великом броју стручних и научних скупова у земљи и иностранству и публиковао 396 стручних и научних радова из области стратешког планирања, нуклеарне и термоенергетике, примене обновљивих извора енергије, заштите животне средине, глобалних промена климе, поузданости сложених система, акумулације енергије, технолошког развоја, економије и других области. Коаутор је ЕУ пројекта TRACER, дванаест међународних монографија у оквиру WEC, EuroCASE и CAETS (са темама о енергетској транзицији, нуклеарним електранама, климатским променама, еколошкој одрживости, и другим) и универзитетског уџбеника о планирању развоја електроенергетских система у регулисаном и нерегулисаном окружењу. Члан је уређивачких одбора више стручних и научних часописа ("Energy and Power Engineering", "Nuclear Technology and Radiation Protection", "Contemporary Energy", и сл.) и стални рецензент у више међународних и домаћих часописа. Рецензирао је и више научних књига и монографија. За успехе у раду је одликован (Орден рада са златним венцем 1982. године), награђиван (награде Енергопројекта 1971. и 1994. године за увођење научног приступа у пројектну делатност и 2016. године за животно дело) и похваљиван (повеља и плакета "Никола Тесла" Заједнице југословенске електропривреде 1993. године, повеља Друштва термичара Србије 2016. године за допринос развоју термоенергетике, повеља Друштва за КГХ 2016. године, повеља "Српски кривак" 2018. године за промоцију српске струке у свету, повеља "Капетан Миша Анастасијевић" 2021. године за научно-истраживачки рад у енергетици, захвалница НААЕВ 2022. године за помоћ у раду).

ДРАГАН Д. МИЛАШИНОВИЋ, Редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012. године. Редовни професор Грађевинског факултета Суботица, Универзитет Нови Сад, од 1998. године. Декан Грађевинског факултета Суботица (ГФС) у два мандата (2006-2012). Продекан ГФС у три мандата (1998-2006).

Рођен је 27. јуна 1954. године у Сарајеву, од оца Душана и мајке Зоре. У браку је са супругом Весном, има синове Ненада и Љубомира. Средњу школу завршио је у Сарајеву 1972. године. Дипломирао је на Грађевинском факултету у Сарајеву, 1978. и магистрирао 1986. године.

Докторирао је на истом факултету 1988. године из области нелинеарних проблема у теорији конструкција. За показани успех на студијама добио је награду „Енергоинвест“ за најбољег студента генерације. Друштво Грађевинских конструктора БиХ је наградило докторску дисертацију као најбоље остварење у области грађевинског конструкторства у 1988. години.

Од 1978. до 1982. године радио је у Пројектном заводу „Трасер“ у Сарајеву као пројектант сарадник и одговорни пројектант за мостове и тунеле. Учествовао је у пројектовању око тридесет тунела и мостова углавном као претходно напрегнутих бетонских конструкција. Учествовао је у две санације Старог Моста у Мостару .

Од 1982. до 1992. године радио је на Грађевинском факултету у Мостару као асистент до 1987, доцент до 1990. и ванредни професор до 1992. године на предметима Теорија конструкција, Теорија површинских носача и Бетонски мостови. Био је декан Грађевинског факултета у Мостару у два мандата (1988-1992).

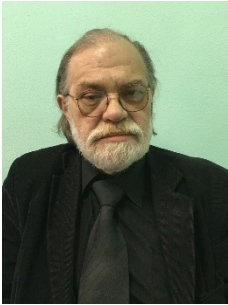
Од 1993. до 1996. године радио је на Факултету техничких наука (ФТН) у Новом Саду као ванредни професор на предмету Теорија површинских носача. Аутор је уџбеника „Метод коначних трака у теорији конструкција са рачунарским програмима“, ФТН Нови Сад.

Од 1996. године ради на ГФС на предметима Отпорност материјала и Површински носачи. На постдипломским студијама је предавао Нумеричке методе и Реологију бетона. На докторским студијама од 2007/2008 до данас предаје предмете Концепти и примене у методама коначних елемената, Реологија материјала, Теорија платичности и Механика лома. Аутор је монографије на енглеском језику “The Finite Strip Method in Computational Mechanics”, Faculties of Civil Engineering: Subotica, Budapest, Belgrade.

Од 1998. године ради и на Архитектонско-Грађевинско-Геодетском факултету (АГГФ) у Бањалуци као професор на предметима Техничка механика, Отпорност материјала те Дрвене и металне конструкције. На магистарским студијама овог факултета предавао је Нумеричку анализу и Метод коначних елемената.

До сада је био научни сарадник у осам националних пројеката из области механике деформабилних средина од којих су два из области основних истраживања, а остали из области технолошког развоја. Сам, или са коауторима објавио је 20 научних радова из домена реолошко-динамичке аналогije (РДА) и нумеричких метода у рачунарској механици у познатим међународним часописима, 30 радова у зборницима међународних симпозијума, конференција и конгреса, 20 радова у домаћим часописима и 20 радова у зборницима домаћих конференција. Аутор је великог броја софтверских решења у области рачунарске механике. Рад на рачунарској механици почиње 1982. године што након низа година резултира монографијом у којој се описују детаљи и главне процедуре у примени метода коначних трака у статичкој и динамичкој анализи инжењерских конструкција и елемената код геометријско нелинеарних еластичних модела конструкција. Такође су посебно обрађени геометријско нелинеарни вискоеластични проблеми као и РДА са нагласком на важно материјално нелинеарно понашање конструкција.

Под његовим менторством урађена је једна магистарска теза на ФТН Нови Сад и три на АГГФ Бањалука. Једна докторска дисертација на Грађевинском факултету у Београду, једна на ГФС и једна на АГГФ Бања Лука.

МОМЧИЛО МИЛИНОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС), од 2018. године; редовни професор Машинског факултета, Универзитета у Београду (МФ УБ); шеф катедре за Војно машинство, МФУБ (1997.-2000); саветник Министра за науку и технолошки развој Републике Србије (1998-2000 год).

Рођен је 18. августа 1954. у Београду. Основну и средњу школу завршио је у Београду 1973. године, дипломирао 1979. године, а магистрирао 1985. год. на МФУБ, на Одсеку за аерокосмотехнику, (погон летилица). Докторирао је 1991 године, на истом одсеку МФ УБ, из области ракетне пропульзије, на истраживањима реализованим делимично током боравка у САД. Професионалну, и научну делатност почиње 1979. год. у Ваздухопловнотехничком институту (ВаТИ) у Жаркову-Београд, и наставља је од 1980. до 1992. год. у Војнотехничком

институту у Београду (ВТИ) као истраживач, конструктор и руководиоца пројеката ракетног подсистема погона ракета.

Усавршавање и специјализације у области ракетног и општег наоружања, преко Министарства Одбране, реализује: у току 1980. год. кроз школу резервних официра техничке службе (усмерења наоружање), у току 1988. год. кроз специјалистичке консултације у војној индустрији СССР–а, у току 1989. год. у Француској војној ракетној индустрији МАТРА, у току 1989. год. на Војној школи страних језика (енглески језик) у Београду и у току 1990. год. у САД на Purdue University, West Lafayette, Indiana, на тематској научној специјализацији из сагоревања под руководством професора Артура Лефебвра.

У наставној активности је у звању: доцента од октобра 1992. год, ванредног професора од 1996. год, а редовног професора од 2002. год, на МФ УБ, на Катедри за војно машинство–системе наоружања, где је и тренутно запослен. Од 2014. год. је хонорарни професор Војне академије Универзитета одбране Србије (ВА-УО), а у периоду 1988.-1989. год. био је и хонорарни предавач ВМТШ у Земуну. У периоду до 2004. године на МФ УБ, води курсеве на 6 предмета из области пројектовања ракета, лансира, опреме и управљања наоружањем као и примењених наука за студенте дипломских и магистарских студија на српском језику. Такође води 10 магистарских и 2 докторска припремна курса на предметима ракетних и одбрамбених технологија иностраним студентима, из Либије и Пакистана, на енглеском језику, Од 2005. год. на МФ УБ, води и учествује на: 3 курса на бечелор студијама, 4 курса на мастер студијама, 2 курса на докторским студијама, домаћим студентима, а од 2013 и 6 акредитованих курсева мастер студентима из УА Емирата, на енглеском језику из предмета ракетних система и ракета, На ВАУО РС води 1 курс из Система упрљавања ватром на бечелор студијама домаћим кадетима, а од 2013. год. и 3 магистарска и 2 докторска курса кадетима и докторантима из Алжира. Предавач је по позиву на бројним одабраним темама, на факултетима као и високој међународној школи безбедности ВА, и курсевима официрског усавршавања МО и ГШ. Води као ментор 2, а био је ментор на: 9, докторских дисертација, (7 домаћим и 2 иностраним кандидатима), 11 магистарских теза (7 домаћим и 4 иностраним студентима), на српском и енглеском језику, као и великог броја дипломских и бечелор радова. Аутор је два и коаутор једног уљбенеика и једног практикума, као и 7 ауторизованих писаних материјала за предавања и 14 материјала курсева за вежбе студента на српском и енглеском језику, Оснивач је центра за наменско постдипломско школовање и стипендирање студената ВМ.

У научноистраживачкој делатности ради у области: ракетне пропульзије, ракетне и пројектилске балистике, гасодинамике, аеротермомеханике, конструкције наоружања, система управљања ватром, у области операционих модела војних технологија и опште војне и безбедносне организације и менаџмента. Аутор је и учесник у преко 280 научних, стручних и професионалних радова ограничене и слободне циркулације. Од јавно публикованих референци после 2004. године истичу се: 3 поглавља у међународним монографијама, 9 у домаћим, 17 референци у часописима са SCI основне и проширене листе, 27 у часописима националног значаја, 58 референци на међународним скуповима, 44 на националним скуповима, 3 техничка решења и 1 патент, 3 учешћа у изради стандарда националног значаја и преко 50 цитата и аутоцитата. Учесник је на конференцијама у Кини (1996), САД (1985, 1991 и 1996), Русији (2006), Пољској (2008, 2010, 2012, 2016, где је члан научних одбора), Алумини центра Џорџ Маршал у Београду (2008 и 2009. год.). Руководио је и учествовао на 2 пројекта међународне организације OSCE, на 9 пројеката МПНТР РС и СРЈ, а тренутно руководи интердисциплинарним пројектом ИИИ 47029 из области одбрамбених технологија. Истраживач је дела Николе Тесле. Члан је међудоделењског одбора за заштиту ЖС, АИНС, и контакт са истоименим министарством. Од 1990-1993. год председник је Југословенског комитета за експлозивне материје, струковног удружења војних инжењера Југославије. Од 1998. до 2000. год. био је: председник Управног одбора МФУБ, члан управног одбора ЕТФУБ, председник Управног одбора Музеја Никола Тесла, председник научног већа Института ИМК 14 Октобар, члан државних делегација СРЈ на отварању изложбе ЕХРО 99 у Лисабону и 1. Међународне конференцији ПТТ и телекомуникација 98, за Југоисточну Европу, а 2008. год. члан престижног британског института института RUSI (Royal United Services Institute) и Лауреат Удружења Универзитетских професора Србије. Живи и ради у Београду.

ЉИЉАНА Д. МИЛИЋ (по рођењу Никитовић) редовни члан АИНС од 2009. године, рођена је 20.01.1939. у Чачку од родитеља Миланке (рођене Петровић) и Десимира Никитовића. Основну школу је завршила у Рипњу, а гимназију у Београду. Дипломирала је 1962, магистрирала 1973, докторирала 1978. године, све на Електротехничком факултету Универзитета у Београду. Удата је за Бранислава Милића, имају сина Слободана, снаху Марију и унуче Сару и Рајка.

Априла 1962. запослила се Институту «Михајло Пупин». У звању научни саветник од 1992. године. Руководила је пројектима МНТ почевши од 1976. до пензионисања 2008. године. Аутор је већег броја техничких решења из области телекомуникација која која су ушла у производњу. Током 80-тих година руководила је развојем система за спектралну анализу радио сигнала у реалном времену. Развила је софтвер за пројектовање електричних филтара на рачунару, и увела га у примену у Институту М. Пупин. Дужност директора Радне јединице Телекомуникације обављала је у периоду 1987-1990. Учествовала у радним телима МНТ, била је члан Стручног већа за електротехничке науке Универзитета у Београду (1995-1997) и члан Савета Универзитета у Београду (1997-2000).

Настава на Електротехничком факултету у Београду: ванредни професор 1991, редовни 2003. године, област дигитална обрада сигнала. Ментор 6 магистарских теза. Члан комисија за докторске дисертације на универзитетима у Београду, Нишу, Новом Саду, Скопљу, Linköping-у (Шведска), и на Indian Institute of Technology, Bombay (Mumbai). Стручно усавршавање: EPFL, Швајцарска 1974-75. Гостујући професор Tampere University of Technology лето 2002, 2003. и 2005. Члан је IEEE са звањем Life Senior Member IEEE.

Награде и признања: Привредна комора Београда за најбољи магистарски рад (1974), ETAN-а за најбољи рад у Комисији за електрична кола (1970 и 1977), Радиотелевизије Београд (1987), «Бранко Раковић» (1987), «Илија Стојановић» за најбољи научни рад ТЕЛФОР 2008., велика плакета ЕТРАН-а за област телекомуникације, 2006.

Председник Организационог одбора и члан програмског одбора ТЕЛФОР-а. Члан Програмског одбора симпозијума ETAN ISYNT (1968-1989), и председник Програмског одбора конференције IEEE Region 8, EUROCON 2005. Рецензент за часописе: IEEE Transactions on Signal Processing; IEEE Signal processing Letters; IEEE Transactions on Circuits and Systems; Signal Processing; Circuits, Systems and Signal Processing, као и за више међународних конференција. Извршни је уредник часописа TELFOR Journal. Члан је Editorial Board-а часописа Journal of Circuits, Systems, and Computers.

Научни доприноси: Концепт Equal Ripple Tolerance Characteristic (функција преноса филтра изједначенх минимума толеранција), сарадња са J. Neirupск-ом. Примена теорије осетљивости у анализи утицаја губитака у компонентама код електричних филтара. Са М. Лутовцем увела је нову класу IIR дигиталних филтара EMQF (Elliptic Minimal Q-Factors), примена у системима са великом брзином обраде и малом потрошњом. Данас ради у области дискретних система са вишеструким одабирањем, у области варијабилних дигиталних филтара и у области фреквенцијског маскирања. Развила је нову методу за фреквенцијску трансформацију IIR дигиталних филтара и применила на три класе двоканалних IIR банки, коауторство са Т. Saramäki-ем. У сарадњи са Ј. Ћертић дала је више решења за имплементацију система за конверзију фреквенције одабирања, посебно за системе аналогно-дигиталне конверзије, затим решења за системе реализоване на принципу фреквенцијског маскирања, као и решења за имплементацију ефикасних вишеканалних банки дигиталних филтара. Бави се применом дигиталне обраде сигнала у телекомуникацијама и аудио системима.

Публиковала је преко 150 научних радова од којих су многи цитирани од стране других аутора. Објавила је више поглавља у монографијама, две књиге на српском језику «Рекурзивни дигитални филтри» (Научна књига, 1982) и «Увод у дигиталну обраду сигнала» (Академска мисао, 2009, четврто издање), и ново издање 1915. године. Аутор је књиге «Multirate Filtering for Digital Signal Processing: MATLAB Applications», Information Science Reference, Hershey NY, 2009.

Учествовала је у COST и FP програмима Европске Уније. Ангажована је као евалуатор у оквиру програма HORIZON 2020.

БРАТИСЛАВ МИЛОВАНОВИЋ, редовни члан АИНС-а од 2004. године, редовни професор Електронског факултета Универзитета у Нишу и Универзитета Сингидунум у Београду. Рођен је 1948. године у Росици код Рибарске Бање (отац Драгољуб, мајка Станија). На Електронски факултет у Нишу уписао се 1967, дипломирао 1972. као најбољи студент генерације, магистрирао 1975. и докторирао 1979. године. Од 1972 до 1980. био је прво стручни сарадник, а потом, асистент приправник и асистент. У звању доцента, ванредног професора и редовног професора на истом факултету биран је 1980, 1985. и 1990. године, респективно. На Универзитету Сингидунум изабран је за редовног професора 2014. године.

Предавао је више од 30 предмета из области телекомуникација на свим нивоима студија на неколико Универзитета и формирао једну наставну и две научно-истраживачке лабораторије. Аутор је 5 универзитетских уџбеника. Руководио је израдом 18 доктората, 15 магистарских теза и преко 150 дипломских радова. Од 1981. до 1984. године, у два мандата био је шеф Катедре за теоријску електротехнику Електронског факултета. 1989. прелази са групом сарадника на Катедру за телекомуникације и формира смер Телекомуникације. У периоду 1994.-2000. године и 2004.-2012. године био је шеф Катедре за телекомуникације, продекан од 1987. до 1991. године и декан факултета од 1994. до 1998. године. Од 1996. до 2001. године био је председник УО Еи ХОЛДИНГ корпорације. Од 2014. године руководи високо-школском јединицом Универзитета Сингидунум-Центар у Нишу.

Аутор је преко 600 научних радова у области телекомуникација (726 цитата) од којих су три поглавља у међународним монографијама, 46 радова су објављена у реномираним међународним научним часописима, 247 радова је саопштено на међународним конференцијама, 40 радова штампано у домаћим часописима, итд. Био је едитор 10 зборника радова са међународних научних конференција, рецензент и члан уређивачких одбора у десетак научних часописа и гост уредник специјалних бројева међународних и домаћих часописа (9 пута). Био је председник или члан програмских одбора већег броја међународних научних скупова. Утемељивач је (1993.) и председник Програмског и Организационог одбора угледне међународне IEEE конференције о телекомуникацијама - ТЕЛСИКС.

У оквиру сарадње са Еи-Ниш и Републичким хидрометеоролошким заводом успешно је руководио истраживачким тимовима у области сателитске и кабловске телевизије, микроталасне технике и аутоматизације система противградне одбране. Руководио је реализацијом преко 20 пројеката Министарства у области основних и примењених истраживања и десетак међународних пројеката.

Проф. др Миловановић је члан међународних струковних удружења (IEEE, EuMA, WISAS и ARFTG), председник (од 2000.) YU MTT (данас МТТС) удружења, председник IEEE MTT секције (од 2004. до 2015.), председник и потпредседник Друштва за ЕТРАН (од 2005. до 2016.) и члан Управног одбора Друштва за телекомуникације. Оснивач је и први председник Комисије ЕТРАН-а за микроталасну и субмилиметарску технику (данас МТТС секција). Био је члан републичке Комисије за акредитацију и проверу квалитета у високом образовању. Био је члан, заменик председника и председник Стручног Савета РАТЕЛ-а. Члан је Научног друштва Србије од 1999. године. Дописни је члан Инжењерске Академије Југославије од 2000. године, а редовни члан Академије инжењерских наука од 2004. године.

Добитник је Октобарске награде града Ниша (1986.), троstrуки добитник престижне награде Радио-телевизије Србије (1985, 1994. и 1997.) за научне резултате у области телекомуникација, добитник повеље Електронског факултета у Нишу (1985.) и Плакете Универзитета у Нишу (1989.), цењене награде "Никола Тесла" за научне резултате у телекомуникацијама (2010.), добитник највишег признања националног МТТ удружења (1999.), добитник повеља Факултета за телекомуникације у Софији, ФТН у Битољу и Електротехничког факултета у Бањој Луци. За изузетне доприносе Друштву за ЕТРАН изабран је за заслужног члана (2006.) и почасног члана (2016.). Носилац је признања „Капетан Миша Анастасијевић“ (2011. и 2015.) и неколико других признања Регионалне привредне коморе Ниш и Коморе Расинског округа за примену научних и иновационих резултата у привреди.

Ожењен је, има супругу Милу и сина Ивана.

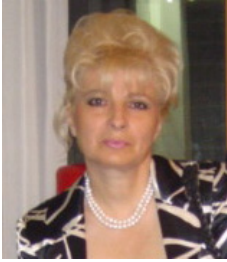

ГРАДИМИР В. МИЛОВАНОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012. године, а дописни од 2007. Рођен је 2. јануара 1948. године у Зоруновцу, општина Књажевац, од оца Вукашина и мајке Вукадинке, рођене Савић. Основну школу завршио је у родном месту, а гимназију природно-математичког смера у Књажевцу. Дипломирао на Електронском факултету у Нишу (1971), са усмерењем на рачунарске науке. Последипломске студије из области примењене математике завршио је 1974. године, а 1976. одбранио је докторску дисертацију на Универзитету у Нишу и стекао научни степен доктора математичких наука. На Електронском факултету у Нишу прошао је сва звања од асистента (1971), доцента (1976), ванредног професора (1982), до редовног професора (1986). За дописног члана Српске академије наука и уметности (САНУ) изабран је 2006, а за редовног 2012. Од 2014. године је у пензији (за детаљне биографске и библиографске податке видети: <http://www.mi.sanu.ac.rs/~gvm/>).

У наставној активности предавао је на Електронском, Природно-математичком, Машинском, Грађевинском и Технолошком факултету Универзитета у Нишу, Електротехничком и Математичком факултету у Београду, Природно-математичком факултету у Крагујевцу, итд. Држао је курсеве на свим нивоима студија, укључујући Нумеричку анализу, Теорију апроксимација, Специјалне функције, Операциона истраживања, као и више предмета из области рачунарства и информатике. Био је гостујући професор на Purdue University (САД), Universite de Pau (Француска) и Università di Basilicata, Potenza (Италија). Објавио је 23 уџбеника, од којих је његова Нумеричка анализа у три тома (Научна књига, Београд; прво издање 1985), била први комплетни уџбеник из ове области на простору бивше Југославије, по коме су училе многобројне генерације студената.

У научноистраживачкој делатности објавио је 9 монографија и око 410 научних радова (преко 210 у часописима са СЦИ листе), са цитираношћу од преко 6 хиљада цитата. Најзначајнија монографска дела су Topics in Polynomials : Extremal Problems, Inequalities , Zeros (коаутори: Д. С. Митриновић и Th. M. Rassias), објављена на преко 800 страница у издању World Scientific (Singapore , 1994) и позната као „Bible of Polynomials “, монографија Interpolation Processes – Basic Theory and Applications (коаутор: G. Mastroianni) у издању Springer Verlag (Berlin –Heidelberg , 2008) и монографија Extremal Problems and Inequalities of Markov -Bernstein Type for Algebraic Polynomials (коаутори: R. B. Gardner, N. K. Govil), у издању Elsevier/ Academic Press/London, 2022). Руководио је израдом 14 докторских и 16 магистарских теза и више научноистраживачких пројеката, укључујући и међународне пројекте SCOPES и TEMPUS. Као оцењивач научних пројеката, радио је за министарства науке Србије, Италије и Црне Горе. Учествовао је у комисијама за оцену докторских дисертација и избор наставника у више земаља (Француска, Италија, Мароко, Кипар, Аустралија и Индија). Оснивач је научног часописа „Facta Universitatis : Series Mathematics and Informatics“ на Универзитету у Нишу и његов први уредник. Главни је уредник часописа: Journal of Inequalities and Applications (Springer), Publications Mathématique Belgrade, Bulletin (САНУ); уредник у часописима: Optimization Letters (Springer), Applied Mathematics and Computation (Elsevier), као и члан редакција већег броја часописа у Србији (AADM, FILOMAT, ...), Румунији, Бугарској, Индији и Јерменији. Као предавач по позиву учествовао је на многим научним конференцијама широм света, нпр. Бугарска (Софија, Боровец), Пољска (Варшава), Мађарска (Miskolc, Budapest), САД (Purdue University), Немачка (Oberwolfach), Румунија (Cluj -Napoca , Timisoara), Италија (Vico Equense , Acquafredda di Maratea , Falerna , Erice, Alba di Canazei), Сингапур, Норвешка (Røros), Данска (Copenhagen), Француска (Marseille), Шпанија (Granada , Seville , Ubeda), Јужна Африка (Stellenbosch , Port Elizabeth), Мароко (Marrakech , Casablanca), Бразил (Campos do Jordão), Јужна Кореја (Gyeongju, Seoul), Турска (Antalya, Kirsehir, Kusadasi-Aydin), итд.

У организационом раду био је шеф Катедре за математику на Електронском факултету у Нишу (1983–2002), проректор Универзитета у Нишу (1989–1991), декан Електронског факултета у Нишу (2002–2004), ректор Универзитета у Нишу (2004–2006), члан Управног одбора Електропривреде Србије (2004–2006), председник Националног Савета Србије за научни и технолошки развој (2006–2010), председник Матичног одбора за математику, рачунарство и механику (2010–2015), итд. Члан је неколико значајних међународних организација, међу којима SIAM и GAMM. Од 2016. Да 2021. у САНУ је обављао функцију секретара Одељења за математику, физику и гео науке.

ОЛИВЕРА Б. МИЛОШЕВИЋ, редовни члан АИНС од 2007. године, дипл. инж. и научни саветник Института техничких наука Српске академије наука и уметности рођена је 13. августа 1955. у Београду, од оца Борисава и мајке Јулке Панић (рођене Берберић). Удата је, супруг Владимир, дипл. инж, имају кћерку Милицу, рођену 1985, доктора техничких наука. После завршене VIII Београдске гимназије, уписала је Технолошко-металуршки факултет Универзитета у Београду, где је јануара 1982 дипломирала на Одсеку за хемијско инжењерство. Магистарски рад из области Науке о материјалима одбранила је у Центру за мултидисциплинарне студије

Универзитета у Београду, а докторску дисертацију 1993. на Катедри за материјале Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду.

Од маја 1983. ради у Институту техничких наука САНУ, прво као истраживач-приправник, истраживач-сарадник (1987-1995), виши научни сарадник (1995-1999), научни саветник (1999) до данас. У периоду 1996-2000 је наставник на последипломским мултидисциплинарним студијама Универзитета у Београду, а у периоду од 2010 до данас је наставник на докторским студијама Универзитета у Београду-Технички факултет Бор. Ментор је и коментор докторских и магистарских теза. Њен научно-истраживачки рад заснива се на решавању проблема корелације структуре и својстава, односно, синтезе савремених функционалних материјала, и посебно технологије нанофазних материјала. Последњих година се фокусира на развијање комплексних хијерархијских и хибридних наноструктура на бази једнодимензионалних нанотуба и наножица и тродимензионалних наночестица са добро контролисаним структурним и морфолошким карактеристикама, контролисаном функционалном површином и применом у правцу (био) нано технологија.

Добитник је стипендије Јапанске агенције за науку и технологију у 1999. и исте године борави у Јапанском центру за фину керамику у Нагоји. Интензивну сарадњу са Јапаном наставља кроз међународни НЕДО пројекат (New Energy and Development Organization, Joint International Grant Project, Japan, 2001-2005), где координира истраживања из домена Синтезе композитних и функционалних наноматеријала реакцијама у аеросолу. Добитник је гранта Јапанског друштва за промоцију науке у 2012 (JSPS-Japan Society for the Promotion of Science), када борави на Осака универзитету као гостујући професор. Током 2001-2006 је гостујући професор на Универзитету Карло III, Мадрид, Шпанија, одсек за науку и инжењерство материјала, по позиву Ректора овог Универзитета, односно, у оквиру сабатикалног гранта Министарства образовања и науке Шпаније (Sabbatic stay, SAB 2004-0035). У периоду 2011/2012 је носилац престижне Катедре изврсноности (Catedra Excelentia) за стране истраживаче и професоре на истом Универзитету у Мадриду.

Током свог истраживачког рада, учествовала је у реализацији бројних научно-истраживачких пројеката Министарства науке Србије и Српске академије наука и уметности и координирала неколико међународних програма и пројеката са Јапаном, Шпанијом и Немачком (BMBF, COST). Резултате својих истраживања је до сада саопштила у преко 200 радова публикованих у домаћим и међународним ISI часописима, односно, конференцијама, њени радови су цитирани преко 1000 пута у релевантној научној литератури и саопштила је преко четрдесет пленарних и предавања по позиву на универзитетима у Осаки, Хирошими, Тохоку, Кобе, Мадриду, Пекингу итд. Радила је рецензије пројеката, као и домаћих и међународних часописа, едитор је низа научних зборника и часописа.

Члан је организационих и програмских одбора, организатор тематских симпозијума и председавајући већег броја међународних научних конференција (ЕУРОМАТ 2012, АМПТ 2015, Шпанија, Конференције Српског керамичког друштва, Србија итд). Добитник је дипломе изврсноности за допринос у организовању ModTech конференције у Румунији, а за укупни научни допринос, као и допринос раду низа ICCSI конференција у Јапану од 2003 до данас, Организациони и програмски одбор ове конференције организује 2018 у Јапану симпозијум у част Оливере Милошевић.

Редовни је члан Међународног института за науку о синтеровању (IISS), председник Генералне скупштине Српског керамичког друштва, председник ModTech сектора за Србију, члан радне групе ЕРМА, Engleska (1997-2000), члан Европског микроскопског друштва, Српског хемијског друштва и Српског кристалографског друштва; члан је већег броја радних и експертских група Министарства науке, учествовала је у припреми елабората о стратегији развоја нано наука у Србији, била је члан Управних одбора ИТН САНУ, ИТНМС, Институт Винча, члан Комисије за стандардизацију итд.

СНИША МИЛОШЕВИЋ, редовни члан АИНС од 1999. године, научни саветник и редовни професор Универзитета у Београду, рођен је 14.02.1941. године у Лесковцу, отац Ђорђе, мајка Даринка, рођ. Ђокић. Гимназију завршио у Лесковцу 1959. године. Рударско-геолошки факултет (РГФ) Универзитета у Београду, смер Припрема минералних сировина (ПМС) уписао је 1960. године и дипломирао јануара 1965. године. После дипломирања до јануара 1968. године ради у РМХК "Трепча", на месту управника постројења флотације олова и цинка и постројења за цијанизацију злата, рудника Леце. Од фебруара 1968. године ради у Институту за технологију нуклеарних и других минералних сировина (ИТНМС) у Београду.

Од 1968. године интензивно се бави научноистраживачким радом у домену основних и развојних истраживања, посебно у областима физичко-хемијских феномена и појава у дисперзним системима чврсто-течно-гасовито. Са овим основним знањима дуго истражује усавршавање операција и процеса у Припреми и концентрацији металичних и неметаличних минералних сировина (флотација, јонска и електро флотација) и операција згушњавања и филтрирања различитих стабилних и полустабилних суспензија. Последњих година ради на развоју: механичке активације различитих материјала и нових механохемијских технологија, као и нових оригиналних материјала-адсорбента (SUPERSORB MINERALS) различитих токсичних лиганда (загађивача): атома, молекула, радикала и јона из отпадних вода и загађених гасова, деградираних земљишта, сточне хране, организама људи и животиња.

Као сарадник научног института ИТНМС одбранио је магистарску тезу ("Натријум сулфид као активатор церузита") 1975., и докторску дисертацију ("Допринос проучавању активације церузита натријум сулфидом и колектирања ксантатама и диксантогенидима") 1984. године на Рударско геолошком факултету Универзитета у Београду, смера за Припрему минералних сировина.

По Закону о научноистраживачкој делатности биран је у звање "научног сарадника" (1985.), "вишег научног сарадника" (1990.) и "научног саветника" (1995.), у Министарству за науку и технологију Републике Србије. Независно од научних звања на Техничком факултету у Бору, Универзитета у Београду, за предмет "Флотацијска концентрација" биран је у звање ванредног професора (1991.) и редовног професора (1996.). У звање редовног професора ангажован је за предмет "Механохемијски процеси у технологији материјала" у Центру за мултидисциплинарне последипломске студије Универзитета у Београду. Руководио је, као ментор, на Универзитету у Београду, израдом 15 докторских дисертација и магистарских теза.

У научног института ИТНМС од 1968. године, радио је као истраживач, директор дела ИТНМС Института за ПМС и неорганске технологије, а од 1990. до 2008. године као генерални директор целог Института.

Као руководиоца и сарадник на пројектима УНДП и Европске заједнице, у експертским тимовима студијски је боравио у Италији, Израелу, Енглеској, Кини, Јужној Кореји, Сингапуру и др.

Добитник је Штакове награде РТБ Бор за научноистраживачки допринос у развоју нових технологија.

Проф. др Сiniша Милошевић ожењен је Душанком (рођ. Ђокић) лекар, доктор медицинских наука и има ћерку (Маја, 1968., лекар, специјалиста неуролог) и сина (Дејан, 1977., инжењер технологије).

Резултате из домена основних, примењених и развојних истраживања објавио је у 8 књига и монографија, 10 поглавља у књигама, 110 радова у часописима и зборницима са скупова међународног значаја, 107 радова у часописима и зборницима са скупова од националног значаја, 2 међународна и 6 домаћа патента, 27 верификованих техничких решења.

Од 1980. до 2001. године руководио је реализацијом 10 стратешких међународних и домаћих пројеката са великим бројем сарадника, за научне фондове ЕЕЗ, Министарства за науку, технологије и развој Републике Србије (МНЗТ) и Савезног комитета за науку, технологију и информатику (СР Југославије). Према јавном конкурс у 2001. години прихваћен је као Руководилац пројекта "Нови поступци и производи на бази модификације индустријских минерала и механохемијских синтеза оксида и соли" (МНЗТ). Сарадник је и у пројекту "Вишефазни дисперзни системи" (МНЗТ). Од 2005.-2007. год. према Јавном конкурс МНТ РС био је руководиоца 3 пројекта: у технолошком развоју, TOP DOWN и иновационом пројекту.

Руководио је израдом великог броја главних технолошких и техничко-технолошких пројеката и инвестиционих елабората на бази оригиналних процесних решења, по којима је изграђено више индустријских постројења.

После одласка у пензију (2008), у Виктория Групи и затим и данас у Еликсир Групи координирао је и сарађује на изради више студија и пројеката: добијање концентрата фосфата из апатита „Лисина“; добијање амонијум-сулфата из отпадног фосфогипса; студија понашања радионуклида у производњи фосфорне киселине и свих фосфатних ђубрива; коришћење бакарне шлаке из Бора за абразиве; добијање комерцијалних концентрата Бора из домаћих сировина.

ВЕЉКО М. МИЛУТИНОВИЋ, редовни члан АИНС од 2007. године, редовни професор Електротехничког факултета у Београду у пензији, рођен је 4. маја 1951. године у Београду, од оца Милана и мајке Симониде Додић. Завршио Електротехнички факултет у Београду 1975. године. На истом факултету магистрирао 1978. и докторирао 1982. године. До 1983. радио је као доцент на Florida International University (Miami, Florida). До 1989. радио је на Purdue University (West Lafayette, Indiana), прво као доцент по позиву, а после од 1987. као доцент. Године 1989. прелази на Електротехнички факултет у Београду (прво као доцент, од 1992. као ванредни професор, а од 1997. као редовни професор). До августа 1997. био

је ангажован на Purdue University као професор по позиву сваког лета (укупно 7 пута). Примарне области рада су му архитектура рачунара и пројектовање инфраструктуре за пословање на Интернету. Секундарне области рада су му ВЛСИ, микропроцесорски и мултимикропроцесорски системи. Објавио је укупно 36 књига (32 на енглеском), код водећих светских издавача (Wiley, North-Holland, Prentice-Hall, McGraw-Hill, Kluwer, Springer, Elsevier, IEEE Computer Society Press, and ACM Press)). Од тога су 4 књиге на српском – 2 као самостални аутор, а две као први коаутор. Једна од две самосталне књиге је преведена на пољски, а друга на енглески. Објављене су му 3 самосталне оригиналне књиге на енглеском језику које су све биле бестселер за свог издавача (Kluwer, Wiley, IEEE Computer Society Press). Објављено му је 12 едитованих књига на енглеском језику (у 5 едитор, а у 7 коедитор) у којима је поједина поглавља писао сам или са сарадницима, а остала су писали водећи светски истраживачи у области. За њих предговоре су написали нобеловци Kenneth Wilson, Leon Cooper, Bob Richardson, Jerome Friedman, Herb Simon, Harold Kroto и de Gennes. Објављено му је (као едитору или коедитору) на енглеском језику 7 едитованих књига изабраних радова а оригиналним прегледом области и коментарима едитора, од којих је једна била бестселер свих времена за свог издавача (IEEE Computer Society Press). Објављено му је такође 5 зборника радова са међународне конференције IEEE/ACM HICSS Computer Architecture (као коедитор). У часописима и у горе поменути едитованим књигама објавио је преко 100 радова – од тога преко 80 у међународним часописима на SCI листи (16 као једини аутор). Од ових преко 80 радова, око 50 (10 као једини аутор) објављени су у најбољој светској серији часописа за рачунарску технику - IEEE. Члан је уређивачког одбора у 3, а рецензент је у још 7 међународних часописа. Објавио је преко 100 радова на конференцијама на којима се радови штампају у целини; преко 30 радова на домаћим и преко 70 на међународним (10 као једини аутор). Два рада су добили награде на IEEE/ACM конференцијама, а два на ЕТРАН конференцијама. Један рад је преведен на јапански и један на шпански.

Био је уредник по позиву специјалних издања часописа: IEEE Computer (GaAs Computer Октобар 1986.); IEEE Computer Architecture Newsletter (DSM, March 1997); IEEE Transactions on Computers (Cache Memory, February 1999); Preceding of the IEEE (DSM, March 1999); IEEE Concurrency (Caching in Distributed Systems, Summer 2000). Држао је последипломску наставу на следећим универзитетима: Salerno, Pisa, Siena, Genova, Barcelona, Valencia, Oviedo, Las Palmas de Gran Canaria, Purdue, Stanford, Harvard, MIT, University of Indiana at Bloomington, Dartmouth College. Одржао је преко 1000 предавања по позиву у иностранству, на 7 различитих језика (српски, руски, пољски, италијански, шпански, немачки, енглески), а са уводним коментарима на још 3 језика (шведски, чешки, француски) у САД, Канади, Мексику, Аустралији, Израелу, Турској, Јапану, Кореји, Кини, Сингапуру и скоро свим европским земљама. Добијао је позиве за консалтинг од компанија: IBM, NCR, Encore (Compaq), Intel, SUN, QSI, TDTechnology, eTCommunications, Philips, Virtual, Honeywell, Fairchild, Aerospace Corporation, Electrospace Corporation, CNUCE, SSGRR, Boeing, Storage Tek, Fraunhofer, MindMelt, Panthesis, The Maxeler, etc. Био је ангажован као члан петочланог САБ (сциентифиц адвизору боард) у компанијама SAB (scientific advisory board) at TechnologyConnect (Boston, MA, USA), ChenConsulting (San Jose, CA, USA) and BioPop (Charlotte, NC, USA). Постао је Fellow of the IEEE 2003. године и члан од Academia Europaea 2011. године. Има (2018) око 500 SCI цитата, око 4000 Google Scholar цитата и h index 40. Ожењен, супруга Драгана, синови Душан, Милан и Горан, снаје Јована, Теодора и Ивана, унучад Весна, Даница, Анђелија, Уна, Тамара, Лена, Стеван ...

БРАНИСЛАВ МИТРОВИЋ, редовни члан АИНС од 2012. године, рођен је 28.11.1948. у Бару. После завршене Гимназије, уписао је Архитектонски факултет у Београду 1967. Дипломирао је 1974. године у атељеу Проф. Уроша Мартиновића. Примљен је у Удружење ликовних уметника примењених уметности и дизајнера Србије 1977. године. Између 1977. и 1986. године запослен је у пројектном заводу РО "Србија-пројект" на пословима од самосталног до водећег пројектанта. Од 1986. до 1990. године ради у Центру за истраживање и пројектовање - ЦИП Београд као водећи пројектант. Од 1990.

године је доцент на Архитектонском факултету у Београду на предмету Архитектонска анализа простора. Члан је председништва Друштва архитеката Београда од 1983. до 1989. године, а председништва Савеза архитеката Србије од 1987. године. Председник је Савеза архитеката Србије од 1993. године. 1995. године је изабран за ванредног професора на Архитектонском факултету у Београду на предмету Пројектовање 3, Објекти спектакла и Архитектонска анализа 1, 2, 3. Од 1995.-1997. године је шеф катедре за пројектовање на Архитектонском факултету. Од школске 1997/98 године води СТУДИО 11 на катедри за пројектовање. 1998. године изабран је за редовног професора Архитектонског факултета. Награда Мајског салона за архитектуру и специјално признање Салона архитектуре за сакралне објекте; 2006. године примљен за дописног члана Српске Академије науке и уметности а 2012. за редовног члана САНУ. Члан УЛУПУДС-а, ДАБ-а, САС-а, UIA UNESCO, ISOCARP, WCC; ICOGRADA ...

Урадио је преко 150 архитектонских конкурса и освојио више од 100 награда. Професор Митровић је аутор око 40 реализованих објеката. Добитник је 40 стручних и друштвених признања. Изабран је за првог професора емеритуса Архитектонског факултета у Београду (2015).

Најзначајнији изведени објекту су: Стамбени објекат изведен 1985. у Ужицу, Ликовна академија у Београду 1990 заједно са арх. С. Лазаревићем. 1996. стамбени објекат у Вишеградској, Београд (коаутор арх. З. Гаковић). 1997. палата Цептер у улици краља Петра у Београду, заједно са арх. В. Милуновићем. Стамбени објекат у Кумановској у Београду. 2002. објекат ХВБ банке у улици краља Петра у Београду. 2008. породична кућа у Косте Војновића, Београд (коаутор арх. Ј. Кузмановић), 2011. хотел Центар у Новом Саду (Ј. Кузмановић, Н. Зимоњић, И. Пантић, О. Крашна, С. Таталовић). 2014. управна зграда Хидроелектране на дрини, у Вишеграду, Босна и Херцеговина (С. Таталовић, О. Крашна), 2017. кондо хотел Каменово у Црној Гори (С. Таталовић).

Добитник је следећих стручних и друштвених признања: Института за урбанизам и архитектуру Србије за најбољи дипломски рад за 1974. годину; Републичке награде листа Борба за најбоље архитектонско остварење на територији Републике Србије 1986, 1991. године; Специјалне награде Савеза архитеката Србије 1989, 1993. године; Велике награде Салона архитектуре 1990, 1998. године; Специјалне награде Салона архитектуре 1990. године; Октобарске награде града Београда за архитектуру 1990, 1996. године; Савезне награде листа Борба 1991. године за најбоље архитектонско остварење на територији СФР Југославије; Новембарске награде града Будве 1994. године за допринос на пољу архитектуре и урбанизма на том простору; Велике награде Новосадског салона архитектуре ДАНС за изведени објекат 1997, 1998. године; Годишње награде Савеза архитеката Србије 1997. године; Награде Новосадског салона архитектуре ДАНС за ентеријер 1999. године; Годишње награде часописа Кућа стил за ентеријер 1999. године; Награда листа Борба за архитектуру за најуспешније реализовано архитектонско дело у СР Југославији у 2000. години; Велике награде Савеза архитеката Србије за 2002. годину; Награде Савеза архитеката за најбоље изведени објекат за 2002. годину; 2003. године добитник је Велике награде Савеза архитеката Србије и Академије архитектуре за дело; Награде Новости за 2004. годину за најбоље изведено дело на територији СЦГ и Награде "Александар Шалетић" Мајског салона 2005. године за ентеријер пословнице Хупо-Алпе- Адриа банке у Београду. 2009. Награда УЛУПУДС-а за животно дело. 2014. Међународна III награда СЕМЕХ-а за изведени објекат управне зграде Хидроелектране на Дрини. Добитник је и две Ранко Радовић награде за изведено дело архитектуре 2012 и 2016. године.

СНЕЖАНА МЛАДЕНОВИЋ ДРИНИЋ, редовни члан АИНС од 2018. године, рођена је 20.06.1961. године у Београду. Дипломирала је на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду на Одсеку за молекуларну биологију и физиологију. Усавршавање је наставила у области биотехнологије и генетичког инжењерства на ПМФУБ где је магистрала 1990. године са темом: Добијање трансгених биљака кукуруза уношењем бактеријских гена. Докторске студије је завршила на Пољопривредном факултету Универзитета у Новом Саду 1995. године у области оплемењивања кукуруза. Запослена је у Институту за кукуруз "Земун Поље", у лабораторији за молекуларну генетику, Одсек за оплемењивање. У звање научни сарадник изабрана је 1995. године, у звање

виши научни сарадник 2001. године а у звање научни саветник у области биотехничких наука 2005. године. Од 2002-2004. године била је Шеф лабораторије за биотехнологију Института за кукуруз, а од 2010. до 2013. године саветник Директора за науку. Преседник је Научног већа Института за кукуруз од 2006. године до данас.

Обавила је једногодишњу специјализацију на Универзитету Мадисон у Висконзину, САД и три студијска боравка: у оквиру Cohran Fellowship Program „Balcan biotechnology“ у САД, EMBO курс у Немачкој и UNEP/GEF, ICGBE курс у Трсту, Италија.

Снежана Младеновић Дринић се бави истраживањима у области оплемењивања кукуруза и соје, молекуларне генетике биљака, биотехнологије и генетичког инжењерства, биодиверзитета, биоенергетике, оплемењивања дрвенастих биљних врста. Укупан број објављених радова и саопштења је 433. Радови су цитирани 609 пут (према Google scholar) односно 198 према Scopus. У периоду од избора за дописног члана АИНС до данас (2012.-2017. година) објавила је 24 рада категорије M20 (M21-1, M22-4, M23-18), 2 поглавља у националним монографијама M45, 10 радова у националним часописима, 105 радова су презентовани на међународним скуповима а 21 на домаћим скуповима.

У оквиру инжењерских активности у Институту за кукуруз укључена је у пројекте стварања хибрида кукуруза и сорти соје са побољшаним и новим својствима за потребе пољопривреде и прехранбене индустрије. У оквиру тога реализовано је седам хибрида кукуруза побољшаних својстава који су у фази комерцијализације. Такође су развијене и уведене у праксу методе којима је омогућено брже и ефикасније стварање нових сорти. Учествовала је у реализацији два пројекта Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме: Дефинисање региона провенијенција јеле (2007. година) и Дефинисање региона провенијенција белог бора (2008. година).

Руководилац је пројекта у области технолошког развоја „Побољшање својстава кукуруза и соје молекуларним и конвенционалним оплемењивањем“ Министарства просвете, науке и технолошког развоја, руководилац билатералног пројекта са Хрватском, учесник 1 пројекта технолошког развоја МПНТР и три COST акције. Уредник је међународног часописа Генетика, рецензент радова за 4 међународна часописа и једна национални, и рецензент пројекта билатералне сарадње са Кином. Била је члан научних одбора 7 међународних и 3 националних конференција, председник организационог одбора међународног конгреса и националног симпозијума, уредник 1 монографије, 1 зборника абстракта са међународног конгреса, 2 зборника абстракта са националних научних скупова. Председник Друштва генетичара Србије од 2009. до 2016. године, секретар Друштва од 2016. године до данас. Члан Комисије за избор у научна звања МПНТР од 2011. до 2014. године, члан је Одбора за акредитацију МПНТР од 2014. до данас. Члан је Националног комитета за биолошку сигурност Министарства пољопривреде, од 2001-до данас, члан Биоетичког комитета UNESCO комисије Србије при САНУ од 2007. године до данас. Члан EUCARPIA, Друштво генетичара Србије, Друштво селекционара и семенара Србије. У периоду од 2012. године. била је коментор 3 одбрањене докторске дисертације на Пољопривредном, Биолошком и Шумарском факултету, тренутно је коментор 1 докторске дисертације на Хемијском факултету, ангажована је на докторским студијама на Шумарском факултету.

Активности у оквиру АИНС-а обухватају координатор МОХ, активно је учествовала у организацији три научна скупа у оквиру којих је одржала и предавања, активно је учествовала у активностима везаним за предлог пројекта са Казахстаном, чији је координатор АИНС, координатор пројекта из области биотехничких наука за који је Казахстанска страна показала заинтересованост.

ДУШАН НАЈДАНОВИЋ, редовни је члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2018. године, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду (ГФУБ) од 2003, Управник Института за материјале и конструкције ГФУБ од 2000. до 2012, Председник Савета ГФУБ од 2010. до 2012, Декан од 2012. до 2014. када одлази у пензију. Рођен је 1949. у Сарајеву, од оца Борислава и мајке Слободанке. Основну школу и гимназију завршио је у Београду 1967, а дипломирао је 1973. на Одсеку за конструкције ГФУБ. Магистрирао је на истом факултету 1982, а докторску дисертацију под називом "Contribution à la vérification de l'état d'utilisation des colonnes sous déformations imposées" је одбранио јуна 1987. на Ecole Polytechnique Fédérale (E.P.F.L.) у Лозани, Швајцарска. За свој магистарски рад награђен је

Октобарском наградом града Београда 1982. године. Одмах после дипломирања запослио се на ГФУБ, најпре као асистент-приправник, а затим од 1984. као асистент на групи предмета Бетонске конструкције, за доцента је изабран 1988, за ванредног професора 1994, а за редовног професора 2003. године.

У наставној активности, после одржавања вежби на факултету у Београду и повремено на факултетима у Новом Саду, Суботици и Лозани, од 1988. је држао предавања на комплексу предмета Бетонских конструкција на ГФУБ. Био је члан у око 400 комисија за преглед, оцену и одбрану дипломских радова студената, а као ментор у преко 180 одбрањених дипломских и 50 мастер радова из области Бетонских конструкција. Био је ментор докторске дисертације и две магистарске тезе. Такође је био члан комисије за одбрану пет докторских и шест магистарских радова. Аутор је једног уџбеника "Бетонске конструкције" (шест издања) и коаутор је Приручника за прорачун армиранобетонских пресека, Збирке испитних задатака и Скрипти за вежбање из преднапрегнутог бетона. Био је рецензент више универзитетских уџбеника и научних монографија.

Његови научни радови се односе на област армиранобетонских и претходно напрегнутих конструкција. Из ове области је објавио два рада у међународним монографијама, три рада у научним часописима међународног значаја, четири предавања по позиву са међународних скупова, у зборницима међународних научних скупова има 12 саопштења штампана у целини (једно у САД, два у Канади), аутор је једне монографије и поглавља у четири монографије националног значаја, има тридесетједно саопштење са скупова националног значаја и осам радова у часописима. Учесник је у већем броју пројеката Министарства за науку. Одржао је предавања по позиву на међународним конференцијама и био је члан Научног одбора на већем броју националних и међународних скупова. Био је потпредседник Матичног научног одбора за саобраћај, грађевинарство и урбанизам Министарства за науку и технолошки развој Републике Србије, 2006-10. Има укупно 7 цитата (SCI i Web of Sci). Више пута је боравио на Е.Р.Ф.Л., Швајцарска, 1979.-87, од тога је годину дана (1980-81.) обављао рад у лабораторијама на експерименталном делу своје докторске тезе. Студијски боравак три месеца у Паризу 1995. у S.E.T.R.A. и у лабораторијама за испитивање свежег и очврслог бетона C.E.V.T.P. у Saint - Rémy lès Chevreuse, Francuska.

У инжењерско стручном раду активан је као пројектант, експерт или консултант при пројектовању нових, реконструкцијама и санацијама постојећих армиранобетонских или претходнонапрегнутих конструкција. Ова делатност обухвата израду низа студија, експертиза, санација и ревизија, али и израду преко 140 идејних и главних пројеката конструкција јавних, пословних, индустријских и инфраструктурних објеката у земљи и иностранству. Био је председник комисије за вршење техничке контроле пројеката изузетних објеката: санације моста "Газела" и 18 приступних конструкција у Београду, идејних и главних пројеката новог моста "Бешка" на Дунаву, главног пројекта "Моста преко Аде" и његових приступних конструкција, хидро електране "Ариље" водопроводног и енергетског система "Рзав" и члан комисије за Технички пријем Хидроенергетског и пловидбеног система "Бердап 2" на Дунаву. Пројектант је подземне ретензије на Новом Београду (60.000 м³) и коаутор пројекта водоторња "Прогар" запремине 2.800 м³ (оба објекта су највећа на Балкану). Био је председник Републичке ревизионе комисије Министарства за урбанизам и грађевинарство Републике Србије 2002-04, чији је члан био 2001-06. и 2012-15. За то време је извршио преко 120 ревизија различитих идејних пројеката објеката који су од интереса за Републику Србију. Члан Председништва Југословенског друштва грађевинских конструктора (ЈДГК, сада ДГКС) је био 10 година. Добитник је признања Друштва грађевинских конструктора Србије (ДГКС) за "Животно дело у грађевинском конструкторству" 2021. Члан је ИКС од 2003. године.

ЈОВАН М. НАХМАН, редовни члан АИНС од 1999 године, редовни професор Електротехничког факултета у Београду у пензији, рођен је 20. августа 1936. године у Београду, од оца Марсела и мајке Леополдине, рођ. Черни. Дипломирао је на Енергетском одсеку Електротехничког факултета у Београду 1960. године, а докторску дисертацију одбранио 1969. године. Као стипендиста Alexander von Humboldt фондације у школској 1965/66 години боравио је на Техничкој високој школи у Штутгарту. Од 1960. године до октобра 2001. био је запослен на Електротехничком факултету у Београду. За доцента изабран је 1970, ванредног професора 1976, а редовног професора 1983. године. Предавао је предмете "Електране и разводна постројења" и "Општа енергетика" на дипломским студијама, и предмете

"Високонапонска постројења" и "Поузданост електроенергетских система" на постдипломским студијама. Последња три предмета увео је у наставу. После одласка у пензију био је ангажован на изради више научно-истраживачких студија за потребе привреде.

У више мандата био је старешина Енергетског одсека, шеф Катедре за електроенергетске системе и председник Комисије за научни рад Електротехничког факултета. Био је члан Студијског комитета за електроенергетска постројења CIGRE Париз, члан Извршног одбора и председник Студијског комитета за постројења југословенске секције CIGRE. Био је члан редакционог одбора часописа "Електропривреда". Био је рецензент за водеће светске часописе IEEE Trans. on Power delivery, IEEE Trans. on Reliability, IEE Proc. Pt. A and Pt. C, Reliability Engineering and System Safety, Microelectronics and Reliability. Био је члан Радне групе IEEE која је израдила амерички стандард "IEEE Guide for Safety in AC Substation Grounding" ANSI/IEEE 80-1988 и 2000, који је светска референца за област уземљења електроенергетских постројења. Био је верификатор неколико IEEE стандарда из области постројења. Добитник је награде Никола Тесла за научна остварења, Награде IEEE Power Engineering Society, Признања Заједнице југословенске електропривреде, Признања југословенског комитета CIREД и ЈУКО CIGRE, Повеље предузећа "Електродистрибуција-Београд", Плакете ЈП "Електропривреда Србије" и "Признање за животно дело" од CIGRE Србије. Одликован је Орденом рада са златним венцем. Научна и стручна активност проф. Нахмана одвијала се у области уземљења, планирања и поузданости електроенергетских система у виду развоја и анализе математичких модела и експеримената на физичким моделима и реалним објектима. Из поменутих истраживања проистекли су југословенски прописи у области уземљења засновани на оригиналним критеријумима опасности који су су битно поједноставили пројектовање и омогућили прелаз градских нисконапонских мрежа на систем нуловања. Као типска решења у нашим мрежама усвојени су нискоомско уземљење средњенапонских дистрибутивних мрежа и оригинални концепт уземљења градских трансформаторских станица. Развијен је оригинални математички модел и одговарајући софтвер за прорачун карактеристика уземљивача које је користило неколико водећих пројектантских фирми за пројектовање у земљи и иностранству. Метода за прорачун отпора уземљивача, коју је развио са сарадницима, препоручује се у америчком стандарду ANSI/IEEE 80 1986 за примену код изразите нехомогености тла. Развијени софтвер за анализу поузданости постројења послужио је за типизацију пројектних решења ТС 400кВ/110кВ у мрежи Србије. Метода за прорачун минималних путева модификованих мрежа коју је предложио, у литератури се помиње као најбоља позната метода. Руководио је групом истраживача која је дошла до конструктивних решења за серију нисконапонских осигурача за фирму "Фабрика Електропорцелана" из Аранђеловца који су испитани су ВДЕ лабораторијама у С. Р. Немачкој, где су, због својих одличних карактеристика, добили право да носе ВДЕ знак.

Аутор је монографије "Dependability of Engineering Systems, Springer Verlag" и има прилоге у 3 иностране монографије. Објавио је 3 монографије у земљи као једини аутор, 6 монографија као коаутор и едитор је 3 монографије. Има 81 рад и 6 дискусија у реномираним међународним часописима од чега 42 у IEEE Transactions, 25 реферата на међународним конференцијама, 41 рад у домаћим часописима и 77 реферата на домаћим конференцијама. Десет реферата је било по позиву. Руководио је израдом 78 пројеката и студија. Укупан број цитата у иностраним часописима је 882. Руководио је израдом 47 магистарских и 24 докторских радова. Може се сматрати оснивачем домаће школе експерата за уземљемљивачке системе и експерата за поузданост електроенергетских система.

МИЛОШ НЕДЕЉКОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од децембра 2015. год, Секретар Одељења за машинске науке АИНС (2017-2022), Председник АИНС од новембра 2022, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду (МФУБ) од 2002, Шеф Катедре за хидрауличне машине и енергетске системе (2015-2022), у пензији од октобра 2022, Државни секретар у Министарству за науку и технолошки развој (2008-2011), Декан МФУБ у три мандата (2002-2009, у мировању 2009). Носилац Ордена Светог Саве другог степена Српске православне цркве од 27.1.2008. год. ORCID: 0000-0001-5275-1410.

Рођен 26. јула 1957. године у Београду, од оца Срећка и мајке Верице.

Основну школу и гимназију завршио у Београду 1976. и дипломирао на МФУБ 1980. године на Одсеку за хидроенергетику са оценом 9,78. Магистрирао 1987. године на МФУБ, а докторирао 1993. такође на МФУБ из области феномена струјања у турбомашинама. На МФУБ запослен од 1981. године најпре као асистент-приправник, асистент 1987, доцент 1994, ванредни професор 1996, и редовни професор од 2002. године.

У наставној активности предавао већи број предмета Катедре на свим нивоима студија. Био је ментор у 4 докторске дисертације и коментор у још 2, 2 магистарске тезе и преко 90 дипломских радова. Био је учесник једне комисије за одбрану докторске дисертације у Немачкој. Коаутор је 2 штампана уџбеника. Учествовао је у развоју већег броја лабораторијских инсталација за потребе наставе, и написао бројне публикације о универзитетском образовању. Водио процес међународне акредитације наставних програма Факултета на српском и енглеском језику.

У научноистраживачкој делатности ради у области хидрауличних машина и примењене механике флуида: хидрауличне пумпе и турбине, вентилатори, турбокомпресори, струјно-техничка мерења, као и рачунска механика флуида. Објавио је: 5 радова-поглавља у међународним монографијама, 26 радова у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе, 15 радова у другим међународним часописима, 58 радова у материјалима међународних скупова штампаних у целини, 1 монографију националног значаја, и друго. Према евиденцији GoogleScholar, радови су цитирани преко 650 пута уз индекс H=12. Одржао је 2 предавања по позиву на међународним скуповима, а у 9 међународних конференција био је члан Програмског одбора и на 7 председавајући секције. Рецензент је радова за ISI-JCR-SCI часописе: Trans. ASME – J Fluids Eng, Arch of Appl Mech, Exp Thermal and Fluid Science и Advances in Mech Eng, као и преко 200 европских пројеката у HORIZON-2020 и FP7. Учесник је у већем броју пројеката Министарства за науку, од којих је у једном био Руководилац пројекта. 2017-2022. год. Био је председавајући Матичног научног одбора за енергетику, рударство и енергетску ефикасност Министарства науке, а био је члан Матичног научног одбора за енергетску ефикасност 2007-2008.

У инжењерско стручном раду коаутор је у 31 инжењерском пројекту, у 15 оригиналних техничких решења – изведених конструкција (9 вентилатора, 4 пумпе, 1 радно коло турбокомпресора и 1 мале турбине), у великом броју извештаја о техничким контролама пројеката, и студија и лабораторијских извештаја. Лиценцирани је инжењер и члан Инжењерске коморе Србије од њеног оснивања 2003. Учествовао је у решавању бројних проблема у индустрији, и у развоју нових конструкција. Председник је Жирија Привредне коморе Београда за награду у области најбољих проналазака, дизајнерских решења и техничких унапређења 2010-2016.

У међународној сарадњи остварио је бројне краће студијске посете техничким универзитетима развијених земаља, посебно кроз партнерство у пројектима TEMPUS, где је био главни координатор једног пројекта, као и пројектима SCOPES и DAAD. пројекта са Народном републиком Кином. Дугогодишњи је члан реномираних међународних удружења GAMM, IAHR и ASME.

У организационом раду био је и Проректор за наставу МФУБ 2000-2002, Потпредседник Српског друштва за механику 2006-2009 (Секретар 1997-2001), Председник Друштва метролога 2003-2007, Председник Удружења универзитетских наставника и научника Србије од 2012, итд. У АИНС (дописни члан од 25.1.2007), у периоду 2013-2017 био Заменик секретара Одељења за машинске науке у два мандатна периода, организовао други округли сто АИНС: Енергетика Србије - где смо и куда идемо, одржаног 2009. на МФУБ.

ВИКТОР НЕДОВИЋ, редовни члан АИНС од 2022. године, редовни професор Пољопривредног факултета Универзитета у Београду од 2012., помоћник министра за међународну научнотехнолошку сарадњу и европске интеграције у Министарству надлежном за науку од 2007. до 2011., од 2014. до 2018., и од 2019. до 2020. Државни секретар у Министарству просвете, неуке и технолошког развоја од 2018 до 2019. Од 2020. је директор Пројекта акцелерације иновација и подстицања раста предузетништва у Републици Србији. Рођен је 1964. у Крушевцу од мајке Љиљане и оца Александра. Основну и средњу школу завршио је у Брусу. Дипломирао је на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду 1989., магистрирао је на Технолошко-металрушком факултету (профил Биохемијско инжењерство) 1996., докторску дисертацију је

одбрао на Пољопривредном факултету 2002. године, на основу чега је стекао академско звање доктора биотехничких наука. Запослен је на Пољопривредном факултету од 1990., најпре као асистент приправник, затим као асистент од 1997., доцент од 2002., ванредни професор од 2007., и редовни професор од 2012. У оквиру наставне активности предаје већи број предмета на свим нивоима студија (Технологија слада, Технологија пива, Биохемијско инжењерство, Биопроцесно инжењерство, Биореакторско инжењерство, Специјална пива, Прехрамбено-технолошко инжењерство и др.). Био је ментор 6 докторских дисертација, 1 магистарског рада и више десетина мастер и дипломских радова. Био је члан 18 комисија за одбрану докторских дисертација на различитим универзитетима у земљи и иностранству (Република Ирска и Македонија). Коаутор је једног штампаног уџбеника (Биопроцесно инжењерство, Академска мисао, Београд, 2013), једног практикума (Биопроцесно инжењерство, Пољопривредни факултет, Универзитет у Београду, Београд, 2019) и аутор једне монографије (Имобилисани ћелијски системи, Заджбина Андрејевић, Београд, 1999). Бавио се увођењем интерактивне наставе на основним студијама. У научноистраживачкој делатности ради у области примене имобилисаних и коимобилисаних биокатализатора у ферментационим процесима (пиво, вино, воћно вино, етанол), проучавања техника имобилизације/инкапсулације, пројектовања биореакторских система, стабилизације биоактивних једињења путем инкапсулације и добијања функционалних прехранбених производа. У својству аутора или коаутора до сада је објавио више од 450 научних и стручних радова, од чега је преко 120 радова публиковано у часописима са SCI листе (47 из категорије M21), 46 у виду поглава у књигама реномираних светских издавача (34 из категорије M13). Уз то, у својству едитора/коедитора приредио је пет књига за Kluwer Academic Publisher, Springer и CRC Press. Радови су му цитирани 8360 пута, h-index износи 46, а i10- index 130 (Google Scholar, 10.07.2023.). У својству координатора или сарадника учествовао је/учествује у реализацији преко 50 научно-истраживачких пројекта, од чега је више од 30 међународних (Horizon 2020, FP7, FP6, Еурека, COST, SEE Transnational Cooperation, SCOPES, Erasmus +, билатерални пројекти и др.). Члан је борда едитора већег броја реномираних међународних часописа (Food Engineering Reviews, The EuroBiotech Journal, CI&CEQ и др.). Рецензент је оригиналних научних радова за већи број водећих међународних часописа из области прехранбеног инжењерства и биотехнологије. У инжењерско стручном раду бави се пројектовањем мини пивара, решавањем практичних проблема у индустрији пива, пројектовањем биореактора (прототип пнеуматског биореактора са унутрашњом циркулацијом за извођење шаржних и континуалних ферментација), креирањем нових производа на бази инкапсулисаних биоактивних материја. У склопу међународне сарадње обавио је велики број студијских посета престижним универзитетима и институтима у више од тридесет земаља. У више наврата је у институцијама које је посећивао држао предавања по позиву. председава таск тимом CEFood Congresses. Члан је научног комитета COST-а. Учествовао је у научним и организационим одборима преко педесет међународних научних конференција у области биотехнологије и хране. Био је председник CEFood конгреса 2012. године. Оснивач је и председник Удружења прехранбених технолога Србије. Организатор је националног такмичења и члан европског жирија за одабир најбоље студентске екоиновације у прехранбеној области, EcoTrophelia Europe, на ком такмичењу је српски тим победио 2022. године. Представник је Републике Србије у различитим телима и комитетима при Европској Комисији (JRC BofG, PC Cluster 6 HEU и др.). У организационом раду обављао је више различитих одговорних функција на позицијама доносиоца одлука у Министарству надлежном за просвету, науку и иновације. У склопу европских интеграција председавао преоговарачком групом за Поглавље 25 (Наука и истраживање) – прво поглавље које је Србија отворила и привремено затворила. Координатор је израде Стратегије паметне специјализације у Републици Србији (4C). Координатор је приоритетне области 7 („Друштво знања“) Европске стратегије за дунавски регион.

РАТКО НИКОЛИЋ, редовни члан АИНС од 2009. године и редовни професор на Пољопривредном факултету, при Универзитету у Новом Саду, а од 2008. године у пензији. Истакнути је научни радник у области техничко-технолошких наука, ужа област Пољопривредна техника - подручје трактори - развој, коришћење, испитивање и заштита животне средине. Рођен је 1. јануара 1943. године у Црнчи, општина Љубовија, Република Србија, отац Илија Николић, бачвар и мајка Миољка домаћица, рођена Грујић. Основну школу завршио је у Црнчи, а осмогодишњу у суседном селу Узовници. Двогодишњу ратарско-тракторску школу завршио је у Шапцу, а Средњу пољопривредно - машинску школу у Ечки код Зрењанина. Пољопривредни факултет, смер Пољопривредна техника, а завршио је 1970. год.

Радио је у Пољопривредно-машинској школи у Ечки (1963/64), а затим од 1968. године до избора за асистента био је професор у у Средњој пољопривредној школи у Зрењанину, а једну годину је радио као референт за механизацију у комбинату "Серво Михаљ" Зрењанину на имању Клек. За асистента на предмету Мотори и трактори на Пољопривредном факултету у Новом Саду изабран је 1971 године, а магистрирао је на Факултету техничких наука у области управљање производним системима (1977), а докторирао на Пољопривредном факултету у Новом Саду (1983) на теми „Оптимизација параметара пољопривредних трактора у циљу одређивања рационалног састава машинског парка“. За доцента изабран је 1984, за ванредног професора 1990, а за редовног професора 1995. године и у том звању је пензионисан 2008. године. Проф. Ратко Николић је члан многих удружења: Научног друштва за погонске машине, тракторе и одржавање Републике Србије (ЈУМТО), Научног друштва за биогориво (БИГО) и The international Society for Terrain - Vehicle Systems, члан је уређивачких одбора часописа у земљи и иностранству. Осим тога оснивач је научног часописа „Трактори и погонске машине“ (категиорија М51). Био је продекан, у два мандата, на Пољопривредном факултету у Новом Саду, председник Савета Пољопривредног факултета, директор Департмана за пољопривредну технику, шеф Катедре за пољопривредну технику, технички руководицак акредитиване Лабораторије за погонске машине и тракторе. Од 2006. године члан је Комисије за акредитацију и проверу квалитета високошколских установа и студијских програма, а 2011 године изабран је поново у мандату од 4 године. Био је члан Националног савета за високо образовање од 2015 до 2018. године. Проф. Ратко Николић предавао је више предмета из области пољопривредне технике на Пољопривредном факултету у Новом Саду и као гостујући професор на Пољопривредном факултету у Дарди, на Пољопривредном факултету у Земуну и на Високој техничкој школи у Зрењанину. Био је ментор 200 дипломских радова, пет магистарских и три докторске тезе. Са сарадницима написао је и објавио 1.001 публикација, па је укупни коефицијент научне компетенције 1.026. Укупан списак цитата је 922, од тога је српски цитатни индекс до марта 2017. год. 349 цитата и 573 самоцитата, Sieneecitation индекс укупно 45, цитати 37 и самоцитати 8 до јануара 2017. год. Његов велики допринос је у формирању Лабораторије за испитивање трактора која је акредитована у Србији (АТС) и у Паризу (ОЕЦД) и успоставио успешну сарадњу са 29 акредитованих лабораторија у свету. Члан је Скупштине ОЕЦД-а у шеми трактори. У сарадњи с индустријом трактора ИМТ у Београду проф. Николић је радио на унапређењу карактеристика трактора и израдио је два идејна решења за нове тракторе категорије 40 kN (180-200 KS) и 100 kN (500 KS). Био је учесник у 26 пројеката, а у 9 руководиоцак, а и сада је учесник на пројекту у области технолошког развоја. Проф. Николић је формирао истраживачки тим и почео испитивање трактора и мобилних система давне 1976. Године. Обављено је испитивање око 300 трактора домаће и светске производње, а на основу ових испитивања произашло је 7 нових производа и 36 видно побољшаних постојећих трактора и дат је допринос унапређењу карактеристика и опреме за испитивање трактора према међународним и домаћим стандардима, као и стандардима ОЕЦД-а. У овој области допринос проф. Николића је у повећању ефикасности, поузданости, затим смањењу потрошње горива и заштити животне средине применом трактора као основне енергетске јединице. Он је дефинисао методе избора трактора, формирање мобилних система и оптимизацију машинског парка сходно агроколошким условима и величини поседа. Тако данас акредитована Лабораторија за погонске машине и тракторе у Новом Саду поседује најсавременија постројења за мерење карактеристика мотора, моторних кочица јапанске фирме "Хориба за мерење снаге до 700 kW и опреме за испитивање трактора према међународним и домаћим стандардима, као и стандардима ОЕЦД-а. Проф. Николић је ожењен и има кћерку, живи и ради у Новом Саду. Супруга Стојимирка је дипломирани инжењер пољопривреде-пољопривредна техника, а кћерка Јелена доктор медицинских наука – пластични хирург и ванредни професор на Медицинском факултету у Новом Саду.

БРАНИСЛАВ НИКОЛИЋ, дописни члан АИНС је од 2004. године, а 2012. године изабран је за редовног члана АИНС. Научно звање: научни саветник стекао је 1994. године. На Техничком факултету, Косовска Митровица, Универзитет у Приштини, изабран је за редовног професора 1994. године. Овлашћени пројектант је од 1969. године, потврђено 2004. године од стране Инжењерске коморе Србије и судски вештак за хемијску индустрију и металургију од 1994. године. Рођен је 1940. године, у Рогачици, Бајина Башта. Основну школу и Гимназију завршио је у Пећи, а Технолошко-металуршки факултет у Београду 1964. године. Докторирао је 1978. године, из области хемијског инжењерства. Радио је до 1980. године у Комбинату „Трепча“, у Косовској Митровици, углавном у области металургије обојених (олово, антимон, бакар, цинк) и племенитих метала (сребро, злато), рециклажи, заштити животне средине, преради депонија међупродуката олова и пратећих материјала и енергетској ефикасности. У Инжењеринг предузећу „Прогрес-Инвест“, Београд, радио је од 1980. – 1987. године, затим у Институту „Кирило Савић“, Београд од 1987. – 1996. године, па затим у Институту за хемију, технологију и металургију (ИХТМ), Београд, до свог пензионисања 2008. године.

У наставној активности радио је укупно осам година. Под његовим вођењем и помоћи одбрањено је десетак дипломских радова, пет магистарских и три докторске тезе.

У научноистраживачкој делатности руководио је са више пројеката савезног, републичког и регионалног значаја. Био је Председник Матичног одбора за материјале и хемијске технологије Министарства науке Србије од 2002 – 2007. године, члан Експерт групе Владе Србије (1994-1995), експерт савезног Министарства за науку и развој, Министарства науке Републике Србије. Своје резултате публиковао је у 259 научно-стручних радова, студија и пројеката. Аутор је четири и коаутор још осам Монографија.

У инжењерско-стручном раду има више реализованих пројеката на основу којих су изграђени нови објекти у „Трепчи“, у Топионици „Зајача“ код Лознице, NILZ (Иран), Бурма итд. Руководио је Топионицом олова „Трепча“ у време кад су постизани највећи производни резултати, а такође је руководио инвестиционом изградњом кључних нових објеката у Металургији олова „Трепча“: нова Рафинерија олова, нова Шахтна пећ, филтрациони систем, димњак висине 307 м. Аутор је преко 50 техничких решења, освајања нових и побољшања постојећих производа и технологија у обојеној металургији. За постигнуте резултате, од Комбината „Трепча“ три пута је награђен златном значком (1974, 1978, 2017).

Са међународним струковним организацијама дуго је сарађивао, нарочито при изградњи нових објеката и партнерским специјализацијама у Француској, Немачкој, СССР, Италији, Пољској, Бугарској, В. Британији. Амерички биографски институт (САД) именовало га је за човека године 1997. год., примио га у Одбор истраживача саветника 1999. год. и примио га (уписао) у кућу славних 2011. год. за "истакнута достигнућа у обојеној металургији".

Око 20 година био је директор или помоћник директора организационих целина, организатор више саветовања и округлих столова. Члан је више струковних организација и удружења, а био је секретар удружења металурга Југославије и судски вештак Министарства правде Србије (1994) за металургију и хемијску индустрију.

Председништво СФРЈ одликовало га је Орденом рада са сребрним венцем 1980. године, добио је награду Министарства заштите животне средине Србије 1993, захвалницу Топионице „Зајача“ код Лознице 1993. године, Од Инжењерске академије Србије 2016. године добио је Повељу "за допринос развоју науке, струке и привреде" и 2022. године "за изузетне резултате и заслуге у остваривању циљева и задатака Инжењерске академије Србије".

Са супругом Олгом, дипл. економистом, има три ћерке: Јелисавету (дипл.економиста), Весну (магистар техничких наука) и Светлану (доктор техничких наука).

МИЛОСАВ ОГЃАНОВИЋ, редовни је члан Академије Инжењерских Наука Србије - АИНС од 2012.г, а дописни од 2004. Рођен је 23.10.1950. године у Плажану код Деспотоваца у Србији, од оца Божидара и мајке Станије, рођене Обрадовћ. Основну школу је завршио у родном месту Плажану, а затим Машинску техничку школу у Деспотовцу 1969. године. Дипломирао је на Машинском факултету Универзитета у Београду, смер за Производно машинство 1974. г. Усавршавање је наставио у области Општих машинских конструкција на Машинском факултету Универзитета у Београду где је магистрирао 1977. на тему радних оптерећења машинских система у условима експлоатације. Докторирао је такође на овом факултету 1984. на тему истраживања зависности динамичких оптерећења, вибрација, буке и одступања геометрије зупчаника. После дипломирања 1974. запослио се као приправник у Опитном центру Фабрике вагона у Краљеву где је започео интензиван експериментални рад који је наставио преласком на Машински факултет Универзитета у Београду 1975.г. када је изабран најпре у звање асистента-приправника, а затим сисента. У звање доцента на овом факултету изабран је 1986. године, у звање ванредног професора 1991. године, а у звање редовног професора 1996. године. Предаје Машинске елементе и предмете у вези са конструисањем односно дизајном у машинству.

Области научног рада М. Огњановића су Процес конструисања (Инжењерски дизајн) усмерен на иновативни развој техничких система, затим Динамика машинских система (радна оптерећења, генерисање вибрација и буке), Замор и поузданост (Вероватноћа разарања и Поузданост за дизајн), Зупчаници и зупчани преносници (вибрације, бука, динамика, чврстоћа, конструкцијска решења).

Ширу међународну сарадњу и усавршавање започео је 1986.г. студијским боравцима на осам универзитета у Енглеској, у организацији Британског савета. Као координатор Темпус пројекта (2006-2008) Европске уније остварио је размену и студијске боравке са Техничким универзитетом (Институт за развој производа) у Брауншвигу, Техничким универзитетом (Институт за развој производа) у Ерлангену и Универзитетом у Бољоњи – Италија. Осим ових остварио је контакте и сарадњу са више других универзитета као што су RMIT у Мелбурну, ETH у Цириху, EPFL у Лозани и др. Међународну сарадњу продубио је дугогодишњом сарадњом са International Society for the Science in Engineering Design, касније под називом Design Society. Тренутно активно ради као представник Србије у Danubia-Adria Society for Experimental Mechanics.

Активност у научно-стручним удружењима започео је као секретар, а затим дугогодишњи подпредседник ЈУДЕКО-Југословенског друштва за машинске елементе и конструкције, до његовог укидања. Повремено је члан ДИВК-Друштва за интегритет конструкција, затим ESIS-The European Structural Integrity Society, Design Society, DAS-Danubia-Adria Society, BAPT-Balkan Association for Power Transmission. Организовао је или је учествовао у организовању научних конференција: IPMEC-Истраживање и развој машинских елемената и система, ICED-International Conference on Engineering Design, DAS-Danubia-Adria Symposium on Advances in Experimental Mechanics. Био је уредник часописа FME-Transactions, уредник и члан одбора још неких домаћих и страних часописа чији називи нису од значаја за навођење.

Научна и стручна остварења М. Огњановића могу се сврстати у следеће групе: Синтеза обновљивих слободних вибрација изазваних сударима машинских делова у склопу; Идентификација носивости и конструкцијских параметара машинских система на бази својстава (граничне поузданости, вибрација и буке) и уз примену приступа Робусног дизајна; Развијене инсталације за испитивања вероватноће разарања, вибрација и буке зупчаника и комплетних преносника снаге; Развијена конструкцијска решења специфичних преносника снаге високе компактности; Идентификовани узроци хаварија и предложене реконструкције преносника снаге погонских система; Развијен образовни модул мастер студија за иновациони развој техничких система „Дизајн у машинству“; Формирана лабораторија за дизајн у машинству; Руковођење пројектима, докторским студијама и докторатима, вођење већа и комисија за изборе у звања Машинског факултета и Универзитета у Београду и комисија за стандарде. Објавио је 3 монографије, 15 уџбеника и приручника (најважнији Машински елементи и Иновативни развој техничких система), 38 радова у часописима, изложио је 153 радова на конференцијама, урадио је 16 техничких решења и 76 експертиза и студија, учествовао је у 23 пројекта Министарства и у 2 међународна пројекта.

Добитник је Октобарске награде града Београда за 1996. годину за допринос у области техничких наука. Сенат Универзитета у Београду 2017.г. изабрао га је у звање професора емеритуса. Ожењен је и има двоје одрасле деце са породицама.

СИМЕОН ОКА, редовни члан АИНС од 1999. год, рођен је 3.10.1935 г. у Београду, од оца Николе Ока и мајке Милане Ока (рођ. Петровић). Матурирао је у I Београдској гимназији 1954. На Машинском факултету у Београду дипломирао је 1960, а докторирао 1971, у области механике флуида. Од 1960. до пензије 2002 г. ради у Институту за нуклеарне науке, Винча, у Лабораторији за термотехнику и енергетику. 1986 г. Изабран је у Институту за научног саветника, а на Машинском факултету у звање редовни професор. Директор Лабораторије био је од 1976 до 1980, руководилац Области термоенергетике 1980-1990, члан управног одбора Института 1998-2001, председник Одбора за енергетику Министарства за науку и технологију Србије 1991-1995. Од 2001 до 2009 директор је

Националног програма енергетске ефикасности Министарства науке Србије. 1965 боравио је у Паризу, *Universite d' Orsay, Laboratoire des Mechaniques des fluides*, а 1968-1969 у Институту теплофизике, Сибирског одељења Академије наука СССР у Новосибирску. Члан је редакција *Russian Journal of Engineering Thermophysics*, *Journal of Aerothermomechanics* и *Energy*. 1994. покреће часопис *Thermal Science*, и до јула 2019. је његов Главни и одговорни уредник. Од 1995 почасни је члан Научног савета Института теплофизике, а од 1996. члан Научног Друштва Србије. 2012 је изабран за иностраног члана Македонске академије наука и уметности.

Координирао је заједничка истраживања у областима турбулентна струјања и сагоревање у флуидизованом слоју са Институтима у Новосибирску и Минску, Универзитетима у Ерлангену и Аахену, и био члан и председавајући Извршног комитета Споразума земаља ОЕЦД у области сагоревања у флуидизованом слоју.

Иницирао је и предавао предмет Турбулентна струјања на постдипломским студијама на Машинском факултету у Београду од 1972 до 1998, и по позиву предавао на Машинским факултетима у Скопљу и Битољу. Руководио је израдом 15 магистарских и 13 докторских теза у областима на Универзитетима у Београду, Нишу, Скопљу и Битољу.

У току 42 године научне активности у Институту ВИНЧА, бавио се основним и примењеним истраживањима процеса од интереса за енергетику, и то у граничним областима механике флуида (турбулентна струјања), просторања топлоте и сагоревања (угља и биомасе), и применом резултата истраживања ради развоја енергетских технологија. Објавио је преко 25 радова у међународним часописима, 13 у књигама, 35 у домаћим часописима, 65 на међународним и 70 на домаћим скуповима. Написао је 1 међународну монографију и 2 домаће, 2 уџбеника и објавио као уредник 3 међународна тематска зборника радова и 2 домаћа. Има 3 патента из облсти сагоревања у флуидизованом слоју. Радови су цитирани више од 80 пута, а неки се цитирају и до данас

1977. добио је Награду Института ВИНЧА за развој система за пнеуматско пражњење вагона, а 1986 Октобарску награду Београда за истраживање и развој технологије сагоревања у флуидизованом слоју. Своја вишегодишња истраживања сагоревања у флуидизованом слоју, и рад на развоју ложишта и котлова СФС Др. Симеон Ока је објединио 1994 године у монографији **САГОРЕВАЊЕ У ФЛУИДИЗОВАНОМ СЛОЈУ – Процеси и примена**, за коју је 1994 добио своју другу Октобарску награду Београда. Монографија је 2004 године објављена у САД под насловом *Fluidized bed combustion*, издавач *Marcel Dekker*.

Иницирао је и организовао у нас истраживања струјања у вртложним областима, струјања и преноса топлоте у системима гас-чврсте честице, високотемпературских турбулентних токова, сагоревања у флуидизованом слоју. Међу првима у свету утврдио је постојање затворене вртложне области при опструјавању два цилиндра и одредио утицај зида при мерењу турбулентних карактеристика анемометром са врелом жицом. 1976 почиње истраживања сагоревања у флуидизованом слоју. Формира научни тим и експерименталну базу. Развија оригиналну методологију и одређује подобност домаћих лигнита и мрких угљева за сагоревање у флуидизованом слоју. Истраживања су омогућила развој сопствених конструкција ложишта и котлова са сагоревањем у флуидизованом слоју, који су ушли у производне програме домаће енергетске машиноградње и користе се у индустрији.

После пензионисања 2002. бави се стратешким питањима развоја енергетике, повећањем енергетске ефикасности и применом обновљивих извора енергије, посебно биомасе. Учествовао је у изради Стратегије развоја енергетике Србије до 2010, Националне стратегије економског развоја Србије до 2012 и Стратегије развоја енергетике Београда до 2010.

ЉИЉАНА ПЕТРАШИНОВИЋ-СТОЈКАНОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије од 2012. године, научни саветник, рођена је 7. априла 1951. године у Крагујевцу, од оца Милорада и мајке Радмиле. Основну школу и гимназију завршила је у Београду. Школске 1970/1971. године уписала је Технолошко-металуршки факултет. Завршила је смер Хемијско инжењерство. Дипломирала је 1975. године. Магистрирала је 1978. године на Технолошко-металуршком факултету у Београду. Докторску дисертацију одбранила је 1988. године на Технолошком факултету у Новом Саду. Од 1977. до 1984. године радила је као асистент на Технолошком факултету у Новом Саду. Године 1979/80 била је специјализацији у Француској у L'Ecole Centrale des Arts et Manufactures у Паризу. Августа 1984. године прешла је на рад у Институт за испитивање материјала СР Србије на послове и задатке истраживача-сарадника. За научног сарадника изабрана је 1988. године. Од јануара 1991. године запослена је у Центру за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду, (од 2007. године носи назив Институт за мултидисциплинарна истраживања). За вишег научног сарадника изабрана је јуна 1992. године. За научног саветника изабрана је 1997. године.

Наставни рад др Љиљана Петрашиновић-Стојкановић је започела као асистент на два предмета на редовним студијама на Технолошком факултету у Новом Саду. Држала је наставу на последипломским и докторским студијама на Универзитету у Београду на два предмета, била ментор и аутор уџбеника. За ванредног професора за потребе ових студија изабрана је на Технолошко-металуршком факултету 1999. године. На Универзитету "Браћа Карић" држала је курс о управљању пројектима.

У научноистраживачкој-делатности др Љиљана Петрашиновић-Стојкановић ради у широком спектру мултидисциплинарних области од којих су најзначајније планирање и оптимизација експеримената, прогноза својстава материјала, развој нових материјала и технологија у области грађевинских материјала, употреба секундарних сировина и отпадних материјала, анализа, синтеза и оптимизација комплексних система у процесној индустрији. Делатност др Љиљане Петрашиновић-Стојкановић у овим областима обухвата око 200 научних резултата, укључујући монографије, поглавља у монографијама, техничко – технолошка решења, студије, елаборате, као и радове објављене у међународним и домаћим часописима и саопштене на конференцијама.

Сарадња са привредом др Љиљане Петрашиновић-Стојкановић одвијала се кроз преношење резултата научних истраживања у инжењерску и индустријску праксу. Др Љиљана Петрашиновић-Стојкановић је урадила око 40 националних пројеката, потпројеката и тема за потребе привреде од којих је већина имала партиципante из привреде и изведена у индустрији. Била је руководица два пројекта, два потпројекта и пет тема. Ова истраживања дала су око 40 резултата из групе техничких решења, односно нових или побољшаних технологија, производа или материјала.

Остварила је богату међународну сарадњу са научним институцијама из Француске, Норвешке, Кипра и СР Немачке, свих земаља Западног Балкана, Летоније, Чешке Републике и Турске. Била је учесник на три и руководица са српске стране три међународна пројекта под покровитељством Европске Уније: једним из програма FP5 (акроним пројекта: REINTRO), и два пројекта из ЕУРЕКА програма (акроними пројекта ECO-UTIRESMAT и INWASCOMP).

У организационом раду др Љиљана Петрашиновић-Стојкановић је била начелник Лабораторије за науку о материјалима Центра за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду. У периоду 2002-2007. година била је члан Експертске комисије за материјале и хемијске технологије (сада Матични одбори) Министарства за науку. Била је известилац Министарства за науку и технолошки развој пред комисијом Министарства за избор у звања у периоду 2005-2007. године. Била је рецензент више десетина пројеката технолошког развоја, иновационих пројеката, међународних и билатералних пројеката. Носилац је Награде Института за испитивање материјала Србије.

Има два сина, Милоша и Павла.

ПРЕДРАГ ПЕТРОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2007. године, рођен је 22. децембра 1947. године у Београду, од оца Милисава и мајке Јелице, рођене Сибиновић. Прву београдску гимназију је завршио 1966. Дипломирао је 1971. године на Одсеку за телекомуникације и електронику Електротехничког факултета у Београду. Докторирао је на истом факултету 1983. године из области дигиталног преноса преко постојећих мобилних радио-уређаја.

Од 1972. године ради у Истраживачко-развојном институту Електронске индустрије (сада ИРИТЕЛ-у). Био је заменик председника Управног одбора ИРИТЕЛ-а, председник Научног већа и директор Института ИРИТЕЛ, а од

2007. године је извршни директор за научно-истраживачки рад и за радио-комуникације. Изабран је у звање научног саветника 1994. године. Објавио је 150 научних и стручних радова од којих 57 у иностранству. При том је аутор-коаутор 7 монографија, односно стратешких пројеката и студија националног значаја. Водио је развој и реализацију преко 80 телекомуникационих и електронских система и уређаја и учествовао на 56 истраживачко-развојних пројеката. Био је ангажован на постдипломској настави на ЕТФ Београд за КТ радио-системе (1985-1991) и на ФТН Нови Сад у оквиру предмета Мобилне радио-везе (1988-1990). За члана Савета за научни рад Оружаних снага СФРЈ је био изабран 1990. године. Дописни члан АИНС је постао 2000. године. Постављен је за председника Савезног експертског тима за телекомуникације 2001. године, а у периоду 2002-2004. водио је експертски тим за развој телекомуникација у Србији. За члана Савета за науку Републике Србије је био именован 2004. године, а од 2003. године је био члан експертске комисије Министарства науке и технолошког развоја Србије за информационо-комуникационе технологије и од 2007. до 2017. године члан Матичног научног одбора за електронику, телекомуникације и информационе технологије истог министарства. Изабран је за заслужног члана Друштва за ЕТРАН 2016. године у коме је био члан извршног одбора, председништва и колегијума. Био је члан Иницијативног одбора "Телеком је наш" 2015. године.

Добитник је изузетно цењеног међународног признања The Institute of Electrical and Electronics Engineers Inc. Vehicular Technology Society 1982 Runner-Up Paper of the Year Award in Communications Technology за рад у часопису IEEE Transactions on Vehicular Technology. Уз то, он је добио награду Привредне коморе Београда у знак признања за докторску дисертацију у школској 1982/1983. години. Резултатима истраживања и развоја у награђеном раду и дисертацији уврстио се у ред пионира и зачетника мобилних дигиталних радио-комуникација у међународним оквирима.

Најзначајнији научни и стручни доприноси односе се на следеће области: мобилне дигиталне радио-комуникације, електронска дејства, радио и ТВ системи, радио-дифузија, обрада сигнала, крипто-техника, модернизација радара старе технологије и софтверски дефинисани радио. Његов међународно признати научни допринос у области мобилних дигиталних радио-комуникација представља оригинално дефинисање техничких карактеристика мобилних радио-уређаја у случају дигиталног FM преноса и на бази тога изведена детаљна компаративна анализа квалитета преноса и перформанси у случају аналогне и дигиталне FM модулације. Врхунске истраживачко-развојне резултате остварио је у креирању концепције и развоју сложених система за електронска дејства у радио-комуникацијама, као и у истраживању метода и реализацији аутоматске класификације радио-сигнала у реалном времену (Награда Електронске индустрије 1988. године). Битно обележје његовог рада и доприноса је изузетна повезаност великог броја научно-истраживачких резултата и одговарајућих практичних реализација, техничких остварења и техничких решења уређаја и система. Већина реализованих уређаја и система прошли су све фазе истраживања, развоја до прототипске партије и серијске производње и налазе се у експлоатацији код различитих корисника (ВС, РТС, МУП, Телеком итд.). Поједина техничка решења приказана су у реномираним међународним публикацијама (Jane's editions) и била су предмет испорука иностраним компанијама и партнерима.

Од 2000. године, нарочито је био запажен његов експертски рад на изради Стратегија развоја телекомуникација и телекомуникационе индустрије у Србији, као и на Закону о телекомуникацијама. Код развоја техничких решења, посебно се последњих година издвајају значајни доприноси у области софтверског радија, модернизације радарских система и услуга инжењеринга у мобилним телекомуникацијама.

Ожењен је супругом Тијаном и има четворо деце: Јовану, Селену, Радоша и Смиљану и 13 унука.

ПЕТАР Б. ПЕТРОВИЋ – Редовни члан АИНС од 2012. године

Биографија: Рођен 22. новембра 1958 у Београду, Србија; Српско држављанство; Ожењен, троје деце.

Професионална адреса: Катедра за производно машинство, Машински факултет, Универзитет у Београду, Краљице Марије 16, 11120 Београд; Телефон: 011 3302435; Fax: 011 3370364; e-mail: pbpetrovic@mas.bg.ac.rs
Приватна адреса: Стеве Тодоровића 13, 11030 Београд

Образовање: 1977 - Гимназија, природноматематички смер; 1982 - Дипломирани машински инжењер, Производно машинство, Машински факултет Универзитета у Београду; 1989 - Магистар техничких наука, Производно

машинство, Машински факултет Универзитета у Београду; 1996 - Доктор техничких наука, Производно машинство, Машински факултет, Универзитет у Београду.

Професионалне позиције: 1982 - Пројектант алатних машина у ЛОЛА корпорацији, Београд; 1984 - Асистент на Катедри за производно машинство, 1998 - Доцент на Катедри за производно машинство, 2003 - Ванредни професор на Катедри за производно машинство - Машински факултет.

Допунске активности и функције: 2004 - Члан Савета за Рачунарски центар Универзитета у Београду, 2010 - Члан Матичног одбора за електронику и информационо-комуникационе технологије, Министарство за образовање, науку и технолошки развој Републике Србије; 2010 - Члан експертске радне групе за израду Стратегије и политике развоја индустрије Србије до 2020; 2010 - Председник одбора за Националне технолошке платформе Академије инжењерских наука Србије; 2011 - Члан Управног одбора Информационо-комуникационе установе: Академска мрежа Републике Србије – АМРЕС; 2012 - Члан експертске радне групе за израду Стратегије образовања Републике Србије до 2020; 2017 - Саветник министра, Министарство за иновације и технолошки развој, Република Србија.

Чланства у стручним асоцијацијама: 1982 - Члан ЈУПИТЕР Асоцијације; 1999 - Дописни члан CIRP асоцијације - International Institution for Production Engineering Research, (Paris), 2000 - Члан IEC (International Electrotechnical Commission), Председник националног комитета 65Б – Мерење и управљање индустријским процесима; 2005 - IFAC Affiliated member – Интернационална федерација за аутоматско управљање; 2007 - Дописни члан Академије инжењерских наука Србије; 2012 - Редовни члан Академије инжењерских наука Србије; 2014 - Члан Борда Euro-CASE у својству представника Академије инжењерских наука Србије (Euro-CASE - European Council of Academies of Applied Sciences, Technologies and Engineering, Paris); 2016 - Члан Извршног одбора (Executive Committee) Euro-CASE, Paris.

Настава: Основне и дипломске академске студије: Кибернетика, Пројектовање обрадних система, Технологија аутоматске монтаже, Мехатронски системи, Управљање и надзор у аутоматизацији производње; Извођењу наставе из предмета Управљачки рачунарски системи на Војној академији Бањица за студенте Службе информационе технологије и Ваздухопловно-техничке службе. Докторске студије: Интелигентна аутоматизација, Мехатронски системи и адаптроника.

Област истраживања: Интелигентни производни системи, Технологија аутоматске и роботизоване монтаже/демонтаже, Роботика, Програмабилни управљачки системи и индустријски софтвер за управљање и визуелизацију индустријских процеса, Вишеккомпонентни сензори силе, Оптронички системи за димензиону метрологију и дигитализацију просторних тела, Кибернетика и математичка теорија општих система, Soft computing, Fuzzy логика и апроксимативно закључивање, Теорија аутомата, Интегрисани микрорачунарски системи, Кибернетско-физички производни системи.

Пројекти и публикације: Руководилац на преко 35 истраживачких и развојних пројеката и потпројеката финансираних од стране Министарства за науку и технологију или индустрије у области производног машинства, индустријског софтвера и информационо-технолозија. Преко 160 техничких стручних и научних публикација, од тога преко 60 у међународним часописима и конференцијама, партиципација у четири мулти-аутор монографске књиге у издању Springer Verlag Co. и World Scientific Publishing Co, две монографије на српском језику.

СЛОБОДАН Д. ПЕТРОВИЋ, редовни члан АИНС од 2007. године. Рођен је 09.05.1950. године у Београду, од оца Драгослава и мајке Гордане, рођене Крстић. Основну и средњу школу завршио је у Београду, са одличним успехом, и носилац је дипломе "Вук Караџић". На Технолошко-металуршком факултету, Универзитета у Београду, завршио је редовне (1969.-1974, смер органско-технолошки), и магистарске студије (1974.-1976, одсек Органска хемија) и докторирао 1984. Био је на студијском боравку у Wageningen-у 1989, Холандија (Agricultural University, Department of Organic Chemistry). У периоду од 1977. до 2015. године, стално је запослен на ТМФ Београд, прошавши сва звања (1977. год. асистент-приправник, 1980. год. асистент, 1984. год. доцент, 1991. год. ванр. професор, 1996. године- редовни

професор), 2016. постао је професор емеритус Универзитета у Београду. Од 1999-2010. године је саветник председника Хемофарма. Држао је предавања из предмета Органска хемија и Хемија природних органских једињења, и Синтеза фармацеутски активних једињења и више разних предмета на последипломским студијама. Ментор је 10 одбрањених докторских дисертација, 10 магистарских и 58 дипломских радова. У свом научном и стручном раду посебно се бавио проучавањем синтезе, структуре и својстава органских једињења, нарочито једињења са амидном везом и фармацеутски активних органских молекула. Радио је и на развоју, оптимизацији и инжењеризацији органско-технолошких поступака, трансферу технологије, анализи утицаја индустријских објеката на животну средину и на заштити индустријске својине (примена иновација у пракси, патенти и сл.) О научном и стручном доприносу може се закључити на основу прегледа више од 900 референци, где се истиче 273 научна рада у часописима (198 радова из категорије М20; број цитата >3900, h-индекс 28). Објавио је истакнуту монографију од националног значаја, 5 поглавља у књигама међународног значаја (М13-3, М14-1) и 10 поглавља у зборницима националног значаја (М45). Коаутор је 68 техничких решења (М82-37) и 18 реализованих патената (2 на међународном нивоу) и више од 50 патентних пријава, више од 100 пројеката, елабората, студија и учесник међународних пројеката (7). Био је водећи истраживач и руководиоца различитих пројеката, фундаменталних и примењених. Аутор је 10 уџбеника или књига. Више пута председник и члан научног и организационог одбора, као и председавајући разних домаћих и интернационалних научних и стручних скупова, и рецензент бројних међународних (више од 15) и домаћих часописа. Добитник је више награда и признања при чему се истиче: 2002 проглашен за проналазача године од стране Савеза проналазача Југославије. Златна медаља на VI Московском салону интелектуалне својине Archimedes 2003. Специјална златна медаља WIPO (World Intellectual Property Organization, Geneva) 2003. за изузетан проналазак. Медаља за изузетан допринос примени науке у индустрији 2003, Српско хемијско друштво и медаља за трајан и изузетан допринос науци, такође Српско хемијско друштво 2019. Орден витеза Тантае Молис и орден заслуга за иновације Tantae Molis, степен командир, од стране ICEPEC A.S.B.L. Институт Европске Заједнице, Брисел 2004. и 2005. у знак признања за постигнута достигнућа у научном истраживању и креативном раду, због значајног броја патената и доприноса у хуманизму, Ордена Grand Prix ICEPEC-а 2008, због примене проналазака у индустрији и трансфера технологије. Награда града Београда за проналазаштво за 2007. годину, Теслина награда за проналазаштво, иноваторство и рационализаштво 2010. године и 2015. године награда Привреде коморе Србије за иновативност и постигнуте резултате у науци.

Од 1992. до 1995. год. био је продекан за научно-истраживачки рад и сарадњу са привредом, а 1992. године председник Савета ТМФ-а. Члан је Председништва Српског хемијског друштва од 1997. године, Експерт је Савезног Министарства за науку, технологију и развој из области хемије, хемијског инжењерства и заштите животне средине (од 1993). Члан је уредништва часописа Наука, техника и безбедност, Хемијска индустрија и Acta Periodica Technologica. Члан Управног одбора фирме Прва Искра – Барич (1998-1989 и 1994-1997.), ТМФ (1998-2002.), Управног одбора Хемофарм концерна (2000-2004.) и Савета за науку и технолошку политику Републике Србије (2001.-2003.). Носилац је лиценце одговорног пројектанта технолошких процеса Инжењерске коморе Србије од 2004. године. Председник Комитета за техничке проналаске ICEPEC-а (Брисел, Белгија) од 2005. године. Председник Управног одбора Акредитационог тела Србије од 2006.-2010. године.

БОРАН ПЕТРОВИЋ, редовни члан АИНС од 2004. године, (а дописни од 2000.) рођен је 20.12.1954. у Београду. Дипломирао је на Електротехничком факултету Универзитета у Београду, Одсек техничка физика, (1978), где је и магистрирао (1980). Докторску дисертацију је урадио и одбранио на Аустралијском националном универзитету у Камбери (Australian National University, Canberra) у периоду 1982.-1985. Зоран Петровић је ожењен (Невенка Тодоровић) и има двоје деце (Николу и Катарину).

Запослен је у Институту за физику од 1978. године и то као научни сарадник (1987), виши научни сарадник (1991) и научни саветник (1995). Био је директор је Центра за експерименталну физику Института за физику од 1993 а сад руководи Центром изузетних вредности Центар за Неравнотежне процесе.

Такође је био саветник (руководилац инжењеринга) у МТТ Инфиз од оснивања 1991. до 2001. године. Изабран је за доцента (1991) и ванредног професора (1996) на Електротехничком факултету у Београду и редовног професора (2007) на Физичком факултету у Београду са делом радног времена.

Међународна сарадња се обавља са низом водећих светских лабораторија у области гасних пражњења и примена, а у центре у којима је др Петровић дуже гостовао ради обављања истраживачког рада спадају: Колорадо универзитет и Национални Институт за стандарде и технологије у Болдеру (САД), Одсек за електронику Кеио Универзитета у Јокохами (Јапан), Одсек за електротехнику, Државни Универзитет у Сан Дијегу (САД), Технички Универзитет у Гдањску (Пољска) и Институт за физичку спектроскопију Универзитета "Joseph Fourier" у Греноблу (Француска), Универзитет Алстера Белфаст Северна Ирска.

Од 2000. др Петровић је дописни а од 2009. године редовни члан Српске Академије наука и уметности (САНУ). Члан је Југословенске инжењерске академије од 2000. године. Такође је члан или је био члан научних комитета више међународних конференција (SPIG- Symposium on physics of ionized gases (у два наврата председник), ESCAMPIG- European sectional conference on atoms and molecules in ionized gase, EU-Japan workshop on plasma processing), ICPiG (International Conference on Physics of Ionized gases), International Conference on Gas Discharges, POSMOL...). Добио је: "Никола Тесла" награду за најбоље технолошко решење (1989), три пута награду Института за физику за научни рад (1995, 1998 и 2006), награду Института за физику за велики допринос у науци (2011) и награду Марко Јарић (2005) за изузетне резултате у физици. Добио је награду за најцитиранији рад у часопису Plasma Sources Science and Technology (IOP IF>3) у периоду 1999-2009. Постао је старији члан Америчког друштва физичара (APS-fellow) и добио доживотну дистинкцију изузетног рецензента APS.

Члан је Матичног одбора за физику и председник Савета Истраживачке станице Петница. Био је генерални секретар и потпредседник Друштва физичара Србије. Био је председник комисије за изборе у звања, комисије за израду правилника о изборима у звања, потпредседник националног савета за науку. Зоран Петровић је био 15 година председник Заједнице Института Србије.

Зоран Петровић је до сада објавио 1 књигу, 274 радова у међународним часописима (претежно M21); 100 предавања по позиву на међународним конференцијама и значајан број радова у националним часописима и на националним конференцијама. Према бази Google Scholar укупан број цитата је 8100 а H фактор 45. Под руководством др Петровића је урађено више докторских дисертација (20) и магистарских теза (18).

По комплетирању докторске дисертације др Петровић је основао лабораторију за Гасну електронику коју води више од тридесет година. Др Петровић је водио велики број националних и међународних пројеката од којих је најзначајнији Неравнотежни процеси у плазмама и животној средини који је центар изврности Европске Уније. Све посебне теме истраживања др Петровића имају као заједничку мотивацију унапређење савремених плазма технологија и његови главни доприноси укључују: објашњење негативне диференцијалне проводности, објашњење аномалног Доплеровог ширења линија, објашњење апсолутне негативне мобилности електрона, кинетички ефекти у транспорту електрона и позитрона у гасовима, пресеци за расејање и транспортни коефицијенти за електроне, позитроне, негативне и позитивне јоне и брзе неутрале у низу гасова, предлог нагривања брзим неутралима, интерпретација и квантитативно моделовање секундарне емисије електрона у гасним пражњењима, кинетика пробоја и реинтерпретација Таунзендове теорије, третман текстила плазмама и многи други. Зоран Петровић је учествовао у развоју низа технологија и производа посебно кроз МТТ ИНФИЗ у области микроталасне технике Његов рад на развоју и одржавању медицинске опреме се одвијао кроз компанију Медицина ТС.

МИОДРАГ ПОПОВИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС), Одељење електротехничких наука, од 2012. године, рођен је 16.07.1948. год. у Врању у учитељској породици од оца Владана и мајке Даринке (рођ. Кнежевић). Гимназију је завршио у Врању 1967. год. као ђак генерације. Дипломирао је на Електротехничком факултету у Београду 1972. год. као најбољи студент у генерацији. На истом Факултету је магистрирао 1975. год. и докторирао 1979. год. На Електротехничком факултету биран је за асистента 1972., за доцента 1981., за ванредног професора 1988. и за редовног професора 1994. год. Ожењен је и са супругом Жељком има сина Владана.

У научноистраживачкој делатности проф. Поповић је аутор је или коаутор преко 200 научних радова из електротехнике и рачунарства, од којих је 30 објављено у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе. Објавио је једно поглавље у монографији у издању познатог издавача Springer-Verlag. Прва група радова посвећена је пројектовању аналогних (пасивних, микроталасних и активних) филтара, где посебно треба издвојити рад који је поводом годишњице IEEE Circuits and Systems Society истакнут као један од највећих доприноса научника из Европе пројектовању филтарских функција са линеарном фазом, а чији су резултати коришћени у конструкцији прве генерације Nokia мобилних телефона. Друга група радова везана је за брзе алгоритме за обраду сигнала. Трећа група радова односи се на дигиталну обраду биомедицинских сигнала, посебно на примену wavelet трансформације у обради и класификацији биомедицинских слика. Неки од ових радова, који су публиковани у водећим биомедицинским часописима, значајно су утицали на истраживања других научника у одговарајућим областима. На крају, четврта група радова се односи на биомедицинска истраживања у областима електроенцефалографије и рефлексне оксиметрије. Радови из ове области нашли су значајну практичну примену и из њих је произашао већи број патената компаније Advanced Brain Monitoring која је финансирала ова истраживања. О иновативности и актуелности научних радова проф. Поповића сведочи и велики број цитата у радовима других аутора (Google Scholar: број цитата 1870, h=18, i10=27, Research Gate: број цитата 1393, h=17).

У наставној активности предавао је велики број предмета и увео у наставу неколико нових предмета из области електронике и обраде сигнала на свим нивоима студија. Био је ментор кандидата за 6 докторских дисертација и члан комисија за одбрану доктората на универзитетима у Подгорици, Скопљу, Нишу, Новом Саду и Крагујевцу. Руководио је израдом великог броја магистарских, мастер и дипломских радова студената. Аутор је седам универзитетских уџбеника из електронике и обраде сигнала, од којих су неки доживели велики број издања. Три уџбеника су биле прве универзитетске публикације на српском језику у одговарајућим областима.

У инжењерско стручном раду руководио је или учествовао у преко 20 истраживачких и развојних пројеката из области обраде сигнала и електронике за домаће и стране наручиоце. Посебно треба нагласити да су научни резултати проф. Поповића нашли и практичну примену, како у стручним радовима самог аутора, тако и у реализацијама других аутора и компанија. На пример, неки резултати из брзих алгоритама за обраду сигнала примењени су у свим телефонским централама произведеним у Србији у последњих 20 година.

У међународној сарадњи је 1983/84. годину провео као Visiting Associate на Imperial College of Science and Technology у Лондону, Велика Британија, као добитник престижне стипендије фондације Leverhulme Trust Fund. Такође је имао више краћих студијских посета универзитетима у Европи, САД и Кини, посебно кроз партнерство у пројектима TEMPUS и ERASMUS+. Дугогодишњи је члан реномираних међународних удружења IEEE и EURASIP. Рецензент је радова у интернационалним часописима: IEEE Transactions on Signal Processing, IEEE Signal Processing Letters, IEE Proceedings: Vision, Speech and Signal Processing, Electronics Letters, као и у свим домаћим часописима.

У организационом раду био је шеф Катедре за електронику (1996-2006), члан Одбора за електротехнику Министарства за науку (1989-91), председник Стручног већа за електротехничке науке Универзитета у Београду (1996-98 и 2000-02). Био је продекан за финансије Електротехничког факултета у два мандата (1987-91), и декан Електротехничког факултета (2007-12). Био је проректор за организацију и финансије Универзитета у Београду (2012-15) и у истом периоду генерални секретар Конференције универзитета Србије. Од 2015. до 2022. године био је члан и генерални секретар Националног савета за високо образовање. Дописни члан АИНС-а је од 2007. године, а редовни од 2012. године. Од Марта 2020. године секретар је Одељења електротехничких наука.

РАДУЛЕ ПОПОВИЋ, редовни члан АИНС од 2018. (отац Богдан, мајка Софија), рођен је у Његошеву (Бачка Топола) 2.10.1933. Основну школу завршава 1945. у Гацку (Република Српска), Нижу гимназију 1948. у Ади, а потом у Вишу гимназију Мостару 1953. Исте године уписује се на Геолошки факултет Техничке велике школе где дипломира маја месеца 1959. Професионалну каријеру започиње у Руднику угља "Врбица" - Гацко 1959. као технички директор, а убрзо и в.д. директора тог рудника. Фебруара месеца 1961. године прелази у Институт за истраживање нуклеарних сировина, касније Геоинститут у Београду. Генерални директор Геоинститута је у периоду 1979-1984. и 2005-2006. Током професионалне каријере радио је на истраживањима руда: U, Fe, Fe-Ti,

Mn, Cu, Zn, Mo, W и племенитих метала

Крајем 1977. одлази на студијски боравак у Француску, где остаје 8 месеци. Докторирао је 1983. на Рударско-геолошком факултету. У звање вишег научног сарадника изабран је 1984, а у звање научног саветника 1989. Учествује на 8 међународних (светских) геолошких конгреса са једним или више научних радова. На предлог организатора 28. конгреса (Вашингтон, 1989). Међународни научни издавачи, међу селектованим радовима, објављују и његов рад, а са 29. конгреса (Кјото, Јапан) организатори му селектују оба рада и објављују у посебној монографији. Учествује и на више других међународних и домаћих научних скупова. Објавио је у домаћим и међународним научним часописима више од 170 научних радова, од којих су 9 научне монографије. Радове је објављивао у САД, Холандији, Јапану, Турској, Швајцарској и Србији затим у градовима где су одржавани светски геолошки конгреси (у времену од 1980. до 2008), као и на другим домаћим и међународним научним скуповима и у већем броју научних часописа. Осим научних радова, написао је више од 70 извештаја и елабората, који се налазе у разним фондовима стручне документације, као и више од 100 разних геолошких програма, пројеката, рецензија научних радова и других написа. Индекс цитираности је виши од 400. Његови научни радови изазивају озбиљну пажњу јер уносе нова сазнања, нове погледе на геолошку, тектонску и металогенетску еволуцију Балканског полуострва, делом и Медитерана.

За време студија 1956. и 1957. г. као студент треће и четврте године, за студентске стручне радове добија најпре другу, а потом и прву награду на Универзитету у Београду. Открио је већи број рудних лежишта, чије се рудне резерве процењују на количине од око 500 хиљада до око више стотина милиона тона руда различитих метала.

Био је у више сазива председник и члан Радничког савета, Научног већа Геоинститута, члан Управе Српског геолошког друштва, Извршног одбора Савеза инжењера Београда, а 1986. председник је Скупштине Савеза геолошких друштава СФРЈ. Делегат Српског геолошког друштва је на 29. и 30. Међународном геолошком конгресу. Био је члан десетак испитних комисија пред којима су брањене докторске дисертације и магистарске тезе на РГФ у Београду. Организује више округлих столова (у оквиру Савеза инжењера Београд) и један научни симпозијум. Експерт је Министарства за развој, науку и животну средину Владе СР Југославије. Током 1998. године био је инострани почасни члан борда Америчког биографског института. Његови биографски подаци налазе се у ABI The Directory of Distinguished Leadership за 1997, у "Ко је ко у Србији" за 1991. 1995. и 1996. годину и у монографији АИНС за 2008.

Руководилац је многобројних пројеката које су финансирани: Комисија за нуклеарну енергију СФРЈ, Министарство за науку и технологију Владе Републике Србије, Фондови за геолошка истраживања Републике Србије и Републике Македоније као и Влада Републике Турске и Либије.

Радуле Поповић је носилац Повеље српског геолошког друштва 1991, Захвалности за допринос развоју СГД, 2014, а Академија инжењерских наука Србије додељује му повељу „Проф. др Димитрије Антула“ за врхунска инжењерска остварења у геологији, 2015. год.

Пензионисан је са 47 година радног стажа 2006. год. Али његове професионалне активности се настављају у својству сватеника у компанијама "Metalfer" из Сремске Митровице (2006-2008) и "Contango", Београд, односно Руднику "Рудник" (2007-2014), где постиже високе резултате на основу којих се проналазе нове рудне резерве обезбеђујући сигурну будућност овом Руднику.

ВЕЉКО ПОТКОЊАК, редовни члан АИНС од 2007. године, пензионисани је редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду, сада запослен на Универзитету Метрополитан. Рођен је 1951. године у Београду, где се и школовао. Дипломирао је 1974. године на Електротехничком факултету (ЕТФ) у Београду. Магистратура и докторат: Вељко Поткоњак је магистрирао 1977. године на ЕТФ. Одбранио је докторску тезу 1981. године из области роботике, конкретније, рачунарског пројектовања робота, такође на ЕТФ.

Каријера: до 2016. био је запослен на ЕТФ у звању редовног професора за област роботике. На ЕТФ је примљен 1975. године, а у звање редовног професора изабран 1995. Током своје наставничке каријере на ЕТФ држао је наставу из низа редовних и последипломских предмета (области механике и роботике). Предавао је и на Електронском факултету у Нишу и Техничком факултету у Чачку. Годину 2000. и део 2002, Др Вељко Поткоњак је провео као гост Националног техничког универзитета у Атини. Исто време предавао је и на American University of Athens. Сада ради на Универзитету Метрополитан. Члан је Српског научног друштва и Академије инжењерских наука Србије.

Научна делатност: објавио је већи број монографија (као аутор или коаутор), књига и научних радова (као и уџбеника): монографије међународног значаја (Springer-Verlag, Kluwer Acad. Publ.) - 3; поглавља у Handbook of Mechanical Systems (CRC Press) - 2; радови у часописима: међународним - 74, домаћим - 5; радови на конференцијама: међународним - 38, домаћим - 37; водио је више научних пројеката и потпројекта (Министарство за науку и технологију РС, ЕУ FP7 итд.).

Стручна делатност: водио је технолошке и иновационе пројекте (преко Министарства и за заинтересоване кориснике); водио је комерцијалне пројекте развоја лабораторијске опреме у области аутоматизације и електричних погона; радио је услуге консалтинга у земљи и иностранству.

Рецензије и евалуације: За часописе и конференције; на пример: IEEE Trans. on RA, IEEE Trans. on SMC, Dynamics and Stability of Systems, Robotics and Autonomous Systems (Elsevier), Intelligent and Robotic Systems (Kluwer Acad. Publ.), Mechanism and machine Theory (IFTOMM)), итд, као и евалуације предлога научних пројеката у земљи и иностранству (ЕУ, Канада, Израел).

Цитираност: 712, h=17, према Scopus-у, без аутоцитата (22. маја 2018.).

Награде: Теслина награда за 1985. годину (у групи од пет научника), Награда града Београда за 2003. (у групи од четири научника) и за 2012, Награда САНУ 2013, награде ЕТРАН-а два пута.

Научно-стручни доприноси: Започео је свој истраживачки рад учествујући у развоју алгоритама за састављање математичких модела робота помоћу рачунара. Из тог периода треба истаћи два нова алгорита (и софтверска решења), један базиран на Лагранжевим једначинама и други на Апеловим једначинама. Следећи корак у разради динамике робота био је увођење ограничења на кретање завршног уређаја и извођење одговарајућих динамичких модела. Ово је такође био потпуно нов резултат. Даље је следило учешће у изучавању контактних задатака са динамичком околином. Сваки корак завршен је формирањем одговарајућег софтвера. Истраживања динамике робота, укључујући њихове погонске системе, водило је развоју концепта, алгоритама и програмског решења за рачунарско пројектовање робота. Развој CAD система значајан је по томе што је урађен 1985. године, далеко пре других истраживачких центара (Универзитет у Токију следио је ова истраживања и завршио свој систем тек 1993. године). Рад на проблемима редувантних робота резултирао је разрадом концепта дистрибуираног позиционирања који, користећи биомеханичке аналогije при планирању кретања, омогућава већу флексибилност у коришћењу робота. Даља разрада „човеколиког” понашања робота водила је ка упоредној анализи понашања биомеханичких и роботских система у карактеристичним људским и роботским задацима. Истраживања у области тзв. активних система довела су до формулисања оригиналног концепта система са променљивом геометријом. Развој општег модела динамике човеколиког робота омогућио је симулацију произвољних кретања. Следило је учешће у европском пројекту антропомиметичког робота и развој puller-follower концепта за управљање попустљивим антагонистичким погонима. Концепт и реализација виртуелних лабораторија заснованих на динамичким моделима омогућили су 'учење на даљину' у области техничких наука.

ЖИВОЈИН Б. ПРАШЧЕВИЋ, редовни члан АИНС од 2004. године, секретар Одељења грађевинских наука, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду (ГФУБ) у пензији, рођен је 1. 12. 1940. у Слатини, Даниловград (Црна Гора), од оца Богдана и мајке Мируне, рођене Маликовић. Дипломирао је на Одсеку за конструкције ГФУБ 1965. год. Магистарске студије је завршио на овом факултету 1973. и одбранио докторску дисертацију 1979.

После завршене средње техничке школе 1959. и у току студија, радио је две године као техничар на градилиштима у Подгорици и Београду и у Војно-техничком институту у Београду. Био је професор Грађевинске техничке школе у Београду 1966. - 1970. Године 1970. изабран је за асистента на Саобраћајном факултету у Београду. На ГФУБ запослио се 1971. год. као асистент на Катедри за организацију и технологију грађења. За доцента је изабран 1980, за ванредног професора 1987. и за редовног професора 1994. Од 1987. до 2006. обављао је дужност шефа ове катедре. Био је продекан ГФУБ од 1983. до 1987. и декан од 1998. до 2000. Пензионисан је 2006. Провео је 1975. четири месеца на студијском боравку у Истраживачком центру Асоцијације за цемент и бетон у месту Слау код Лондона, а од 1980. више пута је био на краћим и дужим студијским боравцима у Имperiал колеџу науке, технологије и медицине Лондонског универзитета.

Дописни члан Инжењерске академије Југославије је од 1999, а редовни од 2004. Од децембра 2002. обавља дужност секретара Одељења грађевинских наука. Члан је Савеза инжењера Србије, Друштва грађевинских конструктора, Друштва за пројектни менаџмент и Инжењерске коморе Србије и уређивачког одбора часописа „Изградња“. Учествовао је у организацији више домаћих научно-стручних скупова и три интернационалне конференције. Заслужни је члан Југословенског друштва грађевинских конструктора и Савеза грађевинских инжењера и техничара Србије. Одликован је орденом рада са златним венцем и добитник повеље СИТС поводом 150 година постојања. Ожењен је и отац две кћерке које су професори Универзитета у Београду.

Поред наставе на основним и последипломским студијама на Грађевинском факултету у Београду, држао је наставу на основним и последипломским студијама на већини грађевинским факултетима и одсецима бивше Југославије. Као наставник и дугогодишњи шеф Катедре за менаџмент и технологију грађења дао је видан допринос унапређењу и осавремењавању наставе и научно-истраживачког рада и развоју ове катедре. Био је члан комисија за оцену и одбрану 54 магистарских теза и 32 докторских дисертација на грађевинским факултетима у Београду и другим грађевинским факултетима, Факултету организационих наука у Београду, Правном факултету и Шумарском факултету у Београду. Био је ментор у изради 30 магистарских теза и 19 докторских дисертација. Под његовим руководством је урађено и одбрањено више од 700 дипломских радова на факултетима на којима је предавао. Његова активност припада менаџменту и технологији грађења, операционим истраживањима и теорији бетонских и висећих конструкцијских система. Из ових области је објавио 128 радова, који су публиковани у домаћим и међународним публикацијама и зборницима радова са научних и стручних скупова. Већи број од ових радова су цитирани од стране домаћих, и иностраних аутора. Коаутор је два универзитетског уџбеника, аутор једне монографије и коаутор три средњошколска уџбеника. Руководио је израдом два научна пројекта и једног потпројекта. Учествовао је и руководио израдом више од 40 студија и пројеката за објекте, од којих неки спадају у велике и капиталне пројекте.

Учествовао је у изради пројеката за авионе на Аеродрому Београд, Комплекс пливачких базена у Сплиту, Спортску дворану у Чаковцу, две индустријске хале у Севојну и Ужицу, Пословно-стамбени комплекс у Сочију (Русија) и друге. Учествовао је и руководио израдом више пројеката из организације и технологије грађења за разне врсте енергетских, пословних и стамбених објеката. Развио је више рачунарских програма, а са својим сарадницима је организовао и држао предавања на више стручних семинара за иновацију знања инжењера из праксе. Био је придружени члан Комисије за стабилност конструкција Евро-интернационалног комитета за бетон, члан и председник Републичке Комисије за лиценце грађевинских фирми, члан Републичке комисије за техничку контролу пројеката, члан, а сада председник Републичке комисије за полагање стручних испита за грађевинске инжењере.

МИЛА Ђ. ПУЦАР (рођена Миљанић) редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2018. године, научни саветник Институт за архитектуру и урбанизам Србије (ИАУС)

Рођена је 30.11.1946. године у Нишу. Основну школу и гимназију завршила је у Београду и дипломирала на Архитектонском факултету у Београду 1971. године. Магистрала је 1988. године у Центру за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду са темом "Утицај биоклиматских параметара на уштеду енергије у пројектовању стамбених насеља". Докторску тезу са темом "Параметри планирања и пројектовања застакљеног простора као елемента биоклиматске архитектура" одбранила је 1999. год. на Архитектонском факултету. Стручни испит је положила 1975. године. Има

лиценце за урбанистичко планирање (бр. 200 0079 03), пројектовање (бр. 300 0340 03) и лиценцу оговорног инжењера за енергетску ефикасност зграда (бр. 381 0022 12) Инжењерске коморе Србије.

Од 1971. до 1975. радила је у Бањалуци у пројектном бироу као самостални пројектант. Након тога је радила у Институту за системе планирања и управљања ЦАППСУ у Београду као истраживач и пројектант. Од 1980. радила је у Институту техничких наука САНУ као истраживач и пројектант. Од 1994. ради у Институту за архитектуру и урбанизам Србије, где добија научно звање научни саветник и стручна звања водећи планер и пројектант. Од одласка у пензију 2013. до данас ради у овом Институту као стални спољни сарадник. Од 2010. до 2016. била је председник Матичног одбора за саобраћај, урбанизам и грађевинарство Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Добитник је више награда и признања од стране стручних и научних институција.

Наставне активности: Од 1985. учествује у настави као гостујући предавач (Архитектонски факултет у Београду и Нишу, Међународна летња школи International Workshop Information and Technology Transfer on RES, Љетњој школи урбанизма (Шипово, Тара, Крушевац) и Летњој школи у Бачу. Држала посебне предмете на Пољопривредном факултету у Београду и Архитектонско-грађевинском факултету у Бањалуци, где је на последипломским студијама предавала "Биоклиматску архитектуру". Држала је посебне предмете на мастер и докторским студијама у Подгорици и Нишу. Била је ментор/коментор на изради већег броја докторских и магистарских теза и члан бројних комисија за одбрану магистарских и докторских теза на више факултета.

Научноистраживачка делатност: Мила Пуцар се бави истраживањем у областима: енергетске ефикасности и примене обновљивих извора енергије у зградарству, биоклиматке архитектуре и урбанизма, заштите животне средине, одрживог развоја градова, нових методолошких модела за успостављање отпорних градова итд. Била је руководилац већег броја националних пројеката. У међународним часописима је објавила 20 радова, од тога 9 радова у врхунским међународним часописима. Ови радови су цитирани преко Scopusа 158 пута, преко ISI/Web of Science 69 пута, а преко Google Scholar 609 пута. Аутор је 3 патента и коаутор још 13. Држала је 37 уводних предавања или предавања по позиву. Аутор је монографије "Биоклиматска архитектура-застакљени простори и пасивни соларни системи", ИАУС, 2006. Коаутор монографија: "Биоклиматско планирање и пројектовање - урбанистички параметри", Завет, 1993 „Одрживи развој туризма у Европској унији и Србији“, ИАУС, 2011. На међународним скуповима учествовала је са 115 радова. Аутор/коаутор је 10 националних монографија, коаутор једне међународне монографије и шест поглавља у међународним монографијама. Један је од аутора/коаутора поглавља у 31 монографији националног значаја. У домаћим часописима је објавила 21 рад, самостално или са коауторима. Један је од аутора 57 техничких решења и студија. Учествовала на 23 научно-истраживачка пројекта као члан тима, руководилац потпројекта или руководилац пројекта. Члан је међународних и домаћих научних асоцијација. Главни и одговорни уредник је часописа Архитектура и урбанизам (издање ИАУС), члан редакције часописа Spatium (издање ИАУС).

Инжењерско стручни рад: Учесник у изради више просторних, регионалних, планова детаљне регулације и генералних планова. Аутор/коаутор 37 идејних и главних пројеката и 18 изведених објеката. Учествовала на 9 архитектонских конкурса и добила 8 награда. Радила је на преко осамдесет програма, пројеката, и планова. Изведен је већи број стамбених и јавних објеката које је пројектовала као самостални пројектант или пројектант-сарадник. Под руководством академика Бранка Жежеља и Милана Пајевића радила је на развоју монтажног СИСТЕМА 50, у коме је пројектован и изведен велики број објеката готово у свим републикама бивше Југославије.

МИЛЕНКО ПУШИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука од 2015. године, редовни професор Рударско геолошког факултета Универзитета у Београду, у пензији од 2016. године.

Рођен је у Новој Пазови, 29.04.1951. године. Основну школу и гимназију је завршио у Сремској Митровици. Уписао Рударско геолошки факултет у Београду, Смер за хидрогеологију, који је завршио 1976. године. Магистрирао на Грађевинском факултету у Београду, 1983. године, а докторирао на Рударско геолошком факултету (РГФ) у Београду, 1990. године, на тему вештачког обнављања подземних вода дубоким бунарима.

Цео радни век је провео на Рударско геолошком факултету у Београду, Департману за хидрогеологију: од 1976. године, као асистент приправник, асистент од 1984, доцент од 1991, ванредни професор од 1997, и од 1999. године као редовни професор.

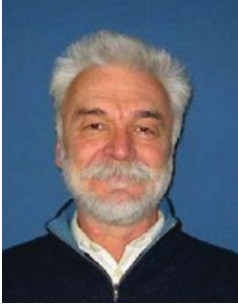
У наставној активности је предавао предмете из области струјања подземних вода (хидраулика са хидрологијом, хидраулика подземних вода, динамика подземних вода, водозахвата, хидраулика бунара) на редовним и докторским студијама. Био је ментор, или члан комисије у неколико десетина дипломских радова, као и неколико магистарских и докторских теза. Аутор је четири уџбеника. Учествовао у процесу прве акредитације наставних програма Рударско геолошког факултета. Од 2012. па до пензионисања (2016.), комплетну наставу је изводио уз помоћ програма Moodle, универзитетске платформе. Више година је држао курсеве у истраживачкој станици „Петница“, предавач на Алтернативној академској образовној мрежи, Београд (2001. - 2003.)

У научноистраживачкој делатности доминантно ради у области развоја примене моделирања струјања подземних вода у различитим условима. Коаутор је једне монографије међународног значаја, коаутор 7 поглавља у међународној монографији, коаутор 16 радова, објављених у часописима категорије 20, аутор или коаутор 32 штампана саопштења са међународних скупова, 6 монографија националног значаја, 38 радова у часописима националног значаја, 47 саопштења са скупова националног значаја.

У инжењерском стручном раду, учесник је у изради 7 техничких решења, од тога: два решења везана анализу транспорта материја подземним водама, три решења везана за дефинисање елемената и пројектовање бунара, два решења (софтвери) за интерпретацију података струјања према бунарима.

Најзначајније резултате је остварио у области хидродинамичког моделирања струјања подземних вода, у области водоснабдевања (градови Београд, Панчево, Нови Сад, Суботица, Апатин, северни Банат, Југозападни Срем, Рума, Смедерево, Лесковац, Краљево, Бачка Паланка, Војводина), заштите подземних вода од загађења (Панчевачки рит, Нови Сад, Ковин, Смедерево, Кладово), управљања ресурсима подземних вода (Обедска бара, ВС „Боговина“, Лесковачка котлина), уређења режима подземних вода у приобаљу Дунава (десна обала Дунава од Змајевца до Копачева, устава „Кајтасово“, Стари Костолац, деоница Ковин - Дубовац), одводњавања рудника (ПК „Шикунје“, ПК „Дрмно“, ПК „Суводол“), анализе режима подземних вода у условима изградње и рада хидротехничких и грађевинских објеката (брана и акумулација „Кудош“, насеље „Чукарчка падина“ у Београду, насип „Брза врба“, насип поред Нере, насип поред канала ДТД, црпне станице „Ибрифор“, „Винци“, „Пожежено“, „Ушће Пека“, „Лабудњача“, „Младеново“), коришћење хидротермалних ресурса (Бања Ковиљача, Бања Јунаковић). Једним од значајнијих успеха сматра рад на руднику угља ПК „Дрмно“, где је уз његову помоћ успостављен квалитетан мониторинг и математички модел подземних вода. Последњих година се интензивно бави изучавањем процеса старења и пројектовањем бунара изворишта у алувијалним срединама, посебно на београдском изворишту. Био је саветник генералног директора ЈКП Београдски водовод и канализација (2001. - 2005.). Дугогодишњи је сарадник (практично од дипломирања, 1976. године) у Институту за водопривреду „Јарослав Черни“.

Као пензионер се посветио више животу у природи, одржавајући и даље сарадњу са Институтом „Јарослав Черни“.

ДРАГАН Г. РАДОЈЕВИЋ, редовни члан АИНС од 2015. године. Рођен је 1947. године у Оцацима отац Гавро Радојевић, мајка Олга, рођена Аранђеловић. Основну школу и гимназију завршио је у Врбасу. На Електротехничком факултету у Београду је дипломирао 1971 године на одсеку Техничка физика са аутоматиком, магистрирао 1978 и докторирао 1993 године на смеру Теорија управљања системима. Године 1991. био је на усавшавању на Rutgers State University of New Jersey, САД.

Од 1972. Године ради у Институту „Михајло Пупин“ у Београду. До 1989. године у Одељењу за системске анализе његове главне области интересовања су: Моделовање динамичких система и временских низова.

Оптимално управљање (динамичко програмирање) и теорија диференцијалних игара (Парето, Неш и Стаклеберг стратегије). Суоснивач је Групе за инжењерство знања у оквиру Лабораторије Аутоматика ИМП у којој је радио од њеног настанка 1989. године. Од 1993. године руководи Одељењем за интелигентне системе настале трансформацијом ГРИЗ-а. Главна делатност ОИС је примена и развој рачунарске интелигенције засноване на методама меког рачунарства (Soft Computing). ОИС је једно од првих у домену инжењерских наука у тадашњој Југославији у погледу примене и развоја метода меког рачунарства.

Међу новије главне резултате Драгана Радојевића како са теоријске тако и практичне стране убрајају се: Генерализовање и логичка интерпретација фази мера увођењем немонотоних 0-1 мера (структуре логичких формула на симболичном нивоу) и генерализовање дискретног Шокеовог (Choquet) интеграла. Реализација Интерполативне Булове алгебре (ИБА) прве реално-вредносне реализације коначне Булове алгебре. ИБА омогућује директну кохезивну генерализацију теорија заснованих на класичној Буловој алгебри. Реализације ИБА су: Кохезивне више-вредносне логике, Кохезивна теорија фази скупова, Кохезивна теорија фази релација (интерполативни графови, интерполативне преферентне структуре у теорији одлучивања исл.). ИБА је примењена за: генерализацију теорије вероватноће – неадитивна вероватноћа, генерализовану анализу поузданости система, закључивање на основу података, нове методе класификације и дијагностификовања итд. На Факултету Организационих Наука одбрањено је 4 и у фази одбране је 6 доктората заснованих на примени ИБА.

Драган Радојевић је објавио преко 200 радова, од чега преко 100 у поглављима међународних научних монографија, у међународним научним часописима и у зборницима међународних конференција.

У периоду 2002-2015 био је председник Нучног већа Института Михајло Пупин и члан је више научних и стручних организација: IEEE, EUSFLAT, EUROFUSE – EURO Working Group on Fuzzy Sets, SOCOIS, ЈУПИС, Интернационалне академије информациологије (International Informatization Academy - IIA) са седиштем у Москви. Био је Секретар Европске организације за фази логику EUROFUSE у претходном сазиву. Од 2004 године је председник ДОПИС-а Друштва за Операциона Истраживања, вишегодишњег члана европске EURO и светске IFORS. Члан је редакције часописа YUJOR. Члан је програмског одбора: EUROFUSE, SYM-OP-IS-a.

Држао је више предавања по позиву на националним и међународним скуповима. Руководио је и учествовао је на више пројеката који су финансирани из републичког и савезног фонда за науку као и на пројектима који су рађени за индустрију и привреду.

Ожењен је има две ћерке и једну унуку - Катарину. Супруга Душанка је правница а ћерке Ана и Ива су дипломиране архитекте.

ЉУБИНКА В. РАЈКОВИЋ, редовни члан АИНС од 2018. године, рођена је у Новској од оца Војислава и мајке Марије. Дипломирала на ТМФ-у у Београду на Неорганско-технолошком одсеку, група -Технолошка контрола, као стипендиста Универзитета. Магистарски рад из области хидразинометрије одбранила 1977, а докторски рад из области хемисорпционих метода за пречишћавање воде 1986. године.

Од 1974. радила на Катедри за аналитичку хемију ТМФ-а у Београду где је прошла сва наставна звања, од асистента до редовног професора. Пензионисана 2016. У оквиру наставне делатности држала наставу из предмета Аналитичка хемија, Електроаналитичке методе, Хемијски сензори и Виши курс аналитичке хемије. Аутор је 6 универзитетских уџбеника. Ментор израде 12 докторских дисертација. У периоду од 1987. до 1988. боравила на постдокторском усавршавању на универзитету у Торонту (UofT), где је учествовала у истраживањима из области хемијских сензора. У оквиру међународног пројекта о хемијским сензорима остварила је сарадњу са Универзитетом у Торонту и Државном технолошком академијом из Вороњежа.

Научно-истраживачки и стручни рад у највећој мери је посвећен је изучавању квалитета воде и ваздуха и развоју физичко-хемијских метода хемијске анализе, посебно доказивању, одређивању и уклањању токсичних елемената и једињења из воде и ваздуха. Значајни научни резултати у овој области остварени су у развоју и примени пиезоелектричних сензора. У оквиру заштите животне средине бави се развојем и применом метода за пречишћавање воде као и развојем хемисорпционих материјала за сепарацију, уклањање и анализу токсичних једињења у води. Резултате научних и стручних истраживања објавила је у више од 240 штампаних радова од којих 78 у међународним часописима (34 у водећим међународним часописима: The Analyst, Anal Chim Acta, Fresenius J Anal Chem., J Hazard Mater, Desalination, Carbon, Appl. Surf. Sci, New Biotechnology. Цитираност 1712, према Скопусу од 11.05.2023., h-индекс 21.

Учествовала је као сарадник и руководилац у изради 16 научно-истраживачких пројеката Министарства за науку, технологију и заштиту животне средине, 35 стручних пројеката, елабората и студија у сарадњи са привредним организацијама (ЕПС, Металац, Холцим, УС Стил, Технохемија) и институтима (ВТИ, ИМС, ИХТМ, М.Пупин) и 3 међународна пројекта (Канада, Русија, ЕУ). Објавила је 4 стручне монографије тематски посвећене контроли квалитета, анализи и пречишћавању вода. У примењеним истраживањима објект истраживања били су активни угљенични материјали импрегнисани метало-органским једињењима који фаворизују процесе хемисорпције, а имају бактериостатско дејство при пречишћавању воде и ваздуха. Резултати постигнути у овој области научних истраживања преточени су у патенте (4 патената из области пречишћавања воде и 2 за праћење квалитета ваздуха помоћу пиезоелектричних сензора) и иновације који су допринели изради бактериостатских колона за финално пречишћавање водоводске воде и изради хемисорпционих марамица за пречишћавање ваздуха. У пројектима и студијама разматрани су и експериментално проверени поступци и методе за комплексно пречишћавање воде (посебно арсена и цијанида). У студијама, у сарадњи са ЕПС-ом, разматрани су феномени корозије у електроенергетским постројењима с нагласком на утицај квалитета воде у систему вода-пара, на основу чега су донете препоруке за примену нових технологија обраде воде и примену метода за хемијску анализу и праћење трагова јона који иницирају корозионе процесе. Применом ових метода остварени су услови за поуздан рад постројења и рационалну потрошње воде.

Др Љ.В.Рајковић је рецензент међународних научних публикација, члан је редакционог одбора Удружења за технологију воде и санитарно инжењерство, члан експертског тима АТС-а, више година била је шеф Катедре за аналитичку хемију и контролу квалитета и члан Савета ТМФ-а. Оснивач је и руководилац Центра за технологију воде на ТМФ-у, Београд који ради од 2009. Члан је Српског хемијског друштва (од 1974., заслужни члан од 1998., медаља СХД за изузетан допринос у примени науке у индустрији, 2010.), члан Америчког хемијског друштва (од 1997., с прекидом и у континуитету од 2003. до данас). Почасни професор ВТА у Вороњежу од 1998. Говори и служи се руским и енглеским језиком. Удата од 1974., супруг, др Никола Рајковић, професор ЕТФ-а у Београду; две ћерке, др Владана, дипл. инг. технологије, ванредни професор на ГФ и Мирна, дипл. менаџер; четворо унучади (Петар, Никола, Софија и Олга).

БРАНИМИР Д. РЕЉИН, редовни члан АИНС од 2015. године је рођен 31.08.1945 године у Кикинди, Србија. Дипломирао 1969. године на Електротехничком факултету (ЕТФ) у Београду, одсек за Електронику и телекомуникације. Магистрирао и докторирао на истом факултету из области Синтезе електричних мрежа. Од 1973. године ради на ЕТФ-у у Београду. Изабран за редовног професора 1996. године за област Теорије електричних кола.

У пензији је од 2010. године. У периоду 2010-2013 био је директор Иновационог центра Електротехничког факултета д.о.о.

Октобра 2015. године промовисан је за почасног професора (Professor Honoris Causa) на Универзитету "Tibiscus" у Темишвару, Румунија.

На ЕТФ-у је предавао већи број предмета на основним и последипломским студијама: Теорија електричних кола, Синтеза електричних мрежа, Сигнали и системи, Дигитална обрада слике, Телемедицина, Медицинска информатика, Неуралне мреже, Индексирање и претраживање мултимедијалних садржаја. Основао је Лабораторију за дигиталну обраду слике, телемедицину и мултимедију. Повремено је држао наставу у другим академским центрима: Факултет техничких наука у Новом Саду, Физички факултет у Новом Саду, Технички факултет у Чачку, Електротехнички факултет у Бања Луци, Ваздухопловно-техничка војна академија у Жаркову и на Бањици, Одељење ЕТФ-а у Јагодини, Савезна управа за контролу летова у Сурчину. Имао је интензивну сарадњу са великим бројем факултета и института у иностранству.

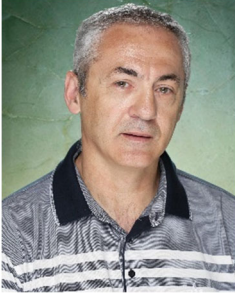
Био је ментор/коментор 12 докторских дисертација (за 3 је био коментор), ментор за више од 20 магистарских теза, и водио је велики број дипломских радова. Написао је 3 универзитетска уџбеника и 2 збирке задатака из Теорије електричних кола, који су штампани у већем броју издања. Био је продекан на ЕТФ-у у три мандата (1994-96, 1996-98, 2000-03) и члан више стручних већа Универзитета у Београду, Матичног одбора за електротехнику при Министарству науке. Био је председник Комисије ЗЦ југословенског завода за стандардизацију, члан је Комитета за националне стандарде из области медицинске информатике, Секретаријата за стандарде при Привредној комори Србије и Комисије за стандарде КС Н040 (Електронске компоненте) при Институту за стандардизацију Србије.

Године 2009. је изабран за дописног члана АИНС, а 2015. године за редовног члана АИНС, Одељење електротехничких наука.

Вишегодишњи је председник огранка за Кола и системе и Обраду сигнала (CAS-SP Chapter) Секције IEEE за Србију и Црну Гору. За свој рад овај огранак је награђиван неколико пута: 2009. године (2009 IEEE Circuits and Systems Society Region 8 Chapter-of-the-Year Award), 2012. године (CAS Award), и 2015. године (2015 Certification - SPS Serbia and Montenegro Chapter). Од 1993. године Б. Рељин је оснивач и организатор двогодишњих симпозијума о примени неуралних мрежа, NEUREL, који су подржани од удружења IEEE. Члан је програмских комитета великог броја конференција, гостуредник више часописа. Одржао је велики број предавања по позиву у земљи и иностранству.

Објавио је преко 700 радова (48 у часописима са СЦИ листе). Цитираност (без аутоцитата и ко-аутоцитата) око 850 пута (више од 200 пута у СЦИ часописима). Индекси цитираности (Google Scholar) су: $h=23$, $i10=55$. Два пута је добио награду за најбољи рад секције за Електрична кола и системе и обраду сигнала на највећој домаћој конференцији ЕТАН (1985. и 1992. године). Добитник је Велике повеље ЕТРАН-а на јубиларној 50-ој конференцији ЕТРАН-а, 2006. године, за изузетан допринос развоју научне и стручне мисли у области делатности ЕТРАН-а. Руководио је и учествовао у низу домаћих и међународних пројеката, где је пројектовао и реализовао већи број техничких решења.

Рецензент је врхунских часописа: IEEE Trans. on Signal Processing, IEEE Trans. on Communications, IEEE Trans. on Instrumentation and Measurement, IEEE Trans. on System, Man and Cybernetics, великог броја домаћих часописа, и члан је уређивачког одбора више часописа. Члан је више међународних и домаћих стручних удружења. У највећем светском удружењу електро- и електронских инжењера, IEEE, је Старији члан (Senior Member) од 2007. године.

ЉУПКО М. РУНДИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (од 2022 године), редовни професор Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду (од 2008), шеф Катедре за историјску геологију (од 2015), Председник Националног комитета Карпато-Балканске геолошке асоцијације (од 2017), члан Одбора за палеофлору и палеофауну САНУ (од 2010), председник Српског геолошког друштва (2004-2008).

У периоду 2003-2004, био је помоћник министра за заштиту природних богатстава и животне средине (Одсек за информационе системе).

Рођен је 13.09.1962. у Врапцима, општина Соколац, Република Српска, БиХ. Основну школу и гимназију завршио у Лозници. Рударско-геолошки факултет у Београду, смер Регионална геологија завршио 1987. године. Следеће године се запослио као асистент-приправник на Рударско-геолошком факултету. Магистарску тезу (1992) и докторску дисертацију (1997) одбранио на истом факултету. На Рударско-геолошком факултету је прошао сва сарадничка и наставна звања у периоду од 1988-2008. За редовног професора изабран је 2008. године, за ужу научну област Историјска геологија.

Проф. др Љупко Рундић предаје неколико курсева на више студијских програма свих нивоа студија на Универзитетима у Београду и Нишу. У протеклом периоду био је ментор и члан комисија за дипломске и мастер радове 76 студената. Ментор 5 магистарских теза и 4 докторске дисертације, члан Комисија за одбрану 8 докторских теза. Иностранци сарадник на пројектима израде 2 докторске дисертације страних студената (Холандија, 2010-2018). Аутор и коаутор 3 универзитетска уџбеника.

Научно-истраживачки рад је у домену стратиграфије и тектонике терцијара и квартара, геодинамичке еволуције Панонског басена и његова обода, микропалеонтологије, палеогеографије, палеоекологије, и др. Објавио је 217 научних и стручних референци у земљи и иностранству (18 радова у часописима са SCI листе, 1 међународна монографија, 2 поглавља у међународним монографијама, 1 национална монографија на енглеском језику, 2 картографска издања (едитор једне геолошке карте Либије). Аутор водича кроз геодиверзитет и природне геолошке феномене града Београда (2010) што представља прву публикацију те врсте у Србији. Члан научних одбора на више скупова у земљи и иностранству, и рецензент у неколико Elsevier научних часописа највише категорије. Његови радови су цитирани више од 570 пута (беу аутоцитата).

Проф. др Љупко Рундић се бави геолошко-инжењерским радовима на пољу истраживања угља и цементних лапораца, путне инфраструктуре, појавама клизишта и другим облицима геохазарда (нпр. анализа геолошке грађе терена на траси моста преко Аде Циганлије, истражавање угља и цементних сировина за потребе ЕПС-а, компаније LaFarge у Беочину, Електропривреде БиХ – рудници Угљевик и Гацко, итд). Међу првима је започео иницијативу да се изгради свест о познавању природних непогода и изради карта геохазарда Републике Србије. Дугогодишњи члан Комисија за процену анализе утицаја радова и објеката на животну средину.

Остварио је међународну сарадњу са универзитетима и геолошким институцијама из Европе и Африке а посебно Холандије, Аустрије, Мађарске, Италије, Румуније и Бугарске. Учесник различитих међународних пројеката и члан струковних удружења (нпр. International Research Group on Ostracods (од 1992), Earth Science Society of Libya (од 2005) и др. Као представник Србије и председник Српског геолошког друштва (СГД) иницирао, а на састанку Савета Европске федерације геолога у Риму 2007. године, реализовао пријем Србије у ту асоцијацију (прва земља пуноправна чланица изван простора ЕУ). Руководилац српске делегације на XX, XXI и XXII конгресу КБГА (Тирана, 2014; Салцбург, 2018 и Пловдив, 2022). Председник Организационог одбора XIV конгреса геолога Србије и Црне горе (2005) и првог Интернационалног симпозијума о Неогену централне и југоисточне Европе (2005). Учесник вишегодишњег пројекта израде геолошке карте Либије (2005-2009) и руководилац на карти Dur al Abraç (1: 250.000).

Говори и пише енглески језик а служи се и немачким и руским. Добитник више награда и признања из области геологије. Ожењен, супруга Сузана је доктор медицинских наука; двоје деце - син Милан и ќерка Андријана.

АЛЕКСАНДАР СЕДМАК, редовни члан Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС) од 2012. године, рођен је 2. маја 1955. године у Београду, од оца Стојана и мајке Матилде. Завршио Математичку гимназију у Београду 1973. Дипломирао на Одсеку за хидроенергетику Машинског факултета у Београду, 1978. Стекао звање магистра техничких наука 1982. на Машинском факултету у Београду. Докторирао на Математичком факултету у из области Механика, 1988. године. Јуна 2021. године изабран за професора емеритуса Универзитета у Београду, на предлог Машинског факултета.

Радно искуство. Од 1979. асистент, од 1990. доцент, од 1995. ванредни, а од 2001. године редовни професор на Машинском факултету у Београду. Од 1999-2002. гостујући професор на Drexel University, USA. Од 2003-2006. помоћник министра за технолошки развој, Министарство за науку, технологију и развој. Од 2006-2009. проректор за међународну сарадњу, Универзитет у Београду. Од 2006-2021. директор Иновационог центра Машинског факултета у Београду.

У наставној активности Машинског факултета у Београду учествује од 1979. као асистент, а од 1990. као наставник. Предавао је Машинске материјале, Технологију заваривања, Нумеричке методе, Механику лома, Интегритет конструкција, на свим нивоима наставе, као и на департману за материјале Drexel University. Учествовао је активно у формирању модула Заваривање и заварене конструкције на Машинском факултету, где предаје неколико предмета на мастер и докторским студијама, као и предмет Биоматеријали на модулу за Биоинжењерство. Ментор 63 докторске тезе, укључујући стране студенте, мултидисциплинарне студије при Универзитету, као и иностране Универзитете (Темишвар, Скопје). Објавио неколико уџбеника.

У научно-истраживачком раду, у области механике лома, интегритета конструкција и науке о материјалима, објавио 157 радова у WoS часописима са преко 2700 цитата, h index=23, 400 радова у осталим часописима, монографијама и конференцијама, укупно преко 750 референци. Био је руководилац више од 10 пројекта националног и 12 међународних пројеката, у оквиру EUREKA, билатералне, H2020, FP7, COSME и Interreg програма. Председник Друштва за интегритет и век конструкција, уредник часописа Интегритет и Век Конструкција (M24, Scopus, eSCI), председник Европског Друштва за Интегритет Конструкција (ESIS), члан редакција и рецензент већег броја еминентних светских часописа у области Механике лома. Главни је организатор Европске Конференције о Лому (ECF22) у Београду, 2018.

У инжењерско стручном раду има неколико оригиналних техничких решења, примењених у индустрији (нпр. РХЕ Бајина Башта), и преко 100 извештаја о техничким пројектима и лабораторијских испитавања Машинског факултета. Учествовао је у решавању бројних проблема у индустрији, укључујући обнову Рафинерије Панчево, односно поправку опреме оштећене бомбардовањем 1999. Члан Жирија града Београда за награду у области проналазаштва од 2006-2014. Лиценцирани инжењер заваривања од стране Европске заваривачке федерације (EWF), један од оснивача курсева за инжењере заваривања у Србији (EWE), члан Управног Одбора ANB, председник испитне комисије за Србију.

У оквиру међународне сарадње отворио бројне краће студијске посете страним универзитетима, посебно кроз партнерство у пројектима TEMPUS, где је био главни координатор HUNTON пројекта, EUREKA, билатералним пројектима са Словенијом, Хрватском, Руминијом, Чешком и Словачком, H2020, FP7, COSME и Interreg програма. Дугогодишњи је члан реномираних међународних удружења ESIS (потпредседник од 2014. године), AWS и ASME. Почасни је професор на Универзитету у Брашову од 2016. године, Италијанске групе за лом (IGF) од 2019. године, а 2017. је изабран за иностраног члана Мађарске Академије Инжењерских Наука. Одржао је вечи број предавања по позиву и семинара (Duke University, Durham, Drexel University, Filadelfija, USA, Tehniska fakulteta Univerza v Maribore, Technical University, Tripoli, Libya, Brasov Univeristy, Rumunija, Miscolc University Madjarska. Добитник је награде Moskovich ESIS TC12 2019. године и Coffin-Manson медаље IGF 2023.

МИЛЕНА С. СИМИЋ (дев. Станојевић), је рођена 1970. године у Шуљковцу, Јагодина. Након завршене средње школе, смер Техничар за примењену екологију, уписала је студије на Пољопривредном факултету у Београду, 1989/90. године на Одсеку за ратарство, где је дипломирала 1994. године. У новембру 1994. године уписала је последипломске студије на Одсеку за заштиту биља, група Хербологија и магистрала 1999. године. На истом факултету је докторирала 2004. године са темом "Сезонска динамика коровске синузије, конкуритивност и продуктивност кукуруза у интегралним системима контроле закоровљености" и тиме стекла академско звање доктора биотехничких наука, област агрономских наука.

Од уписа последипломских студија била је стипендиста Министарства за науку, технологије и развој Републике Србије. Од 1. јануара 1997. запослена је у Институту за кукуруз као истраживач у Лабораторији за корове а од 1. фебруара 2006. је шеф Групе за агроекологију и агротехнику у оквиру Одељења за селекцију кукуруза. Од 27. јуна 2022. Обавља послове заменика директора Института за кукуруз. Научноистраживачки рад др Милене Симић припада, пре свега области заштите биља-хербологији а затим области агротехнике и агроекологије. Значајно је допринела унапређењу истраживања у области технологије и система гајења усева са посебним освртом на област органске производње. Успешна реализација пројеката којима је др Симић руководила обезбедила је неопходну опрему и стручно оспособљене кадрове за осавремењавање и стављање у функцију Лабораторије за агрохемију у оквиру Групе за агроекологију и агротехнику.

У АИНС-у је др Симић 2015. године изабрана за дописног а 2022. године за редовног члана. Организовала је научни скуп „Развојна истраживања и иновације у функцији унапређења пољопривреде и шумарства Србије“, 04.11.2020. Одржала је приступно предавање Принципи и примена система интегрисаних мера за сузбијање корова у усевама, 11.03.2020, на Грађевинском факултету УБ.

Др Милена Симић је објавила 465 научних радова, од чега 1 истакнуту националну монографију, 7 поглавља у монографијама међународног значаја, 2 поглавља у националним монографијама, 55 радова у часописима са СЦИ листе, 12 предавања по позиву на међународним скуповима, 93 рада у националним часописима, 11 предавања по позиву и 111 саопштења на научним скуповима. Коаутор је 9 хибрида кукуруза и приручника „Агротехника ЗП хибрида кукуруза“. Има 302 цитата према SCOPUS бази и h-10. Рецензирала је већи број радова објављених у међународним (49) и националним часописима, као и саопштења на скуповима и била рецензент међународних пројеката (2). За 40 кандидата била је председник или члан комисије за стицање научног звања. Решењем Министарства за науку, технологију и развој Републике Србије, број 06-00-6/2522 од 31. октобра 2012. године, изабрана је у звање научни саветник. Ради стицања нових знања др Милена Симић је обавила специјализацију (Република Чешка) и два студијска боравка (САД и Шпанија) и учествовала на великом броју конгреса, симпозијума и састанка радних група из области проучавања и сузбијања корова. Руководила је пројектима технолошког развоја МНТ РС (2) и била коментор 4 докторске дисертације. Била је национални представник за COST акцију FA0905 (2012-2014), руководилац билатералног пројекта са Републиком Хрватском (2008-2010) и учесник два билатерална пројекта (Хрватска и Немачка). Руководила је експерименталним испитивањима за потребе регистрације ђубрива и пестицида компанија Euro Chem Agro, Syngenta Agro d.o.o, DuPont SRB d.o.o у периоду од 2013. до 2014. године. Данас је руководилац задатка на два HORIZON EUROPE пројекта - Credit vibes, 2023-2025 и Good, 2023-2026.

Добитник је награде Савеза проналазача и аутора техничких решења Београда - Сребрне медаље са ликом Николе Тесле из области нових технологија 2013. и златне медаље 2018. године. Добитник је једне медаље (2018) и пет медаља (2019 и 2021.) са међународних изложби проналазача.

Члан је Европског друштва за борбу против корова (EWRS) од 1997. године и потпредсеник радне групе Одржива употреба хербицида у оквиру истог друштва. Била је члан ГО Херболошког друштва Србије и ГО Друштва за заштиту биља Србије, Српског друштва за проучавање обраде земљишта. Била је члан је уређивачких одбора часописа Acta herbologica и Herbologia (Сарајево, БиХ). Др Милена Симић је активно укључена у реализацију практичне наставе и израду дипломских и мастер радова студената Пољопривредног факултета. Такође учествује у педагошком раду кроз реализацију практичне наставе за ученике Хемијско-прехрамбене технолошке школе у Београду и Геолошке и хидрометеоролошке школе „Милутин Миланковић“ у Београду.

Говори и пише енглески и руски језик. Удата је, мајка двоје деце.

РАДОМИР Д. СИМИЋ, редовни члан АИНС од 1998. године, први секретар Одељења рударско-геолошких наука, редовни професор Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду, рођен је 1939. године у Прокупљу од оца Драгољуба и мајке Станке Ракић. Дипломирао је 1963. године на Рударском одсеку Рударско- геолошког факултета у Београду, где је 1972. године одбранио магистарски рад. Докторску дисертацију је одбранио 1974. године на Политехници у Вроцлаву, у Пољској.

Радио је у Топличким рудницима у Прокупљу и Комбинату Косово, а од 1969. године је на Рударско геолошком факултету у Београду, на коме је 1984. године изабран за редовног професора. Проф. др Симић је био проректор Универзитета, декан Рударско геолошког факултета у Београду. Обављао је

значајне дужности у струковним организацијама: био је председник Савеза инжењера рударства и геологије Југославије и потпредседник Савеза инжењера и техничара Југославије.

Самостално или са другим ауторима, објавио је 20 универзитетских уџбеника, научних и стручних монографија. Има 200 штампаних стручних и научних радова, од чега значајан број у иностранству.

На светским рударским конгресима обављао је значајне функције: на 11. конгресу, одржаном 1982. у Југославији, био је председник конгреса, на 12. конгресу (1984. у Индији), председавао је заседању конгресног округлог стола о образовању рударских стручњака, а на 16. конгресу (1994. у Бугарској) председавао је другој пленарној седници. На пет светских рударских конгреса (Индија, Шведска, Кина, Шпанија и Бугарска) подносио је заједничке главне југословенске реферате, који су писани по позиву и на захтев домаћина.

Осим на светским рударским конгресима, проф. Симић је, са самосталним или заједничким радовима, учествовао на 22 инострана и 54 домаћа, научна скупа. Захваљујући и њему, реч југословенских стручњака се чула на међународним састанцима у Пољској, Мађарској, Бугарској, Јужној Африци, Италији, САД, Русији, Немачкој, Грузији, Канади, Аргентини, Чехословачкој и Јапану.

Био је иницијатор одржавања првих заједничких симпозијума са Пољском, Бугарском, Чехословачком и Совјетским Савезом, на којима је, најчешће, био и председник организационог одбора.

У истраживачком раду проф. Симића издвајају се два периода: пре и после 1984. године. Први карактерише велика активност на развоју површинске експлоатације, коју прате научни и стручни радови, посвећени пре свега усавршавању постојеће рударске технологије. То је истовремено период када проф. Симић учествује у изради преко стотину студија, пројеката и ревизија и веома озбиљно креира укупан развој површинске експлоатације у Југославији.

Од 1984. су доминантна специфична научна истраживања на освајању нове рударске технологије, код које се откопавање чврстих минералних сировина обавља кроз бушотине. У том периоду проф. Симић веома интензивно ради на лабораторијском и индустријском утврђивању битних технолошких параметара бушотинске технологије. Резултат тих истраживања су три студије о непосредним индустријским експериментима за откопавање боксита. Ова решења су први покушаји у светској рударској пракси да се бокситна руда, изузетне чврстоће, откопава кроз бушотине.

Последњих година проф. Симић активно учествује у изградњи фабрике за добијање непрекидног базалтног влакна у Куршумлији уз сарадњу са Украјинском академијом наука.

Истраживачки рад проф. Симића прате значајна домаћа и инострана признања. Рударско геолошки факултет у Београду додељује му повељу „Проф. Б. Миловановић“ за објављене научне радове изузетно високог квалитета из области геолошких и рударских наука. Добитник је и међународних признања за допринос рударској науци: медаље Крупинског, коју додељује Светски рударски конгрес, златне значке Проф. Златаров, коју додељује Федерација научних организација Бугарске и медаље „Заслужан за рударство Пољске“.

Члан је три иностране академије и то: Руске академије рударских наука, Московске геолошко истраживачке академије и Украјинске академије рударских наука. Члан је Научног друштва Србије од 1983. Један је од иницијатора формирања ИАЈ и члан њене Матичне комисије. Оснивач је одељења ИАЈ за рударске и геолошке науке.

ДЕЈАН У. СКАЛА, редовни члан АИНС од 1999. године, редовни професор Универзитета у Београду у пензији, рођен је 1946. г. у Београду. Дипломирао 1970., магистрирао 1976. и докторирао 1980. г. на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду.

Био на специјализацији у Швајцарској 1980.г. и више пута у Немачкој (Институт за истраживање нафте, Clausthal-Zellerfeld) од 1984-1990. Као водећи истраживач и гостујући професор боравио 1990. и 1992/93. на Texas A&M Универзитету (College-Station, Тексас, САД), а посетио и више универзитета у САД у периоду 1995-1999.г. (UCLA, Лос Анђелес, Калифорнија, Washington University, St. Louis, држава Мисури и Texas A&M, Тексас),

где је одржао неколико семинара по позиву. Био професор у Департману за хемијско инжењерство Texas A&M Универзитета у Катару од 2006-2008. г. Након 41 године рада на Београдском универзитету, од децембра 2011. г. био ангажован као саветник у Институту за хемију, технологију и металургију у Центру за катализу и хемијско инжењерство. Пензионисан у октобру 2013. године.

Наставу из области Основа реакторског инжењерства, Пројектовања хемијских реактора, Вишег курса теорије хемијских реактора, Основа органске хемијске технологије и Основа пројектовања држао на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду (од 1970. год.), Технолошком факултету у Лесковцу Универзитета у Нишу, (1983-2000.) и на Технолошком факултету Универзитета у Новом Саду (1973-1978. и 1990-1991.). Наставу из области Механике флуида, Преноса масе и сепарационих процеса и Технологије прераде нафте и гаса изводио у Департману за хемијско инжењерство Texas A&M Универзитета у Катару.

Научну и стручну активност усмерио највећим делом на истраживања у области хемијског и реакторског инжењерства. Био руководиолац и сарадник у више пројеката које је финансирао Министарство за науку и технологију Србије (1991-2017.) у области развоја процеса, опреме и изучавања кинетике процеса органске и неорганске хемијске технологије, развоја процеса под високим притисцима, пре свега, процеса екстракције и сепарације сложених смеша органских једињења, као и развоја каталитичких процеса у органској синтези, усмерених на добијање биогорива.

Објавио је око 150 радова у научним и стручним часописима у свету и земљи, а више од 250 радова саопштио на многим скуповима у земљи и иностранству. Последњи објављен рад је из маја 2018, у часопису Energy Conversion and Management. Цитираност радова које је објавио прелази 3400. Био је уредник часописа Хемијска индустрија (1993-2007.) и иницијатор оснивања и први главни и одговорни уредник часописа Chemical Industry and Chemical Engineering Quarterly (1994-2007.). Оба часописа налазе се на списку SCI листе са IF од 0,45, односно, 0,95 за 2017. годину.

Учествовао као руководиолац или коаутор у реализацији више од 120 пројеката од којих су многи финализовани и представљају значајне индустријске потенцијале у Србији. Последњи пројекат је као руководиолац реализовао у сарадњи са колегама из НР Кине са Универзитета у Вухану.

Посебан допринос дао у реализацији базног инжењеринга постројења за регенерацију коришћених моторних уља, развоју каталитичких процеса у преради нафте и уља добијеног пиролизом уљних шкриљаца (уклањање сумпора, азота и аромата), развоју процеса за производњу финих хемикалија на бази сирћетне киселине (естри), развоју вишефазних реактора специјалних карактеристика, добијању етеричних уља и екстракта из сировина биљног порекла применом класичних метода издвајања и екстракције са угушћеним флуидима (наткритична екстракција). У току деценијског рада на развоју сепарационих процеса применом угљенIV-оксида основао Лабораторију за катализу и сепарационе процесе на Технолошко-металуршком факултету у Београду у којој су реализовани бројни експерименти, заједно са млађим сарадницима, докторантима и магистрантима, у периоду 1991-2017. године.

Председник је Савеза за хемијско инжењерство Србије. Био редован, а сада почасни члан Радне групе за процесе под високим притисцима Европске федерације за хемијско инжењерство (1991-2017.). Својим професионалним и педагошким радом обезбедио је услове за развој и напредовање многих својих сарадника на универзитетима у Београду, Нишу и Новом Саду.

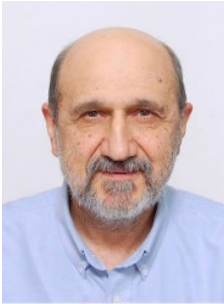
АЛЕКСАНДРА СМИЉАНИЋ је рођена 12.06.1970. у Београду. Завршила је студије на Електротехничком факултету у Београду 1993. године у року као студент генерације на смеру Електроника и телекомуникације. Докторске студије је завршила на америчком Принстон универзитету 1999. године. Докторирала је на тему "Пакетско комутирање са терабитским капацитетима". Два лета у току докторских студија је радила у истраживачким лабораторијама јапанске компаније NEC у Принстону. После завршених докторских студија радила је у AT&T истраживачким лабораторијама у периоду 1999-2004, на пакетским мрежама високог капацитета. Радила је као гостујући професор на Stony Brook University, и на NYU у САД. Од 2004.

Александра је запослена на Електротехничком факултету у Београду, као доцент, 2010. је напредовала у ванредног професора, а 2015. у редовног професора. Од 2005. године била је руководилац 3 пројекта министарства науке, и један компаније Facebook у области пакетских рутера великог капацитета. На овим пројектима су имплементирани нови алгоритми за унапређење функционалности и перформанси Интернет рутера. Александра држи наставу у области Интернет технологија, на основним, мастер и докторским студијама.

Александре Смиљанић се бави истраживачким темама у области Интернет технологија. Предложила је нове напредне алгоритме за прослеђивање и усмеравање пакета у Интернет рутерима. Унапређења су постигнута у погледу: скалабилности, односно капацитета рутера које алгоритми могу да подрже; квалитета сервиса и флексибилности. Публиковала је 24 рада у међународним часописима са Sci листе, од којих су 5 категорије M21a, 11 категорије M21, 6 су категорије M22 а 2 категорије M23. Такође је аутор или коаутор 68 радова на међународним конференцијама, од којих су 8 по позиву, а 3 су награђени. Ови научни радови имају више од 250 цитата, и хиршов фактор 9. Александра је такође и иноватор на 11 међународних патената који су у власништву компанија AT&T и NEC, а прихваћени су у САД, ЕУ, Јапану, и Кини.

Александра држи предавања и вежбе у области Интернет технологија. На Електротехничком факултету у Београду увела је и развила 4 предмета: Основи и примене Интернета, Интернет програмирање, Архитектура свичева и рутера и Програмирање комуникационог хардвера. Такође је предавала предмет Комутациони системе+и, и држала вежбе из више предмета на Принстон универзитету. Водила је као ментор 5 докторских и 5 магистарских теза. Аутор је два уџбеника "Програмирање FPGA Алтериних чипова", и "Основе и примена Интернета".

Александра Смиљанић је била члан техничких комитета већег броја међународних конференција, и уредник међународних часописа високог ранга: IEEE Communication Letters (M21/M22), OSA Journal on Optical Networking (сада JOCN-M21), и IEEE Journal on Selected Areas in Communications (M21). Такође је била рецензент и евалуатор преко 100 FP7 и Horizon2020 европских пројеката. Од 2014, шеф је Одсека за телекомуникације и информационе технологије. Била је организатор међународне конференције IEEE HPSR 2012 у Београду, и Технички је копредседавајући за конференције IEEE HPSR 2014 и 2016 организоване у Канади, и Јапану, респективно. У периоду 2007-2008 била је министар за телекомуникације и информационо друштво Републике Србије. Важнији доприноси које је остварила као министар су следећи: локализација софтвера отвореног кода, организација конференције о FP7 програму, организација државне посете сајму ИТУ Африка, супростављање продаји Телекома Србије, припрема јавног тендера за имплементацију електронске управе, додела стипендија за докторанте у области телекомуникација и информациононих технологија.

ДУШАН СТАРЧЕВИЋ, професор емеритус и редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012, рођен је 16. јануара 1949. године у с. Палача, Хрватска, од оца Бранка и мајке Марије. Завршио је гимназију у Вуковару. На Универзитету у Београду, дипломирао је на Електротехничком факултету 1972. на Смеру за рачунарство и информатику, а магистрирао 1975. Докторирао је на Факултету организационих наука 1983. са дисертацијом из области информационих система.

Од 1972. до 1976. године радио је у Институту Михајло Пупин у Београду, као научни сарадник на пословима истраживања и развоја дигиталних и хибридних рачунарских система. Од 1976. до 1979. године радио је у Интеркоммерц-

Информатици на пословима пројектовања и имплементације рачунарске мреже платног промета СФРЈ. Од 1979. до 1983. био је запослен у Савезној управи за радио везе, Београд, као технички саветник Директора Управе. Од 1983. до 1992. радио је у Институту Михајло Пупин у Београду, прво као технички директор, касније као директор, Лабораторије за рачунарство.

На Електротехничком факултету је 1987. године биран за доцента. Од 1992. па до 2017. радио је на Факултету организационих наука Универзитета у Београду. У звање редовног професора биран је 1999. Више пута биран је за продекана, председника Већа одсека за информационе системе и технологије, председника Већа за докторске студије, шефа катедри за информационе системе и информационе технологије. Формирао је Лабораторију за мултимедијалне комуникације, Иновациони центар за информационе технологије и ИБМ Линукс центар. Директор је Иновационог центра Факултета организационих наука. Био је председник Већа групације техничко-технолошких наука Универзитета у Београду. Био је ментор на осам докторских дисертација.

Четири деценије бави се научно-истраживачким радом у домену рачунарства, и то посебно у пољу дистрибуираних система и рачунарских мрежа, информационих система, телемедицине, мултимедија и рачунарске графике.

Објавио је, као аутор или коаутор, више од 320 библиографских јединица од чега 10 уџбеника, приручника и практикума и једну књигу из области дигиталне економије. Такође, објавио је 16 прилога у међународним монографијама код издавача John Wiley & Sons, Springer Verlag и IGI Global Press. Аутор је 4 прилога у националним монографијама. Едитор је на 2 националне монографије, једном специјалном броју међународног часописа са ISI/WOS листе и 23 Зборника радова са националних конференција. Према Web of Science (Thomson Reuters) извору за последњих 20 година објавио је 39 радова, цитираних 223 пута и са индексом $h=11$. Према Scopus-у публиковао је 61 научни рад, цитираних 422 пута, а према Google Scholar индексу цитираности радови су цитирани 1393 пута.

Реализовао је више од 100 пројеката у области рачунарства. Пионир је у области увођења географских информационих система и великих база података. Пројектовао је и реализовао дигитални модел простора СФРЈ. Руководио је развојем аутохтоног индустријског рачунарског програма ТИМ. Учествовао је у постављању националне мреже платног промета. Развио је RadioCAD, пакет са GIS технологијама за аутоматизовано пројектовање радиовеза (Енергопројект-Ентел, БК Телеком). Са сарадницима развио је ТЕМПО, пакет за визуелизацију и сонификацију EEG сигнала. Током последњих година интензивно ради на пројектима из области комуникације човек – рачунар (HCI), система за учење подржаних рачунаром, мобилног рачунарства, интеграције Интернета и мобилне телефоније, берзанских и брокерских информационих система.

Душан Старчевић добитник је награде Друштва информатичара Србије 2000. године, награде ЕТАН-а за најбољи рад у 1987, награде Универзитета за дипломски рад 1972. Од Југословенског друштва за рачунарство и информационе технологије 2005. године је добио признање за вишегодишњи рад на организовању и одржавању научно-стручног скупа Инфотех. Душан Старчевић је више пута боравио у Сједињеним Америчким Државама, Великој Британији и Немачкој на научном и стручном усавршавању.

Члан је уређивачких одбора међународних часописа YUJOR, IJKSR, COMSIS и JITA. Рецензирао је радове за међународне часописе, као и пројекте у надлежности Министарства просвете и науке. Био је члан Матичног одбора за електронику, телекомуникације и информационе технологије и председник жирија Привредне коморе града Београда за доделу новогодишњих награда за најбоље докторске, магистарске и дипломске радове.

МОМЧИЛО СТЕВАНОВИЋ, редовни је члан АИНС од 2009, редовни професор и научни саветник у пензији,. Рођен је 1935 у Скопљу. На ТМФ Универзитета у Београду, дипломирао 1959. и докторирао 1965.г. Био је на специјализацији у CEN Saclay (Париз,1962-1964), а пост-докторско усавршавање реализовао у АВ Atomenergi Studsvik (Шведска -1966) и у CEN Saclay (1967). Од 1960 до 2006 године радио је Институту за нуклеарне науке Винча. Водио је истраживања групе од 12 сарадника, од којих је половина докторирао, а остали су магистри наука. Паралелно, је предавао предмете из области науке о материјалима и хемијске термодинамике: на Електронском факултету-Ниш (1969-1973); Технолошком факултету-Нови Сад (1975-1982) и на ТМФ-Београд (1996 до 2000). Од организационих послова треба истаћи руковођење научним и развојним макро-пројектима. У периоду од 1970 до 2006 био је: шеф Одељења за керамику (1971-1972), директор Лабораторије за материјале (1974-1975), и помоћник генералног директора Института (1986-1990). Био је члан Научног већа Института, потпредседник Управног одбора Института (1996-2000). Члан је СХД, а у мандату 1974 - 1977 био је председник Комисије за керамику Уније Хемијских друштава Југославије. Члан је председништва националног Друштва за истраживања материјала и члан меународних друштава за композитне материјале: Composite Materials International Community-New Orleans, European Society for Composite Materials од 2012 и American Nano Society . Био је члан Научног одбора "of European Conferences Testing and Standardization".

У првој половини радног века радио је на истраживањима везаним за керамичке оксидне материјале: радијационо оштећење; вискотемпературни процеси транспорта масе и еволуције микроструктуре, нестехиометрија оксида урана, термодинамика равнотеже течно и чврсто – пара, прмењујући успешно на равнотежу чврсто - пара методологију која се користи при описивању равнотеже течно - пара. У другој половини радног века бави се проучавањем композита континуална влакна/полимерна матрица. Увођењем стандардних метода тестирања континуалних влакана, преимпрегната и композита карбонска влакна/епо-кисидна матрица, засновао је код нас тестирање влакнима ојачаних полимерних композита стандардним методама и проблематику проучавања механичког понашања ових композитних конструкционих материјала,. Радио је на проучавању феномена и ефеката у овима (нелинеарна еластичност, ивични и ефети величине димензија, ефекти зрачења, апсорбоване влаге и температуре, примена метода механике лома и наноиндентације, анализа чврстоће, процеси и феномени иницирања и простирања лома, микрофрактографска анализа).

Најзначајнија у првој половини радног века су достигнућа истраживања синтерованих оксида: ефекти неутронског зрачења, процеси транспорта масе и описивање равнотеже парно–кондензовано стање. Достигнућа друге фазе истраживања су резултати проучавања: нелинеарне еластичности карбонских влакана, утицаја ивичних ефеката на чврстоћу ламината, ефеката зрачења на композите, посебно на жилавост деламинације и податке из тестова наноиндентације. Допринос од инжењерског значаја је увођење 22 стандардне методе тестирања карбонских влакана, препрега и композита, при доношењу ЈАС стандарда.

Признање му је плакета Института Винча додељена за 25 најеминентнијих сарадника Института (од више од 1000 сарадника) прилоком прославе 50-те годишњице оснивања Института.

Стевановић је публиковао: преко 200 научних и стручних радова: 6 универзитетских удзбеника, од којих су 2 националне монографије. Од научних радова 7 је публиковао у интернационалним научним књигама и монографијама, 48 у интернационалним журналима и 38 (укључујући 11 пленарних или радова по позиву) у просидингсима интернационалних конференција.

Ожењен је супругом Бригитом, има сина Ненада (Др Електронике), кћи Ладу (Др Антропологије) и 3 унука: Ану 20, Мартина (7) и Милу (4).

БИЉАНА Д. СТОЈАНОВИЋ, редовни члан АИНС од 2004. године, редовни професор (у пензији) Универзитета у Београду, научни саветник и заслужни научник, рођена је у Загребу, од оца Душана Орешчанина и мајке Ђурђице, рођене Хаџић. Технолошко-металуршки факултет-ТМФ Универзитета у Београду завршила је 1964. Магистрирала је на Електронском факултету Универзитета у Нишу 1974. а докторирала 1977. на истом факултету. Од 1964-1970. радила је у "Електронској Индустији"-ЕИ Ниш (Београд), 1970-1990. у Војнотехничком Институту КоВ, Београд, 1990-1991 на Факултету за хемију Универзитета у Приштини, а од 1991-2009 у Центру за Мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду, сада Институту за мултидисциплинарна истраживања. У звање вишег научног сарадника изабрана је на ТМФ 1985, а 1990. у звање ванредног професора. У звање научног саветника изабрана је на ТМФ 1994. А 1996. изабрана је у на ТМФ у звање редовног професора. 2008. је изабрана у заслужног научника, сагласно тадашњем Закону о научно-истраживачком раду. Носилац је Ордена са сребрним мачевима и више плакета, похвала и награда. Секретар је Одељења са технологију, метаургију и науку о материјалима ОТМН АИНС.

У овире наставне активности и међународне сарадње предавала је већи број предмета, као "Хемијску технологију", "Науку о материјалима", "Синтероване електронске материјале", "Високотемпературне процесе", "Керамичке материјале" и "Фероелектричне материјале". Била је ментор 8 дипломских радова (СФРЈ, Србија, Бразил, Француска), 16 магистарских теза (СФРЈ, Бразил, Француска, Јапан), као и 23 докторских дисертација (СФРЈ, Србија, Бразил, Словенија, Шпанија). Учествовала је у већем броју комисија за одбрану магистарских и докторских теза. У периоду 1999-2006. и 2013-2019 била је ангажована као професор по позиву на УНЕСП- Институт за хемију, Сао Пауло-Аракавара, Бразил. Држала је настави на Техничком факултету Универзитета у Мар дел Плати, Аргентина (2000), Универзитету Карлос трећи, Мадрид, Шпанија (2001), Факултету за индустријску керамику (2002), Лимож, Француска, Универзитету "Тор Вергата", Рим, Италија (2003, 2007), Кеио Универзитету, Јокохама, Јапан (2004) и међународној последипломској школи, ИЈС, Љубљана, Словенија (2015-2019). Сагласно CAPES програму "Наука без граница" држала је наставу и водила истраживачке програме сарадње Бразила и Србије (2014-2018).

У научноистраживачкој делатности ради у области материјала за примену у електроници са посебним акцентом на синтезу, структуру, својства и примену наноструктурних керамичких материјала. Објавила је 3 књиге (на енглеском), 2 монографије (2 на српском са преводом на енглески), 8 поглавља у књигама (на енглеском), као и едитор 2 књиге (на енглеском). Публиковала је преко 280 научних радова у реномираним међународним часописима са SCI листе, преко 200 извода или скраћених радова у Зборницима са конференција, а по позиву је одржала преко 25 уводних предавања на међународним скуповима. Радови су цитирани преко 4700 пута. Члан је више научних одбора међународних конференција. Стални је рецензент угледних научних часописа (Ceram. Inter, JALCOM, Mat.Chem.Phys, PAC, etc). Члан је више научних удружења. Учесник је у већем броју пројеката Министарства МПНТ, пројеката из програма ФП6 и 7 и других пројеката (6 COST, 9 тематских латиноамеричких пројеката, 2 са привредом). Повремено је рецензент пројеката са Европску комисију науке.

У инжењерско- стручном раду аутор је око 70 оригиналних техничких решења и 5 патената. Члан је неколико међународних стручних удружења (Српско хемијско друштво, ЕТРАН, Српско друштво за керамику и керамичке материјале, ECeRS, Brazilian Materials Association-MAB, Latino-American Materials Association-CMAA, Int. thermoanalytical Association-ICTA, Balkan Society of Chemistry, Glass and Ceramics).

У организационом раду била је COST национални координатор од 2006. до 2014. и представник Србије у Комитету високих представника CSO COST у Бриселу, Белгија. Стални је члан више организационих одбора научних конференција. Секретар је Одељења за технологију, металургију и науку о материјалима АИНС и координатор Међуодељенског Одбора за међународну сарадњу АИНС. Члан је Председништва АИНС. Представник је АИНС у CAETS.

МИЛИЋ СТОЈИЋ, редовни члан АИНС од 2000. године, редовни професор Електротехничког факултета у Београду, рођен је 27. 02. 1940. године у Ужицу од оца Радоја и мајке Косаре, рођене Церовић. Основну школу и гимназију завршио је у Ужицу. Уписао се на Електротехнички факултет у Београду 1958. године, где је дипломирао у јануару 1963. и затим магистрирао и докторирао 1965. 1967, респективно. Ожењен је, супруга Радмила, синови Радоје и Ђорђе и кћи Борјана сви су дипломирани инжењери електротехнике.

Од фебруара до октобра 1963, радио је у Институту за нуклеарне науке у Винчи, а затим на Електротехничком факултету у Београду, где је биран за асистента, доцента, ванредног професора и редовног професора 1963, 1969, 1975, и 1980, респективно. У три изборна периода био је шеф Катедре за аутоматику на

Електротехничком факултету, председник Стручног већа за електротехнику на Универзитету у Београду, председник Већа давалаца услуга при Министарству за науку Републике Србије. У три наврата провео је неколико месеци на Универзитету у Бирмингему на заједничким истраживачким програмима.

Био је главни уредник Публикација Електротехничког факултета, серије ЕТА, главни уредник часописа Scientific Review, гласила Научног друштва Србије, ванредни уредник часописа Automatica, International Journal of IFAC, и члан уредничких одбора више домаћих научних часописа. Био је научни организатор више од 20 конференција ЕТРАН-а и у два изборна периода био је председник Друштва за ЕТРАН, чији је сад почасни председник. Био је члан програмских одбора и организатор неколико међународних и домаћих научних конференција. Редовни је члан Научног друштва Србије и Инжењерске академије.

За научне и стручне доприносе добио је Орден за војне заслуге (1968), Октобарску награду Београда (1980) за изванредне доприносе у техничким наукама, Награду Међународне конференције IFIP (1970) за најбољи рад на Конференцији, три годишње награде ЕТРАН-а (1973, 1981. и 1990) за најбоље радове на конференцијама, награду „Професор Бранко Раковић“ (1993) за најбоље радове публиковане у међународним часописима, награду „Никола Тесла“ за изузетно научно достигнуће, Велику повељу Друштва за ЕТРАН, велику повељу Универзитета у Нишу и више повеља, плакета и захвалница универзитета и научних организација.

Одржавао је предавања на редовним и постдипломском студијама на свим електротехничким факултетима у Србији и Републици Српској, на три машинска факултета у Србији, на Вишој војној академији и неколико предавања по позиву на домаћим и иностраним конференцијама и универзитетима у иностранству (Енглеска и Русија). Аутор је два уџбеника и три монографије на српском, енглеском и руском језику. Његови уџбеници Системи аутоматског управљања (10 издања) и Дигитални системи управљања (5 издања) служе су као стандардни уџбеници за област аутоматике на електротехничким факултетима претходне Југославије и Србије. Професор Стојић је пројектовао и опремио две изванредне истраживачко-студентске лабораторије: Лабораторију за аутоматику на Електротехничком факултету у Београду и Лабораторију за управљачке системе у ваздухопловству у Вишој ваздухопловно техничкој војној академији Војске Југославије.

Области научног рада професора Стојића су теорија стабилности и осетљивости динамичких система, дискретне трансформације, дигитални системи управљања и микропроцесорско управљање индустријским процесима и електромоторним погонима. Објавио је преко 180 научних радова од чега 66 у реномираним међународним часописима и на међународним научним конференцијама. Редовно је цитиран у радовима, дисертацијама и књигама домаћих аутора, а његов индекс цитираности (CI) у радовима страних аутора је 117. Руководио је са преко 20 магистарских радова и 12 докторски дисертација: осам на Електротехничком факултету у Београду и по једним Електроском факултету у Нишу, Електротехничком факултету у Загребу, машинском факултету у Крагујевцу и Техничком факултету у Чачку.

Професор Стојић је дао више техничких остварења у пројектима ресорног министарства за науку, самосталних института, привреде и Војске Југославије. У три петогодишња периода руководио је стратешким пројектом Електронски системи мерења и управљања са 9 потпрјеката из целе земље. Наводим само остварења за која је добио јавна признања: Орден за војне заслуге за пројекат и реализацију симулатора командно вођене ракете земља-ваздух, јавно признање за пројекат подешавања параметара регулатора на блоку-котлу 320 MW Термоелектране „Никола Тесла“, Теслину награду (заједно са професором Слободаном Вукосавићем) за пројекат и реализацију микропроцесорски управљаног позиционог сервомеханизма са асингроним мотором. У сарадњи са Депарتمانом за физику Универзитета у Бирмингему реализово је прве дигитално управљане сервомеханизме, који су касније послужили као огледни примери за реализацију сличних уређаја.

БОРИСЛАВ Б. СТОЈКОВ, редовни члан АИНС од 2007, Редовни професор Географског факултета Универзитета у Београду, рођен је 17. октобра 1941. године у Београду од оца Богдана и мајке Невене, рођ. Бајић. Студије на Архитектонском факултету у Београду завршио 1963. На истом факултету магистрирао 1974. Докторску дисертацију је одбранио 1990. године на Архитектонско-урбанистичком факултету у Сарајеву. У првим годинама професионалне праксе обавио стручна усавшавања: у Кембриџу-МИТ (САД) 1970-71, у Лондону, Единбургу, Глазгову 1974. и Гетеборгу 1975.. После дипломирања радио у ИАУС од 1965-1968, у Урбанистичком заводу Београда од 1968-1972, Заводу за планирање развоја града Београда од 1972-1981 (као директор сектора за урбанизам), у Инвест-бируу од 1981-89, у „Југославија-публику” од 1988-1989,

1991-1992 помоћник министра за урбанизам Србије, 1992-1993 директор Агенције за смештај избеглица у Србији. и помоћник директора у ИАУС од 1990 до 2000. До пензије (2009) радио као редовни професор на Географском факултету Универзитета у Београду где је био и био управник Института за просторно планирање. Радио и као професор на Грађевинском факултету у Суботици. Био је председник Већа научних области архитектуре, грађевинарства и географије на Универзитету у Београду од 2007-2009, председник Друштва архитеката Београда (1984-1988), председник Удружења урбаниста Србије (1995-1999), члан савета више институција и издавачких кућа. У иностранству је био ангажован на неколико универзитета: председник Научног савета "Academia Danubiana" на Универзитету у Бечу, као и члан Monitoring и Steering Committee за evropski program INTERREG IIIc са седиштем у Бечу (1999). Био један од 3 координатора мреже 20 научних институција у области просторног планирања из Централне и Источне Европе (Spa-se.net). Удружење урбаниста Србије доделило му је Велику награду „Емилијан Јосимовић” за животно дело. Добитник је бројних награда на домаћим и међународним конкурсима (7 првих награда) и награда на салонима и изложбама (6 првих награда).

Научни и стручни опус обухвата преко 150 научних радова објављених у Србији и иностранству, 34 књиге (аутор или уредник) или поглавља у књигама, преко 120 стручних радова, 18 изложби, преко 100 чланака у стручним и јавним гласилима, учесник бројних научних скупова, оцењивачких комисија и аутор бројних рецензија научних радова. Ментор на 6 доктората у Србији, Немачкој и Аустрији (Мастер) Најважнији стручни радови реализовани у току стручне каријере, као руководилац тима, су: Генерални план Обреновца (1974 и 1996), Генерални план Приштине (1997), Генерални план Призрена (1998), Регулациони план Јагодине (1995-1996). Руководилац израде: Регионални просторни план Града Београда (2004 ра 2010), Просторни план града Смедерева (2004), Просторни план посебне намене подручја Власина (2004), Генерални урбанистички план Бијељине (2004), Просторни план општине Кладово (2006), Просторни план града Суботица (2007), Стратегија развоја Београда (2008/10.) Стратегија развоја и Просторни план Србије (2010), тема просторног развоја за Стратегију развоја Војводине (2011), научни координатор на изради Просторног плана Војводине (2012), руководилац израде Просторног плана Републике Српске (2014). Од међународних: Strategy for an Integrated Spatial Development of Central and Eastern Europe-Vision Planet (2000), члан радног тима од 15 експерата из Европе; Spatial Planning Priorities and Spatial Integration in Southeast Europe (2000) као један од 6 координатора; пројекат Adriatic, Donaukatalog и др.; европски пројекат PLANET CENSE са Аустријским институтом за просторно планирање и другим европским институцијама (2006). Значајан је рад који је обавио у оквиру научног пројекта „Обнова и реконструкција градова Србије”, водећи његовом израдом од 1996-2000. године. Као резултат објављено је 7 монографија: Обнова градова Србије - темељне одреднице (1996), Град у променама (1997) и Основе стратегије обнове градова (1998) – две монографије које је уредио и писао у сарадњи са Академијом грађевинских наука Русије, тј. са проф. В. Белоусовим из Москве, књига Урбографија (1998), затим Обнова Приштине (1997) и Урбани развој и обнова Призрена (1998) – као уредник и као аутор основног текста и, најзад, Два града - Панчево и Краснојарск (2000) – монографија коју је припремио као аутор основног научног прилога и уредник у сарадњи са Академијом грађевинских наука Русије. Значајна је монографија Metropolitan Networking in CADSES, 2006. (уредник и аутор), Danubian Planning Issues, 2007. (уредник и аутор). Светски значајна књига European Cities in Transition 2013, 2013 (један од 4 аутора), чланци у књигама објављеним у Пољској академији наука (2013), Европском савету за планирање у Бриселу (2012), Springer ed. У Берлину (2012), Академији наука БиХ (2016), књига Паметан град у Србији (2016) итд. У оквиру АИНС водио израду Закона о инжењерству (радни нацрт - 2017), предлоге за техничку сарадњу Србије и Казахстана (2016-17), и др.

Ожењен, има две кћерке и троје унучади. Хоби му је музика и има низ чланака и објављену књигу Музика и филм (2016). Свира клавир. Бави се сликарством.

МИЛОРАД СТОШИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2015. године, рођен је 31. маја 1938. године у Милутовцу, општина Трстеник, од оца Вукомана и мајке Радмиле, рођене Николић. Гимназију је завршио у Крушевцу 1958. Дипломирао на Пољопривредном факултету (Ратарски одсек) у Београду 1963. На истом факултету је магистрирао из области унапређења природних травњака 1974. године и докторирао 1980. године из области унапређења производње сточне хране на сејаним травњацима. Од 1964. до 2007. године је радио у Институту за крмно биље у Крушевцу, где је прошао пут од асистента до научног саветника. У периоду 1990. до 2000. године је држао наставу на Пољопривредном факултету у

Земуну на коме је изабран за редовног професора за предмет Ливадарство са пашњаштвом. У Институту за крмно биље био је руководилац научне службе, помоћник директора и директор. У Институту за истраживања у пољопривреди Србија био је заменик председника Управног одбора и члан Научног већа. Члан је Савеза пољопривредних инжењера и техничара Србије. Био је председник Друштва за крмно биље Југославије и представник за југоисточну Европу у European Grassland Federation. Био је члан и председник Подкомисије за крмно биље при Савезном министарству за пољопривреду, члан Издавачког савета Архива за пољопривредне науке. Обавио је специјализацију у Свесавезном институту за биљне генетичке ресурсе у Санкт Петербургу и више студијских боравака у Великој Британији, Холандији, Сједињеним Америчким Државама, Аустрији, Пољској, Чешкој, Словачкој, Грчкој, Словенији, Швајцарској, Македонији у сродним институтима са којима одржава контакте.

У периоду 2003-2013. године био је ангажован на пројектима УН ФАО, који су обухватили унапређење сточарства и производње сточне хране у Србији и Црној Гори, када је изабран за националног консултанта.

Објавио је 124 библиографске јединице; од тога 109 научних радова, 1 монографију, 6 прилога у монографијама и 2 прилога у енциклопедијама. Један је од аутора књиге СТОЧАРСТВО ослонац одрживог развоја брдско-планинског подручја Србије. Учествовао је у реализацији 19 научних пројеката у којима је за 5 био руководилац, а за 4 руководилац подпројекта. Од 5 међународних научних пројеката за 3 је био руководилац истраживања у Србији. Учествовао је у извођењу 14 истраживачко-развојних пројеката, од којих је за 5 био руководилац. Као руководилац или сарадник израдио је 23 привредна (техничко-технолошка) пројеката који су реализовани од Битоља до Суботице.

Као ментор или коментор руководио је израдом 5 докторских дисертација и 4 магистарске тезе. Резултати професора Милана Мијатовића и Милорада Стошића билу су основа за израду једне докторске дисертације на Пољопривредном факултету у Земуну. Основни предмет истраживања Милорада Стошића су травњаци. У оквиру тога обухваћене су следеће области: фитоценологија и производни потенцијали природних травњака, методе заснивања и компоновања смеша за сејане травњаке, динамика акумулације органске материје на природним и сејаним травњацима, искоришћавање и конзервисање биомасе са травњака, системи производње сточне хране на ораницама.

Активан је у раду Академије и Одељења за биотехничке науке.

Има 4 технолошка решења и учесник је у изради 2 протипа пољопривредних машина (комбиновани силажни комбајн и вршалица за ситнозрне легуминозе).

У браку са супругом Стајком има синове Владана (са Слађаном има Александра и Мину) и Игора (са Сашком има Саву).

НАДЕЖДА М. ТАЛИЋАН, редовни члан АИНС од 2018.год, научни саветник, рођена је у Београду 23.10.1945.год. од оца Милосава и мајке Роксанде. Основну и средњу школу завршила је у Београду. На Вишој Педагошкој школи у Београду, Група за физику и хемију, дипломирала је 1976. год. На Технолошко-Металуршком факултету, Универзитета у Београду дипломирала је 1982, магистрала 1986, докторира 1995, на тему „Допринос истраживању синтерованих SmCo_5 магнетних материјала“. Од 1966. запослена је у Институту за хемију, технологију и металургију (ИХТМ) Универзитета у Београду, у коме је стекла сва стручна и сва научна звања: истраживач сарадник 1987, научни сарадник 1996, виши научни сарадник 1998. и научни саветник 2000. Руководилац је Центра за материјале и металургију ИХТМ у

периоду од 1991. до краја 2012, када је пензионисана.

Предавач је на предмету: Савремени метални материјали на докторским студијама студијског програма Металуршког инжењерства од школске 2008./2009. до 2012. на Техничком факултету у Бору, Универзитета у Београду.

Највећи део научно-истраживачког рада реализовала је кроз основна и примењена истраживања у области науке о материјалима са акцентом на област Металургије праха и синтерованих материјала. Руководила је реализацијом 13 пројеката и подпројеката у оквиру којих је освојено више нових и побољшаних технолошких поступака и иновативних метода за добијање савремених вишекомпонентних металних, металокерамичких и наноструктурних материјала са различитим функционалним својствима и реализовано 7 докторских, 5 магистарских теза и 1 специјалистички рад. Иницирала је на домаћем научно-истраживачком простору истраживања у области високоенергетских перманентних магнетних материјала што је резултовало значајним доприносом у развоју и дизајнирању савремених микро и нанокристалних перманентних магнета на бази SmCo_5 и Nd-Fe-B магнетних легура и интелигентних материјала са функционалном магнетном компонентом. Као аутор или коаутор објавила је преко 360 публикација у различитим категоријама: 96 радова (M20) у међународном часописима са SCI листе, цитираност 71 рада (Scopus) више од 530 пута. Одржала је 19 предавања по позиву и преко 160 саопштења на међународним научним скуповима, од којих је више од 90 штампано у целини. Уредник је два зборника радова интернационалних конференција: II ISLM, 2004. и III ISLM, 2008.

Инжењерски допринос остварила је као аутор и коаутор у реализацији више десетина пројеката за потребе домаћих привредних субјеката, кроз развој и индустријску примену низа технолошких поступака за добијање савремених функционалних материјала са посебним финалним својствима од којих се, по обиму индустријске имплементације и значају у супституцији увоза, издвајају: синтеровани фриксиони материјали на бази Cu и на бази Fe за кочионе системе и пренос обртног момента; електроконтактни материјали на бази Ag -метални оксиди, за мала и средња струјна оптерећења; високонапонски електроконтакти на бази W-Cu и W-Ag за рад у отежаним условима; температурни сензори на бази вишекомпонентних легура; еколошки безоловни лемови.

Међународну научно-техничку сарадњу успоставила је у периоду 1996-2013, са више научно-истраживачких институција из Русије, Чешке Републике, Шведске, Кине, као и са NCEM, LBNL, Berkeley, USA, у оквиру које је руководила реализацијом (6) научно-истраживачких пројеката. Учествовала је у реализацији COST пројеката MP0602 – “Advanced Solder Materials for High-Temperature Application – HISOLD”, (2009.-2011.), и COST MP0903 “Nanoalloys” (2012.-2013.).

У оквиру организационе делатности, од 1995./96. је потпредседник СИМ СЦГ; 1996./2012. потпредседник СИМ Србије. У више мандата је била члан Научног Одбора и Научног Већа ИХТМ. Од 2007.-2010. је члан, а од 2011.-2016. заменик председника Матичног научног одбора за материјале и хемијске технологије МПНТР РС. Члан је 2 међуодељенска одбора АИНС. Члан је Уређивачког одбора међународног часописа са SCI листе Journal of Mining & Metallurgy: Section B-Metallurgy и националних часописа Металургија и Бакар. Председник научног и организационг одбора и члан преко 20 научних комитета међународних конференција. Члан је СИМ Србије, СХД, СКД, Комитета за термодинамику и фазне дијаграме и члан српског тима у APDIC (обухвата 11 европских земаља).

Добитник је Специјалне похвале и медаље Никола Тесла за развој производа добијених поступцима металургије праха од Савеза проналазача и аутора техничких унапређења, 1993. у Београду. Повељу и медаљу Никола Тесла за допринос развоју научно-истраживачког рада добила је од ИХТМ 1996. Повељу заслужног члана СИМ СЦГ, добила је 2004, а Захвалницу са златном плакетом за унапређење науке и технологије у области металургије од СИМ Србије 2012. год.

Хоби: књижевност и антиквитети.

МИЛОРАД ТЕРЗИЋ, редовни члан АИНС од 2015. године и почасни члан-саветник АИНСЦГ од 2004. године. Рођен је 19.07.1940. у Подгорици, од оца Николе и мајке Данице, рођене Ковачевић. Завршио је СТШ 1959. г, а на Грађевински факултет у Београду уписао се 1960. г. и завршава га као први студент генерације на Одсеку за путеве, железнице и аеродроме 1965. Војни рок је служио у ШРО у Карловцу, као војни стипендиста, где је постигао најбољи успех од оснивања школе. Примљен је у АВСЈНА у чину поручника 1966. Упућен је од Грађевинске управе ДСНО у ГП "Планум", у коме је радио као технички руководилац на изградњи тунела Златибор, база у Бихаћу и Приштини, и др. Из "Планума" је упућен у Школу за усавршавање официра Грађевинске службе ЈНА, коју завршава са

одличним успехом. После је упућен у Војнограђевинску дирекцију-ВГД у Београду. Од 1970. до 1974. ради у Центру за студије Грађевинске управе ДСНО на издавању техничких упутстава, студија, каталога и уређује часопис Грађевинске службе „Обавештења и коментари“. Крајем 1974. премештен је у Главну инспекцију народне одбране ГИНО-ВГИ, на дужност војнограђевинског инспектора, од 1986. до 1989. и начелник 11. техничких инспекција, организованих у ВГИ-ГИНО. За време рада у ГИНО-ВГИ вршио је инспекцију и контролу скоро целокупног Грађевинског обезбеђења одбране. У периоду од 1974. до 1988. извршио је преглед на преко 10.000 објеката и 35.000 станова у изградњи, већи број техничких прегледа и експертиза на објектима различите намене. Био је начелник Дирекције за уређење територије ДУТ-ССНО (1989-1992) са 7 војнодоходовних установа, за радове у земљи и иностранству, заменик начелника Управе за цивилну одбрану СМО (1992-1993), саветник СМО (1993-1995), помоћник начелника ГШ ВЈ за стамбено обезбеђење (1995-1996) и помоћник СМО, уједно и начелник Сектора за Грађевинско-урбанистичку делатност (1996-2000), са које дужности је пензионисан 3. марта 2000. у чину генерал-потпуковника ВЈ. Био је представник Министарства одбране и Војске Југославије у радним телима Владе СРЈ око 5. Проглашен је за заслужног и почасног члана већег броја струковних организација са простора СФРЈ; СРЈ и РС, одликован је са 5 ордена, као и већим бројем новчаних награда и похвала, везаних за "22. децембар", тадашњи дан ЈНА. Предавао је по позиву на последипломској настави на Архитектонском факултету у Београду, Школи националне одбране, Грађевинском факултету у Подгорици и Факултету за градитељски менаџмент у Београду, где је биран за редовног професора за предмете: Надзор над грађењем; Управљање изградњом инфраструктуре и Законска регулатива у грађевинарству. Био је ментор и коментор на 2 докторска, 5 магистарских и 3 специјалистичка рада на Грађевинском факултету у Загребу, Факултету Одбране, Архитектонском и Машинском факултету у Београду. Докторску дисертацију „Изградња оперативних аеродрома као фактор просторног планирања земље са аспекта одбране“, одбранио је 27.12.1983. на Грађевинском факултету у Загребу, која представља први и јединствени рад о овој области. Поред дисертације истиче се монографија „Изградња и одржавање војних аеродрома“, издање ВИЗ 1977. г, обима 7 поглавља са 744 стр, чији је један од три аутора за коју је написао 4 поглавља са прилозима, која представља прво комплетно дело из ове проблематике у нашој не само војној, литератури. Међу значајнија остварења у којима је учествовао спадају: базе у Бихаћу и Приштини, складишта деривата нафте на 15 локација као и реконструкција и изградња војних и цивилних аеродрома и др. Публиковао је 13 радова у водећим научним часописима од националног значаја, 29 у научно-стручним часописима, аутор је 10 правилника, 11 техничких упутстава 97 главних пројеката, преко 133 процене фер тржишне вредности непокретности. и др. Руководио је и учествовао на 47 научно-стручних скупова у земљи и иностранству, укупно преко 893 наслова. Био је главни одговорни уредник часописа „Техника“ и сепарата „Менаџмент“. Експерт је у тумачењу опште војне и техничке регулативе. Као генерални секретар СИТЈ активно је учествовао у раду Иницијативног одбора за формирање ИАЈ (сада АИНС) у складу са Декларацијом VIII конгреса СИТЈ 1997. год, као и на изради нацрта првог Статута Академије и њеној регистрацији код Савезне владе и пружао пуну помоћ и подршку током првих година њеног рада. Ожењен је супругом Љубицом, стоматологом и имају сина Николу и кћер Наташу.

БРАНИСЛАВ Б. ТОДОРОВИЋ, редовни члан АИНС од 2000. године, рођен је 7. јануара 1931. у Београду где је завршио целокупно школовање, Дипломирао и докторирао на Машинском факултету 1970 године из области климатизације. Као стипендиста фондације Humboldt био на специјализацији на Техничком Универзитету у Берлину. По дипломирању током 1960/1963 радио као пројектант термотехничких постројења у Машино-пројекту а потом и у Србија пројекту. 1960 изабран је за асистента на Машинском факултету у Београду, на катедри за термотехнику, Године 1970 постаје хонорарни доцент у Нишу а у Београду 1971.

Већ 1974 постаје ванредни а 1979 редовни професор на матичном факултету у Београду. Предаваје Пројектовање постројења за грејање и хлађење, грејање и вентилација а потом и предмет Климатизација, који је увео у наставни програм. Предавао је и у Скопљу и Сарајеву а у периоду 1970-1972 на Универзитету у Бечу. Током 1985-1986 гостовао је на универзитетима Berkeley и San Jose а 1993/95 био је редовни професор на универзитету државе Канзас.

Држао је предавања на преко 50 универзитета Европе, Азије и Америке. Био је руководилац и предавач на међународним студијама за хлађење и климатизацију Међународног института за хлађење из Париза. Као ментор и члан комисија за докторске дисертације у Аустралији, САД, Сингапуру, Хонг Конгу. Био је дугогодишњи шеф Катедре за термотехнику Београдског Машинског факултета, директор Института за енергетско машинство.

Област истраживања проф. Тодоровића обухвата нестационаран пренос топлоте у зградама, транспорт топлоте кроз омотач зграде и структуру зграда топлотно оптерећење грађевинских објеката, утицај сунчевог зрачења, рационалну потрошњу енергије. Дефинисао је физички проблем одређивања топлотног оптерећења климатизованих просторија и дао математички модел за његово израчунавање, узимајући у обзир ефекат акумулације топлоте у маси зграде. Дао је оригинално решење за прорачун топлотног оптерећења зграда од променљиве сенке које обухвата „историју“ осенчења. По његовим пројектним параметрима рачунати су сви пројекти грејања и климатизације у Југославији. Дао је и допринос теорији размењивача топлоте вода-ваздух који се користе у климатизацији а везани су за системе даљинског грејања. Као један од првих у свету истраживао је ефекте двоструких фасада. Тодоровић је увек био ангажован на стратешким и другим значајним пројектима као што су Снабдевање топлотном енергијом Београда из Обреновца, Енергетика жељезаре у Смедереву, Унапређење даљинског грејања Београда, Хлађење трафостаница у пустињи Блиског истока, Климатизација института Црвена застава у Крагујевцу, рецензија пројеката за болницу ВМА. Фабрика хидрауличних уређаја у трстенику, климатизација вагона из Смедеревске Паланке итд.

Тодоровић је објавио преко 260 радова у часописима, на конгресима и у монографијама. Има 32 научно истраживачка пројекта, 72 стручна рада, аутор је 15 издања књига а 130 пута је цитиран у странијој литератури. Цитиран је у познатим Немачким издањима Springer као и Oldenburg Verlag, помиње се и у тексту америчког издања „Handbook of Fundamentals“, који издаје ASHRAE и SAD.

Члан је Руске Академије за архитектонске и грађевинске науке, Мађарског Научног друштва, почасни је члан Руске асоцијације за грејање и климатизацију АВОК, има степен чланства fellow у америчкој асоцијацији ASHRAE. Био је потпредседник и председник Европске асоцијације REHVA а и међународним институту за хлађење је у два мандата био подпредседник Сада је председник Српског друштва за грејање, хлађење и климатизацију КГХ, уредник часописа КГХ, директор националног програма за енергетску ефикасност зграда. Био је дугогодишњи уредник је еминентног међународног научног часописа Energy&Buildings у издању Elsevier. Награђен је златном медаљом европске асоцијације REHVA, Београдском Октобарском наградом, наградама ASHRAE за достигнућа у настави и плакетом за међународне активности, златном плакетом српског друштва инжењера чији је почасни члан. Председник је Друштва КГХ и води традиционалне међународне конгресе КГХ који се одржавају 50 година у Београду и признати су у свету.

МАРИЈА С. ТОДОРОВИЋ редовни члан АИНС-а од 2002. године је рођена у Новом Саду (отац Славко Ђукић и мајка Наталија). На Машинском факултету Универзитета у Београду је дипломирала 1965. На специјализацији у Институту за термодинамику и технику хлађења Техничког универзитета у Берлину 1966 спровођењем првог мерења у свету криве равнотеже и гасне фазе фреона-502 стиче међународну афирмацију. За асистента за Термодинамику је изабрана на Технолошком одсеку Пољопривредног факултета у Београду 1967, за доцента 1977, ванредног 1984 и редовног професора 1989. Докторску тезу из термодинамике реалних материја брани 1977 на Машинском факултету у Београду.

Уз Фулбрајтову награду 1985/86 радила је Postdoctoral Research на Универзитету Калифорније у Берклију. 1993/95 предаје као гост на Архитектонском инжењерству Универзитета Канзаса у Лоренцу и осваја 1994. са УК студентима 2-гу награду Solar Two Challenge USA-DOE/Калифорнијског Едисон Конзорцијума Националног

такмичења. 2005. гостује на Националном Универзитету Сингапура предавањима а 2008/12 истраживањем; 2006. гостује на Универзитету Хонг Конга. Предавач је Е-Learning Програма обновљивих извора енергије (ОИЕ) UNESCO/ЕНЕА 2006/7 и Националног и Каподистриан Универзитета Атине и Међународне Уније Архитеката 2017/18. Guest Prof. School of Energy & Environment Nanjing China since 2009. Од 2008-2011 је предавач на Мастер програму Превентивна конзервација Сорбоне и Београдског универзитета. Од 2010-15 је Research Prof. Kyung Hee Универзитета у Сеулу. Руководилац је и учесник оцењивања бројних магистарских и докторских радова у земљи и свету. Као основач Лабораторије за термодинамику и термотехнику оснивач је Међународне летње школе о ОИЕ за одржив развој УНЕСКО програма 1997/2010 на Пољопривредном факултету у Београду. Аутор је портфолиа студ. такмичења Интегрално Пројектовање Одрживих Зграда АСХРАЕ-а (од 2007).

Њен научни рад обухвата термодинамику реалних материја, методе решавања нелинеарних проблема, простирања топлоте и масе, динамичке прелазне режиме у вишефазним, вишеккомпонентним и порозним системима у процесима претварања и складиштења енергије, биотехнологије, електронике, комплексне енергетике, и метода симулација динамичког понашања интегрално система КГХ/зграда. У оквиру Беркли програма истраживања црпљења нафте изводи прву микровизуелизацију термичке дисперзије у порозном систему и мерења микро-температурног поља у изолованом менискусу течности течним кристалима и унапређује математички модел процеса. Водила је 30 научна пројекта и била саветник 10 домаћих и страних пројеката. Објавила је 320 научна рада у часописима и на конференцијама, 9 књига. Аутор је 2 монографије на енглеском Heat and Mass Transfer in Porous Media (coautor Quintard) издавач Elsevier и Spatio-Temporal Structure and Chaos in Heat and Mass Transfer Processes (coautor Pismen) издавач Mrlješ & Sons. Била је keynote и предавач по позиву бројних међународних конференција.

Истраживачко инжењерским радом је развила методе и опитне системе за одређивање меродавних особина материјала за пренос и конверзију енергије сунчевог зрачења; меродавне особине материјала за сублимационо сушење, системе за лабораторијска термичка испитивања компонента и теренска испитивања система КГХ/објекат, топлотних пријемника сунчеве енергије (ПСЕ) и система коришћења СЕ уз складиштење енергије, методе испитивања и симулација динамичког понашања, мониторинга и валидације система ОИЕ укључујући топлотне пумпе, метода испитивања конвективног хлађења структура електронике. Више од 100 њених студија, идејних и главних пројеката је послужило развоју технологија, конструкција прототипова ПСЕ-а и успостављању њихове индустријске производње, ка градњи система коришћења СЕ за сушење и снабдевање енергијом зграда, као и развоју програма испитивања и валидације мониторингом изграђених система коришћења СЕ упоредо с развојем софтвера динамичких симулација система. За Истраживачко-демонстрациони центар ССНО-а на Цераку у Београду је пројектовала програм и спровела мониторинг мерења уз 107 постављених сензора меродавних величина пасивно-активног коришћења сунчеве енергије 1990. Упоређењем резултата мерења и резултата симулација је извршена верификација аналитичког модела динамичког понашања објекта и система. Вођа 14 међународних научно-истраживачких пројеката и консултант и рецензент на бројним пројектима.

Награде и признања. 1994 награђена од Соларне индустрије Канзаса. Била је научни секретар ISHMT-а 1998/9, члан уредништва часописа Elsevier/ENB, IBPSA/Building Performance Simulation. Члан је уредништва часописа Global Warming Inderscience-а и Conservation Science in Cultural Heritage Универзитета Болоње. Награђена је СМЕИТС-КГХ Плакетом 1995 и 1996 године. Њена ангажованост у области стандардизације у ИСС-у и посредно и непосредно у комисијама ИСО-а је призната и награђивана. Члан је Европске асоцијације РЕХВА Комитета за Технологију и истраживања водећи Оперативну групу за ОИЕ интегрисано реновирање зграда. За допринос развоју технологије и КГХ технике је примила награду РЕХВА 2010 а титулу РЕХВА Фелоу 2011. Фелоу је и Светске Академије Уметности и Науке (WAAS) од 2012. Била је 2 пута члан жирија Соларног Десетобоја Европе 2012 и 2014. Са vea-invi.com је добитник Energy-Globe Award за пројекат Еко-насеља у Црној Гори 2014. Вишегодишњи, награђиван је члан АСХРАЕ (American Society of Heating Refrigeration & Air-conditioning Engineers). Од 2021-е је члан Сталног Комитета (Standing Committee 2021-2025) за Приручник (Handbook Fundamentals) са задатком руковођења ревизијом с освртом на текући напредак науке и технологије.

Удата је има троје деце: Борислава, Наталију и Јована и пет унучади Мају, Хорхе-Бранка, Лару, Максимо-Александра и Сену. Била је активан спортиста и вештруки првак Југославије у тенису и играла јуниорски Wimbledon и Rolan Garros.

НАДЕЖДА ТАЛИЋ, редовни професор у пензији Рударско-геолошког факултета (РГФ) у Београду и проф. емеритус Универзитета у Бањој Луци, редовни члан АИНС од 2012. године, рођена је 15. јануара 1945. у Беранама (Црна Гора) Гимназију је завршила у Београду 1963. год., Дипломирала је на РГФ 1968 на катедри за припрему минералних сировина (ПМС), а магистрала (1976.) и докторира 1979. године на истој Катедри из области модификације површина карбонатних минерала у циљу њихове селективне флотабилности.

После дипломирања краће време је радила као сарадник Рударског института у Земуну. Године 1971. године изабрана је за асистента на Катедри за ПМС, на РГФ у Београду, за доцента 1980. године, за ванредног професора, 1987, а за редовног професора 1992. године. У том периоду била је ангажована и као сарадник у Рударском институту, Институту за испитивање нуклеарних и других минералних сировина као сарадник, члан управних тела, затим као наставник на Технолошко-металуршком факултету у Београду, на Техничком факултету у Бору, на Рударском факултету у Тузли и на Рударско-металуршком факултету у Косовској Митровици на одржавању наставу на редовним и последипломским студијама из више предмета из области ПМС. Од стране Mikoviny Samuel Doctoral School (Faculty of Earth Science & Engineering, University of Miskolc, Hungary позвана је да учествује у настави на докторским студијама, у својству сталног професора за флотацијску концентрацију за Југоистичну Европу. Од 2002. до октобра 2015. године, прво као гостујући професор, а од 2009. до октобра 2015. у пуном радном односу радила је на Рударском факултету у Приједору, УБЛ.

У више мандата била је шеф катедре за ПМС прво на РГФ у Београду, а затим и на РФ у Приједору, и у два мандата декан Рударског факултета УБЛ. Током свог наставничког рада, поред наставе, учествовала је као ментор или члан комисије у изради преко 80 дипломских радова, 20 магистарских теза и 17 докторских дисертација

Проф. др Надежда Талић је редовни члан Научног комитета и редовни члан Балканске академије наука за минералне технологије са седиштем у Истанбулу од 2000. Године. Од 2004. године и редовни члан ЈИНА чији је била потпредседник у једном мандату. Редовни члан Међународне Академије рударских наука, са седиштем у Москви, Русија. Била је Председник удружења универзитетских професора Србије у току 2001/02, као и председник и у више мандата потпредседник Комитета за припрему минералних сировина СИ. Члан је Научног комитета за припрему минералних сировина Балкана са седиштем у Истанбулу. У више мандата била је шеф катедре за припрему минералних сировина.

Објавила је три универзитетска уџбеника. Сама или са коауторима до 2008. године објавила је преко 190 научних радова из свих области припреме минералних сировина у познатим међународним и домаћим часописима и зборницима домаћих и међународних симпозијума и један од аутора више од 30 монографија. Такође је један од три професора који су превели и припремили за штампу чувену књигу из 1556 године Georga Agriccole "De Re Metallica". Аутор је или коаутор преко 100 пројеката, елабората и студија из ове области. Била је руководилац више националних пројеката или потпројеката.

Проф. др Надежда Талић је један од неколико инжењера у Србији који су се бавили или се баве фундаменталним научним истраживањима која су дала значајан допринос теорији и пракси практично свих области ПМС али и могућностима повећања енергетске ефикасности постројења, заштитом животне средине.

Супруг Петар Талић, синови Владимир и Марко, снаје Јања Бобић и Јелена, унуци Ива, Тома, Симона, Гаврило и Искра.

ДРАГАН УСКОКОВИЋ редовни је члан АИНС од 2004. године и био је секретар Одељења технолошких, металуршких и наука о материјалима у периоду 2008-2018. год. Рођен је 3. априла 1944. године на Цетињу, где је завршио основну школу (1958. године) и гимназију (1962. године). Технолошко-металуршки факултет завршио је 1967. године у Београду, магистрирао је 1971. године, а 1974. године одбранио докторску дисертацију «Проучавање основних процеса који се дешавају током синтеровања кристалних материјала».

Истраживачки рад је започео у Институту за нуклеарне науке, Винча, 1968. године, а непосредно пре одбране докторске дисертације 1974. године прешао је у Институт техничких наука САНУ у новоформирано Одељење за физику и технологију синтеровања и синтерованих материјала. Изабран је у свим научним и наставним звањима. Дужност директора Института обављао је од 2001. до 2011. године.

Дугогодишњи је члан Међународног Института за науку о синтеровању, где је сада Председник института. Био је координатор наших програма са Европском Унијом, као и члан програмског комитета многих међународних конференција и часописа.

Оснивач је и председник Друштва за истраживање материјала Србије, које је до сада одржало двадесет две YUCOMAT конференција у Херцег Новом, од 1995. до 2022, чији су зборници одабраних радова штампани на енглеском језику најпре код Trans Tech Publications Ltd, Zurich, у едицији Materials Science Forum, а потом и у часописима Materials and Manufacturing Processes, Surface Engineering и Acta Physica Polonica.

До сада је публиковао једну монографију међународне репутације, коедитор је две књиге које је издао Plenum Press, Sintering '85 и Science of Sintering: New Directions for Materials Processing and Microstructural Control, и осам књига које је издао Trans Tech Publications. Недавно је изашла из штампе књига Nanotechnologies and Preventive and Regenerative Medicine у сарадњи са Др. Вук Ускоковићем, Елсевиер 2018.

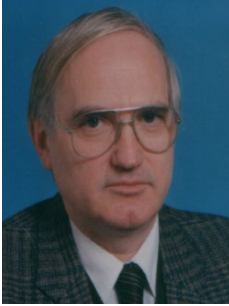
Према Scopus публиковао је 259 радова од којих су многи штампани у високоранжираним часописима, одржао је више од 100 предавања по целом свету и од тога више од 50 пленарних предавања на различитим међународним конференцијама или водећим истраживачким центрима у свету. Аутор је многобројних радова штампаних у земљи.

Руководио је до сада са двадесетак научно-истраживачких пројеката из основних и техничко-технолошких истраживања, а такође и низ међународних пројеката са водећим научно-истраживачким организацијама у свету (Max-Planck Institut, Stuttgart, Germany, Kyoto University, Kyoto, Japan, National Institute of Standards and Technology, Gaithersburg, USA, Корејским институтом за науку и технологију из Сеула, као и са многим Академијиним институтима из бившег СССР-а и Русије и Украјине).

Добитник је Награде града Београда за природне и техничке науке (са Др Ненадом Игњатовићем) за 2007. годину. Добитник је награде Друштва за истраживање материјала Украјине која носи име Г.В.Самсонов, за изузетан допринос науци о материјалима за 2012 годину. Коаутор је монографије Активирано синтеровање (Г.В. Самсонов, М.М. Ристић), која је годинама сматрана основним полазиштем рада у овој области. Под његовим руководством урађено је двадесетак магистарских радова и исто толико докторских дисертација.

Према Scopus његови чланци, публиковани у ИСИ публикацијама, цитирани су 6359 пут (х-индекс = 42), а према сервису Google Scholar 9159 пута (х-индекс = 51), подаци су из априла 2023. године.

Воли дуге шетње у природи и да проводи време са својом фамилијом. Има два сина Вука и Николу који имају своје породице и са којима живи у срећној заједници.

ВЛАДЕТА ЧОЛИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012. године, рођен је 19. октобра 1945. у Београду, од оца Светозара и мајке Ангелине, рођене Јовановић. У Београду је 1960. завршио ОШ "Свети Сава", а 1964. XIV београдску гимназију. Дипломирао је 1969. на Одсеку за водни саобраћај Саобраћајног факултета Универзитета у Београду, где је завршио и последипломске студије 1976, а докторску дисертацију је одбранио 1980. на Машинском факултету УВ.

Од 1969. до 1974. радио је у Предузећу за водне путеве "Иван Милутиновић" – ПИМ, Београд. На Саобраћајном факултету Универзитета у Београду је биран у звање асистента (1974), доцента (1980), ванредног професора (1985) и редовног професора (1990).

На СФУБ био је у комисији (као руководилац израде или члан) за одбрану 130 дипломских радова и 50 семинарских радова на Последипломским студијама. Био је ментор 5 магистарских радова, члан комисије за оцену и одбрану 9 магистарских теза, ментор једне докторске дисертације и члан комисије за оцену и одбрану 9 доктората на Универзитетима у Београду и Новом Саду.

Аутор или коаутор је преко 90 научноистраживачких радова, студија и пројеката из области речног саобраћаја, 15 универзитетских уџбеника, 10 уџбеника за средњу школу, 17 монографија и 13 књига – прилога за историју Саобраћајног факултета у Београду. Уредник је два Зборника радова наставника и сарадника Саобраћајног факултета. У научним и стручним часописима објавио је 76 радова, а са 88 реферата учествовао је на више од 70 конгреса, научних скупова, саветовањима и симпозијумима у земљи и иностранству.

Тежиште стручне и научне активности усмерено је на експериментална испитивања техничко-експлоатационих и пропульзио-енергетских особености израђених бродова и бродских састава на пловном путу и примену резултата истраживања у организацији и експлоатацији водног саобраћаја. У својству техничког, стручног и научног сарадника факултетске Лабораторије за испитивање бродова и пловних путева сарађивао је или био руководилац у 30 испитивања као и у изради одговарајућих студија. У оквиру стручног усавршавања обавио је више студијских боравака у домаћим и иностраним високошколским, научноистраживачким и стручним установама (Француска, Белгија, Холандија, Немачка, Грчка, Румунија, Македонија, Хрватска). Такође, обавио је и шест студијских путовања бродом на деоници Горњег и Средњег Дунава.

Добитник је стручних признања: Диплома и Захвалница Издавачког савета часописа «Техника» (1979, 1981), Повеља Савеза друштва инжењера и техничара Београда (1979), Плакета, Захвалница и Повеља Саобраћајног факултета Универзитета у Београду (1980, 1995, 2000), Плакета Факултета прометних знаности Свеучилишта у Загребу (1985), Повеља Југословенског речног бродарства (1987), Захвалница Факултета техничких наука Универзитета у Новом Саду (2000) и др. Одликован је Орденом рада са златним венцем (1991).

У више наврата био је руководилац Одсека за водни саобраћај и руководилац Катедре за бродове и бродску енергетику на Одсеку за водни саобраћај Саобраћајног факултета у Београду. Био је председник Комисије за саобраћајну струку Просветног савета Србије, члан Просветног савета Србије, члан Стручног већа за машинске, саобраћајне и организационе науке УВ, председник Комисије за Последипломске студије СФУБ, члан Научно-наставног већа УВ. Обављао је дужности продекана за наставу и декана СФУБ и проректора УВ.

Био је члан Уређивачког одбора часописа "Пловни путеви, бродоградња, бродарство", при Институту техничких наука САНУ, Београд. Био је експерт Савезног министарства за развој, науку и животну средину у области: Саобраћајно инжењерство и експерт СР Југославије за техничка питања у Дунавској комисији (Будимпешта). Био је члан Редакционог одбора и заменик главног уредника часописа "Техника – део: Саобраћај", Београд, као и експерт за техничке послове Lloyd's/Register Quality Assurance (LRQA), Лондон. Био је члан Већа научне области техничких наука Универзитета у Београду и члан Савета Универзитета у Београду.

МИРЈАНА ШИЈАЧИЋ-НИКОЛИЋ, редовни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2018. године, секретар одељења Биотехничких наука од 2022. године, редовни професор Универзитета у Београду-Шумарског факултета. Рођена је 19. априла 1968. године у Београду од оца Тихомира Шијачића и мајке Зорице, рођене Стеванов. Основну и средњу школу је завршила у Сомбору. На Шумарском факултету дипломирала је 1991. године, на Одсеку за шумарство. На Катедри Семенарства, расадничарства и пошумљавања, 1992. године, изабрана је у звање асистента-приправника на предмету Генетика са оплемењивањем биљака. Магистарски рад одбранила је 1995. године, након чега је изабрана у звање асистента. Докторску дисертацију одбранила је 2001. године. Исте године

изабрана је у звање доцента, у звање ванредног професора изабрана је 2007., а у звање редовног професора 2011. године.

Као професор је ангажована на сва три нивоа студија на Шумарском факултету. Током реформе наставног плана и програма, 2010. године, иницирала је увођење новог предмета Конзервација и усмерено коришћење шумских генетичких ресурса на мастер студијама. Такође, иницирала је и оснивање Лабораторије за биотехнологију на Шумарском факултету (2016), чији је руководилац.

У свом досадашњем раду објавила је преко 350 библиографских јединица које се баве генетиком шумског дрвећа, оплемењивањем биљака, конзервацијом и усмереним коришћењем шумских генетичких ресурса и биљном производњом. Коаутор је шест поглавља у монографијама националног значаја и 12 поглавља у међународним монографијама реномираних издавача Springer и CRC Press. Објавила је преко 50 радова у међународним часописима са SCI листе и била један од уредника публикације водећег међународног значаја „Forests of Southeast Europe Under a Changing Climate: Conservation of Genetic Resources“ (2019) у издању Springer-a. Коаутор је три универзитетска уџбеника: „Конзервација и усмерено коришћење шумаких генетичких ресурса“ (2010); „Шумарка генетика“ (2021) и „Заштита угрожених врста“ (2021) и два помоћна универзитетска уџбеника: „Практикум из генетике са оплемењивањем биљака“ (2003 и 2013) и „Приручник из биологије за полагање квалификационих испита“ (2003, 2005, 2009, 2013) као и неколико збирки задатака из шумарске генетике са оплемењивањем биљака. Аутор је библиографије „In memoriam prof. dr Aleksandar Tucović“ (2005); главни и одговорни уредник публикација „100 година Шумарског факултета Универзитета у Београду“ (2020) и „100th Anniversary of the University of Belgrade-Faculty of Forestry“ (2021) и један од уредника публикација: „95 година Шумарског факултета Универзитета у Београду“ (2015); „95 Years Faculty of Forestry University of Belgrade“ (2016) и „100 година Одсека за шумарство“ (2020).

Члан је уређивачког одбора међународног часописа SEEFOR (South-east European forestry).

У свом досадашњем раду учествовала је у реализацији 9 међународних и 55 националних пројекта, од којих је руководила реализацијом 28 пројекта.

Под њеним менторством реализовано је и одбрањено 7 докторских дисертација, од укуно 22 у чијој реализацији је учествовала као члан комисија. Била је ментор при изради 12 мастер радова и 14 дипломских радова. Учествовала је у раду 37 комисија за изборе у наставна и научна звања.

На Шумарском факултету била је шеф Катедре семенарства, расадничарства и пошумљавања; заменик председника Већа одсека за шумарство; руководилац докторских студија за област шумарства. Од октобра 2015. до децембра 2021. године обављала је функцију продекана за научноистраживачки рад и међународну сарадњу. У периоду 2014-2016. године била је представник Шумарског факултета у Већу биотехничких наука Универзитета у Београду.

Од 2020. године је национални координатор Републике Србије у европском програму за шумске генетичке ресурсе (EUFORGEN).

Председник је Комисије за стручне послове признавања полазног материјала за производњу квалификованог и тестираног репродуктивног материјала шумског дрвећа при Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије.

Удата је, мајка једног сина.

ДРАГАН ШКОРИЋ, редовни члан АИНС од 2000 год, рођен је 16.09.1937. године у Ведашићу (Кореница), Хрватска. Осмогодишњу школу је завршио у Бачком Брестовцу, а гимназију у Сомбору. Дипломирао је на Пољопривредном факултету у Новом Саду. Запослио се као асистент на оплемењивању сунцокрета 1964.год. у Институту за ратарство и повртарство (РП) у Новом Саду. Магистарску тезу и докторску дисертацију је одбранио на Пољопривредном факултету у Новом Саду. На Пољопривредном факултету у Новом Саду изабран је за доцента 1978. год., ванредног професора 1983. год., а редовног професора 1990. године, на предмету Оплемењивање биља и Семенарство. Специјализацију у трајању од 6 месеци 1968. год. обавио је у Гисену, Немачка. Краћа усавршавања је обавио у САД, СССР, Француској, Шпанији и Румунији.

Од 1980. до 2006. године био је управник Завода за уљане културе у Институту за РП у Новом Саду. Био је председник Управног одбора новосадског института РП у 2 сазива. Три пута је биран за члана Националног савета за науку и технолошки развој Србије. Од 2003. до 2006. год. обављао је дужност директора Националног програма за биотехнологију и агроиндустрију у коме је било преко 60 пројеката и 920 истраживача.

За дописног члана Српске академије наука и уметности биран је 2003. год., а за редовног члана 2009. год. Председник је Академијског одбора за село САНУ. Инострани члан АНУ Републике Српске и Аграрне академије Украјине. Био је дуго година представник наше земље у EUCARPIA. Био је главни координатор FAO- European Cooperative Network on Sunflower у периоду од 1989. до 2006. године, у коме су учествовали научни радници из свих важних земаља у свету за производњу сунцокрета. Главни и одговорни уредник од 1989. године до данас, међународног часописа HELIA. Поред тога члан је уредништва часописа из Украјине, Румуније и Македоније.

Руководио је или био носилац подпројеката нашег Министарства за науку на 12 пројеката. На пројектима са САД био је носилац на три пројекта и учествовао на још два. Са Француском је имао један пројекат.

Проф. др Драган Шкорић је, током свог 42-годишњег научног рада, постигао светски вредне резултате из области генетике, оплемењивања и семенарства сунцокрета. Сам или са другим ауторима објавио је две књиге на енглеском језику, две књиге на српском језику, 6 поглавља у монографијама и 450 научних радова. Има објављене и две књиге на руском језику. Са рефератима је учествовао на преко 50 међународних скупова. Предавања по позиву је одржао у преко 20 земаља у свету.

Радио је на пројекту Унапређења производње уљаних култура у Ирану од 1970. до 1978. године. Као FAO експерт је извршио оцену националног пројекта о сунцокрету у Индији, а у Судану је дао оцену могућности производње сунцокрета.

Добитник је више међународних признања, као што су Pustovoit Award (ISA, Paris), Friendship Award Владе Н.Р.Кине, Мађарског министарства за пољопривреду и друге. Од домаћих награда су најважније: Првомајска награда рада СФРЈ (1980. год.), Орден заслуга за народ са сребрним венцем, Октобарске награде Новог Сада и других.

Главни је аутор или коаутор преко 50 хибрида сунцокрета признатих у нашој земљи, 129 хибрида признатих у различитим земљама и 78 заједничких хибрида признатих у свету. Године 2006., када је отишао у пензију, новосадски и заједнички хибриди су се гајили на преко 2 милиона хектара у свету.

Значајне резултате проф. др Драган Шкорић је остварио и у наставној делатности у оквиру редовних и магистарских студија својим предавањима из области генетике, оплемењивања и семенарства сунцокрета.

Био је ментор за 3 докторске дисертације и 7 магистарских теза. Учествовао је као члан комисија у одбрани више дипломских радова, магистарских теза и докторских дисертација.

ДОПИСНИ ЧЛАНОВИ

БОЈАН Р. БАБИЋ, (1959-2023) дописни је члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2021. године. Редовни је професор Машинског факултета Универзитета у Београду од 2007. Шеф катедре за производно машинство био је од 2012. до 2023. г. и руководио Центра за нове технологије од 2003. до 2004. године. Био је члан Већа групације техничко-технолошких наука на Универзитету у Београду од 2004. до 2015. године. Био је продекан за финансије Машинског факултета Универзитета у Београду од 2004. до 2012. г. и председник Савета Машинског факултета Универзитета у Београду од 2012. до 2015. године. Био је члан Комисије за стицање научних звања Министарства просвете, науке и технолошког развоја од 2012. до 2018. године. Рођен је 14.11.1959. г. у Ћуприји. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду 1983. године, магистрирао 1990. године, а докторирао је 1993. године. Ожењен,

супруга Јасмина (рођена Кикојевић) Бабић, синови Игор и Стефан, унучад Филип и Софија.

Одржавао је наставу из 8 предмета на додипломским и 7 предмета на последипломским студијама, на српском и енглеском језику. Био је гостујући професор на Малти, где је увео и предавао више предмета на MCAST (Malta College of Arts, Science and Technology). У богатом наставно-научном раду био је ангажован на низу факултета, и то на Универзитетима у Београду, Новом Саду, Minho - Braga & Guimaraes, Malta College of Arts, Science and Technology итд.

Држао је семинаре и радионице на универзитетима, факултетима и институтима у САД, Русији, Португалији, Малти, Италији, Шпанији, Египту, Србији и региону, као и предавања по позиву на међународним конгресима, конференцијама и симпозијумима одржаним у низу држава, преваходно у Европи, али и у САД и Африци. Био је члан више научних и стручних организација, попут ЈУПИТЕР - асоцијације универзитета, института и индустрије у области производног машинства (Србија) и AMSE - Association for the Advancement of Modelling and Simulation Techniques in Enterprises (France-Spain). Био је лиценцирани пројектант – инжењер и члан Инжењерске коморе Србије (ИКС) од 2010. године, а од 2014. године је био технички експерт Акредитационог тела Србије (АТС). Као известилац Ревизионе комисије Републике Србије, од 2015. године учествовао је у ревизији два државна пројекта.

Посебно су важне експертске активности професора Бабића током петнаестогодишње евалуације преко 300 предлога пројеката и касније, током праћења реализације одобрених пројеката под јурисдикцијом Европске комисије, пре свега у оквиру FP7, H2020 и Horizon Europe позива. Био је дугогодишњи члан жирија Привредне коморе Србије (ПКС) за доделу престижне награде за најбоље докторске дисертације. Научно-истраживачка делатност професора Бабића обухвата: пројектовање производних технологија – система и процеса, рачунарски интегрисане технологије, дискретну симулацију технолошких процеса, интелигентне технолошке системе и процесе, вештачку интелигенцију, развој и примену софтвера широког спектра апликативности и аксиоматску теорију пројектовања флексибилних технолошких система. Руководио је бројним научним и стручним пројектима финансираним од стране министарстава Владе Републике Србије и привреде, као и једним EUREKA пројектом, а био је учесник и у активностима више TEMPUS пројеката. Током четрдесетогодишњег непрекидног рада на Машинском факултету Универзитета у Београду, користио је, као врсан програмер, многобројне програмске језике (FORTRAN, Pascal, Clipper, Prolog, Basic, Visual Basic, PHP), а такође је био веома добро препознат по системима за управљање базама података (SQL, MS Access), симулационим системима (GPSS, WITNESS, SimFactory, AnyLogic итд.), широко заступљеним софтверским пакетима за пројектовање (ProEngineer, CATIA, AutoCAD), по развоју бројних софтверских апликација које су у практичној примени (базе података, симулациони пакети, WEB апликације, програмски пакети за пројектовање технолошких процеса итд). У научној и стручној јавности биће запамћен по изванредном познавању и континуираном развоју и примени софтверских пакета где се посебно истиче оригинални софтвер FLEXY сопственог развоја, светски признат и верификован.

Објавио је четири књиге, и то истакнуту монографију националног значаја (M41) и три запажена уџбеника (са и до девет издања), има 12 научних радова публикованих у најпрестижнијим међународним часописима (Science Citation Index-Web of Science® - категорије: M21a, M21, M22, M23), као и четири научна рада објављена у тематским зборницима категорије M13 и M14 (уз 590 цитата извор SCOPUS, h-index: 8), шест поглавља објављених у истакнутим научним монографијама светски признатих водећих издавача, преко 120 радова представљених на међународним и националним конференцијама и објављених у зборницима радова у Србији, региону и широм света – од САД, Европе, до Азије и Африке. Цитиран је у преко 550 радова публикованих у међународним и домаћим часописима и зборницима радова аутора из: САД, Русије, Кине, Немачке, Јапана, Швајцарске, Португалије, Италије, Шпаније, Босне и Херцеговине, Словеније, као и у водећим референтним часописима SCI-Web of Science®, са високим импакт факторима.

ВЛАДАН БАТАНОВИЋ, дописни члан АИНС од 2012. године, је рођен 04.04.1946. год. у Шапцу. У Београду је завршио основну школу и гимназију. Дипломирао је 1970. године на Електротехничком факултету у Београду, магистрирао у Центру за мултидисциплинарне студије у Београду и докторирао на Факултету за менаџмент у Новом Саду (наслов дисертације: Прилог оптимизацији организације и управљања система за наплату путарине на аутопутевима, 2004).

Експерт је у решавању проблемима управљања саобраћајем, нарочито саобраћајем на аутопутевима.

Од 1971. године, ради у Институту "Михајло Пупин", као истраживач до 1989. године до 1991. године био је руководилац Одељења за управљање саобраћајем, од 1992. до 1997. године директор Лабораторије за аутоматiku у Институту Михајло Пупин, а од јуна 1997. до краја 2012. године био је на дужности генералног директора Института "Михајло Пупин. Након овог периода од 2013 до 2020 био је помоћни генералног директора Института Михајло Пупин, а од 2021 па до сада на дужности је специјалног саветника генералног директора Института Михајло Пупин..

Ужа стручна и научна област, у којој је остварио највећи број стручних и научних резултата, је примена теорије система и операционих истраживања са применом у управљању сложеним процесима и системима. Дао је доприносе примени фази теорије у управљању саобраћајним процесима, оптимизацији управљања саобраћајем у градовима, развоју интелигентних саобраћајних система на аутопутевима и развоју комплексних система за наплату путарине и паркирања. Реализовао је велики број пројеката из области управљања саобраћајем на железници, у граду и на аутопутевима у земљи и иностранству. Најзначајније резултате постигао је у реализацији управљачких система на аутопутевима. Домаћој и светској стручној јавности познат је као експерт за системе за наплату путарине и интелигентне саобраћајне системе. Један је од аутора савременог система за наплату путарине, а техничка решења у овој области, која је остварио заједно са својим сарадницима, су нашла примену на аутопутевима у Србији, Црној Гори, Народној Републици Конго, Русији и Босни и Херцеговини.

Објавио је преко 70 радова у домаћим и иностраним научним часописима и саопштавао своје стручне и научне резултате на признатим међународним и домаћим конференцијама. Аутор је неколико монографија из области управљања саобраћајем. Учествовао у реализацији преко 50 техничких решења у области управљања саобраћајем, од којих су најзначајнија она која се односе на управљање системима за наплату путарине на аутопутевима у реалном времену.

Руководио је пројектима Министарства за просвету, науку и технолошки развој Републике Србије, а резултати ових пројеката су нашли примену у производном програму Института и компанија са којима сарађује.

У периоду од 2000. године под његовим руководством Институт бележи видан напредак у свим областима делатности. Институт од научноистраживачке институције значајне само за Београдско окружење постаје најзначајнија научноистраживачка кућа у области информационих и комуникационих технологија у Југоисточној Европи, светски препознатљиве по својим системима за управљање електропривредним објектима, водопривредним објектима, системима за управљање саобраћајем и истраживањима и резултатима у примени веб. технологија.

Током рада обављао је већи број научних и стручних функција и организовао више међународних и домаћих научних скупова. Био је члан стручних удружења ЕТАН, СУМОПИС, ЕУРО (Европска асоцијација операционих истраживача), Друштво за путеве, АСЕЦАП. У последња два био је члан главног, односно управног одбора. Почетком деведесетих година био је заменик председника Управног одбора Републичког фонда за путеве Србије.

Добитник је већег броја награда и признања научних и стручних организација и привредних комора Београда и Србије.

Говори енглески, а служи се немачким, руским и француским језиком. Удовац је и има једног сина. У слободно време воли да путује и чита, нарочито научну фантастику. Пасионирани је филмофил.

БРАНКО БОЖИЋ, је рођен 14.01.1959. године у Убу. Године 1974. завршио је Основну школу у Убу, а 1978. Војну гимназију у Београду. На Војној академији – Геодетски смер дипломирао је 1982. године, као први у рангу студената са просечном оценом 9,56. Грађевински факултет Универзитета у Београду (ГРФ) – Одсек за геодезију је уписао 1982. године и завршио 1986. године, са просечном оценом 9,50. Последипломске студије на Одсеку за геодезију ГРФ уписао је 1986. године и завршио са просечном оценом 9,11. Магистрирао је на Одсеку за геодезију грф 1993. године на теми "Анализа компонената дисперзија у дводимензионалним мрежама", а докторирао је на ГРФ 2000. године, на теми "Анализа методе мерења дужина GPS мерним уређајима". Од 1982. до 2002. године је радио у Војногеографском институту и Војнотехничкој академији - Геодетски смер (1994/95), а од 01.01.

2002. године је на ГРФ. У звање доцента изабран је 2001. године, у звање ванредног професора 2008. године, а у звање редовног професора 2013. године. У периоду од 2006. до 2008. био је управник Института за геодезију, у 2011/12. шеф Катедре за геодезију и геoinформатику, од 2012. до 2014. године продекан за финансије, у 2014/2015. вршилац дужности декана ГРФ, а од јуна 2015. до 1. октобра 2018. године декан Грађевинског факултета.

Објављени радови, научна активност као и област интересовања, усмерени су на проблеме геодетског премера, обраде и анализе података геодетских мерења и примене савремених технологија у геодетском премеру. У оквиру научних активности, објавио је 8 радова у часописима са СЦИ листе, изложио је 29 радова на међународним и 17 радова на домаћим конференцијама, са око 300 цитата, већином радова објављених у часописима са СЦИ листе. Аутор је или коаутор четири уџбеника и три скрипте. Израдио је више рецензија уџбеничке литературе, ментор је на пет дисертација и члан комисије у још три, ментор или коментор на четири и члан комисије на једном магистарском раду и ментор на преко 50 синтетских и дипломских радова. Осим на ГРФ, изводио је наставу и на Универзитету у Бањој Луци и Подгорици, Универзитету одбране и Високој грађевинско-геодетској школи у Београду.

Најважнији доприноси развоју инжењерске науке могу се сврстати у следеће групе:

Научни: а) изградња капацитета и развој модела примене ГПС технологије у војсци Србије, б) моделовање стохастичких својстава геодетских мерења и њена примена у геодезији, е) развој инфраструктурних капацитета за испитивање геодетских мерних уређаја у теренским условима кроз пројектовање и изградњу Експерименталног полигона Војногеографског института у Београду.

Наставни: а) наставник на предметима Геодезија и Геомагнетизам на Војној академији, Геодетски, б) Геодезија на Високој грађевинско-геодетској школи, ц) на Грађевинском факултету - Геодезија 1 и 2, Технике геодетских мерења 1 и 2, Геодетски премер 1, Рачун изравнања 1 и 2, Инфраструктура, Анализа тачности терестричког ласерског скенирања, Методологија научног истраживања, Теорија грешака геодетских мерења, Рачун изравнања – основни и напредни ниво, в) проширење геодетске научне дисциплине новим мултидисциплинарним програмима образовања кроз развој студијског програма Управљање непокретностима у оквиру Темпус пројект – координатор (2005-2007), г) модернизација студијског програма Геодезија са акцентом на исходе процеса учења и примену МООДЛЕ платформе кроз програм Ерасмус+ К2, координатор (GEOWEB) пројекта и д) развој програма образовања у области Геoinформатике кроз сарадњу са привредом и примену проблемски оријентисане наставе - кроз програм Ерасмус+ К2, координатор пројекта (GEOBIZ).

Инжењерски: а) реализовано више пројеката утврђивања величине померања инжењерских објеката (Ђердап, корито новог тока Колубаре, и др.), б) пројектовање геодетских мрежа више инжењерских објеката (коридор 11, ибарска магистрала, коридор 10, мост Бешка, и др.), в) топографски премер применом ГНСС технологије на више локација.

Организациони: а) развијена нова Лабораторија за премер при Грађевинском факултету, б) формиран Центар за управљање непокретностима као резултат активности на Темпус пројекту, в) руковођење пројектима, докторским студијама и докторатима, вођење већа и комисија за изборе у звања на ГФ, г) уређење часописа Техника-наше грађевинарство, председник редакционог одбора д) уређење часописа Геонаука, њ) Управник Института за геодезију 2005-2007, е) Шеф Катедре за геодезију од 2011-2012, ж) Прodeкан за финансије на ГРФ од 2013-2014. з) вршилац дужности декана ГРФ у 2014, и) декан Грађевинског факултета у периоду 2015-2018, ј) члан Ревизионе комисије у Министарству грађевинарства и саобраћајне инфраструктуре у периоду 2015-2018, к) члан Комисије за пријем лица у органима државне управе у периоду од 2015-2018, л) члан Савета Грађевинског факултета у два мандата и потпредседник Савета Факултета у периоду 2018-2021, м) заменик председника Већа групација Грађевинско-урбанистичких наука у периоду 2018-2021, и н) Председник управног одбора Агенције за квалификације за период 2018-2023, ј) члан Већа грађевинско-урбанистичких наука при УБ (2019 -) и к) члан Матићног научног одбора за грађевинарство, саобраћај и урбанизам при Министарству за науку РС (2021-).

МИЛАН БОЖОВИЋ, дописни члан АИНС-а од 2022. год. рођен је 1955. године у Никшићу, Република Црна Гора. Основну школу и гимназију завршио је у Никшићу 1974. године. Дипломирао је на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду на Одсеку за биологију 1979. године, са темом дипломског рада „Скадарско језеро са главним притокама Морачом и Зетом са аспекта загађења и заштите“. Магистарски рад са темом „Утицај антропогеног фактора на загађеност и степен загађења Бокоторског залива“ одбранио је на ПМФ-у у Београду 1984. године. Докторску дисертацију са темом „Еколошко проучавање отпадних вода ПКБ-а и могућности за еколошки рационалну производњу“ одбранио је 1991. године, такође на ПМФ-у Универзитета у Београду.

Научноистраживачком делатношћу у области хидробиологије и заштите животне средине почео се бавити још током основних студија. У звање истраживач сарадник биран је 1990. године, у звање научни сарадник 1993. године, у звање виши научни сарадник 1997. год. и у звање научни саветник 2001. године. Као члан истраживачког тима, коруководилац и руководиоца учествовао је у реализацији 13 научноистраживачких пројеката, чији су резултати приказани у већем броју ауторских и коауторских радова објављених у међународним и домаћим публикацијама, на домаћим и међународним научним скуповима. Резултати научноистраживачког рада приказани су у 138 ауторских и коауторских радова. Неки од реализованих пројеката су од посебног значаја, при чему је пројекат изградње Банке билних гена и очување аутохтоних генетичких ресурса, формирање и одржавање базе колекције од посебног националног и стратешког интереса. У научно-стручном раду, као биолог превасходно се бавио примењеном биологијом, односно екоминжењерингом и развојним техничко-технолошким, еколошки оправданим и рационалним истраживањима и решењима. Резултати тог рада су приказани кроз 62 реализована развојна и конкретно примењена програма и пројекта, као и један патент. Учествовао је у решавању бројних еколошких проблема у индустрији, нарочито у агроиндустрији и фармској производњи. Именован је за експерта СРЈ у области заштите животне средине и екологије, за експерта и члана Техничке комисије за процене утицаја на животну средину, био је члан комисије за израду стандарда из области квалитета земљишта и члан експертског тима за заштиту слива Дунава заједнице подунавских земаља, судски вештак у области биологије, заштите животне средине, ауторских права и интелектуалне својине у области истраживачког, развојног и научног рада у области природних наука.

Више од 25 година је изводио наставу на свим нивоима студија и учествовао у реализацији више дипломских и магистарских радова и докторских теза. Просветно педагошки рад започео је у Никшићу као професор Центра средњег усмереног васпитања и образовања, држао је наставу из више биолошких дисциплина усмерењу помоћни научни истраживач у биологији. На факултету за биофарминг био је ангажован на извођењу наставе из предмета Агроекологија и заштита животне средине, Екоменаџмент и Принципи одрживе и органске пољопривреде. На ПМФ-у Универзитета у Приштини је дужи низ година држао наставу из предмета Заштита животне средине, Загађивање екосистема, Загађивање ваздуха, Биоиндикатори и мониторинг систем и Урбана екологија. Такође је изводио наставу из предмета Биодиверзитет и очување генофонда природних ресурса, Загађивање и заштита вода, Хидробиологија и Биотехнологија. Држао је наставу на свим нивоима студија, био је ментор, коментор, члан комисије у више докторских дисертација, магистарских и специјалистичких и дипломских радова. Коаутор је уџбеника за Биологију за средње уметничке школе, као и осам тематских монографија које се користе у настави на свим нивоима студија на више факултета и универзитета. У звање редовног професора изабран је 2006. године. Као именовани рецензент и члан Комисије за акредитацију високошколских установа и универзитета водио је процес акредитације наставних програма у међународним и домаћим оквирима.

Радио је и као технологу у контроли квалитета у млекарској индустрији ПКБ Имлек, руководиоца хидробиолошке лабораторије у Заводу за лабораторијска истраживања и нове технологије ИНИ ПКБ „Агроекономик“, оснивач и директор Завода за екологију и нове технологије и помоћник директора развоја ПКБ-а, Начелник сектора за научно-технолошки развој СРЈ и развој научно-истраживачке инфраструктуре и саветник министра у Савезном министарству за развој науку и животну средину, продекан за науку и последипломске студије на Факултету за биофарминг. Добитник је златне плакете „Покрет наука младима“ у СФРЈ. Ожењен је и отац два сина.

НЕБОЈША БОЈОВИЋ, редовни професор Саобраћајног факултета Универзитета у Београду (СФУБ) од 2007, Декан од 2015, Председник Управног одбора - Институт за архитектуру и урбанизам Србије (од 2023), Дописни члан Академије инжењерских наука (од 2022), Проректор за научно-истраживачки рад (2007-2012), Шеф Одсека за железнички саобраћај и транспорт (2014-2015), Председник матичног научног одбора за саобраћај, урбанизам и грађевинарство у Министарству просвете, науке и технолошког развоја од 2017, Председник скупштине АД „Инфраструктура железнице Србије“ од 2015, Помоћник генералног директора ЈП ПТТ саобраћаја „Србија“ за маркетинг, инвестиције и развој (2001-2004).

Рођен 28. априла 1963. године у Београду. Основну школу и гимназију завршио у Београду 1981. и дипломирао на СФУБ 1985. године на Одсеку за железнички саобраћај и транспорт. Магистрирао 1992. године на СФУБ, а докторирао 1997. такође на СФУБ из области димензионисања величине возних паркова и дистрибуције празних кола на комплексним транспортним мрежама. На СФУБ запослен од 1986. године најпре као сарадник у настави, асистент 1993, доцент 1998, ванредни професор 2002, и редовни професор од 2007. године.

У наставној активности предаје већи број предмета на свим нивоима студија из области управљања, организације и менаџмента у саобраћају, транспорту и комуникацијама, тржишног и маркетиншког пословања, инжењерске економије, као и вредновања и управљања пројектима. Био је ментор и коментор у 13 докторских дисертација и преко 70 завршних, магистарских и мастер радова. Аутор и коаутор је 2 штампана уџбеника.

У научноистраживачкој делатности ради у области примене операционих истраживања, информационих система и теорије управљања у саобраћају са посебним нагласком на: Димензионисању возног парка у железничком саобраћају; Рутирању и распоређивању возила у железничком саобраћају; Управљању ризиком; и Управљању пројектима. Објавио је: 2 рада-поглавља у међународним монографијама (M14), 32 рада у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе, 12 радова у другим међународним часописима, 48 радова у материјалима међународних скупова штампаних у целини, 4 монографије националног значаја, и друго. Одржао је 1 предавање по позиву на међународном скупу, а у 4 међународне конференције био је члан Научног и уређивачког одбора. Рецензент је радова за ISI-JCR-SCI часописе: Transportation Research part B, Transportation Research part E, European Journal of Operational Research, Computational and Mathematical Organization Theory, Annals of Operations Research, Journal of Applied Mathematics and Decision Sciences, Computers and Industrial Engineering, International Journal of Sustainable Transportation, Transport, Tehnika. Учесник је у већем броју пројеката ресорног Министарства за науку, од којих је у 3 био Руководилац пројекта. Од јануара 2017.год. председавајући је Матичног научног одбора за саобраћај, урбанизам и грађевинарство Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Дугогодишњи је члан Друштва операционих истраживача и Југословенског удружења за управљање пројектима, од 2022. године је Дописни члан Академије инжењерских наука.

У инжењерско стручном раду учествовао је у решавању бројних проблема у индустрији, из области саобраћаја, транспорта и комуникација. Као руководилац учествовао је у 3 пројекта из области железничког и поштанског саобраћаја, док је у 13 пројеката из области организације, маркетинга и планирања био члан пројектног тима. Од 2001. до 2004. године обављао је дужности помоћника генералног директора ЈП ПТТ саобраћаја „Србија“ за маркетинг, инвестиције и развој, а 2015. године изабран је за Председника скупштине АД „Инфраструктура железнице Србије“. Од 2011. године је члан управног одбора Удружења тарифера Србије.

У међународној сарадњи остварио је бројне резултате кроз партнерство у пројектима из H2020, IPA и CARDS програма. Учествовао је у изради 10 пројеката, где је био главни координатор три пројекта. Дугогодишњи је члан међународних удружења Euro Working Group on Transportation and Euro Working Group on Multicriteria Decision Aiding, и представник СФУБ у оквиру European Association for Research in Transportation (hEART) и European rail Research Network of Excellence (EURNEX).

У организационом раду на СФУБ био је Шеф одсека за железнички саобраћај и транспорт од 2014. до 2015. године, Проректор за научно-истраживачки рад од 2007. до 2012. године, а 2015. године изабран је за Декана. Дугогодишњи је члан организационог одбора Симпозијума о новим технологијама у поштанском и телекомуникационом саобраћају који се одржава на СФУБ.

БОРИЧИЋ, ЗОРАН, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2007. год, рођен 21. септембра 1942. у Нишу, од оца Бранка и мајке Стојанке, рођене Димитријевић. Гимназију завршио у Нишу 1961.г. Дипломирао на Машинском одсеку Техничког факултета Ниш, Универзитета у Београду 1965. Године 1968. магистрирао на Одсеку за механику Природно-математичког факултета у Београду, а 1971.г. докторирао на Техничком факултету у Нишу, као први доктор техничких наука Универзитета у Нишу, из области Магнетохидродинамичког граничног слоја.

Од 1966. до 1971. радио као асистент на Техничком факултету у Нишу, а од 1971. до данас ради на Машинском факултету Универзитета у Нишу. У звање доцента изабран 1971, ванредног професора 1976, а редовног

професора 1981, за ужу научну област Теоријска и примењена механика флуида.

Године 1971. и 1973. биран за продекана Машинског факултета Универзитета у Нишу, а 1975, 1977, 1981. и 1985. за декана истог факултета. Функцију декана обављао непрекидно и у периоду од октобра 1994. до децембра 2006 Године 1979. први пут биран за проректора Универзитета у Нишу, а поново је биран на ову функцију за периоде 1985 -1987. и 1987-1989. Био председник Савета универзитета у Нишу и члан многобројних комисија Заједнице универзитета Југославије.

Био члан Извршног одбора Заједнице за науку Србије, председник научног Одбора за математику и механику, члан Одбора за машинство. Заменик је директора колегијума Националног програма за енергетску ефикасност Министарства за науку Србије. Био и председник Извршног одбора и председник скупштине Заједнице усмереног образовања Републике Србије, члан Просветног савета Републике Србије.

Поред наставе на основним, постдипломским и докторским студијама на Машинском факултету у Нишу, од 1968. држи наставу из предмета Механика флуида на Факултету заштите на раду, као и на Технолошком факултету у Лесковцу од 1981. Поред рада на факултетима Универзитета у Нишу, учествовао у раду на постдипломским студијама и у одбрани магистарских и докторских теза и на другим машинским факултетима у Београду, Скопљу, Сарајеву, Подгорици, Крагујевцу.

У току своје професионалне каријере, активно сарађивао са многобројним привредним организацијама: МИН-Ниш, ЕИ-Ниш, Јастребац и Нисал из Ниша, Тигар - Пирот, Леминд- Лесковац, 14. октобар-Крушевац, Прва петолетка-Трстеник. Био члан многобројних научних и организационих одбора научностручних скупова у земљи, као и члан издавачких одбора научних часописа из механике и машинства. Рецензент већег броја наставних публикација из области механике флуида и научних радова водећих домаћих и иностраних часописа. Члан већег броја научних друштава у земљи и иностранству, ГААМ, Америчко друштво за математику, Југословенско друштво за механику, ЈАД –друштво за аеронаутику, итд.

Из области механике флуида, посебно теорије граничног слоја, радио или руководио великим бројем научних пројеката (18), написао више од 130 научних радова, публикованих у домаћим и иностраним часописима. Велики број ових радова цитиран је, посебно у области МХД-граничног слоја. Члан познатих научних школа из области теорије граничног слоја, школе ЛПИ-Лењинград (данашњи Санкт Петербург), Југословенско-београдске школе. Године 1969/1970, борави 12 месеци на ЛПИ институту у Санкт Петербургу као стипендиста Савезног завода за међународну сарадњу.

Његов научни допринос у области теорије МХД граничног слоја огледа се посебно у: 1) значајном броју изучаваних различитих физичких модела, 2) развоју нумеричке математике-методе коначних елемената у примени на различите граничне задатке, 3) увођењу низа различитих система параметара сличности у функцији повећања стабилности и брзине конвергенције добијених решења, 4) практичном доприносу добијених резултата изучаваних струјања проводног флуида, у области стабилности и управљања струјањем флуида и у случајевима оптимизације преноса масе, топлоте, енергије, у циљу добијања савременијих техничких решења.

Добио Орден рада са златним венцем, Орден рада са сребрним венцем, Велику плакету Универзитета у Нишу, Плакету града Ниша, итд. Са 29 година постао најмлађи добитник Октобарске награде за науку града Ниша.

Ожењен Љиљаном, има два сина, Бранка и Александра и троје унучади, Миону, Дуњу и Душана.

МИЛЕНКО БУРАЗЕР, дописни члан АИНС од 2015. године, ванредни професор на Техничком факултету „Михајло Пупин“, Зрењанин, Универзитет у Новом Саду, на Смеру за индустријско инжењерство у производњи нафте и гаса. Рођен је 14.12.1952. године у Пожаревцу, СР Србија, од оца Јована и мајке Милице. Средњу електротехничку школу „Никола Тесла“ је завршио у Београду. На Рударско-геолошком факултету Универзитета у Београду дипломирао 1979. године, на Смеру за геофизику. Магистарске студије резултовале су израдом и одбраном магистарског рада 1996. године под насловом „Електромагнетско сондирање са контролисаним извором“. Докторску дисертацију „Спектрална анализа и дигитално филтрирање података геофизичких испитивања применом филтара са коначним импулсним одзивом“ одбранио је 2000. године на Рударско-геолошком факултету, Универзитета у Београду.

У наставној активности биран у звање истраживач сарадник 1997, у звање доцента 2001. Држао је наставу на постдипломским студијама (2001-2005). Учествовао у комисијама за Докторске студије и делимично менторисао рад 3 студената докторских студија. Гост предавач у оквиру програма усавршавања „Савремена геофизичка пракса“ на Рударско-геолошком факултету. Од 2014. године на Техничком факултету „Михајло Пупин“, Зрењанин, Универзитет у Новом Саду, предаје као ванредни професор на Смеру за индустријско инжењерство у производњи нафте и гаса.

У научноистраживачкој делатности ради на примени геофизичких метода у истраживању нафте и гаса, минералних сировина, у хидрогеологији и заштити животне средине. Ужа област научног интересовања су: Дигитална обрада сигнала у геофизици; Електромагнетско сондирање са контролисаним извором, 2Д и 3Д инверзно моделирање у геофизици. У оквиру научних активности објавио је 28 научних и стручних радова. Од тога 5 радова у часописима ISI-JCR-SCI листе (са 18 цитата исте категорије). Изложио је и публиковао 13 радова на међународним и 16 радова на домаћим конференцијама.

У инжењерско стручном раду после завршених студија запослио се у Геофизичком институту у Београду. У периоду од 1983-2008. радио у НИС-Нафтагас, Геофизички институт, Београд, а од 2008 до данас у Научно технолошком центру НИС-Нафтагаса д.о.о. као експерт за обраду и интерпретацију геофизичких података. Аутор и коаутор великог броја геофизичких пројеката за потребе истраживања нафте и гаса (17), рудних лежишта (11), истраживања геотермалне енергије и у хидрогеологији (20), геотехничка и еколошка (6). Учесник на пројекту: Идејно решење Геолошког информационог система Србије (ГеолИСС). Рецензент стручне књиге *Geofizika u inženjerskoj geologiji i hidrogeologiji* од D. Arandelovića, 2002, Novi Sad. Аутор поглавља у монографији *Српско рударство и геологија у другој половини XX века*, 2014. Академија инжењерских наука Србије, Београд. Аутор је књиге *Дигитална обрада сигнала у геофизици I Део-Спектрална анализа*, 2009. година, Нови Сад.

Међународна сарадња обухвата рад на пројекту: „Assesment of flood damaged infrastructures in Bosnia & Hercegovina and Serbia (June 2015-june 2017)“. *Geoscientist without borders*. Хуманитарни геофизичко-геотехнички пројекат на територији Србије и Босне & Херцеговине, после поплава током 2014. године, када су настала многобројна клизишта у ове две Републике. Члан менаџмент комитета COST (Cooperation in Science and Technology) пројекта (2016-2020) акција CA15103 (Uncovering the Mediterranean Salt Giant - MEDSALT). Рецензент неколико геофизичких радова у часопису *Geophysics* (SEG- Society of exploration geophysicist), рецензент у часопису *Journal of Applied Geophysics*, Elsevier. Радио експертске рецензије пројеката Геотермалних истраживања у иностранству. Члан редакционог одбора Рударског гласника чији је издавач Рударски институт д.о.о. Београд и Академија инжењерских наука Србије.

У организационом раду био је члан суда части Српског геолошког друштва. Активни члан, *Society of exploration geophysicist* (SEG) од 2002. Члан европске асоцијације EAGE - European Association of Geoscientist and Engineers. Члан научног одбора 16. Конгреса геолога 2014. године. Уредник Зборника радова 1. Конгреса геофизичара Југославије, 1998. Од 2008 – до данас ради у одбору за геодинамику Земљине коре, Српска Академија Наука и Уметности (САНУ).

БОШКО БУХА, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012. године, дипл.ел.инжењер. Рођен 18.01.1947. године у Старом Тргу од оца Милана и мајке Маре. Дипломирао на Електротехничком факултету у Београду 1970.год. на енергетском одсеку. Пре пензионисања био је директор Дирекције за производњу Електропривреде Србије, председник Управног одбора Електротехничког Института Никола Тесла из Београда 2008-2012.г, генерални директор Јавног предузећа „Термоелектране Никола Тесла“ Обреновац (2001-2008.), генерални директор Јавног предузећа „Термоелектране Косово“ Обилић, (1991-1999.). Научни сарадник Института Никола Тесла из Београда (1985 – 1992.). Технички директор „Електропреноса Косово“ (1982 – 1985.). Водећи инжењер и шеф електрослужбе „Термоелектране Косово А“ (1971-1982.).

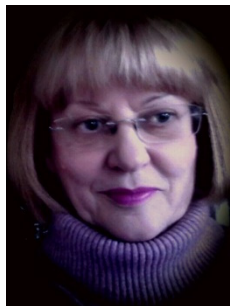
У научноистраживачкој делатности ради у области послова пројектовања израде и пуштања у рад система аутоматске регулације побуде синхроних генератора и синхроних мотора. Руководилац пројектовања израде и пуштања у рад електричних заштита агрегата. Руководилац пројектовања израде и пуштања у рад тиристорски регулисаних високонапонских исправљача за управљање електрофилтерима.Руководилац пројектовања израде уређаја за прелазак у острвски рад у енергани рафинерије Панчево. Руководилац израде Унапређења прорачуна релејне заштите која се координирају са погонским дијаграмом, функцијама система регулације побуде и заштитама електроенергетског система. (ТЕНТ, ХЕ Бајина Башта, ХЕ Власинске...)

У инжењерском раду постигао је следеће резултате:управљање пројектом ревитализације блокова А3, А4 и А5 у термоелектрани ТЕНТ Обреновац укупне вредности 190 милиона евра при чему је значајно подигнут степен искоришћења.При томе су организовани и коришћени развојни пројекти домаћих института и факултета (Институту Михајло Пупин, НиколаТесла, ИХТМ, Винча; факултети електротехнички, машински); иницијатор стварања домаћег конзорцијума за пројектовање, израду и уградњу домаћег електрофилтера на блоковима А1, А2 и А4 ТЕНТ Обреновац; променом организације рада и обуком младог кадра оспособио је посрнуле „Термоелектране Косово“ где је у условима ратног стања производња повећана за милијарду киловат часова; организовање израде годишњих планова ремонта и одржавања ЕПСа; учешће у изградњи и пуштању у рад блокова А3, А4 и А5 у ТЕ „КосовоА“; руководиоца израде програма и упутстава за испитивање термоелектрана у примарној и секундарној регулацији фреквенције и организација испитивања системских параметара електрана; пројекти унапређења релејне заштите. Координација релејне заштите блокова Б1 и Б2 са системом побуде и енергетске мреже ТЕНТ Б; унапређење прорачуна заштите ХЕ и РХЕ Бајина Башта који се координирају са погонским дијаграмом генератора и његовим краткотрајним могућностима, функцијама система регулације понуде и заштитама електроенергетског система.

Наставна активност Предавач на Вишој техничкој школи у Косовској Митровици.

У организационом раду био је члан Председништва ЈУКО СИГРЕ. Члан Управног одбора Привредне коморе Београда (добитник Годишње награде Привредне коморе Београда). Председник Управног одбора Електротехничког института Никола Тесла из Београда, председник Управног одбора Термоелектрана Никола Тесла из Обреновца, председник Клуба привредника Косова.

Признања Награда за изузетан допринос у извршењу електроенергетског биланса и функционисања електроенергетског система у условима ратног стања. Награда за изузетан допринос у изградњи основне 380-киловатне мреже Југославије „Никола Тесла“; најбољи математичар и физичар у неколико генерација у гимназији у Приштини; од стране новинара проглашен за најбољег кошаркаша Косова.

ЗОРИЦА Р. ВАСИЉЕВИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године, редовни је професор у пензији Пољопривредног факултета Универзитета у Београду (ПФУБ) од 2020.г.

Рођена је 18. јула 1955. у Крагујевцу, од оца Радослава и мајке Душанке. Основну школу и гимназију завршила је у Београду. Дипломирала је на Економском факултету Универзитета у Београду (ЕФУБ) 1978, магистрирала на ЕФУБ 1985, а докторирала на ПФУБ 1996. из области економике инвестиција у пољопривреди.

У Институту за економику пољопривреде у Београду била је запослена у периоду 1979-1997, најпре као асистент-приправник 1979, затим као асистент 1980, истраживач-сарадник 1985. и научни сарадник 1996. На ПФУБ је била запослена од 01.03.1997. до 30.09.2020. када је пензионисана. На ПФУБ је бирана у звање доцента (1996.), ванредног професора (2002.) и редовног професора (2007.). У наставној активности предавала је већи број предмета из области теорије трошкова и финансија и то на 6 одсека ПФУБ на свим нивоима студија. Била је ментор 2 докт. дисертације (једна на ПФУБ и друга на Универзитету у Зеници-БиХ), коментор 1 докт. дисертације (на Универзитету у Болоњи-Италија), ментор 2 магистарске тезе, 8 мастер радова, 2 специјалистичка рада, преко 90 дипломских радова и коментор 4 специјалистичка рада. Учествовала је као члан комисија за одбрану 9 докторских дисертација, 4 магистарске тезе, 15 мастер радова и 4 специјалистичка рада на универзитетима у Србији, Русији, Хрватској, БиХ и Македонији. Објавила је 3 уџбеника као коаутор.

У научно-истраживачкој делатности бави се истраживањима из области теорије трошкова, рачуноводства, финансија, ризика и осигурања у пољопривреди. Као аутор или коаутор објавила је 327 научних радова. Учествовала је у великом броју домаћих и међународних научно-истраживачких пројеката из области економике пољопривреде и руралног развоја. Члан је уредништава неколико домаћих и међународних научних часописа. Објавила је: 1 рад-поглавље у међународној монографији, 6 радова у међународним часописима и публикацијама са ISI-SCI листе, 28 радова у другим међународним часописима, 88 радова у материјалима међународних скупова штампаних у целини, 2 монографије националног значаја. Има цитираност (без аутоцитата) 35, од чега 13 цитата у публикацијама са ISI-SCI листе. Одржала је 2 предавања по позиву на међународним скуповима. Била је члан програмских и организационих научних одбора већег броја домаћих и страних међународних симпозијума (22) из области пољопривреде и економије. Рецензент је радова за 4 међународна и 2 домаћа часописа.

У инжењерском стручном раду дала је значајан допринос увођењу у праксу пројектног приступа при планирању и реализацији пољопривредних и агроиндустријских инвестиционих пројеката и у примени динамичких метода за оцену економске ефикасности инвестиција. Била је аутор или коаутор преко 100 инвестиционих пројеката, бизнис планова и приручника из области пољопривреде и прехрамбене индустрије. Држи обуке за израду инвестиционих пројеката и бизнис планова за инжењере пољопривреде и економисте. Остварила је сарадњу са великим бројем институција у земљи и иностранству са којима је сарађивала на реализацији заједничких пројеката и истраживања.

У међународној сарадњи сарађивала је са неколико иностраних институција (Вагенинген универзитет Холандија, Агрономски факултет Загреб и Пољопривредни факултет Осиек, Факултет за пољопривреду и храну Скопље, Биотехнички факултет Подгорица, Економски факултети у Тузла и Зеници). Студијске боравке је имала у ФАО-Рим, ЛСЕ-Лондон, Охајо Универзитет-Колумбус, Пенсилванија Универзитет-Сити Колеџ, Мичиген Универзитет-Ленсинг и Вагенинген универзитет-Вагенинген. Држала је предавања као гостујући професор на Универзитету у Скопљу.

У организационом раду била је директор МБА студија у оквиру Темпус пројекта, члан АГРИМБА мреже европских пољопривредних факултета, Асоцијације аграрних економиста Европе, Друштва аграрних економиста Србије, Научног друштва аграрних економиста Балкана, члан Председништва Друштва економиста Београда, председник Управног одбора Института за економику пољопривреде Београд, заменик председника Управног одбора Развојне академије Србије, члан Одбора за село САНУ и Националног тима за препород села Србије.

БРАНИМИР Н. ГРГУР, дописни члан АИНС од 2018. године, редовни професор Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду (ТМФ) је рођен 04.07.1965 у Кисељаку, БиХ. Основну и средњу електротехничку школу завршио је у Зрењанину. Завршио је и школу резервних официра на Ваздухопловно техничкој академији у Рајловцу, и сад је у чину резервног капетана. Дипломирао је 1992 на ТМФ, Магистрирао је 1994 на Центру за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду Докторирао је 1999 на ТМФ са темом “Електрохемијска оксидација водоника, угљен-моноксида и њихових смеша на монокристалима платине и легурама платине са молибденом и калајем”. За

истраживача сарадника - млади таленат при катедри за Физичку хемију и електрохемију Технолошко-металуршког факултета изабран је 1992, а у звање асистента 1995 У звање доцента изабран је 2000, 2005 изабран је за ванредног, а 2010 у звање редовног професора.

Настава: По важећем програму ТМФ-а, проф. Бранимир Гргур држи предавања на предметима, Основне студије: Електрохемија, Електрохемијски извори енергије, Основи електрометалургије, Електрохемијски и биообновљиви извори енергије, Корозија и Корозија и заштита. Мастер студије: Алтернативни извори енергије. Докторске студије: Електродни материјали, Електрохемијски и алтернативни извори енергије, Електрокатализа и Корозија. Аутор је два универзитетска уџбеника. Руководио је израдом шест одбрањених докторских дисертација. Такође је био ментор 26 радова на свим нивоима додокторских студија и члан 33 комисија на свим нивоима студија.

Ужа област научног рада: Научно-истраживачка активност покрива већи део фундаменталне и примењене електрохемије. Научне области интересовања су: електрохемијски и алтернативни извори енергије, конверзија и складиштење енергије алтернативних извора, електрохемијска катализа, електрохемијски проводљиви полимери, кинетика и механизми електрохемијских реакција, корозија и заштита материјала. Библиографија обухвата 263 јединица. Аутор је и коаутор већег броја научних радова: 117 у часописима категорије М20, 35 у часописима националног значаја, неколико предавања по позиву (6) од чега три пленарна предавања на конференцијама домаћег значаја, као и већег броја научних саопштења на међународним (54) и домаћим скуповима (19) штампаних у целини или изводу. Коаутор је монографије водећег међународног значаја: Konstantin I. Popov, Stojan S. Đokić, Branimir N. Grgur: Fundamental Aspects of Electrometallurgy, Kluwer Academic/Plenum Publishers, New York, 2002, 328 стр, монографије националног значаја: Бранимир Н. Гргур, Алтернативни Извори Енергије: принципи конверзије и складиштења, Инжењерско друштво за корозију, 2015, 177 стр, као и три поглавља у књигама међународног значаја.

Инжењерска делатност: био је учесник (22) и руководилац (13) научних пројеката и пројеката сарадње са привредом, од чега је био руководилац на два претходна пројекта основних истраживања Министарства. Резултати пројеката су преточена у бројна побољшања привредне делатности посебно са аспекта заштите материја од корозије и експлоатационих карактеристика акумулатора, кроз сарадњу са различитим привредним субјектима. Коаутор је једног техничког решења и два прихваћена патента.

Међународна сарадња: Током 1996-1998 боравио је на усавршавању у Lawrence Berkeley National Laboratory (LBNL), Berkeley, САД, где је урадио експериментални део докторске дисертације, као и на постдокторским студијама 2000 год. у истој лабораторији. Учествовао је на пројекту: New Electrocatalysts For Fuel Cells, Office of Energy Research, Basic Energy Sciences of the US Department of Energy under Contract No. DE-AC03-76SF00098, под руководством др Philip N. Ross (1996-1998).

Организационо ангажовање: Члан је стручног савета и руководилац сектора за Акумулаторе и горивне ћелије-Н₂ технологија “НАЕВ-Националне асоцијације за електрична возила” Београд.

Награде: За свој научно-истраживачки рад добио је 20 награда и признања на домаћем (15) и међународном (5) нивоу

Породица и хоби: Ожењен је супругом Наташом, без деце. Хоби су му астрономија, гитара и српска историја раног средњег века.

ГРАДИМИР Ј. ДАНОН, дописни члан АИНС од 2007. године, рођен је 27. фебруара 1949. год. у Београду, од оца Јаше и мајке Зорке, рођене Зрнић. Гимназију завршио у Београду 1967. год. Дипломирао на Машинском факултету у Београду, 1972. год. Магистрирао 1978. год. на Машинском факултету у Београду и одбранио докторску дисертацију 1988. год. на истом факултету. Од 1972. до 1975. год. радио као сарадник на Машинском факултету Универзитета у Београду. Од 1977. год. ради на Шумарском факултету у Београду. У звање редовног професора Универзитета у Београду Шумарског факултета изабран 2000. год. У октобру 2017. год. отишао у пензију. Током рада на Шумарском факултету био продекан (1994 -1996.), председник Савета факултета у више изборних периода, члан

Одбора за акредитацију Министарства науке и заштите животне средине и члан већа групације биотехничких наука Универзитета у Београду. У пензију отишао као шеф катедре Машине и уређаји у преради дрвета, руководилац Центра за машине и алате за обраду дрвета и руководилац Центра за биомасу, све на Шумарском факултету Универзитета у Београду. Председник је комисије за стандарде М039-4 - Машине за обраду дрвета и члан комисије за стандарде В238 - Чврста биогрива.

Оснивач је и председник Скупштине ДОТС-а (Друштва одржавалаца техничких система), оснивач је и члан Друштва инжењера и техничара прераде дрвета (ДРВО) и Југословенског друштва за моторе и возила (ЈУМВ). Главни је уредник научно-стручног часописа *Journal of Applied Engineering Science* (Институт за истраживања и пројектовања у привреди, Машински и Саобраћајни факултет Универзитета у Београду).

Научна и стручна делатност др Данона може се поделити на више целина: (1) Експлоатација транспортних средстава - истраживања у области понашања путних и ванпутних возила у различитим условима експлоатације, пријањање у контакту пнеуматик - подлога, трошкови експлоатације возила, посебно трошкови пнеуматика, као и фактори који на њих утичу. (2) Интеракција обрадног и алатног материјала у обради дрвета. (3) Валоризација дрвне биомасе из шумарства и прераде дрвета кроз енергију - истраживања у области бољег искоришћења остатка дрвне биомасе из шумарства и прераде дрвета кроз енергију и (4) Примена прописа из области пнеуматика друмских возила, као и стандарда из области безбедности рада машина и уређаја за обраду дрвета.

Сам или са коауторима објавио (до краја 2017. год.) шест монографија и уџбеника, три дела монографије или рада у монографији. Објавио више од четрдесет радова у часописима међународног и часописима националног значаја. Од овог броја, 15 радова објављено у часописима са SCI листе. Радови су цитирани, према Google Scholar, рецензент је у већем броју часописа са SCI листе попут: *Renewable and Sustainable Energy Reviews*; *Energy*, *Renewable Energy*; *Forest Product Journal*, *Thermal Science* и већег броја универзитетских уџбеника и научних монографија.

Проф. Данон је учествовао и у раду великог броја конгреса, конференција и скупова у земљи и иностранству, као аутор и као члан програмских, научних и организационих одбора. Иницијатор је и председник програмског одбора научно-стручног скупа „Пнеуматици“, који се одржава бијенално, од 2000. год. Један је од организатора скупова „ОМО“ (Одржавање машина и опреме), које ДОТС (Друштво одржавалаца техничких система) и ИИПП традиционално организују сваке године.

Учесник је више од двадесет и руководилац четири студије или пројекта које је финансирало Министарство науке Републике Србије. Учествовао у изради великог броја студија и пројеката рађених за наручиоце у земљи и иностранству. Ментор је три докторске дисертације, две магистратуре и десет мастер радова на Шумарском факултету Универзитета у Београду. Био члан већег броја комисија за одбрану докторских дисертација, магистарских и мастер радова на Шумарском, Саобраћајном и Машинском факултету Универзитета у Београду.

Ожењен Миленом, рођеном Младеновић, са којом има кћерку Горану и сина Милоша, а од 2002. год. и унука Филипа.

НЕБОЈША ДОНЧОВ, дописни члан АИНС од 2021. године, редовни професор Електронског факултета Универзитета у Нишу (ЕФУН) од 2013, Продекан за науку на ЕФУН (2015-), ORCID iD: 0000-0002-9057-6737

(<https://orcid.org/0000-0002-9057-6737>), Scopus Author ID: 6506866609, (www.scopus.com/authid/detail.uri?authorId=6506866609), Web of Science Researcher ID: AAK-8346-2021, Google Scholar (<https://scholar.google.de/citations?user=sjxrD8QAAAAJ&hl=en>)

Рођен је 3. јула 1970. године у Нишу, од оца Станојка и мајке Иванке. Основну школу и гимназију завршио у Нишу и Лесковцу као носилац Вукове дипломе. Дипломирао на ЕФУН 1995. године са просечном оценом 9,55. Награђен повељом за најбоље израђен дипломски рад из области Аутоматике и

Рачунарске технике и информатике и повељом „Студент који је дипломирао пре рока“. Магистрирао 1999. године на ЕФУН, а докторирао 2002. такође на ЕФУН. На ЕФУН је запослен од 1998. године као асистент-приправник, асистент 1999, доцент 2003, ванредни професор 2008, и редовни професор од 2013. године. Од 2001. до 2003. године радио је као R&D инжењер у компанији Flomerics Ltd, UK, на развоју комерцијалних солвера у области електромагнетике и ЕМС.

У наставној активности предаје већи број предмета из области телекомуникација на свим нивоима студија. Био је ментор 5 докторских дисертација и преко 60 дипломских и мастер радова. Био је члан комисија за одбрану 11 докторских дисертација на ЕФУН, три на ЕТФ у Београду и једне на Универзитету у Нотингему, UK. Коаутор је 1 основног и 2 помоћна универзитетска уџбеника. Један је од оснивача наставне и научно-истраживачке Лабораторије за антене и простирања на ЕФУН.

У научноистраживачкој делатности ради на развоју и примени нумеричке/примењене електромагнетике и вештачких неуронских мрежа у области микроталаса, ЕМС/ЕМИ и антена. Објавио је: 3 поглавља у међународним монографијама, 38 радова у међународним часописима са SCI листе (1xM21a, 9xM21, 7xM22, 21xM23), 12 радова у другим међународним часописима и часописима сврстаним у категорију M24, 1 пленарни рад и 4 рада по позиву на међународним скуповима штампани у целини, 140 радова на међународним скуповима штампани у целини, 1 монографију националног значаја и друго. Рецензент је радова за SCI часописе: IEEE Trans. on Microwave Theory and Technique, IEEE Trans. on Antennas and Propagation, IEEE Microwave and Wireless Components Letters, International Journal of Numerical Modelling, и др. Био је учесник на 10 пројеката ресорног Министарства за науку. Тренутно руководи једним пројектом финансираним од Фонда за науку у оквиру Програма сарадње српске науке и дијаспоре и са два пројекта међународне сарадње финансираних од научног фонда Royal Society, UK. Водио је процес акредитације ЕФУН као НИО за период 2016-2020 и 2020-2025.

У инжењерско стручном раду коаутор је у 13 техничких решења верификованих од стране надлежног МНО који се односе на лаб прототип штампаног антенског низа у корнер рефлектору са великим слабљењем бочних опсега и дијаграмом зрачења равнoг врха, развој метода и софтвера за ефикасно пројектовање антена и других микроталасних компоненти, мерно место за карактеризацију бежичних приступних мрежа на физичком нивоу и др. Учесник је два пројекта финансирана од стране Фонда за иновациону делатност у оквиру Програма Сарадња науке и привреде.

У међународној сарадњи остварио је сарадњу и студијске посете универзитетима у Нотингему, UK и Минхену, Немачка, као и сарадњу са Royal Institute of Technology, Стокхолм, Шведска. Руководио је једним и био учесник на једном пројекту билатералне сарадње између Републике Србије и Савезне републике Немачке (DAAD) (2016-2017, 2011-2012). MC члан је једне активне COST акције. Учествовао је на три COST акције (као MC члан), два TEMPUS пројекта и једном Erasmus+ пројекту.

У организационом раду био је члан и председник Комисије за обезбеђење квалитета на ЕФУН (2015-2016), председник је Комисије за оцену испуњености критеријума (докт. дисертације и избори у наставнична и научна звања) на ЕФУН (2016-), Продекан за науку ЕФУН (2015-) и члан МНО за електронику, телекомуникације и информационе технологије Министарства науке Р. Србије (2021-).

Члан је научно-стручног одбора друштва ЕТРАН испред секције за микроталасну технику, технологије и системе. Председник је програмског одбора међународне конференције TESLIKS подржане од стране IEEE друштва MTT-S, AP-S и Region 8. Копредседавајући је међународне конференције ICESST. Члан је међународног друштва IEEE (Senior member).

Добитник је награде Young Scientist Award додељене од стране интернационалног удружења URSI (International Union of Radio Science), 2002. године и награде Александар Маринчић додељене од стране Националног друштва за микроталасну технику, технологије и системе за 2017. годину.

Живи у Нишу. Ожењен је супругом Валентином и има кћерку Анђелу Миу и сина Николу.

ВЕСНА Д. ДРАГИЧЕВИЋ (рођена Воркапић), дописни члан Одељења биотехничких наука, Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2022. године, рођена је 25. априла 1970. године у Београду - Земуну. Основну школу и гимназију завршила је у Београду – Земуну, 1989 год, а дипломирала је 1995 год. на Пољопривредном факултету, Универзитета у Београду, на Одсеку за Ратарство са просечном оценом 9,36.

Магистрала је 1999. год. на Пољопривредном факултету, Универзитета у Новом Саду (Утицај селена на динамику раста и биохемијска својства салате (*Lactuca sativa* L.)), и на истом Факултету је докторирала 2007. год (Утицај убрзаног старења и стимулативних концентрација 2,4-Д на семе кукуруза (*Zea mays* L.)).

Од 1996. год. је стипендиста Министарства за науку и технологију Републике Србије, при Институту за примену науке у пољопривреди, а од 2000. год. у Институту за кукуруз „Земун Поље“, у ком је од 2005. године запослена у Лабораторији за агрохемију у Групи за агроекологију и агротехнику.

У наставној активности је активно укључена у педагошки рад, преко сарадње са Центром за талене из Земуна, учествујући у осмишљавању и реализацији експерименталног дела, као и писања научних радова талентованих ученика средњих и основних школа из области биологије и хемије. Учествује у реализацији практичне наставе студената Пољопривредног факултета, као и ученика Хемијско прехрамбене технолошке школе у Београду и Геолошке и хидрометеоролошке школе „Милутин Миланковић“ у Београду. Била је коментор у 1 докторској дисертацији, члан комисије за одбрану 3 докторске дисертације и члан комисије за оцену пријаве 1 докторске дисертације, учествовала је у изради 1 магистарске тезе.

У научноистраживачкој делатности ради у области минералне исхране биљака, агрохемије и биофортификације, а значајне резултате је остварила и у области технологије гајења ратарских усева, агротехнике, агроекологије, као и одрживе и органске пољопривреде. Објавила је као аутор или коаутор преко 400 научних радова и саопштења од чега, 1 монографију међународног значаја и 4 поглавља у монографијама међународног значаја, 68 радова у часописима са SCI листе, 3 предавања по позиву са међународних скупова и 3 предавања по позиву са домаћих скупова. Према бази Scopus, цитирана је 255 пута (без аутоцитата), уз h индекс = 10, а према бази Google Scholar, цитирана је 1065 пута, уз h индекс = 17. Била је члан Програмског одбора на 4 међународне и 2 домаће конференције и и председавајући на 2 секције. Рецензирала је 155 радова, углавном за међународне часописе са ISI-JCR-SCI листе и 28 радова за скупове, као и 3 међународна пројекта. Решењем Министарства за науку, технологију и развој Републике Србије, број 660-01-00011/699 од 25. 05. 2016. године, изабрана је у звање научни саветник.

У инжењерско стручном раду коаутор је 4 хибрида кукуруза и 2 техничка решења. Добитник је награда и признања на домаћим и међународним изложбама и такмичењима иноватора, на 4 као први аутор и на 10 као коаутор.

У међународној сарадњи Руководила је једним билатералним пројектом (са Републиком Немачком), била је заменик националног руководиоца (MC Substitute) за Србију на 1 COST Акцији. Члан је Радне групе за конзервацијску обраду земљишта, Међународне организације за проучавање земљишта и обраде земљишта (ISTRO).

У организационом раду члан је Научног већа Института за кукуруз „Земун Поље“.

НЕНАД ЂОРЂЕВИЋ, дописни члан АИНС од 2009, рођен је 18.03.1963. у Смедеревској Паланци од оца Живомира и мајке Мирославе, рођено Петровић. Основну школу је похађао у Новом Селу (1970-1978.), а средње образовање (смер за аналитичку хемију) стекао је у Великој Плани (1978-1982.). Школске 1983/84. године уписао се на Пољопривредни факултет, Одсек за сточарство, у Земуну, где је дипломирао 1988. По завршеним основним студијама радио је на фарми свиња у Великој Плани као референт за селекцију до 1990. године. Последипломске студије је уписао школске 1990/91. године на Пољопривредном факултету у Земуну, Групи за физиологију и исхрану домаћих животиња. Магистарски рад је одбранио 1994. године а докторску дисертацију 2000. године. За асистента

приправника на Пољопривредном факултету у Земуну, Одсек за сточарство, изабран је 1990. године, у звање асистента биран је 1995. године и реизабран 1999. године, у звање доцента изабран је 2001, у звање ванредног професора 2006. године а у звање редовног професора 2011. У 2001. години боравио је на Пољопривредном универзитету у Норвешкој (град Ås), где је завршио Feed Milling Technology course. Тренутно је ангажован на 9 предмета на основном (Технологија хране за животиње, Квалитет хране за животиње), дипломским (Одабрана поглавља из конзервисања и обраде хране за животиње, Исхрана дивљачи), специјалистичким (Технологија конзервисања хране за животиње, Технологија индустријске производње хране за животиње, Исхрана дивљачи у интензивним условима газдовања) и докторским студијама (Конзервисање и обрада хране за животиње, Управљање процесом ферментације у силажи) на Пољопривредном факултету УБ. Хонорарно је радио у Источном Сарајеву и Бијељини (Универзитет у Источном Сарајеву, Пољопривредни факултет, Република Српска) и Подгорици (Универзитет Црне Горе, Биотехнички факултет, Република Црна Гора).

Ужа научна област проф. др Ненада Ђорђевића је Исхрана домаћих и гајених животиња. Др Ненад Ђорђевић је препознатљив у научним и стручним круговима по дугогодишњем раду на проналажењу најбољих решења у вези успешног конзервисања и обраде хране за животиње биљног и животињског порекла, као и њиховог коришћења у исхрани животиња. Име др Ненада Ђорђевића се у научним и стручним круговима доводи пре свега у везу са технологијом силирања. До сада је као аутор или коаутор објавио 402 научно-истраживачка рада (13 у међународним часописима са SCI листе) и 6 монографија. Поред научних радова, објавио је три уџбеника и пет приручника. Био је ментор или члан комисије за оцену и одбрану 145 дипломских радова, 6 специјалистичких радова, 2 магистарске тезе и 16 докторских дисертација. Поред тога, био је рецензент три уџбеника, три монографије, два практикума и два приручника. Члан је уређивачког одбора националног часописа Food and Feed Research (Journal of the Institute for Food Technology in Novi Sad).

Инжењерска остварења др Ненада Ђорђевића евидентна су у пракси на многим породичним фармама, пр свега у селима општина Ниш, Пирот и Зајечар, где је кандидат др Ненад Ђорђевић у периоду од 2004. до 2008. био „консултант“ из области конзервисања сточне хране на пројекту OPTO International AB/Integrated Milk and Dairy Development Project (Пека млека), у 2011. „консултант“ из области исхране говеда, оваца и коза у селима општине Пирот на STAR пројекту (Transicional Agriculture Reform Project), и исте (2011) године „међународни експерт“ из исхране домаћих животиња на пројекту SNV (Netherlands Development Organizacion-Montenegro - Strengthening the competitiveness of the livestock sector of Montenegro) и консултант на пројекту EUREKA у Црној Гори (Winerest-Sustainable and innovative use of wastes from grape and fruit processing; Компанија 13 јул Плантаже, Подгорица). Инжењерска остварења се испољавају кроз ширење и унапређење технологије силирања кукуруза, вишегодишњих легуминоза (луцерке), травно-легуминозних смеша и споредних производа прехрамбене индустрије (грожђа и воћа), као и у виду низа једноставних и крајње практичних предлога за унапређење исхране домаћих животиња. Као допринос струци, и као вид инжењерског остварења, кандидат је објавио пет публикација (приручника) и учествовао у изради «Елабората о употреби земљишта око аеродрома Никола Тесла ради смањења присуства птица и других животиња» (Универзитет у Београду, Пољопривредни факултет, 2011).

До сада је имао око 50 предавања за фармере, пчеларе и ловце и аутор је већег броја стручних чланака у домаћим часописима из области пољопривреде и ловства. Члан је Удружења саветодаваца из области пољопривреде „Аграр-контакт“ (Београд).

МИЛОВАН Н. ЖИВКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2015, рођен је 09.09.1957. год. у Беранама. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду 1981.год. Магистарски рад: Одређивање и анализа напона у цевним рачвама, и докторску дисертацију: Термомеханички напони на дисконтинуитетима геометрије цилиндричних површина, одбранио је на истом факултету, где је завршио и школу за компјутерско моделирање и прорачун структура. Био је на усавршавању у Русији и Аустрији.

Урадио је велики број пројеката и конструкција и реализовао више десетина објеката и технолошких линија из различитих области термотехнике и енергетике у земљи и иностранству. Најважнија инжењерска остварења су му: 74 главна машинска пројекта, радови на извођењу машинских инсталација и постројења на преко 70 објеката, главни пројекти за преко 300 стабилних посуда под притиском за различите флуиде и техничка контрола техничке документације главних машинских пројеката за преко 20 објеката.

Радећи на развоју нових и усавршавању постојећих производа урадио је следећу пројектно-конструктивну документацију: за фабрику Дистрибутивних елемената за климатизацију (82 производа), Термовент, Београд; струјно термички прорачун и прорачун чврстоће са комплетном конструктивном документацијом за типизирану гаму добаштих рекуперативних размењивача топлоте за различите флуиде; конструктивну документацију спирално ламелних размењиваче топлоте; главне пројекте и конструктивну документацију за хемијску и термичку припрему воде за двадесет три енергетска објекта (Coca Cola Земун, ТРЗ Чачак, КЦ Београд, КБЦ Подгорица, Хала спортова Пљевља, Пивара Никшић, Енергетски блок Астана-Казахстан итд.); реализовао је двадесетак пројеката котлова са различитим радним флуидима; осам самостојећих челичних димњака за различита сеизмичка подручја; пројектовао је већи број циклона и скрубера као и линију за пластификацију у погону за производњу клима комора.

Његова теоријска и експериментална истраживања резултат су решавања практичних проблема из привреде у земљи и иностранству. Објавио је: Монографију: Термомеханички напони ценовода и посуда, (2006.год.), један приручник и преко педесет радова. Одржао је пет предавања по позиву на међународним скуповима која су штампана у целини. Урадио је рецензије за шест књига.

Развио је четири производне линије: дистрибутивни системи са радијалним излазом ваздуха, линију спиралних размењивача топлоте, линију за производњу дистрибутивних елемената и линију за производњу свећа (прву у југоисточној Европи). Остварио је битно побољшање постојећих производа: решетки за пригушење буке, рекуперативних размењиваче топлоте, котлова за термичко угље и брзо-затварајућих клапни (за херметичко затварање склоништа на ратним бродовима).

Бави се компјутерским моделирањем и прорачуном структура у области топлотне технике и енергетике што заједно са струјно-термичким прорачунима и познавањем прописа чини заокружен циклус у процесу настајања или побољшања производа. Реализовао је апарате и уређаје који су први пут направљени у нашој земљи.

Радећи у привреди, у циљу побољшања производа, основао је две лабораторије. Крајем осамдесетих година, врши струјно техничка мерења и ради на развоју дистрибутивних система са радијалним излазом ваздуха. На основу ових истраживања реализована је њихова производња. Значајна су и теоријско-експериментална истраживања из области буке решетки за ваздух. Касније формира лабораторију за експерименталну анализу напона. Бави се истраживањем напонског и деформационог поља код продора цилиндричних површина, као најчешћег облика дисконтинуитета геометрије, који су неизбежни код енергетске и процесне опреме, под дејством термо-механичког оптерећења.

Ангажован је за рецензента Интернационалног часописа Energy and Buildings, којег издаје позната издавачка кућа Elsevier, за рецензију радова који се односе на дистрибуцију и квалитет ваздуха у просторијама за боравак и рад људи као и енергетску ефикасност објеката. Члан је редакционог одбора часописа Климатизација, грејање и хлађење, научно-стручног одбора међународног конгреса Процесинг и организационог одбора међународног конгреса КГХ. Учествује у настави на: Архитектонском факултету, Машинском факултету и Инжењерској комори Србије (курс за полагање стручних испита). Држао је предавања на: Курсу климатизације (инжењерима из Либије), Машинском факултету (акредитовани семинар) и Спортској академији (Инсталације у спортским објектима). Више од петнаест година је члан комисије за полагање стручних испита из области машинства.

Председник је Савеза машинских и електротехничких инжењера и техничара Србије као и потпредседник СИТС-а. Лиценцирани је инжењер за пројектовање и извођење радова и има положен стручни испит за гасну технику. Добитник је награда: Плакете КГХ, коју додељује Српско друштво за климатизацију, грејање и хлађење (2007.г.) и Повеље (2000.год.), коју додељује научно стручни часопис Процесна техника. Био је председник две комисије Института за стандардизацију: Индустијски ценоводи и Котловска постројења.

Радио је у Термовенту и МПРО Монтажа – Београд као пројектант, конструктор и технички директор. Сада ради у предузећу Carroto Build у Београду и стални је сарадник два пројектна бироа.

БРАНИСЛАВ ИВКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2012. године, рођен је августа 1952. у Бијељини, од оца Небојше и мајке Драгиње, рођене Владић. У Лозници је завршио основну школу „Јован Цвијић“ 1967, а 1971. гимназију у Бијељини. Дипломирао је 1979. године на Грађевинском факултету Универзитета у Београду, магистрирао 1983. године, а докторску тезу „Оптимизација поузданости производних система у грађевинарству“ одбранио је 1988. године на матичном факултету.

Након дипломирања радио је у грађевинском предузећу „Напред“ у Београду до новембра 1981. на изградњи стамбених објеката. На Грађевинском факултету Универзитета у Београду је стално запослен од избора у звање асистента (1981.) и касније доцента (1989.) за групу предмета управљање пројектима и технологија грађевинарства. Редовни је професор од 1999, а од 2012. је дописни члан АИНС.

Био је стипендиста на Imperial College у Лондону, 1985. и 1989. године. Поред наставних обавеза, обављао је функцију Продекана Грађевинског факултета (1991.-1995.), шефа Катедре за управљање пројектима у грађевинарству, члана Савета и комисија факултета. Два пута је био министар у Влади Републике Србије: Министар за грађевинарство и урбанизам (1994.-1998.) и Министар за науку и технологију (1998.-2000.). Посланик у Народној скупштини РС био је у сазиву 2000.-2004.

Професор Ивковић је аутор или коаутор великог броја стручних радова који су презентовани на међународним научним конференцијама и симпозијумима или штампани у научним часописима. Учествовао је у изради многобројних студија, експертиза и пројеката. Као министар за грађевинарство и урбанизам иницирао је израду Просторног плана Републике Србије, који је као први Просторни план Републике Србије усвојен јануара 1996. године у Народној скупштини Републике Србије. За свој инжењерски рад и рад на изради Просторног плана добио је 1996. године од Савеза инжењера и техничара Србије повељу инжењера године.

Међу седам штампаних уџбеника и монографија посебно се истиче монографија Управљање пројектима у грађевинарству (са Ж.Поповићем) која је утемељила ову област у научном и стручном смислу и постала фундаментални извор сазнања из ове области на више факултета у региону.

Поред научног рада на Грађевинском факултету, током целе радне каријере је активно учествовао у реализацији великих инвестиционих пројеката, држећи се становишта да грађевински инжењер мора стално бити присутан у пракси. Међу посебно значајним инжењерским пословима и остварењима спада руковођење радним тимовима на управљању и планирању радова на пројектовању, изградњи и опремању 5 великих комплекса металне, дрвне, аутомобилске и нафтне индустрије, као и пројеката управљања и планирања изградње аеродромских зграда, банака, туристичких, научних, здравствених, пословних, стамбених и других објеката у Русији у периоду од 1988. до 2010. год. Био је руководилац изградње петрохемијског комплекса у Киришију, Руска Федерација (2007-2009), Шеф надзора на пројекту реконструкције нове топионице и доградње фабрике сумпорне киселине у РТБ Бор у Бору (2013-2015) и друго. Тренутно је консултант компаније Ежис, која пружа техничку подршку компанији Коридори Србије на пројекту изградње Коридора 10 и учествује у реализацији Пројекта одсумпоравања термоелектране Никола Тесла блок А.

Активно је учествовао у креирању наставних планова и програма за предмете на Катедри за менаџмент, технологију и информатику у грађевинарству и дао као наставник, а касније шеф ове Катедре велики допринос и залагање при оснивању и раду новог Одсека за менаџмент, технологију и информатику у грађевинарству и унапређењу наставе. Захваљујући великом искуству, теоријском и практичном знању и познавању ових области, као и својој елоквентности, комуникативности и педагошким способностима побуђује велико интересовање код студената за ове предмете.

Докторанти, магистранти, као и преко 700 дипломаца, којима је био ментор или консултант, данас са успехом руководе изградњом најкомплекснијих инжењерских објеката широм света. Више од 4 деценије своја непосредна инжењерска сазнања несебично преноси на млађе генерације, чиме је у потпуности заокружио мисију професора и друштвено одговорног човека који настоји да обезбеди континуитет квалификованих кадрова у грађевинској индустрији.

Ожењен је, отац Иване, Милане, Драгане, Луке и Јоване.

ЖАРКО М. ИЛИН рођен је 19.02.1959. године у Кули, општина Кула, АП Војводина, Република Србија. Основну школу завршио је у месту рођења, а средњу пољопривредну школу, општи смер у Сомбору. На одсек за ратарство и повртарство Пољопривредног факултета у Новом Саду уписао се школске 1978/79. године, а дипломирао на истом Факултету 07.12.1982. године. Магистарску тезу под називом "Утицај азота на принос и квалитет семена црног лука" успешно је одбранио 22.11.1990. године. Докторску дисертацију под насловом "Утицај ђубрења и наводњавања на принос и квалитет кромпира" одбранио је 04.02.1994. године. Исте године изабран је за доцента, 1999. године изабран је за ванредног професора. У звање и на радно место редовног професора изабран је 15.11.2004. године. По националности је Србин, ожењен је, има двоје деце и стално је настањен

у Новом Саду. Тренутни статус/менторство:

Редовни професор за ужу научну област повртарство на Департману за ратарство и повртарство при Пољопривредном факултету Универзитета у Новом Саду. На основним академским студијама држи предмет „Повртарство“ на студијским програмима Ратарство и повртарство и Хортикултура. Предмет „Органска производња поврћа“ држи на студијском програму Органска пољопривреда. Предмет „Производња поврћа у заштићеном простору“ држи на студијским програмима Ратарство и повртарство и Хортикултура, а предмет „Ратарство и повртарство - део повртарство“ држи на шест студиских програма. Држи наставу на акредитованим мастер и докторским студијама. Укупна оптерећеност на свим студијским програмима и нивоима студија износи 2,95 норме часова. Ментор је већег броја дипломских радова, завршних радова и девет дипломских-мастер радова, четири магистарске тезе и три докторске дисертације. Био је члан комисије за одбрану већег броја дипломских радова, завршних радова и дипломских мастер радова (27), једног специјалистичког рада, осам магистарских теза и осам докторских дисертација у Републици Србији. Био је члан Комисије за оцену и одбрану једне докторске дисертације на Биотехничком факултету Универзитета у Љубљани.

Учешће у научноистраживачком раду и руковођење пројектима:

Унаучноистраживачком раду учествовао је у великом броју пројеката и бави се биологијом, физиологијом, агроекологијом, минералном исхраном, органским ђубривима, потребама биљака у води на отвореном пољу и у заштићеном простору, начином производње и квалитетом семена, расада и квалитетом поврћа и кромпира за свежу потрошњу и потребе прерађивачке индустрије. У последњих седамнаест година руководио је на седам домаћих и три међународна пројекта. Учествовао је у реализацији једног међународног пројекта са привредом (PSOM07) финансираног од стране Владе Краљевине Холандије. До сада је објавио 228 научних радова у домаћим и међународним часописима. Седам су поглавља из категорије M14; два рада из категорије M21a; три рада из категорије M22 и пет радова из категорије M23. Више радова из категорије M30; две монографије из категорије M41, већи број радова из категорије M50 и M60; три техничка решења (једно M83 и два из категорије M84 верификована на МНО) и коаутор је два патента (2 сорте зачинске паприке регистроване на националном нивоу).

Уџбеници и књиге: Коаутор је пет књига.

Цитираност по базама података (на дан 24.5.2023.): Scopus: укупно 111 цитата, h-index = 6; Google Scholar: Укупно 729 цитата, h-index = 14; Research Gate: Укупно 213 цитата, h-index = 7.

Чланство у научним и стручним удружењима, комисијама и научним одборима:

Председник Војвођанског друштва повртарара (ВДП), Нови Сад; Председник Комисије за оцену квалитета поврћа на Међународном јесењем сајму у Новом Саду; Потпредседник Комисије за признавање нових сорти кромпира у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде Владе Републике Србије; Члан научног одбора „V Балканског симпозијума поврће и кромпир“ (ISHS, Тирана, Албанија 2011); Члан научног одбора VI Балканског симпозијума поврће и кромпир (ISHS, Загреб, Хрватска 2014); Члан научног одбора VII South-East European Symposium Vegetables & Potatoes (ISHS, Марибор, Словенија 2017); Члан научног одбора VIII South-East European Symposium Vegetables & Potatoes (ISHS, Охрид, Северна Македонија 2021); Члан је International Society for Horticultural Science (ISHS) user number: 89402; Секретар Катедре за ратарство и повртарство при Институту за ратарство и повртарство Пољопривредног факултета у Новом Саду био је у периоду 1992-1995. године; Члан Савета Пољопривредног факултета у Новом Саду у два наврата; Члан Управног одбора Универзитетских наставника и научника Војводине, 2007-2011. године; Директор Департмана за ратарство и повртарство при Пољопривредном факултету Универзитета у Новом Саду био је у периоду од 1.3.2007-30.9.2009. године. Главни уредник научно-стручног часописа „Савремени повртар“, чији је оснивач Војвођанско друштво повртарара, а издавач Пољопривредни факултет, Нови Сад је од 2002. године до данас. Члан је академијског Одбора за село при Српској академији наука и уметности. Члан је Националног тима за препород села Србије и дописни члан је Академије инжењерских наука Србије.

ЂОРЂЕ ЈАНАЌКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2015. године је рођен у Београду 12.12.1964. године где је завршио основну и средњу школу. На Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду дипломирао је 1990, магистрирао 1995, а докторску дисертацију одбранио 1999. године из области технологије керамике и керамичких материјала.

За асистента-приправника на Технолошко-металуршком факултету при Катедри за неорганску хемијску технологију изабран је 1991, у звање асистента 1995, на место доцента 1999, ванредног професора 2004, а редовног професора 2009. године.

Научно-истраживачка област обухвата следеће области: поступци синтезе, процесирања и карактеризације савремених керамичких материјала за примену у биомедицини, заштити животне средине и обновљивим изворима енергије; испитивање кинетике и механизма синтеровања и фазних трансформација у керамичким материјалима; наноструктурни керамички и биокерамички материјали; технологија производње и оптимизација технолошких процеса у индустрији керамичких материјала.

Као аутор или коаутор објавио је 150 радова у часописима са SCI листе. Коаутор је погавља у 1 књизи, 1 скрипте, поглавља у монографији међународног значаја и аутор 1 монографије националног значаја. Радови Ђорђа Јанаќковића су до сада цитирани преко 2958 пута без самоцитата (преко 4728 пута према GOOGLE Scholar), а индекс цитираности h износи 30 према Scopus-у (односно 36 према GOOGLE Scholar).

Био је ментор 18 одбрањених докторских дисертација, 2 докторске дисертације су тренутно пријављене, био је члан комисије за одбрану докторске дисертације 26 пута. Такође, био је ментор 4 одбрањених магистарских радова и 13 пута члан комисије за одбрану магистарске тезе.

Руководио је једним међународним ФП7 пројектом у оквиру позива REGPOT, са 2 национална научна пројекта у оквиру Основних и Интегралних и Интердисциплинарних истраживања, са 4 иновациона пројекта, као и домаћим делом 2 ЕУРЕКА пројекта. Учествовао је такође у реализацији 10 домаћих научних пројеката, у два међународна пројекта TEMPUS и HERD из области наставе. Кроз реализацију ФП7 пројекта је основао Центар за нанотехнологије и функционалне материјале факултета који је акредитован као Центар изузетних вредности. У оквиру ERASMUS + пројекта два пута боравио на Agricultural University of Athens у Грчкој. Учествује или је учествовао у пет међународних пројеката: један H2020 Twinning Excell Mater, један ЕУРЕКА пројекат, једна COST акција и два међународна научна пројекта са привредом.

Руководио у 25 а учествовао у 7 пројеката студија, елабората и пројеката са привредом и локалном самоуправом. Учествовао је у оснивању Иновационог центра Технолошко-металуршког факултета д.о.о. основаног са циљем развоја и трансфера иновација и знања из научно-истраживачких организација у привреду, Пословно–технолошког инкубатора техничких факултета Београд д.о.о. у циљу подршке оснивању spin-off и start up предузећа од стране студената и професора.

Био је секретар, члан председништва и управног одбора Српског хемијског друштва, члан председништва Друштва за истраживање материјала Србије, члан уредничког одбора часописа Chemical Industry and Chemical Engineering Quarterly. Био је вршилац дужности председника Скупштине Електротехничког института »Никола Тесла а.д. Београд«, председник Комисије за доделу награде Града Београда за природне и техничке науке, члан Интердисциплинарног научног одбора за нове материјале и нанонауке Министарства за науку и технолошки развој, члан Надзорног одбора Института за испитивање материјала Србије и члан скупштине Пословно–технолошког инкубатора техничких факултета Београд д.о.о. Био је и члан Научног савета Фонда за науку РС.

На технолошко–металуршком факултету је обављао читав низ функција. Био је шеф Катедре за неорганску хемијску технологију, члан Савета факултета, у два мандата у периоду од 2007. до 2012. продекан за науку и сарадњу, а од 2012. до 2018. године обављао је функцију декана Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду. Тренутно је директор Иновационог центра Технолошко-металуршког факултета. Држављанин је Републике Србије, говори енглеки језик, ожењен је и отац двоје деце.

ГОРАН ЈАНКЕС, дописни члан АИНС од 2012. године, редовни професор Машинског факултета у Београду, у пензији, рођен је 19.10.1945.год. у Београду. Ожењен је и има једно дете.

Основну и средњу школу (6. београдска гимназија) завршио је у Београду, а 1969. год., дипломирао је на Машинском факултету Универзитета у Београду (дипломски рад код проф. Младена Поповића). Године 1979. је одбранио магистарску тезу "Утицај увођења кисеоника у куполну пећ за топлење гвожђа", а 1990. год. на Машинском факултету у Београду и докторску тезу "Прилог проучавању гасификације Југословенских лигнита". На усавршавању у иностранству радио је на проучавању примене чврстих горива (САД, 1979.год., Холандија 1984.год.) и у области енергетске ефикасности у индустрији (Вел. Британија 1991.год.).

Од запослења 1972. год. до 2011. год, када је пензионисан, радио је на Машинском факултету у Београду, а од одласка у пензију ради у редовном радном односу као директор Мреже за енергетску ефикасност у индустрији у Иновационом центру Машинског факултета у Београду (2011. до 2017. год.) и као сарадник више фирми и међународних организација које се баве унапређењем енергетске ефикасности и пројектовањем у индустрији и применом обновљивих извора енергије (UNIDO, D'Appolonia, ЦЕЕФОР).

Педагошки рад обухватио је више курсева на академским студијама на Машинском факултету у Београду на Катедри за процесну технику: 9 на редовним студијама, 5 на магистарским студијама и 2 на докторским студијама. Био је ментор 7 магистарских теза, 5 мастер радова, 14 специјалистичких и 140 дипломских радова. Осмислио је и реализовао 19 кратких курсева за образовање инжењера из индустрије у области енергетске ефикасности. За резултате у образовно-педагошком раду добио је награду Удружења универзитетских професора и научника Србије: Награду „Проф. Др Војислав К. Стојановић“, 2007. год. и плакету која се додељује за дан Машинског факултета, 2007.год. Шеф Катедре за процесну технику Машинског факултета био је од 1998. до 2002. године.

Области научног рада и научно-истраживачка остварења: 40 година истраживања обухвата области: гасификација чврстих горива и биомасе, унапређење енергетске ефикасности процеса у индустрији. Посебно је значајно ангажовање на изради енергетских биланса и на дијагностици рада индустријских пећи и производних погона. Истраживачки рад на гасификацији чврстих горива од 80-тих година прошлог века до данас резултирао је израдом више лабораторијских постројења и демонстрационог постројења за гасификацију биомасе. Био руководилац на 5 истраживачких пројеката, у 3 пројекта руководилац подпројекта, а учествовао је на 31 истраживачком пројекту финансираном из државних фондова за науку. Учествовао је на два истраживачка међународна пројекта Energy conservation (UNDP, 1986-1990.год.), и FP5 (INCO Copernicus) на којима је био локални координатор. Са универзитетом NTNU из Тродхајма, Норвешка, реализовао је и 4 међународна пројекта магистарских, докторских и специјалистичких студија. Радови које је објавио су цитирани више од 50 пута. Значајне су активности на организацији научно-стручних скупова: Председник организационог одбора био је на 10 конференција о коришћењу енергије у индустрији које су имале међународни карактер („Индустријска енергетика“, ИЕЕП, од 1994. до 2017.год.) и копредседник међународне конференције ЕФЕА (Београд, 2016.год.). Био је члан програмског или научног одбора на више конференција које имају међународни карактер (CPAG, SDEWES).

Инжењерске реализације: Реализовао велики број пројеката, студија, експерименталних испитивања и експертиза за потребе привреде државних институција из области индустријске енергетике, заштите животне средине и примене обновљивих извора енергије. Укупан број ових радова је око 150. Реализовао је енергетске прегледе за око 120 компанија у Србији и околним земљама. Лиценцирани је инжењер и члан Инжењерске коморе Србије од 2005. године.

Активности на организацији научног и стручног рада: Посебан допринос је остварио у повезивању научноистраживачких организација и индустрије на пољу унапређења енергетске ефикасности и то у оснивању и руковођењу Центра за енергетску ефикасност Машинског факултета у Београду (1993-1996.год.), Регионалног центра за енергетску ефикасност-Београд (1996-2003.год.), Мреже за енергетску ефикасност у индустрији Србије (МЕЕИС, 2002. до 2015. год.).

У оквиру Националног програма за енергетску ефикасност Министарства за науку и технолошки развој Републике Србије (2002-2009. год.) био је директор Националног програма за енергетску ефикасност у индустрији, где су реализована 52 пројекта.

Потпредседник је главног одбора Друштва термичара Србије (2002. год. до данас).

НЕБОЈША ЈАНКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2013 год, рођен је 21.08.1952 у Пироту, Србија. Диплому Инжењера за телекомуникације стекао је 1976 год. на Електронском Факултету у Нишу. Магистрирао је 1980 год. у области Физика чврстог стања на истом факултету. Докторску тезу у техничким наукама из области Микроелектронике под насловом „Анализа утицаја паразитних биполарних структура на пробојне карактеристике NMOST-а у савременим CMOS интегрисаним колима“ одбранио је 1990 год. на Електронском Факултету у Нишу. Од 1978 до 1987 је радио као развојни инжењер и руководилац развоја у Фабрици полупроводника Електронске Индустије Ниш. Затим се 1988 год. запошљава у Швајцарски институт за микроелектронику (CSEM) SA, Neuchâtel где ради на развоју програмирљивих меморија. Од 1990 год. прелази на Електронски факултет у Нишу где је изабран за доцента на Смеру за микроелектронику. За ванредног и редовног професора на истом смеру је промовисан 1995 год. и 1999 год. , респективно.

Проф. Небојша Јанковић је у током своје научне и инжењерске каријере био ангажован од стране бројних иностраних образовних и истраживачких институција. Тако је 1991 год. боравио 3 месеца као академски истраживач на Middlesex University, London, UK, а 2000 год. као истраживач сарадник борави годину дана на Robotics Institute, Carnegie Mellon University, Pittsburgh, PA, USA. Такође је 2004 год радио 6 месеци као главни истраживача за School of Engineering, University of Newcastle, Newcastle upon Tyne, U.K. на пројекту финансираном од стране енглеске владе. 2004 год. борави 4 месеци као истраживач у лабораторији за моделирање микроелектронских компонената на институту North Ireland Semiconductor Research Centre (NISCR) of Queen University Belfast, North Ireland, U.K. Такође је 2005 год. боравио 6 месеци као академски истраживач на College of Engineering, University of Swansea, Wales, UK, а 2013 год. провео 3 месеца као гост академик на Swanson School of Engineering, University of Pittsburgh, PA, USA.

Проф. Јанковић ради и истражује у области полупроводничких компонената и интегрисаних кола, где се бави физиком рада, пројектовањем, развојем технологије израде, моделирањем и рачунарском симулацијом микроелектронских компонената. Он је аутор или коаутор више од 120 научних радова публикованих у референтним часописима или саопштених на домаћим и иностраним конференцијама, са више од 300 цитата у часописима са Sci листе. Он је такође аутор 4 интернационална патента заштићених у USA, UK and EU. Од 2002 год. је „Senior Member“ одељења за електронске компоненте (ED) друштва електронских инжењера Америке (IEEE), а 2005 год. је изабран за члана енглеског научног друштва Engineering and Physical Sciences Research Council (EPSRC). Проф. Јанковић је такође учествовао на бројним иностраним истраживачко-развојним пројектима финансираних од стране било малих компанија (Lime Microsystems Ltd. UK, Intrigue Technologies, Inc. USA) или корпорација (ABB, Toyota Inc, Advantech US Inc). Он је један од извршних директора и оснивач start-up компаније SP Microtech Ltd. UK, која има са циљ да развије нове компоненте снаге и магнетне сензоре на бази полупроводника галијум-нитрида (GaN).

Проф. Јанковић држи предавања на редовним и последипломским студијама на студијском програму Електроника и микропроцесорска техника при Катедри са компоненте и микросистеме Електронског Факултета у Нишу. Развио је и увео у предавања бројне нове предмета као што су: Сензори и претварачи, Компоненте и кола снаге, Компоненте за телекомуникације и SPICE модели микроелектронских компонената. Заједно са Проф.Пантићем, основао је 2003 год. Лабораторију са моделирање и симулацију микрокомпонената и микросистема (<http://microsim.elfak.ni.ac.rs>) (MICROSIM) финансирана од стране WUS Аустрија. Проф.Јанковић је био ментор при изради 2 докторске и 2 магистарке тезе.

ЗОРАН ЈЕЛИЧИЋ (Нови Сад, 1971), дописни члан АИНС од 2022. године, редовни професор Факултета техничких наука Универзитета у Новом Саду.

По завршетку основних студија електротехнике и рачунарства на Факултету техничких наука у Новом Саду 1995. године, ангажован је на Факултету као сарадник, магистрирао је 1999 године, докторирао 2003 када је и изабран за доцента за ужу научну област аутоматика и управљање системима. Ванредни професор је постао 2008. године, а редовни 2013 године. Током 2001 прве као стипендиста фондације Alexander von Humboldt борави на Техничком универзитету у Берлину, а сарадњу са истом истраживачком групом и Хумболтовом фондацијом наставља и после доктората у периоду 2003-2005. Од 2020 је гостујући професор на Политехничком универзитету у Барију, Италија.

На Универзитету у Новом Саду предаје већи број предмета из области аутоматике и управљања системима на свим нивоима студија. Био је ментор у 5 докторских дисертација и преко осамдесет завршних радова на основним и мастер студијама. Аутор је три уџбеника и два помоћна уџбеника. Учествовао је настави на курсевима основних и мастер студија на Политехничком универзитету у Барију и SRH University Heidelberg. Учествовао је као предавач на више међународних радионица и летњих школа из области оптимизације и вештачке интелигенције. Од 2008-2010 био је руководиоца студијских програма Рачунарство и аутоматика на сва три нивоа студија. Оснивач је Лабораторије за дигиталне управљачке системе и Лабораторије за управљање процесима, обе у оквиру Катедре за аутоматско управљање, Факултета техничких наука у Новом Саду.

У научно истраживачкој делатности фокусиран је на оптимално управљање и оптимизационе алгоритме уопште, теорију нелинеарних управљачких система и управљање системима нецеле динамике. Објавио је већи број радова у часописима и саопштења на међународним конференцијама. Објавио је два поглавља у монографијама, а активни је рецензент у шест међународних часописа. Укупно има 433 хетероцитата. Руководио је са два национална и учествовао у више међународних научно-истраживачких пројеката као национални координатор.

У инжењерско стручном раду акценат је на развоју и имплементацији сложених управљачких система, примени савремених алгоритамских поступака у циљу оптимизације рада производних процеса, те развоју и имплементацији система за подршку одлучивању са применама у системима за рану детекцију и локализацију кварова и других неправилности у раду производних процеса. У последњих петнаест година преко тридесет решења је директно имплементирано у пракси, а седам је верификовано као техничко решење. Развијени алгоритми за детекцију кварова се данас користе као стандардни саставни делови комерцијалних решења, било као засебне апликације, или као додаци постојећих софтвера за надзор и управљање. Инжењерски рад је реализован и кроз већи број главних пројеката аутоматике и студија изводљивости.

У оквиру међународне сарадње тренутно учествује у четири међународна пројекта, а учествовао је у преко десет пројеката унапређења наставног процеса (ERASMUS, CEPUS, COST). Саветник је УНИДО на пројекту дигиталне трансформације привреде у Србији. Био је руководиоца једног ИПА пројекта прекограничне сарадње. Члан је Хумболтовог клуба Србије.

Члан је научно-стручних удружења IEEE и Interaction of Mechanics and Mathematics (ISIMM).

Сем наставног, научног и инжењерског искуства, поседује и значајно искуство у организационом раду. У периоду од 2008 до 2010 био је директор Департмана за рачунарство и аутоматику, затим члан Савета Факултета техничких наука у периоду од 2010 до 2012, те члан стручног већа за техничко-технолошке науке Универзитета у Новом Саду у периоду 2018-2022. Од 2012. године до данас шеф је катедре за Аутоматско управљање. Био је члан више стручних тела Владе Републике Србије, представник у Савету Европе, АП Војводине (2012-2016).

Ожењен је Јеленом Атанацковић Јеличић, редовним професором архитектонско-урбанистичког пројектовања.

РЕЉА В. ЈОВАНОВИЋ, изабран је за дописног члана АИНС 2000. године, када је био научни саветник Саобраћајног института ЦИП у Београду. Рођен је 31. марта 1939. године у Српској Црњи, у породици колониста из I светског рата, од оца Васе и мајке Данице. У месту рођења завршио је основну школу и нижу гимназију, а потом ИСТШ, машински одсек, 1958. у Зрењанину. Током тог школовања увек је остваривао одличан успех. На Машински факултет у Сарајеву уписује се 1958. године, а 1960. године прелази на Машински факултет у Београд, где дипломира 1962. године на моторизацијском смеру. Године 1970. уписује последипломске студије на

Стројарском факултету у Загребу, где магистрира 1973. године из области заварених конструкција. На Машинском факултету у Београду, започиње године 1974. рад на својој докторској дисертацији под насловом „Напонско стање локомотивских вратила у експлоатационим условима“. Овај рад успешно завршава одбраном докторске тезе 5. септембра 1978. године. Године 1980. бива биран у звање ванредног професора, а 1990 године у звање редовног професора на Саобраћајном факултету у Сарајеву за подручје Механике и механичких система, Динамике кретања возова, Експлоатације шинских возила и Безбедности у саобраћају (друмском и железничком). Почетком 1998. године запошљава се у СИ ЦИП Београд као научни саветник за проблеме железничког машинства и са те дужности се 2009. године пензионише и од тада живи у Сарајеву. Од 1994. године, проф. др Јовановић предаје Механике III и IV (Динамика и Осцилације) на Машинском факултету у Српском/сада Источном Сарајеву, Република Српска. На Саобраћајном факултету у Сарајеву, био је продекан за научни рад, а до рата 1992. године, био је председник Вијећа за техничке науке на Универзитету у Сарајеву. У свом раду Реља Јовановић је обавио бројне специјализације: у Пољској, у току 1965. године, из железничких проблема; у фирми Ломбардини (Ређо Емилија, Италија), у току 1967. године, из малолитражних мотора; у фирмама НСУ и ВВ, у времену од 1968. до 1973. год, из проблема аутомобила; у фирми Ганц-Маваг Будимпешта, у Бохумину (Чешка), у току 1986. године, из производње осовинских склопова за шинска возила, као и више краћих посета у Француској (Колмар), Аустрији (Грац), Немачкој (Нирнберг), Румунији (Букурешт, Решице, Крајова), све везано за проблеме шинских возила.

У научно-стручној активности је објавио око 110 научних и око 88 стручних радова, а урадио је-на просторима Западног Балкана- око 150 сложених експертиза из динамике конструкција и система. Радове је објављивао у бившој држави, Русији (Москва), Енглеској (Саутхемптон), Немачкој (Штутгарт), Будимпешти, у Хрватској (Загреб, Цавтат), Македонији, на конгресима светског значаја. Реља Јовановић је извео пет магистара и два доктора техничких наука универзитетима у Сарајеву и у Травнику; последњи, јуна 2017. године, „а сви су везани за Железницу. Године 1985. је издао скрипта „Динамика возила“, за шинска и друмска возила; на Машинском факултету у Српском/Источном Сарајеву, 1995. године издао је уџбенике „Осцилације“ (2001) и „Динамика“.

У реализацији бројних доприноса у привреди Реља Јовановић је остварио пословну сарадњу са скоро свим битним факултетима, фирмама и институтима у Босни и Херцеговини, Србији и Хрватској. Као руководилац пројеката и главни истраживач, од 2008.-2011. г те од 2016. до 2017. извео, испред фирми ИРД инжињеринг те ИТАЛФЕРР, обе из Рима-Италија, респективно: "Пружање техничке помоћи надлежним органима жељезнице у БиХ у усклађивању регулативе за одржавање железничке инфраструктуре и возног парка, у складу са ЕУ директивама" те Пројекта "Изградња капацитета Регулаторног одбора Жељезнице у БиХ... са аспекта лиценцирања машиновођа, Енергетске ефикасности у вучи возова те едукацији кадрова из области безбедности кретања возова и регенерације виталних подсистема шинских возила".

ЈОВАНОВИЋ ПОПОВИЋ МИЛИЋА, дописни члан АИНС од 2018. године, редовни професор Архитектонског факултета Универзитета у Београду од 2001. године. Два пута је била ангажована на факултету као продекан: продекан за финансије (1992-84.) и продекан за научноистраживачки рад и сарадњу са привредом (1998-2000.). Руководиоц је специјалистичких студија Енергетски ефикасна и зелена архитектура на истом факултету Универзитета у Београду.

Рођена је у Београду 7. августа 1953. године, мајка Олга и отац Ђорђе, где је завршила и основну школу и гимназију. Гимназију је завршила као носиоц дипломне Вук Караџић и ученик генерације. Дипломирала је 1977. године (дипл.инг.арх) на Архитектонском факултету а током студија је награђивана као најбољи студент. Након завршетка магистарских студија одбранила је прво

Специјалистички рад под насловом Анализа карактеристика елемената фасаде у односу на термичку заштиту стамбених објеката (1982.) а потом и Магистарски

рад под насловом облици комфора у становању и и примена пасивних соларних система (1988.) Докторирао је 1991. Године на истом факултету одбранивши докторску дисертацију под називом Анализа могућности примене пасивних соларних система на стамбеним зградама на подручју Београда 1991. године. Након дипломирања запослила се (1978.) у Пројектном бироу Грађевинског предузећа Напред. На Архитектонском факултету Универзитета у Београду почела је да ради 1979. године као асистент приправник, потом као асистент, од 1991. као доцент и 1996 у звању ванредног професора. Године 2001. изабрана је у звање редовног професора.

У настави била је ангажована на великом броју предмета Катедре за архитектонску материјализацију простора и касније Департамана за архитектонске технологије, на свим нивоима наставе. Како је њено поље интересовања биоклиматска архитектура и енергетска ефикасност зграда, основала је више предмета, обавезних и изборних на радовним студијама, бечелор и мастер нивоу, докторским и специјалистичким студијама. Треба истаћи да је оснивањем комплекса предмета Биоклиматске архитектуре 1996. године Београдски Архитектонски факултет постао лидер у овој области едукације као први факултет у Европи који је у редовној настави имао ове предмете. Такође МЈП је радила на покретању и оснивању и докторских и специјалистичких студија на овом факултету. Била је ментор на 7 докторских теза, члан комисије) пута, ментор на 9 специјалистичких радова и члан комисије за 12 специјализација. Учествовала је и у оснивању лабораторије- Центра за енергетски ефикасне и зелене зграде на Архитектонском факултету. Предавала на Грађевинском факултету у Београду, Архитектонском факултету у Приштини и Подгорици. Држи наставу и у Инжењерској комори за добијање лиценце из области енергетске ефикасности.

У области научно истраживачких активности ради на пољу биоклиматске и енергетски ефикасне архитектуре, пасивних соларних система. Публиковала је 4 поглавља у монографима међународног значаја, 6 радова у међународним часописима као и 6 радова у другим часописима, 46 радова на међународним конференцијама, 7 монографија од националног значаја. На међународним и домаћим конференцијама има више предавања по позиву. Радила је рецензије за часопис ISI-JCR-SCI Energy and buildings као и за часопис Спациум (ИАУС). Поред учешћа и руковођења великим бројем домаћих истраживачких пројеката, руководила је Српским тимом на већем броју међународних пројеката од којих посебно треба истаћи пројекат ТАБУЛА будући да је методологија развијена на овом пројекту проглашена од стране Европске комисије за званичну методологију у Европској унији. Од 2010. године рад и на изради Типологија стамбених зграда Србије резултати су публиковани у 3 монографије: Атлас породичних кућа Србије, Атлас вишепородичних зграда Србије и Национална типологија стамбених зграда Србије. Методологија која је развијена приликом израде ове националне типологије коришћена је потом (консултант) у Босни и Херцеговини и Црној гори.

Активности на пољу инжењерстава представљају трећи део укупних активности. Радила је као сарадник, коаутор и аутор на многим идејним, главним и извођачким пројектима као и конкурсима из области архитектуре. Урадила је велики број студија термичке заштите зграда, енергетских елабората и сертификата енергетске ефикасности укључујући зграде Владе, Парламента и Палате Србија. У пројектовању користи резултате из свог научно истраживачког рада (примена стакленика, зелених кровова). Један је од аутора Идејног решења комплекса Универзијада 2020. Током последњих 15 година пројектовала је и извела више од 15 стамбено пословних зграда као и велики број ентеријера. Поседује лиценце 300 и 381 Инжењерске коморе Србије.

БРАНКА А. ЈОРДОВИЋ (рођена Грујовић), дописни члан АИНС од 2007. год, рођена је 6.02.1946 у Гучи. Основну школу и Гимназију је завршила у Чачку. На Технолошко-металуршком факултету у Београду је 1970 год. завршила редовне (Металуршки одсек) 1982. магистарске студије («Микроструктурна анализа утицаја брзине хлађења при очвршћавању Al-Mn легура»), а докторску дисертацију одбранила 1987. год. («Утицај карактеристика ливене структуре на микроструктурне промене при термомеханичкој обради легуре Al- Mn»).

Од 1970-1976. год. је радила у предузећу «Слобода» - Чачак, на местима самосталног инжењера у лабораторији и водећег инжењера у Фабрици наменске производње. Од 1976 до 1983. ради на Вишој техничкој школи у Чачак, у свим звањима. Од 1983. год. ради на Техничком факултету у Чачку (сада Факултет техничких наука) у звању доцента, ванредног и редовног професора (од 1997.), за области материјали и екологија, на основним, мастер и докторским студијама, на којима држи наставу из већег броја предмета. Била је ментор преко 70 дипломских и мастер радова, три магистарске и три докторске тезе. Члан је или председник комисија за одбрану и оцену преко 40 докторских и магистарских теза на већем броју Универзитета у Србији и Црној гори. Члан је изборних комисија за стицање научних и истраживачких звања на истим. Од 2019-2021. ради у MIND Park-IMW INSTITUT, Крагујевац, као Руководилац Центра за научно-истраживачки рад. Сада је консултант у више производних фирми.

Научно истраживачка област др Бранке Јордовић је Наука о материјалима, посебно квантитативна микроструктурна анализа – Стереологија. Основе истраживања је усмерила ка развоју и примени нових метода стереолошке анализе у циљу успостављања корелације технологија-структура-својства-примена материјала, посебно у области ливарства, синтеровања, термичке обраде, заваривања... Последњих година се интензивно бавила методама добијања и карактеризације аморфних и нанокристалних материјала. Аутор је и коаутор око 270 научних радова од којих је 60 публиковано у међународним часописима, преко 90 на међународним скуповима, 25 у домаћим часописима. Коаутор је једног реализованог патента (1994.) и неколико техничких решења у области ливарства... Одржала је више уводних и предавања по позиву на скуповима међународног и домаћег значаја. Један је од организатора и предавача на Курсу из стереологије. Такође је предавач на Курсу за инжењере заваривања. Цитираност радова је преко 735 (h-index-13, i10-index-14), према Google Scholar citations, без аутоцитата. Аутор и коаутор је две монографије, два уџбеника и једне књиге. Рецензент је већег броја научних радова, пројеката, књига и монографија. Резултат стручно истраживачке делатности у предузећу «Слобода» је око 20 елабората, нових технолошких поступака и иновација. Учесник је и руководилац на 18 пројеката, финансираних од Министарства науке Републике Србије., САНУ, привреде и локалне самоуправе и на пет међународних пројеката. Била је руководилац тима за израду прве Стратегије развоја општине Чачак (усвојена 2005.). Главни је иницијатор и један од оснивача Научно технолошког парка у Чачку. Остварила је међународну сарадњу са колегама са Металуршког факултета у Москви, Института за проблеме науке о материјалима Украјинске академије наука у Кијеву, Института Max Plank из Штутгарта, Venice International University Italy итд. У току 1989. год. била је на специјализацији из Стереологије у Институту Max Plank из Штутгарта, а 1990. и 1991. год. у Клиничком центру у Љубљани.

Била је редован члан International Society for Stereology, члан Председништва Друштва за термичку обраду и металне материјале Србије и председник Секције за металне материјале, члан Главног одбора Савеза инжењера металургије од оснивања (1994.), члан Друштва за трибологију и Српског керамичког друштва.. Била је члан редакција часописа Journal of Mining and Metallurgy, Section B – Metallurgy, Ливарство и Металургија – Journal of Metallurgy. Била је члан Одбора за хемију и хемијску технологију као и експертског тима за оцену пројеката Министарства за науку и технологију Републике Србије. Од 2002-2012. је била продекан за науку и међународну сарадњу, а од 2012.-2014. шеф Катедре за физику и материјале на матичном факултету. Три мандата је члан Стручног већа за Техничко-технолошке науке Универзитета у КГ (2006-2012), у једном и председник (2010-2012). Носилац је Повеље заслужног члана СИМС. Почасни је члан Савеза инжењера Србије (2008). Награду општине Чачак за допринос њеном угледу и напретку добила је 2005. поводом Дана града Чачка. Удата је, има сина и троје унучади. Хоби су јој путовања, читање и цвеће.

МИРЈАНА КИЈЕВЧАНИЋ (ORCID: 0000-0001-7126-3965, SCOPUS ID: 6602114730) је рођена 31.12.1970. године у Београду, где је завршила основну и средњу школу. Дипломирала је на Технолошко-металуршком факултету, Универзитета у Београду (ТМФУБ) 1995. из области хемијског инжењерства, а магистрала 1998. и докторира 2002. године на истом факултету. На ТМФУБ је запослена од 1996. године, прво као асистент-приправник, асистент 1998. године, доцент 2002, ванредни професор 2007 и редовни професор од 2013. године.

У наставној активности предаје већи број предмета на Катедри за хемијско инжењерство ТМФУБ, на свим нивоима студија. Била је ментор 15 одбрањених докторских дисертације, једне магистарске тезе и преко 90 мастер и дипломских радова. Била је члан комисије за одбрану докторске дисертације на Техничком Универзитету у Бечу, Аустрија, као и 10 дисертација одбрањених на Универзитету у Београду. Коаутор је 3 штампана уџбеника. Учествовала је у оснивању Лабораторије за хемијско-инжењерске параметре.

У научноистраживачкој делатности бави се истраживањима из научне области хемијско инжењерство, са ужим областима: термодинамика раствора електролита и неелектролита – експериментално одређивање и моделовање; симулација, моделовање и оптимизација процеса; енергетска интеграција процеса; обновљиви извори енергије итд. Објавила је: 1 рад у међународним монографијама, 140 радова у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе и преко 40 радова у материјалима међународних скупова штампаних у целини или као апстракт. Према провери (Scopus април 2023) радови су цитирани више од 1500 пута (хетероцитати), а h индекс је 23. Подручни је уредник за термодинамику у часопису Journal of Serbian Chemical Society, као и члан уредништва међународних часописа Journal of Chemical Thermodynamics и Journal of Chemical and Engineering Data. Рецензент је преко 100 радова за ISI-JCR-SCI часописе. Рецензент је и преко 100 европских пројеката у позиву HORIZON EUROPE, HORIZON-2020, као и у позивима Чешке академије наука. Била је учесник у већем броју пројеката ресорног Министарства, као и Министарства заштите животне средине и енергетике и рударства. У два пројекта ресорних Министарства била је и руководилац пројекта.

У инжењерској делатности коаутор је у великом броја инжењерских пројеката (пројекти за извођење, главни, идејни пројекти, студије процене утицаја на животну средину итд), рађених за домаће и иностране производне, инжењерске компаније и компаније које се баве прерадом отпада (са Енергопројект Ентел, за Qatar Petroleum; за Петролинвест Сарајево, за Technip, UAE и Technip, Ангола, Електропривреду Србије, са ТМФУБ за УНИДО, СИДА, Yunitisk итд). Коаутор је 2 техничка решења, и учествовала у изради техничке контроле пројеката и студија за Министарство грађевина. Лиценцирани је инжењер и члан Инжењерске коморе Србије од 2010. године. Од 2010. године је Национални експерт за чистију производњу, а од 2013 експерт за нискоугљеничне процесе.

У међународној сарадњи остварила је постдокторско усавршавање на Универзитету у Коимбри, Португал, као и краће студијске посете техничким универзитетима у Единбургу, Бечу, Мелбурну, Марибору. Учествовала је у реализацији више међународних научних пројеката (ADRION, TEMPUS, две COST акције, билатерални пројекат са HP Кином, пројекти финансирани од стране ГИЗ-а итд).

У организационом раду учествовала је у следећим активностима: Продекан је за науку и докторске студије ТМФУБ (2018-), шеф Катедре за Хемијско инжењерство ТМФУБ (2014-2018), координатор за акредитацију студијског програма хемијско инжењерство (за акредитацију 2014), као и координатор за акредитацију ТМФУБ 2020. Била је члан Савета ТМФУБ од 2009.-2013. године, члан жирија за доделу награда „Корак у будућност“ на сајму технике (2003., 2004., 2007. године). Представник је Савеза хемијских инжењера у радној групи за термодинамику Европске федерације хемијских инжењера. Члан је комисија за заштиту животне средине и енергетику Института за стандардизацију Србије. Учествовала у организационом и научном одбору више националних и међународних конференција (саветовања Српског хемијског друштва, скупови СМЕИТС-а, скупови ТФМП „Индустријско инжењерство и заштита животне средине“, 2005. је председавала секцијом Process Engineering на 1st South East European Congress of Chemical Engineering, Belgrade, Serbia). Рецензент је за послове акредитације и провере квалитета високошколских установа Републике Србије.

Добитник је награде медаља Српског хемијског друштва за прегалаштво и успех у науци за 2002. годину, као и повеље за изузетни допринос процесној техници, додељене од стране Друштва за процесну технику СМЕИТС 2019. године.

БРАНКО КОЛУНЦИЈА (дописни члан АИНС-а од 2015. године) је рођен 30.01.1958. године у Зеници, република Босна и Херцеговина, Југославија. Основну школу је започео у Новом Травнику 1964. године, наставио у Новом Месту и Светозареву (данас Јагодини) и завршио на Новом Београду 1972. године. По завршетку IX београдске гимназије уписао је Електротехнички факултет Универзитета у Београду 1976. године, који је завршио 1981. године на Смеру за Телекомуникације, са просечном оценом 9.17. Постдипломске студије на истом факултету је завршио 1986. године, са просечном оценом 10. На истом факултету је одбранио и докторску дисертацију „Електромагнетско моделовање жичано-лимених структура” 1990. године, под менторством проф. др Бранка Поповића. Од 1981. године ради на Катедри за општу електротехнику, прошавши сва звања од асистента-приправника до редовог професора, у које је изабран 2003. године, држећи наставу пре свега из предмета Електромагнетика, Антене и простирање, Софтверски алати за пројектовање антена и Моделовање и симулација електромагнетских поља. Сем тога, држао је наставу из електромагнетике на Војној академији у Жаркову и одељењу Електротехничког факултета у Светозареву, као и Основа електротехнике на Универзитету Никола Тесла у Книну. Био је и гост професор на универзитетима у Талахасију (САД), Дрездену (Немачка) и Сиракузи (САД). А одржао је по позиву и више предавања и курсева на универзитетима и конференцијама широм света (Ottawa, Lisbon, Urbana, Syracuse, Monterey, Stuttgart, New York, Helsinki, Calgary, Tokio, Boulder, Yokohama, Tel Aviv).

Области којима се највише бави су нумеричка електромагнетика, антене, микроталасна техника и електромагнетска компатибилност. До сада је као аутор или коаутор објавио 309 научних радова, међу којима је 5 монографија међународног значаја, 34 рада у часописима са SCI листе и један патент реализован на међународном нивоу. Према подацима из базе Google Scholar, која узима у обзир и цитате монографија, закључно са 11. септембром 2018. године, 230 резултата је цитирано укупно 1691 пут (1251 пут без ауто-цитата).

Најважнији инжењерски доприноси су му везани за развој софтверских пакета за 3Д електромагнетску и колску симулацију у области антена и микроталасне технике, који се продају на светском тржишту почев од 1995. године, прво преко америчке издавачке куће Artech House, а од 2002. године и преко домаћег предузећа WIPL-D, чији је оснивач заједно са својим партнером Јованом Огњановићем. У свету постоји више стотина корисника ових софтверских пакета, међу којима су и NASA, Bell Helicopters, MIT, Canadian Space Agency, Honeywell, Japan Radio Company, Israeli Aerospace Industry, Thales и TATA, Indian Institute of Technology. Овај рад је препознат и од стране друштва IEEE, које га 2005. године промовише у звање Fellow IEEE, а на предлог IEEE секције са Long Island-a, САД.

Био је шеф Катедре за општу електротехнику, председник Комисије за Докторске студије, члан Савета факултета, а од 2002. до 2004. године је обављао дужност продекана за наставу. У два мандата је био члан Матичног научног одбора за електронику, телекомуникације и информационе технологије при Министарству просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Дугогодишњи је члан међународних друштава IEEE, ACES и EurAAP. Више пута је учествовао у комисијама за избор чланова IEEE друштва у звање Fellow IEEE. Delegat је EurAAP-a за групу 11 (Serbia, Croatia, Bosnia-Hertz, Slovenia, FYR Macedonia, Albania). Од 2001. до 2013. године и поново 2017. организује сесије на конференцијама друштва ACES, за шта је добио награду од стране друштва. Члан је председништва друштва ЕТРАН испред секције за антене и простирање. Члан је издавачког одбора часописа Микроталасна ревија и придружени едитор из области антена. Члан је техничког програмског одбора конференције ТЕЛСИКС. Потпредседник је IEEE MTT Chapter-a за Србију и Црну Гору.

Са колегом Миодрагом Тасићем добио је награду „Проф. др Илија Стојановић” за најбољи стручни рад из области телекомуникација за 2011. годину, а са колегом Миланом Костићем награду „Проф. др Александар Маринчић” за најбољи стручни рад из области микроталасне технике за 2015. годину. Живи у Београду. Ожењен је, и отац је двоје деце.

СРЂАН КОСТИЋ, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС), Одељење рударских, геолошких и системских наука, од 2022.г., виши научни сарадник и шеф Сектора за геологију Института за водопривреду „Јарослав Черни“ (ИЈЧ), и ванредни професор Факултета техничких наука Универзитета у Новом Саду (ФТН).

Рођен 19. децембра 1986.г. у Лесковцу, од оца Драгана и мајке Јасмине. Основну школу и гимназију завршио у Лесковцу 2005.г., а дипломирао на Рударско-геолошком факултету Универзитета у Београду (РГФУБ) 2010.г. на смеру за Геотехнику са оценом 10,0 као студент генерације. Добитник је награде „Круна успеха“ компаније Petite Geneve Petrović за најбољег дипломца Универзитета у Београду за 2010.г.

Докторирао 2013.г. на РГФУБ из области примене нелинеарне динамике у изучавању рударски генерисаних потреса. Као стипендиста Министарства просвете, науке и технолошког развоја и сарадник на пројектима сарадње са привредом, истраживачко-развојним и научним пројектима био ангажован на РГФУБ у периоду 2010-2015.г., када прелази у ИЈЧ, где је данас на позицији шефа Сектора за геологију. У научно звање научни сарадник изабран је 2014.г., а 2019.г. изабран у звање виши научни сарадник. На Рударском факултету Универзитета у Бањој Луци (РФУБЛ) 2014.г. изабран у звање доцента, а 2019.г. у звање ванредног професора, за ужу научну област: Подземна експлоатација минералних сировина. У децембру 2022.г. изабран за ванредног професора за ужу научну област Геотехника на ФТН-у.

У наставној активности одржава наставу из предмета „Инжењерска геологија“ на ФТН-у. У периоду 2014-2022.г. држао наставу из предмета „Механика стена и тла“ и „Геомеханика“ у звању доцента и ванредног професора на РФУБЛ, а од 2022.г. је ангажован на последипломској настави на РФУБЛ. У периоду 2018-2022.г. држао је наставу из предмета „Инжењерска геологија“ на Грађевинско-архитектонском факултету Универзитета у Нишу. Био је ментор на изради две докторске дисертације (одбрањене), једног дипломског рада, члан комисије за оцену научне заснованости теме докторске дисертације за 5 кандидата и за оцену и одбрану докторске дисертације за једног кандидата. Био је члан Комисије за избор у научна звања за 5 кандидата и у истраживачка звања за 17 кандидата. Коаутор је 2 штампана уџбеника и једног помоћног уџбеника.

У научноистраживачкој делатности ради у области геомеханике и примењене нелинеарне динамике и статистике и меког програмирања: формирање модела предвиђања развоја геодинамичких процеса, као и процеса и својстава материјала у различитим инжењерским дисциплинама. Објавио је: 3 поглавља у међународним монографијама, 30 радова у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе, аутор/коаутор је 2 монографије националног значаја и 4 техничка решења, презентовао око 30 радова на међународним научно-стручним скуповима, око 20 радова на домаћим научно-стручним скуповима, и др. Према цитатној бази SCOPUS његови радови су цитирани око 330 пута без аутоцитата (h-index:11). Према цитатној бази Google Scholar његови радови су цитирани око 500 пута (h-index:13). Одржао је два предавања по позиву на међународним скуповима, на једној међународној и на три националне конференције био је члан Научног одбора. Рецензирао је преко 70 радова за ISI-JCR-SCI часописе. Учествовао је у реализацији два национална научна пројекта, два национална истраживачко-развојна пројекта и у по једном међународном научном и истраживачко-развојном пројекту.

У инжењерско-стручном раду учествовао је у реализацији око 40 значајнијих инжењерских пројеката (око 100 елабората, Пројеката студија, извештаја и других облика техничке документације). Поседује лиценце Инжењерске коморе Србије од 2016.г. (лиценце 391 и 491). Руководио је формирањем геотехничких подлога за капиталне инфраструктурне пројекте: гасовод граница Бугарске-граница Мађарске, хидротехничко уређење Западне Мораве за потребе изградње аутопута Е-761, деоница: Појате-Прелјина, заштита Обреновца од великих вода Колубаре и Тамнаве, пројектовање система за прикупљање и пречишћавање отпадних вода централног канализационог система Београда (интерцептор), пројекат бране Крушево (Црна Гора), и др. У међународној сарадњи остварио је два краћа студијска боравка на Природно-математичком факултету Универзитета у Марибору (Словенија, 2014.) и Институту за примењену физику РАН у Нижњем Новгороду (Руска федерација, 2015.).

У организационом раду био је помоћник Генералног директора ИЈЧ задужен за научно-истраживачку област (2017-2018) и председник Научног већа ИЈЧ (2016-2018). Данас обавља функцију заменика председника Научног већа ИЈЧ. Награда - повеља фонда „Бранислав А. Милоновић“ додељена му је 2014.г. за монографију „Математичко моделовање побуђених и индукованих потреса у рударству“.

ЂОРЂЕ ЛАЋИНОВИЋ, дописни члан АИНС од 2015, рођен је 1956. године у Шиду, где је 1970. завршио основну школу, а 1974. год. гимназију. На Грађевински одсек Факултета техничких наука (ФТН) у Новом Саду уписао се 1974, а дипломирао 1980. године. Након дипломирања запошљава се на ФТН у Новом Саду, где је 1980. изабран у звање асистента, 2003. у звање доцента, 2007. у звање ванредног професора и 2012. у звање редовног професора за ужу научну област Теорија конструкција. На Факултету техничких наука одбранио је магистарску тезу 1995, а 2002. године докторску дисертацију за коју је добио Повељу Југословенског друштва грађевинских конструктора у знак признања за најбоље остварење у грађевинском конструкторству Србије и Црне Горе у 2002.

години из области науке.

Наставни рад је започео као асистент на групи предмета који припадају ужој научној области Теорија конструкција. Од избора у звање наставника држи наставу на студијским програмима Грађевинарство, Архитектура и Управљање ризицима од катастрофалних догађаја и пожара. На ФТН је увео нову област (земљотресно инжењерство) и поставио шест нових наставних предмета на основним, мастер и докторским студијама. Био је ментор 147 студената при изради завршних радова на основним (58) и мастер студијама (90), председник комисије за одбрану преко 80 мастер радова и учествовао у већем броју комисија за оцену или одбрану магистарских теза и докторских дисертација на универзитетима у Новом Саду, Београду, Нишу и Подгорици. Био је ментор у изради 3 магистарске тезе 4 докторске дисертације.

У оквиру стручног рада бави се пројектовањем АБ, челичних и зиданих конструкција, посебно динамичком анализом конструкција. Поред два оригинална стручна остварења (грађевинско ауторско дело националног нивоа прихваћено од стране Матичног научног одбора за саобраћај, урбанизам и грађевинарство МНТП Србије и откупне награде на међународном конкурс за Идејно решење моста преко Дунава у Новом Саду), учествовао је у изради преко 90 главних и извођачких пројеката (стамбени комплекси, пословни центри, мостови, спортске дворане, силоси, водоторњеви, тунели, специфични инжењерски објекти) и више елабората за санацију и ојачање постојећих објеката. Од стране "Европске комисије за реконструкцију моста Слободе" био је ангажован на изградњи моста Слободе, као и на изради главног и извођачког пројекта реконструкције тунела Мишелук у Новом Саду. Као домаћи експерт био је члан међународног конзорцијума (формираног од стране Louis Berger Group inc. и Euro Gardi Group), који је победио на међународном конкурс за Руководиоца пројекта и инжењера (RPI) за изградњу моста "Ада" преко реке Саве у Београду (2007. год.). Од 2005. године стални је члан Стручног тима за обнову и изградњу мостова Новог Сада.

Већи део научног и истраживачког рада обухвата анализу грађевинских конструкција при линеарном и нелинеарном понашању, развој нумеричких модела и сеизмичка анализа конструкција. Паралелно са радом у настави на факултету, учествује у изради научних пројеката и на научним и стручним скуповима, ангажујући се у више посебних публикација у земљи и иностранству. Учествовао у обради 20 научно-истраживачких тема, пројеката и потпројеката у земљи и 4 међународна научно-истраживачка пројекта, 3 научно-истраживачка пројекта од значаја за развој научних дисциплина и 3 истраживачка пројекта за побољшање постојећих производа и технологија. Био је руководиоца на три национална научно-истраживачка пројекта и једном потпројекту. Објавио преко 270 радова који су публиковани у националним и међународним часописима (од тога у 4 часописима са SCI листе) и зборницима радова са научних скупова националног и међународног значаја. По позиву је одржао преко тридесет предавања на националним научним скуповима и, као аутор или коаутор, три уводна предавања на међународним научним скуповима.

Осим руковођења пројектима, обављао је низ руководећих активности: шеф Катедре за конструкције од 2004, директор Департмана за грађевинарство и руководиоца студијског програма Грађевинарство на ФТН у Новом Саду од 2012. године. У периоду 2009-2012. и 2012-20015. био је члан Стручног већа за техничко-технолошке науке Универзитета у Новом Саду. Члан је више националних и међународних научних и стручних удружења. Од 2002. године је потпредседник Друштва за земљотресно инжењерство Србије. Од 2006. члан је Председништва, а од 2014. године је и председник Друштва грађевинских конструктора Србије. Члан је комисије ИКС за полагање стручних испита и ментор за израду стручних радова из области бетонских конструкција. Члан је Комисије У250-2 Института за стандардизацију Србије, за прорачун бетонских конструкција, и члан Комисије У250-1,8 за основе прорачуна, дејства на конструкције и сеизмички прорачун.

ВЛАДИМИР ЛОЈАНИЦА, редовни професор на Архитектонском факултету Универзитета у Београду на Департману за архитектуру - област архитектонско пројектовање и савремена архитектура. Рођен је 1969. у Београду. Дипломирао је на Архитектонском факултету Универзитета у Београду 1995. где је и запослен од 1996. Редовни професор је од 2013. године. Функцију продекана за наставу Архитектонског факултета обављао је у периоду од 2009-2012. Од 2015. је руководилац Департмана за архитектуру. Године 2004. основао је самосталну архитектонску праксу, архитектонски студио Проаспект у оквиру ког редовно и успешно учествује на јавним националним и међународним архитектонским конкурсима на којима је освојио бројне награде. Аутор је серије пројеката и реализованих објеката у земљи и иностранству.

Делатност је референтна у три карактеристична огранка упоредних активности:

- Теријско продубљивање материје-научно-истраживачки и педагошко-образовни рад
- Пројектовање и грађење-стручно-уметнички рад
- Друштвено-професионална активност од интереса за позицију струке у средини

У области научно наставног рада у фокусу је теоријско изучавање стамбене проблематике, везано и за теројску област наставне делатности на Архитектонском факултету о чему сведочи и уџбеник, књига из поменуте области „Архитектонска организација простора Становање, тематске целине“ коју је написао како за потребе наставе на факултету тако и за ширу професионалну и културну јавност. Поред овога кандидат има преко 15 учешћа на домаћим и међународним конференцијама, 10 објављених радова и текстова у стручним публикацијама и 8 рецензија књига и текстова других аутора. Координатор је и научно истраживачког пројекта Министарства за науку и технологију који матично лежи у области стамбене архитектуре. Изводи наставу на свим нивоима студија од основних до поледиломских, ментор је и члан комисија на преко 15 докторских и магистарских радова. Поред стамбене архитектуре, област бављења у оквиру наставе је и методологија пројектантског поступка и креативно мишљење кроз формулацију концепта у задатим контекстуалним условима. Држао је гостујућа предавања и радионице са овим темама и на другим факултетима у земљи и иностранству, мађу којима се посебно издвајају гостовања на архитектонском факултету у Мелбурну, на Универзитету Сапиенца у Риму, у Универзитету у Даегу, Јужна Кореа као и предавања на Кеио Универзитету у Токију.

У области пројектовања и грађења има евидентан, обиман опус:

19 изведених објеката, 5 објеката у реализацији, учешће на преко 30 професионалних конкурса у земљи и иностранству на којима је освојио 9 првих награда, 6 других, 3 треће и више откупа. У претходних готово 3 деценије бављења струком има преко 50 урбанистичких, програмско-просторних студија, идејних и главних пројеката, комплекса, објеката и ентеријера.

Типичан је интерес за сложеније програмско-просторне, архитектонско-урбанистичке целине у којима доминирају функционални, инжењерско-технички и архитектонски-обликовни аспекти задатка, као и проблематика везана за уклапање дела у просторни и друштвени контекст. Међу најзначајнија дела спадају Пословни објекат NCR на Новом Београду, Трговачко-пословни и хотелски комплекс у Рајићевој улици у Београду, Холидеј Ин и Експо центар на Новом Београду, зграда Националне библиотеке у Кигалију у Руанди, ИТ парк Инђија, Винарија Стари Сланкамен пословни објекат мултинационалне компаније НЦР на Новом Београду и др. За поменуте пројекте кандидат је награђиван три пута Наградом Салона Архитектуре, два пута Признањима Салона архитектуре, три пута Наградом УАС-а „Алексеј Бркић“ за најуспешније дело из свих области архитектуре, Наградом Интернационалне уније архитеката, Великом наградом УАС за животно дело, два пута номинацијом за ЕУ награду Мис Ван Дер Рое и другим међународним и домаћим наградама. Два пута је и излагао своје радове на Бијеналу архитектуре у Венецији у оквиру националне селекције. Наведени рад као и друге реализације и бројни сложени пројекти ослоњени су на активности током близу две деценије дуге праксе рада и вођења сопственог студија за архитектонско-урбанистичко пројектовање „Проаспект“.

У области друштвене професионалне делатности перманентно учествује у професионалним друштвеним активностима и телима од Савеза архитеката Србије, Инжењерске коморе, као члан радних група Министарства за унапређење правилника из области станоградње, закључно са функцијом председника УО Републичког завода за заштиту споменика културе Србије. Као један од радно континуирано присутних архитеката на пројектима од интереса за ширу заједницу има велики број јавних наступа, интервјуа, емисија, чланака, у свим медијима који се баве актуелним темама струке.

СТЕВАН М. МАКСИМОВИЋ, дописни члан (АИНС) од 2007. године, рођен је у Лончарима-Република Српска 12. августа 1948. год, од оца Мирка и мајке Маре, рођене Кнежевић. Средњу школу је завршио у Брчком 1967. Дипломирао је на Машинском факултету, смер Аерокосмотехника у Београду 1973. На истој катедри је докторирао 1999. год са темом „Проблематика нелинеарног понашања анизотропних вишеслојних структура у аеротехници применом методе коначних елемената“.

У научноистраживачкој делатности, од 1973. год. па до одласка у пензију 2013. год. радио је у Војнотехничком институту Жарково (ВТИ) у Београду где је и данас ангажован, на проблемима прорачуна и експерименталне

верификације чврстоће авионских конструкција и других типова летелица. У периоду од 1973. до 1976. ради на испитивању чврстоће структуре авиона „ОРАО“. Од 1976. год. ради у одсеку за прорачун чврстоће структуре трупа авиона серијског авиона ОРАО и авиона Г-4 Супергалеп. Током 1978. год. постављен је за начелника Одсека за прорачун чврстоће структуре трупа авиона, где је поред прорачуна чврстоће структуре авиона наставио са развојем метода и апликативног софтвера у подручју Структуралне анализе и оптимизације структуре, примарно на бази МКЕ. Као резултат истраживања развијен је софтверски пакет „САМКЕ“. Поред развојних пројеката на којима је радио и руководи свим аспектима обезбеђења чврстоће структуре (авиона ОРАО и Г-4 Супергалеп, Беспилотна летелица од композитних материјала „Велики модел“ ИЛ-114 за тунелска испитивања за потребе Русије, продужење животног века структуре авиона ЈАСТРЕБ и ГАЛЕБ који су били на експлоатацији у Либији, руководио је на три истраживачка пројекта ВТИ, у периоду 1980.-1990. и то: (1) Пројекат ваздухопловних структура од композитних материјала, (2) Пројектовање интегралних резервоара у трупу авиона, (3) Истраживање у подручју нелинеарне структуралне анализе и оптимизације структуре авиона применом МКЕ. Током 1991. год. Стеван Максимовић постављен је за начелника Одељења за прорачун чврстоће (прорачунске и експерименталне) структуре авиона на ком месту је био до 1913. У овом периоду радио је на више развојних пројеката од којих су најзначајнији авиони ЛАСТА-2 и ЛАСТА-3, модернизација авиона Г-4, увођење система за пасивно ометање код свих типова борбених авиона и хеликоптера у Србији, руководио је продужењем животног века наших авиона који су у експлоатацији у земљи и иностранству (Mianmar), као и пројектовањем и експерименталном верификацијом чврстоће лопатица хеликоптера од композитних материјала. Руководио је са осам истраживачко-развојних пројеката које је финансирало Министарство одбране. Стеван Максимовић има звање научни саветник и до сада је објавио преко 160 научних и стручних радова из своје области рада – развој и примена метода и софтвера за прорачуне чврстоће конструкција од тога: 2 рада-поглавља у међународним монографијама, 22 рада у међународним часописима са SCI листе, 51 рад са међународних скупова штампаних у целини, 19 радова у часописима националног значаја, 16 радова на скуповима националног значаја, 2 монографије националног значаја.

У инжењерском стручном раду поред проблематике везане за пројектовање авиона и других типова летелица бави се и пројектовањем вентилационих система у путним саобраћајним тунелима, за шта поседује и одговарајућу лиценцу одговорног пројектанта. До сада је пројектовао вентилационе системе у преко 30 тунела, у земљи и иностранству. Неки од главних пројеката вентилације које је урадио др Максимовић су; тунел „ТИАР“ у Триполију-Либија (1664м), тунел „ПРЕСЕКА“ у Македонији (1974 м), тунели „ЛИПАК“ и „ЖЕЛЕЗНИК“ у близини Београда укључивши и идејно решење тунела од Карађорђево до Ботаничке баште током 2017. год (дужине око 2000 м).

У међународној сарадњи боравио је више пута на MIRCE Academy Exeter и Pislej College у Глазгову као гостујући професор. На Војној академији Београд изабран је за редовног професора 2009. год где је држао наставу домаћим и иностраним студентима на специјалистичким и докторским студијама. У ВТИ је организовао 6-месечне специјалистичке курсеве за стране студенте из Либије и Алжира као и на докторским студијама у сарадњи са Војном академијом.

Имао је „Предавања по позиву“ више пута на међународним скуповима као и скуповима националног значаја. Члан је Српског друштва за механику Србије, а у периоду од 2009. до 2013. био је њен председник у два мандата.

СНЕЖАНА МАРИНКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду (ГФУБ) од 2012. године, Шеф Катедре за материјале и конструкције од 2015. године, продекан ГФУБ у два мандата (2006-2012). Члан Савета Универзитета у Београду од 2015. године.

Рођена 16. маја 1962. године у Београду, од оца Борислава и мајке Душанке. Основну школу и гимназију завршила у Београду 1980. и дипломирала на ГФУБ 1986. године на Одсеку за конструкције са оценом 9,16. Магистрирала 1991. године на ГФУБ, а докторирала 2001. такође на ГФУБ из области анализе и прорачуна претходно напрегнутих бетонских конструкција. На ГФУБ запослена од 1987. године најпре као асистент-приправник, асистент 1992, доцент 2002, ванредни професор 2007, и редовни професор од 2012. године.

У наставној активности предавала је већи број предмета из групације Бетонске конструкције на редовним студијама и један на докторским студијама. Била је ментор у 3 одбрањене докторске дисертације и 2 које су у току, и у већем броју мастер и дипломских радова. Била је учесник више комисија за одбрану докторских дисертација на ГФУБ и Факултету Техничких наука Универзитета у Новом Саду. Коаутор је 1 штампане збирке задатака. Била је председник Наставне комисије ГФУБ, 2006-2012, и активно учествовала у изради студијских програма. Руководила је формирањем нових докторских студија на ГФУБ, као председник Комисије за докторске студије, 2005-2012.

У научноистраживачкој делатности ради у области анализе и прорачуна бетонских конструкција, посебно у актуелној области примене зелених бетона и оцене утицаја на животну средину. Оснивач је и руководилац групе за истраживање и испитивање бетонских конструкција на Катедри за материјале и конструкције ГФУБ под називом Concrete Structures Research Team. Објавила је: 5 поглавља у међународним монографијама, 12 радова у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе, 39 радова у зборницима међународних скупова штампаних у целини, 1 монографију националног значаја, и друго. Према бази SCOPUS, радови су цитирани 350 пута (333 хетероцитата, 17 аутоцитата). Била је члан Техничког Комитета и шеф националне делегације у fib-у, члан је 2 RILEM-ова Комитета, одржала је 2 предавања по позиву на међународним скуповима, на 3 међународне конференције била је члан Програмског одбора. Рецензент је радова за већи број часописа са ISI-JCR-SCI листе. Учесник је у већем броју пројеката Министарства за науку, од којих је у једном била Руководилац пројекта. Од 2015. члан је Матичног научног одбора за за саобраћај, урбанизам и грађевинарство Министарства науке. Члан је уређивачког одбора часописа Изградња. У инжењерско стручном раду коаутор је у већем броју идејних и главних пројеката, експертиза, студија и техничких контрола. Од реализованих главних пројеката посебно се истиче Главни пројекат конструкције крова и главних стубова Београдске Арене у Новом Београду, за који је, као један од пројектаната, добила Награду за најбоље остварење у грађевинском конструкторству Југославије у 1999. години, коју додељује Југословенско друштво грађевинских конструктора.

У међународној сарадњи остварила је више краћих студијских посета техничким универзитетима развијених земаља, посебно кроз учешће у COST акцијама. Учесник је, као руководилац српске стране, у пројектима финансираним од стране националних фондова Швајцарске (SCOPES пројекти) и Немачке (DFG пројекти) и у пројекту у оквиру Програма научне технолошке сарадње између Србије и Португала.

У организационом раду била је Продекан за науку ГФУБ 2006-2012, Шеф Катедре за материјале и конструкције (2015-), члан Савета Универзитета у Београду (2015-), члан Већа научних области грађевинско-урбанистичких наука Универзитета у Београду (2015-). Била је секретар Друштва грађевинских конструктора Србије 2006-2010, и члан Председништва овог Друштва од 2010. Награде: Награда Привредне коморе града Београда за најбоље дипломске радове одбрањене у школској 1985/86 години, иста Награда за најбоље докторске дисертације одбрањене у 2001. години, Награда Југословенског друштва грађевинских конструктора (ЈДГК) за најбоље остварење у грађевинском конструкторству Југославије у 1999. години, за пројекат кровне конструкције спортске дворане Београдска арена у Новом Београду, Награда ЈДГК за најбоље остварење у грађевинском конструкторству Југославије из области науке у 2000. и 2001. години, за докторску дисертацију. Породица и хоби: Удата је и има једно дете. Хоби: баштованство.

ЗЛАТКО МАРКОВИЋ, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду (ГФУБ) од 2012. године, Управник Института за материјале и конструкције (од 2015. до данас, в.д. Шефа Катедре за материјале и конструкције (током 2020.), продекан ГФУБ (2004-2006.), заменик управника Института за материјале и конструкције (2000-2002.), члан Савета Грађевинског Факултета Универзитета у Београду (2012-2015.) (<https://www.scopus.com/authid/detail.uri?authorId=55185405700>)

Рођен је 19. маја 1968. године у Београду, од оца Александра и мајке Јелице. Основну и средњу школу завршио у Лазаревцу 1986. Дипломирао на ГФУБ 1992. на Одсеку за конструкције, магистрирао 1995. на ГФУБ и докторирао 2002, такође на ГФУБ, из области Металних конструкција. На ГФУБ запослен од 1993. године, најпре као инжењер сарадник-млади таленат, потом као асистент од 1996, доцент од 2003, ванредни професор од 2007. и редовни професор од 2012. године. Од 2022. године је дописни члан АИНС.

У наставној активности предавао је већи број предмета из области Металних конструкција, као и један предмет на докторским студијама. Први је у Србији комплетну наставу из области Металних конструкција ускладио са Еврокодима. Био је ментор и коментор при изради 5 докторских дисертација на ГФУБ и ФТН у Новом Саду. Тренутно је коментор две дисертације на ГФУБ и Грађевинском факултету Универзитета Црне Горе. Био је члан 4 комисије за одбрану докторских дисертација на ГФУБ и у иностранству. Такође је био члан комисија за оцену и одбрану 4 магистарска рада, као и ментор и члан великог броја комисија за мастер и дипломске радове.

У научноистраживачкој делатности ради у области челичних и спрегнутих конструкција, посебно са аспекта стабилности елемената и носивости веза и спојних средстава.. Објавио 47 радова, од чега је 20 у међународним часописима са SCI листе, 120 радова у зборницима домаћих и међународних скупова штампаних у целини, две монографије и превод великог броја делова Еврокода 3. Одржао је више предавања по позиву на међународним конференцијама. Према SCOPUS-у цитиран је преко 400 пута, h-index 8. Рецензент је већег броја радова у часописима са SCI листе. Учесник је више пројеката Министарства за науку и члан уређивачког одбора часописа Грађевински материјали и конструкције.

У инжењерско-стручном раду учествовао је као аутор, одговорни пројектант и пројектант у изради преко 200 пројеката челичних и спрегнутих конструкција пословних и индустријских објеката, друмских, пешачких и железничких мостова, торњева, јарбола, димњака и стубова ветрогенератора, од којих се издвајају Атлетска дворна у Београду и Железничко-друмски мост преко Дунава у Новом Саду за које је добио признања Друштва грађевинских конструктора Србије за најбоља остварења. Такође је учествовао у изради великог броја експертиза, студија и техничких контрола захтевних објеката. Дугогодишњи је члан Републичке ревизионе комисије за објекте од значаја. Био је члан Стручног савета Саобраћајног института ЦИП (2018-2019. године).

У међународној сарадњи остварио је више студијских посета страним универзитетима и установама. Учесовао је у COST акцијама. Био је члан међународног пројекта AEOLUS4FUTURE, H2020 (2015-2019.) Члан је међународног удружења IABSE, као и члан научног одбора конференције ове организације. Такође је члан управног и научног одбора међународне конференције Eurosteel, као и научног одбора међународне конференције Danube Bridges. Члан је међународног тима CEN/TC 250 SC.4.T5 за израду нове генерације Еврокода 4 за спрегнуте конструкције.

У организационом раду био је Управник Института за материјале и конструкције (2015-), Продекан за науку ГФУБ 2004-2006, в.д. Шефа Катедре за материјале и конструкције (2020.), члан Већа научних области грађевинско-урбанистичких наука Универзитета у Београду (2015-), члан Надзорног одбора Института ИМС (2016-2020.). Био је и генерални секретар Друштва грађевинских конструктора Србије - ДГКС (2014-2018.), чији је Председник од 2018. Председник је и комисија У 250-1,8 (за дејства и сеизмику) и У250-3,4,9 (за металне и спрегнуте конструкције) Института за стандардизацију Србије - ИСС. Председник је Комисије за стручне испите и издавање лиценци из области конструкција. Руководио је радном групом Министарства за израду новог Првилника за грађевинске конструкције.

Награде: Награда Привредне коморе града Београда за најбољу докторску дисертацију у 2001/02, Признање ЈДГК за најбоље научно остварење за 1999. (за монографију Металне конструкције), Признање ДГКС за најбоље стручно остварење за 2014/15. (за пројекат Атлетске дворне „Генерал Јован Мишковић“ у Београду), Признање ДГКС за најбоље стручно остварење за 2018/19. (за пројекат Железничко-друмског моста преко Дунава у Новом Саду), Захвалница Института за стандардизацију Србије за значајан допринос развоју, примени и промоцији стандарда и унапређење стандардизације у Србији (2019.), више награда и откупа на домаћим и међународним конкурсима за мостове.

ДРАГАН МАРКОВИЋ, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2007. године, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду (МФУБ) од 2003, Шеф Катедре за пољопривредно машинство у више мандата, Продекан за наставу МФУБ (2009-2012). Рођен је 25.09.1958. године у Пожеги, од оца Драгована и мајке Надежде, рођене Вистаћ. Ожењен, отац двојице синова.

Машинску техничку школу завршио је у Ужицу 1977. године. Дипломирао је на групи за механизацију Машинског факултета у Београду 1982. године. После дипломирања 1982. године запослио се у Предузећу „14. октобар – Крушевац“, Институт за развој Београд, где је радио на развоју грађевинске и пољопривредне механизације. Последипломске студије је завршио на групи за Пољопривредно машинство на Машинском факултету у Београду где је магистрирао 1987. године. Докторску дисертацију одбрао је на Машинском факултету Универзитета у Београду 1991. године. Од 1984. године ради на Машинском факултету у Београду на Катедри за пољопривредно машинство прво у звању асистента, од 1993. године у звању доцента, од 1998. године у звању ванредног професора, а од 2003. године у звању редовног професора.

У наставној активности је био је предавач из више предмета на Машинском и Пољопривредном факултету у Београду на свим нивоима студија у звању редовног професора, ванредног професора и доцента. Био је ментор више магистарских и докторских радова, члан више Комисија избор у научно звање, Комисија за одобрење, преглед и оцену и одбрану докторских, магистарских и специјалистичких радова на Машинском факултету у Београду, Пољопривредном факултету у Земуну и Факултету техничких наука у Новом Саду. Написао је две књиге и урадио више експертиза и рецензија књига и пројеката.

У научноистраживачкој делатности објавио је 170 научних и стручних радова у реномираним међународним и националним часописима са рецензијом и на међународним и домаћим научно-стручним скуповима, од којих 6 радова у међународним часописима са SCI листе. Био је руководиоца 24 научно-истраживачка пројекта од чега 14 стратешких технолошких и иновационих научних пројеката Министарства за науку и технологију Републике Србије.

У инжењерско стручном раду члан је Инжењерске коморе Србије - лиценце 333688604 и 330801504. Аутор је 12 патената од којих су 4 реализована и серијски се данас производе. Урадио преко 90 пројеката, елабората и студија, од којих је 30 реализовано као нови или битно побољшани постојећи производи и технологије, награђивани златним медаљама на Међународном сајму у Новом Саду и дипломама Савеза проналазача и иноватора. Већина пројеката је изведена и директно примењена у металопрерађивачкој индустрији, пољопривреди и прехрамбеној индустрији.

У међународној сарадњи активно је учествовао у сарадњи са бројним научним институцијама и компанијама у иностранству и земљи: АКАДЕМИЈА НАУКА РУСИЈЕ (Пројекат из области вибрационе биомеханике који је добио велика признања и три патента); Академија пољопривредних наука Русије; Институт за машинство имена Благонранова РАН-ИМАШ; Московски институт инжењера пољопривредне технике-МИИСП; Институт ВИСХОМ; Универзитет Русе Бугарска; Eastern Macedonia and Thrace Institute of Technology, Грчка; Institut für Landtechnik, Бон; Универзитет Braunschweig (FAL); Универзитет Hohenheim, Немачка.

У организационом раду био је и продекан за наставу МФУБ 2009-2012, члан Аграрног Савета Владе Републике Србије и других експертских тела Владе Републике Србије и технички је експерт Акредитационог тела Србије (АТС). Члан је Уређивачког одбора водећег националног научног часописа "Пољопривредна техника" и уређивачког одбора Интернационалног електронског часописа светске организације инжењера пољопривредне технике CIGR-e "Balkan Agricultural Engineering Review".

БРАНКО МАТОВИЋ, дописни члан АИНС од 2022. године, рођен је 26. новембра 1959. године у Краљеву, од оца Живорада и мајке Милене. Основну школу и гимназију завршио у Краљеву 1979. и дипломирао на Рударско геолошком факултету 1989. године на Одсеку за маинералогiju и кристалографију. Магистрирао је 1999. године на Рударско геолошком факултету, а докторирао 2003. на Макс Планк Институту у Штутгарту, Немачка, из структурне неоксидне керамике. Запослен од 1989. године у Институту за ватросталне материјале Магнохром, Краљево, а од 1998. у Институту за нуклеарне науке Винча, где је стекао сва научна звања до 2010. када је изабран за научног саветника.

У наставној активности био је професор по позиву је био у периоду 2010-2011. године, као и 2016-2017. године на Универзитету Токио Институт Технологије, Јапан. Такође је стални гостујући професор на Индијском технолошком институту/Универзитету Мадрас (Indian Institute of Technology Madras), Ченај, Индија; где је у више наврата био и евалуатор предложених докторских дисертација. Као предавач био је ангажован и на последипломским студијама Војне академије Универзитета одбране Републике Србије. Добитник је међународне стипендије Кинеске академије наука, Кина, као талентовани странац у ЦАС (Shanghai Institute of Ceramics, CAS) ради научне размене и истраживачке сарадње. Био је и ментор у 14 докторских дисертација и 4 магистарске тезе одбрањених на Универзитету у Београду. Такође је био ангажован као предавач на докторским студијама Природно-математичког факултета Универзитета у Нишу, на предмету Наноструктурни материјали. Осим свега до сада наведеног водио је и процес акредитације наставних програма академских, мастер и докторских студија као члан акредитационе комисије ресорног Министарства.

У научноистраживачкој делатности ради у областима синтезе наночестичних оксидних прахова, изучавање структуре чврстих раствора погодних за керамичке компоненте горивних ћелија, синтеза неоксидних керамичких парахова и изучавање феномена који се одвијају при денсификацији ковалентних једињења са нискотопивим адитивима и оксидних једињења у чврстој и у присуству течне фазе (утицај дефеката кристалне решетке, активности полазних супстанци, механизми дифузије који доминирају процесом синетровања и утицај високог притиска), фазне трансформације и фазне равнотеже. Објавио је: 7 поглавља у књигама, преко 250 радова у међународним часописима са SCI листе. Радови Б. Матовића су цитирани 3700 пута у часописима (база података Scopus од марта 2023. Хиршов индекс је $h = 31$). Одражао је преко 30 предавања по позиву на међународним конференцијама, био је члан Програмског или организационог одбора на преко 30 међународних скупова. Руководио је са 5 домаћа и 10 међународних пројеката. Учествовао је у комисији ресорног министарства у изради државне научне стратегије, као и рецензент за основна истраживања и билетаралне сарадње.

У инжењерско стручном раду реализовао је 3 иновациона пројеката. Такође има реализован један национални патент и три мала патента.

У међународној сарадњи остварио је бројне краће студијске посете Универзитетима развијених земаља, као и дуге посете где је био професор по позиву, где је иницирао потписивање научне сарадње између водећих светских институција у Јапану, Русији, Немачкој, Канада и ИНН Винче.

У организационом раду био је и директор Лабораторије за материјале (2005-2016). Основао је Центар изузетних вредности у Институту Винча 2015. године, чији је тренутни руководилац. Био је један од иницијатора за оснивање научног Друштва за керамичке материјале Србије, чији је председник од 2013. године. Такође је био иницијатор за оснивање научног друштва „Српско друштво за иновативне материјале у екстремним условима,” основаног 2018. године, чији је тренутни председник. Био и један од иницијатора покретања научног часописа Journal of Innovative Materials in Extreme Conditions (JIMEC) 2020. год., чији је тренутно главни уредник.

Ожењен, ћерка студент;

МИЛАН МИЛОСАВЉЕВИЋ, редован професор Универзитета Сингидунум (УС), у пензији, декан Техничког факултета УС (2016-2018), редован професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду (ЕФУБ) у пензији, декан Факултета за пословну информатику УС (2003-2009), проректор за информационе технологије УС (2005-2009), директор департмана за стране студије УС (2010-2014), руководиоца сталне радне групе Министарства одбране Републике Србије, за заштиту информација од посебног значаја за безбедност земље, помоћник директора за научно истраживачки рад Института за примењену математику и електронику (ИПМЕ) (1983-2003). Био је гостујући научник на Корнел универзитету, Итака УСА (1987-1988) и гостујући професор на Универзитету Париз XIII,

Париз, Француска, 1997.

Рођен је 27. јула 1952. г. на Убу. Основну школу и гимназију завршио је у Београду, а 1971. године уписао се на ЕФУБ где је дипломирао 1976. године као најбољи студент генерације. Магистрирао је на истом факултету 1979. Докторску дисертацију одбранио је на истом факултету 1982. године из области дигиталне обраде сигнала. У периоду од 1977. до 2003. био је запослен ИПМЕ, а на позицији помоћника директора за научноистраживачки рад од 1983 – 2003. На ЕФУБ је био биран у звање доцента 1990., ванредног професора 1998., а редовног 2003. год., одакле је отишао у пензију 2016. год. Од 2003. године је радио као редован професор на СУ, одакле је отишао у пензију 2022. год. Од 2022 године ради у институту Влатаком, Београд, као специјални саветник директора.

У наставној активности предавао је већи број предмета на свим нивоима студија. У току своје академске каријере, креирао је и предавао 14 курсева на основним студијама, 14 курсева на магистарским и мастер студијама и 12 курсева на докторским студијама из домена вештачке интелигенције, заштите информација, и дигиталне обраде сигнала. Био је ментор 30 докторских теза, 30 магистарских радова, 75 мастер радова и преко 370 дипломских радова. Оснивањем докторских студија „Напредни системи заштите“, на универзитет Сингидунум 2008. године, извршио је трансфер експертских знања из домена заштите информација у едукациони простор Србије. Аутор је и коаутор 19 штампаних уџбеника.

У научноистраживачкој делатности ради у области дигиталне обраде сигнала, заштите информација и вештачке интелигенције. У оквиру свог научно-истраживачког рада објавио је 2 истакнуте монографије међународног значаја, једну монографију међународног значаја, 1 поглавље у монографији међународног значаја, 26 радова у међународним часописима са SCI листе, 23 рада у часописима међународног значаја, 3 предавања по позиву на међународним скуповима штампана у целини, 96 радова саопштених на међународним скуповима штампани у целини, 4 истакнуте монографије националног значаја, 10 поглавља у истакнутим монографијама националног значаја, 4 рада у водећим националним часописима, 6 радова у часописима националног значаја, 6 радова у научним часописима, 9 предавања по позиву на скупу националног значаја штампани у целини, 185 саопштења на скуповима националног значаја штампани у целини. Укупно 355 радова, цитираних 1078 пута, h index - 16, i10 index -33, Google Scholar, Април 2023. Учествовао је у низу пројеката Министарства за науку Републике Србије, а тренутно је руководиоца технолошког пројекта TP32054.

У инжењерско стручном раду аутор је и коаутор преко 50 инжењерских пројеката. Међу њима су 42 професионална система за заштиту информација за потребе Војске и државних органа Републике Србије. Многи сегменти ових инжењерских решења и данас представљају окосницу заштите критичне информационе инфраструктуре Републике Србије.

У међународној сарадњи остварио је бројне краће студијске посете техничким универзитетима, посебно кроз партнерство у 6 TEMPUS пројеката: No. 544093-2013., ХК-ЕРРКА2-СВНЕ-ЈР 561688-ЕРР-1-2015-1, SM 511332-2010, No 544538-2013, No. SM 517119-2011 и No. 573820-ЕРР-1-2016-1-RS-ЕРРКА2-СВНЕ-SP.

У организационом раду био је ангажован превасходно у вези организације научног рада и успостављања академских стандарда у ИПМЕ, УС и Министарству одбране Републике Србије.

ДРАГАН МИЛУТИНОВИЋ, дописни члан Академије Инжењерских Наука Србије од 2007. године, рођен је 20. јула 1952. године у Стојнику, Београд, од оца Слободана и мајке Милице. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду 1976. године на смеру за Производно машинство. На истом факултету је магистрирао 1981. године и докторирао 1987. из области индустријских робота. Експериментални део докторске дисертације је радио на Токијском универзитету у периоду 1984-1986. година.

Од 1976. године до одласка у пензију 2017. године био је запослен на Машинском факултету у Београду, на Катедри за производно машинство. У звање доцента је изабран 1988. године, у звање ванредног професора 1992. године, а у звање редовног професора 2002. године.

Од 1988. до 1993. године је држао наставу из предмета Технологија машиноградње. На Катедри за производно машинство Машинског факултета у Београду је 1991. године увео предмет Индустријски работи. Од тада је из ове области држао наставу на свим видовима студија. Оснивач је и руководилац лабораторије за Индустријску роботiku и вештачку интелигенцију од 1993. године. У периоду од 1988. до 1998. године је био заменик руководиоца Института за производно машинство и компјутерски интегрисане технологије машинског факултета. Био је ментор већег броја дипломских, магистарских и докторских радова и гостујући професор на Tokyo University for Agriculture and Technology. Одржао је већи број предавања по позиву на више универзитета у Јапану. Био је члан великог броја програмских и научних одбора на научним скуповима, симпозијумима и конгресима широм света. Организовао је две међународне конференције и YU-USA workshop из области индустријске роботике у нашој земљи. Два пута је био гост уредник и рецензент у часопису Robotics & CIM.

Као истраживач и руководилац био је укључен у велики број домаћих и два међународна пројекта (NSF и EUREKA!) из области производног машинства, индустријских робота, машина са паралелном кинематиком, флексибилних технолошких система, CAD/CAM, роботизоване монтаже и система препознавања. Развио је и реализовао већи број машинских и софтверских система из области роботике, флексибилних технолошких система, паралелних машина, система геометријског моделирања и система за препознавање. Од око 200 референци преко 100 су радови на домаћим и међународним скуповима, као и у међународним часописима (15 радова у водећим међународним часописима и 25 радова на међународним скуповима одржаним у иностранству). Наведени радови су цитирани више пута у часописима са SCI листе. Као коаутори у неким од ових радова су и позната имена из области производног машинства и индустријске роботике из Јапана, САД, Грчке и Канаде. Коаутор је у две домаће и у поглављу једне међународне монографије. Од четири призната патента два су међународна (Јапан).

Од 1996. до 2009. године био је дописни члан CIRP-а (The International Academy for Production Engineering) са седиштем у Паризу, а од 2006. је члан IAENG (International Association of Engineers). Од 2001. до 2006. године је био Национални COST координатор. У периоду од 2001. до 2003. године је био помоћник свезног секретара за развој и науку, где је водио сектор међународне сарадње. Од 2005. године је на листи експерата Оквирних програма EU. Више пута је био члан Матичног одбора Министарства за науку за област Машинство и индустријски софтвер, а у два мандата председник.

За научни и стручни допринос добио је већи број награда и признања. Октобарску награду града Београда за најбоље радове студената (магистарски рад) је добио 1981. године. Годишњу награду Привредне коморе Београда за техничко решење Троосна машина са паралелном кинематиком је добио 2005. године. За исто решење је добио и Grand Prix награду Изложбе Проналазаштво-Београд 2005. Награду града Београда у области наука-проналазаштво је добио 2006. године. Награду на такмичењу за најбољу технолошку иновацију NTI-2007 је добио 2007. године. Ожењен је супругом Зорицом и има два сина, Милана и Милоша.

ВЕСНА Б. МИШКОВИЋ-СТАНКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године, редовни професор на Универзитету Унион-Никола Тесла у Београду, рођена је 26.05.1957. у Београду, од оца Боривоја Мишковића и мајке Надежде, рођене Јевремовић. Дипломирала је 1981, магистрирала 1983. и докторирала 1990. на Технолошко-металуршком факултету (ТМФ) Универзитета у Београду. Била је запослена на Катедри за физичку хемију и електрохемију ТМФ у Београду од новембра 1983. где је бирања у сва научна звања (асистент-приправник 1983, асистент 1987, доцент 1992, ванредни професор 1997. и редовни професор 2002.). Од 2022. је запослена као редовни професор на Факултету за екологију и заштиту животне средине Универзитета Унион-Никола Тесла у Београду. Током 1992. и 1993. је боравила је на постдокторском усавршавању на Универзитету у Тренту, Италија.

У овиму наставне активности и међународне сарадње држи наставу на основним академским (предмети Физичка хемија I, Неметалне превлаке), мастер (предмети Неметалне превлаке-одабрана поглавља, Заштитне превлаке) и докторским студијама (предмет Електрохемијска синтеза полимерних и биокерамичких превлака) ТМФ. Написала је 1 монографију, 2 практикума, 4 скрипте, и 2 уџбеника за средње школе. Била је ментор 15 дипломских радова, 3 магистарске тезе, 11 завршних радова, 7 мастер рада и 9 докторских дисертација, и члан комисије за одбрану 6 дипломских радова, 1 магистарске тезе, 2 завршна рада, 7 мастер радова и 7 докторских дисертација. Била је гостујући професор на Универзитету у Тренту, Италија (1995), Институту за корозију и технологију мултифазног тока Охајо Универзитета, САД (2009, 2010, 2011), Лавал Универзитету у Квебеку, Канада (2011), Шандонг Универзитету у Ђинану, Кина (2009, 2014), Ђангсу Универзитету у Шузоу, Кина (2014), Фудан Универзитету у Шангају, Кина (2014) и Кјунг Хи Универзитету у Сеулу, Република Кореја (2013, 2015, 2016, 2017 и 2018).

У научноистраживачкој делатности ради у области биоматеријала, биомедицине, електрохемије и заштите од корозије.. Објавила је 1 националну научну монографију, 8 поглавља у међународним научним монографијама, 158 у међународним часописима SCI листе, 42 у националним часописима, 306 научних саопштења (191 на међународним и 115 на националним скуповима), 46 предавања по позиву на међународним и домаћим скуповима и иностраним универзитетима и 6 стручних радова. Руководила је/учествовала на 25 научних пројеката (13 међународних и 12 националних пројеката). Цитираност њених радова износи 4278, h индекс 39 према бази Scopus и налази се на листи Stanford University Top 2% scientists in the world.. Добила је 6 златних медаља, 2 сребрне, 1 Куп и 1 бронзану на међународним, и 3 златне медаље на националним изложбама иновација. Стални је рецензент у 26 истакнутих међународних часописа.

У инжењерско- стручном раду аутор је 4 оригинална техничка решења, 5 патената и 23 примењена решења произашла из научних пројеката. Била је национални представник у Међународној унији за чисту и примењену хемију (IUPAC) и у Европском удружењу за хемијске науке (EuChemS). Члан је Америчког електрохемијског друштва (ECS), Међународног друштва за електрохемију (ISE) и Европске федерације за корозију (EFC). Стални је члан националне Комисије за стандарде из области заштите од корозије челичних конструкција системима боја.

У организационом раду била је COST национални координатор од 2014. до 2018. У оквиру Универзитета у Београду била је члан и председник Одбора задужбине Веселина Лучића, члан Комисије за универзитетска одликовања Универзитета у Београду, члан Стручног већа за хемију, физичку хемију и биохемију и члан Стручног већа области природних наука. Била је члан Републичке фондације Србије за развој научног и уметничког подмлатка. У овиму Српског хемијског друштва (СХД) члан је Управног одбора и Председништва, Заслужни члан, потпредседник и председник СХД (2017 - 2021). Члан је Научног друштва Србије (НДС) од 2008, секретар Одељења техничких наука НДС и заменик Генералног секретара АИНС.. Била је члан/председник организационог и научног одбора бројних међународних и домаћих симпозијума.

АЛЕКСАНДАР НЕШКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године, редовни професор Електротехничког факултета Универзитета у Београду (ЕТФ) од 2015, Шеф Катедре за телекомуникације од 2017, члан Савета ЕТФ-а од 2015, председник IEEE Serbia and Montenegro COM Chapter-а од 2015, председник Програмског одбора Телекомуникационог форума ТЕЛФОР од 2011, продекан за финансије ЕТФ-а (2012-2015). Добитник је награде „Проф. др Илија Стојановић“ за најбољи научни рад из области телекомуникација у 2012. години. Овлашћени је пројектант са државном лиценцом за област телекомуникација.

Рођен је 3.12.1968. године у Београду, од оца Милана и мајке Мирјане. Средњу електротехничку школу „Никола Тесла“ - Београд завршио је

1987. год. (носилац Вукове дипломе). Јула 1993. године завршио је студије на ЕТФ-у, на профилу Електроника и телекомуникације, са општим успехом 9.6. Магистарску тезу је одбранио је априла 1997. год. на ЕТФ-у. Докторску дисертацију из области планирања мобилних радио система одбранио је на ЕТФ-у јула 2002. године. На ЕТФ-у запослен је од 1994. најпре као асистент-приправник, асистент 1998, доцент 2003, ванредни професор 2010, и редовни професор од 2015. године. Ожењен је и има синове Ђорђа и Милана.

У наставној активности предаје већи број предмета Катедре на свим нивоима студија. Био је ментор за 4 докторске дисертације, 11 магистарских теза, 69 мастер радова и преко 200 дипломских радова. Додатно, био је коментор за једну докторску дисертацију на University of Westminster - Лондон. Коаутор је 2 штампана уџбеника и једне књиге. Као руководилац Лабораторије за радио комуникације (акредитоване од стране АТС-а у периоду 2012-2017) значајно је допринео њеном осавремењавању, тако да она данас представља једну од најопремљенијих универзитетских лабораторија из области радио комуникација на нашим просторима. У протеклих десетак година у лабораторију је уложено преко €550.000.

У научноистраживачкој делатности ради у области радио комуникација: моделовање пропагационог радио канала мобилних радио система, локализација корисника у јавним мобилним GSM/DCS/UMTS системима и WLAN мрежама, методе мерења и процене нивоа електромагнетне емисије у непосредној околини базних станица јавних мобилних GSM/DCS/UMTS система, технике моделовања и компензације нелинеарности појачавача LTE предајника, метрике и протоколи рутирања у бежичним mesh мрежама итд. Аутор је 146 научна рада објављених у: еминентним међународним часописима са „impact factorom“-ом (укупно 27), еминентним међународним електронским часописима (2), домаћим часописима (7), зборницима радова са међународних конференција (41) и зборницима са домаћих конференција (69). Одржао је 7 предавања по позиву на међународним скуповима, а 2 на националним скуповима. Према SCOPUS евиденцији, радови су цитирани 236 пута. Учествовао је у два FP7 и једном ЕРАСМУС пројекту.

У инжењерско стручном раду био је одговорни пројектант у више стотина пројекта. У већем броју случајева именован је за одговорног пројектанта пројеката републичког и магистралног значаја, при чему су ови пројекти прихваћени после извршене техничке контроле. Највећи број наведених пројеката реализован, а објекти су пуштени у редован и комерцијални рад. Додатно, освајач је прве награде на такмичењу „VIP Android Challenge 2010“, VIP Mobile, 2010. Лиценцирани је инжењер и члан Инжењерске коморе Србије.

У међународној сарадњи остварио је бројне краће студијске посете техничким универзитетима у региону и Европи, посебно кроз партнерство у FP7 и ERASMUS пројектима. Дугогодишњи је члан IEEE-а, при чему је 4 пута учествовао на глобалним IEEE конгресима, а преко 10 пута на регионалним IEEE састанцима.

У организационом раду, на ЕТФ-у је Шеф Катедре за телекомуникације (од 2017), био је продекан за финансије 2012-2015, руководилац Смера за радио комуникације (2011-2017), итд. Активан је и професионалним удружењима: председник IEEE Serbia and Montenegro COM Chapter (од 2015), члан је Друштва за телекомуникације итд.. Обавља и следеће струковне активности: Председник је Програмског одбора ТЕЛФОР-а (од 2011) и координатор Секције за радио комуникације (од 1997), уређивање зборника међународне конференције ТЕЛФОР (од 1997.), уређивање научног часописа Telfor Journal (од 2009.), рецензент је радова на домаћим конференцијама: ТЕЛФОР, ЕТРАН, ИНФОТЕХ (БиХ), члан је програмског одбора и рецензент на више међународних конференција и часописа.

МИХАИЛО НИКОЛИЋ, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012. године, рођен је 25. децембра 1954. године у селу Дубрава, СО Ивањица од оца Делолуба и мајке Војиславке рођ Рабреновић. Основну школу је завршио у Приликама, а Гимназију природно-математичког смера у Ивањици. Пољопривредни факултет, Воћарско-виноградарски одсек завршио 1977. године. Магистарске студије завршио 1980 .год. а на истом Факултету је 1984. године одбранио докторску дисертацију под насловом "Изучавање агробиолошких особина сорти крушке на подлози *Pirus communis L.* у еколошким условима Чачка".

Од 1. априла 1978. године у Институту за воћарство у Чачку, у Одсеку за Помологију и оплемењивање воћака. Године. Децембра 1984. године изабран је у звање научног сарадника; фебруара 1990. у звање вишег научног сарадника, а децембра 1995. године у звање научног саветника у својој 41. години. Од 12. 10. 2003. год. је стално запослен на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду као ванредни професор. У звање редовног професора на истом Факултету изабран је 2008. године.

До сада је обавио више студијских боравака и то у: Грчкој, Украјини, Грузији, Бугарској, Мађарској и Чешкој, а био је на тромесечној постдокторској специјализацији у Horticultural Research Institute, East Malling у Енглеској, у периоду од априла до јуна 1986. године. Учествовао је са радовима на 11 међународних научних скупова (2 међународна конгреса и 9 симпозијума), 1 међународној конференцији и 27 домаћих скупова – 9 конгреса, 6 симпозијума и 12 саветовања.

Био је и члан Комисија за одбрану 10 докторских дисертација и 4 магистарске тезе на Пољопривредном факултету у Београду и Новом Саду. Био је ментор три урађене дисертације и једног магистарског рада на Пољопривредном факултету у Београду. Од преузимања наставе на предмету Посебно воћарство II до данас, написао је 3 уџбеника по програму предмета: Јагодасте воћке и Суптропске и тропске воћке, затим једну монографију националног значаја (Трешња и вишња) и две монографије.

До сада је самостално или у сарадњи са другим ауторима објавио 134 научна и стручна рада, од чега су једно уводно предавање по позиву на скупу међународног значаја, 8 радова у часописима са SCI листе, три монографије, шест прилога за монографије и велики број стручних прилога и чланака. Укупни научни коефицијент прелази 200. На основу података из базе SCI indeksа i Web of Science има 34 хетероцитата. Има признате две сорте трешања: Чарна ,1988. и Цанетова 2015) и 2 сорте крушке (Јулијана и Анђелија признате 2014. као и 4 сорте вишње (Невена, Лара, Искра и Софија све признате 2015.) у којима је једини или први аутор и један генотип мушмуле без семена који је у поступку признавања. Коаутор је једног патента Самоходни берач малина.

У оквиру међународне активности др Михаило Николић је до сада руководио једним међународним пројектом (билатерални пројекат са Републиком Словенијом) а у још једном је био учесник (у сарадњи са USDA). Био је члан научног одбора (Scientific Committee) 10. Међународног Симпозијума о малини, купини, рибизли и огрозду. Учесће у домаћим пројектима је непрекидно од 1990. па до данас. До сада је руководио са 4 пројекта од чега 3 стратешка и један национални "Производ свежа малина " 2005-2008, а у још два је био учесник. Израдио је велики број извођачких пројеката за подизање засада воћака од којих је 12 пројеката реализовано у последњој деценији.

Добитник више признања међу којима су Повелја Пољопривредног факултета 1977. поводом Дана факултета и медаља Међународног друштва за хортикултурне науке (ISHS) јуна 2011. за организацију међународног скупа (Convener X Rubus & Ribes Symposium, Zlatibor 2011). Ангажован је и на другим бројним активностима: главни и одговорни уредник (од 1996 до 2012.) часописа „Воћарство“ раније „Југословенско воћарство“, представник Србије у Међународном друштву за хортикултуру (ISHS), Председник научног воћарског Друштва Србије од 2008 до 2012. и тд.

Служи се енглеским и руским језиком. Живи у Београду, ожењен и има двоје деце: син Слободан, дипл. машински инжењер и ћерка Невена , дипл. инжењер пејзажне архитектуре и хортикултуре.

БОЈАНА ОБРАДОВИЋ, дописни члан АИНС од 2016. године, је рођена 1966.г. у Београду где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду 1990. и уписала се на последипломске студије на Одсеку за хемијско инжењерство ТМФ. Магистрирала је 1993. са темом "Мешање течности у трофазном реактору са унутрашњом циркулацијом", а другу магистарску тезу одбранила је 1996. на Департману за хемијско инжењерство на Тафтс Универзитету (Tufts University) у САД. Докторску је радила у сарадњи са Масачусетским институтом за технологију (MIT, Harvard-MIT Division of Health Sciences and Technology), САД, и одбранила 1999. на Департману за хемијско инжењерство на Тафтс Универзитету. Студијски боровци: „MIT“,

САД, 2002 и 2004., „Columbia University“, САД, 2006. Факултет за фармацију, Универзитет у Каљарију, Италија, 2008 и 2010. У периоду од 1997. до 1999. била је ангажована у компанији "Payload Systems Inc.", Бостон, САД, као инжењер пројектант. Изабрана је за доцента на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду 2000. г., за ванредног професора 2005., а у звање редовног професора изабрана је 2010. г. Од 2005. – 2006. била је Шеф катедре за хемијско инжењерство, а од 2006. до 2012. обављала је дужност продекана за кадрове и докторске студије на ТМФ при чему је водила реформу и акредитацију докторских студија. Била је 2 пута гостујући професор на Универзитету у Источном Пијемонту „Амедео Авогадро“, на Департману за здравствене науке у Италији (2019. и 2021. г.) и гостујући професор на Техничком универзитету у Риги, на Факултету за науку о материјалима и примењену хемију у Летонији (2021. г.).

Др Бојана Обрадовић је припремила и изводи наставу из више предмета на основним академским и докторским студијама на ТМФ из области хемијског и биохемијског инжењерства. Аутор је 1 уџбеника и 1 помоћног уџбеника. Посебно се ангажује на успостављању и промовисању образовања у области биомедицинског инжењерства. Тако је учествовала у припреми и организацији 6 међународних летњих школа из ове области, а припремила је и изводи наставу и из 2 предмета у оквиру докторских студија при Универзитету у Београду на програму Биомедицинско инжењерство. Била је ментор 5 одбрањених магистарских теза и већег броја завршних мастер и дипломских радова.

Научна и стручна проблематика којом се бави је мултидисциплинарна и припада областима хемијског, биохемијског и биомедицинског инжењерства. У оквиру свог научно-истраживачког рада објавила је 4 поглавља у међународним књигама, 2 поглавља у истакнутом националном зборнику, преко 90 радова у научним часописима и већи број радова приказаних на скуповима међународног и националног значаја штампаних у зборницима. Редактор је 1 тематског зборника међународног значаја кога је откупила и поново издала међународна издавачка кућа „Springer“. Укупно 65 радова је цитирано преко 3300 пута (SCOPUS, април 2023). Од 2016. г. др Бојана Обрадовић је главни и одговорни уредник научног часописа Хемијска индустрија који је на „WoS“ листи и категорије М23.

Др Бојана Обрадовић је била руководилац 3 међународна пројекта, а учествовала је у преко 20 међународних и националних научних пројеката, као и у 5 пројеката сарадње са привредом. Била је члан Управног одбора за Европу (Continental Chapter Council) међународног друштва за инжењерство ткива и регенеративну медицину (Tissue Engineering & Regenerative Medicine International Society, TERMIS) (2011-2012), затим члан Управног одбора Српског хемијског друштва (2006-2021), као и члан Управног одбора Савеза хемијских инжењера Србије (2017-).

Коаутор је реализованог патента (RS53508), два објављена патента на националном нивоу, једног битно побољшаног и једног новог техничког решења примењеног на међународном односно националном нивоу. Др Бојана Обрадовић је 2012. г. покренула и водила компанију KreativTeh d.o.o. при Технолошко-металуршком факултету. Компанија је лиценцирала пријављени патент (RS53508) и радила на трансферу технологије на основу чега је 2013. г. извела пројекат NanoAktiv Wound Dressings финансиран од стране Фонда за иновациону делатност кроз Пројекат раног развоја (EU IPA I 2011, Пројекат подршке иновацијама у Србији који имплементира Светска Банка).

ДАМЈАН ПАНТИЋ, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2022 године, редовни професор Универзитета у Београду-Шумарског факултета.

Рођен је 1963. год. у Сремској Митровици. На Шумарски факултет Универзитета у Београду, Одсек за Шумарство, уписао се 1983. године. Дипломирао је 1987. године, магистрирао 1993. године, а докторирао 2003. године. Радни однос на Шумарском факултету у Београду, као асистент приправник на ужој научној области Планирање газдовања шумама, засновао је 1989. године. У звање асистента изабран је 1994. године, у звање доцента 2004. године, у звање ванредног професора 2010. године, а

у звање редовног професора 2015. године.

У настави је ангажован на сва три нивоа студија, развијајући основне и уводећи нове научне дисциплине у наставни процес. Више година био је ангажован као гостујући професор на Шумарском факултету Универзитета у Бањалуци. Објавио је основни уџбеник. Као ментор или члан комисије, учествовао у изради и одбрани 37 дипломских/завршних радова, 6 магистарских радова, 40 мастер радова и 14 докторских дисертација. Такође, био је члан више комисија за изборе кандидата у наставна звања. Један је од оснивача Центра за инвентуру, мониторинг и планирање газдовања шумама у оквиру Шумарског факултета.

Научна делатност везана је за УНО Планирање газдовања шумама, конкретно за научне дисциплине Дендрометрија, Инвентура шума (укључујући примену фотограметрије, даљинске детекције, креирање база података) и Моделовање у шумарству. У досадашњем периоду објавио је преко 150 библиографских јединица, укључујући основни уџбеник из Дендрометрије, помоћну уџбеничку литературу, 8 поглавља у монографијама и 17 радова у часописима индексираним на SCI листи. Као руководица или члан тима учествовао је у реализацији 21 научноистраживачких пројеката у земљи и иностранству.

У области инжењерске делатности учествовао је у више од 30 стручних пројеката и студија, који по својој суштини представљају имплементацију научних сазнања из УНО Планирања газдовања шумама у шумарски сектор. У питању је:

- израда запреминских таблица (математичких модела) за одређивање запремине стабала бројних врста дрвећа у Србији,
- производно диференцирање шумских станишта на бази различитих нумеричких параметара,
- израда оперативних и стратешких планова газдовања шумама,
- креирање методологије 2. Националне инвентуре шума Републике Србије, координација, контрола и анализа финалних резултата,
- дефинисање процедура за обраду података 2. Националне инвентуре шума Републике Србије, итд.

У међународној сарадњи члан је више секција у оквиру IUFRO асоцијације, представник је Србије у ENFIN (Европска мрежа националних инвентура шума), FAO координатор за инвентуру шума и члан тима за хармонизацију националних инвентура шума земаља Европе (COST ACTION FP1001. WG1. SWG1 definition). У Европској комисији за H2020 има улогу LEAR-(Legal Entity Appointed Representative) Шумарског факултета.

Шеф је Катедре планирања газдовања шумама, Главни је уредник Гласника Шумарског факултета, и члан уређивачког одбора часописа SEEFOR. Био је руководица докторских студија на Одсеку за шумарство и представник Шумарског факултета у Већу научних области биотехничких наука на Универзитету у Београду.

ЉУБИША ПАПИЋ је дописни члан Академије инжењерских наука Србије од 2002. године, академик Академије за проблеме квалитета Руске Федерације, редовни професор на Политехничком универзитету Петар Велики у Санкт-Петербургу у Русији, где предаје дисциплине: "Системска анализа, управљање и обрада информација" и "Иновационе технологије у управљању квалитетом"; гостујући професор на Бен-Гурион Универзитету у Израелу, на Техничком Универзитету Валенсија у Шпанији и на Самарском државном аерокоосмичком универзитету у Русији, директор и оснивач Истраживачког центра за управљање квалитетом и поузданошћу (DQM) у Пријевору.

Рођен је у Пријевору (Србија) 30. 9. 1952. године, дипломирао је на машинском одсеку ранијег Педагошко-техничког факултета у Чачку. Магистрирао је на

ранијем Машинском факултету у Крагујевцу са темом: "Истраживање и прогноза поузданости и века употребе тракастих транспортера на површинским коловима" (1986). Докторирао је на Факултету техничких наука у Новом Саду са темом: "Развој и аутоматизација поступака ефективних испитивања за оцену поузданости технолошких система у индустрији" (1992). Искуство у раду у привреди је стекао на пословима техничке припреме грађевинске механизације у ГП "Хидроградња" у Чачку.

Аутор је преко 450 научних радова, извештаја, семинар публикација и књига из подручја ефективности, поузданости, одржавања, сигурности и квалитета система и производа, укључујући следеће монографије: "Методе повишења ефективности испитивања за оцену поузданости технолошких система" (1993), "Тестирање поузданости" (2001), "Одржавање и поузданост техничких система" (2007), "Управљање поузданошћу система у мехатроници" (2008), "Менаџмент квалитетом", (2011), "Инжењерство одржавања и сигурности багерских јединица" (2011), "Пословна стратегија и методологија шест сигма" (2013), "Reliability Modelling and Prediction" (2015), "Одрживо планирање енергије: Технологије и енергетска ефикасност" (2017), "Systems Reliability: Statistical Analysis and Applications" (2022). Такође, објавио је седам поглавља у монографијама Springer.

Остварио је допринос развоју научноистраживачког кадра кроз менторство 5 докторских дисертација и 11 магистартских теза из подручја: квалитета, поузданости, ефективности, одржавања, анализе отказа и конкурентног инжењерства. У оквиру програма рада Истраживачког центра DQM, реализовао је преко 150 семинара, школа и пројеката за потребе привреде из области: повишења конкурентности организација; припреме, сертификације и усавршавања система менаџмента квалитетом, анализе врста, последица, узрока и критичности неусаглашености (FMECA, FTA, ETA), савремених концепција одржавања, енергетске ефикасности, економичне производње (Kaizen, Lean Production, систем 5S) и др.

Главни је уредник међународног научног часописа "Communications in Dependability and Quality Management, An International Journal". Заменик је главног уредника међународног часописа: "Problems of Mechanical Engineering and Automatization, International Journal" ("Проблеми машиностроения і автоматизацији") чији је издавач Институт Машиноведеније Руске Академије наука, Москва, Русија. Члан је уређивачког одбора следећих међународних часописа: "Methods of Quality Management" ("Методы менеджмента качества", Москва), "International Journal of Systems Assurance Engineering and Management" (Springer), "Dependability, Scientific Technical Journal" ("Надёжность", Москва), "Reliability: Theory and Applications" (Сан Диего-Москва). Био је гостујући уредник у часописима: "International Journal of Reliability, Quality and Safety Engineering" (World Scientific) и "International Journal of Systems Assurance Engineering and Management" (Springer).

Више од 25. година је председник међународног научног одбора DQM конференција "Управљање квалитетом и поузданошћу" и "Life Cycle Engineering and Management" и редактор одговарајућих зборника радова, које организује Истраживачки центар DQM из Пријевора.

Добитник је међународних награда које додељује Society for Reliability Engineering, Quality and Operations Management:

- Education and Research Leadership Award for his Exceptional and Dedicated Contribution to Education and Research in Quality and Reliability (2008),
- Award for Pioneering International Education and Research in Industrial Quality and Reliability Management (2012).

Живи у Пријевору, са супругом Љубицом (лекар специјалиста – радиолог) и ћерком Неђом (асистент на Машинском факултету у Београду, Универзитет у Београду, катедра за Индустијско инжењерство). У слободном времену ради у области проблемског шаха. Уредник је часописа и монографије под насловом "Шаховска композиција".

МИЛАН ПЕТРОВИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду (МФУБ) од 2004., шеф Лабораторије за топлотне турбомашине (ЛТТ) од 2002. године, шеф Катедре за термоенергетику у периоду 2013-2015. године.

Рођен 07. новембра 1959. г. у Каменици код Шапца, од оца Витомира и мајке Станије. Гимназију завршио у Шапцу 1978. са одличним успехом. На МФУБ на Одсеку за термоенергетику дипломирао 1983. године са оценом 9,02 а магистрирао 1989. године. Докторирао је 1995. године на Универзитету у Хановеру из области струјања у топлотним турбомашинама под менторством prof. W. Riess-a са највишом оценом (sehr gut 1). На МФУБ запослен од 1984. као асистент-приправник, асистент 1990, доцент 1995, ванредни професор 2000. и

редовни професор од 2004.

На МФУБ држи наставу на Катедри за термоенергетику из Групе предмета топлотне турбомашине и термоенергетска постројења на мастер и докторским студијама. Ментор је 5 докторских дисертација, 2 магистарске тезе и великог броја дипломских/мастер радова. Члан је комисија за одбрану докторске дисертације на Универзитету у Ерлангену (2009.) и на Универзитету у Бохуму (јуни 2018.).

У научноистраживачкој делатности ради у области топлотних турбомашина и термоенергетских постројења. Развио је нове методе за аеродинамички дизајн топлотних турбомашина као и за прорачун понашања ових машина на променљивим режимима. Први је обавио порачуне струјања и разјаснио феномене понашања турбина при малим оптерећењима и отцељењима струје. Развио програме за термодинамичке прорачуне и оптимизацију термонергетских постројења. Развијене методе су у примени код неких од најзначајнијих светских произвођача топлотних турбомашина. Објављивао је радове искључиво на ускостручним конференцијама и часописима у организацији националних научних друштава. Објавио је: 1 научну књигу (M11) код VDI Verlag-a, 12 радова у часописима са SCI листе и 2 рада у другим међународним часописима, 32 рада на међународним скуповима су штампани у целини. Од посебне важности су 14 радова обављена на најзначајнијем скупу из топлотних турбомашина ASME Turbo и 3 рада објављена у часопису Trans ASME Journal of Turbomachinery. Према Scopus-у радови су цитирани 111 пута (h=7), док је према Google Scholar-у цитираност 194. Радову су цитирани, према непотпуној евиденцији, 10 пута у 6 научних књига (САД, Немачка) и 28 пута у 18 дисертација у европским замљама ван Србије. Био је Chair на 4 ASME Turbo конференције. Члан је Комитета за турбомашине и Комитета за парне турбине ASME-a.

У инжењерском раду је руководио са 79 пројеката (57 за домаће и 22 за водеће светске фирме). Урадио прорачун и конструкцију 3 гасне турбине за домаћу индустрију (Прва петолетка-Трстеник). Урадио аеродинамичке прорачуне нових топлотних турбомашина за фирме: General Electric, ALSTOM, Honeywell, MAN Turbo, Siemens AG, EscherTec. За домаћу привреду је са сарадницима израдио велики број техничких решења, студија и прорачуна везана за парна турбопостројења како за Електропривреду Србије тако и за фирме са развијеном енергетиком. Аутор је 28 техничка решења верификована од МПНТР и већег броја других која нису категоризована. Развио је са сарадницима лабораторију за испитивање парних турбина и турбопостројења са мерним системом са аквизицијом података од 200 канала и са више од 400 инструмената која је акредитована од АТЦ-а.

Међународна сарадња. Од 1988-1995. је са прекидима радио на Институту за топлотне турбомашине Универзитета у Хановеру где је и докторирао. Спровео је 1998. истраживање на Pennsylvania State University које је резултирало у новој методологији за оптимизацију топлотних турбомашина, а која је објављена у 5 радова. Има значајну научноистраживачку сарадњу са водећим светским фирмама. Одржао је предавања у: General Electric-Cincinnati (1998), Honeywell-Phoenix (1998), Alstom-Baden (2002), Siemens-Erlangen (2003), MAN Turbo-Oberhausen (2007), Mitsubishi-Takasago (2015).

Руководи на МФУБ пројектом HORIZON 2020: Flexible Fossil Power Plants for the Future Energy Market through new and advanced Turbine Technologies (FLEXTURBINE), 2016-2018 у којем учествује свих 7 европских произвођача турбо опреме и 14 универзитета изабраних од произвођача опреме.

Организационо ангажовање. Био је члан Матичног научног одбора за енергетику МПНТР у два мандата, члан Савета МФУБ, члан Веће научних области техничких наука Универзитета у Београду, руководилац Регионалног центра за енергетску ефикасност у Београду. Био је члан уређивачког одбора часописа Електропривреда и FME Transactions.

Награђен је Плакетом за допринос развоју МФУБ 2001, Првом наградом на изложби Проналазаштво, САНУ, Београд, 1992., Best Beginners Paper Award at ASME Turbo Expo '97.

Породица. У браку са др Иваном Петровић, dr sc. med. кардиологом која је запослена на Институту Дедиње има двоје деце: ћерку (19), студента и сина (17), ученика Математичке гимназије.

РАДА ПЕТРОВИЋ (девојачко Ћиријаковић), редовни професор Технолошко-металуршког факултета (ТМФ) Универзитета у Београду, рођена је 24. 08. 1965. год. у Ариљу, од оца Добривоја Ћиријаковића и мајке Миље, рођене Пајовић. Дипломирала је 1989. год., магистрала 1994. год. и докторирала 2001. год. на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду. Запослена је на Катедри за неорганску хемијску технологију ТМФ-а у Београду од новембра 1990. год., где је бирана у асистента-приправника 1990. год., асистента 1994. год., доцента 2002. год., ванредног професора 2007. год. и редовног професора 2012. год. Била је члан Савета ТМФ-а од 2009. до 2022. год. и шеф Катедре за неорганску хемијску технологију од 2005. до 2009. год. и од 2015. до 2018. год. Удата је и мајка двоје деце.

У оквиру наставне активности држала је и држи наставу из више предмета из области технологије воде и технологије керамике на основним, мастер и докторским студијама, на студијским програмима Хемијско инжењерство и Инжењерство материјала. На докторским студијама је држала и наставу страним студентима на енглеском језику. Држала је наставу и на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду из предмета "Технологија отпадних вода". Написала је 1 монографију националног значаја, коаутор је "Практикума из технологије керамике" за студенте Технолошко-металуршког факултета и књиге "Загађивање и заштита вода" за ученике средњих школа и аутор је два практикума за ученике средњих школа. Била је ментор 12 и коментор 6 одбрањених докторских дисертација, ментор 2 магистарске тезе, 27 мастер радова, 41 дипломског и 26 завршних радова, као и члан комисије за одбрану 24 докторске дисертације, 5 магистарских радова, 23 мастер рада, 25 дипломских радова и 14 завршних радова. Била је члан Комисије за реформу наставе на ТМФ-у и учествовала активно у процесу формирања планова и програма студијског програма Инжењерство материјала. Била је рецезент Комисије за акредитацију и проверу квалитета високошколских установа.

У оквиру научноистраживачке делатности бави се хемијским поступцима синтезе керамичких прахова, применом различитих техника синтеровања у циљу добијања густих керамичких материјала, карактеризацијом и испитивањем биокompatбилности биокерамичких материјала на бази калцијум-фосфата, развојем нових везива на бази алкално активираних отпадних материјала, развојем нових адсорбената за уклањање загађујућих материја из воде, синтезом фотокатализатора за разградњу загађујућих материја у води и развојем фотонапонских система на бази титан(IV)-оксида. До сада је објавила: 12 радова из категорије M21a, 46 радова из категорије M21, 22 рада из категорије M22, 20 радова из категорије M23, 5 радова из категорије M51, 7 радова из категорије M52 и велики број саопштења на међународним и домаћим конференцијама. Према Scopus-у, радови др Раде Петровић су цитирани, без аутоцитата аутора и коаутора, 2350 пута. Hirsch-ов индекс (SCOPUS database) је 29. Учествовала је у реализацији 11 фундаменталних и иновационих пројеката финансираних од стране Министарства за науку Републике Србије и била руководилац једног технолошког пројекта. Суб-едитор је часописа Journal of Serbian Chemical Society за област материјала.

У међународној сарадњи, у оквиру реализације више пројеката (три EUREKA и једног FP7 пројекта) остварила је више краћих студијских посета партнерским међународним институцијама. Била је руководилац EUREKA пројекта E!13305 INSOLT-CHR "Innovative solutions for the treatment of chromates-containing wastewaters" (2019-2022), а учествује у пројекту "Twinning to excel materials engineering for medical devices - ExcellMater, H2020-WIDESPREAD-2020-5".

У инжењерско-стручном раду завршила је обуку за експерата из области чистије производње у оквиру пројекта Организације Уједињених нација за индустријски развој (UNIDO), чиме је стекла звање националног експерта за чистију производњу и ефикасно коришћење ресурса. Као национални експерт за ову област, учествовала је у реализацији пет пројеката. Учествовала је и у изради једне студије оправданости са идејним пројектом, једне студије оправданости и више студија и елабората.

У организационом раду била је: шеф Катедре за неорганску хемијску технологију од 2005. до 2009. год. и од 2015. до 2018. год., члан Савета ТМФ-а од 2009. до 2022. год. и секретар Секције за керамику Српског хемијског друштва од 2006. до 2010. год.

ИЛИЈА Б. ПЛЕЋАШ, дописни члан АИНС од 2012. године, научни саветник, рођен је 1948. године у Београду, Србија . Дипломирао је 1973. (Хемијско Инжењерство), магистрирао је 1979. а докторирао 1984. на Технолошко- металуршком факултету Универзитета у Београду . Др Илија Плећаш је од 1973. године запослен у Лабораторији за Заштиту од Зрачења и Заштиту Животне средине у Институту за Нуклеарне Науке “Винча”. У звање научни Научни саветник је изабран 1996. године.

Главна научна активност је у области Обраде и одлагања радиоактивних отпадних материјала цементним поступком, специјално, математичко моделовање миграционих процеса у систему имобилисаних радиоактивних материјала цементним поступком. Објавио је преко 60 радова у међународним научним часописима , 33 рада у националним часописима, преко 100 радова на интернационалним Конгресима и Симпозијумима и 70 радова на националним конференцијама.

Радови објављени после 1996. год. цитирани су у публикацијама других аутора 800 пута (без аутоцитата, извор SCOPUS). Први је аутор књиге: Радиоактивни отпад у Р. Србији: Како и где с њим? Издавач је Српска Подружница Римског Клуба.

Од 1992-1999.године и 2009-2010 године је био директор Лабораторије за Заштиту од Зрачења и Заштиту Животне средине. Од 1999- 2001.године, Илија Плећаш је био Вршилац Дужности Генералног Директора Института за Нуклеарне Науке “Винча”.

У току 1981.г. боравио је у Паризу, (Нуклеарни центар, Saclay), као стипендиста Међународне Агенције за Атомску Енергију из Беча, у Департману за Нуклеарне Технологије-Лабораторији за бетоне. У више наврата је касније боравио у овој Лабораторији, где је наставио интензивну научну сарадњу. По повратку из Париза, формирао је у Лабораторији за Заштиту од зрачења и Заштиту животне средине, Института “Винча” нову експерименталну Лабораторију за бетоне у којој је радило више магистраната и доктораната на тему имобилизације и испитивања феномена транспорта радионуклида из радиоактивног отпада.

Предавач у међународно признатој Школи Изотопа у Београду.

1983. г. добио Годишњу Награду Института за Нуклеарне Науке Винча. Од 2008. Године је члан Научног Друштва србије.

Резултати научноистраживачког и инжењерског рада Илија Плећаша се могу свести на:

- Истраживања у области ниско и средње радиоактивних отпадних материјала,
- Истраживања и примена коришћења цемента за инкорпорацију ниско и средње радиоактивног талога евапоратора као отпада (у сарадњи са Нуклеарном Електраном Кршко)
- Истраживања и развој имобилизације ниско и средње радиоактивног отпада на пилот инсталацији (у сарадњи са Нуклеарном Електраном Кршко)
- Истраживања и развој имобилизације ниско и средње радиоактивног отпада за третман, стокирање и коначно одлагање , са аспекта имобилизације рао материјала цементним и битуменским поступком, припремљених на одлагалишту типа инжењерских бетонских траншеја,
- Развој физико хемијских карактеристика малтера и бетона у циљу обраде и одлагања имобилисаних радиоактивних отпадних материјала, (тест излуживања, тест процуривања у реалним и полу реалним условима, мерење пермеабилности матрикса као порозног медија)
- Стицање искуства на full-scale апаратури за мерење излуживања радионуклида из ниско и средње радиоактивног матрикса . Сарадња са Институтом CEN Saclay, Француска.
- Математичко моделовање физико хемијских карактеристика цементног матрикса у ком је имобилисан радиоактивни отпад, са аспекта миграције радионуклида кроз порозни медијум.
- Процена радиолошке заштите на коначним одлагалиштима за радиоактивни отпад.

Др Илија Плећаш, је од 1985-2010 руководио пројектима Основних истраживања на Пројектима Министарства за Науку и Технолошки . Др Илија Плећаш је у периоду 2005/2009.г. руководио Пројектом «Обрада радиоактивног отпада» у оквиру Програма «ВИНД», који је био под контролом Међународне Агенције за Атомску Енергију. У периоду 2007/2010., руководио подпројектом «Изучавање цементних материјала којим се имобилише радиоактивни отпад на коначним одлагалиштима за РАО., којим је координисала Међународна Агенција за Атомску Енергију, МААЕ. Породично стање: ожењен, отац двоје деце.

ДРАГАН ПОПОВИЋ, дописни члан АИНС од 2007, је рођен у Зрењанину, Србија, 1959. године, од оца Станка и мајке Ружице. Ожењен је са Јањом Поповић, адвокатом. Отац је двојице синова – Немање и Алексе. Основну школу је завршио 1966. године, а гимназију 1978. у Зрењанину. Дипломирао је на Факултету техничких наука у Новом Саду 1985. године, а магистрирао и докторирао на Електроенергетици Електротехничког факултета у Београду 1990. и 1995. године, респективно.

Почео је да ради у на Факултету техничких наука у Новом Саду 1985. као асистент, потом као доцент а затим и ванредни професор. У звање редовног професора изабран је 2004. године. Предаје на основним студијама Одсека за електротехнику Факултета техничких наука у Новом Саду предмете Дистрибутивни менаџмент системи и Моделовање у електроенергетици и на постдипломским студијама – Планирање развоја дистрибутивних мрежа и Управљање у дистрибутивним мрежама. Члан је домаће стручне организације релевантне за развој електропривреде CIREД и међународних асоцијације IEEE и IREP. Сам или са сарадницима, написао је преко 70 чланака у међународним часописима (IEEE Trans. on Power Systems, Electrical Power & Energy Systems, IEE Proc.-Gener. Transm. Distrib., Electrical Power System Research) и на конференцијама, и преко 60 чланака у домаћим часописима и на конференцијама.

Аутор је монографија "Прорачуни стационарних режима електроенергетских система", "Моделовање у електроенергетици" и "Специјализовани алгоритми за прорачуне у дистрибутивним мрежама". Аутор је поглавља "Reactive power planning against voltage collapse" у монографији Contemporary Problems in Power Engineering. Поред практичних инжињерских решења, у напред наведеним чланцима и монографијама, објавио је и оригинална научна и теоријска решења.

Проф. др Драган Поповић је водио или је учествовао у изради великог броја пројеката и студија. При том је израдио више програмских пакета за прорачун стационарних и динамичких режима у преносним и дистрибутивним мрежама. Њихов значајан део је реализован као производ који се користи у пракси. Пример тог производа је "Технички систем управљања дистрибутивних мрежа", реализован на Катедри за електроенергетику Факултета техничких наука у Новом Саду. У питању је софтверски производ, реализован искључиво домаћим знањем. У њега је уграђен и велики део резултата научноистраживачког рада проф. др Драгана Поповића. Тако је он постао један од оснивача ДМС Групе ДОО за електроенергетски инжињеринг – Нови Сад, компаније која данас запошљава преко 1000 инжињера електроенергетике и рачунарства. Важно је истаћи његов врло велики допринос афирмацији поменуте компаније (па тако и Србије) на међународној сцени. Наиме, проф др Драган Поповић је отворио и утврдио континуалну сарадњу између ДМС Групе и Факултета техничких наука (Катедре за електроенергетику), с једне стране и врло реномираних Западних компанија и предузећа – италијанске електропривреде ENEL, шпанске компаније TELVENT, француске компаније SCHNEIDER ELECTRIC, као и SIEMENS из Немачке, највећих светских компанија на плану електроенергетског инжињеринга, с друге стране. Дугогодишња сарадња и партнерство, од 2008 до 2011 са шпанском компанијом Телвент, од 2012 до данас са француским SCHNEIDER ELECTRIC-ом, довела је до оснивања партнерске компаније (Joint Ventur-a) Schneider Electric DMS NS у Новом Саду. Данас је проф др Драган Поповић такође и на челу читаве гране пословања у француском SCHNEIDER ELECTRIC-у, Smart Grid IT. У синергији са Schneider Electric-ом, у последњих неколико година интензивирани су активности на северно-америчком и аустралијском тржишту где је оригинални производ ADMS софтвер постао доминантно решење за управљање дистрибутивним мрежама које је инсталирано у преко 80 градова широм света: Philadelphia, Phoenix Vancouver, Toronto, Raleigh, Burbank, Halifax, Melbourne, Canberra, Adelaide, итд, као и у многим државама Европе и света: Италија, Финска, Данска, Холандија, Шведска, Мађарска, Шпанија, Филипини, Еквадор, Кина, Русија, итд.

ВЛАДИМИР М. ПОПОВИЋ, дописни члан АИНС од 2022; редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду (МФУБ) од 2017 (ужа научна област Моторна возила); шеф Катедре за моторна возила 2018-2021; руководилац Лабораторије ЦИАХ од 2013; државни секретар (у две Владе Р.Србије) задужен за науку, технолошки развој и међународну сарадњу - Министарство просвете, науке и технолошког развоја (2016-2020); продекан за финансије МФУБ (2012-2015); декан МФУБ од 2021.

Рођен је 1969. у Ужицу, где је завршио основну школу и гимназију. Носилац је више диплома са републичких и савезних такмичења из математике и географије. МФУБ је завршио 1995. Исте године је примљен на МФУБ. Магистарски рад је одбранио 2001, а докторску дисертацију 2008.

Наставна активност - предаје већи број предмета Катедре за моторна возила на свим нивоима студија. Био је ментор 5 докторских дисертација. Учествовао је у осмишљавању, организацији, опремању и пуштању у рад више лабораторија

МФУБ. Велико искуство које је стекао у бројним лабораторијским и путним испитивањима успешно преноси студентима. Учествовао је и у извођењу наставе на Војно-техничкој академији у Жаркову.

Научноистраживачка делатност - бави се следећим областима: пасивна и активна безбедност моторних возила; испитивања и хомологације возила; друмски транспорт (АТП и АДР споразум, безбедност саобраћаја, заштита животне средине); одржавање техничких система; теорија поузданости. Аутор/коаутор је укупно 162 рада, од којих је 25 објављено у међународним часописима са SCI листе, а 45 на међународним конгресима (од којих 4 на Светским аутомобилским конгресима FISITA). Аутор је једне истакнуте монографије националног значаја, коаутор две монографије, као и коаутор једног поглавља у истакнутој монографији међународног значаја. Према SCOPUS-у, радови чији је аутор/коаутор, цитирани су 466 пута, а Хиршов индекс $H=11$. Према другим изворима (Google Scholar) цитиран је 774 пута, а Хиршов индекс $H=14$. У периоду од 2011. до 2019. био је руководилац пројекта МПНТР "Научно-технолошка подршка унапређењу безбедности специјалних друмских и шинских возила", док је у претходних 25 година био ангажован на више научних пројеката различитих министарстава РС, бројним пројектима и студијама у области безбедности саобраћаја и заштите животне средине, итд. Коаутор је 13 Техничких решења. Главни и одговорни уредник је часописа Индустрија. Члан је уређивачког одбора међународног часописа *Strojinski Vestnik - Journal of Mechanical Engineering*, као и уређивачког одбора научно-стручног часописа *Journal of Applied Engineering Science*.

Инжењерско-стручни рад - посебно је важан допринос у Лабораторији ЦИАХ (Центар за испитивање, атестирање и хомологацију возила), чији је руководилац од 2013, а која представља највећи научно-истраживачки потенцијал Р.Србије у широкој области возила. У периоду од 2004 до 2013. био је заменик руководиоца лабораторије, која је формирана 1985, и прва је акредитована лабораторија на УБ. У Лабораторији ЦИАХ, као делу МФУБ, у радном односу је 36 запослених. Анализом резултата је часописа Индустрија ЦИАХ остваривала претходних деценија (у погледу квалитета и квантитета испитивања, финансијских ефеката, кадровских ресурса), може се закључити да иста има стаалан узлазни тренд, тако да су са садашњим тешко упоредиви резултати и од пре само пар година. Проф. Поповић је, као руководилац лабораторије, изузетно допринео њеном развоју и проширењу капацитета, како у кадровском, тако и у инфраструктурном сегменту. Лабораторија ЦИАХ је дуго година један од најважнијих ослонаца сарадње МФУБ са привредом. Учествовао је у изради преко 4000 извештаја о обављеним испитивањима моторних возила и њихових компонената, од којих је у значајном броју испитивања био руководилац. Велики број поменутих испитивања је обављен за највеће светске произвођаче возила. Проф. Поповић је био први ментор Друмске стреле (сезона 2010/11), Формула студент тима УБ, као и председник жирија у финалима Такмичења за најбољу технолошку иновацију 2018. и 2019. Био је и председник Савета за сарадњу науке и привреде, при Привредној комори Србије (2018-2021).

Међународна сарадња - остварио је бројне краће студијске посете техничким универзитетима најразвијенијих држава. Учествовао је у неколико међународних пројеката који су везани за развој јавног градског превоза у Београду, као и у изради Мастер плана саобраћаја у Р.Србији. Учесник је више међународних билатералних научних пројеката. На основу Уговора са Европском комисијом био је рецензент више предлога за пројекте у оквиру програма Horizon 2020, по позиву Marie Skłodowska-Curie Innovative Training Networks. Од 2010. је званични представник Р.Србије у Радној групи за превоз лакокарљивих намирица (WP.11), као и у Радној групи за пасивну безбедност (WP.29/GRSP) - обе Радне групе су при Економској комисији за Европу УН-а, са седиштем у Женеви. Председник је Одбора за науку Комисије Р.Србије за сарадњу са УНЕСКО од 2019.

Организациони рад - био је председник Управног одбора ИНН "Винча", наше највеће научно-истраживачке организације (2014-2016). Био је члан Савета Акредитационог тела Србије 2017-2022. Учествовао је, као члан радних група, у изради неколико законских и подзаконских аката Р.Србије у области безбедности саобраћаја. Као државни секретар, иницијатор је расписивања јавних позива талентованим младим истраживачима за учешће на научноистраживачким пројектима, кроз које је запослено око 1500 студената докторских студија. Био је председник радних група за израду Закона о науци и истраживањима (усвојен у Народној скупштини 2019.), као и Закона о Фонду за науку (усвојен 2018.). То су прва два закона донета у области науке после пуних 14 година. Био је председник радне групе која је усвојила Платформу за отворену науку у Р.Србији. Потпредседник је Савета Регионалне платформе за сарадњу у високом образовању и истраживањима, коју су основали универзитети у Београду, Загребу и Љубљани.

Редовни је члан Матице српске. Члан је Удружења "Српски кривак" и добитник њихове годишње награде за технологију за 2019. Добитник је Повеље Града Ужица за 2022. Са супругом Борком, која је директор Пете београдске гимназије, дуги низ година се бави колекционарством уметничких дела. Приредили су и неколико изложби дела из своје колекције.

НЕМАЌА Б. ПОПОВИЋ, дописни члан АИНС-а од 2009. године, рођен је 1936. године у Осмацима, код Зворника, БиХ, као син Бошка и Јелке. После дипломирања на Рударско-геолошком факултету Београду (1960), своју данас богату инжењерску и истраживачку каријеру, започео је у руднику "Бановићи" (1960-1966), наставио на Рударском институту у Тузли (1966-1976), затим на Рударско-геолошком факултету у Тузли (1976-1992), држећи наставу из предмета "Процеси површинске експлоатације", "Технологија и механизација површинских копова" и "Пројектовање површинских копова".

Поред наставе, водио је неколико научних пројеката (COBISS: ВН-ID: 221078; 3115782 и др.) Организатор је и главни уредник књиге

"Савјетовање о стању и правцима развоја рударске и геолошке науке у БиХ (посебна издања АНУ БиХ, књига 49; COBISS.ВН-ID-6891782).

Најпознатији и најважнији му је пројекат из тог периода, "Истраживање и развој компактнот роторног багера и савремене технологије површинских копова средњег капацитета у сложеним рударско-геолошким условима" (југословенски пројекат подстицан од Савезног секретаријата за развој СИВ-а Београд (Р-251) и финансиран од конзорцијума предузећа: "Крека-Бановићи", "ТТУ" Тузла, "Прва петолетка" Трстеник, "Метална" Марибор, "Раде Кончар" Загреб). У 1991. је завршен и ревидиран идејни пројекат роторног багера КSD-750.16/14(часопис"Рударство"Тузла бр.1/91).

За свој рад и допринос у Тузли, одликован је орденом рада (1963), орденом заслуга за народ (1977). За своје научне радове добио је Републичку награду за науку БиХ "Веселин Маслеша" 1976, повељу и награду "Професор Бранислав Миловановић" РГФ Београд (1986).

Његово познанство и дугогодишње пријатељство са светски познатим професором и теоретичарем површинске експлоатације В.В.Ржевским (1966) определило га је као следбеника руске научне школе површинске експлоатације. Својом педесетогодишњом сарадњом са Московским Рударским државним Универзитетом (МГГУ), све до данас, знатно је допринео проширењу руске научне школе на рударску науку и одговарајуће Универзитете у Србији и Босни и Херцеговини. Почетком грађанског рата у БиХ води оснивање Технолошког факултета Зворник(1993) и бива његов декан-оснивач, све до одласка у пензију (2005). Такође активно учествује у оснивању Рударског факултета у Приједору, где уводи и предаје исте предмете као у Тузли, све до одласка у пензију.

По завршетку грађанског рата у БиХ води оснивање Савеза инжењера и техничара рудара и геолога Републике Српске и постаје први председник (1996), а од пензије (2005) његов почасни председник. Из активности Савеза инжењера и техничара Југославије произашла су признања заслужног члана струковно-рударског (1982) и Југословенског савеза (1983) и др.

За свој рад и доприносе у Републици Српској добио је „Октобарску споменицу 1991. ствараоцу Републике Српске“(бр.465), одликован је орденом Његоша (2006), а Савез инжењера и техничара – кроз Саветовање у Требињу 2007 године- организовао је округли сто кпосвећен његовом радном и животном јубилеју – 70 година живота и 40 година научног рада ("Техника"бр.6/2007).

Познат је као истакнути професор Универзитета у Тузли (1966-1992) и као оснивач-декан Технолошког факултета у Зворнику и Универзитета у Српском Сарајеву (1993-2005). Такође је познат и као пројектант површинских копова у БиХ (Крека, Бановићи, Милићи, Ливно, Дувно, Г.Вакуф и др.)

Најпознатије му је дело "Научне основе пројектовања површинских копова" (два издања 1975 и 1984), практично стони приручник и уџбеник сваког рударског инжењера у Југославији све до данас (COBISS.SR-ID:61976844;http://lccn.loc.gov/2014368076).

Издањем сличног приручника и уџбеника "Експлоатација и прерада камена" АИНС,2013(COBISS.SR-ID:198144524;http://lccn.loc.gov/2014368248) проширио је тај домен и на све камене неметале, укључујући и њихову прераду (дробљење и просијавање, резање и обраду). Аутор је преко 100 публикованих радова, 5 монографија, 7 универзитетских уџбеника и преко 30 истраживачких и развојних студија и пројеката.

Ожењен је Даницом, наставницом историје и има два сина (инж. Бошка и др. Ненада) и седморо унучади (Сава, Исидора, Соња, Немања, Никола, Андреј и Симона).

НОВО ПРЖУЉ, дописни члан АИНС од 2018. године и дописни члан Академије наука и умјетности Републике Српске (АНУРС) од 2012. године, редовни професор Пољопривредног факултета Универзитета у Бањој Луци (ПФУБЛ) од 2002, рођен је 14. јануара 1956. године у Сокоцу, БиХ, од оца Мила и мајке Стојанке. У периоду 1981-1992. година радио је на Пољопривредном факултету Универзитета у Сарајеву (ПФУС), у периоду 1993-1994. на ПФУБЛ, у периоду 1994-2014. у Институту за ратарство и повртарство у Новом Саду (ИРПНС), а од новембра 2014. ради на ПФУБЛ.

Основну школу и гимназију завршио је у Сокоцу 1975. и дипломирао 1980. на ПФУС, ратарски одсек, са просечном оценом 9,8. Магистрирао је 1984.

године на Пољопривредном факултету Универзитета у Новом Саду (ПФУНС), а докторирао на истом факултету 1989. Магистарски рад и докторска теза биле су из области генетике и оплемењивања биљака. На ПФУС биран је за асистента 1981. и доцента 1989. године. На ПФУБЛ биран је за ванредног професора 1997. и редовног професора 2002. У ИРПНС биран је за научног сарадника 1994, вишег научног сарадника 1999. и научног саветника 2002.

У наставној активности предаје већи број предмета на ПФУБЛ и Пољопривредном факултету Универзитета у Источном Сарајеву (ПФУИС) из уже научне области Генетика и оплемењивање пољопривредних биљака и Генетика и оплемењивање животиња. На ПФУС изводио је наставу на предмету Молекуларна биологија на групи Физиологија културних биљака и на предмету Оплемењивање крмних биљака на групи Крмно биље. Аутор је једног уџбеника из генетике и коаутор уџбеника из семенарства. Ментор је 1 докторске дисертације, 2 магистарска рада, 1 мастер рада и 23 дипломска/завршна рада. Био је члан више комисија за одбрану магистарских радова и докторских дисертација на Пољопривредном факултету у Београду, ПФУНС, ПФУБЛ и ПФУИС.

У научноистраживачкој дјелатности ради у области генетике, оплемењивања, семенарства и физиологије стрних жита, генетике раста и развића стрних жита, абиотичког стреса код биљака и интеракције биљака x агроеколошки услови. Објавио је 2 поглавља у тематском зборнику водећег међународног значаја, 1 рад у тематском зборнику међународног значаја, 7 радова у врхунском међународном часопису, 9 радова у истакнутом међународном часопису, 11 радова у међународном часопису, 58 радова штампаних у целини у зборницима са међународних скупова, 19 радова штампаних у целини у националним зборницима, 47 радова у водећим часописима националног значаја, 62 рада у часопису националног значаја, 2 истакнуте монографије националног значаја и 3 монографија националног значаја. Одржао је 1 предавање по позиву на међународном скупу и 3 предавања по позиву на националном скупу, која су штампана у целини. Члан је научног и организационог одбора 2 међународна скупа. Радио је рецензије за часописе *Euphytica*, *European Journal of Agronomy*, *Journal of Agronomy and Crop Science* и *Генетика*. Учесник је у већем броју пројеката Министарства науке Србије и БиХ.

У оплемењивачком раду створио је 87 сорти јечма, овса и ражи које су признате у Србији и иностранству (Мађарска, Румунија, Бугарска, Украјина, БиХ). Најраспрострањеније сорте у производњи су Нониус, Рудник, Новосадски 525, Новосадски 565, НС Јадар, НС Саво, Новосадски голозрни.

У међународној сарадњи реализовао је посете универзитетима и институцијама које се баве генетиком и оплемењивањем биљака (International Maize and Wheat Improvement Center, California State University, Oregon State University, North Carolina State University, Norwegian University of Life Sciences, Weihenstephan – Triesdorf University of Applied Sciences).

У организационом раду био је продекан за наставу на ПФУБЛ у периоду 1992-1994, директор Центра за унапређење пољопривреде у брдско-планинском подручју Соколац, заменик управника и управник Одељења за стрна жита ИРПНС, председник је Одбора биотехничких наука АНУРС и председник Сортне комисије РС. Члан је АНУРС и добитник је Повеле општине Соколац. Ожењен је и има троје деце.

ДУШАН ПРОДАНОВИЋ, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду од 2013, шеф Катедре за хидротехнику и водно еколошко инжењерство у два мандата (од 2016 до 2021), управник Института за хидротехнику и водно еколошко инжењерство у три мандата (од 2002 до 2015), председник Већа научних области грађевинско-урбанистичких наука 2018-2019, члан Скупштине Института „Јарослав Черни“ од 2017. године и председник Скупштине од јануара 2021. до јануара 2022. ORCID 0000-0003-0156-7271.

Рођен 31. јула 1960. године у Црквицама, Зеница, БиХ, од оца Милоша и мајке Оливере. Основну школу и гимназију завршио у Београду 1979. и дипломирао на Грађевинском факултету Универзитета у Београду (ГРФУБ) 1985. године на Одсеку за хидротехнику. Магистрирао је 1991. године на ГРФУБ са темом: Експериментално изучавање утицаја два типа регулационих затварача на флуидну струју. Докторирао је 1999. такође на ГРФУБ из области хидроинформатике, са темом: Унапређење метода примене хидроинформатике у анализи отицања са урбаних сливова. На ГРФУБ запослен од 1986. године најпре као асистент-приправник, асистент 1991, доцент 2000, ванредни професор 2008 и редовни професор од 2012. године.

У наставној активности предаје на Катедри на свим нивоима студија. Био је ментор у 4 докторске дисертације и 1 магистарској тези и већем броју дипломских и мастер радова. Учествовао у изради и одбрани 8 теза. Аутор и коаутор је 6 штампаних уџбеника. Учествовао је у развоју лабораторије за запремину флуида, као и изради већег броја наставних и лабораторијских инсталација, формирању курсева иновације знања, као и успостављању специјалистичког курса 2017. године.

У научноистраживачкој делатности ради у области мерења хидротехничких величина у устаљеном и неустаљеном режиму, развоју сензорске технике, развоју програма за мерење и управљање, развоју метрологије, примени ГИС-а у проблемима одводњавања урбаних и руралних површина, развоју нових модула за повезивање ГИС пакета са симулационим програмима, повезивање база података са симулационим моделима, проблеми пре- и пост-процесирања мерења у различитим областима хидротехнике и методама асимилације мерења и модела. Научни и стручни радови: 148 радова на међународним (M30) и 140 радова на домаћим конференцијама (M60), 29 радова у међународним (M20) и 55 радова у домаћим часописима (M50), 10 поглавља у међународним књигама (M14), 9 националних монографија и поглавља (M40). Цитираност према SCOPUS-у на дан 10.04.2023. године је 735, а h индекс=12.

У инжењерско стручном раду аутор је и коаутор у 78 стручних пројеката (студије, техничка решења и идејни/главни пројекти). Лиценцирани је инжењер и члан Инжењерске коморе Србије од 2003. Учествовао је у решавању бројних проблема у индустрији, и у развоју нових конструкција. Члан Акредитационог тела Србије, технички експерт за проток (до 2020. године).

Међународна сарадња: Едитор у часописима Water Supply (IWA Publishing), Urban Water Journal (Taylor & Francis Online) и рецензент 46 радова за 9 међународних часописа, учествовао у 7 међународних пројеката, материјал за предавања на 2 универзитета и неколико међународних курсева. Боравио на четири универзитета, био коментор на једној докторској дисертацији (Imperial College, UK), писао поглавља за четири међународне монографије. Организатор 9th International Urban Drainage Modelling Conference (Београд, 2012).

У организационом раду је био управник Института за хидротехнику и водно еколошко инжењерство у три мандата, председник Већа научних области грађевинско-урбанистичких наука од 2018. до 2019. године, председник Скупштине Института „Јарослав Черни“ од јануара 2021 до јануара 2022, а члан од 2017. године и заменик председника Матичног научног одбора за уређење, заштиту и коришћење вода, земљишта и ваздуха. Од 2002. године до данас руководи је са три домаћа научна пројекта.

Награде: Октобарска награда града Београда за дипломски рад, 1985. године, Октобарска награда града Београда за најбољу одбрањену магистарску тезу, 1991. године и прва награда Коморе града Београда за најбољу дисертацију, 2001. године.

Породица и хоби: Ожењен је (од 1985. године), има два сина и једног унука. У младости се бави активно такмичарским веслањем, у двојцу са кормиларом. Након завршетка веслачке каријере, бавио се једно време време активно бициклизмом, а данас рекреативно. Радио аматер, у младости окренут ка аудио техници а данас ка мерној аналогој и дигиталној техници.

АЛЕКСАНДАР ПРОКИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године, рођен је 1948. године у Београду, од оца Димитрија и мајке Викторије. Основну и средњу школу (XIV београдска гимназија) завршио је у Београду. На Грађевински факултет УБ уписао се 1966, где је и дипломирао 1974, магистрирао 1984, а докторирао 1990. Од 1974.-1980. радио је у грађевинској фирми „Енергопројект“, а затим од 1980.-1984. у фирми „Прогрес Инвест“. Од 1984. године водио је самосталну грађевинску фирму.

Наставничку активност је започео избором у звање доцента на предмету Статика конструкција 1993. године на Грађевинском факултету Суботица, где је редовно стицао академска звања до звања редовног професора (2003). У пензију одлази 2016. Од 2016. године у сталном је ангажману на

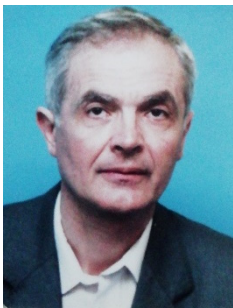
ГФ Суботица, у настави на докторским студијама. Предавао је већи број предмета на свим нивоима студија. Био је ментор у 3 докторске дисертације и учесник у 9 комисија за одбрану докторских дисертација.

Резултате својих научних истраживања публиковао је у преко 140 радова у врхунским светским и домаћим часописима или их је саопштио на домаћим и међународним конференцијама и конгресима. 33 рада је објавио у часописима са SCI листе, од тога 20 у највишој категорији M21 где је на 16 радова једини или први аутор. Цитираност његових радова је 576 по Google Scholar-у, односно 359 по Scopus-у. Теоријски резултати до којих је дошао, праћени експерименталним проверама, били су подлога за решавање сложених проблема из грађевинске праксе, поготово у примени конструкција састављених из танкозидних елемената отвореног и затвореног попречног пресека. Аутор је једног уџбеника, три скрипте и поглавља у три монографије. Руководио је са два петогодишња пројекта фундаменталних научних истраживања и учествовао на још четири пројекта технолошког развоја финансираних од стране Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Стални је рецензент више страних часописа угледних издавача: Elsevier, ASCE и Springer, члан уређивачког одбора више часописа, као и организатор већег броја научно-стручних скупова.

Инжењерско стручни рад: Као главни и одговорни пројектант руководио и учествовао у пројектовању и реализацији великог броја капиталних објеката термо и хидро електрана као и индустријских објеката (Те Обреновац, Те Костолац, Те Плевља, МКС Смедерево, итд.), као и већег броја стамбених зграда. За остварене резултате у области пројектовања додељена му је Повеља за успешан научноистраживачки и стваралачки рад и подизање угледа фирме „Прогрес Инвест“. Лиценцирани је инжењер и члан Инжењерске коморе Србије од њеног оснивања 2003.

Утемељивач је и главни организатор међународне Конференције „Савремени проблеми у грађевинарству“. Конференција се организује у Суботици, сваке четврте године, почевши од 2006 године, и окупља велики број истраживача и стручњака из области грађевинарства, из земље и иностранства. Учествовао је у припреми Еразмус програма „Western Balkans Academic Education and Professional's Sustainable Training for Spatial Data Infrastructures“, 2015. и 2016. год. Руководио је пројектом билатералне сарадње Грађевинског факултета Суботица и Faculty of Environmental Sciences and Technology Okayama University – Japan, што је резултирало разменом студената и професора, као и објављивањем заједничких научних радова. Као главни и одговорни пројектант учествовао је, у сарадњи са пројектантима Француске фирме Alston Atlantic и пројектантима више фирми из СССР, у пројектовању низа објеката за ТЕ Обреновац А и ТЕ Обреновац Б.

Организационо ангажовање: У току свог наставничког рада обављао је низ функција од значаја за Факултет и Универзитет: шеф катедре за Теорију конструкција и материјале, продекан за науку и сарадњу са привредом, декан Грађевинског факултета Суботица (2002.-2006.), члан Сената и члан Стручног већа за поље техничко-технолошких наука Универзитета у Новом Саду у више мандата. На основним, мастер и докторским студијама формирао је већи број нових, савремених предмета. У циљу унапређивања различитих метода учења увео је E-learning као могућност студирања на , први комплетан систем студирања на даљину у Србији. Отворио је компјутерску учионицу и опремио је средствима за савремено извођење наставе. Отворио је, такође, и студески центар у оквиру Факултета са приступом интернету и могућношћу спортских активности. Осим наведеног први је покренуо на Грађевинском факултету акредитацију студијских програма у складу са Болоњском декларацијом.

БРАНИСЛАВ ПУЈЕВИЋ, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2008. године, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду (ГФУБ) од 2003 године. рођен је 1-ог фебруара 1953. у Београду. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Дипломирао је на ГФУБ на одсеку за Конструкције 1977. На истом факултету стекао је и степен магистра наука 1983. Докторску дисертацију из области нелинеарне анализе танкозидних армиранобетонских конструкција одбранио је 1989.год. на ГФУБ.

У времену од дипломирања до 1980-те године када одлази на студије у САД (University of California, Berkeley) био је запослен као стручни сарадник

у ИРЦ ГФУБ.

По повратку, на Катедри за техничку механику и теорију конструкција Грађевинског факултета, на групи предмета Теорија конструкција био је биран за асистента приправника 1980. за асистента 1985. за доцента 1991, ванредног професора 1996 и редовног професора 2003. године.

На академским студијама на конструктивном одсеку предаје два предмета: Теорија плоча и љуски и Метод коначних елемената. На мастер студијама три предмета: Виши курс методе коначних елемената, Теорија љуски и Основе нелинеарне анализе. На докторским студијама предаје два предмета: Метод коначних елемената-напредни курс и Нелинеарна анализа конструкција-напредни курс.

Од 2005 године предаје предмет Основе грађевинарства на одсеку за Логистику на Саобраћајном факултету универзитета у Београду.

Др Бранислав Пујевић био је шеф катедре за Техничку механику и теорију конструкција у периоду од 2005. до 2007. године. Био је и члан Савета Универзитета у Београду у истом периоду. Од 2008 до 2014, год. био је члан научног већа Београдског Универзитета из области грађевинарства.

Научно-истраживачки рад проф.Бранислава Пујевића усмерен је на област Теорије конструкција и нумеричке анализе. Аутор и коаутор је у следећем броју публикација и радова: 1 монографија националног значаја, 7 радова-поглавља у монографијама националног значаја, 3 рада у часописима међународног значаја са СЦИ листе и преко 40 радова објављених у целини у материјалима међународних и националних скупова.

У оквиру свог научно истраживачког рада био је учесник више научно-истраживачких пројеката финансираних од стране Министарства за науку и технологију. Током 1989.год. у оквиру националног пројекта боравио је на Imperial College-у у Лондону.

Од избора за ванредног професора руководио је израдом бројних дипломских и мастер радова и учествовао је у комисијама за одбрану докторских дисертација све из области Нелинеарне анализе конструкција.

Професор Пујевић је члан у следећим научним и стручним организацијама: Српско друштво грађевинских конструктора, ACECOMS-Asian Center for Engineering Computations and Software, NAFEMS-The International Association for Engineering Analysis Community, Института за земљотресно инжењерство (EERC, California).

Др Бранислав Пујевић је био и рецензент вечег броја научних радова, књига и научних пројеката. Учествовао је са рефератима на светским конгресима и бројним научним скуповима.

Др Бранислав Пујевић је дао значајан допринос на пољу грађевинског конструкторства где је учествовао у низу високостручних послова, студија, идејних и главних пројеката, ревизија и санација који су реализовани на Грађевинском факултету у Београду. У реализацији великог броја значајних објеката у нашој земљи и иностранству истичу се хангар у Сурчину, спорстка хала Арена у Београду, пословни објекти у оквиру Airport city-ја у Београду, дистрибутивни центар Књаз Милош Аранђеловац, МКС Кикинда, 350 MW термоелектрана у Станарима, РС, итд.

Проф. Бранислав Пујевић је ожењен, и он и његова супруга Марина имају сина Вељка и кћер Мају као и унука Стевана.

ЈОВАН РАДУНОВИЋ, дописни члан АИНС од 2004. године, (отац Божидар, мајка Милена Кнежевић) је рођен у Приштини 1949. године. Дипломирао је 1973., магистрирао 1977. а докторирао 1984. године на Електротехничком факултету у Београду. После дипломирања запослио се у ИБК у Винчи. Од 1974. запослен је на Електротехничком факултету као асистент приправник. За асистента изабран је 1978. а реизабран 1982. године. У звање доцента изабран је 1985. а у звање ванредног професора изабран је 1990. године. У звање редовног професора, за област-предмет

Физичка електроника, изабран је 1995. године. Школску 1981/82 годину провео је на усавршавању на МГУ у Москви. У току 1988. године био је на студијском боравку на University College у Лондону, а 1991. на University of Surrey. Ожењен је са Десанком и има два сина Божидара и Владимира од којих има четворо унучади.

Области његовог научно истраживачког рада су: Фундаментална истраживања из кинетичке теорије електромагнетних процеса, Симулација и моделовање оптоелектронских и ултрабрзих полупроводничких направа, Симулација и моделовање оптичких комуникационих система, Оптоелектронски мерни системи.

До сада је објавио 128 научна и стручна рада и 3 уџбеника. Од тога: 38 рада у врхунским међународним научним часописима, једно поглавље у монографији, 14 радова у зборницима међународних конференција, 11 стручних радова у међународним и домаћим часописима, и 64 рада у зборницима на домаћим конференцијама. Више пута вршио је рецензију за познате међународне часописе. Био је председник научног или организационог комитета на већем броју симпозијума и конференција. Под његовим руководством у овој области је до сада дипломирало преко 150, магистрирало око 40 и докторирало 20 око кандидата.

Области његовог стручног рада су: Оптичке телекомуникаје, Оптоелектронски и ласерски системи. Учествовао је или руководио у реализацији преко 30 пројеката и студија. Од тога оригиналних техничких решења има 20, а оригиналних софтверских решења 10 и два реализована патента.

Опис научног доприноса:

- Хронолошки гледано, прву групу значајних радова представљају радови у којима је постављена основа кинетичке теорије електромагнетних процеса у полупроводницима за процесе који дуго трају. Њиховом даљом применом остварен је значајан допринос у моделовању и симулацији оптоелектронских и ултрабрзих полупроводничких микроструктура.

- Моделовање одзива полупроводничких ласера и фотодетектора, са циљем оптимизације његове граничне учестаности и ефикасности, вршено је на разним квантним структурама. Препознатљив научни допринос представља резултат о могућности ове оптимизације, када су узети у обзир разни режими рада, као и нестационарни и нелинеарни ефекти.

- Примена ових модела омогућила је заједно са симулацијом простирања оптичког сигнала дуж оптичког влакна, моделовање и симулацију временског одзива оптичких комуникационих система, где се као резултат добија комплетна слика о форми и облику сигнала у току простирања.

- Значајан је и допринос у области оптоелектронских мерних система примењених у енергетици, а који се базира на примени нелинеарне оптике.

Скупштина Републике Србије изабрала га је, у два мандата, за председника Управног одбора Републичке агенције за електронске телекомуникације (РАТЕЛ). У периоду од 2005.–2017.г., под његовим руководством, РАТЕЛ је постигао изузетне резултате у регулацији телекомуникационог тржишта.

БОШКО П. РАШУО, дописни члан АИНС од 2012., Председник (координатор) МОП АИНС од 2013-2018 и члан је МО градови Србије у будућности од 2018. Рођен је 28. маја 1949. у Београду, од оца Павла и мајке Стојке, рођене Јанковић. Основну и средњу школу завршио је у Београду 1968. и дипломирао на МФУБ у јануару 1974. на Катедри за Аерокосмотехнику (КА). Магистрирао је 1980. а докторирао 1988., такође на МФУБ из области Аеродинамике. Носилац је диплома "Никола Тесла" и Октобарске награде града Београда за дипломски рад из области визуализације надзвучних струјања. 1973. почео је да ради на МФ на пројекту авиона УТВА-75 у својству истраживача-сарадника. У звању асистента-приправника изабран је 1975., асистента 1980., доцента 1989., ванредног професора 1995., а у звању редовног професора, за ужу научну област Ваздухопловство, 2000. На МФ и његовом одељењу у Ужицу, као и на Војној академији у Жаркову и Бањици, од 1974.,

учествовао је у извођењу свих видова наставе по старом и новом програму (болоњском), из следећих предмета: Аеродинамике великих брзина, Механике лета, Аеродинамичких конструкција, Елиса и ротора, Перформанси летелица, Динамике лета, Технологије производње летелица, Ваздухопловнотехничког обезбеђења, Одржавања летелица, Бионике у дизајну и др. Учествовао је у развоју већег броја лабораторијских инсталација за потребе наставе и развојних пројеката. Формирао је потпуно нову лабораторију за хомологациона испитивања и испитивања на замор ваздухопловних конструкција. Учествовао је у оснивању новог Модула за Дизајн у машинству на МФ у оквиру кога је основао нови истраживачки правац: Бионика у дизајну. Ментор је 16 одбрањених докторских дисертација, од којих 2 на Катедри за Ваздухопловство МФ, био је ментор и 10 магистарских теза, 38 мастер радова и преко 200 дипломских радова. Објавио је 6 универзитетских уџбеника (3 су електронска издања).

У научноистраживачкој делатности ради у областима ваздухопловног инжењерства са изузетним резултатима и доприносима оствареним у аеродинамици, механици лета, аеродинамичко-структуралној анализи композитних и металних ваздухопловних конструкција. Од 2019. године је уврштен на годишњу, а од 2020 и на каријерну престижну ранг листу "World" Top 2% Scientists by Stanford University" најцитиранијих научника на свету у области Ваздухопловства (Aerospace & Aeronautics). Аутор је 4 монографије, 15 поглавља у међународним монографијама, 130 међународних конференцијских радова и 135 радова штампаних у часописима, од чега 50 радова у часописима са JCR листе. Укупан број цитата је преко 2800 а h-индекс=30. Значајан резултат, који показује корисност његових научних радова академској заједници широм света је, да је остварио преко 150 цитата у PhD и MSc дисертацијама. Одржао је 14 предавања по позиву на међународним скуповима, а на 20 је био члан Програмског и научног одбора и на 6 председавајући секције. Главни уредник је часописа МФ, FME Transactions од 2008, кога је довео на WoS-ESCI листу 2015. Од 2014. је уредник часописа Техника (Машинство) и члан је уређивачког одбора часописа: Advanced Manufacturing - Polymer and Composites Science, Taylor & Francis, од 2015, Aerospace-MDPI од 2020.

У инжењерско стручном раду развио и реализовао велики број техничких решења у преко 100 пројеката, студија, експерименталних испитивања и експертиза за потребе привреде из области ваздухопловства, наоружања и енергетике. Најзначајнија реализована инжењерска остварења су у пројектовању, развоју и реализацији следећих летелица: авиона УТВА-75, једрилице Вук-Т, једрилице Кошава 2, моторне једрилице Лиска, авиона МОМА-86, и др. Такође, учествовао је у пројектовању, развоју и реализацији хеликоптерских лопатица за главни ротор хеликоптера Газела и лопатицу репног ротора хеликоптера Ми-8. У наоружању је учествовао у пројектовању, развоју и реализацији нове генерације невођених пројектила. Значајно је поменути и групу развојних пројеката везаних за аеродинамичка испитивања која су обављена у подзвучном аеротунелу МФ, инжењерских остварења у ваздухопловству кроз развој узгонских површина за лаке авионе и једрилице, грађевинарству и мостоградњи, као и у енергетици у пројектовању, развоју и реализацији еолских енергетских система. Водио је и учествовао у реализацији 14 пројеката који су финансирани од стране МНТП Р. Србије. Од тога, 2 пројекта су из области основних истраживања, 7 су из области технолошког развоја и 5 из енергетске ефикасности.

У међународној сарадњи остварио је преко 100 краћих студијских боравака на универзитетима, научним институцијама и производним организацијама широм света. Учествовао је и на 3 значајна вешегодишња међународна пројекта на универзитетима у Штудгарту (1996.-2006.), Гетингену (2000.-2006.) и Брауншвајгу, Нирнбергу, Ерлангену и Бољони (TEMPUS – 2005.-2008.). Дугогодишњи је члан реномираних међународних научних организација: AIAA, GAMM, JSASS, SAE, RAeS, IOM3, ICAS, IAF и AAAS (Science). Био је председник Српског ваздухопловног научног друштва од 2004.-2017., од 2004., је представник Србије у ICAS-у, највећој ваздухопловној асоцијацији у свету. Члан је програмског одбора ICAS-a од 2016. Био је члан Већа научних области техничких наука Универзитета у Београду у периоду од 2002-2014.

РАТКО РИСТИЋ, редовни професор и проректор Универзитета у Београду (2021-...). Иницирао је оснивање Одбора за заштиту животне средине Универзитета у Београду, чији је члан и председник (2022-...). Изабран је за члана одбора „Човек и животна средина“ Српске академије наука и уметности (2020) и члана међудодељеног одбора за животну средину АИНС (2018). Добитник је 2 награде за друштвене активности у заштити животне средине.

Др Ратко Ристић је рођен 26 јула 1961. године у Лозници. Основну школу и гимназију је завршио у Београду. На Одсеку за водопривреду ерозионих подручја, Шумарског факултета Универзитета у Београду, дипломирао је 1985. године, магистарски рад одбранио 1993. године, а докторску дисертацију 2000. године. Од 1.03.1990. године запослен је на Шумарском факултету као асистент приправник, у звање доцента изабран је 2001. године, у звање ванредног професора 2006. године а у звање редовног професора 2011. године.

Радио је у Водопривредној организацији Београд, као пројектант-сарадник (1986-1987) и Београдској истраживачкој станици (1989). Члан је IAHS (International Association of Hydrological Sciences) и WASWC (World Association for Soil and Water Conservation), ИКС (Инжењерска Комора Србије, лиценце бр. 375791204 и 373791104) и АППС (Асоцијација просторних планера Србије).

Ангажован је на сва три нивоа студија на Универзитету у Београду-Шумарском факултету. Увео је нове предмете: „Просторно уређење ерозионих подручја“ и „Примена ГИС у заштити земљишних и водних ресурса“. Објавио је уџбеник „Хидрологија бујичних токова“ (2011). Био је ментор 9 одбрањених докторских дисертација, 2 магистарске тезе и 14 мастер радова, и члан комисије за оцену и одбрану 18 докторских дисертација и 8 магистарских теза. На Шумарском факултету Универзитета у Београду, био је декан (2015-2021), продекан за научно-истраживачки рад (2009-2015) и руководилац докторских студија за област Еколошки инжењеринг у заштити земљишних и водних ресурса (2012-2021).

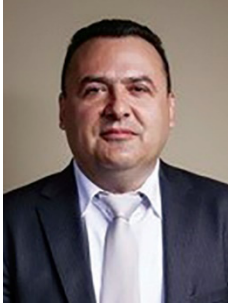
У свом досадашњем раду објавио је 152 библиографске јединице које се баве заштитом од ерозије земљишта и бујичних поплава, хидрологијом, одрживим коришћењем сливова и превенцијом природних катастрофа. У оквиру свог научно-истраживачког рада објавио је 12 поглавља у међународним публикацијама, 6 поглавља у истакнутим тематским зборницима националног значаја, 54 рада у научним часописима (26 у међународним и 28 у националним), 32 рада представљена на скуповима међународног значаја (штампани у целини), 2 предавања по позиву на скупу међународног значаја (штампано у целини), 8 радова на скуповима међународног значаја штампаних у изводу, 39 радова представљених на скуповима националног значаја (штампани у целини).

Кандидат је учествовао у реализацији 61 главног пројекта за потребе привреде, као водећи пројектант или пројектант-сарадник, и 88 осталих пројеката (идејни пројекти, студије оправданости, студије о процени утицаја на животну средину, елаборати). Изведено је 56 објеката, од чега је кандидат руководио са извођењем 17 објеката. Урадио је ревизију 32 пројекта. Руководио је израдом пројеката противерозивне заштите слива реке Бистричак (Зеница, БиХ), Плавског и Биоградског језера (Црна Гора), као и пројектом израде карте ерозије за Федерацију Босне и Херцеговине (2020-2023).

Био је члан републичке комисије за контролу просторних планова (2004-2010) и Републичке ревизионе комисије за пројекте од значаја за Републику Србију (2010-2021), при Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре. У периоду од 2011 до 2017. године био је члан Надзорног одбора Иновационог Фонда Србије, као и члан Управног одбора Института за нуклеарне науке „Винча“ (2019-2023). 2017. године именован је за представника Србије у Committee on Science and Technology, при UNCCD (United Nation Convention Combat Desertification), где је био потпредседник и извештач Бироа за науку и технологију (2020-2022).

Иницирао је и реализовао сарадњу Универзитета у Београду са Универзитетима Ватерло (Канада, 2011), Волгатех (Русија, 2017), Твер (Русија) и Институтом за екологију „Сахаров (Белорусија).

Ожењен је, отац двоје деце..

ЛАЗАР САВИН, редовни професор, запослен је на Пољопривредном факултету Нови Сад, Универзитета у Новом Саду. SCOPUS 54791570100. ORCID 0000-0001-9414-6016.

Рођен је 09.03.1969. у Фаркаждину, општина Зрењанин, у којем је завршио основну школу. У Зрењанину је 1988. године завршио средњу пољопривредну школу "Серво Михаљ" на смеру Механизација и рационализација, а исте године је и матурирао. Пољопривредни факултет у Новом Саду, смер Пољопривредна техника и рационализација, завршио је 6. јануара 1995. године када је и одбранио дипломски рад под називом "Анализа експлоатације стационарне комушалке за семенску кукуруз у дорадном центру ПИК-а "Бечеј". На последипломске студије уписао се школске 1995/96. године на смеру Техника у биљној производњи, на Пољопривредном факултету у Новом Саду, а завршио школске 1998/99. године. Магистарску тезу под називом "Утицај трактора различитих категорија на промене у земљишту" одбранио је 30.07.1999. године. На Пољопривредном факултету одбрани је и докторску дисертацију: "Оптимизација састава машинског парка у пољопривреди". За асистента приправника на Пољопривредном факултету у Новом Саду, изабран је 1995. године, у звање асистента 1999, у звање доцента 2005, у звање ванредног професора 2012. године и у звање редовног професора 2017. године.

У наставни је ангажован на сва три нивоа академских студија. Био је ментор на једној доктоској дисертацији, ментор једном мастер раду и преко 10 дипломских, односно завршних радова. У коауторству са другим колегама објавио је 7 основних уџбеника. Заједно са колегама учествовао је на формирању Национале станице, односно лабораторије за званична испитивања трактора према ОЕЦД Правилницима и других лабораторијских постројења. Био је и руководилац акредитованог семинара за професоре средњих школа.

Ужа област научног рада су погонске машине, трактори и мобилни системи – развој, испитивање и коришћење. Објавио је: 20 радова у међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе, 28 радова на међународним скуповима, 18 поглавља у монографијама и 287 радова у часописима националног значаја. Укупан број цитата је 158, хетероцитата 114 а h индекс је 8. Рецензент је радова за ISI-JCR-SCI часописе: Turkish Journal of Agriculture and Forestry и Technology Analysis & Strategic Management, као за 2 национална часописа Савремена пољопривредна техника и Трактори и погонске машине. Учесник је већег броја националних пројеката, од којих је за два био руководилац. Учествовао је и у 2 међународна пројекта чија је тема била енергетска ефикасност. Члан у програмским комитетима неколико научних скупова са темом развоја и коришћења пољопривредних трактора и мобилних система.

У инжењерској делатности коаутор је 9 техничких решења, која су развијена у оквиру националних и покрајинских пројеката. Одређени број техничких решења реализован је и директним потписивањем уговора о сарадњи са приватним фирмама, као што су на пример пројектовање заштитних структура за тракторе. Технички је руководилац Лабораторије за погонске машине и тракторе, Пољопривредни факултет, Нови Сад – Националне испитне станице за званична испитивања трактора према OECD Standard Codes. Председник Научног друштва за погонске машине, тракторе и одржавање - ЈУМТО, у Новом Саду.

У међународној сарадњи обавио је већи број краћих боравака који су обухватили како посете светским компанијама, тако и посете универзитетима и научним институтима. Један део путовања остварен је проко програма Tempus и Erasmus. Преставник је Републике Србије и члан Скупштине ОЕЦД-а за званична испитивања пољопривредних и шумарских трактора у Паризу, Француска, од 2006, а од 2018. године представник је Републике Србије и члан Club of Bologna, Италија.

Све време рада на Факултету активно учествује у његовим организационим пословима. Био је члан Централне комисије за спровођење пријемног испита на Пољопривредном факултету Нови Сад, а од 2008. до 2012. године и њен председник. Продекан за наставу на Пољопривредном факултету, био је 2012-2015, продекан за финансије и сарадњу са привредом 2015-2018, а продекан за финансије од 2018. Председник Савета Универзитета у Новом Саду је од 2016.

МИЛАН С.САВИЋ, дописни члан АИНС од 2002, рођен у Београду 22 јула 1947 год, од оца Симона Савића и мајка Браниславе, рођена Ковачевић. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. Електротехнички факултет Универзитета у Београду, уписао је 1966 год. Дипломирао је 1971 год. Постдипломске студије уписао је 1971 и завршио 1974. Докторску дисертацију под насловом "Прилог прорачунима комутационих пренапона" одбранио је 1977 год, на Електротехничком факултету у Београду. Од 1971 године ради на ЕТФ до пензионисања 1. октобра 2012. год.

У звање асистента на Катедри за електроенергетске системе на ЕТФ у Београду изабран 1971 год. У доцента за предмет-област Електроенергетски системи на ЕТФ изабран 1979 год. У ванредног професора изабран 1986 год.

У редовног професора на истом факултету изабран 1992 год. У периоду од 1985-1987 био је продекан за сарадњу са привредом. Од 1990 до 1994 год био је шеф Катедре за електроенергетске системе. Од 2010 до 2012 био је руководилац Енергетског одсека на ЕТФ.

Активност у стручним организацијама: Од 1993 до 2004 био председник студијског комитета 13 (високонапонска опрема) Југословенског комитета CIGRE, а од 1998 до 2006 председник комисије 2 за квалитет енергије Југословенског комитета CIREД. Члан је међународне организације IEEE (Institute of Electrical and Electronic Engineers), у рангу member од 1991. и senior member од 2002 год.

У току 1974 године радио је 2 месеца у фабрици лабораторијске опреме Emil Haefely у Базелу у Швајцарској на импулсним одзивима делила напона и шантова. 1982/1983 год. био у Манчестеру, Велика Британија на постдокторском усавшавању на University of Manchester Institute of Science and Technology (UMIST), као стипендиста фондације Leverhulme Trust.

Рад под насловом: "Engineering method for high voltage substation lightning performance estimation, IEE Proceedings (Velika Britanija), Vol. 136, Pt. C, No. 4, July 1989 је награђен као најбољи рад из 1989 год из области електроенергетике. Добио је плакету за допринос раду JUKO CIREД 2002 год и JUKO CIGRE 2005. Добио је признање за животно дело од ЦИГРЕ Србија 2015 год. На конференцијама JUKO CIGRE 3 рада су проглашени за најзапаженије радове из области пренапона и координације изолације и 2 рада на конференцији JUKO CIREД су проглашена као најуспешнији из групе 2.

Публиковао 24 рада у часописима са SCI листе, 18 радова на међународним конференцијама, 10 радова у домаћим часописима, преко 110 радова на домаћим конференцијама. Публиковао монографију: Техника високог напона – атмосферски пренапони (550 страница) заједно са коаутором Златаном Стојковићем, Високонапонска расклопна опрема, (220 страна), Урадио је преко 110 студија и истраживања за потребе привреде, од којих су неки од међународног значаја.

Назначаније студије и пројекти од међународног значаја:

- Руководио са 18 студија координација изолација за објекте у иностранству, од 1982. до данас.
- Руководио специјалним напонским испитивањем дистрибутивних трансформатора у фабрици Емо-Охрид према шведским прописима. Извршио је модификацију постојећег фабричког ударног генератора и развио програм мерења напона велике стрмине чела. Рађено за шведске купце од 1994 до 1996.
- За потребе немачке фабрике одводника пренапона Rauchert и Ottobrun-у (Минхен, Немачка) радио је анализу могућности примене искришта за ограничавање струје на средњенапонским водовима са прекривеним проводницима у периоду 1997-1998 год.

Студије од домаћег значаја : Урадио је више студија координације изолације високонапонских постројења у току пројектовања, као и студија могућности смањивања броја испада надземних водова услед атмосферских пренапона. Бавио се истраживањима узрока повећаног броја испада у разводним постројењима и индустријским погонима, са предлозима мера за заштиту. За теренска мерења је развио уређаје и и методологију за аквизицију података за аутоматизацију израде извештаја. Радио је студије прорачуна утицаја електричног и магнетног поља на околину.

Развој лабораторија: После грађевинске санације Лабораторије за високи напон Електротехничког факултета Универзитета у Београду 2006 год. екипа Факултета направила напонски ударни генератор за ударне атмосферске таласе до 350 kV, напонски ударни генератор до 12 kV за испитивање заштитних модула за нисконапонске електроенергетске и телекомуникационе мреже, као и струјни ударни генератор до 15 kA за стандардне атмосферске ударне струје Уређаји се користе на студентским вежбама, као и за типска испитивања атмосферским ударним напонима и струјама пренапонских заштитних уређаја. Радови су се обављали и након званичног одласка у пензију.

За фабрику електроматеријала и опреме ЕЛБИ Д.О.О Ваљево тренутно ради на изградњи напонског ударног генератора за стандардне ударне напоне преко 1000 kV.

ВЛАДИМИР В. СРДИЋ, дописни члан Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС) од 2007. године и редовни професор Универзитета у Новом Саду. Рођен је 7. јуна 1961. године у Новом Саду од оца Вељка и мајке Емерике, рођене Цар. Ожењен је и отац је двоје деце. Основну и средњу (Гимназију “Ј.Ј. Змај”) школу је завршио у Новом Саду. На Технолошком факултету, Универзитета у Новом Саду завршио је редовне (1979-1984, Хемијско процесно инжењерство) и магистарске студије (1989, Неогрански смер), и докторирао 1995. године (ментор проф. Љ. Радоњић). Као Хумболтов стипендиста боравио је 1997/98. на постдокторским студијама у Немачкој (Materials Science Department, Darmstadt University of Technology, Germany) у трајању од 14 месеци, под менторством проф. Н. Hahn. После тога у истој групи био више пута на студијским боравку (у

трајању од једног до три месеца)

У периоду 1985-1994. радио у Вишој техничкој школи у Новом Саду, и прошао кроз сва наставна звања (асистента, предавача, професор више школе). На Технолошком факултету у Новом Саду од 1987. године укључен у истраживачке пројекте, а од 1994. године се и званично запослио на истом факултету, прошавши сва наставна звања (асистент – 1994., доцент – 1996., ванредни професор – 2001., редовни професор – 2006.). На Технолошком факултету држи предавања и вежбе из предмета: Неоргански материјали високе технологије, Особине материјала и Базне неорганске технологије (редовне студије), као и Електронски и магнетни материјали (докторске студије). Учествовао је у формирању новог наставног студијског програма “Инжењерство материјала”, сагласно “Болоњском-процесу”. Учествовао је, заједно са колегама, у осавремењавању теоријске и практичне наставе, увођења нових научних сазнања и метода и набавку нове опреме у области нових керамичких материјала. Био је ментор 9 докторских дисертације, 3 магистарске рада и бројних мастер и завршних радова.

Област истраживања В.В. Срдича је Инжењерство материјала - нови керамички материјали, док је ужа научна област Наноматеријали и нанотехнологије. Основе истраживања је усмерио ка инжењерским проблемима, првенствено везано за синтезу нанокристалних керамичких прахова и процесирање функционалних танких филмова и керамике за микроелектронику, горивне ћелије и биомедицинске примене У тој области оформио релативно млад и јак истраживачки тим и успоставио сарадњу са бројним европским истраживачким центрима (Атина, Брно, Будимпешта, Букурешт, Дармштат, Дрезден, Дуйсбург, Карлсруе, Кошице, Краков, Љубљана, Сегедин, Скопље, Сплит, Темишвар, Трондхајм, Веспрем итд.). Аутор/ко-аутор је преко 80 радова у водећим светским часописима, са цитираношћу преко 1320 пута и Х-индексом 20. Аутор је и два универзитетска уџбеника, као и едитор неколико зборника. Учествовао је са још десетак еминентних стручњака из земље у изради студије “Стање развоја технологије и примене горивних ћелија и могућност примене у Србији”, прве такве врсте у Србији. Едитор је и интернационалног научног часописа “Processing and Application of Ceramics” са SCI листе са IF=1.510 за 2021, као и члан Научног одбора интернационалног научног часописа “Journal of Ceramic Science and Technology” са SCI листе. В.В. Срдич је главни организатор традиционалне међународне конференције “Conferences for Young Scientists in Ceramics” која се од 2001 одржава у Новом Саду а члан научних одбора бројних међународних конференција у области керамике. Био је носилац ФП-7 пројекта REGPOT-3, No. 204953 (2008-2010), два национална пројекта No. 142059 (2006-10) и III45021 (2010-2018). Такође је био носилац активности у неколико COST пројеката: COST 528 (2004-2005), COST 539 (2005-2009), COST MP0904 SIMUFER (2010-2014), BM1205 COST (2012-2016), COST IC1208 (2013-2017), COST TD1402 RADIOMAG (2014-2018) и COST CA17123 MAGNETOFON (2018-2023)

В.В. Срдич је дописни члан Српске Академије Наука и Уметности (изабран 2021). Он је био продекан за науку на Технолошком факултету, Универзитета у Новом Саду, 2009-2012. Био је члан бројних стручних тела: МНО за хемију - Министарство Република Србија (2006-2010); МНО за нанонауке и нанотехнологије - Министарство Република Србија (2010-2017); МНО за хемију - Министарство Република Србија (2017-2021); Стручног већа Техничко-технолошких наука – Универзитет у Новом Саду (2007-2015); Стручног савета за област техничко-технолошких и пољопривредних наука – Секретаријат за науку и технолошки развој, Покрајине Војводине (председник 2006-2007). В.В. Срдич је члан: Европског керамичког друштва (од 2004, и председник Србије од 2005 у ECerS одбору), Хумболтовог клуба Србије, Друштва за керамичке материјале Србије, Српског хемиског друштва и Америчког керамичког друштва (1991-2002).

ОЛИВЕРА С. СТАМЕНКОВИЋ (девојачко презиме Насева), редовни професор на Технолошком факултету у Лесковцу (ТФ), Универзитета у Нишу, рођена је 02.06.1973. г. у Босилеграду, од оца Славка Насева и мајке Стојане. Основну школу и гимназију завршила је у Босилеграду. Дипломирала је 1997, магистрала 2003. и докторирала 2008. на ТФ-у.

Запослена је на ТФ-у у Лесковцу од јануара 2000. године, најпре као асистент-приправник (2000), асистент (2004), доцент (2008), ванредни професор (2013) и редовни професор (2018).

Наставна активност огледа се у ангажовању на извођењу наставе на основним академским студијама (предмети: Хемијско-инжењерско рачунање, Алтернативни извори енергије, Филтрација у процесној индустрији, Топлотне и

дифузионе операције, Мешање у процесној индустрији и Дестилационе и апсорпционе операције), мастер студијама (предмет: Принципи одрживог развоја) и докторским студијама (предмет: Биообновљиви извори енергије) на ТФ-у. Поред тога, коаутор је два универзитетска уџбеника, једне монографије националног значаја, два поглавља у истакнутој монографији националног значаја, два поглавља у монографији међународног значаја и једне ауторизоване скрипте. Била је ментор две докторске дисертације, пет мастер радова и осам дипломских радова, и члан комисије за одбрану пет докторских дисертација, шест мастер радова и 25 дипломских радова. Била је рецензент једног универзитетског уџбеника и једног помоћног универзитетског уџбеника – збирке задатака. Активно је учествовала у припреми документације за акредитацију студијског програма докторске студије – Технолошко инжењерство на ТФ-у. Такође, активно је учествовала у формирању студијског програма мастер академских студија „Управљање материјалним и енергетским токовима“/“Material and Energy Flow Management“ на ТФ-у.

Ужа област научног рада је хемијско инжењерство, односно хемијске технологије и инжењерство заштите животне средине. Последњих година интензивно се бави процесима екстракције и биообновљивим изворима енергије, нарочито процесима добијања биодизела. Објавила је три истакнуте монографије националног значаја, једну монографију националног значаја, три поглавља у монографији међународног значаја, два поглавља у истакнутој монографији националног значаја, 71 рад у међународним часописима са SCI/SCIE листе, 12 радова у националним часописима, 123 саопштења на научним скуповима (51 на међународним и 72 на националним скуповима) и четири предавања по позиву на међународним и националним скуповима. Учествовала је у реализацији десет научно-истраживачких пројеката (шест међународних и четири национална пројекта). Према бази Scopus (на дан 24.03.2023), укупна цитираност њених радова износи 4366, а h индекс 35 (4060 без аутоцитата, h индекс 33). Била је рецензент у већем броју међународних и националних часописа. Добитник је два признања уредништва врхунских међународних часописа за рецензентски рад.

У инжењерско - стручном раду истичу се два регистрована патента и један објављени патент на националном нивоу, као и 25 оригиналних, развојних и признатих техничких решења. Учествовала је у реализацији три пројекта за потребе привреде (два међународна и једног националног). У оквиру пројекта међународне сарадње са University of Geoscience, Wuhan, China развијена је технологија и пуштено у рад полуиндустријско постројење за добијање биодизела за кинеског партнера. Са сарадницима, освојила је две сребрне медаље на међународној изложби проналазаштва.

У оквиру међународне сарадње учествовала је у реализацији шест међународних пројеката. Остварила је бројне краће студијске посете универзитетима других земаља, посебно кроз учешће у реализацији два TEMPUS пројекта, два пројекта међународне сарадње и једног IPA пројекта.

У погледу организационог ангажовања, шеф је Лабораторије за хемијско-инжењерске науке ТФ-а (од 2010) и члан Савета ТФ-а (од 2019). Била је председник Комисије за обезбеђење квалитета ТФ-а у Лесковцу (2014–2018) и члан Већа Центра за унапређење квалитета Универзитета у Нишу (2015–2018). Члан је уредништва међународног научног часописа „Chemical Industry & Chemical Engineering Quarterly“ (од 2012) и националног часописа „Advanced Technologies“ (од 2012). Била је члан програмског одбора пет конференција (две међународне и три националне).

Мајка је једног детета.

СРЂАН СТАНКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2010, рођен је 27. априла 1945. године. Стекао је звање дипломираног инжењера на Електротехничком факултету Универзитета у Београду 1968. године. Звање магистра и доктора наука стекао је 1972. и 1975. године на истом факултету. Магистарски и докторски рад су му били из области идентификације система; ментор на докторском раду је био Проф. Питер Ејкхоф са Техничког универзитета у Ајндховену, Холандија.

Радио је у Институту за нуклеарне науке, Винча, Београд, од 1968. до 1972. године. Од 1973. године запослен је на Електротехничком факултету Универзитета у Београду, где је сада професор емеритус, изабран од стране Сената Универзитета у Београду. Био је гостујући истраживач на Техничком универзитету у Ајндховену, Холандија 1972 до 1973. године. Био је гостујући професор на Универзитету Санта Клара, Калифорнија, од 1987. до 1988. године, као и 1998., 2001. и 2003. године. Био је консултант у различитим државним и привредним институцијама, где је узео учешће у многобројним пројектима и инжењерским имплементацијама (Металуршки комбинат Смедерево, Институт за нуклеарне науке, Винча, Институт „Михајло Пупин“, Београд, Институт за примењену математику и електронику, Београд, Министарство здравља, Институт Влатаком, Београд, где је актуелни председник Научног већа, итд.).

Његова наставна активност обухвата различите области. Увео је на Електротехничком факултету Универзитета у Београду предмете Стохастички системи и естимација стања, Дигитална обрада сигнала, Адаптивни системи, Вештачка интелигенција и неуралне мреже и Системи одлучивања у медицини. Данас предаје на Одсеку за сигнале и системе Електротехничког факултета, као и на Мултидисциплинарним студијама при Универзитету у Београду. Био је ментор у више од 40 магистарских и мастер радова и 15 докторских теза. Објавио је књигу „Нелинеарни системи управљања“ са Проф. Р. Томовићем.

Проф. Срђан Станковић је објавио многобројне научне и стручне радове (више од 300, са преко 1500 цитата) у различитим пољима, као што су идентификација система, стохастички системи, естимација стања, дигитална обрада сигнала, обрада медицинских слика, велики системи, неуралне мреже, итд. Био је руководилац многих научно-истраживачких и развојних пројеката било у склопу Министарства науке, било у привреди (Адаптивни системи управљања, Развој интелигентних контролера, Обрада и препознавање телекомуникационих сигнала, Телемедицина, Пројектовање и имплементација рачунарског система за управљање завршном пругом топле ваљаонице, итд.). Био је научни руководилац трију ТЕМПУС пројеката, везаних за развој кирикулума за ИКТ у медицини и реструктурирање докторских студија у Србији. Имао је многобројне презентације својих истраживачких резултата широм света. У фокусу текућих истраживања су му велики системи, мулти-агент системи, неуралне мреже и обрада видео сигнала.

Био је шеф Катедре за аутоматiku, као и Катедре и Одсека за сигнале и системе Електротехничког факултета Универзитета у Београду у оквиру више мандата. Био је члан Комитета за теорију Међународне федерације за аутоматско управљање (IFAC). Био је председник или члан организационих или програмских одбора многих симпозијума и конференција, члан издавачког одбора научних и стручних часописа, као и члан различитих професионалних организација. Био је председник Друштва за електронику, телекомуникације, рачунарску технику, аутоматiku и нуклеарну технику (ЕТРАН). Био је председник Националног савета за високо образовање Републике Србије током осам година, члан Бироа Комитета за образовне политике и праксу (CDPPE) Савета Европе, као и члан Радне групе за високо образовање Савета Европе. Делегат је Србије у Европском удружењу за аутоматско управљање (EUCA).

ПЕТАР СТАНОЈЕВИЋ, дипл. маш. инж., редовни професор, је рођен 24.11.1965. године у Земуну, Србија. Основну школу и гимназију завршио је у родном месту. Војнотехничку Академију КоВ ЈНА завршио у Загребу 1989. године и стекао звање дипломираног инжењера машинства. Магистрирао на Машинском Факултету Универзитета у Београду 1993. године. Докторску дисертацију одбранио на истом факултету 1997. У звање Доцента биран је 1998, у звање Ванредног Професора 2001, а у звање Редовног Професора 2005. и 2023. године. Био најмлађи доктор наука и најмлађи Ванредни и Редовни Професор у Војсци Југославије. Изабран је на Факултету Безбедности Универзитета у Београду, на Војној академији и на Универзитету Steinbeis у Берлину. Држао је предавања у Немачкој, Турској, Румунији и Јужној Африци.

На Техничком Универзитету у Грацу био на студијском боравку из области Системске Динамике. У Лондону је завршио два скраћена MBA из области стратегије и боравио на школовању за симулациони софтвер MODSIM III. Слушао је предавања на INSEAD крај Париза. Поред претходног, школовао се на око 20 наменских курсева. Стекао међународне и домаће лиценце из области Пројект менаџмента, Пројектовања и надзора и Извођења и више међународних сертификата на подручју ризика.

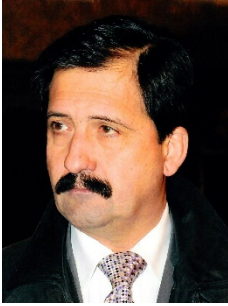
Тренутно је професор на Факултету Безбедности, обављао је послове техничког лидера на пројекту увођења Risk Based Inspection у компанији ЕСКОМ (пети највећи произвиђач струје на свету) у Јужној Африци (највећи пројекат те врсте до данас на свету). Обављао је дужност Државног секретара у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре и помоћника и специјалног саветника Министра енергетике за нафту и гас. Био је Директор Југопетрола – Београд, Директор развоја и инвестиција и стратегије Нафтне Индустије Србије, Саветник Генералног директора и Управног одбора, помоћник извршног директора Министарства одбране, наставник на Војној академији, командир и командант техничких јединица војске. Управљао инвестиционим програмима до 100 милиона долара годишње. Руководио капиталном изградњом и набавкама. Изградио и реконструисао 70 бензинских станица. Учествовао у пројектовању постројења Рафинерије нафте Панчево. Основао је Истраживачко развојни центар у Нафтној Индустији Србије и Национални симулациони центар на факултету Безбедности.

Био је руководилац, координатор и учесник више десетина домаћих и међународних пројеката из домена дефинисања стратегије, организације, управљања, индустријске сигурности, ризика, логистике, информационих система, поузданости, организација одржавања и менаџмента, укупне вредности од више десетина милиона еура. Треба посебно истаћи пројекте увођења јединственог у Србији система за управљање инвестицијама, затим пројекте увођења најасваременијих система управљања „Opportunity Confirmation Program NIS“ и „Business Improvement Program“ који су реализовани у сарадњи са Шелом. У сарадњи са Немачким институтима, по први пут у Србији, се уводе системи одржавања према ризицима и поузданости (RBI и RCM) у рафинерије НИС. Пројекат „Раформа војске и елементарна система одбране“ је послужио као основа за реформу војске у периоду после 2005. године. Књига „RCM – Одржавање према поузданости“, је првенац из ове области на нашем језику. Водио је пројекат пројектовања и изградње прве аутоматске бензинске станице у Србији. Увео је Маркирање и Мониторинг нафтних деривата, систем Оперативних и Обавезних резерви горива у Републици Србији. Један је од коаутора Закона о робним резервама, Јужном току и Енергетици из 2014. и 2020. године. У изради Стратегије енергетике Републике Србије учествовао је као један од коаутора. Учествовао је у пројектима FP7 и FP6, као и у пројектима Министарства за науку.

Аутор и коаутор 11 књига и уџбеника, 127 научних и стручних радова од којих је део објављен у међународним часописима. Водитељ више специјалиста, магистраната и доктораната. Био је члан уређивачких одбора научних часописа и конференција. Одржао више курсева, предавања по позиву и председавао секцијама на стручним скуповима. За свој рад више пута награђиван и одликован. Примео награду Привредне коморе Београда (ранија Октобарска награда) за најбољи докторат на Београдском Универзитету 1997. године, у два наврата најуспешнији је аутор Војнотехничког гласника, а за један од радова добио награду Универзитета у Оксфорду. Члан је Управног одбора Југословенског удружења пројект менаџера (YUPMA) и члан Друштва српских оперативних истраживача (ДОПИС). Члан је Савета Европског Виртуелног института за ризике (EU VRI).

Говори одлично руски и енглески језик.

Ожењен је, супруга Зорица, има кћерку и сина, Софију и Владислава.

БОШКО СТЕВАНОВИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године., дипл.инж.грађ., рођен је 15.12.1954. године у Црној Трави. Прва два разреда основне школе завршио је у Црној Трави, а остале у Београду. У Београду је завршио и гимназију природно-математичког смера. На Грађевински факултет Универзитета у Београду уписао се 1973. године. Дипломски рад из области савремених дрвених конструкција одбранио је 1981. године, на конструктивном одсеку. Последипломске студије уписао је 1982. године на Грађевинском факултету у Београду, а магистарски рад је одбранио је 1994. године. Стручни испит положио је 1992. године. Докторску дисертацију је одбранио јуна 2003. године на Грађевинском

факултету Универзитета у Београду. Од 1982. године запослен је као асистент приправник на Катедри за материјале и конструкције Грађевинског факултета у Београду на групи предмета Дрвене конструкције. У звање асистента на групи предмета Дрвене конструкције изабран је 1994. године и једном реизабран. У звање доцента за ужу научну област Дрвене и зидане конструкције изабран је 2003. године, у звање ванредног професора за ужу научну област Дрвене и зидане конструкције изабран је новембра 2007. године, а у звање редовног професора изабран је 2012. год.

Од новембра 2006. до новембра 2012. године обављао је функцију продекана за финансије Грађевинског факултета у Београду. Од 2012. - 2015. године био је управник Института за материјале и конструкције Грађевинског факултета у Београду.

Др Бошко Стевановић говори и пише енглески језик. Ожењен је и има двоје деце.

Бошко Стевановић је учествовао, са предавањима, на више научних и стручних скупова у земљи и иностранству и објавио велики број радова везаних за проблематику дрвених и зиданих конструкција, али и бетонских и челичних конструкција. Као аутор или коаутор, др Бошко Стевановић има више десетина научних и стручних радова публикованих у зборницима радова скупова одржаних у земљи и иностранству, као и у часописима, и то: 83 рада на националним скуповима и у часописима, 25 радова на међународним научним и стручним скуповима, 7 радова у међународним часописима са SCI листе, 7 књига и поглавља у монографијама.

Др Бошко Стевановић је до сада учествовао у научно истраживачком раду у оквиру пројеката које је Грађевински факултет реализовао у сарадњи са Министарством за науку и технологију Републике Србије и Савезним министарством за науку и технолошки развој, а био је, такође, и руководилац два пројекта.

Проф. др Бошко Стевановић је активан члан многих стручних удружења, као што су: "Друштво грађевинских конструктора Србије (ДГКС)", где је уједно и секретар друштва, "Друштво за испитивање и истраживање материјала и конструкција Србије (ДИМК)", где је члан управног одбора друштва и заслужни члан друштва и др.

Др Бошко Стевановић је члан је Комисије за полагање стручних испита и ментор за израду стручних радова из области дрвених и зиданих конструкција при Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Србије. Био је члан Управног одбора ХК КОМГРАП.

Др Бошко Стевановић је председник Комисије за стандарде и сродна документа из области дрвених и зиданих конструкција, KS U250-5,6, Института за стандардизацију Србије.

Поред наставне и научно-истраживачке делатности др Бошко Стевановић је, као сарадник, пројектант или одговорни пројектант, учествовао у изради већег броја главних и идејних пројеката, студија, ревизија, експертиза, стручних мишљења и вештачења пре свега у области дрвених и зиданих конструкција, али и у области бетонских и челичних конструкција за најразличитије врсте објеката - зграда, спортских дворана, индустријских хала, димњака, позоришта, тржних центара, мостова, цркава и др.

Осим горе наведеног, др Бошко Стевановић је учествовао и у техничкој контроли великог броја пројеката бетонских, челичних и дрвених конструкција зграда, хала, мостова и др.

ВЛАДИМИР СТЕВАНОВИЋ, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2010. године, рођен је 29.11.1960. године у Београду. Завршио је Математичку гимназију у Београду и уписао је Машински факултет Универзитета у Београду (МФУБ) 1979. године. На МФУБ је дипломирао 1983. године, магистрирао је 1986. године из области прелазних термохидрауличких процеса у термоенергетским постројењима и докторирао је 1992. године из области двофазних струјања течне и парне фазе. Школске 1988./1989. године је био 12 месеци на специјализацији у компанији Siemens AG као стипендиста Међународне агенције за атомску енергију (IAEA) из Беча. У периоду од 1983. до 1985. године био је укључен у научно-истраживачки рад на МФУБ као стипендиста Заједнице науке града

Београда. Године 1985. је запослен на МФУБ на Катедри за термоенергетику најпре као истраживач сарадник, 1989. године као асистент, 1993. доцент, 1998. ванредни професор и 2003. редовни професор.

На МФУБ предаје већи број предмета Катедре за термоенергетику на свим нивоима студија. Био је ментор 5 докторских дисертација, 6 магистарских теза и преко 40 дипломских радова.

Области његовог научног и стручног рада обухватају пројектовање и испитивање рада термоенергетских постројења, сигурносне анализе термо и нуклеарних електрана, истраживање и нумеричке симулације двофазних струјања течности и гаса, феномене размене топлоте и масе при испаравању и кондензацији и планирање у енергетици. Развио је нумерички поступак за компјутерске симулације и анализе тродимензионалних двофазних струјања течности и паре са и без присуства некондензујућих гасова, који је примењен у оквиру међународних пројеката из сигурносних анализа и дијагностике погонских услова генератора паре и нуклеарних електрана, као и за потребе пројектовања испаривача у оквиру расхладних система аутомобила и у процесној индустрији. Такође, развио је термохидруличке моделе и комјутерски програм за симулације и анализе прелазних процеса у сложеним цевним мрежама. Развијени софтвер је коришћен при сигурносним анализама и пројектовању паровода високог притиска и линија напојне воде у домаћим и иностраним термоелектранама. Аутор је оригиналног решења уређаја за мерење влажности паре високог притиска. Руководио је и учествовао у пројектима развоја аутоматског система заштите од термохидрауличног удара у систему напојне воде парног блока, развоја индустријског усисивача великог капацитета, као и развоја импулсног пнеуматског система код берача јагодастог воћа. Као аутор идејног решења и пројектант учествовао је у пројектима ревитализације и модернизације парних блокова Б1 и Б2 Термоелектране „Никола Тесла Б“ у Обреновцу снаге 2х650 МWe, који су омогућили значајно повећање снаге и степена корисности ових блокова. Члан је Инжењерске коморе Србије и одговорни је пројектант термотехнике, термоенергетике, процесне и гасне технике.

Аутор је једне монографије, једне књиге и преко 200 научних и стручних радова публикованих у часописима и зборницима конференција, од тога 28 радова у водећим међународним часописима са ISI-JCR-SCI листе. Цитиран је преко 350 пута (без аутоцитата, h-индекс=11 према Scopus-y). Одржао је 5 предавања по позиву на међународним скуповима и на иностраним универзитетима и већи број предавања по позиву на домаћим скуповима и трибинама научних и стручних организација у земљи. Члан је уређивачких одбора међународних часописа Energy-The International Journal, Thermal Science и FME Transactions. Рецензент је радова за часописе: Energy, Thermal Science, Energy Conversion and Management, Applied Energy, International Journal of Heat and Mass Transfer, International Journal of Refrigeration, Chemical Engineering Science, Powder Technol, Transactions ASME – Journal of Fluids Engineering и др.. Учесник је у већем броју пројеката ресорног Министарства за науку од којих је у једном био руководилац пројекта. Учествовао је у организацији домаћих и међународних скупова, као председник или члан организационог одбора и члан научног одбора.

Добитник је Октобарске награде града Београда 1990. године за научно-истраживачки рад, захвалница Америчког и Јапанског друштва машинских инжењера - ASME и JSME и Кинеског нуклеарног друштва – CNS за допринос организацији Међународне конференције из нуклеарног инжењерства – ICONE и златне медаље Савеза проналазача и аутора техничких унапређења Београда 2011. год.. Године 2008. изабран је за члана Научног друштва Србије.

Ожењен је и има троје деце.

БОРАН СТЕВАНОВИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године, редовни професор Рударско-геолошког факултета у пензији, рођен је 1956. године у Београду где је завршио основну школу и XIV Београдску гимназију. Дипломирао је 1979. на Смеру за хидрогеологију Рударско-геолошког факултета (РГФ). На истом факултету одбранио је 1982. магистарски рад, и докторску дисертацију 1987. године. На Рударско-геолошком факултету асистент је од 1979, у звању доцента изабран је 1988, ванредни професор је од 1993, а од 1998. године је у звању редовног професора. Од 2005-2008. био је шеф Смера и Катедре за хидрогеологију РГФ, а од 2008-2012. шеф Департмана за хидрогеологију, као и руководилац докторских студија. У периоду 2006-2007. био је члан Већа рударских и геолошких наука Универзитета у Београду (БУ), а у Већу техничких наука БУ био је од 2007. до 2012. У два мандата био је члан Скупштине Београдског Универзитета, као и члан Савета РГФ. Оснивач и руководилац Центра за хидрогеологију карста на РГФ и координатор међународног курса који овај Центар организује у сарадњи са UNESCO. До 2023. био је ментор 12 доктора наука, као и члан комисија за одбрану докторских дисертација на универзитетима у Београду, Новом Саду, Букурешту, Фрајбергу, Нојшателу, Ербилу и Сулејманији (Ирак). Предавач по позиву на универзитетима и институцијама у Љубљани, Карлсруеу, Сан Антонију, Ширазу, Сегедину, Беневенту (Италија), Гвину (Кина), Рајпуру (Индија), Будимпешти.

Члан је Светске асоцијације хидрогеолога (IAH) од 1988, а Комисије за карст IAH од 1998. Највеће признање добио је избором за председника ове Комисије 2017. Мандат вршио до 2019. Изабран је и за почасног члана Мађарског геолошког друштва, и члан је Бугарског геолошког друштва. У Карпато-балканској геолошкој асоцијацији (CBGA) био је секретар Хидрогеолошке поткомисије од 1987-1993. Члан је Националног комитета CBGA 2009-2016. Први је председник Националног комитета при IUGS (2012-2016). Од 2012. до 2016. био је председник Српског геолошког друштва (СГД), а потпредседник СГД био је од 1998-2002. Оснивач је и први председник Комисије за карст СГД од 2013. Члан је Одбора за карст и спелеологију САНУ од 1993. За потпредседника овог Одбора изабран је 2013.

Консултантски ангажман остварује у организацијама УН – FAO и UNESCO, као и неколико интернационалних компанија. Учествовао је и руководио хидрогеолошким истраживањима у Алжиру, Ираку, Грузији, Бутану, Сејшелима, Сомалији, Етиопији и државама бивше Југославије. Активну сарадњу остварује и са геолошким заводима Србије, Републике Српске и Црне Горе. Учествовао је у програмима научне размене и сарадње стручњака из институција у области геологије из Француске, Словачке, Румуније, Бугарске, Кине и Словеније. Руководио са два потпројекта код Министарства науке (1991-2000), једним пројектом технолошког развоја (2008-2010) и од 2011. једним пројектом основних истраживања (176022). Учесник је са презентацијама и позивним предавањима на више од 40 међународних хидрогеолошких, и конференција о водним ресурсима.

Области научног и стручног рада: Хидрогеологија карста; Водоснабдевање подземним водама; Каптирање подземних вода; Одређивање биланса и резерви изданских вода; Регулација издани и повећање капацитета изворишта; Пројектовање бушотина и бунара; Одређивање зона и мера заштите у карстним и алувијалним изданима; Хидрогеолошко картирање; Проблеми надексплоатације у водоснабдевању; Истраживање изворишта за флаширање вода; Субгеотермални водни ресурси; Минералне и термалне воде – експлоатација и заштита.

Аутор је 390 објављених научних и стручних радова од чега 42 у часописима са SCI листе. Написао је или уредио 19 монографија и зборника од којих је 10 публиковано у иностранству. Аутор је 36 поглавља у међународним монографијама, при чему је 27 пута био једини или први аутор. О активnoj међународној сарадњи сведочи преко 50 радова објављених у коауторству са иностраним стручњацима из 30 држава. Аутор је четири универзитетска уџбеника. Према Google Scholar има 2668 цитата и h-index 22 (април 2023), а на Research Gate 1675 цитата, h-index 20. Најзначајније монографије публиковане од стране реномираних издавача: Groundwater hydrology of springs: Theory, Management, and Sustainability, Elsevier (2010); Karst Aquifers - Characterization and Engineering. Springer (2015); Karst without Boundaries, CRC Press/Balkema, Taylor & Francis (2016).

Добитник је Повеље Српског геолошког друштва (1991, 2021), награде "Бранислав Миловановић" за 2004 и Плакете Удружења „Милутин Миланковић“ за 2021, затим повеље Департмана за хидрогеологију РГФ поводом 50 година од оснивања. Добитник је плакете NGWA (САД) за међународну сарадњу 2007. Добитник плакета SANNIO Универзитета у Беневенту, Италија (2009), плакете IRCK - UNESCO центра у Гвину, Кина (2013), Distinguish Lecturer 2015. у Сан Антонију, САД, плакете Удружења геолога БиХ (2019) и Републичког геолошког завода Републике Српске (2021), као и специјалне награде EUROKARST 2022 (Малага, Шпанија).

ДРАГОСЛАВА СТОЈИЉКОВИЋ, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Београду (МФУБ) од 2011, члан је Комисије за акредитацију Националног тела за акредитацију и проверу квалитета (2018.-), члан Већа научних области техничких наука Универзитета у Београду (2016.-), члан тима Универзитета у Београду на међународном пројекту Circle U (2021.-), продекан за научно-истраживачку делатност (2016-2018.), шеф Катедре за технологију материјала (2013-2016.), члан Комисије за акредитацију УБМФ (2017-2018.), члан Комисије за изборе у звања наставника и сарадника УБМФ (2018.-), ORCID: 0000-0002-7527-7712.

Рођена 23. новембра 1964. године у Београду. Основну и средњу (Математичка гимназија) школу је завршила у Београду. Машински факултет Универзитета у Београду је завршила 1988. године са оценом 9,26. Магистарску тезу је одбранила 1992. године. У току 1995. године три месеца је боравила и радила на University of Leeds – Fuel and Energy Department где је обавила део истраживања за докторску дисертацију коју је одбранила 1999. године (ментор проф. др М. Радовановић).

У настави на Катедри за технологију материјала запослена је од 1989. године. Учествовала је у формирању и припреми лабораторијских и аудиторних вежби и увођењу нових предмета (Биогорива у процесима сагоревања, Обновљиви избори енергије – Биомаса и Гориви технички гасови у процесима сагоревања). Велики допринос је дала унапређењу рада Лабораторије за горива и сагоревање увођењем нових метода испитивања. Ментор је 4 докторске дисертације, 58 дипломских и завршних радова и 2 магистарска рада, члан комисије 15 докторских дисертација на МФУБ и 3 на универзитетима у Подгорици, Марибору и Источном Сарајеву. Учествовала је у припреми мастер студијских програма и извођењу дела наставе (2020 и 2021.) на Malta College of Arts, Science & Technology. На Правном факултету Универзитета у Београду држала је наставу из области Енергетике, загађења и заштита животне средине на последипломским специјалистичким студијама "Право енергетике" (2005 и 2006.).

Опус научно-истраживачког рада припада области горива, сагоревања и заштите животне средине: од ефикасног коришћења угља и решавања негативних последица његовог сагоревања, до процеса конверзије биомасе и валоризације њене примене. Објавила је 33 рада у часописима међународног значаја (2 M21a, 5 M21, 8 M22, 15 M23), 1 M13, 4 M14 и саопштила велики број радова на скуповима (преко 80 радова у категорији M31-33). Укупна цитираност износи 151 и h-index је 7. Учествовала је у научним и програмским одборима међународних и домаћих конференција и организацији међународних скупова на МФУБ: High-level Workshop on Advanced Biofuels (са CEI, 2014.) и Forum on Smart Energy Carriers for Distributed Energy Production Research and Innovation Technology Perspectives (COST Action, 2018.). Учествовала је у реализацији бројних међународних научних пројеката (Horizon 2020 -1 пројекат и 2 студије, FP7 – 1 пројекат, CEI – 3 пројекта), руководила реализацијом неколико домаћих научних пројеката. Рецензент је више од 50 радова у истакнутим међународним часописима.

У инжењерско стручном раду руководила је и учествовала у великом броју пројеката сарадње са привредом – преко 50 пројеката, 7 вештачења, 1 техничко решење и преко 350 ауторизованих елабората, експертиза, испитивања и других докумената ограничене циркулације. Учествовала је као експерт у реализацији великог броја пројеката за потребе Министарства рударства и енергетике и Министарства заштите животне средине (Стратегија развоја енергетике, Акциони план за биомасу, Национални акциони план за обновљиве изворе енергије, Национална комуникација Републике Србије према Оквирној конвенцији УН о промени климе, Развој специфичног плана за имплементацију директива и др.) и у радним телима за доношење прописа из области енергетике.

У оквиру међународне сарадње боравила је на иностраним универзитетима (Erasmus+ програм мобилности), студијским посетама универзитетима ЕУ и JRC. Члан је European Biofuels Technology Platform (2014.-) и Надзорног одбора Adria Section of the Combustion Institute (2015.-)

У организационом раду, потпредседник је Друштва термичара Србије (2008.-), члан је уређивачког одбора часописа Thermal Science (2009.-), члан Извршног одбора Српске нафтно гасне асоцијације – СНАГА (2014.-), члан комисија Института за стандардизацију Србије (2001.-) и члан Управног одбора Друштва пријатеља Француске (2014.-).

МИЛЕ СТОЈЧЕВ, дописни члан Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС) од 2007. године, рођен је 20. маја 1946. године у Битољу. Дипломирао је на Електронском факултету у Нишу 1970. Магистарирао је 1977. године из области електронике "Инсертовање тонског у телевизијски сигнал". Докторску дисертацију из области рачунарске технике "Приказивање алфанумеричких и графичких симбола на екрану ЦРТ-а" одбранио је на Електронском факултету у Нишу 1982. године.

У периоду од 1970-1978 године радио је на Радио Телевизији Скопље, као инжењер за одржавање. Наставну делатност је започео као асистент 1978. године на Електронском факултету у Нишу, катедра за Електронику. Године 1982. биран је у звање доцента. Године 1987. изабран је у звање ванредни професор. У звање редовни професор биран је 1992. године. У периоду од 1988 - 2004. год. је био ангажован на Природно-математичком факултету у Нишу. У периоду од 1997-2016. године ангажован је био на Електротехничком факултету у Источном Сарајеву, Република Српска. Такође, у периоду од 1997. године у неколико наврата био је ангажован на Електротехничком факултету у Бања Луци на извођењу наставе на магистарским студијама. У периоду од 1978 - 2000. год. био је ангажован као спољни сарадник у Еи Ирин Ниш. Године 1972. био је на специјализацији из области ТВ у боји у компанији Ampex Redwood City California USA, а године 1975. у компанији Marconi, Chemsford, England. Од 2014 године је пензионер.

Као аутор или коаутор објавио је до 2017. године око 80 радова из области рачунарства и електронике у познатим међународним часописима и око 250 радова на међународним симпозијумима, конференцијама и конгресима. Такође аутор-коаутор је пет поглавља у монографијама на енглеском језику. Под његовим руководством одбрањено је 15 магистарских и 8 докторских теза. Објавио је 12 књига из области рачунарства и електронике и пет помоћна уџбеника.

Његова ужа област научне делатности се односи на пројектовање и развој embedded система, развој паралелних алгоритама и рачунарске архитектура специјалне намене високих перформанси, развој бежичних сензорских мрежа, и развој система са малом потрошњом енергије. У сарадњи са колегама из ЕИ Ирин Ниш и Електронског факултета из Ниша учествовао је у реализацији већег броја система и производа од којих су најзначајнија она инжењерска решења која се односе на Информационе системе за велике спортске објекте, Карактер генераторе за примену у студијској ТВ техници, Системе за аквизицију података у рудницима са јамском експлоатацијом, Системе за против провалу и пожар, Интерфејс ASIC кола за адресибилне сензоре, Интерфонске системе, Безконтактне мераче протока флуида итд.

Члан је IEEE (Computer Science) почев од 1990., а ЕТРАН-а од 1978. год. Продекан за науку Електронског факултета у Нишу био је у периоду од 2001-2003 год. Био је члан Управног одбора Еи Холдинг Ниш у два мандата. Рецензирао је радове за интернационалне часописе IEEE Trans. on Comp., IEEE Trans. of Parallel and Distributed Computing, IEE Proc. Computers & Digital Tech., Parallel Computing, Microelectronics Reliability, i др. Тренутно је handling editor часописа Journal of Circuits, Systems, and Computers.

За свој досадашњи рад из области пројектовања и примене embedded рачунарске система добио је више домаћих признања од којих треба издвојити: Награда Привредне коморе Југославије, додељена за Допринос у реализацији информационих система за велике спортске догађаје 1980. године; Годишња награда града Ниша, додељена за допринос у Развоју и примени микрорачунарске система у индустрији 1981. године; Годишња награда Радио Телевизије Београд, за допринос у Реализацији система за приказивање алфанумеричких и графичких симбола 1983. године; Годишња награда града Ниша, за допринос у Развоју и примени микрорачунарске система у рудницима са јамском експлоатацијом угља године 1985.

ВЛАДИМИР СТРЕЗОСКИ, дописни члан АИНС од 2002. године, је рођен у Битољу, Македонија, 1949. године, од оца Цветка (1906-1976), адвоката у Битољу и мајке Милесе (1908-1998), рођене Бешлић, судије Привредног суда у Битољу. Ожењен је са Ксенијом Стрезоски, судијом Општинског суда у Новом Саду. Отац је двојице синова – Реље и Луке. Основну школу је завршио 1964. године, а гимназију 1968. у Битољу. Исте године се уписао на Електротехнички факултет у Београду, где је на Енергетском смеру дипломирао, магистрирао и докторирао 1973, 1978. и 1985. године, респективно.

Почео је да ради у пројектантском предузећу "Машинопројект" из Београда, а затим у Институту за нуклеарне науке "Борис Кидрич" у Винчи, Београд. Године 1978. се запослио на Факултету техничких наука у Новом Саду, где и данас ради као редовни професор и руководилац Катедре за електроенергетику. Предаје предмете из електроенергетике на редовним, постдипломским и докторским студијама Одсека за електротехнику Факултета техничких наука у Новом Саду, Међу тим предметима најзначајнији су: "Анализа електроенергетских система", "Основи електроенергетике", "Планирање електроенергетских система", "Дистрибутивни системи", "Регулација електроенергетских система", "Анализа дистрибутивних мрежа". Руководио је израдом више докторских и магистарских дисертација, као и врло великим бројем дипломских радова. За своја предавања и однос према студентима, у оквиру студентских анкета, редовно је оцењиван највишим оценама. Био је више пута директор Института за енергетику електронику и телекомуникације. Члан је свих домаћих стручних организација релевантних за развој електропривреде (CIGRE, CIRED, ETRAN) и међународне асоцијације IEEE.

Сам или са сарадницима, објавио је више чланака у најеминентнијим светским часописима – IEEE Trans. on Power Systems, Electrical Power & Energy Systems, IEE Proc.-Gener. Transm. Distrib., Electrical Power System Research, као и врло велики број чланака у домаћим часописима, на међународним и домаћим конференцијама. Први аутор је монографија "Систем регулације напона радијалних дистрибутивних мрежа" (1997.) и "Еквивалентне шеме електроенергетских трансформатора у стационарним режимима" (1998.). Први аутор је уџбеника "Прорачуни стационарних режима електроенергетских система" (1994.) и трећи аутор уџбеника "Основи електроенергетике - енергетски претварачи" (1996.). Поред практичних инжињерских решења, у напред наведеним чланцима и монографијама, објавио је и оригинална научна и теоријска решења. То се пре свега односи на нове и ефикасније методе за прорачун стационарних токова снага и режима електроенергетских система (преносних и дистрибутивних мрежа). Научни допринос, који је такође директно примењен у пракси, дао је и на плану оптималне регулације напона дистрибутивних мрежа.

Најзначајнији научноистраживачки пројекти и студије које је радио су пет(тро)огодишњи и једногодишњи пројекти финансирани од стране југословенских и српских научноистраживачких фондова и институција. Практично у целом периоду од 1981. до данас руководио је израдом вишегодишњих научноистраживачких пројеката финансираних од стране државних научноистраживачких институција. На тај начин је интензивно развијао научноистраживачки рад на Катедри за електроенергетику на Факултету техничких наука и са врло способним младим кадровима заокруживао профил катедре.

Упоредо са научноистраживачким радом, заједно са својим млађим сарадницима, проф. Стрезоски је интензивно радио на примени резултата тог рада у електропривреди. Тиме је стварао тим који врло успешно може да решава најсложеније проблеме из анализе, управљања и планирања електроенергетских система. Такве његове активности омогућиле су да је тим који је створио проф. Стрезоски, крајем деведесетих година, први на овим просторима, започео развој једног комплексног дистрибутивног менаџмент система (ДМС). Тај систем је био платформа да се 2000. године оснује приватног предузеће „ДМС ГРУПА ДОО ЗА ЕЛЕКТРОЕНЕРГЕТСКИ ИНЖИЊЕРИНГ НОВИ САД“. Данас (2008. године), у предузећу је редовно запослено преко сто инжињера електроенергетике и рачунарства.

МИЛОШ ТАНАСИЈЕВИЋ, редовни професор Рударско-геолошког факултета Универзитета у Београду. Рођен је 12. августа 1975. године у Смедеревској Паланци, од оца Љубише и мајке Владанке. Основну и средњу техничку школу Гоша завршио је у Паланци 1994, исте године уписује Рударско-геолошки факултет. Војни рок одслужио је у инжењерској јединици 1994/95. На Смеру за механизацију у рударству дипломирао је 2000. године са просечном оценом 9,31. На Рударско-геолошком факултету одбранио је магистарску тезу 2004. и докторску дисертацију 2007. године из области рударске механизације. Током студирања био је награђиван као студент генерације, носилац је повеља ``Бранислав Миловановић`` и ``Задужбине Ђоке Влајковића``, од стране Норвешке краљевске амбасаде награђен је као један од 1000 најбољих студената у Србији, стипендиста је Фонда за развој научног подмлатка Републике Србије, ZEPTEP фондације.

На Рударско-геолошком факултету запослен је од 2001. године, од када је прошао сва сарадничка и наставничка звања, од асистента-приправника до редовног професора. За редовног професора изабран је у октобру 2017. године у оквиру уже научне области Елементи машинских и енергетских система. Држи наставу из следећих наставних предмета: Машински елементи, Основи конструисања и Дистрибуција гаса на основним студијама; Поузданост техничких система и Пројектовање и избор рударских машина на мастер студијама; Сигурност функционисања техничких система на докторским студијама. Предмете Поузданост и Сигурност функционисања самостално је увео у наставу кроз последње акредитационе циклусе. Као ментор руководио је и руководи изградом седам докторских дисертација, од којих је пет одбрањено као и једне магистарске тезе. Руководио је радом Лабораторије за опште машинство и термодинамику. Аутор је уџбеника и приручника из Машинских елемената.

Научно-истраживачку делатност усмерио је ка инжењерству одржавања техничких система, сигурности функционисања и поузданости рударске механизације. Бави се развојем системског приступа у анализи животног циклуса, пре свега одржавању и конструкцији рударских машина, као и енергетској безбедности. Активно користи математичке и концепцијске моделе анализе на бази AI, fuzzy теорије и примене експертних модела. Значајан је развој аналитичког приступа одређивању сигурности функционисања и ризика (Dependability and Risk evaluation). Као аутор или коаутор објавио је око 100 научних публикација, међу којима је и монографија Пројектовање одржавања опреме на површинским коповима. У часописима међународног значаја публикувао је више радова од којих су 27 са референтне SCI листе. Број хетеро-цитата према SCOPUS сервису је 340, h-index = 9 (04.2023). Учествовао је на 6 пројеката које финансира надлежно Министарство просвете, науке и технолошког развоје Републике Србије.

У међународној сарадњи остварио је студијске боравке техничким високошколским установама: Montanuniversität Leoben и National and Kapodistrian University of Athens. Учествовао је у 2 међународна научна пројекта HORIZON 2020, FP7 и два Tempus пројекта.

Кроз инжењерско-стручни рад учествовао је у изради више стручних пројеката и студија и развоју једног техничког решења. Стручни рад усмерио је ка области рударске механизације (ревитализације капиталне рударске опреме), процени вредности машинске опреме (РТБ Бор и Мајданпек, ТЕ-КО Костолац), сертификацији ISO стандарда (РБ Колубара, Отуа Венчац). Стручни испит за обављање послова при експлоатацији минералних сировина у организацији Савеза инжењера и техничара Србије и Министарства рударства и енергетике, положио је 2004. године. Члан је Савеза инжењера и техничара Србије – област рударство.

На Рударско-геолошком факултету и широј академској заједници обављао је и обавља низ организационих послова и функција. Најзначајнији су: руководилац Студијског програма докторских студија Рударско инжењерство у два акредитациона циклуса; члан Савета факултета у два мандата; члан је Већа научних области техничких наука Универзитета у Београду; члан је Одбора за етику Рударског института у Београду. Члан је: редакционог одбора часописа Рударски гласник (Bulletin of Mines), научног одбора Балканског рударског конгреса (Balkan Mine). За дописног члана Академије инжењерских наука Србије, Одељење за рударске, геолошке и системске науке изабран је 2022. године.

Милош Танасијевић је у браку са Драганом и имају ћерку Милу рођену 2016. године.

МИОДРАГ ТЕМЕРИНАЦ, дописни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2010. године, редовни професор Факултета техничких наука Универзитета у Новом Саду од 1976. год., шеф Одсека за рачунарску технику и рачунарске комуникације Департмана за рачунарство и аутоматику. Рођен 29. јула 1952. године у Обровцу, од оца Радована и мајке Даринке. Ожењен је са др Снежаном Темеринац, са којом има две ћерке Мају и Дуњу.

Гимназију „Јован Јовановић Змај“ завршио у Новом Саду 1971. и дипломирао на Електротехничком факултету у Београду 1976. године на Одсеку за електронику и телекомуникације са просечном оценом 9,28, шест месеци пре рока. Магистрирао је 1979. године на ФТН, а докторирао 1983. на ЕТФ из области телекомуникација. На ФТН у Новом Саду био је запослен од 1976. до 1992. год., најпре као асистент, затим као доцент од 1983. год. и ванредни професор 1987. год. У периоду од 1989-1990. год. био је на Универзитету у Хановеру као Хумболдт-стипендиста. Од 1992. до 2009. год. био је запослен у немачкој компанији Micronas, на развоју чипова за дигиталну телевизију а затим у менаџменту, задужен за аквизицију нових знања и технологија. У периоду 2004-2005. год. основао је IC Design Center Micronas у Шангају. Од 2007. год. био је директор Digital TV Software Center Micronas у Новом Саду, а затим опет професор на ФТН. У 2005. години био је суоснивач развојно-истраживачког центра Институт РТ-РК у Новом Саду.

У наставној активности предаје неколико предмета на основним, мастер и докторским студијама у области дигиталне обраде сигнала. Био је ментор у десетак докторских дисертација, од којих две у Немачкој, више мастер радова и дипломских радова. Био је учесник неколико комисија за одбрану докторских дисертација на Универзитету у Фрејбургу и Ахену. Аутор је или коаутор 7 штампаних уџбеника, од којих једног у иностранству.

У научноистраживачкој делатности радио је у областима телекомуникација, електронике и рачунарства. Његова експертиза обухвата: дигиталну обраду сигнала у областима телевизије и радија, ДСП технологије, дигиталне апликације за Интернет, као развој и производњу чипова. Коаутор је монографије Springer: Embedded Engineering Education. Аутор је или коаутор 31 рада објављеног у међународним часописима и 37 радова објављених на међународним конференцијама. Носилац је неколико националних и интернационалних научно-истраживачких пројеката.

У инжењерско-стручном раду учествовао је у пионирским пројектима дигитализације, какви су WorldSpace и MP3. Активно је учествовао у дигитализацији телевизије (MPEG & DVB) у Немачкој, Америци и Кини. Има 33 патента у Немачкој, Америци, Јапану и Кини.

У међународној сарадњи остварио је више студијских посета на техничким универзитетима развијених земаља, као Хумболдт-стипендиста, кроз партнерство у пројектима у оквиру међународних програма и као представник индустрије у развоју нових техничких факултета у Фрајбургу и Шангају. Дугогодишњи је члан реномираних међународних удружења IEEE и VDE (German Engineer Society).

У организационом раду био је и шеф Катедре за телекомуникације и директор Института за енергетику, електронику и телекомуникације и продекан за науку и финансије на ФТН. У индустрији је био групни лидер у развоју, менаџер за аквизицију нових знања и технологија као и директор у развојним центрима Micronas Semiconductor Design Center Shanghai и Micronas TV Software Center Novi Sad. Завршио је Management Corporate School на Институту IMD у Лозани. Такође је суоснивач Института РТ-РК у Новом Саду.

ДУШАН Б. ТЕОДОРОВИЋ, дописни члан АИНС од 2007, рођен је 21. јуна 1951. год. у Београду. Докторирао је у области саобраћајног инжењерства 1982. год. на Саобраћајном факултету Универзитета у Београду. На истом факултету изабран је у звања доцента 1983. и ванредног професора 1988. год. У звање редовног професора изабран је 1993. год. на Универзитету у Београду и 2003. год. на универзитету Virginia Polytechnic Institute and State University. Сенат универзитета Virginia Polytechnic Institute and State University му је 2005. год. доделио звање професора емеритуса. За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2009, а за редовног 2015. год. За члана Европске академије наука и уметности изабран је 2013. год.

Душан Теодоровић је био гостујући професор/професор на универзитетима University of Delaware, Newark, U.S.A., Virginia Polytechnic Institute and State University, Blacksburg, U.S.A., National Chiao Tung University, Hsinchu, Taiwan и Technical University of Denmark, Copenhagen, Denmark. Такође резултате својих истраживања излагао је на већем броју светских универзитета.

Током академске каријере професор Теодоровић обављао је дужности шефа катедре, шефа одсека, продекана факултета и члана Савета Универзитета у Београду. Од 2006 до 2009. године био је проректор за науку Универзитета у Београду. Тренутно обавља дужност председника Одбора за високо образовање Српске академије наука и уметности.

Истраживачки рад. Током више од тридесет година академик Душан Теодоровић се бави теоријским истраживањима саобраћајних феномена и развојем модела и софтвера за управљање процесима у ваздушном, друмском и речном саобраћају. У главне научне доприносе професора Теодоровића спада развој нових метода за управљање саобраћајним токовима.

Објавио је 82 рада у међународним научним часописима (Web of Science категоризација). Аутор је или коаутор 4 монографије објављене у иностранству, 11 поглавља у међународним монографијама, 5 књига објављених код нас, 17 радова у зборницима радова међународних научних скупова, 8 радова у домаћим часописима, 37 радова на домаћим конференцијама и 38 пројеката. Аутор је књиге Transportation Networks (Gordon & Breach Science Publishers) и коаутор књиге Traffic Control and Transport Planning: A Fuzzy Sets and Neural Networks Approach (Kluwer Academic Publishers). Главни је уредник књиге Handbook of Transportation у издњу издавачке куће Routledge/Taylor & Francis (2015). Коаутор је књиге Transportation Engineering објављене од стране издавачке куће Elsevier 2016. године.

Укупна цитираност професора Теодоровића према бази Google Scholar износи 5946. Hirsch-ов индекс научне компетентности је у бази Google Scholar $h = 39$. Душан Теодоровић је био ментор за израду 12 докторских дисертација и 9 магистарских радова у земљи и иностранству. Оснивач је предмета "Транспортне мреже" на Саобраћајном факултету. Био је по позиву гост-уредник специјалних бројева међународних научних часописа Transportation Planning and Technology, Fuzzy Sets and Systems, International Journal of Critical Infrastructures и Transportation Research C. Био је, или је члан уредништава неколико међународних научних часописа.

Награде и признања. Добитник је повеље Југословенског друштва за операциона истраживања за развој операционих истраживања у Југославији. Изабран је за члана Научног друштва Србије 1996. године. За члана Академије инжењерских наука Србије је изабран 2002. године. Сенат америчког универзитета Virginia Polytechnic Institute and State University му је 2005. године доделио звање Professor Emeritus. Сенат Универзитета у Љубљани га је 2011. године изабрао за почасног сенатора Универзитета у Љубљани. Изабран је за члана Европске академије наука и уметности 2013. године (European Academy of Sciences and Arts).

РАЈКО Д. ТОМАНОВИЋ, дописни члан АИНС од 2014.год., рођен 17.октобра 1940.год. у Требињу, БИХ, од оца Драга и мајке Косе (девојачко Денда). Основну школу завршио у Гајдобри (1955.год.), а средњу у Бачкој Паланци (1959.г.). Године 1964. дипломирао на Технолошком факултету у Новом Саду. Године 1974. магистрирао. Докторску тезу одбранио 1980.год. на Технолошком факултету у Новом Саду. Од 1966. до 1975.год. радио у „Албусу“. У новембру 1975.год. др Томановић је именован за помоћника покрајинског секретара у Извршном већу Војводине а затим за помоћника председника Покрајинског комитета за енергетику и сировине на којој функцији је остао до октобра 1984.год. Од 1984. до 1986.год. био је директор Института за петрохемију, гас, нафту и хемијско инжењерство Технолошког факултета у Новом Саду. Од 1986. до 1990.год., био је члан Извршног већа и председник Покрајинског комитета за енергетику, сировине и научно технолошки развој. Од 1991. до 1992. радио је у НИС Нафтагасу – Сектор за развој, да би августа 1992. био постављен за помоћника генералног директора Нафтне индустрије Србије за развој.

Научна и стручна активност др Томановића у области енергетских технологија огледа се кроз објављивање, у домаћим и страним часописима, више од 120 научних и стручних радова, публикација, брошура, пројеката, студија, стратегија. Као стручњак за нафту и гас коаутор је пројекта Electric Power Emergency Reconstruction Project - Foundations of Serbian Energy Policy. Био је председник Савеза енергетичара Југославије од 1994.год. Др Томановић је коаутор „Стратегије развоја енергетике Југославије“. Био је консултант у изради „Програма привредног развоја Србије“ у сепарату Енергетика, 2002.год. и координатор и коаутор макропројекта НИС за заштиту животне средине. Председник је Удружења енергетичара Војводине. Др Рајко Томановић је био дугогодишњи сарадник (2005-2015.), иницијатор, координатор и коаутор пројекта, уводничар публикације „Siemens фабрика ветрогенератора у Суботици“ (2013.).

Дао је значајан подстицај и допринос развоју кадрова и опремању научних института, као и њиховом укључивању преко UNIDO комисија у развој неконвенционалних извора енергије и рационализацији потрошње енергије у индустрији и привреди Војводине. Др Томановић је био члан Савета за рационално газдовање и руководилац макропројекта о рационалном коришћењу енергије у НИС-у. Организовао је или учествовао у следећем: пресељење фабрике хемијске индустрије Новог Сада у индустријску зону; допринос изградњи петрохемијског комплекса у Панчеву, рафинеријских капацитета, топлана у Новом Саду, Зрењанину, Сремској Митровици; метанолско сирћетног комплекса у Кикинди, полипропилена у Оџацима, Фабрике синтетичког каучука у Зрењанину; југословенског нафтовода, магистралних и разводних гасовода, гасификацији градова и насеља Војводине (издавање дозвола за гасификацију) и других капиталних инвестиција у периоду 1974-1989. године. Као секретар Скупштине Интересне заједнице за минералне сировине Војводине, значајно је допринео откривању више лежишта разних минералних сировина Војводине, као што је угљь, термалне и термоминералне воде, тресети, магнезити, гранати, ахати, кварцни пескови, глине, питке и минералне воде, итд. Био је представник земље у разним стручним COMECON комисијама, члан Савезног комитета за енергетику, члан Савета за енергетику Министарства за привреду Владе Југославије. Његово име се налази у свим издањима „Ко је ко“ у Србији. Аутор је Програма обнове и изградње Нафтне индустрије Србије 1999. године и председник Централне комисије Нафтне индустрије Србије за процену ратне штете. Коаутор је „Основа стратешког репозиционарања Нафтне индустрије Србије 2001. године“.

Ожењен, супруга Ана, социолог, ћерке Весна, (1969. год.), дипл. инг. ел. и Мирјана, (1972. год.) дипл. економиста, унучи Лара, Вукашин и Немања.

ПЕТАР УСКОКОВИЋ, дописни члан АИНС од 2018. године, рођен је у Београду 18.12.1965. године, од оца Слободана и мајке Славице, рођене Контит. Технолошко-металуршки факултет Универзитета у Београду уписао је 1984. и дипломирао је 1991. Магистрирао 1994. године на ТМФ-у, а докторирао 1999. године такође на ТМФ-у из области хибридних композитних материјала. На ТМФ-у запослен од 1992. године најпре као сарадник-приправник, асистент 1994., доцент 2000., ванредни професор 2005. а редовни професор од 2010. године. У периоду фебруар-март 2003. године био је гостујући професор на Franche-Comte University, France. 2003-2004. године био је гостујући научник на The Hong Kong Polytechnic University.

У оквиру наставне активности држи предавања на основним студијама: Биоматеријали, Нанокompозитни материјали, Композитни материјали, Графичка дорада и амбалажа и Обрада материјала штампањем. Мастер студијама: Биокомпозитни материјали, Наноматеријали и нанотехнологије. Докторским студијама: Биокомпозитни материјали. Коаутор је универзитетског уџбеника: Композитни материјали и практикума: Испитивање графичких материјала. Био је ментор 10 одбрањених докторских дисертација, члан комисије за оцену и одбрану више од 25 докторских дисертација. Учествовао је активно у процесу формирања планова и програма студијског програма Инжењерство материјала.

У научноистраживачкој делатости ради у области нанотехнологија и композитних материјала са применама у биомедицини, складиштењу енергије и др. Као аутор или коаутор објавио је 114 радова у часописима са SCI листе, укупна цитираност према бази Google Scholar износи 3503, више од 35 радова у домаћим и часописима ван SCI листе и 187 саопштења (116 на међународним скуповима). Рецензент је за пројектне позиве/комисије: FP7, H2020 ERC, FET Open calls, EUREKA, The Royal Society - International Exchanges Scheme, Swiss National Science Foundation, Research Grants Council, Promotion Committee of The Hong Kong Polytechnic University. Био је члан Програмског комитета за Horizon 2020 – Nanotechnologies, Advanced materials, Biotechnology, Advanced manufacturing and processing. Одржао је 4 пленарна и 14 предавања по позиву, председавао је у 4 и учествовао у 12 одбора научних конференција. Коаутор је 3 монографије и 2 поглавља у монографији националног значаја, и 2 поглавља у монографији међународног значаја. Руководио је једним пројектом, радним пакетом и учествовао је у већем броју пројеката ресорних министарстава.

У инжењерско стручном раду учествовао је у изради 9 пројеката са привредом и локалним самоуправама као и у изради 23 техничка и развојна решења у областима пројектовања нових производних линија, прототипова и дизајна материјала за добијање пултродованих и екструдованих полимерних оптичких влакана, арматурних штапова, наномодификованих флексибилних балистичких тканина. Освојио је више награда на такмичењима за Најбољу технолошку иновацију и Изложбама проналазаштва.

У оквиру међународне сарадње руководио је 2 научна пројекта компаније Omya Int. AG; руководио је једним пројектом (Павле Савић), био је руководиоца домаћих тимова у 3 Еурека пројекта (FeVal, Mec-Rec, Poly-Comp), радним пакетима H2020 ExcellMater и FP7 NANOTECH FTM, HERD QIMSEE и члан је програмског одбора COST EsSENce. Учествовао је у 4 пројекта RGC HK PolyU и пројектима TEMPUS MEM, SIDA: IPPC Farms и IED Food, GIZ Messer-FME.

У организационом раду, од 2018. године обавља дужност декана Технолошко-металуршког факултета. Члан је: председништва Друштва за истраживање материјала Србије; Сената УБ; Скупштине Пословно-технолошког инкубатора техничких факултета УБ; 2 Комисије Института за стандардизацију Србије. Претходне дужности: председник Већа групације техничко-технолошких наука УБ; председник Скупштине Института за општу и физичку хемију; продекан Технолошко-металуршког факултета и члан Већа научних области техничких наука УБ.

Ожењен је и има двоје деце.

ДРАГАН С. ХРИСТИЋ, дописни члан АИНС од 2014. године, рођен је 11. 06. 1930. године у Београду, у породици истакнутог предратног војног лекара, а затим начелника државне болнице Др Ставре Христића и Анке Христић, рођ. Антоновић. Ту је за време окупације завршио основну школу, а затим IV мушку гимназију. По завршетку рата уписао се на Геолошки факултет, а после завршене прве године пребацио са на Ваздухопловни одсек Машинског факултета у Београду. Дипломски рад под називом “Експериментални уређај за испитивање низова лопатица” одбранио је код проф. Вороњеца маја 1957. године. Као сарадник ИХТМ-а (Института за хемију, технологију и металургију) у оквиру пројекта: Развој горивих хелија, под руковођењем проф. Деспиха бави се развојем

редукционих вентила врло малих протока водоника и кисеоника, а затим Капиларних вискозиметара и Лабораторијског аутоклава за производњу тefлона.

У Ваздухопловном институту у Жаркову реализовао је Вишеположајни електромоторни бирачки вентил за узимање података о притиску са разних тачака модела авиона приликом испитивања у аеротунелу, а учествовао је у изради склопова нашег првог млазног авиона ГАЛЕБ. Преласком у Фабрику “Телеоптик” у Земуну, напредује до положаја начелника одељења за специјалне намене, медицинску опрему и аутоматске регулације. Из тог периода после специјализације у Француској бави се имплементацијом система пнеуматске регулације за војвођанске шећеране. Такође је веома значајан и пројекат серијске производње ручног вентила за CO₂ који се користи за надувавање пилотског појаса за спасавање за случај пада авиона у воду.

Почетком 1970. прелази у Институт “Михајло Пупин” у Лабораторију за роботiku којом руководи његов колега са студија, сада уважени академик светског реномеа Миомир Вукобратовић. Ту Драган Христић преузима развој механичких конструкција свих робота насталих током низа година у овој Лабораторији како индустријских тако и оних намењених рехабилитацији. Ту је дао допринос развоју примењене теорије управљања за локомотионе роботе – активне егзоскелете. Међу поменутиим роботима и роботизованим уређајима посебно треба споменути прве у свету активне егзоскелете, први са пнеуматским а после са електричним погоном, као и активну ортозу руке за болеснике са поодмаклом мишићном дистрофијом, чијем је развоју и лабораторијској провери Др Христић дао пуни допринос. Међу успешним конструкцијама индустријских робота посебно су значајни тешки робот за опслуживање ротационих леђи у ковачици фабрике “Застава” у Крагујевцу, као и средњи електрохидраулични робот за опслуживање хидрауличне пресе у фабрици “Слобода” Чачак, а водио је и механички развој првог у свету лаког антропоморфног робота на електрични погон намењеног баждарењу аутомобилских термостата у фабрици “Телеоптик” у Земуну.

Као аутор или коаутор објавио је око 80 рецензираних и стручних радова који су објављивани у разним зборницима конгреса и заседања, од којих је први објављен још давне 1959. на ЈУРЕМИ у Загребу. Написао је поглавље књиге “Увод у роботiku”, проф. Вукобратовића, као и једног поглавља књиге 7: Biped Locomotion: Dynamics, Stability, Control and Application, објављених у издању Springer Verlag, као и поглавље књиге Др. А. Лешиа: “Повреде и лечење људског колена” у којој се први пут појавио математички модел и предложено механичко решење овог значајног људског зглоба.

Кандидат техничких наука постао је 1974. на Централном институту за протетику у Москви, а докторску тезу је одбранио на Машинском факултету у Крагујевцу 1980., обе под менторством проф. Миомира Вукобратовића. Има пријављена два патента код савезног завода за интелектуалну својину и то Мултидирекционални тактилни сензор и Динамички пригушени сензор хоризонта. Тренутно ради на примени једноступеног планетарног редуктора врло високог преносног односа са значајним побољшањима у односу на до сада позната светска решења. За успешан развој механичких конструкција Пупинових индустријских робота 1981. је добио награду Београдске привредне коморе, а за успешну реализацију симулатора лета авиона ОРАО награђен је великом бронзаном плакетом Команде Ратног Ваздухопловства. Заједно са М. Вукобратовићем, добитник је награде Републике Словеније, “Борис Кидрич” за 1982. годину. Својевремено, Драган Христић је био и врхунски спортиста СФРЈ у области авиомодларства.

Др Драган Хистић је ожењен, супруга Јелка, син Немања и два унучета Тијана и Реља.

ПОЧАСНИ ЧЛАНОВИ

МОМИР ЂУРОВИЋ, почасни члан АИНС од 2018. год., оснивач је и први потпредседник Академије инжењерских наука Југославије. Рођен 7. маја 1941. у Даниловграду, Црна Гора. Класичну гимназију завршио у Сарајеву 1959. а дипломирао на Електротехничком факултету Универзитета у Београду (дипл. инжењер) 1964. Магистрирао и стекао DС степен на Империјал колеџу за науку и технологију 1970, а докторат одбранио на Лондонском универзитету (I.C) 1973. год. Стекао је степен doctor honoris causa на Универзитету за примењене науке, Република Молдавија, 2006. Ожењен је, има троје деце, две ћерке и сина.

Године 1965. запослио се у Електропривреди Црне Горе као R&D инжењер. Године 1972. постаје асистент на Електротехничком факултету Универзитета Црне Горе где је био доцент (1974. г.), ванредни професор (1979. г.), редовни професор (1983. г.) и почасни професор (2006. г.). Био је декан од 1978. до 1980. г. на истом факултету. Био је генерални секретар Академије наука и уметности Црне Горе (2001-2002. г.) и председник исте установе у неколико мандата (2002-2006., 2006-2010., 2010-).

Наставна делатност: (основне и постдипломске студије): електричне машине; контрола у реалном времену; електромагнетна поља; обновљива енергија. Истраживања: електромагнетна поља у трансформаторима и ротирајућим електромашинама (нумеричка анализа и модели); нумеричке методе у електромагнетним пољима; индукционе машине (генератори, мотор : контрола, нови типови, мониторинг, откривање грешака); алтернативна енергија (ветропаркови – просторни индукциони генератори, праћење енергије сунца и контрола); примена микропроцесора у контроли и заштити електро машина; општи енергетски проблеми. Учествовао је и руководио многим међународним пројектима.

Консалтинг: проф. Ђуровић је радио као консултант за многа предузећа и владе: председник SMEITJ (Савез електро и машинских инжењера Југославије) 1979-1990. г., председник SMETISCG (Савез електро и машинских инжењера Србије и Црне Горе) 1990-2004. г.; председник Међународног академског савета SEE Националних академија (2004-2006. г.), декан Департмана VI (природне и техничке науке, средина) у Европској академији наука и уметности, Салцбург, 2009-2015. г., сенатор од 2015. г., члан Управног одбора Светске академије наука и уметности од 2011. г. Гостујући професор: RPI 1981/82. г., USA; Harvey Mudd College 1982. год., USA; UCLA 1982. г.; Cambridge University 1989. г.; Imperial College; University of Manchester 1990. г.; Polytechnic di Turin 2003/2004. г.; Technical University of Kosice; University of L Aquila 2005/2006. год.

Чланство–позиције у стручним друштвима: члан Савеза машинских и електро инжењера Југославије (SMEITJ); члан Меморијалног друштва „Тесла“, Lackawanna, USA; WREN (Светска мрежа за обновљиву енергију); WSS (Светски соларни самит); члан AMSE, USA; оснивач и редовни члан Академије инжењерских наука Србије и Црне Горе (потпредседник 1999-2006. г.); редовни члан Југословенске инжењерске академије (потпредседник); редовни члан Инжењерске академије Црне Горе; почасни члан Инжењерске академије Црне Горе; редован члан Црногорске академије наука и уметности (изабран 1993. г., председник 2002-2016. г.); члан Европске академије наука и уметности-Салцбург (европска генерација, активан члан, декан, сенатор); почасни члан Албанске академије наука; инострани члан Академије наука Молдавије; Златни лауреат Међународне академије инжењерства Москва (сребрна и златна медаља–награђених 17 у свету); инострани члан Академије наука и уметности Босне и Херцеговине; дописни члан Реалне академије доктора (Каталонија); редовни члан Међународне академије електротехничких наука, Москва; истакнути члан Румунске академије; почасни дописни члан Румунске академије; члан Реалне академије финансија и економије, Шпанија. Инострани члан Академије наука и уметности Македоније; члан Светске академије науке и уметности (члан управног одбора); члан Бугарске академије наука; почасна диплома Академије наука и уметности Републике Српске; члан Римског клуба; доктор honoris cause Молдавске академије наука (Универзитет примењених наука); почасни професор Istituto dell Appoggio Centrato Sulla Persona, Рим; члан многих стручних институција у Црној Гори, бившој Србији и Црној Гори и бившој Југославији.

Примио је велики број награда за своја изузетна професионална достигнућа: SMEITJ уважени члан; SITJ уважени члан; Универзитет Црне Горе; Full Color, Империјал колеџ, Лондон; Награда града Подгорице за науку; IEE Faraday Lecture 1976. г.; Диплома за изузетан допринос у инжењерству-AFES Хонгконг 2005. г.; Сребрна медаља Међународне инжењерске академије-Москва 2000. г.; Златна медаља Међународне инжењерске академије, Париз 2004. год.

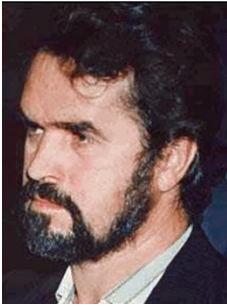

ДЕЈАН ИЛИЋ, рођен је 27.07.1957. у Смедереву. 1976. године уписао је студије физичке хемије на Природно математичком факултету Универзитета у Београду, где је и дипломирао 1981. године. 1981. године уписује докторске студије на Техничком универзитету у Дрездену где је 1985. године одбранио докторску дисертацију и стекао звање: *Doctor rerum naturalium Chemie*. 1995. године започиње рад на хабилитацији на Техничком универзитету у Грацу где 2001. предаје хабилитацију под називом: „Нови материјали и технологије за електрохемијске изворе енергије као допринос „Допринос индустријској имплементацији и циљаном развоју у погледу будућих примена у електронским уређајима. У наставне активност се укључује у периоду 1986. до 1987. године на Универзитету у

Карлсруе као универзитетски доцент, од 2002. до 2009. као гостујући професор на Техничком универзитету у Грацу где је предавао Неорганску хемијску технологију и Физичку хемију, а у периоду од 2006. до 2011 биран је за гостујућег професора на Универзитету у Београду-Факултету за Физичку хемију. Од 1987. године запошљава је у компанији Varta као виши сарадник у одељењу конструкција алата и машина, 1991. у Varta portable batteries као менаџер за развој литијумских батерија, од 1992. у истој компанији као генерални менаџер за развој, производњу, квалитет и логистику, а од 2001. године члан управног одбора и председник управног одбора Varta Microbatteries. Од 2007. године постаје председник управног одбора ARRI AG. Председник је управног одбора Фонда за Иновациону делатност Р Србије.

Научни рад др Дејана Илића припада углавном области електрохемијских извора енергије- литијум јонских батеријама, испитивању утицаја додатака V_2O_5 , $Cu_2V_2O_7$, MnO_x на својства литијум јонских батерија, као и примени полимерних електролита PVDF-кополимерним везујућим матриксама, графитизираним угљенику као негативној електроди и литијум-кобалт оксидним материјалима као позитивним електродама. Значајан допринос је дао такође у развоју и примени батерија на бази никл-метал хидрида које налазе посебно примену у микроелектроници, компјутерској техници и сл. Аутор је 13 радова у међународним часописима, са цитираношћу од 219 и хиршовим индексом 8. Аутор је 104 регистрована патента у Европској Унији, 74 патента у Јапану и Кореји и 54 патента у Сједињеним Америчким Државама. Аутор је поглавља у 3 књиге.

Изузетан инжењерски допринос др Дејана Илића је међународно препознат и признат најпре у областима електрохемијских извора струје. Ту се истичу истраживања примењена у производњи батерија на бази Zn/MnO_2 без употребе живе, производња и примена батерија цинк/ваздух за слушне апарате као и херметичке примарне литијумске батерије напона 3V. У периоду од 1992. до 1996. године, организовао је развој и производњу микробатерија у корпорацији VARTA где од 2001. године, због изузетних заслуга везаних за организацију, развој и производњу постаје и члан управног одбора Варта - Микробатерије у Елвангену, Немачка. Од почетка 2007. године као председник управног одбора компаније за производњу филмских камера, електронских уређаја и опреме за кинематографију ARRI AG у Минхену развија дигиталне камере, пре свега нови чип, оптичке системиме и алгоритме за добијање дигиталне слике и њену електронску обраду. Крајем 2009. године представља прву дигиталну камеру за снимање тродимензионалне дигиталне слике. Као консултант немачке владе др Дејан Илић данас предводи научни и инжењерски тим који реализује пројекат “Електромобилити”: нови наноматеријали и електроника за акумулаторе за електромобиле. Ангажован је на производњи акумулатора за који ће се користити у Формули 1.

ЂУЛА МЕШТЕР, почасни члан Академије Инжењерских Наука Србије (АИНС), од априла 2022.год.

<https://orcid.org/0000-0001-7796-2820>

Родио се у Дебељачи, Србија, 1945. год. Место сталног боравка: Суботица. Дипломирао на Машинском Факултету Универзитета у Београду 1970. год. Научни степен доктор техничких наука стекао је 1977. год. на Универзитету у Новом Саду.

У звање редовног професора универзитета изабран је 1988. год. на Универзитету у Новом Саду, као и 2016. год. на Универзитету Сегедин, Мађарска.

Научна истраживања Ђуле Мештера обухватају следеће области роботике и инжењерства: самовозећи аутомобили, беспилотни аутономни системи, беспилотне летилице, аутономни хеликоптери, роботика у облацима, паметни градови, меко рачунарство, Fuzzy управљање, даљинско управљање сензорима, роботика и интелигентни системи, хуманоидни роботи, аутономни мобилни роботи на точковима, сервис роботи, микро и нано роботи, индустријски роботи са крутим сегментима и еластичним зглобовима, научнометрија, анализа цитата, академско рангирање светских универзитета.

Ђула Мештер укупно је публикувао 386 научних радова, од тога 88 у научним часописима, 8 поглавља у монографијама (4 поглавља су публикована у издању Springer-а) и две монографије. У бази података Google Scholar:

<https://scholar.google.com/citations?hl=en&user=7HP6cEMAAAAJ>

постоји 4678 цитата, на основу чега је његов h-index=52, а g-index 61.

У Scopus-у број научних радова са импакт фактором је 30, од чега је у 4 рада једини аутор.

Ђула Мештер је члан следећих научних академија:

- од 22. априла 2019: World Academy of Science, Engineering and Technology – WASET;
- од 17. јуна 2019: American Romanian Academy of Arts and Sciences;
- од 27. новембра 2013: Hungarian Academy of Engineering;
- од 6. децембра 2000: Public Body of the Hungarian Academy of Sciences;
- од августа 1994: New York Academy of Sciences.

Биографија Ђуле Мештера налази се у издању: Marquis 'Who's Who in the World 1997'.

Ђула Мештер радио је на 4 универзитета, у 2 докторске школе у 2 државе:

- University of Szeged, Faculty of Engineering, Faculty of Sciences and Informatics, Doctoral School of Applied Informatics, Szeged, Hungary.
- Óbuda University, Doctoral School of Safety and Security Sciences, Budapest, Hungary.
- University of Dunaújváros, Dunaújváros, Hungary.
- University of Novi Sad, Mihajlo Pupin Technical Faculty, Zrenjanin, Faculty of Technical Sciences Yugoslavia/Serbia.

Ђула Мештер је био водитељ теме, члан комисије, и рецензент 24 докторских дисертација.

У периоду 1997-2000 био је руководиоца: „Neuro-Fuzzy-Genetic Intelligent Control Research Center”, ERUDIT node, у Суботици.

Ђула Мештер је члан издавачког одбора 22 научна часописа и рецензент 28 научних часописа. Био је рецензент 20 зборника радова научних конференција. Био је пленарни предавач, организатор, члан организационог одбора 122 међународних и домаћих научних симпозијума, конференција, конгреса.

Био је рецензент акредитационог тела за техничко-технолошке науке Србије.

Ђула Мештер је члан 20 научних организација. Ђула Мештер био је водитељ, истраживач или рецензент 35 научних пројеката.

Ђула Мештер је био важан саветник Комисије Универзитета у Београду за прво пријављивање на Шангајску листу у време ректорства професора Бранка Ковачевића.

ЗОРАН В. ПОПОВИЋ, почасни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2015. године, научни саветник Института за физику у Београду од 1993, редовни професор на Електротехничком факултету Универзитета у Београду од 1997. Руководилац Центра за физику чврстог стања и нове материјале Института за физику, који је проглашен је за европски центар изузетних вредности у области примене оптичке спектроскопије у физици, науци о материјалима и заштити животне средине, и национални центар изузетних вредности за област нанонауке и нанотехнологије. Потпредседник је САНУ од 2015, Председник националног савета за научни и технолошки развој Републике Србије од 2016. Рођен је 23. 02. 1952. године у Аранђеловцу, од оца Војислава и мајке Драгиње. Ожењен је и има двоје деце.

Осмогодишњу школу и гимназију завршио је у Аранђеловцу. Дипломирао на Електротехничком факултету у Београду, одсек Техничка физика јуна 1975. Октобра 1977. је магистрирао из области науке о материјалима у Центру за мултидисциплинарне студије Београдског универзитета. Марта 1984. докторирао на Универзитету у Љубљани из области вибрационе спектроскопије.

На научним усавршавањима у иностранству боравио је више пута и то као: стипендиста Alexander von Humboldt фондације (1987-1989) и стипендиста Marie Curie програма комисије за науку Европске заједнице (1992-1993), у Max-Planck Институт за истраживања чврстих тела у Штутгарту; гостујући професор на Католичком универзитету у Леувену-Белгија (1999-2002), и на универзитету у Валенсији, Институт за науку о материјалима (2002-2003); гостујући професор на Националном техничком универзитету у Атини и Техничком универзитету у Берлину (у више наврата од 1995 до данас).

За дописног члана САНУ изабран је 2006, а за редовног члана 2012. У периоду од 2006. до 2009. саветник Министра за науку за капитално опремање науке, председник акредитационог одбора министарства науке за акредитацију научноистраживачких организација (2007-2010); заменик председника комисије за стицање научних звања министарства за образовање и науку (2010-2016) и председник националног савета за научни и технолошки развој од 2016.

Ангажован је на последипломским студијама на Електротехничком факултету и Факултету за физику Универзитета у Београду, као и на Криминалистичко-полицијској академији. До сада је био ментор 11 докторских и 9 магистарских теза.

Др З. В. Поповић објавио је преко 360 научних радова, од којих је преко 200 у часописима изузетне међународне репутације (WoS база), који су цитирани више од 3000 пута, укључујући и цитате у монографијама и уџбеницима. Хиршов индекс $h=31$. Аутор је или коаутор 5 књига.

Награде: "Никола Тесла" награда 1989. године за научно остварење: "Синтеза и карактеризација високотемпературских суперпроводних материјала"; Награда Института за физику за изузетан научни рад у 1992.г.; Велико признање за научно дело, од стране Институт за физику поводом 50-тогодишњице Института за физику, 2011.г.; Велико признање за допринос развоју института, од стране Институт за физику поводом 50-тогодишњице Института за физику, 2011.г.

Рецензент је најугледнијих међународних часописа из физике. Рецензент Европске Научне Фондације (ЕСФ) –одељење за физичке и инжењерске науке. Члан редакције неколико научних часописа. Организатор неколико научних скупова у земљи и иностранству из области физике материјала.

Др Зоран В. Поповић је члан Америчког физичког друштва, Српског физичког друштва, Српског друштва за материјале и Српског керамичког друштва.

Члан програмског комитета ФП7 програма Европске комисије, тема 4 (Нанонауке, Нанотехнологије, Материјали и нове продукционе технологије) (2009); Члан тзв High Level Group ЕУ земаља за нанонауке и нанотехнологије (2009).

У току досадашњег рада др З. В. Поповић руководио је низом стратешких пројеката из основних и примењених истраживања као и пројектима са техничком реализацијом. Поменимо 2 пројекта из ФП6 програма ЕК и један Хоризонт 2020 пројект, 10 пројеката из сарадње са међународним фондацијама и институтима, 7 четворогодишњих пројеката основних истраживања код министарства задуженог за науку као и 11 пројеката са техничком реализацијом како се производним фирмама тако и иновационим пројектима министарства.

ВЕЛИМИР Р. РАДМИЛОВИЋ почасни члан АИНС од 2017, рођен је 1948. године у Херцег Новом, Црна Гора. Дипломирао је на 1972, магистрирао 1981, а докторирао 1985. године на Технолошко-металуршком факултету (ТМФ) Универзитета у Београду. На ТМФ-у се запослио као асистент приправник 1978.г. и био биран у сва звања до редовног професора 1995.г. Изводио је наставу из предмета: Физичка металургија, Фазне трансформације, Физика чврстоће и пластичности и Термичка обрада на редовним, а на постдипломским студијама: Кинетика фазних трансформација, Физичка металургија заваривања, Рендгено-структурна анализа, Кристалографија и грешке у кристалима и Електронска микроскопија. Био је гостујући професор на Одсеку за материјале Калифорнија универзитета у Берклију 1987.г. и на Одсеку за инжењерство материјала Питсбург универзитета у Пенсилванији 1992.г. Од 2001. до 2010. био је водећи истраживач и ко-руководилац пројекта развоја нових легура у Националном центру за електронску микроскопију, Лоренс Беркли националне лабораторије, Калифорнија универзитета у Берклију, Сједињене Америчке Државе (САД). Од октобра 2010.г. ангажован је на ТМФ-у у Београду као научни саветник у Лабораторији за нанотехнологије и функционалне материјале. Пензионисан је 1.10.2015.г.

Научно-истраживачка и инжењерска активност у почетној фази била је везана за изучавање деформационог старења, деформационог понашања и механизма лома микролегираних челика високе чврстоће и ниско-циклични замор легура алуминијума. У последњих десетак година бавио се проучавањем металних, оксидних и карбидних катализатора, стабилношћу металних и композитних система у условима радијације, издвајањем нестехиометријских интерметалних фаза у дисперзно ојачаним системима и наноцевима, ножицама, керамичким и металним танким филмовима, функционалним оксидним наноструктурама, графином и графинским структурама и детекторима електромагнетног зрачења. Учествовао је као руководилац и/или сарадник на бројним пројектима које је финасирало Министарство за науку Владе РС а чији резултати су преточени у нове технологије и нове материјале као што су микролегирани челици високе чврстоће, биметалне траке за клизне лежаче, нове легуре алуминијума микролегиране са Si и Ge и бројна технолошка побољшања која су нашла примену у индустрији РС. Био је један од организатора лабораторије за електронску микроскопију на ТМФ-у која је била једна од најугледнијих у нашој земљи. Према његовом идејном решењу конструисан је и израђен уређај за карактеризацију механичких особина наноструктура на бази Фабри-Перо интерферометрије који се сматра једним од најпрецизнијих уређаја те врсте у свету. Био је члан тима за развој трансмисионог електронског микроскопа са потпуно коригованим аберацијама оптичког система од 2005. до 2009.г. кроз сарадњу пет водећих националних лабораторија САД-а.

Библиографија садржи 760 јединица, од чега је 224 научних радова штампаних у међународним часописима са рецензијом који су цитирани 9493 пута са х-индексом 46 (извор: Google Scholar) и 270 радова штампаних у зборницима међународних конференција, од чега су 58 била пленарна или предавања по позиву. Одржао је 123 предавања по позиву на водећим универзитетима и истраживачким лабораторијама широм света. Рецензирао је радове за најугледније часописе из области металургије, физике и хемије материјала у свету. Био је шеф Катедре за физичку металургију, члан Савета ТМФ-а, председник Металуршке секције Српског хемијског друштва, потпредседник Српског друштва за микроскопију (СДМ) и Друштва за истраживање материјала Србије (MRS-Serbia). Члан је америчких струковних удружења за металургију, материјале и микроскопију (MRS, ASM, TMS, MSA) и европског друштва за материјале (E-MRS) и микроскопију (EMS). Организовао је и председавао седницама на бројним домаћим и међународним конференцијама, симпозијумима и радионицама.

Добитник је бројних признања и награда: стипендиста Фулбрајтове фондације, награда Министарства за науку и технологију Владе Србије за најбољег истраживача, повеља у знак признања за допринос раду и развоју Српског хемијског друштва, награда Лоренс Беркли националне лабораторије Калифорнија универзитета у Берклију за изузетне истраживачке резултате, награда Европског микроскопског друштва за најбољи рад, награда Европског микроскопског друштва за предавача године, Награда града Београда за технику и природне науке, Награда Друштва за истраживање материјала Србије за изванредан и трајан допринос науци и инжењерству материјала. За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2012. године. Почасни је члан Академије инжењерских наука Србије.

ДРАГАН САВИЋ, почасни члан Академије инжењерских наука Србије, редовни професор на Универзитету у Ексетеру (Велика Британија), директор KWR Water Research Institute (Холандија), Fellow of the Royal Academy of Engineering (Велика Британија), Fellow of the Institution of Civil Engineers (Велика Британија), Fellow of the Chartered Institution of Water Managers (Велика Британија) и члан European Academy of Sciences (EURASC). Рођен је 22.04.1960. године у Земуну, од оца Александра и мајке Данице. Дипломирао је (1983) и магистрирао (1987) на Грађевинском факултету у Београду (ГФБУ), на одсеку за Хидротехнику и докторирао (1991) на Грађевинском факултету Универзитета Манитоба (Канада). У периоду од 1983 до 1987 и касније од 1991 до 1993 радио је као пројектант у Енергопројект-Хидроинжењерингу а од 1990 до 1991 радио је као пројектант у KGS Group (Винипег, Канада). Од 1994. године је запослен на Грађевинском факултету у Ексетеру, где је биран у редованог професора 2001. године и на коме је обављао разне функције, укључујући и шефа грађевинског одсека (2010-2014). У Ексетеру је био суоснивач истраживачког центра за водопривредне системе (Centre for Water Systems), који је међународно признат за истраживачки рад у водопривреди и који је 2023. прославио 25 година рада. Био је гостујући професор на Техничком универзитету у Барију (Италија), Harbin Institute of Technology (Кина), King Abdulaziz University, (Саудијска Арабија), Universiti Kebangsaan Malaysia (Малезија) и на Факултету техничких наука у Новом саду, а тренутно је гостујући професор на Грађевинском факултету у Београду и на IHE Delft Institute for Water Education (Холандија). Од 2018. године је директор KWR Water Research Institute у Холандији.

Научноистраживачка делатност. Ради у области хидроинформатике и дигиталне трансформације. Најзначајнији научни доприноси су у областима оптималног пројектовања урбане водоводне и канализационе инфраструктуре и примени метода вештачке интелигенције у водопривреди. Објавио је преко 250 радова у референтним часописима, а аутор је и уредник 25 књига и поглавља у књигама. Цитираност је 30.000 (Google Scholar, h-index = 82) и 17.000 (Scopus, h-index = 69). Као главни или помоћни ментор био је укључен у преко 40 докторских дисертација. Био је члан издавачког одбора у научним и стручним часописима (Journal of Water Resources Planning and Management - American Society of Civil Engineering, Water Engineering Journal - Institution of Civil Engineers UK, Water International - International Water Resources Association). Функцију editor-in-chief је обављао у часопису Journal of Hydroinformatics (2009-2015) а тренутно је co-editor-in-chief Cambridge Prisms: Water (Cambridge Publishing). Добитник је разних признања за свој и рад његових студената, укључујући: The UK Royal Academy of Engineering President's Award 2020 for "Pandemic Services"; био је члан победничког тима европског EUvsVirus Hackathon-a 2020, Best Seminal Paper Award 2018, American Society of Civil Engineers, World Environmental Resources Congress 2018 за чланак "Genetic Algorithms for Least-Cost Design of Water Distribution Networks", аутора D. Savić и G.A. Walters; Best Policy-Oriented Paper Award 2017 by the US Environmental and Water Resources Institute за чланак "Effectiveness of Smart Meter-Based Consumption Feed-back in Curbing Household Water Use: Knowns and Unknowns" аутора A.L. Sønderlund, J.R. Smith, C.J. Hutton, Z. Kapelan и D. Savić; The IWA Publishing Prize 2014, International Water Association, IWA Congress, Лисабон, Португал; члан победничког тима Battle of the Water Networks 2012 такмичења на Water Distribution Systems Analysis конференцији, Аделејд, Аустралија; део тима са четири британска универзитета који је добио People Initiative of the Year 2012 награду за успех STREAM Industrial Doctorate Centre на годишњој UK Water Industry Achievement Awards.

Стручни рад обухвата консултантске послове, два патента и учешће у оснивању три стартап предузећа (Ewan Optimal Solutions, SEAMS Asset Management и Advizzo.com).

ВЛАДИМИР ЦИЗЕЉ је почасни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС). Рођен је 28. априла 1951. године у Птују, Словенија. Од пете године живи у Београду. По завршетку основне школе, завршио је средњу електротехничку школу „Никола Тесла“. Након студија на Електротехничком факултету Универзитета у Београду, одсек за електронику, телекомуникације и управљачко инжењерство, звање магистра пословања и администрације стекао је 1977. године на Универзитету Блумсбург, Пенсилванија, САД. Цизељ је 2016. године добио почасни докторат Европског универзитета у Београду. Владимир Цизељ је академик Европске академије наука у Бечу. За почасног члана АИНС изабран је 2020. године.

Почео је да ради у Институту за нуклеарне науке „Винча“ у Лабораторији за теоријску физику. Формирао је Одељење за развој специјалних уређаја и система и рано је испољио своје визионарске квалитете. Његов научни допринос се огледа у различитим значајним и сложеним војним пројектима, као што су Аутоматизовани радио-извиђачки систем АРИС; Аутоматизовани систем за ометање радија АРОС; Генератор случајног низа (криптологија); Тенк М-84, и систем заштите од експлозије. Дао је велики допринос првом решењу за дигитални пренос заштићеног говорног сигнала путем радија, у бившој Југославији.

Деведесетих година прошлог века одлази у Израел. Започевши интензивну сарадњу са многим афричким земљама и стицињем великог поштовања, не само на економском плану, већ и у међуљудским односима, Цизељ је именован од Републике Боцване за почасног конзола у Израелу. Током боравка у Израелу, наставио је интензивну сарадњу са Савезном Републиком Југославијом, пре свега у домену одржавања одбрамбене способности наше земље. Током бомбардовања Југославије, био је један од организатора и говорника на протестима у Тел Авиву, заједно са легендарним херојем Аријелом Ливнеом.

Цизељ је основао приватну компанију Влатаком 1997. године у Београду, као заступник компаније Моторола. Добио је признање за изванредан учинак од председника генералног директора компаније Моторола 2004. године. Захваљујући Цизељевој огромној ентузијазму, знању и искуству, Влатаком је од мале компаније израстао у акредитовани научни и истраживачки институт високих технологија. Институт Влатаком се бави истраживањем и развојем у областима науке о подацима и њихове заштите, обрадом сигнала и телекомуникационим система, вештачком интелигенцијом, паметним градовима, е-управом, безбедношћу копнених и морских граница и напредним војним програмима. Сав приход Институт остварује на иностраним тржиштима, од чега 25% улаже у истраживања и развој. Од 2002. године Цизељ је значајно проширио делатност компаније на интеграцију система заснованих на информационом, комуникационим и управљачким технологијама, као и на развој софтвера и електронских уређаја. Од оснивања компаније, стручњаци Влатакома, на челу са Цизељем, развили су низ хардверских и софтверских производа високе технологије за домаће и стране клијенте. Цизељев стратешки циљ је извоз технологија, знања и интелектуалне својине. Председник Републике Србије га је 2019. године одликовао Златном медаљом за заслуге.

Најважнији резултат Цизељевог научног рада везан је за чињеницу да је Влатаком добио два значајна признања Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије: 2011. године акредитован је као научно-истраживачки и развојни центар, а 2015. године акредитован је као први технолошки приватни истраживачко-развојни институт у Србији, који је произашао директно из привреде, а реакредитован је 2019. и 2023. године. Цизељ је потпредседник Фондације Младен Селак и почасни грађанин Идвора и носилац је награде Капетан Миша Анастасијевић. и признања Дунавског пословног форума за допринос регионалној сарадњи у области иновација.

ДУШАН ЧАМПРАГ, почасни члан АИНС од 2012. год., редовни члан САНУ, агроном, ентомолог, редовни професор у пензији. Рођен је 1925. год. у Ади (Војводина). Гимназију је завршио у Новом Саду 1946. год., када започиње студије на Пољопривредном факултету у Београду (школску 1947/1948. проводи на Агрономском универзитету у Будимпешти), где је дипломирао 1951.год. Специјализацију из заштите биља обавио је 1951. год. у Покрајинском институту за пољопривредна истраживања.

Током 1952-1956. год. радио је у Заводу за шећерну репу у Црвенки. Децембра 1956. год. запослио се на Пољопривредном факултету у Новом Саду. Тамо је радио до 1983. год., када одлази у пензију. Током службовања боравио је три месеца у Совјетском Савезу, те је на краћим студијским путовањима у више европских земаља и САД.

Докторску дисертацију (*Circulionidae* на шећерној репи) одбранио је 1961. год. на Пољопривредном факултету у Новом Саду. За асистента на предмету Пољопривредна ентомологија изабран је 1957.год., за доцента 1962. год., односно, 1975. год. за редовног професора.

На Одсеку за заштиту биља изводио је наставу из предмета Поседна ентомологија и Прогноза у заштити биља (зоолошки део), а на Одсеку за ратарство курс Заштита ратарских култура (зоолошки део).

Бави се проучавањем биологије, екологије, прогнозирањем појаве и сузбијањем важнијих штеточина ратарских култура. Објавио је 60 публикација (монографија, уџбеника, атласа, приручника, брошура и поглавља у књигама), самостално око једну трећину, затим око 180 научних радова (узевши у обзир радове у целини и само у виду резимеа), те преко 1150 стручних радова и стручно-популарних чланака. Његови радови цитирани су у суседним земљама преко 300 пута (највише у Мађарској и Румунији).

Ради заштите ратарских култура три деценије сарађивао је са више фабрика шећера и пољопривредних предузећа. У циљу перманентног образовања стручњака учествовао је са својим рефератима на више десетина семинара и саветовања.

Био је директор Института за заштиту биља „др Павле Вукасовић“ Пољопривредног факултета у Новом Саду (1977-1978.), посланик Просветнокултурног већа Покрајинске скупштине САП Војводине, председник Савеза друштава за заштиту биља Југославије и уредник часописа „Биљни лекар“; добитник Ордена рада са златним венцем (1965. год.), Октобарске награде Новог Сада (1974.год.), Награде Ослобођења Војводине (1978. год.), повеље Савеза друштава за заштиту биља Југославије (1983.год.), Медаље шећеране у Жупањи (1987. год.), повеље Фабрике шећера у Црвенки (1997.год.), повеље Друштва за заштиту биља Србије (2004. год.) и друго.

Почасни је доктор Панонског агрономског универзитета у Мађарској (1989.). За дописног члана Војвођанске академије наука и уметности изабран је 1979. год., а за редовног 1987. год. За редовног члана САНУ примљен је 1991. год., а 2004. год. изабран је за иностраног члана Мађарске академије наука.

ЂОРЂЕ ШИЈАЧКИ, почасни члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2012. године, члан Српске академије наука и уметности (САНУ), дописни од 2003. а редовни од 2009, члан Светске академије уметности и науке (World Academy of Art and Science), од 2009. и члан Европске академије са седиштем у Лондону (Academia Europaea) од 2011. Директор Центра за теоријску физику, Института за физику од 1995. до 2010. године, а председник Управног одбора Института за физику, Универзитета у Београду, од 2014. године. Рођен је 13. јуна 1947. године у Новом Саду.

Основну школу завршио је 1961, а I београдску гимназију 1965. године у Београду. Дипломирао је на Одсеку за техничку физику, Електротехничког факултета у Београду 1969. године као најбољи студент генерације. Магистрирао је теоријску физику на Одсеку за физику, Природно-математичког факултета у Београду 1972. године. Од 1972. до 1974. године борави на докторским студијама на Дјук универзитету (Duke University) у САД, где је одбранио докторску дисертацију.

Од 1969. године ради у Институту за нуклеарне науке "Борис Кидрич" у Београду у области физика елементарних честица и математичка физика. У звање научни сарадник изабран је 1976., а у звање виши научни сарадник 1981. године. када прелази у Институт за теоријску физику Института за физику, где је 1988. године изабран у звање научни саветник.. Од 1970. године је асистент, а од 1976. наставник на постдипломским студијама Теоријске физике на Природно-математичком факултету у Београду за област физике елементарних честица. На редовним студијама биран је у звања доцента 1980., ванредног професора 1985., а 1990. године у звање редовног професора на Физичком факултету Универзитета у Београду. Био је члан Националног савета за високо образовање (2010-2018.), председник Одбора за високо образовање САНУ, члан Савета УБ. Члан је Комисије за сарадњу са ЦЕРН-ом Министарства за просвету, науку и технолошки развој,

Дуже је боравио на: Institute des Hautes Etudes Scientifiques, Bures sur Yvette, Centre de Recherches Mathématiques, University of Montreal, CERN, Женева, École Normale Supérieure, Париз, Brown University, Провиденс, International Centre for Theoretical Physics, Трст, Institute für Theoretische Physik, Universität zu Köln, Келн, и Sackler Institute for Advanced Studies, Tel Aviv Universtity, Тел Авив.

Ђорђе Шијачки се бавио симетријама елементарних честица, теоријом спинора у закривљеном простор-времену, генерализацијом Ајнштајнове опште теорије релативности у микродомену, квантном хромодинамиком и спектроскопијом елементарних честица. Руководи тимом Србије на АТЛАС експерименту на Великом сударачу хадрона (LHC) у ЦЕРН-у. Водећи је светски експерт за област унитарних репрезентација квантно-механичких $SL(n, R)$ симетрија и њихових примена у физици елементарних честица и гравитације. Његови радови из ове области су базични за све примене у разним областима физике.. Формулисао је афину генерализацију Ајнштајнове опште теорије релативности и "хромогравитацију", ефективни опис квантне хромодинамике - теорије јаких интеракција (нуклеарних сила) елементарних честица. Објавио је значајан број радова у водећим међународним часописима и монографијама (многе са Јувалом Неманом, једним од најеминентнијих имена физике елементарних честица). Одржао је више пленарних предавања по позиву на међународним конференцијама. Публиковао је по позиву поглавља у монографијама посвећеним истакнутим светским научницима (нобеловац А. Salam, L. C. Biedenharn, D. Ivanenko, P. Budinich, A. Lichnerowicz). Едитор је књига "Frontiers in Particles Physics '83" (World Scientific, 1984), "Modern Trends in Particle Physics '89" (North-Holland, 1990), и "Climate Change: Inferences from Paleoclimate and Regional Aspects" (Springer-Verlag, 2012).

ИНОСТРАНИ ЧЛАНОВИ

ГЕОРГ АМТХАУЕР, инострани члан Академије инжењерских наука Србије од 2002. године, редовни професор Минералогije на Универзитету у Салзбургу (1985.-2010.), шеф Института за минералогiju (1990.-1995. , 1998.-2004.), Декан Природно-математичког факултета (1989.-1991., 2007.-2010.), Продекан Научног факултета (1991.-1998.), Руководилац Одељења за материјале Истраживање и физика (2006.-2010.), Професор емеритус на Одсеку за хемију и физику материјала од 2010. године.

Рођен у Меизенхајму у Немачкој, 11.09.1942. године, од оца Ханса и мајке Марте. Основну школу и гимназију је завршио 1962. године; 1970. завршио студије геологије и минералогije на универзитетима у Сарбрикену и Бону.

Докторирао 1974. на Природно - математичком факултету Универзитета у Сарбрикену, са тезом: "Хемија кристала граната са хромом".

Активност у настави: предавања из области минералогije, кристалографије и материјала на свим студентским нивоима, научне екскурзије у различитим земљама Европе, супервизор 14 доктората и 11 дипломских (сада магистарских) теза, ментор 5 хабилитација, коедитор од 3 уџбеника.

Главна истраживања су му у области хемија кристала и физика минерала и сродних неорганских једињења. Познат је стручњак за примену Мосбауерове спектроскопије у минералогiji и кристалографији. Многи његови радови се баве хемијом силиката, оксида и сулфида и њихових физичких и техничких особина. Од посебног је значаја електронска делокализација или флукуација валенце и њихов утицај на магнетске особине и електричну проводљивост једињења које носе прелазне елементе. Резултати истраживања су му објављени су у око 175 оригиналних радова и 300 апстраката.

Георг Амтауер је реализовао неколико истраживачких пројеката које су финансирани Немачка истраживачка фондација, или аустријски научни фонд. Међу њима су: Mechanismus und Kinetik der Granatentmischung aus Pyroxenen (1982-1989); Synthese und physikalische Eigenschaften des Ilvaits (1985-1987); Synthese und physikalische Eigenschaften von Mn-, Mg- und Al-substituierten Ilvaits (1990-1993); Hydrothermale Synthese und Kristallchemie von Silikatenmineralen 1 (1988-1990); Hydrothermale Synthese und Kristallchemie von Silikatmineralen 2 (1991-1993); Inter- und intrakristalline Kationverteilung koexistierender Opak- und Silikatminerale in Gesteinen der kontinentalen Tiefbohrung (KTB-Hauptbohrung) (1991-1992); Kristallchemie von Pyroxenen und Glimmern. (1994-1996); Electronic/magnetic interactions in mixed valence Fe-minerals (1997-2000); Untersuchungen an neuartigen mikroporösen Verbindungen (2000-2004); Quantum mechanical first principles calculations of the electronic and magnetic structure of Fe-bearing rock-forming silicates (2006-2009); Geochemical and physical research within the LOREX-Project I (2008-2012), and LOREX II (2013-2016), Orbital representation of superexchange coupling constants (2008-2011), Li-oxide garnet „Li7La3Zr2O12“ doped with Ga and Fe^{2+/3+}: A fast ion conductor for use in solid state Li-ion batteries (2013-2017), Li-hochleitende Keramiken für all-solid-state Batterien (2014-2017).

Са Тојота Мотор компанијом је сарађивао на материјалима за чврсте акумулаторе.

У оквиру међународне сарадње, био је сарадник у Одсеку за геолошке и планетарне науке Калифорнијског института за технологију, Пасадена, Калифорнија, гостујући сарадник на Институту за минералогiju Универзитета у Марбургу, Немачка, био кооперант у истраживањима и публикацијама са колегама из различитих института у Србији, Македонији, Немачкој, Швајцарској, Шведској, Италији, Русији, САД и др. Има преко 300 предавања и постер презентација на међународним конференцијама (на захтев се може пружити листа сажетата). Члан је Америчког минералшког друштва, члан Немачког друштва за кристалографију и Немачког друштва за минералогiju.

Председавајући је на Одсеку за кристалографију, физику и хемију минералних сировина Немачког минералшког друштва (2001.-2003.), председавајући Комисије "Физика минерала" Међународног минералшког удружења (2002.-2010.), организатор неколико заједничких Конференције немачких и аустријских минералшких друштава и немачког друштва за кристалографију.

РАДОСЛАВ АЦИЋ, инострани члан АИНС 2018. године, Senior Scientist Emeritus, у Брукхавенској националној лабораторији, САД, придружени професор Стон Брук Универзитета, САД, дописни члан Српске академије наука и уметности, Fellow, Electrochemical Society, USA, Fellow, International Society for Electrochemistry, рођен је 1942. године у Матешеву у Југославији од оца Радула и мајке Вукосаве. Технолошки факултет, Универзитета у Београду завршио је 1965. године. На истом факултету је одбранио магистарски рад 1969., и под менторством Александра Деспића докторат из хемијских наука 1974. У периоду од 1965-1992. радио је у Институту за хемију, технологију и металургију, касније Институт за електрохемију, где је био директор истраживања и директор (1983-1992). У Центру за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду, је био доцент, ванредни професор и редовни професор (1990-1992). У периоду 1971-1973. био је на студијском боравку на Case Western Reserve University, у Кливленду, САД; код проф. Ernest-a Yeager-a. На истом универзитету је био професор по позиву у три наврата, последњи 1988-1990. Од 1992. до 2017. био је вођа Електрохемијске групе у Брукхавенској националној лабораторији, где сада има позицију Senior Scientist Emeritus. Објавио је преко 300 научних радова и 20 патената који су према Google Scholar цитирани преко 40000 пута са индексом $h=98$. Носилац је бројних признања и награда: Октобарска Награда Београда за природне науке и математику, 1983; Медаља Српског хемијско друштва, 1997; Science and Technology Award, Brookhaven National Laboratory, 2005; Fellow of the Electrochemical Society, 2005; Energy Technology Award, the Electrochemical Society, 2006 ; The SciAm50, 2007; Department of Energy's Hydrogen Program R&D Award, 2008 and 2012; Inventor of the Year, Battelle Memorial Institute, 2005 and 2011; Fellow International Society of Electrochemistry, 2012; R&D 100 Award from R&D Magazine, 2012; Dec. 2012 issue of Electrocatalysis dedicated to Adzic; Web of Science: Highly cited researcher, 2016. "Symposium Electrocatalysis 9 in Honor of Radoslav Adzic", одржан је на 233 сатанку Electrochemical Society.

Истраживачки и инжењерски доприноси

Истраживачки рад Радослава Ацића обухвата области површинске електрохемије, електрокатализе, електрохемијске директне конверзије енергије и горивних ћелија. Његови иницијални радови демонстрирали су значајне ефекте структуре површине електроде на кинетику и механизам више електрокаталитичких реакција. У даљем раду у периоду од 1975-1990., он је показао каталитичке ефекте монослојева метала на оксидацију малих органских молекула и на редукцију кисеоника – кључне реакције за конверзију енергије. Широки интерес за ове системе је и данас присутан. У периоду 1992-2001. коришћењем техника базираних на синхротронској радијацији Ацић и његова група одредили су детаље структурног понашања монослојева метала, адсорбованих халогена, метал-халоген интеракције и структуру активних места за неке реакције *in operando*. У периоду 2001-2015. открили и развили нов концепт Платинског монослојног катализатора. Ови катализатори имају значајно побољшане перформансе, стабилност и смањену цену у односу на стандардне. Очекује се да ће њихова практична примена имати знатан импакт на садашњи енергијски систем уклањањем високе цене платине као главног ограничења широке примене горивних ћелија. Ацић и сарадници су развили одговарајуће синтезе и контролу перформанси ових материјала што обећава даљи развој Платинских монослојних катализатора. Ацић је крупне помаке у електрокатализи пренео у важне техничке иновације које обећавају значајне примене тих извора чисте енергије нарочито у транспорту, што би променило слику постојећег енергијског система и унапредило човекову животну средину.

ОЛГА БОРИЋ-ЛУБЕКИ, инострани члан АИНС од 2015. године је рођена 06.06.1966. године у Београду. Завршила је математичку гимназију у Београду 1984. године. Дипломирала је на Електротехничком факултету у Београду 1989. године, на смеру за микроталасну технику. Дипломски рад је радила са Др. Бранком Јокановић у ИМТЕЛ-у, и са њом основала YU IEEE-MTT секцију 1989. године. Магистрала је на California Institute of Technology код Проф. David Rutledge-а 1990. године. Исте године је радила у ИМТЕЛ-у, а 1991. године је била истраживачки радник на Електротехничком факултету у Хелсинкију у Финској. Докторирала је на UCLA 1995. године код Проф. Tatsuo Itoh -а. Радила је у Jet Propulsion Laboratory у Пасадени у Калифорнији, у Институту RIKEN у Сендаи, Јапану, и у Bell Labs - Lucent, пре одласка на Електротехнички факултет на Универзитету на Хавајима. Од 2012. године је редован професор на Универзитету на Хавајима. Објавила је преко 200 радова, две књиге и неколико поглавља књига, и њени студенти су добили више награда за најбоље радове на IEEE конференцијама. Била је уредник IEEE Microwave and Wireless Components Letters од 2012. до 2015. године, IEEE MTT Transactions од 2015 до 2017. Постала је IEEE Fellow 2015. године.

О. Борић-Лубеки је започела истраживања у новој научној области на тему коришћења микроталасне технике у сврху мерења рада срца и дисања. Тај рад укључује нове технике примопредајника, обраде сигнала и клиничких мерења. Истакнути резултати научног рада су награде за радове које су студенти изложили на међународним конференцијама, награда за нову технологију, и две издате књиге. Објавила је 50 радова у часописима, и изложила 145 радова на међународним и 5 радова на домаћим конференцијама. Има преко 4000 цитата (према google scholar).

Наставни рад је започела на University of Hawaii at Manoa 2003. године, предавањем предмета Интегрисана Кола за постдипломске студије, а за дипломске студије Микроелектроника II, Микроелектроника I и Основна Анализа Кола (који укључују и лабораторијске вежбе). Поред тога је развила два нова предмета за постдипломске студије, Биомедицински Инструменти и Микроталасна интеракција са биолошким материјалима, и два нова курса са апсолвенте, Биомедицинска техника и Алтернативна енергија. Предавала је и предмет Етика у Техници.

Била је ментор за девет докторских дисертација, осам магистарских радова, и преко шездесет дипломских радова, и члан комисије за двадесет доктораната и десет магистарских кандидата.

Стручни рад обухвата два патента и три објављена пријаве за патенте, и оснивање три стартап предузећа: Kai Sensors (Honolulu, HI, USA), Adnoviv (Honolulu, HI, USA), и Метатек (Београд, Србија).

Међународна сарадња укључује рад са институтом ИМТЕЛ и институту за Физику у Београду, двогодишњи боравак у Институту РИКЕН у Сендаи, Јапану, и шестомесеци боравак на Техничком универзитету у Хелсинкију, у Финској, као и сарадњу са универзитетима у Енглеској (Imperial College), Јапану (Tokai University, JAXA), Финској (Tempere University), и на Тајланду (Narusean University).

Организациони рад обухвата рад за IEEE који је почео 1988. године оснивањем IEEE MTT (микроталасне) секције са Др. Јокановић у бившој Југославији. Поред тога најзначајнији доприноси су организације IEEE IMS конференције 2003. године у Филаделфији, 2007. и 2017. године у Хонолулу, као и рад у уређивачким одборима IEEE часописа Microwave and Wireless Components Letters, и Transactions on Microwave Technology and Techniques, поред многобројних рецензија за часописе, конференције и пројекте.

О. Борић-Лубеки је наставила сарадњу са ИМТЕЛ-ом још на почетку постдипломских студија на Caltech. Пошто је магистрала на Caltech, радила је у ИМТЕЛ-у 1990. године до почетка докторских студија на UCLA. За време постдипломских студија наставила је да активно учествује у активностима YU-MTT секције као њен потпредседник, и 1994. године је добила признање за рад на оснивању секције. Посто је докторирала 1995. године, учествовала је на конференцији ТЕЛСИКС, и постала члан њеног одбора 1999. године. Организовала је посету Др. Јокановић универзитету на Хавајима 2008. године, и заједно су објавиле три рада, и основале стартап предузеће Метатек у Београду. Учествовала је на TP-32024 пројекту Др. Бранке Јокановић од 2011 до 2014. године. Одржала је излагање по позиву на конференцији ICETAN 2015. године.

КУРЛЕЊА МИХАИЛ ВЛАДИМИРОВИЧ, (Болотноје Новосибирска област, 1931), дипл. инж. Рударства, др техничких наука, професор универзитета, редовни члан Руске академије наука (РАН), био је директор Института за рударство Сибирског огранка РАН. Дипломирао је на Томском политехничком институту 1953. Постдипломске (кандидатске) студије завршио је на истом универзитету 1956, а докторску дисертацију на тему експерименталних метода за одређивање напона у седиментним стенама одбранио 1973. Након завршених студије у Институту за рударство Сибирског огранка Академије наука СССР (данас РАН), почео је као млађи истраживач, затим шеф лабораторије, заменик директора, 1987. директор Института. На Томском политехничком институту за редовног професора изабран је 1985.

Аутор је 350 научних публикација, укључујући 15 монографија, и више од 150 проналазака из геомеханике, механике стена, експлоатацији лежишта угља и руда, дијагностике и праћење стања и својстава стенских масива. Био је главни и одговорни уредник часописа „Физичко-технички проблеми експлоатације минералних сировина“ (енг. вер. Journal of Mining Science), 1990-2003, саветник РАН, 2003-2012. Био је в.д. директор Института за рударство Н. А. Чинакала Сибирског огранка РАН.

За дописног члана Академије наука СССР изабран је 1987, од 1991. је редовни члан Руске академије наука. Редовни је члан Академије рударских наука Русије, 1994, Балканске академије рударских наука 2021, и инострани члан Академије инжењерских наука Србије, 2022.

За резултате у науци добитник је бројних признања, издвајају се: Државна награда СССР-а, 1989, Орден «Знак части», 1982, Орден «За заслуге отаџбини» IV степена, 2000.

ЈАСМИНА ВУЈИЋ, инострани члан АИНС од 2012. године, је редовни професор Факултета за нуклеарну технику Калифорнијског универзитета у Берклију (САД), који се сматра једним од најбољих истраживачких универзитета на свету. Ту је од 2005. до 2009. године била руководиоца/декан Факултета за нуклеарну технику, као прва жена која је имала ову дужност на сличним факултетима у САД. Била је потпредседник и председник Организације свих декана факултета за нуклеарну технику (NEDHO) у САД (2010–2012). Основала је и руководи са два универзитетска истраживачко–образовна центра у Берклију: Berkeley Nuclear Research Center (основан 2009.) и Nuclear Science and Security Consortium (основан 2011.) са преко 150 сарадника са неколико водећих америчких универзитета.

Рођена је 25. децембра 1953. године у Лозници, а одрасла је и стекла основно и средње образовање у Шапцу. Завршила Шабачку гимназију 1972. године, где је проглашена за најбољег ђака, и додељена јој је стипендија града Шапца за универзитетске студије. Завршила је студије на Електротехничком факултету у Београду 1977. године у року на Одсеку за Техничку физику (смер Нуклеарна техника) са просеком преко 9, где је на другој години студија проглашена за најбољег студента ЕТФ–а. На ЕТФ–у у Београду је и магистрала 1984. године (просек 10). У Институту за нуклеарне науке „Винча“ радила је од 1977–1985. године, када одлази на докторске студије у САД. Докторску дисертацију из нуклеарних наука „A Vectorized and Parallelized Assembly Transport Method for Nuclear Reactor Core Analysis“ на Мичигенском универзитету одбранила је 1989, где је такође добила Мастер диплому 1987. Од 1989 до 1992. године ради у Argonne National Laboratory код Чикага. Од 1992. године је запослена на Калифорнијском универзитету у Берклију (САД), прво као доцент, затим као ванредни професор од 1998, и редовни професор од 2003.

Јасмина Вујић се бави истраживањима у областима нуклеарне и реакторске физике, нумеричких метода у анализи и дизајну нуклеарних реактора, биомедицинске примене јонизујућег зрачења, као и у области нуклеарне сигурности. Развила је неколико програмских пакета из области неутронског транспорта и добила патент (United States Patent No. 5,267,276, 1993). Један њен програмски пакет је откупила компанија General Electric. Аутор је преко 300 научних радова, укључујући преко 80 у водећим међународним часописима, и преко 200 на међународним конференцијама, од којих је неколико награђено. Објављене су јој 3 књиге, као и радови у неколико монографија. Уредник је 6 монографија и зборника радова са међународних конференција. Од 2000. године је била главни руководилац на 25 истраживачких пројеката вредности од преко 61 милион долара, и један од руководилаца на још 15 истраживачких пројеката вредности од 6 милиона долара.

Јасмина Вујић држи наставу из физике нуклеарних реактора, нумеричких метода у анализи реакторских језгара, дозиметрије и биомедицинске примене зрачења на основним, мастер и докторским студијама. Развила је и увела 3 нова предмета из наведених области. Под њеним руководством одбрањено је 30 докторских дисертација и 29 мастер теза на Факултету за нуклеарну технику у Берклију. Била је члан комисија за још 44 докторске дисертације и 50 мастер теза. Неколико њених доктораната су добили професорска места на америчким универзитетима.

Одржала је преко 150 предавања по позиву у 17 земаља. Организовала је близу 100 међународних конференција, симпозијума, летњих школа, панела и форума, укључујући 6 форума о развоју нуклеарне енергетике у азијско–пацифичком региону. Рецензент је пројеката за 6 међународних фондација и институција, и научних радова за 7 међународних научних часописа. Члан је великог броја међународних струковних удружења, где је била на разним руководећим функцијама (на пример, члан Управног одбора American Nuclear Society). Члан је саветодавних тела, управних и стручних комисија на светским универзитетима и институтима у САД, Јапану, Ј. Кореји и Грчкој. Једна је од оснивача и први председник Удружење наших електроинжењера у САД (ETF BAFA).

Добила је низ награда за изузетан истраживачки рад од: Мичигенског универзитета (1988), Argonne National Laboratory (1991), и Калифорнијског универзитета (1996); од владе Републике Србије плакету Тесла 2006, и Орден заставе Републике Српске са златним вијенцем 2013. Изабрана је за иностраног члана Академије наука и уметности Републике Српске (2013.). Додељена јој је "Хиландарска споменица" 2015. за несебичну помоћ у обнови Хиландара. Подаци о њој су такође уврштени у Српску енциклопедију, и налазе се у недавно објављеном трећем тому Азбучника В.

ГОРДАНА ВУЊАК-НОВАКОВИЋ, инострани члан АИНС од 2012. године, рођена 1948 године у Београду, дипломирала је 1972. године, магистрирала 1975. и докторирала 1980. године на Технолошко-металуршком факултету Универзитета у Београду на одсеку за хемијско инжењерство. Од 1974 године била је запослена на истом Факултету у звању асистента приправника, од 1976. г. у звању асистента, од 1982. до 1987. године у звању доцента, од 1987. до 1992. године у звању ванредног професора, и од 1992. до 1999. године у звању редовног професора. Од 1993 до 2005 године ангажована је на Масачусетс институту за технологију (Massachusetts Institute of Technology, MIT), САД, до 1998. као гостујући научник на Вајтекер Колеџу (Whitaker College), од 1998. до 2005. године као научни саветник на Одсеку за медицинске науке и технологију у сарадњи са Харвард Универзитетом (Harvard – MIT Division of Health Sciences and Technology). Од 1994. године је ангажована као ванредни професор на Тафтс Универзитету (Tufts University), САД. Редовни је професор биомедицинског инжењерства и медицинских наука на Универзитету Колумбија у Њујорку, од 2005. године. Такође има титулу и професора Микати фондације, а члан је Катедре за биомедицинско инжењерство Медицинског факултета, Катедре за хумани развој и Ирвинг центра за канцер. 2017. године је промовисана у звање University Professor, што је најпрестижнији академски степен резервисан за само 16 од укупно 4.000 професора на Универзитету Колумбија. Од 16 универзитетских професора, осам су активни а осам у пензији, док је пет професора носилаца Нобелове награде. Професорка Вуњак-Новаковић је једини инжењер икада промовисан у то звање на Универзитету Колумбија.

Светски је лидер у инжењерству хуманих ткива. Њена лабораторија је развила нове методе засноване на матичним ћелијама, биоматеријалима и биореакторима за регенерацију срца, плућа и костију, и моделе хумане физиологије и патологије „органи на чипу“ (organs on a chip) (канцер, инфаркт, фиброза, инфламација). Објавила је 3 књиге, 60 поглавља и 380 радова у научним часописима (uključujući Nature, Nature Biotechnology, Cell, Nature Biomedical Engineering, Science Advances, PNAS, Cell Stem Cell, Nature Communications, Nature Protocols, Science Translational Medicine). Одржала је 390 предавања по позиву на научним конференцијама и универзитетима широм света. Са скоро 40.000 цитата и h-индексом = 114, једна је од цитираних особа у историји, у свим областима (од књижевности до науке). Значајна компонента њеног рада је трансфер научних резултата из њене лабораторије у примене у медицини, кроз 87 патената и четири компаније које је основала са својим студентима: epiBone, Tara, East River Biosolutions и Immplacate.

Члан је редакција 25 научних часописа, Савета за инжењерство ткива и регенеративну медицину, Управног одбора Националне лабораторије на свемирској станици (где води комитет за науку и технологију), Управног одбора Америчког института за медицинско и биолошко инжењерство (где је била председник сазива College of Fellows 2016-2017) и управник Секције за регенерацију костију и мишића у организацији Faculty 1000 of Medicine. Члан је савета Sloan-Kettering центра за биологију матичних ћелија, Савета фондације за матичне ћелије државе Њујорк и савета више академских институција (City College New York, Rensselaer Polytechnic Institute, Washington University, University of Vermont, University of Washington Seattle, University of Pennsylvania) и компанија. Члан је Националне америчке академије за инжењерство, Националне америчке академије за медицину и Националне америчке академије проналазача (као једина жена на Универзитету Колумбија изабрана у све три академије). Добитник је Награде Clemson Удружења за биоматеријале, награде Pritzker Удружења биомедицинских инжењера за 2017, четири награде NASA за patente, и била је проглашена за једног од 100 глобалних мислилаца у 2014. години. Била је прва жена инжењер позвана да одржи престижно „директорско предавање“ у Националном институту за здравље (NIH). Изабрана је у Амерички институт за медицинско и биолошко инжењерство (AIMBE), Међународну дворану славних жена у технологији, Удружење биомедицинских инжењера, Америчко удружење за инжењерство ткива и регенеративну медицину, Америчко удружење за напредак науке (AAAS), Интернационално америчко удружење за инжењерство ткива и регенеративну медицину, Њујоршку академију наука, Европску академију наука (Academia Europaea), и Српску академију наука и уметности.

ЦОЛО ВУТОВ, инострани члан АИНС од 2015. године, дипл. инж. рударства, рођен је 1949. године у Софији, Бугарска. Студије рударства, област рударска мерења, завршио је на Рударско-геолошком универзитету „Св. Иван Рилски“ у Софији, Бугарска. Специјалистичке студије и усавршавања имао је у „Icom Intellect“ центру за економику и менаџмент и Високој школи за економику и менаџмент „Magcom“ центра. У раздобљу 1976-1985. радио је на оперативним и руководним инжењерским пословима у Руднику бакра Елаците, као руководилац службе мерења, главни инжењер и заменик директора производње и техничког сектора. Од 1985. до 1990. године радио је као водећи истраживач за површинску експлоатацију у Институту за рударство „Нипроруда“ у Софији. У раздобљу 1990-1999. потпредседник је „Геотехмина“, председник „Омиа-Геотехмин“ 1996-2005, извршни директор Рудника бакра Елаците 1999-2004, председник је „Геотехмина“ од 1999. године. Председник је Надзорног одбора „Елаците-Мед“-а.

Покретач је, организатор, програмски креатор, а последњих петнаест године и покровитељ, бројних значајних међународних научних скупова из рударства и блиских области. Заједно са С. Вујићем иницијатор је и организовао Балканског рударског конгреса – BALKANMINE, чији је суорганизатор Академија инжењерских наука Србије преко свог Одељења рударских, геолошких и системских наука. Био је први председник Сталног међународног координационог комитета BALKANMINE, и председник Националног организационог комитета Првог балаканског рударског конгреса (Варна 2005). Члан је Управног одбора Привредне коморе Бугарске, суоснивач је Иновационог савета Бугарске, Председник је Рударско-геолошко-металуршког научно-техничког савеза Бугарске, члан Савета Рударско-геолошког универзитета "Св. Иван Рилски" Софија, члан је Организационог комитета Међународног симпозијума о пројектовању и избору машина у рударству (MPES), Организационог одбора Међународног симпозијума о питањима животне средине и управљања отпадом у енергетици и индустрији минерала, члан Међународног Комитета Светског рударског конгреса итд.

Истраживачки и инжењерски доприноси др Вутова сврставају у ред најугледнијих рударских стручњака у области површинске експлоатације обојених метала. Његови најзначајнији истраживачки и инжењерски резултати везани су за интегрисане технолошке и транспортне проблеме у површинској експлоатацији руда обојених метала, само у овој области објавио је више од тридесет научних и стручних радова. Аутор је две монографије и три запажене публикације. Карактеристично за његов истраживачки опус је да теоријска и инжењерско-аналитичка истраживања везује за конкретне рудничке проблеме, са исходним резултатима успешно примењеним. Као пројектант учествовао је изради бројних студија, инжењерских експертиза и рудничких пројеката.

Почасни је доктор наука Солигорског института за проблеме штедње ресурса и пробну производњу, Минск Белорусија, почасни је професор Рударско-геолошког универзитета "Св. Иван Рилски", Софија Бугарска и почасни професор рударских наука Међународне интеракадемске уније, Петровград Русија. Члан је Међународне академије за минералне ресурсе, инострани члан Руске академије рударских наука и потпредседник Балканске академије рударских наука.

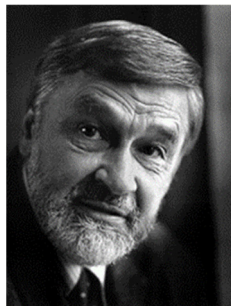
За научне и доприносе успостављању и неговању научне и стручне сарадње у области рударства између стручњака, стручних и научних асоцијација балканских земаља, носилац је бројних признања, међу којима се истиче златна медаља BALKANMINE.

РУДОЛФ ГИФИНГЕР, инострани члан АИНС од 2018. године, редовни професор Техничког универзитета у Бечу од 2006. Професор регионалних наука, урбаног и регионалног развоја. Шеф интердисциплинарног центра за европски просторни развој од 2005. Рођен је 1956 у Бечу.

Завршио студије на Факултету архитектуре и просторно планирања, и стекао титулу доктора техничких наука 1988. Додатно усавршавање са темом урбаног и регионалног истраживања обавио на Техничком универзитету у Бечу и Институту за географију

Универзитета у Бечу. Основне теме његовог професионалног рада су урбана обнова и тржиште станова; евалуација инструмената урбане обнове; истраживање урбаног просторног развоја. Од 1980 до 1981 ради у Заводу за урбано и регионално планирање у Минхену. Од 1983 до 1999 ради у планерској институцији у Минхену. Од 1999 до 2006 ради као асистент и ванредни професор на Техничком универзитету у Бечу са темом урбаних и регионалних истраживања, тржишта станова и анализом урбане обнове. 2006. постаје редовни професор на Техничком универзитету у Бечу на предметима урбане о регионалне конкурентности, теорије и методологије регионалног планирања и регионалних политика, и стратегије урбаног развоја. Посебно се бави истраживањима положаја и стратешког планирања код одабраних градова са посебним фокусом на градовима Латинске Америке и централне Европе. Емпиријска статистичка истраживања услова становања и сегрегације, градско-регионалне комутације и међузависности између града и његовог функционалног окружења временом га усмеравају ка теми паметног града којом се бави од 2007. до данас, да би данас стекао статус водећег европског експерта за евалуацију градова са становишта критеријума паметног града. Последњих година позван од бројних градова Европе и света да оцени њихову позицију према мерилима паметног града. Сам или са сарадницима објавио 15 књига и 29 научних чланака у научним часописима Аустрије и иностранству, поред великог броја текстова у зборницима са научних скупова, највише на тему регионалног развоја и паметног града. Међу најзначајнијим последњих година су: "Transformation Processes in Metropolitan Development"; "Innovation in der Raumproduktion. Band 5 des Jahrbuchs Raumplanung"; "The Smart City perspective: a necessary change from technical to urban innovations"; "Energie und Raum"; "Standorte sicher - Standorteentwickeln". Био је ментор на 40 мастер радова и 3 докторске дисертације; председник је Аустријског удружења за регионално планирање; активни члан мреже научних институција Централне и Југоисточне Европе (Sra-se.Net). У више наврата долазио у Београд и остварио активну сарадњу са планерима из Србије.

АЛЕКСАНДАР ОЛЕГОВИЧ ГЛИКО, инострани члан АИНС-а од 2015. године, редовни члан и члан Председништва Руске академије наука (РАН), Секретар академика науке о науци Земље РАН-а, шеф Лабораторије теоријске геофизике на Институту за физику Земље РАН у Москви, професор Московског државног универзитета М.В. Ломоносов, рођен 1. јануара 1948. у Москви. Дипломирао је на Факултету физике на Московском државном универзитету у М.В. Ломоносову 1972. године, потом наставио студије геофизике на истом Универзитету и докторирао 1976. Од тада се придружио Лабораторији за теоријску геофизику на Институту за физику земље, Академије наука СССР на челу са академиком В.А. Магницким.

Докторирао је 1989. године на проучавању термалних режима континенталне литосфере.

Између 1993. и 1998. био је заменик директора Института за планетарну геофизику уједињеног института за физику Земље названом по О. Ј. Schmidt-у у Москви, а од 1998. заменик директора Института за физику Земље по имену ГА Гамбургтзев у Москви. У периоду од 2002. до 2012. године био је директор Дирекције реорганизованог Института за физику Земље Г, РАН у Москви О. Ј. Schmidt. Од 2008. године је руководилац (секретар-академик) одељења за Физику Земље РАН-а.

Истраживачка област Александра Глика везана је за процес преноса топлоте и масе у Земљиним омотачу и литосфери, проучавање магматских и метаморфних система са посебним интересом за високо температурне хидротермалне системе. Посебно је важан његов допринос теорији ефективних (макроскопских) особина двофазног медија - процену Q-фактора и коефицијента слабљења сеизмичких таласа у магматским системима са различитом расподелом и концентрацијом растопа. Објавио је више од 150 научних радова и коаутор је два патента (уређај за мерење температуре и топлотне проводљивости воде и морских седимената и подводног уређаја за генерисање еластичних таласа-, hammering“).

Најзначајнији радови А. Глика односе се на моделирање, односно рачунарску симулацију транспорта термичких својстава стена, моделирање преноса топлотне интеракције морске воде са магматским коморама, истраживање механизма различитих тектонско-термичких догађаја, стилови термалних режима континенталне литосфере, проучавање реакција метаморфне дехидрације као слободни извор воде у реактивираној Земљиној кори, моделирање преноса топлоте и масе у океанским високотемпературним хидротермалним системима и интеракције црних димњака са магма коморама из којих потичу.

Изабран је за дописног члана РАН-а 1997. године, а за редовног члана 2006. Предавао је "Физику Земље" у Московском државном институту за геодезију (1985-1988), "Геотермику" (1989-1992) и "Увод у геофизику" (1998-2010) на М.В. Ломоносов државном универзитету. Од 1993. је редовни професор на Одсеку за геофизику Универзитета Ломоносов, држи предавања "Термални режим Земље". Био је председник Дисертационог савета за геофизику на Универзитету Ломоносов (2002-2012), главни и одговорни уредник часописа "Физика Земље" (1998 -2016) и члан Редакције "Епизоде" (2004-2010). Сада је главни и одговорни уредник "Билтен Одељења за науку о Земљи РАН" и члан уредништва "Физика Земље" и "Геотектоника". Има веома важну улогу у развоју међународне научне сарадње на којој ради као члан научног бироа ИГЦП (2000-2004), представник РАН-а у ИЦСУ (2010-2014) и сада је члан неколико радних група.

ВАЛЕРИЈ ГОДИАК, инострани члан Академије инжењерских наука Србије од 2007. године је научник у RF Plasma Consulting©, председник Plasma Sensors©, гостујући научник Универзитета у Мичигену и један од уредника часописа Физика Плазме (Physics of Plasmas) (2013-2019). Рођен је у Черновићу, Украјина, 8. јуна, 1941.год., од оца Антона Годиака и мајке Саре Гринберг. Стекао је звање магистра физике и електронике на Одсеку за радио и електронику Санктпетербуршког техничког универзитета, Санкт Петербург, Русија, 1964.год., а докторат из физике плазме на Одсеку за физику Московског државног универзитета, Москва, Русија, 1968. године.

Године 1964. постао је доцент за физику на Одсеку за физику Рјазанског универзитета за радио, Рјазан, Русија. Године 1968. ступио је у Лабораторију за инжењеринг фузије у Институту за електро-физичке апарате, Санкт Петербург, где је руководио истраживањем и развојем високострујних релативистичких електронских акцелератора, посебно на пољу емисије, оптике електрона и дијагностике релативистичких електронских зрака. Године 1972. вратио се на Одсек за физику на Московском државном универзитету, где је руководио радом групе за фундаментална истраживања отпуштања радиофреквентних таласа.

Године 1980. био је склоњен са Московског државног универзитета из идеолошких разлога. Пошто му у то време није било дозвољено да се професионално бави послом, радио је као чувар лифтова, а затим и као електричар у једној болници у Москви.

Затим је, 1984. године, емигрирао у САД и запослио се у Истраживачком центру за осветљење (Lighting Research Center) при ГТЕ Корпорацији (GTE Corporation) (сада OSRAM SYLVANIA) где је радио као научник корпорације све до пензије 2007. године. Данас је Валериј Годиак самостални консултант који ради и у академским установама и у индустрији.

Главни допринос др Годиака односи се на разумевање основних концепата физике емитовања таласа радиофреквенције. Развио је концепт омотача радиофреквентних таласа и показао да депозиција енергије електрона у капацитивном отпуштању радио фреквенције ниског напона настаје услед стохастичног загревања осцилирајућих омотача (ткз. Fermi акцелерација). Др Годиак је спровео свеобухватно експериментално истраживање капацитивног пражњења радиофреквентних таласа, транзицију са јонизације масе ка секундарној електронској јонизацији отпуштања радиофреквентних таласа, отпуштања резонантних радиофреквентних таласа и транзиције облика загревања (од колизионог до стохастичног) чиме је дошло до суштинске промене у дистрибуцији енергије електрона.

Др Годиак је учинио иновативне доприносе у физици индуктивно спојене плазме (ICP), предвиђајући и показујући разноврсност нових кинетичких ефеката плазме у ICP ниског притиска повезаних са термалним кретањем електрона, као што је депозиција струје без сударања, апсорпција негативне струје и резонантна интеракција електрона са слојем омотача у ICP и нови нелинеарни ефекти у ICP повезани са Лоренцовом силом радиофреквентних таласа (rf Lorentz force).

Као научник корпорације, др Годиак је покренуо и водио истраживачке програме о новим изворима светлости базираним на плазми радиофреквентних таласа. Др Годиак је проналазач и најзаслужнији је за револуционарне производе компаније попут ICETRON–ENDURA; моћне, дуготрајне rf лампе, као и DURA ONE; компактне rf лампе погодне за замену мање ефикасних и краткотрајних Incandescent сијалица. Његови радови су представљени у бројним публикацијама, часопису Патенти САД (US Patents) и уџбеницима других аутора.

Др Годиак је добитник Осрам звезде, Сименсовог међународног такмичења у иновацијама и награде Осрам Силванија за иновације. Члан је Америчког друштва за физику, Института електротехничких инжењера и добитник Награде Џејмс Кларк Максвел за плазма физику за Фундаментални допринос физици плазме ниских температура, укључујући загревање радиофреквентних таласа, физику омотача, потенцијалне профиле, дијагностичке сонде и примену плазме у индустрији. Према Гугл академику (Google Scholar), индекс његове цитираности је близу 9.000, а H-индекс 45.

ВАЛЕРИЈ ГЕОРГИЈЕВИЧ ГРАДЕЦКИ, иностранци члан Академије инжењерских наука Србије од 2000. године, професор роботике и аутоматизације, директор Лабораторије за роботiku и мехатронику од 1981. и водећи истраживач од 2010. до данас у Институту за проблеме механике Руске академије наука (ИПМ, РАН). Рођен је у Москви 11. децембра 1933. од оца Георгија и мајке Татјане. Основну школу је завршио у Москви 1952. Дипломирао је 1958. на Московској високој техничкој школи „Бауман“ (данас Московски државни технички универзитет). Године 1964. одбранио је кандидатску дисертацију (у Институту за науку о управљању Академије наука СССРа) са темом везаном за космичку технологију и развој управљачких флуидичких елемената за хазардна окружења. Године 1984. добио је титулу доктора наука (на Универзитету Мостанкин) из области истраживања и развоја сензорних система за роботе када су подвргнути спољашњим поремећајима који делују на хватаљке робота.

Радно ангажовање: У периоду 1958-1975. бавио се инжењерским пословима; старији истраживач у Институту за науку о управљању Академије наука СССР-а; 1975 - 1981. руководилац Лабораторије и Одсека Института за интроскопију; од 1981. до данас ангажован је у ИПМ, РАН.

Значајне награде и признања: Државна награда Руске Федерације за развој теорије и метода управљања механичким системима; неколико државних медаља за достигнућа у истраживању и развоју робота и мехатроничким системима аутоматизације.

Научна и стручна делатност: Професор Градецки има укупно 307 публикованих радова и патената, као и 7 стручних књига: [2010] Градецки В., Књазков М., Фомин Л., Чашчукин, Б. „Механика минијатурних робота“, Наука, Москва, 271 стр. (на руском); [2001] Градецки В., Вешников В., Калиниченко С., Кравчук Л. „Управљање кретањем робота по произвољном облику простора у васиони“, Наука, Москва, 359 стр. (на руском); [1997] Градецки В., Рачков М. „Роботи који се крећу по зиду“, ИПМ РАН, Образовање, 233 стр., (на руском); [1994] Черноуско Ф., Болотник Н., Градецки В. „Манипулациони роботи: динамика, управљање, оптимизација“, CRC Press, USA, 263 стр. (на енглеском); [1989] Черноуско Ф., Болотник Н., Градецки В. „Манипулациони роботи“, Наука, Москва, 368 стр. (на руском); [1976] Бејазов И., Градецки В., Цветков Г., Ненов С. „Флуидни елементи и системи“, Техника, Софија, 541 стр (на бугарском); [1973] Дмитријев В., Градецки В. „Основи пнеуматске аутоматизације“, Машинство, Москва, 360 стр. (на руском). Укупан број научних и развојних пројеката је већи од 50. Најважнија научна достигнућа представљају следећи пројекти: Теорија и методе флуидних пнеуматских система, Екстремални контролери за оптимизацију технолошких процеса и механичких објеката, Примењена теорија и развој сензорних система за манипулационе роботе под утицајем спољашњих поремећаја, Кретање мобилних робота у недефинисаном и неструктурираном окружењу, Механика и управљање роботима који се крећу по зиду са могућностима прелаза, Мобилни роботи који се крећу по зиду за различита окружења и примене, Механика мобилних микроробота и микросистема.

Наставна активност: Професор Градецки држи предавања на неколико курсева из области аутоматизације, роботике, пнеумомеханике; менторство: 12 докторских дисертација, више од 20 дипломских радова (сада магистарских теза). Професор Градецки је био ангажован као предавач у међународним компанијама у Европи, САД, Јапану.

Инжењерска делатност: Био је коаутор техничких пројеката из области роботизације нуклеарних електрана, примене микроробота у космичкој технологији, развоја минијатурних робота за контролу технолошких процеса, пројектовања екстремалних регулатора за континуирану производњу. Учешће у међународним научним пројектима и на скуповима: International Advanced Robotics Program (IARP). EUREKAFACTORY Meetings and Projects (Remaphos, Tron, Pamis). INTAS Projects and Meetings. CLAWAR International Conferences. CARRA Projects and Meetings.

БОРИС ВЛАДИМИРОВИЧ ГУСЕВ, инострани члан АИНС од 1999. године, редовни универзитетски професор, дописни члан Руске академије наука, заслужни научник Русије, рођен је 1936. године. Радећи у Дњепропетровском инжењерском институту железничког транспорта од 1964 он је за десет година прошао пут од аспиранта до шефа катедре. У Дњепропетровску су ударени темељи школе Бориса Владимировича Гусева. Године 1973. био је премештен у Москву, у Главни московски систем за индустријске грађевинске материјале, на дужност заменика научног директора Конструкционо-технолошког бироа „Мосоргстроиматериалу”. У том периоду се наставља и научна и организациона

активност Бориса Владимировича Гусева. Било је потребно решавати питања изградње олимпијских објеката у Москви у условима стриктних рокова. Овде су до пуног изражаја дошле његове организаторске способности. Практично, за две године су биле урађене разне конструкције за Олимпијски комплекс, преуређен асортиман калупа у погонима монтажних армиранобетонских елемената, пројектоване нове технолошке линије. Велико ораганизационо ангажовање није имало негативног одраза на његове научне резултате и 1977. године Борис Владимирович Гусев је одбранио докторску дисертацију, док је под његовим руководством одбрањен низ кандидатских дисертација. Тако је почела да ради научна школа Бориса Владимировича Гусева у Москви.

Његови резултати нису остали незапажени и године 1979. колектив аутора у коме је био и Борис Владимирович добио је Државну награду СССР за разраду нових технологија за производњу грађевинских материјала. Исте године Професор Гусев је био позван од стране Државног комитета за изградњу на рад у Институт за бетон и армирани бетон, где је био постављен за руководиоца најзаосталије лабораторије фабрике за производњу монтажних бетонских елемената. У току трогодишњег рада лабораторија је постала водећом и започела активан рад на новим производним линијама, укључујући покретне линије. У периоду од 9 година ту су биле сконцентрисане значајне научно-истраживачке снаге, започете успешне креативне активности, заштићени патенти нових технолошких линија, започета серијска производња нових вибрационих машина. У креативни процес су биле укључене практично све савезне републике бившег СССР-а. У току само једне године брањено је по 3-5 кандидатских дисертација. На тај начин је била оформљена школа Бориса Владимировича Гусева свесавезног значаја.

Године 1995. постављен је за директора Државног научног центра „Изградња”. За разраду технологије израде флексибилних конструкција од армираног бетона добио је награду Владе Руске Федерације. Будући обдарен великим организаторским способностима 1990. године је, уз учешће истакнутих инжењера – представника разних грана индустрије, основао и постао челник Инжењерске академије СССР, која је за десет година постала највећа научна организација Русије.

Академик Гусев је такође Председник Међународне инжењерске академије у коју су укључене националне академије земаља ЗНД и научници из више од 40 земаља света. Професор Гусев је написао више од 380 књига, брошура, чланака. Он поседује право на око 200 патената. У научној школи на чијем је челу стасало је око 70 кандидата и доктора наука. У својим радовима Борис Владимирович Гусев се бави решавањем проблема динамике интеракције вибрационог органа и композитне средине. Разрадио је модел чврстоће материјала полидисперзионе структуре. Он је такође аутор модела корозије бетона под утицајем киселе средине и променљивости границе фазних трансформација и променљивости порозне структуре цементног камена.

Године 1991. постао је дописни члан Руске академије наука (РАН) а од 1994. је члан Експертског савета Владе Руске Федерације. Носилац је ордена „Пријатељство народа”, Ордена хероја социјалистичког рада СССР, почасни је градитељ и почасни железничар. Он је почасни или инострани члан низа академија, између осталих и Академије инжењерских наука Србије. Почасни је доктор универзитета Украјине, Казахстана, Молдавије. Члан је низа научно-техничких савета министарстава и државних комитета Руске Федерације. Међународна енциклопедијска организација (Лондон) је 1998. године доделила Борису Владимировичу Гусеву титулу „човек године”. Исте године био је у Њујорку доликован Орденом амбасадора.

ПАТРИК Ј. ДАУЛИНГ, инострани члан АИНС од 2002. године, професор на Империјалном колеџу у Лондону, извршни ректор Универзитета у Сарију, рођен 23. марта 1939. године у Даблину, од оца Џона и мајке Маргарете, рођ. МакКитрик. Ожењен је, супруга др Грејс Даулинг. Имају једну кћерку и једног сина. Школовање: 1960 Дипломирао као студент генерације на Универзитетском колеџу, Даблин (UCD); 1961 Старији демонстратор UCD; 1961-1965 Последипломске студије, Imperial College London (ICL) 1962. Добио диплому ICL (DIC); 1968 докторат из грађевинарства на ICL за тезу из области понашања челичних мостова.

Каријера: 1961-1965 Истраживач у области челичних мостова на ICL; 1965-1968 Инжењер за мостове, Британска компанија за челичне конструкције; 1968-1970 Истраживач на ICL; 1970-1974 Истраживач у Британској корпорацији за челик и предавач на ICL; 1974-1979 Виши предавач предмета Челичне конструкције на ICL; 1979-1994 Професор за Челичне конструкције на ICL; 1981-1989 Шеф Одељења за инжењерске конструкције на ICL; 1985-1994 Шеф Департмана за грађевинарство на ICL. Био је ментор за више од 45 докторских дисертација из области равних и композитних конструкција, мостова, бродова и конструкција у мору. Оснивач и главни уредник часописа, "Journal of Constructional Steel Research" и "International Journal of Steel Structures", Korean Society of Steel Construction; 1994-1995. Председник, Институција Инжењера конструктера, Лондон; 1994-2005. Заменик почасног ректора ректор Универзитета у Сарију (Surrey); 2000-2005, Заменик председника Краљевске инжењерске академије УК. Он је остварио неизмеран допринос у области Конструкторског инжењерства (Челичних конструкција). У овој области је са сарадницима написао шест књига и велики број радова који су штампани у водичим часописима и цитирани широм света.

Почасна звања и чланство: LLD, Национални универзитет Ирске; DSc, Vilnius Технички универзитет, Lithuania; DSc (Ulster), Универзитет Ulster; FCGI Fellow, City and Guilds Лондон; FIC, Лондон.

Чланство у националним и интернационалним академијама: FREng Fellow, The Royal Academy of Engineering; FRS Fellow, The Royal Society; FIAE Fellow of the Irish Academy of Engineering; Foreign Member, The National Academy of Engineering of Korea; Foreign Member, National Academy of Exact, Physical & Natural Sciences of Argentina; Foreign Member, National Academy of Engineering of Argentina.

Професионална удружења: CEng Chartered Engineer; FStructE Fellow of Institution of Structural Engineers (председник 1994-1995); FICE Fellow of Institution of Civil Engineers; FRINA Fellow of Royal Institution of Naval Architects; FASCE Fellow of the American Society of Civil Engineers; FIEI Fellow of the Institution of Engineers of Ireland. Пензионисан је 2005. год.

Грађанскоа дикованања: Почасни грађанин Града Лондона; DL, Заменик највишег чиновника грофовије Сари; CBE (Командир Британске Империје) – награда Краљице Елизабете II. Награде и почасна именованања: Медаља „Gustave Trassenster“, Удружење инжењера са Универзитета у Лијеџу, Белгија; Почасни члан, Сингапурско друштво за челичне конструкције; Награда председника, Удружење консалтинг инжењера Ирске; Почасни професор Католичког универзитета Свете Марије, Арекипа, Перу; Награда „Charles Massonnet“, Европска конвенција за челичне конструкције (ECCS); Награда „Oscar Faber“ (1971, 1985, 1996), Институт инжењера конструктера (ISE), UK; „Telford“ награда и „Curtin“ медаља, (ISE), UK; Медаље „Henry Adam“ и „Guthrie Brown“, (ISE), UK; Сребрна медаља, Краљевски институт поморске архитектуре, УК; Медаља за чланство, Британско удружење за челичне конструкције; Сарадник Овлашћеног института за менаџмент, УК.

Избор других функција: Председник Комитета (СЕС и СЕН, Брисел) за еврокодове у пројектовању челичних структура; Члан и председник Комисије за националне награде из области челичних конструкција; Члан Комитета за награде „Mulard“ Краљевске академије/Краљевске инжењерске академије; Члан Одбора и касније председник Инжењерског савета УК; Члан Одбора Већа за међународну сарадњу у високом образовању Британског савета, Покровитељ Женског инжењерског друштва; Председник стратешке групе „Бизнис & индустрија“, Колегијум УК универзитета/члан; Члан Савета за истраживања у области инжењерских и физичких наука (EPSRC, Панел корисника); Председник Удружења за образовање у области основних наука; Члан Комитета за награде за истраживања Краљевске академије наука; Члан Изборног тела за стипендије у индустрији Краљевске академије наука; Члан Одбора за инжењерство и технологију; Оснивачки директор (1986) и председник (1998-2002) Института за челичне конструкције УК; Председник компаније „Surrey Satellite Technology Ltd; Председник институције „Research Park Developments Ltd“. Као шеф ф Департмана за грађевинарство ICL, професор Даулинг је остварио сарадњу са Грађевинским факултетом у Београду, и организовао заједно са САНУ, ГФУБ, ИЦЛ и Универзитетом у Кардифу у Будви 1986. међународну конференцију "Челичне конструкције – Унапређења и примена у пројектовању".

УМБЕРТО ДЕЗИДЕРИ, инострани члан АИНС од 2018. године је рођен 1963. године у Фиренци, Италија. Дипломирао је 1988. а докторира 1993. на Машинском факултету Универзитета у Фиренци. Био је асистент и ванредни професор на Универзитету у Перуђи од 1992. до 2004. када је изабран за редовног професора. За шефа Одељења за моторе и животну средину на Машинском факултету Универзитета у Пизи, Италија, биран је 2014. године. Свој истраживачки рад обавља у областима иновативних и високо ефикасних енергетских система, гасних турбина, обновљивих извора енергије, биомасе, водоника, горивних ћелија, издвајања и складиштења CO₂, ефикасности и смањења потрошње енергије, и животног циклуса. Гостујући је професор на

Универзитету у Гетингену, Универзитету Карлос III у Мадриду, универзитету Малардаленс у Шведској и Варшавској Политехници. Уредник је Applied Energy Journal и члан неколико уредништава угледних научних часописа. Експерт је по позиву за Холандско Министарство заштите животне средине, Универзитет у Хонг Конгу, АНП- Француску националну агенцију за истраживања, Министарство просвете Румуније, Министарство просвете Казахстана, Технички Универзитет у Грацу и Швајцарски национални истраживачки фонд. Професор Деизидери је члан Комитета за правилнике и стандарде Америчког удружења машинских инжењера ASME. Тренутно се развија правилник за перформансе постројења са издвајањем CO₂. Члан је Taskforce Technology of the European Union Zero Emission Platform и Hydrogen Europe Research. Био је организатор, председавајући и члан научних одбора бројних научних конференција у Италији и свету. Био је председник Комитета за угљ, биомасу и алтернативна горива при International Gas Turbine Institute. Директор International Master Technologies for Greenhouse Gases Mitigation и Master in Commissioning of Renewable Power Plants.

Сарађивао је са бројним индустријским компанијама у Италији и иностранству. Последњих година био је ПИ следећих ЕУ и националних пројеката: 2020-2022: H2020 COMPBAT – Computer aided desing for next generation flow batteries 2019-2021: H2020 Plames, – Integrated Planning of Multi-Energy Systems, Third Party, 2020-2024: H2020 Regen-by-2, – Next REnewable multi-GENeration technology enabled by TWO-phase fluids machines, Координатор, Пројекат који се односи на иновативни систем полигенерације. 2021-2023: ERANET CSP Innosolpower – INNOVATIVE SOLAR MICRO-THERMAL ENERGY STORAGE WITH HIGH-POWER DENSITY, 2021-2026: H2020 GREEN DEAL AFRICA Reflect-Africa – RENEWABLE ENERGIES FOR AFRICA: EFFECTIVE VALORIZATION OF AGRI-FOOD WASTES, 2021-2023: PRIN 2020 (Italian Ministry of University and Research, техничка, еколошка и социо-економска студија о решењима на бази енергије за гориво за одрживи пут ка зеленој будућности: постизање 80% обновљиве електричне енергије и 40% обновљивих примарних извора снабдевање енергијом у наредне две деценије 2023-2027: Horizon Europe Hydrogen Europe JTI-Hylical, Partner,, New technologies for hydrogen liquefaction

Професор Деизидери је публикувао до априла 2023. преко 318 радова у водећим светским часописима и зборницима међународних конференција. Према Google Scholar цитиран је 8032 пута, h-index 50, i-10 index 162, а према SCOPUS-у цитиран је 6142 пута и има h-index 44.

Професор Деизидери је увео бројне нове и савремене курсеве и формирао реална опитна постројења за експериментала истраживања у областима којима се бави. Ментор је 35 студената доктораната и преко 250 мастер радова у области машинства, енергије и животне средине.

Сарађује са многи истраживачким и научним институцијама широм света. Од 2004. године има успешну и богату сарадњу са Лабораторијом за сагоревање и горива Машинског факултета Универзитета у Београду.

ХЕЛМУТ ДЕТЕР, иностранци члан АИНС од 2000. године, универзитетски професор, Директор апликативно оријентисаног колеџа за пословање и технологију у Wiener Neustadt (Аустроја), рођен је 11. маја 1939. године у Wiener Neustadt . Ожењен, има два сина.

Индустријска каријера: 1960-1966, Развојни инжењер у малим и средње-великим фирмама (SMEs), 1965- 1975 Оснивање Аустројског друштва за трибологију, 1975-1978 Siemens AG Минхен (истраживање и развој), 1977-1983 Оснивање и вођење фирме „Tribotechnik Forschungs-Ges.m.b.H“ (директор). 1988-1991, Директор Аустројског друштва за CAD и производњу (ÖCAD) Задатак: Увођење CAD/CAM метода у SMEs.

Научна каријера: 1965 Дипломирани инжењер машинства, Технички универзитет у Бечу, 1970 Докторат техничких наука (прецизна механика и трибологија), 1975 Хабилизација из области прецизне механике (ванредни професор на TU-Беч), 1978 Директор Института за прецизну механику Техничког универзитета у Бечу, 1987 Почасни докторат (из области флексибилна аутоматизација) на Техничком универзитету Chemnitz (бивша ДДР), 1985-1990 Директор Истраживачког института Аустројског удружења за заштиту околине и технологију (ÖGUT), од 1990 Члан VDI/VDE, Тематска група за микро- и прецизну механику, 1994 Члан Европског изборног борда за микро-фабрикацију, 1993-1994 Планирање и оснивање Микроструктурног центра у Бечу (MISZ), 1994 Почасни крст II класе за науку и уметност Републике Аустроје за научна достигнућа из области заштите околине, 1995-данас Планирање и установљавање технолошких праваца „медицинска техника“ и „микросистемска технологија“, 1996- 1998 Председник удружења „Erwin Schrödinger Gesellschaft“ за микротехнологије и науку, од 1999 Председник Аустројског удружења за микросистемску технику (OGMS), 2002 Почасни крст I класе за бизнис и уметност Републике Аустроје;

Увођење нових стручних области (програма) и технологија у Аустроји, 1965 – 1975 Успостављање програма „Прецизна механика“ у Аустроји (на Техничком универзитету у Бечу), 1966 – 1980 Успостављање и развој програма за трибологију (оснивање Аустројског триболошког удружења), 1980 – 1984 Увођење стручне области „Флексибилна Аутоматизација“ у Аустроји, 1991 – данас Изградња програма „Микросистемска-техника“; Студије, планирање стратешких праваца развоја: 1975 – 1995 Разрада методике консалтинга за мала и средња предузећа (SME) у области иновација и увођења нових производа (по налогу Привредне коморе Аустроје), 1976 – 1978 Водећа улога у развоју научне концепције Аустроје 80-их година; 1980 –

Техничко-економске иновације (Detter- Hinterhuber), Базичне студије за следеће стратешке правце: Микроелектроника и обрада информација, Успостављање области „Флексибилна аутоматизација“, Успостављање области „Технолошко планирање и мониторинг“, Успостављање области „Консалтинг за СМЕ“, Успостављање радне области „Заштита човекове околине, техника и мониторинг“, Планирање и покретање Центра за технолошки трансфер у Леобен-у; Изградња технолошких праваца развоја: 1992 – 1994 Планирање Центра за микроструктуру Техничког универзитета у Бечу (MISZ), 1994 – 1996 Планирање и вођење ITF-програма нано-инжењеринга (област микро-системска техника), 1994 – данас Изградња технолошког стратешког правца микросистемска техника укључујући и мрежу за технолошки трансфер (председник OGMS – Аустројског удружења за микросистемску технику), 1996 – данас Планирање и изградња Научно-истраживачког и технолошког центра у Wiener Neustadt за области микросистемске технике, ултра-прецизних производних технологија, медицинских производа, процеса и технологија, 1998 – данас Координатор више ЕУ пројеката, 1998 – данас Интернационални рецензент за разне „hightech“ пројекте из области микро-системских технологија, Планирање технолошког фокуса за биоинжењеринг.

Активности у области истраживања и технолошког трансфера: 1974 - Оснивање фирме „Tribotechnik-Forschungs-GesmbH“ (директор до 1982), 1983 - Преструктурирање и ново усмеравање „Научноистраживачког центра Seibersdorf“ (директор до 1987), 1988 – 1990 Директор Аустројског удружења за CAD-CAM (ÖCAD-GesmbH), 1994 – данас Директор „Fachhochschule Wiener Neustadt für Wirtschaft und Technik“ (технички студијски програми, истраживање, технолошки трансфер, сарадња са индустријом), 1998 – 2000 Оснивачки директор фирме FOTEC – Research and Technology Transfer Ges.m.b.H (филијала фирме FH Wr. Neustadt за пружање услуга фирмама и трансфер технологије у циљу унапређивања технолошког нивоа и конкурентности фирми).

ГЕОРГИ МАРКО ДИМИРОВСКИ, инострани члан Академије инжењерских наука Србије од 2004, рођен је 20.12.1941. у Грчкој, у месту Нестрам у Егејској Македонији. Доживотни је професор аутоматике и системског инжењерства на Универзитету „Свети Ћирило и Методије“ у Скопљу и гостујући професор рачунарства и аутоматике на Универзитету Догуш у Истанбулу. Професор је „pro universitas“ (у складу с мађарским законом) на Докторској школи Универзитета Обуда у Будимпешти. Академик је Међународне академије за системе и кибернетику од 2017, члан је Европске академије наука од 2016.

Године 1994. био је научни саветник и гостујући професор на Слободном универзитету у Бриселу као добитник стипендије за истраживање Министарства Бриселске регије. Године 2000, проф. Димировски био је научни саветник и гостујући професор Универзитета Јохан Кеплер у Линцу као добитник стипендије за гостујућу професуру аустријског Савезног министарства за високо образовање. Током задње три деценије имао је дуже и краће академске посете са одржаним семинарима на универзитетима у Анкари, Београду, Бечу, Бохуму, Бредфорду, Бриселу, Валенсији, Вулверхемптону, Греноблу, Дуизбургу, Загребу, Измиру, Истанбулу, Ковиљи, Коимбри, Линцу, Лисабону, Лондону, Љубљани, Марибору, Нишу, Олборгу, Отави (Универзитет Карлтон), Портсмуту, Сарајеву, Севастопољу, Софији, Сплиту и ХанOVERу, а такође и у Пекингу, Даљену, Нанкингу, Шангају и Шенјангу (Кина), као и у Гаосјуну (Тајван). Држао је предавања постдипломцима на летњим школама на универзитетима у Даљену, Нанкингу, Шангају и Шенјангу у Кини.

1977. стекао је истраживачки докторат из аутоматског управљања на Универзитету у Бредфорду, Енглеска, за истраживање остварено на тадашњој Постдипломској школи за управљачко инжењерство. 1974. добио је звање магистар електротехнике из области аутоматског управљања на Универзитету у Београду, а 1996. звање дипломирани инжењер електротехнике на свом матичном Универзитету „Свети Ћирило и Методије“ у Скопљу. Од међународних публикација, учествовао је у изради једне научне монографије за Springer International, 17 поглавља у научним монографијама, више од 100 радова у часописима, као и 350 радова само у серијама зборника конференција IEEE и IFAC.

Током 1989-1993. био је члан Извршног савета Европске научне фондације (ESF), а током 2005-2011. члан Техничког одбора Међународне федерације за аутоматско управљање (IFAC). Био је помоћни уредник неколико међународних часописа и високорангираних међународних конференција, при чему је сада задржао још само уредничко место у часопису Journal of the Franklin Institute.

Добитник је бројних међународних признања међу којима су најважнији:

- а/. Награда за 2009. годину британског Института за инжењерство и технологију (IET) за најбољи рад у часопису IET Control Theory & Applications у 2008. години (заједно с др Ћинг-Кви Ли и проф. Ђун Џао);
- б/. Награда организације IFAC за изузетне заслуге додељена 2011. током 18. светског конгреса IFAC у Милану;
- в/. Награда за изузетни уреднички допринос 2011. часописа International Journal of Automation & Computing (IJAC), додељена заједнички од стране одбора IJAC и издавача Springer.

У три мандата био је председник бившег Југословенског друштва за ЕТАН (до 1991, кад се СФР Југославија распала у серији грађанских ратова), који је био југословенска национална организација чланица IFAC. Заједно с групом сарадника основао је друштво ЕТАИ током 1980-1981. и у неколико мандата био председник овог друштва, који је данас македонска национална организација чланица IFAC.

Тренутно, његов истраживачки интерес је фокусиран на комплексне динамичке мреже и системе, питања примењене рачунске интелигенције везана за фази логику и неуралне мреже, прекидачке системе и прекидачко управљање. Његова укупна оцена у бази Scopus (Elsevier) је с h-индексом 20, у бази Web of Science (Thomson Reuters) с h-индексом 16 и у бази Google Scholar с h-индексом 24.

БРАНКО Л. ДОКИЋ, иностранци члан АИНС од 2004. године, рођен је у Врбци код Ливна, БиХ. Дипломирао и магистрирао на Електротехничком факултету (ЕТФ) у Бањалуци 1971. и 1978. године, редом, а докторирао (Прилог теорији и примјени CMOS интегрисаних кола) на Техничком факултету у Новом Саду 1982. године. Запослен на ЕТФ у Бањалуци од 1971. до 2017. године, а у звању редовног професора од 1995. године. Обављао је значајне функције на Факултету: продекан за научно-истраживачки рад (1985-1987), шеф Катедре за електронику (1984-1991), шеф студијског програма Електроника и телекомуникације (2011-2013), декан (1991-2000. и 2013-2017). Као декан руководио је сљедећим значајним активностима: оснивање Електроенергетског одсјека (1994),

оснивање Института РТ-РК д.о.о. Бањалука (2014) са РТ-РК Нови Сад, формирање 7 нових лабораторија, израда нових наставних планова и програма на три студијска програма основног (2013) и мастер студија (2014). У периоду од 1982. до 1989. године био је научни саветник у фабрици професионалне електронике Руди Чајавец. За тај рад одликован је плакетом, као највишим признањем.

Оснивач је симпозијума ИНДЕЛ (1997, од 2014. године под спонзорством IEEE) - председник; часописа Electronics (1997, од 2011. године индексиран у више од 10 међународних цитатних база) - главни и одговорни уредник; симпозијума ЕНЕФ (2013) - председник; Удружења инжењера електротехнике Републике Српске (2015) - председник (2015-2017).

Значајна признања: награда и диплома за рад CMOS НИ и НИЛИ Шмитова кола (ETAN 1982), награда и диплома Фонда проф. др Бранко Раковић за рад CMOS Schmitt Triggers (IEE Proc. – G, vol. 131, No. 5, 1984), диплома заслужног члана (2006) и повеља почасног члана ЕТРАН-а (2016), велика повеља ЕТФ И. Сарајево (2010), повеља ЕТФ Бањалука (2012), повеља Универзитета у Бањој Луци (2015), повеља Капетан Миша Анастасијевић (2016), кратка биографија у Marquis-овој публикацији Who's Who in the World (2011, 307. стр.), повеља ЕТФ-а Бањалука за допринос развоју часописа Electronics (2017).

Важнија чланства: председништво ЕТРАН-а (1994-2008 и 2012-), уређивачки одбор часописа FACTA Universitatis и Electronics, програмски одбори симпозијума: Енергетска електроника (1998-) Нови Сад, ИНФОТЕХ Јахорина (2001-), IcETAN (2014-), ICEST.

Студијски боравци по 6 недеља: Национални технички универзитет у Атини (1997), Мидлсекс универзитет у Лондону (1998), Кренфилд универзитет, Енглеска (1999) и Технички универзитет у Грацу, Аустрија (2000).

Најзначајнији научни и стручни доприноси проф. Докића су из области CMOS интегрисаних кола и енергетске електронике. Аутор је више оригиналних рјешења CMOS регенеративних кола, објављених у међународним часописима (на енглеском и руском језику), једног патента и два специјално награђена рада. Дугогодишње искуство у овој области пренио је у књигу: Б. Докић, П. Петковић: Анализа и пројектовање CMOS интегрисаних кола (2017, 603 стране). У области енергетске електронике развио је низ модела импулсних DC-DC претварача и аутор је два уџбеника на српском језику (Импулсни DC-DC претварачи, 1995. и Енергетска електроника, 2004) и једног на енглеском језику (Power Electronics – Converters and Regulators, Springer, 2015).

Остале објављене књиге: Интегрисана кола – дигитална и аналогна (1999, 695 страна), Дигитална електроника (2012), Линеарна интегрисана кола (2012), Енергетски претварачи и обновљивим изворима (2013), поглавље у међународној књизи, (InTech, 2012 стр. 29-58).

Проф. Докић је аутор преко 160 научних и стручних радова од којих је тридесетак објављено у часописима са SCI листе и цитирано преко 240 пута. Одржао је 16 уводних и предавања по позиву на међународним и националним конференцијама. Био је координатор 19 научно-истраживачких пројеката, аутор је преко 20 уговорених развојних пројеката – нови производи, 2 патента и 3 техничка унапређења. Ментор је 3 кандидата за израду докторских дисертација и 9 магистарских радова.

Остале активности: Посланик у Скупштини БиХ (1996-2000. и 2007-2011), делегат БиХ у Савјету Европе (1998-2001), министар комуникација и транспорта у Влади РС (2001-2003) и Савјету министара БиХ (2003-2007). Аутор књига Држава апсурда (2012) и Ливањски Срби – просвјетно-духовна заоставштина (2017). Амбасадор БиХ у Атини (2017-).

Ожењен, има 2 кћерке и 7 унучади. Хоби му је црно вино и тенис.

МИЛОРАД (МИКЕ) П. ДУДУКОВИЋ, инострани члан АИНС од 1999, редовни професор, шеф Одсека за хемијско инжењерство Универзитета у Вашингтону, Ст. Луис, Мисури (САД), рођен је 25. марта 1944. године у Београду, од оца Предрага и мајке Мелите Марије, рођене Странцл. Ожењен је и има две кћерке – Александру и Никол.

Образовање: 1967. дипл. инг. - Хемијски инжењеринг, Универзитет у Београду, 1970. Мр. - Хемијски инжењеринг, Илиноис Институт за технологију, Чикаго, 1972. Др - Хемијски инжењеринг, Илиноис Институт за технологију, Чикаго.

Позиције које је заузимао у послу: 1967-68 Инжењер процесног дизајна, Институт за Процесни дизајн (ИХТМИ) Београд, 1970-72 Инструктор ПТ,

1972-74 Доцент, Универзитет Охајо, 1974-81 Ванредни професор и Директор, Chemical Reaction Engineering Laboratory, Washington University, St. Louis, 1981 до данас: Редовни професор и директор Chemical Reaction Engineering Laboratory, Washington University, Одвојена Катедра од Августа 1998, The Laura and William Jens Professor of Environmental Engineering од 1991.

Награде и признања: Универзитет у Београду, Академска награда, Фулбрајтова заједница, 1968-69, Honorary Mention AIChE - St. Louis 1977, Годишња награда за професора инжењеринга на Вашингтон универзитету, 1975/76, 1977/78, 1980/81, 1981/82, 1985/86, НАСА писмено признање за CZ Раст кристала (2), 1987, Национална Удружења хемијских произвођача за катализу-награда 1988, R.H. Wilhelm (AIChE) Award in Reaction Engineering, 1994, AIChE Fellow, 1994, AIChE fellow (1994), ACS St. Louis Man of the Year Award, 1995, Malcolm E Pruitt (Беће за Хемијска истраживања CCR) награда 1999, ИТ Алумни професионално постигнуће, награда 2000.

Активности у професионалним удружењима: Амерички институт хемијског инжењеринга (АИЦХЕ), Национални програм – члан комитета за област 1б – Кинетика, Реакциони инжењеринг и катализа – Поткомитет за истраживања, Члан Реакционог инжењеринга – председавајући заседања (преко 30 сесија), Директор локалне Ст. Луис секције 1986-1989. Директор АИЦХЕ, Секција за катализу и реакциони инжењеринг, 1977-2000., Америчко хемијско удружење (ACS), председавајући сесија, уредник књига, Industrial and Engineering Chemistry Research – помоћник уредника од 1991., Инжењерска фондација – председавајући Друге инжењерске фондације, Конференција реакционог инжењеринга, Санта Барбара СА, 1987., председавајући Прве конференција рачунарске динамике флуида у хемијско-реакционог инжењерству, Сан Дијега, 1996., ICRE Корпорација: Члан Одбора, програмског комитета за Интернационални симпозијум хемијског реакционог инжењерства. Ко-председавајући ICRE 13.

Чланство у: Америчком институту за хемијски инжењеринг (AIChE) Америчко хемијско удружење (ACS), Америчка асоцијација за унапређење науке (AAAS), Америчко удружење инжењерског образовања (ASEE), Удружење за катализу, Phi Lambda Upsilon, Sigma Xi, Omicron Delta Kappa, Америчка асоцијација за инжењеринг животне средине – професор.

Укључен у публикације: American Men and Women of Science, Who is Who in Science and Engineering in the U.S., in the World, Who is Who in America, Who is Who in the Midwest.

Консултант: ABB Lummus, Illinois EPA, Missouri Analytical Laboratories, Monsanto Electronic Products Co. (MEMC), General Dynamics, A.G. Staley, McDonnell Douglas, Exxon, DuPont, Ethyl Corporation, Mobil, Monsanto, Phillips, Statoil.

Публикације: две (2) књиге, двадесет два (22) поглавља у књигама, преко 200 научних публикација у часописима.

Менторство: осам (8) магистарских теза, двадесет (20) докторских теза.

Интересовања: Реакционо инжењерство и примене; Реактори: Развој технике компјутерског праћења радиоактивне честице (CARPT) за мерење тренутног и времена средње брзине течности и чврстих супстанци и компјутерски изражене томографије (CAT) за одређивање количине дводимензионалног профила густине. Реактор са поступним димензионисањем и моделовање мултифазних реактора за производњу нових хемијских и фармацеутских материјала. Методе са радиоактивним обележивачима. Каталитичка дестилација. Нови реактори. Ултрасонични ефекти на транспорт на површини. Производња силицијумског полупроводника; Инжењеринг средине: а) реакције гас-чврсто, б) снижење NO_x нивоа, ц) оксидација у органиским медијумима и води д) Минимизације отпада кроз редизајнирање реактора.

ПЕТАР М. ЂУРИЋ (инострани члан АИНС од 2022) рођен је 5. септембра 1957 год. у Струмици где је завршио гимназију. Дипломирао је на Електротехничком факултету у Београду 1981, на одсеку за телекомуникације. Од 1981 до 1986 радио је у Институту за Нуклеарне Науке у Винчи. Магистрирао је 1986 год. на Електротехничком факултету у Београду, а докторирао је 1990. на универзитету Род Ајланд, САД у области обраде сигнала. На државном универзитету Стону Брук, у држави Њујорк, САД, запослен је од 1990 најпре као асистент професор. Напредовао је у ванредног професора 1996, у редовног професора 2001, а у уваженог професора 2017. Декан је факултета за електротехнику и рачунарску технику од 2016. Гостујући је професор Универзитета у Београду од 2017.

Био је гостујући професор Универзитета у Болоњи (Италија) и гостујући професор Универзитета у Тулузу (Француска). Од 1997 је гостујући Фелоу, Корпус Кристи Колеџа, Универзитета у Кембриџу (Велика Британија). Изабран је за ИЕЕЕ (Institute of Electrical and Electronics Engineers) Фелоу 2006 и за ЕУРАСИП (European Association for Signal Processing) Фелоу 2016.

Проф. Ђурић предаје већи број предмета на свим нивоима студија на универзитету Стону Брук. Био је ментор 37 доктораната и тренутно их води још 10. Био је учесник комисија за одбрану докторских дисертација у Србији, Немачкој, Француској, Шпанији, Италији, Енглеској, Холандији и Шведској. Ко-креатор је мастерс програма за инжењеринг вештачке интелигенције у Стони Бруку. Био је уважени предавач ИЕЕЕ-а 2008-2009. Позвани је предавач на неколико летњих школа у Европи.

Ужа област интересовања Проф. Ђурића су обрада сигнала и машинско учење. Примарне делатности су му рад на дубоким моделима учења заснованим на Гаусовским процесима, Беџијанска оптимизација, теорија узрочности, Монте Карло методе, моделирање, теорија детекције и естимације, обрада сигнала на графовима и радио-фреквенцијска идентификација (РФИД). Радио је на рачунарским методама заснованим на Беџијанској методологији и Монте Карло симулацијама. Допrineо је увођењу нових типова филтара честица који се користе у секвенцијалној обради сигнала. Такође је допринео теорији одабирања модела и Беџијанском учењу на графовима. У РФИД је допринео креирању нових тагова који могу директно да комуницирају између себе без присутности РФИД читача што отвара велике могућности за интернет интелигентних уређаја. Тренутно води велике пројекте повезане са применама машинског учења у медицини (неуронаука и обстетрика) и РФИД. Коаутор је 141 журналских и 340 конференцијских радова. Коедитор је књиге "Cooperative and Graph Signal Processing: Principles and Applications," Elsevier, 2018. Објавио је поглавља у 9 књига. Позиван је да држи предавања на многим уваженим универзитетима и конференцијама. На Станфордској је листи најутицајнијих истраживача у свету. Редовно сарађује и објављује радове са колегама већег броја универзитета широм света.

Био је на високим функцијама и у бројним одборима ИЕЕЕ Друштва за обраду сигнала као и у организационим одборима многих стручних конференција и радионица у најодговорнијим улогама. Основао је и био главни уредник ИЕЕЕ Трансакција за Обраду Сигнала и Информација преко Мрежа. Уредник је Отвореног Журнала за Обраду Сигнала, а био је уредник и ИЕЕЕ Трансакција за Обраду Сигнала, ИЕЕЕ Магазина за Обраду Сигнала, часописа Дигитална Обрада Сигнала, ЕУРАСИП журнала Примењена Обрада Сигнала, ЕУРАСИП Писма о Истраживањима у Обради Сигнала, ЕУРАСИП журнала за Безжичне Комуникације и Мреже, ИЕЕЕ журнала за Специјалне Теме у Обради Сигнала, и гостујући уредник већег броја специјалних издања у различитим часописима. Био је члан пуно комисија за доделу награда ИЕЕЕ-а и ЕУРАСИП-а.

Проф. Ђурић је добио награду за техничка достигнућа од ЕУРАСИП-а 2012. Такође је награђен за најбољи рад часописа ИЕЕЕ Магазин за Обраду Сигнала за "Филтрирање честицама," 2003. Примио је и велики број награда од Националне Фондације за Науку САД и Националних Института за Здравље САД. Био је и декан изврсности на Универзитету Карлос III у Мадриду, Шпанија 2009.

Ожењен је Весном Ђурић. Имају сина Владимира који је завршио економију на Харварду и води стартап на Менхетну. Хоби Проф. Ђурића укључују спорт (тенис, фудбал, кошарка, пливање), читање (класици, биографије, и књиге из области физике и космологије), музика и учење страних језика.

КОРНЕЛ Ф. ЕМАН, инострани члан АИНС од 2012, рођен је 14.09.1945 у Новом Саду. Гимназију, Станимир Вељковић – Зеле, завршио је у Лесковцу 1964 године. Дипломирао је 1970 као студент генерације и магистрирао 1974 године на Машинском Факултету Универзитета у Београду. Доклотирао је 1979 године на Машинском Факултету на University of Wisconsin-Madison, USA, из области производног машинства.

Од 1970 до 1977 године био је асистент на Машинском Факултету Универзитета у Београду - Катедра за Производно Машинство, од 1981 – 1985 доцент на University of Wisconsin-Madison, од 1985 – 1990 ванредни професор и од 1990 редовни професор на Northwestern University. Био је биран у звања: Adjunct Professor Department of Mechanical and Industrial Engineering -

University of Illinois at Urbana/Champaign; Distinguished Honorary Professor - Department of Mechanical Engineering - ИТ-Канпур, India; и University Chair Professor - Chung Yuan Christian University, Chung Li, Taiwan. У 2008 години именован је за гостујућег професора Универзитета у Београду.

Бави се истраживањима из области динамике алатних машина, теорије резања, динамике и тачности машина алатки и робота, и микро-производње са посебним нагласком на микро-резању, ласерској обради и адитивним процесима. Објавио је преко 375 рецензираних чланака, био је ментор за преко 50 магистраната, 48 доктораната, преко 50 пост-доктора, гостујућих научника и професора. Одржао је преко 150 предавања по позиву и уводних предавања на конференцијама широм света. Предавао је више од 20 предмета из разних области производног машинства.

На истраживачком и развојном пољу радио је са компанијама, националним лабораторијама и агенцијама укључујући: Alcoa, IBM, Johnson Wax, Ford, General Motors, Chrysler Co., General Electric, General Dynamics, The Ingersoll Milling Machine Company, Tulon Co., SpeedFam, Lawrence Livermore National Laboratory, Argonne National Laboratory, Los Alamos National Laboratory, American Tool Companies, Inc., Siemens, Korea Institute of Machinery and Metals (KIMM), Baxter, Naval Research Laboratory, Department of Energy, National Institute of Standards and Technology, Defense Advanced Research Projects Agency, Digital Manufacturing and Design Innovation Institute, National Science Foundation, и друге.

Др. Еман је 2013 године постављен за главног уредника Elsevier/SME Journal – Manufacturing Letters, служио је као технички уредник ASME Transactions: Journal of Manufacturing Science and Engineering (2002-2012) и на уредничким одборима SME Journal of Manufacturing Processes, International Journal of Machine Tools and Manufacture и других водећих часописа из области. Служио је и на одборима за Global Technology Advisory Board - Association for Manufacturing Technology, и на Scientific Advisory Board - Singapore Institute of Manufacturing Technology (SIMTECH).

Био је директор North American Manufacturing Research Institution - Society of Manufacturing Engineers (NAMRI/SME), председник Manufacturing Engineering Division - American Society of Mechanical Engineers (MED/ASME), и директор International Institution for Micromanufacturing (I2M2). Он је један од оснивача I2M2. Др. Еман је руководио студијом “Miniaturization of Manufacturing Technologies: The Microfactory-of-the-future” за World Technology Evaluation Center.

Именован је 2004 године James N. and Nancy J. Farley Professor in Manufacturing and Entrepreneurship на Northwestern University. Од значајнијих награда прималац је: Distinguished Visiting Fellowship - Royal Academy of Engineering - Cardiff University, SME Gold Medal, MED/ASME Outstanding Service Award, NAMRI/SME Outstanding Lifetime Service Award, ASME: Blackall Machine Tool and Gage Award, ASME: Milton C. Shaw Manufacturing Research Medal и SME Education Award. Професор Еман је заслужни члан (Fellow) ASME, SME и International Society of Nano Manufacturing.

Ожењен је Светланом (Карабеговић) Еман (диплома/магистратура - Фармацеутски Факултет Универзитета у Београду). Радила је као асистент на Фармацеутском Факултету и као научни сарадник на University of Wisconsin – Madison и на Rosalind Franklin University of Medicine and Science - North Chicago. Имају два сина. Peter Ehmman (диплома/магистратура – Northwestern/The University of Michigan – Ann Arbor, Машински Факултет). Ради у звању главног инжењера за Robert Bosch, USA. Andreas F. Ehmman (диплома/докторат - Northwestern/University of Illinois at Urbana Champaign, Електротехнички Факултет). Ради као руководилац истраживања и развоја за Pandora Media Inc.

РОБЕРТ ИВАН ДАМПЕР, иностранци члан Академије инжењерских наука Србије од 2002. год., почасни професор Универзитета у Саутемптону, Факултета електронике и компјутерске науке, од одласка у пензију 2014, претходно професор Науке говора и технологије говора на Факултету за електронику и компјутерске науке, од 2003-14. Уврштен у Ко је ко у свету од 1998. Био је саветник директора Научног парка Саутемптона, од 2005-2010.

Рођен је у Тунбриџ Велсу, Енглеска, 23. октобра 1948.год., од оца Вилфреда Едварда и мајке Ајви. Средње образовање стекао у Џуд школи, Тунбриџ, дипломирао електронику на Универзитету у Салфорду са најбољим оценама 1971.г., магистрирао биофизику на Лондонском универзитету 1973. г., докторирао из електротехнике на Лондонском универзитету 1979.г., поседује диплому из електротехнике Империјал колеџа из Лондона. Наставник електротехнике на Данди технолошком колеџу (сада Универзитет Абертаи) 1976.г., наставник електронике на Универзитету Саутемптон 1980.г., предавач електронике и компјутерске науке 1989. г., ванредни професор Науке говора и технологије говора 1998.г. и редовни професор Науке говора и технологије говора 2003.године.

Наставне активности: предавао велики број предмета из електронике и рачунарства (више од 20 различитих предмета) на основним и постдипломским студијама, од теорије струјног кола и електрицитета и магнетизма до логичког програмирања, неуралног рачунања и когнитивне науке. Радио је као спољни сарадник на основним студијама на Универзитету Улстер (BEng/Meng in Engineering) и Универзитету Шефилд (BSc/MComp in Computer Science). Био је главни супервизор 36 доктораната (многи од њих сада су редовни професори) и 2 магистранта. Био је рецензент 77 докторских теза, у 50 као спољни сарадник за друге универзитете у Уједињеном Краљевству и другим земљама, а у 27 као рецензент Универзитета у Саутемптону. Био је члан Већа одсека (постдокторске студије) на Универзитету Бордо. Аутор је универзитетског уџбеника Увод у дискретне временске сигнале и системе (Chapman & Hall, 1995.год.).

У научноистраживачкој делатности показује широка интересовања, посебно за науку говора (анализа форензичког говора) и технологије синтезе говора, препознавање говорника и емоција, као и за интелигентне системе инжењерства, роботике, препознавања образаца, компјутерске слике и биолошку кибернетику. Објавио је више од 300 научних радова и чланака, укључујући 89 прихваћених радова у еминентним часописима попут IEEE Transactions on Computers, IEEE Transactions on Circuits & Systems and Perception & Psychophysics. Радио је као рецензент за више од 60 различитих научних часописа и издавачке одборе часописа International Journal of Speech Technology и Information Fusion. Давао је стручно мишљење о више од 120 предлога пројеката у ЕУ FP6/7 и радио као члан колеџа Научног савета за инжењеринг и природне науке Уједињеног Краљевства дајући савете приликом доношења одлука о финансирању у много случајева. Био је председавајући EPSRC Међународне радионице о биолошки-инспирираној роботизици, одржане у Лабораторијама Хјулит-Пакарда (Hewlett-Packard Laboratories) у Бристолу 2002.године.

Као инжењер, био је главни истраживач у два мултинационална пројекта Петог оквирног пројекта ЕУ (ROBOSENSE и IMAGINE) и давао стручну оцену за SIMILAR, ITALK, Robot-Cub, SERA и COMPANIONS FP6/7 пројекте. Пре одласка у пензију био је Почасни инжењер (члан Инститиције електроинжењера) и Почасни физичар (члан Института за физику) као и члан Почасног одбора инжењера института.

Током активности у међународној сарадњи, био је ангажован као гостујући научник/професор на КТН, Стокхолм, Орегон институту за дипломиране кадрове, Националном истраживачком савету Канаде, Политехничком универзитету у Хонг Конгу и Тексас универзитету у Остину. Године 1995., проф. Дампер награђен је Плакетом Универзитета у Нишу, Србија, за „изузетан допринос развоју Факултета инжењерства”.

Проф. Дампер је био инаугурисани Председник Академског савета Факултета за електронику и рачунарство, 1995-97.г. Раније председник Одељења за обраду сигнала Уједињеног Краљевства и Републике Ирске и руководилац Истраживачке групе за слику, говор и интелигентне системе на Универзитету у Саутемптону од 1999-2004.године.

ВЕНЦИСЛАВ ИВАНОВ инострани члан Академије инжењерских наука Србије од 2012. и редовни члан Балканске академије рударских наука, рођен је Белој Слатини, Бугарска, 1946, дипл. инж. рударства, др. техничких наука, универзитетски професор у пензији.

Студије рударства, специјалност рударска електротехника и машинство, завршио је на Рударско-геолошком институту у Софији, где је и докторирао. Специјалистичке студије и усавршавања из механике стена имао је 1980. године у Новосибирску, Сибирско одељење Руске академије наука (тада Академија наука СССР-а) и 1982-1983. године на Рударско-геолошком факултету Универзитета у Београду. Специјализацију из управљања институцијама у сфери високог образовања, имао је 1999. године на

Галили колеџу Харвардског универзитета у Јерусалиму.

На Рударско-геолошком универзитету "Св. Иван Рилски" у Софији на Катедри за подземну експлоатацију минералних сировина ради од дипломирања. Од 1992. до 2003. године био је декан Рударско-технолошког факултета, а од 2003. до 2011. године проректор Универзитета. На редовним, мастер, специјалистичким и докторским студијама држи наставу из предмета "Управљање процесима у стенском масиву", "Механика стена", "Примењена геомеханика" и "Основе инжењерских истраживања".

Шеф је Лабораторије за механику стена (од 2006), био је председник Комисије за управљање научноистраживачким пројектима (2004-2011) на матичној школи. Држао је наставу на институтима и факултетима у Грчкој и Египту.

Најважнији научноистраживачки резултати професора Иванова везани су за област механике стена и геомеханике, пре свега предвиђања нестабилности стенског масива радне средине и деструктивних процеса на површини терена услед извођења подземних рударских радова. То је комплексан проблем, због природе индикатора, великог броја обележја радне средине и сложености корелативних веза. Комбиновањем математичко-моделских метода, експертских знања и искустава уз рачунарску подршку, професор Иванов је остварио запажене резултате и у конкретним ситуацијама на рудницима (Плакалница, Хр. Михаилов, Димов Дол, Горубсо, Мирово, Кошава, ...).

Научни и инжењерски доприноси проф. др Венцислава Иванова сврставају међу најугледније стручњаке механике стена за проблеме прогнозе и превенције нестабилности стенског масива под утицајем подземних рударских радова. Од 2011. године, члан је Евротест контрола, Комитета за истраживања у рударству у оквиру ФАР-а, био је члан управних одбора неколико значајних рудника у Бугарској (Мрамор-Беркстон, Кошава, Елаците-бакар).

Члан је међународног бироа за механику стена IBSM од 1999. године, Европске Комисије COSCO (2007-2010), Међународне академије за еколошку безбедност, Међународне академије за минералне ресурсе и др. Био је инострани рецензент научних пројеката Министарства за образовање и науке Републике Србије, за истраживачки циклус 2011-2014. Покретач је, организатор и члан програмских комитета бројних међународних научних скупова.

Члан је међународног издавачког савета научног часописа Рударски гласник (Bulletin of Mines) и уредник свеске за рударство, часописа "Рударство и геологија" који излази у Софији. Један је од иницијатора и утемељивача Балканског рударског конгреса – BALKANMINE.

Аутор је око сто научних и стручних радова, шест патената (екстензометар за вишекомпонентна мерења, уређај за мерење померања стенске масе у подземним условима, уређај за мерење параметара пукотина у бушотинама, ...) и око педесет реализованих научноистраживачких пројекта. За научне доприносе, посебно за доприносе на успостављању научне, стручне и школске сарадње балканских земаља, носилац је бројних признања Бугарске, Југославије, Србије, Словеније и Македоније.

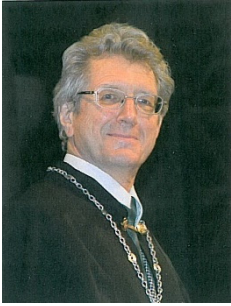
На редовној скупштини Академије инжењерских наука Србије, 23. марта 2016. у Београду, проф. др Венциславу Иванову, уручена је повеља Проф. др Димитрије Антула, као знак признања за инжењерско и научно дело и доприносе научној сарадњи између Србије и Бугарске.

МАРИЈА ИЛИЋ је дипломирала и магистрирала на Електротехничком факултету Универзитета у Београду, Србија. Каријеру је започела као истраживач на Институту „Михајло Пупин“ у Београду. Затим је магистрирала и докторирала системске науке и математику на Универзитету Вашингтон у Сент Луису, Мисури у Сједињеним Државама. Њен докторски рад је био из области аутоматизације и управљања сложеним електроенергетским системима. Њен саветник за докторску тезу био је познати др професор Џон Заборски, са којим је на крају 2000. године написала свој први уџбеник од 900 страница „Динамика и управљање великим електроенергетским системима“.

Марија се специјализовала за област моделирања и управљања електроенергетским системима великих размера. Иновације су засноване на њеном структурном системском приступу са циљем ефикасног коришћења електричне енергије и поуздане испоруке енергије крајњим корисницима. Касније је развила методе и софтвер за локализацију ефеката екстремних временских услова на електричну енергију и за спречавање распрострањених нестанка струје. Такође је радила на системским приступима дизајнирању тржишта електричне енергије, са циљем усклађивања техничких, економских и информационих сигнала као подршка примени технологија по вредности. Недавно се фокусирала на методе за интеграцију чистих ресурса и њихово флексибилно коришћење. Недавно је показала директну применљивост приступа система заснованог на структури који је раније увела са својим сарадницима за подршку поуздане испоруке енергије директно за решавање ових нових проблема. Током четири деценије коаутор је више књига, а објавила је преко 200 архивских чланака и преко 400 рецензираних радова са конференција. Тренутно ради као главни и одговорни уредник NOW Foundations and Trends for Electric Energy Systems. Добила је бројне професионалне награде, посебно IEEE Teaching Award for Power Engineering, IFAC Fellow in the IEEE Control Society, and is an IEEE Life Fellow.

Марија наставља да ради са пуним радним временом као ванредни професор на Одсеку за електротехнику и рачунарство на Масачусетском технолошком институту након што је пензионисана као редовни професор са Универзитета Карнеги Мелон. Тренутно развија и предаје курс под називом “Принципи моделирања, симулације и управљања за декарбонизоване системе електричне енергије” и води Групу за системе електричне енергије <https://eesg.mit.edu/>.

ВЈАЧЕСЛАВ АЛЕКСАНДРОВИЧ ИЉИЧЕВ, инострани члан АИНС од 2012 године рођен је 1938. год. Дипломирао је на Московском грађевинском факултету 1960. год. на одсеку за подземне конструкције (ПГС – подземное гражданское строительство), а професионално се бавио проблемима понашања темеља и темељног тла у статичким и динамичким условима. Дугогодишњи је изабрани председник Друштва за механику тла, геотехнику и финансирање Руске Федерације. Носилац је следећих одличја: Заслужни научник Руске Федерације, Почасни градитељ Москве, Лауреат награде И.М. Губкина, носилац ордена „Одличје за заслуге“ и ордена преподобног Сергеја Радоњежског. Потпредседник је веома угледне Руске академије

архитектуре и грађевинских наука (Россииској Академији Архитектуре и Стрительних Наук – РААСН).

Од 1971. год., пошто је претходно одбранио кандидатску дисертацију, В.А. Иљичев преузима дужност руководиоца лабораторије за динамику темељног тла у престижном Научноистраживачком институту темељних конструкција НИИОСП, од стручњака са међународним ауторитетом проф. Д. Д. Баркана чије су публикације о динамичком понашању темељних конструкција добро познате и у Србији. Докторску дисертацију је одбранио 1975. год., а од 1985. до 2006. год. обављао је дужност директора НИИОСП све до 2006 год. Од те године професор др Б. А. Иљичев ради као научни руководилац Аутономне непрофитне организације: Академски научностваралачки центар (АНО АНЦ) РААСН.

Проф.др Б.А. Иљичев је аутор преко 200 стручних и научних публикованих радова, једне монографије - Сеизмичка стабилност темеља на шиповима и четири приручника. Поред тога има пет патената.

Стручне активности проф. др Б.А.Иљичева знатно превазилазе основну специјалност која је била везана за динамику (утицај ударних, вибрационих и сеизмичких дејстава) темељних конструкција хидро и нуклеарних електрана, темеља на шиповима и преношење резултата истраживања у важеће прописе Руске Федерације који се примењују и у Србији. Тако је проф.др В.А. Иљичев од 1995. год., ангажован на пројектовању и реализацији бројних подземних објеката у Москви, као што је нпр. надградња храма Христа – Спаситеља, темељење највише зграде у Москви „Москва – Сити“ висине 425 м, изградња петоспратне подземне грађевине испод постојећег објекта „Бољшој театар“, заштите бројних постојећих историјских објеката града Москве при извођењу подземних радова нове инфраструктуре и транспорта, и др. Од стране градске управе града Москве постављен је за председника градске експертно – консултантске комисије за подземне радове и темељења.

Наведени научноистраживачки и стручни опус проф.др Б.А.Иљичева потврђује његов високи допринос инжењерској науци и пракси у области грађевинарства, посебно у подручју подземних конструкција, те је као такав испуњавао потребне и довољне услове да буде предложен и изабран за иностраног члана АИНС, посебно када се има у виду позитиван утицај овог избора на даље развијање сарадње са РААСН с обзиром на његову значајну функцију у тој угледној академији.

МИРОСЛАВ КРСТИЋ, инострани члан АИНС од 2015. године је рођен 14.9.1964. у Пироту. Пиротску Гимназију завршио је као ученик генерације и дипломирао на ЕТФ-у 1989. на смеру за Аутоматику. Докторат је одбрао 1994. на Универзитету у Калифорнији, Санта Барбара, и освојио награду за најбољу дисертацију на UCSD-у.

Године 1997. постао је tenured Associate Professor на Универзитету у Калифорнији, Сан Дијео, 1999. унапређен у ранг Full Professor-a, 2009. постављен је на позицију Alspach Endowed Chair in Dynamic Systems and Control, а 2015. унапређен у титулу Distinguished Professor, која је највиши академски ранг на Универзитету у Калифорнији.

Крстић је Fellow у рекордних седам научних друштава: IEEE, ASME, SIAM, IFAC, AAAS, IET (Б. Британија), и AIAA (Assoc. Fellow). Крстић је освојио престижне награде Schuck и Axelby за најбољи научни чланак, National Science Foundation Career Award, Office of Naval Research Young Investigator Award, Presidential Early Career Award for Scientists and Engineers, IFAC Harold Chestnut Control Textbook Prize, ASME Nyquist Lecture Prize, ASME Paynter Outstanding Investigator Award, ASME Oldenburger Medal, и AACC Ragazzini Education Award, Bode Lecture Prize, Ruth Curtin Distributed Parameter Systems Award, A. V. Balakrishnan Award for Scientific Excellence in Research on Mathematics of Systems, Richard E. Bellman Control Heritage Award, Reid Prize. Nonlinear Control Systems Award. Први је професор технике који је добио Award for Excellence in Research у историји UCSD-а (годину након Нобеловца за хемију, Roger Tsien-a).

Крстић је ко-аутор 18 књига (M11 монографија), око 450 чланака у часописима (око 400 у M21 категорији), преко 500 рецензираних чланака на конференцијама, 30-так поглавља у књигама, и 2 патента. Крстић је један од 3 најцитиранијих истраживача у области аутоматике на светском нивоу. Он има преко 60000 Google Scholar цитата (Scopus > 30000), са Google Scholar H-индексом 112 (Scopus = 87).

Научни рад: нелинеарно и адаптивно управљање, управљање системима са расподељеним параметрима (увео експлицитну синтезу контролера за системе моделиране парцијалним диференцијалним једначинама и са кашњењем), Extremum Seeking (решио проблем стабилности, увео многе иновације, и популаризовао ES као средство за оптимизацију у одсуству модела у индустријским применама и у мобилној роботизици).

Крстић је руководио многим пројектима, укључујући M83 реализације у производњи полупроводника (Cymet), токамак реакторима (General Atomics), експлоатацији нафте (Statoil), литијумским батеријама (Bosch), гасним турбинама (United Technologies), акцелераторима (Los Alamos), авионима (Northrop Grumman), и геолошким анализама на Марсу (NASA).

Наставни рад. Број професора (у разним земљама) којима је био ментор је 35. Аутор је 18 књига, од којих се око пола користи у постдипломској настави, и од којих је једна добитник престижне триеналне Harold Chestnut награде коју додељује IFAC.

Организациони рад. Проректор за научно-истраживачки рад (Sr. Assoc. Vice Chancellor for Research) на UCSD-у. Основао Center for Control Systems and Dynamics на UCSD-у. Уредник три серије књига у оквиру Springer-Birkhauser корпорације. Тренутно је Senior Editor у најпрестижнијим часописима из аутоматике: IEEE Trans. on Automatic Control и Automatica.

Породица. Крстићева супруга, Ангела, је дипломирала енергетику на истој години ЕТФ-а (1989) и има докторат из рачунарске технике са Универзитета Калифорније у Санта Барбари. Ангела и Мирослав имају две ћерке, Александру (1997) и Викторију (2000).

ЕМИЛ ЛЕВИ, инострани члан АИНС од 2015. године, је рођен 21.06.1958. године у Зрењанину. Електротехнички факултет Универзитета у Новом Саду завршио је као студент генерације, са просечном оценом 9.44, 1982. Магистарске студије је завршио на Електротехничком факултету Универзитета у Београду 1986. Докторирао је 1990. године на Електротехничком факултету у Београду, одбраном докторске дисертације "Векторско управљање асинхроним машинама у присуству магнетног засићења".

Запослио се 1982. године на Институту за енергетику и електротехнику Универзитета у НС. На истом Институту ради као доцент од августа 1991. до маја 1992. У мају 1992. године одлази у Енглеску, где ради као Senior Lecturer на Liverpool John Moores University (LJMU) од маја 1992. до августа 1995. На

истом Универзитету ради као Reader in Electrical Power Engineering од септембра 1995. до августа 2000. Од септембра 2000 ради на истом Универзитету као Professor of Electric Machines and Drives и од 2021. је у звању професор емеритус.

Емил држи наставу у области електроенергетике, на основним и мастер студијама. Током година развио је низ предмета, укључујући Electric Machines, Transient Processes in Electric Machines, Power Electronics, Modelling and Control of Electric Machines and Drives, High Performance Drives, итд.

Научни рад Емила Левија обухвата области електромеханичког претварања енергије, електричних машина, енергетских претварача, управљања у електроенергетици, електричних возила, обновљивих извора и електромоторних погона. Аутор је пионирских пројеката, радова и техничких решења у области векторског управљања асинхроним машинама. Дао је оригинална решења моделовања и компензације ефеката засићења магнетког кола, и тиме створио могућност да се векторско управљање примени и на електричне машине у којима постоји магнетско засићење. Бавио се проблемима енергетске ефикасности електричних машина и публиковао оригинална решења управљачких структура које омогућују смањење губитака у електричним машинама, смањење загревања и увећање степена корисног дејства. Творац је оригиналних остварења у области мултифазних електричних машина и мултифазних претварача, која су створила могућност за увећање специфичне снаге и специфичног момента електричних машина, за напајање и управљање већим бројем машина из истог енергетског претварача, као и за увећање поузданости погонских система. Публиковао је преко 400 радова, од којих је преко 260 са SCI листе. Ово укључује више од 100 радова у IEEE Transactions и IEE/IET часописима. Број цитата његових радова у SCI датотеци је преко 10.800 са h-индексом 57, а у Google Scholar преко 20.400 са h-индексом 75.

Ментор је 21 докторске дисертације. У улози External examiner, испитивао је докторске дисертације 41 кандидата изван матичног Универзитета, у Енглеској, Шпанији, Финској, итд. Међународна сарадња обухвата сарадњу са већим бројем Универзитета широм света, као и са министарствима која се баве енергетиком, животном средином и индустријом. Као Expert reviewer for research project proposals радио је у комисијама за Ministry of Education, Science and Sport, Republic of Slovenia, са Austrian Science Fund (Der Wissenschaftsfonds), Vienna, Austria, са Chilean Research Fund Council (FONDECYT), потом са Czech Science Foundation, EPSRC у Енглеској, као и са одговарајућим министарством Републике Србије. Сарађивао је као експерт са National Agency for the Evaluation of Universities and Research Institutes (ANVUR) of Italy, са Croatian Science Foundation. Сарађивао је у истраживању са већим бројем Универзитета широм света, међу којима су University of Malaya – Kuala Lumpur, Malaysia, Indian Institute of Science – Bangalore, India, University of Bologna, Italy, University of Malaga, Spain, University of Vigo, Spain, University of Pzen, Czech Republic, Texas A&M University, Texas, University of Lille, France, University of Seville, Spain, Politecnico di Torino, Italy, University of Novi Sad, University of Belgrade, University of Gdansk, Poland, The University of Manchester, University of Aberdeen, као и University of Northumbria.

Активни је члан професионалних организација IEEE и EPE. Члан је организационих одбора, програмских одбора, и председавајући на међународним IEEE и EPE конференцијама.

Емил Леви је добио IEEE Power and Energy Society Cyril G. Veinott награду за 2009, као и награду за изузетна достигнућа European Power Electronics Association за 2014. Године 2009. је изабран у звање IEEE Fellow. Био је главни уредник IEEE Transactions on Industrial Electronics од 2009 до 2013 и главни уредник IET Electric Power Applications од 2010 до 2022. Емил је такође уредник IEEE Transactions.

ДАВИД ЛОЈД СМИТ, иностранци члан АИНС од 2009. год. Професор емеритус механике конструкција (МК) и истакнути научни истраживач Имperiал колеџа у Лондону (ICL), Департман за грађевинарство и инжењерство окружења (CE); Лондон, Уједињено краљевство (УК), рођен је 1944 год. у граду Бат, УК. Ожењен је Сузаном и имају сина Роберта и ћерку Ребеку. Његово инжењерско образовање започело је са Вишим националним сертификатом у Машинском инжењерству, који је стекао у Колеџу града Бат 1965. год. Затим је дипломирао са одликом Грађевинско и Конструктерско инжењерство на Универзитету Шефилд 1969. год. После тога су му додељени степени MSc и PhD у Имperiјал колеџу 1970. и 1974.

Током 1960-69 је радио за General Electric Company Ltd. као технички цртач, конструкцијски аналитичар и пројектант челичних конструкција. У 1971 години је постављен за предавача у Имperiјал колеџу и напредовао обављајући послове старијег предавача (1984), ридера (1991) и редовног професора механике конструкција (2004). Предавао је на курсевима из техничке механике, статике и динамике конструкција, анализе коначних елемената, пластичне анализе рамовских конструкција, математичког програмирања и оптимизације система. Пензионисан је 2009. год.

Он је био посебно заинтересован за едукационе аспекте грађевинског инжењерства и од 1986. до 1999. је био директор за додипломске студије у Департменту за грађевинарство IC. Трансформисао је дотадашњи трогодишњи BSc (бачечор наука) степен у четворогодишњи MEng (мастер инжењерства) степен, са истим ефектима школовања као у петогодишњим програмима за дипломиране инжењере на континенталним европским универзитетима. Он је пружио прилику MEng студентима да четврту годину судирају и стичу кредите на неком континенталном европском универзитету.

Од 1999. до 2009. је био Колеџ тотор и први Декан за студенте у Имperiјал колеџу, са одговорношћу за сво особље које обезбеђује академску и личну добробит и дисциплину за све студенте, природних, техничких и медицинских наука.

Његово широко наставно и истраживачко интересовање допринело је да буде наименован од више УК универзитета за екстерног испитивача и саветника за њихове програме наставе. Био је члан Сената Имperiјал колеџа и Универзитета у Лондону, а 2000-2004 био је председник Савета за инжењерство и технологију Универзитета у Лондону који је покривао све инжењерске дисциплине.

Он је члан Институције грађевинских инжењера Лондон, почасни члан Југословенског друштва грађевинских конструктера и члан других професионалних организација. Поред доприноса професионалној заједници, он је члан националног тела делегираног од Инжењерског савета УК за акредитацију степенстих програма за грађевинарство на свим британским универзитетима.

Од 1984. до 2009. Био је шеф Истраживачке секције (катедре) за системе и механику у Департману за грађевинарство Имperiјал колеџа. Његова примарна истраживања су се односила на пластично понашање дуктилних конструкција под дејством статичког и динамичког оптерећења, анализу зиданих мостова и методе оптимизације. Он је аутор или коаутор око 80 радова објављених у међународним часописима и реферативним зборницима и супервизор за 17 PhD кандидата

Од 1985. до 1987. био је едитор часописа Engineering Structures (Инжењерске конструкције) а у 1986. год. координирао је Напредну школу "Метода математичког програмирања у конструктерској (структуралној) пластичности" у Интернационалном центру за Механичке науке у Удинама (Италија). Његов допринос се углавном односио на развој метода математичког програмирања за савладавање теорије и остваривање рачунских инструмената за:

- анализу конструкција изложених пластичним деформацијама због квази-статичких оптерећења и екстремног оптерећења насталог од експлозија и удара,
- оптимизовање пројектовања конструкција у области пластичности.

Професор Лојд Смит током дугог периода своје академске каријере је сарађивао са Грађевинским факултетом Универзитета у Београду и нашим научним радницима и истраживачима. Био је један од организатора Интернационалне конференције "Челичне конструкције", која је одржана у Будви 1986. Учествовао је на Конгресу Југословенског друштва за механику у Будви 1984. год. и одржао неколико предавања на Грађевинском факултету у Београду 1982. и 2009. год. и Подгорици 1982.

ТОШИАКИ МАКАБЕ, инострани члан АИНС од 2002. године, почасни професор на Кејо универзитету. Потпредседник Кејо универзитета задужен за истраживања између маја 2009. и маја 2017.год. Декан Факултета за науку и технологију и председник Школе за постдипломске студије од 2007. до 2009. год. Директор у Школи за инжењеринг интегрисаног дизајна током 2001-2003.год. Шеф одсека за електрично инжењерство и електронику током 1995-1999.год. Такође је био и гостујући професор на Pohang технолошком универзитету, Ruhr University Bochum и Xi'an Jiaotong University. Изабрани је члан Института за физику (Уједињено Краљевство), American Vacuum Society (САД),

Јапанског друштва за примењену физику и Јапанске федерације инжењерских друштава, за „пионирске доприносе моделовању и изради процеса плазме ниских температура.“ Рођен је у Јамату, Канагава, Јапан, 1947.год. Дипломирао, магистрирао и докторирао електротехнику на Кејо универзитету. Радио на Факултету за науку и технологију Кејо универзитета 1975. г., као асистент (1979.), ванредни професор (1984.) и редовни професор 1991.год.

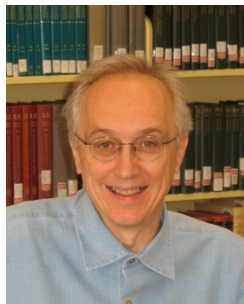
У наставној активности предавао је предмете на основним и постдипломским студијама, стохастичке процесе у науци, физику електрона, електронику плазме. Био је ментор на дипломским радовима (267), магистарским (113) и докторским (26) тезама у пољу електронике плазме током рада на Кејо универзитету.

У научноистраживачкој делатности његову лабораторију су подржали (а) Макабе програм на Semiconductor Technology Academic Research Center (STARC, 5 година од 1997.г.), (б) Association of Super-Advanced Electronics Technologies (ASET, 6 година од 1996.г.), (в) Semiconductor Leading Edge Technologies (SELETE, 4 године од 1998.г.), (г) Center of Excellence Program (MEXT, 5 година од 2002.) и JSPS програми, итд. Објавио је више од 180 радова у међународним часописима и држао предавања по позиву на више од 90 међународних конференција у пољу неравнотежне, плазме ниских температура и сродних теорија основног транспорта и површинских процеса. Године 2000. развио је „вертикално интегрисани компјутерски помогнут дизајн за обраду уређаја“ (VicAddress). Његова студија о неравнотежној радиофреквентној плазми која делује са површином је уврштена у посебно издање „80 година плазме“ објављено у PSST, IOP (2009.г.). Аутор је већег броја књига укључујући Plasma Electronics: Applications in Microelectronic Device Fabrication (друго издање) коју је објавио CRC Taylor & Francis Group, 2014.год. Добио је награду “Fluid Science Prize” 2003.г., Института за науку флуида, Тохоку универзитет; “Plasma Electronics Prize” 2004.год., Јапанског друштва за примењену физику; “Plasma Prize” 2006.г., American Vacuum Society; и “DPS Нишизава награду” 2017.год., Јапанског друштва за примењену физику, респективно, за своје “пионирске доприносе моделовању и дијагностици плазме примењиве у науци и технологији обраде плазме.” Награђен је “Кејо наградом” 2004.г., за истакнути професорски рад на Кејо универзитету.

У професионалном раду остварио је велики број сарадњи између универзитета и индустрије у плазма електроници, посебно, обради полупроводника и извора плазме и ласера велике снаге са многим инжењерима из индустрије.

У међународној сарадњи био је виши саветник одбора Plasma Sources Science and Technology (PSST) након што је радио у Издавачком одбору часописа PSST и J. Phys. D. Један је од оснивача Заједничког симпозијума ЕУ и Јапана о обради плазме где је био председник. Био је гостујући уредник посебних издања различитих публикација, као што је Japanese Journal of Applied Physics, Australian Journal of Physics, Journal of Vacuum Science and Technology A, IEEE Transactions on Plasma Science, and Applied Surface Science на тему плазме ниских температура и површинских процеса. Иностранци је члан Српске академије наука и уметности.

У организационом раду, био је генерални секретар Plasma Electronics Јапанског друштва за примењену физику (JSAP) (1993-96.г.), члан управног одбора (2004-05.г.), извршни директор и главни уредник (2005-06.), и повереник у JSAP (2006-2008.г.). Био је у Извршном одбору Конференције за гасовиту електронику (1993-95.г.). Био је члан Научног савета Јапана (2006-2017.г.).

НЕНАД МАРКОВИЋ, инострани члан АИНС од 2018. године је рођен 1950 у Александровцу Жупском, Србија. Дипломирао је на Технолошко металуршком факултету Универзитета у Београду. Академску каријеру је почео као истраживач сарадник у ИХТМ-Институт за електрохемију Магистарски рад је одбранио 1982 У Центру за мултидисциплинарна истраживања Универзитета у Београду. Докторску дисертацију одбранио је 1984. У центру за Мултидисциплинарна истраживања Универзитета у Београду. У периоду . 1984-1986. боравио је у лабораторији проф. Е. Yeager-а на Case Western Универзитета у Кливленду, Охајо, САД. По повратку у Београд у Институту Електрохемију постао је 1986 вођа групе за површинску електрохемију. Године 1991. одлази у Lawrence Berkeley National Laboratory где је радио 15 година на испитивању везе између структуре катализатора и електрохемијске кинетике. Средином 2005. прешао је у Argonne National Laboratory, где је сада Argonne Fellow и водећи истраживач групе за конверзију и складиштење енергије . Награде. За рад др. Марковић је добио бројна признања и награде, међу којима су у задњих пет година: George Schuit Nagrada Delaver Universiteta (2017), Wilhelm-Manchot-Forschungs, Technical University of Munich, Germany (2016); Фарадејева медаља Електрохемијског Краљевског Друштва (2012); Награда Чикаго Универзитета и Argon лабораторије за изузетна достигнућа у области електрохемије (2012); Награда одељења Владе САД за електрохемију (2011), као и бројна друга признања.

Главна област је развој програма који се базира на интеграцији ex-situ in-situ експерименталних метода за изучавање електрохемијских реакција на атомском нивоу. Ова методологија представља јединствену везу у којој се фундаментално знање добијено проучавањем монокристалних површина користи за дизајнирање реалних материјала за ефикасну трансформацију хемијске енергије водоника и кисеоника у електричну енергију у горивним ћелијама или електричне енергије за производњу алтернативног горива у електролизерима. Марковић интензивно ради и на разумевању електрохемијских процеса на границама фаза у органским растварачима као и на граници фаза два чврста материјала. Разумевање ових процеса на атомском нивоу је од велике важности за развој нових батерија.

Публикације и цитираност. У овом областима је Н.Марковић је дао значајан допринос у области електрохемије, а радови који су публиковани су имали велики одјек у међународној јавности. Аутор је преко 270 радова, који су према бази Google Scholar цитирани преко 42500 са H- индексом 97. Објавио је радове у Science (4 рада) and Nature group journals ((15 радова). Одржао је преко 300 пленарних предавања по позиву на међународним конференцијама. лабораторијама и у индустрији.

Н. Марковић је руководио индустријским пројектима на горивним ћелијама, као и на електролиту за литијумске батерије у сарадњи са Toyota Research Center, Nissan, General Motors (GM) Corporation, BMW , итд. Има око 20 САД регистрованих патената.

Марковоћ сада руководи са 3 програма који су финасирани од стране Одељења за енергију САД (DOE). Први програм је директно повезан са основним истраживањима у површинској електрохемији, други је саставни део напора DOE-а да реализује програм изградње горивних ћелија и батерија који могу да замене моторе који раде на унутрашње сагоревање фосилних горива. Трећи програм се односи на батерије које би могле да имају пет пута већу специфичну енергију у односу на данашње Li-ion батерије , и по обиму је највећи (125 милиона УСД за пет година). Програм се реализује у »Центру за складиштење енергије у батеријама« и Марковић је на позицији заменика директора. Повезано са овим програмима су и програми са General Motors, Toyota America, Toyota Research Center, Japan, Nissan, Japan и BMW, Немачка.

Иако већ дужи низ година ради у САД, Н.Марковић је имао сталну везу са колегама са Универзитета у Београду. Више докторских теза је урађено под његовим менторством и у његовим лабораторијама. Радећи са њим један број колега из Србије је стекао и светску репутацију.

МИХАЈЛО Д. МЕСАРОВИЋ, инострани члан АИНС од 2009. год., српски научник, професор системског инжењеринга и математике на Case Western Reserve универзитету. Месаровић је пионир у пољу системске теорије, научни саветник Унеска за глобалне промене и члан Римског клуба.

Михајло Д. Месаровић рођен је 2. јула 1928.год. у Зрењанину, Краљевина Југославија. Дипломирао на Електротехничком факултету Универзитета у Београду 1951. год., а 1955. год. добија звање доктора

техничких наука Српске академије наука и уметности.

Од 1951. до 1955. год., Месаровић ради као истраживач сарадник у Институту „Никола Тесла“ у Београду где је између 1955. и 1958. год. био начелник инспекцијског одсека. Истовремено, заузимао је различите академске положаје на Београдском универзитету, Југославија, од 1954. до 1958. године.

Године 1958. постаје професор на Институту за технологију у Масачусетсу, USA (MIT), где ради до 1959. год. На Case Western Reserve University био је ванредни професор од 1959. до 1964. год., а редовни професор од 1964. до 1978. год. У то време био је шеф Systems Engineering Group од 1965-68.год., управник департмана за Systems Engineering од 1968-72. год. и директор Systems Research Center од 1968-78. год. Почев од 1978. год., проф. Месаровић је био Cady Staley Professor of Systems Engineering and Mathematics. Један од његових студената био је Роџер В. Брокет (Roger W. Brockett).

Држао предавања у више од 60 земаља, био државни саветник за мноштво питања, консултант за међународне организације и много објављивао. Такође је и оснивач часописа Mathematical Theory of General Systems Journal, Springer Verlag.

Године 1999., Федерик Мајер, генерални директор Унеска поставља га за научног саветника за глобалне промене. На тој функцији, Месаровић путује у седиште Унеска у Паризу где ради као саветник генералног директора за питања климатских промена, економије, становништва, трансфера технологије и образовања жена у земљама у развоју.

Године 2003. универзитет Case Western Reserve додељује му награду Ховорка за изузетна достигнућа, а 2005. г. добија награду Римског клуба Сједињених Држава за животно дело у Уједињеним нацијама.

Његова истраживања везана су за следеће области: комплексност, теорија комплексних система, глобалне промене и одрживи људски развој, хијерархијски системи, теорија великих система, математичка теорија општих система, вишеслојни системи, системска биологија као и светско и регионално моделовање. У области математике сматра се оснивачем математичке теорије координације; вишеслојних хијерархијских система; софтверског система за подршку у преговарању (Negotiation Support Software System).

Објавио неколико књига и велики број научних радова: 1960. г. Multi-variable Control Systems. MIT Press; 1962. г. General Systems Theory and Systems Research Contrasting Conceptions of Systems Science. (ed.) Proceedings from the Second System Symposium; 1964. г. Foundations for a General Systems Theory. (ed.); 1968. г. Systems Theory and Biology. (ed.). Springer Verlag; 1970. г. Non-Numerical Problem Solving, са R. Banerji (ed.), Springer Verlag, 1970.; 1970. г. Theory of Multi-level Hierarchical Systems, са D. Macko и Yasuhiko Takahara. Academic Press; 1972. г. Mathematical Theory of General Systems, са Y. Takahara. Academic Press; 1972. г. Organization Structure: Cybernetic Systems Foundation. IFSR Int'l. Series on Systems Science and Engine, Vol. 22. Kluwer, Academic Publishers; 1972. г. Systems Approach and the City, издато са Arnold Reisman. North Holland Publishing Co., Амстердам; 1974. г. Mankind at the Turning Point са Eduard Pestel. Dutton, Second Report to the Club of Rome; 1975. г. General Systems Theory: Mathematical Foundations, са Yasuhiko Takahara; 1994.г. Abstract Systems Theory, Springer Available article; 1996. г. Cybernetics of global change: human dimension and managing of complexity, са David L. McGinnis и A. West Dalton. UNESCO MOST policy papers 3, 43 p.

ЈОВИЦА МИЛАНОВИЋ, инострани члан Академије инжењерских наука Србије од јануара 2007 године, рођен је 10. децембра 1962. године у Округлици, Сврљиг, Република Србија. Крајем 1966. године долази у Београд где завршава основну школу (1977) и VI Београдску гимназију (1981), оба пута као најбољи ученик у генерацији. На Електротехнички факултет Универзитета у Београду се уписује 1981. године. Дипломирао је 1987. године као најбољи студент на Енергетском одсеку. Магистрирао је 1991. године на ЕТФ, а докторирао 1996. године на Универзитету у Њукаслу, Аустралија. Виши докторат (DSc) за рад у области „Уважавање непоузданости у студијама динамике електроенергетских система и квалитета електричне енергије“ добио је од Универзитета у Манчестеру, Манчестер, Велика Британија 2008. године.

По завршетку студија, годину дана ради у Енергопројекту (Хидроинжењеринг) у Београду, а затим у новембру 1998. године, прелази на Електротехнички факултет као асистент-приправник (асистент од 1991.) на катедри за Енергетске Претвараче и Погоне. У фебруару 1993. године одлази у Аустралију на докторске студије на Универзитет у Њукаслу. У јануару 1996. године се запошљава као доцент на University of Tasmania, Хобарт, Аустралија где остаје до јануара 1998. године. У јануару 1998. напушта Аустралију и одлази у Велику Британију као доцент на Електротехничком факултету на University of Manchester Institute of Science and Technology (UMIST) који се 1. октобра 2004. године сједињује са Victoria University of Manchester и мења име у The University of Manchester. На Универзитету у Манчестеру бива унапређен у ванредног професора у марту 2001., редовног професора у марту 2003. и „катедарског“ професора 1. априла 2005. године. Од 1. априла 2007. године професор Милановић је члан руководства факултета у оквиру кога је обављао различите дужности, укључујући: продекан за науку (април 2007 – април 2010), продекан за спољну сарадњу (од априла 2010), заменик декана (од октобра 2013), шеф катедре за електроенергетске системе (јануар 2014 - јануар 2016). Поред ангажовања у матичној институцији, професор Милановић је и гостујући професор на Универзитетима у Новом Саду и Београду (Србија) и Универзитету у Њукаслу, Њукасл (Аустралија), а био је и Гостујући професор на постдипломским студијама на Универзитетима у Новом Саду (Србија), Тузли (БиХ) и Св. Ћирило и Методије (Македонија)

Један од главних доприноса истраживачког рада професора Милановића је уважавање непоузданости параметара електроенергетског система, било путем стохастичког моделовања или применом рачуна вероватноће, на динамичко понашање појединачних елемената и целокупног електроенергетског система. Овај недетерминистички приступ анализи и решавању проблема из области торзионих осцилација вратила

турбогенератора, динамичког одзива потрошње, стабилности електроенергетског система, прорачуна пропада напона у систему, простирања хармоника кроз електроенергетске мреже и процене финансијских губитака у индустрији услед неадекватног квалитета електричне енергије је нит која повезује различите области истраживања професора Милановића и која је допринела да постане један од водећих светских стручњака у области квалитета електричне енергије и динамике електроенергетских система.

Професор Милановић је био или је ментор за преко 140 магистарских (71), докторских (33) и постдокторских радова и радова гостујућих истраживача, рецензент научних пројеката за преко 20 фондација за финансирање истраживања и члан комисија за одбрану докторских дисертација на 30 универзитета широм света, уредник или члан уређивачког одбора 13 часописа или издавачких кућа, председавајући 4 међународне конференције и члан техничких комитета преко 60 међународних конференција и рецензент за 27 међународна часописа и преко 50 међународних конференција из области елетроенергетике, члан 9 (руководилац 3) међународних стручних радних група (CIGRE/IEEE/CIGRED) из области квалитета електричне енергије и динамике електроенергетских система. Одржао преко 140 курсева и предавања по позиву у индустрији и на универзитетима широм света, објавио близу 500 научних радова, техничких брошура и извештаја (више од 140 у водећим светским часописима, укључујући више од 90 у IEEE Transactions) цитираних око 3700/6000 ($H=30/39$, SCOPUS/Google Scholar) пута у радовима других истраживача, и учествовао или руководио великим бројем националних (Аустралија, Велика Британија) и међународних (Европска заједница) истраживачких и индустријских пројеката чија укупна монетарна вредност превазилази 113 милиона америчких долара. Професор Милановић је овлашћени инжењер у Великој Британији, Fellow друштва електроинжењера Велике Британије (IET), Fellow друштва електроинжењера САД (IEEE), члан управног одбора, регионални представник за Европу, Блиски исток и Африку, члан комисије за избор Fellow чланова и истакнути предавач секције за електроенергетику (IEEE PES) друштва електроинжењера САД (IEEE).

БЕРНХАРД МИЛЕР, инострани је члан Академије инжењерских наука Србије од 2007. године, директор је Лајбниц института за еколошки, урбани и регионални развој (IÖER) у Дрездену (Немачка) и професор за просторни развој на Техничког Универзитета у Дрездену. Он је такође иницијатор и шеф Управног одбора Међународне Дрезден Лајбниц високе школе (DLGS), и ангажован на докторским студијама која се баве питањима

одрживог урбаног и регионалног развоја. Бернхард Милер има докторат за географију на Универзитету у Мајнцу, а завршио хабилитацију из урбаног и регионалног планирања и развоја на Универзитету у Хановеру. Он је добио почасну докторску диплому из Словачком техничком универзитету (STU) у Братислави. Бернхард Милер је био потпредседник Лајбниц Удружења, једне од главних истраживачких организација универзитета у Немачкој. Он је члан Немачке академије наука и инжењерство (acatech), саксонске академије наука у Лајпцигу (Sav), и немачке Академија за просторно истраживање и планирање (ARL). Он је такође међународни члан Академије инжењерских наука Србије. Он је радио као евалуатор за неколико европских истраживачких програма. Био је члан Саветодавног већа за регионалну политику и планирање Савезне Републике Немачке, и Савета за истраживања животне средине државе Саксоније. Између 2015. и 2016. године, био је припадник Јединице за политику на "Urban Spatial Strategies: Land market and segregations" за Хабитат III. Истраживачка интересовања и стручност Бернхард Милера су у одрживом урбаном и регионалном развоју, просторно планирање, као и отпорност и регионална адаптација на климатске промене. Он је такође радио интензивно на питањима урбане и регионалне трансформације у Централној, Источној и Југоисточној Европи, као и у Северној и Јужној Америци, Азији и Африци. Бернхард Милер био је члан Међународне мреже за еко-градове и координатор на Универзитету Вестминстер у Лондону, а ко-финансиран од стране Леверхулм Фондације. Он је координирао велики пројекат Модела адаптације стратегија за климатске промене на регионалном нивоу, у сарадњи са неколико партнера из академске заједнице и праксе. У пројекту за acatech у сарадњи са индијском Државном инжењерском академијом (INAE), он је испитао однос између напредних производних/индустрија 4.0 и урбаног развоја, заједно са бројним индијским и немачким ко-истраживачима. Тренутно, он је координатор који финансира ЕУ Хоризонт 2020, на пројекту око "Транзиције ка урбаној одрживости кроз друштвено интегративне градове у ЕУ и у Кини" (Trans Urban EU-CHINA). Данас је веома цењен и ангажован и као едукатор и као професионални истраживач на пројектима у Кини, Словачкој, Чилеу и другде у свету. Бернхард Милер је у значајној мери допринео сарадњи српских и немачких институција, експерата и студената у области просторног планирања, преко мреже научних институција у области просторног планирања Централне и Југоисточне Европе у којој је био један од координатора. Такође је у великој мери допринео афирмацији у Европи Просторног плана Србије 2010.

ХЕЛМУТ МОРИЦ, иностранци члан АИНС од 2001. године, редовни професор Техничког универзитета у Грацу (Аустрија), је рођен 1. новембра 1933. године у Грацу од оца Јосефа и мајке Каролине, рођ. Јармер. Још у Гимназији за хуманистичке науке ("Humanistisches Gymnasium") његово интересовање је осцилоvalo између класичних језика (латинског и грчког) и природних наука, при чему је ово друго превладало. Студирао је премер и геодезију на Техничком универзитету у Грацу и стекао степен дипломираног инжењера (Diplom-Ingenieur). Технички универзитет у Грацу доделио му је 1959. године степен доктора техничких наука под покровитељством председника ("sub auspiciis praesidentis") Аустрије, што представља ретко признање за најбоље дисертације. Од 1955. до 1958. године радио је као асистент на Техничком универзитету у Грацу, а затим од 1958. до 1964. године је био запослен у Аустријском федералном геодетском премери. Године 1960. стекао је хабилитацију као хонорарни наставник (Privat-Dozent) на Техничком универзитету у Грацу, и у фебруару 1962. године му је одобрено научно-истраживачко одсуство од две године да би радио као научни истраживач у Одсеку за геодетске науке Државног универзитета у Охају (OSU) у САД. Ово је био почетак његове тесне сарадње са овим универзитетом, прво од 1964. године као спољни научни истраживач а затим од 1969. до 1990 као хонорарни редовни професор. После кратковременог боравка од пола године као Privat-Dozent на Техничком универзитету у Хановеру, био је професор физичке геодезије на Техничком универзитету у Берлину од 1964. до 1971., а од 1971. године је професор физичке геодезије на Техничком универзитету у Грацу.

Члан је Америчке геофизичке уније (од 1971. године), Немачке геодетске комисије (њен председник 1988–1996). Јуна 1998. године изабран је за председника Интернационалне лиге хуманиста (Дубровник/Филаделфија/Сарајево), а у децембру 1998. је изабран за генералног директора Интеруниверзитетског центра у Дубровнику.

Члан је следећих академија наука: Европске академије (1992), Аустријске академије (дописни 1976., редовни 1988), Кинеске академије (1994), Хрватске академије (1994), Финске академије (1970) Немачке академије/Берлин (1984–1992), Немачке академије/ Leopoldina (Halle) (1987), Мађарске академије (почасни члан), Италијанске академије/ Lincei (1974), Пољске академије (1988), Шпанске академије (1984), Шведске академије инжењерских наука (1984), Инжењерске академије Југославије (2001), и следећих научних друштава: Брауншвајгског научног друштва (BWG) (1977), Краљевског астрономског друштва (Велика Британија) 1985.

Почасна звања и награде: Kaarina and W.A.Heiskanen Award, OSU 1963, Carl-Friedrich-Gauss Medal on the occasion of his 200th birthday anniversary, BWG 1977, Dr.-Ing.h.c., Technical University of Munich, 1981, D.Sc.h.c., Ohio State University, 1992, Dr.h.c., Moscow State University of Geodesy and Cartography, 1994, Professor h.c., Wuhan Technical University of Surveying and Mapping (China) 1994, Copernicus Medal of the Polish Academy of Sciences, 1988.

Његове активности у Међународној унији за геодезију и геофизику (IUGS) почеле су 1967. године у функцији руководиоца Студијске групе у Интернационалној асоцијацији за геодезију (IAG). Био је председник IAG од 1979. до 1983. године и председник IUGT од 1991. до 1995. године. Биран је за члана Извршног одбора Интернационалног савета научне уније (ISCU) за период 1993–1996. године.

Аутор је великог броја радова објављених у реномираним часописима, и саопштених на научним скуповима и конференцијама и шест књига: Физичка геодезија (са W. A. Heiskanen) 1967. (преведена на кинески, шпански, турски и недавно на српски језик); Виша физичка геодезија 1980. (преведена на кинески и руски језик, друго издање 1989); Ротација земље: теорија и осматрања (са I. I. Mueller) 1987. (преведена на руски језик); Облик земље 1990. (преведена на руски језик); Геометрија, Релативност, Геодезија (са B. Hofmann-Wellenhof) 1993; Наука, ум и свемир, 1995. (преведена на хрватски језик).

Поред тога што спада у водеће светске научне ауторитете у области геодезије, геофизике и картографије, професор Мориц поседује изванредно хуманистичко образовање и ерудицију. Љубитељ је литературе и уметности и свира на оргуљама и клавиру. Говори класичне и водеће светске језике, као и неколико словенских језика, међу којима и наш језик. Један број његових радова се односи на филозофију природних наука, међу којима се нарочито истиче монографија „Science, Mind and Universe” – An Introduction to Natural Philosophy („Наука, ум и свемир – увод у природну филозофију”).

ЈОШИКО НАКАМУРА, инострани члан АИНС Од 2007, је дипломирао, магистрирао и докторирао на Кјото универзитету, (Јапан) у области прецизног инжењерства године 1977, 1978. односно 1985. Био је доцент у Лабораторији за истраживање аутоматизације на Кјото универзитету од 1982. до 1987. Као доцент се прикључио Департману за машинско и еколошко инжењерство Калифорнијског универзитета у Санта Барбери (UCSB) 1987, да би 1990. био унапређен у ванредног професора. Био је такође ко-директор Центра за роботске системе и њихову израду на UCSB. Године 1991. је прешао у Департман за механо-информатику Токијског универзитета као ванредни професор, где је редовни професор од 1997.

Др Накамура је радио доследно у области роботике. Његово истраживање произилази из темеља кинематике, динамике и управљања. Хуманоидна роботика, когнитивна роботика, неуромишићносkeletalни модел човека, примене биомедицинских система и одговарајући рачунарски алгоритми, представљају области његовог садашњег истраживања. У току 1998-2003. водио је истраживање "Пројекат роботског мозга" или "Мозгу-слично информационо процесирање за хуманоидне роботе" у оквиру CREST програма Јапанске корпорације за науку и технологију. Објавио је књиге "Advanced Robotics: Redundancy and Optimization" ("Напредна роботика: редундантност и оптимизација"), Addison-Wesley, 1991., затим "Building the Robot Brain" ("Изградња мозга робота" (на јапанском), Iwanami, 2003. и у ко-ауторству са Масару Учијамом "Robot Motion" ("Кретање робота" (на јапанском), Iwanami, 2004., за коју је 2005. добио Награду за објављено дело Друштва инжењера за инструменте и управљање.

Почевши од Саурагине меморијалне награде за промоцију истраживања коју је 1982. године добио од Друштва инжењера за системе, управљање и информације, др Накамура је за своје публикације добио бројне истраживачке награде, чији списак може да јасно одслика његове необично широке визије у роботизици. Године 1985. добио је Награду за изванредни чланак Друштва инжењера за инструменте и управљање за рад "Analysis of Redundancy of Articulated Manipulators and its Application to Tasks with Priority" (коаутори Hideo Hanafusa и Cuneo Jošikava) објављен 1983. Награде за најбољи чланак Јапанског друштва за роботизацију добио је 1996., 2000., 2004. и 2007., и то за за рад "Theoretical Design and Nonlinear Control of Nonholonomic Manipulators" (коаутори Ole Serdalen и Vujing Čung) објављен 1995., затим за рад "Dynamics Computation of Structure-Varying Kinematic Chains and Motion Computation of Human Figures" (коаутори Katcu Jamane и Širo Nagašima) објављен 1999., за рад "Heart-Best Synchronization Using High-Speed Camera and its Application to Robotic Systems that Support Cardiac Surgery" (коаутори Kosuke Kiši и Masafumi Okada), објављен 2003. и за рад "Reaction Force Manipulation for Whole Body Cooperation of Legged Robots Using the COG Jacobian Including Implicit Expression of Unactuated DOF" (коаутор Tomomiči Sugihara), објављен 2006. Награде King-Sun Fu за најбољи рад објављен у часопису IEEE Transaction of Robotics and Automation добио је 2001. и 2002. Награду за најбољи конференцијски рад на годишњој конференцији Јапанског друштва за вештачку интелигенцију добио је 2003. године. Такође је добио Међународну 3D награду за технолошку иновацију у 2003. за "ANIMANIUM: An Application for Character Animation with Flexible Inverse Kinematics" (коаутори Kacu Jamane и Hirota Imağava). Награду за најбољи конференцијски рад на годишњим симпозијумима Јапанског друштва за роботизацију добио је 2005. Награду за најбољи конференцијски рад на IEEE међународној конференцији о хуманоидној роботизици 2005. године добио је за рад "Online Dynamical Retouch of Motion Patterns Towards Animatronic Humanoid Robots" (коаутор Tomomiči Sugihara).

Др Накамура је добио Награду за академски допринос 1997. и Награду за допринос друштву 2003. године Одељења за роботизацију и мехатронику Јапанског друштва машинских инжењера. Током 2006-2008. био је номиниран за Истакнуто предавање Друштва за роботизацију и аутоматизацију IEEE и добио Награду за најистакнутије активно предавање 2007. Члан је IEEE, ASME, Друштва инжењера за инструменте и управљање, Јапанског друштва за роботизацију, Института инжењера за системе, управљање и информације, Јапанског друштва за рачунарски-потпомогнуту хирургију. Такође је члан Јапанског друштва машинских инжењера, председник је Јапанског већа IFToMM и потпредседник Међународне федерације за промоцију науке о механизмима и машинама (IFToMM) за 2008-2011. Године 2007. изабран је за члана и Светске академије уметности и науке.

ГУЛХАН ОЗБАЈОГЛУ, иностранци члан АИНС од 2008.год. Професор (у пензији) у Департману за рударско инжењерство на Middle East Техничком универзитету (METU) у Анкари. Рођена је 23. децембра, 1942. год. у Анкари, од оца Мехмета Генстана и мајке Серифе Генстан. Удала се 1967.год. за Савци Озбајогла (рударски инжењер) с којим има два сина, Мурата и Еврена, обојица академици, за компјутерски и нафтни инжењеринг, респективно.

Образовање и усавршавање: Основну и средњу школу завршила у Анкари. Студирала рударски инжењеринг на METU и била најбољи студент на одсеку. Дипломирала је 1964.год., а 1965. год. магистрирала.

Промовисана је у доктора наука 1978.год. (што је био први докторат на том одсеку и прво фундаментално истраживање о налазиштима угља у Турској), у ванредног 1982.год., а у редовног професора 1988. год.

Професионална каријера: по завршетку студија, радила је три године у лабораторијама за обраду минерала у Турском институту за истраживања и испитивања минерала (MTA), а годину дана у руднику живе Odemiş-Izmir. Пришла је Департману за рударски инжењеринг при METU 1969.год., као асистент и постала наставник 1971.год, доцент 1978.год. и ванредни професор 1982.год. Након што је постављена за редовног професора 1988.год., постала је шеф Департмана за рударски инжењеринг у METU и шеф Извршног одбора за инжењерство факултета од 1988. до 1991.год. Када је основан Национални научни институт Борон (BOREN) у Турској, 2003.год., проф. Озбајоглу је изабрана у Одбор BOREN и постала потпредседник. Радила је као активни члан одбора до априла 2010.године. Након што се пензионисала 2009.год., придружила се Атилиму Универзитету као декан Инжењерског факултета и радила између 2009-2016.године.

Наставне активности: Држала је предавања о обради минерала, технологији и налазиштима угља на редовним и постдипломским студијама. Под менторством проф.Озбајоглу, одбрањено је осам доктората и тридесет-две магистарске тезе. Добила је награду „Ментор најбоље докторске тезе 2006. год.“ и „Ментор најбоље магистарске тезе 2005.год.“. Међу наградама које је примила је шест награда за Академски рад од 2000. до 2009. год. Држала је предавања по позиву о налазиштима угља у NATO Advanced Study Institute 1984.год. у Бурси-Турска, као и о десумпоризацији угља на NATO Advanced Study Institute 1996.год. у Варни-Бугарска. Била је пленарни предавач на XVIII Међународном Конгресу обраде минерала (IMPС-2006.г.) – Истанбул-Турска и говорила о обогаћивању бора.

Објављени радови и књиге: Има више од 200 радова и седам поглавља књига. Њена 53 чланка су објављена у еминентним међународним часописима. Била је уредник посебног издања часописа The Open Mineral Processing о обогаћивању бора, његовој употреби и здравственим ефектима.

Научноистраживачка делатност: Активно је учествовала у R&D и консалтингу. Надгледала је тридесет-један пројекат примењених истраживања и радила као истраживач у једанаест пројеката. Иницирала је и унапредила више истраживачких предмета у Турској као што је пелетирање и брикетирање хрома, добијање германијума, концентрација бастнаезита и десумпоризација угља. Године 1973. спровела је истраживања у Уједињеном Краљевству као научник Британског савета и као НАТО научник 1982.год., а 1984.г. посетила САД као UNDP научник. Била је члан издавачког одбора неколико часописа, попут Minerals Engineering (Pergamon Press), Међународни часопис о препарацији и искоришћавању угља (Taylor and Francis), часопис Пољског друштва за инжењеринг минерала. Организовала је Међународни симпозијум о обради минерала 1992., 2000. и 2008.год. и Међународни рударски конгрес у Анталији – Турска, 2003. год. Од 1-6. октобра 2013.год. организовала је XVII Међународни конгрес о препарацији угља (ICPC) и Изложбу у Истанбулу. То је било први пут да се ICPC одржао у Турској од првог ICPC одржаног 1950. год. у Паризу, Француска.

Организациони рад: Оснивач је и члан Балканске академије наука о технологији минерала, члан Организационог одбора (IOC) Међународног конгреса о препарацији угља и Балканског конгреса о обради минерала, члан извршног одбора Међународног симпозијума о обради минерала, Одбора поверилаца Турске фондације за развој рударства и Коморе Турских рударских инжењера.

ЕУГЕН А. ОЛЕВСКИ, инострани члан Академије Инжењерских Наука Србије од 2022. год., професор и Декан Факултета за инжењерство, уважени професор машинства и директор Лабораторије за технологију прахова на Државном универзитету у Сан Дијегу у Калифорнији, рођен је 6. марта 1962. године у Кијеву. На Националном универзитету у Кијеву је завршио основне студије и два мастер програма из области механичког инжењерства и примењене математике. Докторску дисертацију из области инжењерства материјала је одбранио 1990. на Националној академији наука у Украјини. Усавршавање је наставио на постдокторским студијама из области механике и материјала на Макс Планк Институту за истраживање метала у Штутгарту, а затим из области металургије и инжењерства материјала на Католичком универзитету у Лувену. На Калифорнијски универзитет у Сан Дијегу одлази 1995. године, а три године касније добија позицију асистента на Државном универзитету у Сан Дијегу. Проф. Олевски је једини инжењер на овом универзитету који носи титулу уваженог професора (A.W. Johnson Distinguished Professor). Др Олевски је од 2016. године ванредни професор на Катедри за наноинжењеринг на Калифорнијском универзитету у Сан Дијегу. Проф. Олевски говори енглески, немачки, руски, украјински и француски језик.

Област експертизе, истраживања и научни резултати:

Наука о материјалима, машинско инжењерство, синтеровање, процесирање материјала помоћу електричним пољем, производни процеси, биоматеријали, процесирање прахова, металургија, 3Д штампа. Основна област експертизе проф. Олевског је базирана на експерименталном и рачунарском моделовању у процесирању прахова, укључујући синтезу нових керамичких, металних, стаклених и композитних материјала. Аутор је међународно познате теорије у науци о синтеровању. Проф. Олевски је аутор преко 500 научних публикација и презентација, имао је више од 150 позивних и уводних предавања на великом броју научних скупова и конференција. Према Томсон Ројтерс ИСИ, Олевски је један од најчешће цитираних научника у свету у области моделовања синтеровања прахова. Радови везани за теорију синтеровања постигли су апсолутни рекорд у броју цитирања у области теорија синтеровања. Менторисао је више од 100 студената и гостујућих истраживача на основним, магистарским, докторским и постдокторским студијама. Као гостујући професор боравио је у Белгији, Данској, Француској, Немачкој, Италији, Јапану, Русији, Јужној Кореји и Шведској. Према SCOPUS бази, његови публиковани радови цитирани су 7013 пута са h-индексом 45 (период 2006-2023).

Инжењерски резултати:

Др. Олевски је једини инжењер на SDSU који је добио почасну титулу А. В. Џонсон истакнути професор. Аутор је 10 патената, који су битни за производњу градијентних композита на бази керамичких, металних, полимерних и стаклених фаза применом различитих метода процесирања. Дао је такође значајан допринос за производњу комплексних механичких облика, добијених методом синтеровања под притиском, као и тродимензионалних штампаних полимерних матрица пуњених металним или керамичким праховима.

Др Олевски је члан Америчког керамичког друштва, Америчког друштва за машинске инжењере, Америчког друштва металургије; био је Хумболт стипендиста; добитник награде за истакнутог научника Друштва за минерале, метале и материјале, истакнуте награде алумни асоцијације SDSU и награде за студента лидера SDSU. Проф. Олевски је такође добитник награде за водеће светске научнике Министарства науке и образовања Руске федерације и почасни је члан Украјинског друштва за изучавање материјала. Проф. Олевски је редован члан и потпредседник Међународног института за науку о синтеровању (IISS).

ГИВЕН ИНАЛ (GÜVEN ÖNAL) (Менемен, Турска, 1941.), иностранци члан АИНС од 2002, дипл.инж. рударства, доктор наука, универзитетски професор. Студије рударства завршио је на Техничком универзитету у Истанбулу 1962., магистрирао 1963, а докторирао 1970. у области припреме минералних сировина. Дипломирао на Империјал колеџу 1972. године.

Изабран је за ванредног професора из припреме минералних сировина на Рударском факултету у Истанбулу 1975. У периоду 1979. - 1980., спроводио је истраживања у Берлину као добитник стипендије Александар Хумболт. За редовног професора изабран је 1981.

Професор Инал је обављао већи број функција на Техничком Универзитету у Истанбулу. У периоду 1984. - 1994. и од 2000., обавља функцију шефа одсека за припрему минералних сировина. Такође, био је у два мандата (1975. - 1985. и 1997. - 2000.) члан Управног одбора Рударског факултета и продекан Рударског факултета Техничког Универзитета у Истанбулу (1982. - 1984.), а од 1994. је председник Турске Фондације за развој рударства и Генерални секретар Фондације Техничког Универзитета у Истанбулу. Функцију шефа одсека за рударско инжењерство обављао је од 2004. до 2007.

Под његовим менторством одбрањена су 42 дипломска рада, 20 магистарских теза и 15 докторских дисертација. На факултету држи наставу из предмета: „Припрема минералних сировина“, „Технологије угља“ и „Контрола и економија постројења за ПМС“.

Проф. Гивен Инал је председник Балканске Академије наука за минералне технологије и члан Руске академије наука за екологију и заштиту животне средине. Члан је Турског удружења рударских инжењера, Друштва рударских инжењера САД, потпредседник Међународне Питсбуршке Конференције, члан организационог и научног комитета Међународног конгреса о припреми минералних сировина, члан међународног научног комитета Балканског конгреса, члан Међународног симпозијума о ПМС и председник 23. Међународног конгреса о ПМС одржаног 2006. у Истанбулу.

Био је организатор IV (1984.) и IX (2001.) Балканске конференције о припреми минералних сировина, одржаних у Истанбулу, прве као подпредседник, а друге као председник Организационог комитета. Г. Инал је био председник два Међународна симпозијума о припреми минералних сировина одржана у Истанбулу (1990. и 1998.).

Био је укључен у реализацију, као руководилац, или координатор, 76 научних и 155 примењених пројеката. Аутор је, или уредник, 17 књига и зборника радова. Укупно је објавио 346 радова у домаћим и међународним часописима и домаћим и међународним скуповима. Члан је уређивачких одбора многих домаћих и међународних периодичних издања. Аутор је 3 патента.

Основни правац научних активности проф. Инала је повезан са основним теоријским истраживањима и трансфером нових технологија на технолошке процесе у постројењима.

На отварању XVI балканског конгреса о припреми минералних сировина 17. јуна 2015. у Београду, проф. др Гивен Иналу је додељена Повеља Проф. др Димитрије Антула, за допринос научној сарадњи у припреми минералних сировина између Србије и Турске.

Ожењен је и има два сина.

ВИКТОР НИКОЛАЕВИЧ ОПАРИН, инострани је члан Академије инжењерских наука Србије од 2012, (рођен 1951. године Магзон, регија Чита, Русија), специјалиста из области нелинеарне геомеханике и рударске геофизике, дописни члан Руске академије наука (1997), доктор физичких и математичких наука (1988), професор (2008). Дипломирао је на Геолошком и геофизичком факултету у Новосибирском државном универзитету (1974). Ради на Институту за рударство СБ РАС: истраживач приправник (1974-1976), јуниор (1976-1980), виши истраживач (1980-1985), руководилац лабораторије рударске геофизике (од 1985), заменик директора за истраживање, ИГД СБ РАС (1998-2003), директор Института (2003-2013).

Најважнији резултати истраживања В.Н. Опарина односе се на развој теоријских основа геомеханичког тумачења геофизичких података, стварању комплекса мерних инструмената за дијагнозу стрес-напонског стања камених масива и контроли геомеханичких процеса.

Коаутор је великог броја научних открића од фундаменталне важности у решавању проблема истраживања великих дубина комплексних рударских и геолошких услова: феномен зонског распадања стена око подземних ископавања (откриће СССР-а бр. 400, 1991); феномен алтернативне реакције стена на динамичке ефекте од земљотреса, планинских удара и експлозија; ефекат самоорганизације геоматеријала са формирањем ћелијских структура у облику пасивног језгра и активног лежишта; ефекат абнормално ниског трења у гео-окожењу.

В.Н. Опарин је, по први пут у методама физичког моделирања, доказао да су фокалне зоне катастрофалних догађаја у критичним фазама деформације способне да пређу на акустично активна стања, која карактеришу конвергенцију резонантних фреквенција дуж система геоблокова и појачање амплитуде њихових осцилације услед преноса акумулација еластичне енергије структурних елемената у кинетичку.

Постојање нелинеарних еластичних таласа типа клатна у каменим масивима теоретски је предвиђено и експериментално откривено. Узима се у обзир кинематичка корелација која њима одговара, узимајући у обзир структурно-хијерархијски фактор напетих гео-средстава и присуство транслациске компоненте покрета геоблокова у тешким условима. То је омогућило објашњење више експерименталних чињеница,

Заједно са М.В. Курленеј и А.П. Тапсијев, уграђене су геомеханичке основе технологија за израду моћних благо нагнутих депозита полиметалних руда у условима великих дубина са системима са очвршћавањем израђеног простора.

Практична употреба основних геомеханичких открића омогућила је да се реши главни научни проблем стабилизације количине екстракције руда бакра и никла Talnakh-Oktyabrsky депозита, помоћу наизменичних система са отврдњавањем у условима технолошког зонирања и који имају важне националне економске и друштвеног значаја.

ВН Опарин је члан Президијума сибирског одељења Руске академије наука, главни и одговорни уредник научног часописа "Физички и технички проблеми развоја минералних ресурса", заменик председника сибирског одељења Научног савета Руске академије наука о рударским наукама, председавајући подсекције РИСС СБ РАС за физичке и техничке науке, члан ОСУСНОЗ СБ РАС и ДГГМС РАС, председник Специјалног научног већа Д.003.019.01 са ИГД СБ РАС, члан више руских и страних научних друштава.

Одликован је од стране Америчког биографског института дипломом "Особа године - 1998". Његова биографија налази се у седмом издању књиге "500 лидера утицаја" (САД).

Добитник је Медаље реда "За заслуге отаџбини" II чл. (2007), писмо Владе Руске Федерације (2009).

РАНКО ОСТОЈИЋ, инострани члан АИНС од 2012. године, рођен је 1953. године у Сарајеву, Босна и Херцеговина. Факултетско образовање је стекао на Електротехничком факултету у Београду, где је био један од ретких студената који је дипломирао на овом факултету у року од четири и по године и то као први у генерацији. На истом факултету је 1979. године одбранио магистарски рад под називом “Директни радијативни захват протона на језгрима бЛи”. Докторску дисертацију под називом “Оптимизација магнетског поља изохроног циклотрона – Развој вишечестичног циклотрона са квазисатурисаним магнетом” одбранио је на Електротехничком факултету у Београду 1984. године.

Један је од водећих стручњака за акцелераторе у CERN-у, Европској лабораторији за физику високих енергија у Женеви. Након учествовања у низу пројеката, придружио се пројекту LHC-a (Large Hadron Collider) и један је од ретких учесника од званичног почетка овог пројекта 1994. године па до његовог пуштања у рад 2008. године. LHC је највећи пројекат у историји физике на коме су ангажовани финансијски и интелектуални капацитети целокупне светске физике високих енергија. Изградња LHC-a је била велики изазов за индустријске и инжењерске капацитете најразвијенијих земаља и захтевала је развој бројних нових технологија.

Ранко Остојић је остварио значајан успех у CERN где је као један од водећих научника-инжењера руководио изградњом система за фокусирање протонских снопова, једним од кључних елемената LHC-a.

Инжењерски резултати. Ранко Остојић је научну каријеру започео 1977. год у експерименталној нуклеарној физици радећи на експериментима са нискоенергетским сноповима протона на постојећем акцелератору у Институту за нуклеарне науке у Винчи. Као перспективни млади стручњак, Ранко Остојић добија задатак да развије концепцију вишенаменског циклотрона, који би давао снопове протона и лаких јона у широком опсегу енергија. Током овог периода борави на специјализацији у водећим лабораторијама у иностранству (Berkeley, Oak Ridge), где успоставља блиске контакте са водећим стручњацима из области. Нови концепт циклотрона, који чине основу његове докторске дисертације, експериментално проверава у CERN-у.

Од самог почетка рада на LHC-у Ранко Остојић се укључио у екипу чији је задатак био да разради комплетан пројекат акцелератора. Посебно је био задужен за праве сегменте LHC-a, њих укупно осам. Ови сегменти садрже три велика система, од којих је најважнији систем за фокусирање снопова („финал фокус систем“). За потребе система за фокусирање снопова LHC-a, Ранко Остојић је развио нови концепт суперпроводног квадруполног магнета. Овај магнет се сматра једним од најуспешнијих, и омогућује достизање врло високог магнетског поља уз минималну употребу суперпроводног материјала. Густина струје у суперпроводном намотају достиже преко 500 А/мм². Овај суперпроводни магнет још увек држи светски рецорд у градијенту поља од 265 Т/м (реф. 5).

Изградња магнетских система за LHC је захтевала примену најсавременијих инжењерских метода, укључујући и методе вођења пројеката. Тим под руководством Ранка Остојића је изградио преко 150 комплетних суперпроводних магнетских система различитих намена и то од концептуалне фазе до разраде прототипова (Р&Д), серијске производње, пријема и инсталације у LHC тунелу и иницијалног пуштања у погон.

Научни резултати. Рад Ранка Остојића на LHC приказан је, у складу са традицијом ове области, на међународним конференцијама посвећеним акцелераторима, применама суперпроводности и акцелераторским технологијама (70 радова). Само мањи део његових резултата је објављен у међународним часописима (42 рада). Међу најзначајнијим документима су и публикације CERN-a које садрже техничке детаље овог изузетно сложеног уређаја. Главни циљ за њега и његов тим је била изградња LHC-a. Рад колеге Остојића, његових сарадника и пратећих тимова у CERN-у је омогућио остваривање епохалних резултата у физици елементарних честица. Несумњиво је да комплекс LHC у CERN-у представља окосницу физике високих енергија у наредних двадесет година.

ЗОРИЦА ПАНТИЋ, инострани члан АИНС-а од 2012, је ректор Wentworth Института за Технологију, премијерног универзитета у Бостону, САД. Рођена је 10-тог маја, 1951 у Београду. Дипломирала је електронику на Ниском Универзитету 1975 године као најбољи студент генерације на целом универзитету. Магистрала је 1978 и докторирала 1982 с радовима из области примењене електромагнетике и пројектовања антена. Била је асистент и ванредни професор на Електронском факултету у Нишу од 1975 до 1987, где је држала наставу и радила научноистраживачки рад из области електромагнетике, микроталасних кола и антена и пропагације. Добила је Фулбрајтову стипендију за постдокторска истраживања 1984. и свој истраживачки рад је спровела на Илиноис Универзитету у Urbana-

Champaign (UIUC). Ту је применила метод коначних елемената у области пројектовања микроталасних кола и надгледала рад магистарских студената и доктораната. Била је прва у истраживачкој групи у примени ових метода на Грау суперкомпјутеру. Изабрана је за ванредног професора на Сан Франциско Државном Универзитету (SFSU) 1989 и унапређена у редовног професора 1996, када је исто тако изабрана за Директора Одсека за Инжењерство. Уз помоћ локалне индустрије и финансија средстава од Националне Фондације за Науку (NSF), успоставила је Центар за Електромагнетску Компатибилност, једини центар на западној обали Америке који је развијао и подржавао научноистраживачки рад редовних студената у области примењене електромагнетике и електромагнетске интерференције.

Др. Панћић је постала декан за инжењерство на Тексас државном универзитету у Сан Антонију (UTSA) 2001. године с мисијом да развије научноистраживачку активност. Под њеним руководством, колеџ је успоставио 3 докторска и један магистарски програм, удвостручио број научноистраживачког особља и повећао истраживачка сретсва са \$700,000 на \$7 милиона годишње. Она је лично била главни истраживач на \$1М пројекту који је био фокусиран на развијање сензора лоцираних на авионским моторима који треба да „обавештавају“ када мотор треба да се ремонтира. У сарадњи са различитим компанијама, добила је око \$5М у лабораторијској опреми и стипендијама за студент. Она је исто сарађивала са колегама са разних универзитета и компанијама да обезбеди \$10М за стипендије за студенте инжењерства у Тексасу.

Др. Панћић је изабрана за ректора Wentworth Института за Технологију (WIT) 2005- те године и тако постала прва жена инжењер која води институт технологије у САД. Она је до сада развила 8 редовних и 6 последипломских програма у области инжењерства, дизајна, мениџмента и науке. Број студента се повећао са 3,500 на 4,200. Wall Street Journal је рангирао универзитет међу 500 најбољих у САД од 4,500 различитих универзитета и колеџа. Годишњи буџет универзитета је \$120М и око \$300М је уложено у нове академске просторе и студентске домове. Универзитет је добио многе грантове од Националне Фондације за Науку (NSF) за лабораторијску опрему и студентске стипендије и истраживачка средства од Националних Института за Здравље (NIH). У року од 6 месеци по дипломирању, 98% дипломаца добију посао или су примљени на последипломске студије. Почетне плате су међу 10 највиших у области Нове Енглеске у САД.

Др. Панћић је активна у многим регионалним, националним и интернационалним професионалним организацијама. Она је била или је тренутно члан управног одбора у следећим организацијама: Интернационално удружење за кооперативно високо школство (WACE); Америчко удружење председника независних универзитета и колеџа (AAPICU); IEEE Друштво за електромагнетску компатибилност (EMC); Удружење школа и универзитета за САД Нову Енглеску (NEASC); Удружење независних колеџа и универзитета за државу Масачусетс (AICUM); Медицинска, академска и научна локална организација (MASCO) у Бостону. Исто тако, она је била члан комисија за Националну фондацију за науку (NSF), Амерички савет за школство (АЦЕ) и Америчко удружење за инжењерско школство (ACEE). По налогу гувернера државе Масачусетс оне су члан Масачусетс инвестиционог економског одбора (MWIB), STEM Савета и Савета за Cyber Security. Она је примила многе награде и признања за њен рад укључујући: особа године од стране Едукационог траста инжењерског центра (ТЕЦЕТ); особа године од стране Савета за унапређење и подрску школства (CASE -Circle of Excellence); особа године од стране Удржења за менаџерство у изградњи (СМА); жена године од стране Бостонске секције националног удружења пословних жена; и пословна жена године од стране Женске коморе Сан Антонија. Др. Панћић је исто тако изабрана за члана Америчке националне академије за градњу (US NAC).

РАДЕНКО ПЕЈОВИЋ, доктор грађевинских наука, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета Црне Горе, редовни члан и председник Академије инжењерских наука Црне Горе, рођен 23.01.1950. године у Миљковцу, општина Плужине, Црна Гора. Родитељи: отац Радул, мајка Маруша, рођена у породици Благојевић. Основну школу завршио је у Миљковцу 1964. године, а Средњу машинску школу у Титограду 1968. године. Грађевински факултет у Сарајеву завршио 1975. године. На истом факултету је завршио мастер студије 1986. године и докторске студије 1989. године. и по завршетку војног рока, 1976. године запослио се на Грађевинском факултету у Сарајеву у Институту за материјале и конструкције (ИМКГФ), али се због ратних прилика у Босни и Херцеговини вратио у Црну Гору и запослио се на Факултету Грађевинског универзитета Црне Горе у Подгорици, где је радио до 2018. године, када је пензионисан. Био је директор ИМКГФ-а на Грађевинском факултету у Сарајеву од 1990. до 1992. године. Био је продекан за наставу на Грађевинском факултету у Подгорици у периоду 1992-1999. године, такође је био декан у четири мандата у периоду 1994-1998 и 2000-2004. На Универзитету Црне Горе био је проректор у периоду 1998-2000, кандидат за ректора, члан Савјета, Сената и Управног одбора. Био је члан и председник Савета за високо образовање. Био је руководилац постдипломских и докторских студија, шеф Катедре за механику и теорију конструкција и директор Института за грађевинарство Грађевинског факултета у Подгорици. За дописног члана Академије инжењерских наука Србије и Црне Горе изабран је 2004. године. За редовног члана Академије инжењерских наука Црне Горе изабран је 2007. године, а од 2015. године био је предсједник Академије и још увијек је на тој функцији. Члан је Одјељења техничких наука Црногорске академије наука и умјетности (ЦАНУ). Био је предсједник Скупштине и члан Управног одбора Инжењерске коморе Црне Горе. Био је саветник Југословенског удружења грађевинских конструктора (ЈДГК), Југословенског удружења за испитивање материјала и конструкција (ЈУДМК), Југословенског удружења за високе бране и члан Црногорског удружења за земљотресно инжењерство (ЦАЗИ). Члан је уредништва више научних и стручних часописа и био је члан Научног одбора и организационих одбора, научних и стручних удружења. Предавао је на основним студијама на многим предметима на Грађевинском факултету у Сарајеву, Мостару и Подгорици. Предавао је на Грађевинском факултету на специјалистичким, постдипломским и докторским студијама. Био је ментор приликом израде многих дипломских и мастер радова и једне докторске дисертације, као и члан или председник комисије за израду и одбрану докторских и мастер радова. Област интересовања и истраживања проф. Пејовић је теорија еластичности, реологије бетона и бетонских конструкција, грађевинских материјала и санације инжењерских конструкција. Његова најважнија истраживања односе се на преднапренуте и композитне бетонске попречне пресеке и конструктивне системе. Испитивао је сложено понашање током дугорочних и краткорочних ефеката, што је урађено лабораторијским и теоријским истраживањима и анализама. Као руководилац истраживања и истраживач учествовао је у седам научно-истраживачких пројеката. Аутор је пет књига и прилога у 6 посебних монографија. Објавио је самостално и са својим асистентима преко 150 научних и стручних радова у међународним и домаћим радовима и на међународним и домаћим конференцијама, конгресима и симпозијумима. Заједно са својим асистентима радио је статичке и динамичке анализе најсложенијих инжењерских конструкција. Посебно, израда математичких модела и анализа динамичке сигурности и праћење понашања бетонских брана Гранчарево и Пива, као и статичке и динамичке анализе расхладног торња ТЕ Пљевља, водећи рачуна о постојећим инжењерским несавршеностима. У свом раду успешно се бавио питањима трајности и поправке инжењерских конструкција. Својим објављеним радовима из ове области и израдом многих сложених и оригиналних санационих решења дао је велики допринос развоју и унапређењу ове области. Учествовао је у великом броју капиталних пројеката од великог значаја за Црну Гору, међу којима су: руковођење израдом секторских студија и студија основе за израду Просторног плана Црне Горе, експертиза идејних рјешења дугорочних водоснабдијевање црногорског приморја и експертиза избора коридора аутопута од Смоковца до Веруше. Добио је плакету Грађевинско-архитектонског факултета из Подгорице, а проглашен је за почасног члана Југословенског друштва за испитивање материјала и конструкција (ЈУДИМК) и заслужног и почасног члана Југословенског друштва инжењерских конструктора (ЈДГК). Он је иницирао потписивање уговора о сарадњи АИНС и АИНЦГ 2016 и допринио развоју те сарадње.

РАДОВАН СТАНИСЛАВ ПЕЈОВНИК, инострани члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2018., професор емеритус (2015) Универзитета у Љубљани, (UL), Факултета за хемију и хемијску технологију (FCCT), редовни професор у области науке о материјалима и инжењерству од 1989, председник Инжењерске Академије Словеније (2014-2018), ректор Универзитета у Љубљани (2009-2013), државни секретар за више образовање у Министарству за образовање, науку и спорт Републике Словеније (2000-2003), декан UL-FCCT (2005-2009), члан Одбора директора међународног савета академија за инжењерство и технолошке науке (2018-). Добитник је више националних награда за научни допринос, као и награде Dr. Honoris Causa са Clarkson универзитета, САД (2012). ORCID: 0000-0002-2798-3161.

Рођен је 4. маја 1946 у Долења Вас, Словенија. Завршио је гимназију у Цељу 1964 и дипломирао на UL-FCCT 1970. Године 1975 је магистрирао, а 1978 докторирао (у оба случаја на UL-FCCT) у области синтеровања у течној фази. Експериментални део докторске дисертације је урадио на Max Planck институту у Штудгарту ((1976-1977)). Прво запослење му је било на институту «Јожеф Стефан», Био је 17 година директор националног Института за хемију. Био је 3 године гостујући политичар, а од 2003. па до пензионисања је био запослен на Универзитету у Љубљани. Био је 2016 један од оснивача Словеначког иновационог центра (SIH) и од тада је њихов прокурисист (2016-).

У оквиру наставних активности држао је наставу на UL у Љубљани, а као гостујући професор на North Carolina State University (1987) и Technical University Graz (1992) одржао је велики број наставних курсева за све нивое студија. Био је ментор преко 30 PhD теза, и преко 60 дипломских радова..

У оквиру научних активности име проф. Стане Пејовник је познато у области науке и инжењерства материјала већ више од 30 година, како на националном тако и на интернационалном нивоу. Још у почетној фази свога истраживачког рада користио је савремене и нове експерименталне методе у синтеровању у присуству течне фазе, обрађујући резултате математичким методама и на тај начин континуално уносећи нове садржаје у истраживања. Његов допринос теорији синтеровања у присуству течне фазе без икакве сумње га сврстава у водеће истраживаче у области синтеровања не само у Словенији већ и у свету. Истовремено је у националном Институту за хемију започео истраживања везане за материјале за енергију. Основао је и руководио групом за електрохемијске материјале, која је светски позната као »Ljubljana school« за припрему и карактеризацију наноструктурних електрода за Литијум -јонске батерије. Његов основни допринос се огледа у пионирском отварању нове области истраживања која је сада постигла глобалну потврду.

Стане Пејовник је објавио више од 200 научних публикација, од којих је око 100 радова у еминентним међународним часописима са високим SCI. Увек је тежио да његов истраживачки рад добије потврду у пракси, па је тако коаутор 6 патената. Ко-едитор је 6 књига. Био је и још увек је члан интернационалних уређивачких одбора научних часописа, међународних удружења и академија. Имао је и још има бројне дужности у међународним организацијама, пре свега захваљујући угледу који је стекао у свету као истраживач. Добитник је више награда, као што је »Boris Kidrič Fund award for inventions« (1977), »Boris Kidrič Fund award« за публикацију у области синтеровања у присуству течне фазе (1981), редован је члан »International Institute for Sintering Science«, Београд (дописни члан од 1982, редован члан од 2006), амбасадор је науке Републике Словеније (заслужни научник) (1994), члан је словеначке Инжењерске Академије (1996), њен је председник од 2014, редован је члан Инжењерске академије у Москви (дописни члан од 1999, редован члан од 2009), редован је члан Светске Академије за науку и уметност (2005), председник је словеначке националне Комисије за UNESCO и стални је делегат Словеније у Извршном одбору UNESCO (2016-).

ЈОЗЕФ ПЈОТРОВСКИ, инострани члан АИНС од 1999. године, тренутно директор за развој, Виго системи, Варшава и професор на Војно технолошком универзитету (Пољска), рођен 5. јула 1943. год. у Добркову (Јужна Пољска) од оца Бранислава и мајке Софије, рођене Швал. Основну школу похађао у периоду 1950-1957. г., а средњу од 1957-1960. г. Између 1960. и 1962. г. студирао на Универзитету у Варшави, а од 1962-1967. г. похађао Универзитет у Санкт Петербургу (Русија). Одбранио магистарски рад 1967. г., а докторат 1973. г. Од 1969-1985. г. био запослен као предавач на Војно технолошком универзитету у Варшави. Од 1985-1994. г. професор и шеф Лабораторије за физику чврстих стања на Војно технолошком универзитету, Варшава, Пољска. Од 1994. до 1998. г. професор у Институту за физику плазме и ласерску микрофузију у Варшави. Од 1998. г. развојни директор Виго система у Варшави, а у истом периоду и професор у Институту за технологију наоружања, Зјелонка, Пољска. Међу боравцима у иностранству треба поменути посету МИТ, МА (САД) 1984. год. и више боравака у Институту за микроелектронске технологије и кристале, департман ИХТМ, Београд (Југославија) у периоду од 1980. до 1991. г. Био гостујући професор у Индијском институту за науку, Бангалоре (Индија) 1985. год., у Центру за квантум уређаје, Northwestern Univ., Il. (САД) 1995. г. и у Групи за микроелектронику, Универзитета Западне Аустралије, Перт (Аустралија) 1996., 1997., 1999. и 2001. год. Ожењен је и има три сина.

Члан је Међународног друштва за оптичко инжењерство SPIE (The International Society for Optical Engineering), Пољског оптоелектронског одбора, Пољског савета за електронске материјале и Пољског савета за научна истраживања. Међу наградама које је примио истиче се награда Министарства одбране Пољске 1977., 1979. и 2018. г.; Награда за извршност (1996.) за извршност, иновације и успех у фотонској технологији „Фотонски спектри“; награда премијера Пољске „Пољски производ за будућност“, 1999. г. Био је номинован за Награду председника Пољске 2000. год.

Проф. Пјотровски је аутор и коаутор више од 400 научних радова, 5 књига и монографија, око 50 индустријских пројеката, студија, стручних радова и анализа. Власник је 30 патената у пољу полупроводника, фотоелектричних појава и инфрацрвених фотодетектора и средних система. Рукводио је бројним истраживачким програмима пољске Владе и Европске уније и индустријским пројектима, спроводеним на Војно технолошком универзитету, Институту за технологију наоружања, Виго системима и Институту за физику плазме и ласерску микрофузију. Својим учествовањем је допринео раду око 50 научних конференција. Био је ментор 12 магистарских и 14 докторских теза.

Главна научна достигнућа: развој епитаксијалних технологија за раст епитаксијалних слојева за оптоелектронске уређаје. Једно од најважнијих достигнућа је развој отвореног система изотермалног раста HgCdTe (у сарадњи са тимом проф. З. Ђурића, ИХТМ, Југославија). Ове технологије се користе дуги низ година у истраживању и производњи оптоелектронских уређаја; развој дуго-таласних инфрацрвених фотодетектора без криогеног хлађења, на основу полупроводника HgCdTe, InAsSb и InGaAs, фотоелектромагнетни и Дембер ефекат фотодетектора, нехлађени и термоелектрично хлађени вишеструко хетероспојни фотоволтни уређаји у 2-16 μm спектралном опсегу, уређаји Аугер-потиснуте магнетне концентрације – са тимом проф. З. Ђурића, ИХТМ, Србија. Овај рад значајно побољшава технологију инфрацрвених фотодетектора попут монолитичког оптичког урањања и вишеструких хетероспојних уређаја. Нехлађени уређаји се већ дужи време користе у многе цивилне и војне сврхе: безконтактна гасна анализа, спектроскопска термографија, ласерска метрологија и технологија, ласерско узбуђивање, паметна муниција, оптичке комуникације у слободном простору, у медицини, заштити животне средине, итд.; теорија крајње перформансе инфрацрвених фотопроводника: развој аналитичких и нумеричких модела који описују сложене хетероструктуре полупроводника за напредне инфрацрвене фотодетекторе; развој инфрацрвених система базираних на нехлађеним инфрацрвеним фотодетекторима као што су гасни анализери, брзи пирометри, термални имагери, ласерски пријемници упозорења, системи надгледања и остали уређаји коришћени у Мисији истраживања Марса и у системима за откривање гравитационих таласа у оквиру пројеката US LIGO и пројеката Европске уније (EU VIRGO).

РАДИВОЈЕ С. ПОПОВИЋ, инострани члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2007. године, рођен је 12. априла 1945. године у Краљеву, од оца Саве и мајке Јелене, рођене Садовски. Средњу техничку школу је завршио у Нишу 1961. Дипломирао је на Одсеку за техничку физику Електротехничког факултета у Београду 1969. Магистрирао је (1973) и докторирао (1978) на Електронском факултету у Нишу. Његова теза обрађује транспорт електрона кроз танке баријере у полупроводничким направама. Говори српски, енглески, немачки, француски и руски језик. Од 1969. до 1981. Др. Поповић је радио у Фабрици полупроводника Електронске индустрије у Нишу – прво као инжењер у развоју, а од 1978. до 1981. као руководилац одељења за развој ЦМОС интегрисаних кола.

1982. године се преселио у Швајцарску, где и сада живи. Од 1982. до 1993. године радио је у Централној лабораторији за истраживање и развој предузећа Landis und Gyr, у Цугу – прво као истраживач, од 1983. као шеф групе за микротехнику, а од 1991. до 1993. као вице-директор Централне лабораторије. Од 1994. је на Швајцарском федералном техничком универзитету у Лозани (EPFL) – од 1994. ванредни професор, од 1997. редовни професор; а од 2010, почасни професор. Предавао физику полупроводничких направа, микроелектронику, сензоре и микросистеме. Под његовим руководством урађено је и одбрањено 20 докторских теза. Био је члан управних одбора Швајцарских научно-истраживачких програма у области микро и нано-система LESIT и MINAST и члан управних одбора међународних конференција Transducers, Euroensors и EMSA. Основао је и водио 4 старта-ап предузећа високе технологије: Sentron AG, Senis AG и Ametes AG у Швајцарској, и Sentronis AD у Србији. Др. Поповић је од 1992. године редован члан Швајцарске академије техничких наука (SATW).

РАДИВОЈЕ С. ПОПОВИЋ је објавио књигу "Hall Effect Devices" (2nd ed., 2004, Institute of Physics Publishing, Bristol and Philadelphia), која важи за референтну књигу у области Холових магнетских сензора. Написао је и по једно поглавље у 8 књига са више аутора. Објавио је више од 290 научних радова у часописима (120) и у зборницима радова са конференција (170). Он је проналазач или ко-проналазач у 96 патентних пријава, које су објављене у више стотина објављених патентних докумената (espacenet, јануар 2018). Његове књиге, чланци и патенти су цитирани више од 8000 пута (Google Scholar Citations, јануар 2018).

Најзначајнији научни доприноси Др. Пововића су проналасци и анализа нових полупроводничких направа, посебно магнетских и оптичких сензора, са до тада непознатим структурама и особинама. На пример: његов вертикални Холов елемент је први Холов елемент који је осетљив на магнетско поље паралелно са површином полупроводничке плочице (а не на поље управно на плочицу, како је писало у свим књигама од времена Хола па до тада); магнетски сензори са интегрисаним феромагнетским слојем су остварени захваљујући новим планарним структурама (уместо тридимензионалних структура, које су биле познате до тада) и новом процесом интеграције технолошки не-компатибилних материјала – аморфног метала и силицијумских плочица; селективни сензор за ултраљубичасту светлост у коме се користе потенцијалне баријере направљене допирањем за раздвајање фото-електрона генерисаних фотонима различитих енергија; он је показао остварљивост интеграције фото-диода за детекцију појединачних фотона и електронике у истом CMOS интегрисаном колу; и његов лавински транзистор за детекцију појединачних електрона по први пут омогућава мерење струје реда ато-ампера у интегрисаном колу.

Техничке стране и примене ових полупроводничких направа су описане у Поповићевим патентима, на бази којих се производе многи иновативни производи у више земаља света. На пример: електронско бројило електричне енергије које је прво у свету ушло у велико-серијску производњу (у фирми Landis und Gyr, у Цугу, у Швајцарској), било је базирано на Поповићевом вертикалном Холовом елементу; на бази вертикалних Холових елемената је развијена и у свету јединствена три-аксијална интегрисана Холова сонда, кључни део три-аксијалних тесламетара, који се користе као референтни инструменти у водећим физичким лабораторијама широм света, а производе се у Швајцарској и у Србији; магнетски сензори угла и струје, базирани на Холовим сензорима са интегрисаним феромагнетским слојем, производе се у Швајцарској, Белгији и Јапану. Ови сензори се највише користе у ауто-индустрији; а врло осетљиви дво- и три-аксијални магнетски сензори базирани на истој технологији се користе као електронски компаси, који се уграђују у ручне сатове и навигационе уређаје у аутомобилима и мобилним телефонима; Ултра-виолетни сензори се користе у детекторима пламена; а интегрисани детектори фотона омогућавају развој нових супер-брзих 3-Д камера.

ПЕТАР РАСПОР, Рођен: Долга Пољана, Словенија, 1954. Марибор: Пекарска школа (1971), прехранбена техничка школа (1975). Љубљана: Прехранбена технологија, БФ, УЛ Дипломирани инжењер прехранбене технологије (1983), Загреб: доктор биотехнологије (1987) Прехранбено-биотехнолошки факултет, Лондонски институт Лабатт (1989). Постдокторска специјализација Доцент биотехнологије и индустријске микробиологије (1989), ванредни професор (1992), редовни професор (1996). Оснивање Катедре за биотехнологију (1992). Радна активност: Млинотест Ајдовшчина (1969-86), Лабатт (1987-89), Универзитет у Љубљани (1989-2013). Универзитет у Приморском (2014-2016). Педагошки рад: Основао постдипломски студиј биотехнологије на УЛ (1994); основне студије биотехнологије на БФ (2004). Био је ментор 55 дисертација, 18 магистарских студија, 145 диплома, међу којима десет награђених. Истраживачки рад: Водио је на десетине пројеката. храна, индустријска микробиологија и биотехнологија и безбедност хране. Библиографија: СИЦРИС наводи 1955 библиографских јединица, 222 научни чланак, 27 стручних чланака, неколико десетина поглавља у књигама, неколико патената, преко 100 предавања по позиву. Награде и признања: Добио је три почасна доктората (Doctorem Honoris Causa sa Universitatis de Sancto Stephano, Godollo, Мађарска 2002, Универзитет у Печују, Мађарска 2003, Universitat fur Bodenkultur, Беч, Аустрија 2014) и постао члан Интернационале академија прехранбене науке и технологије ИАФоСТ 2008., Academia Europea 2011. и међународни члан Academia Scientiarum Technicarum Croatica (Хрватска инжењерска академија) 2015. године. Добио је признање од стране SEFood заједнице 2012. године за оснивање и развој поводом оснивања и развоја. 10. годишњица и Пленичева медаља Словеначког друштва за микробиологију као највиша награда за научни допринос микробиологији. За допринос науци и образовању добио је неколико награда, као што је медаља „100 година вирусологије“ Сверуског научног савета за вирусологију. Словенија му је доделила државна признања у високом образовању 2003. и Медаљу за изузетност Универзитета у Љубљани за наставна и истраживачка достигнућа 2007. године, а 2011. Јесенкову награду за животно дело, коју његов факултет додељује за изузетне резултате, између осталих награда, а 2018. добио је Сребрну медаљу за заслуге Републике Словеније за изузетан научни и педагошки допринос биотехнологији, микробиологији, храни и исхрани. 2020. године изабран је за професора емеритуса на Универзитету у Љубљани.

Додатно: Помогао у постављању ЛУИ инкубатора на УЛ, 5 биотехнолошких компанија. Био је укључен у ИСО и међународне ревизије у високом образовању за истраживање и наставу. Установио је и водио доношење две декларације: о микробиологији 2004. године и декларацији о храни, исхрани и технологији 2008. године. Основао је три конгресне мреже које су започеле свој пут у Љубљани, ЦЕФоод 2002. године, ФЕМС 2004. и ЕФФоСТ 2008. године. Суоснивао је два Ротари клуба у дистрикуту 1912. године и значајно обележио њихову делатност. Културни рад: Објавио: Prameni sonca na obrazu časa. (2018), Stopinje v pesku (2019), Preskoči svojo senco (2020), Koronska četvorka: Osama na krilih korone; Viroslav zločesti; Klic v samoto; Gigi Tovariš; Samota v Osami (2022); Kaplja nad gladino. (2023).

МИЛАН Д.РИСТИЋ, инострани члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС) од 2007. године, рођен је 10.07.1939. године у Нишу, од оца Душана и мајке Цватанке, рођене Јовановић-Славински. Основну школу, као и гимназију завршио је у месту рођења. Студирао је на Пољопривредном факултету у Београду - Земун и у Сарајеву, сточарски одсек, где је 1962. године дипломирао. После служења војне обавезе, радио је као руководилац сточарске производње у Алексинцу и Мозгову. Од јуна 1965. године, специјализацију у сточарској производњи радио је у фирми Dr. A. Weiler, Kirchberg, Horb, у Немачкој. Од марта 1968. до јуна 1971. године радио је као докторант и научни асистент на Универзитету Хохенхеим (University of Hohenheim, Stuttgart, Germany), на Институту за узгој и држање стоке, Катедра за живинарство (Prof. Dr. S. Scholtyssek). Од августа 1971. до јула 2004. године радио је као научни сарадник у Савезном центру за науку о месо у Кулмбаху, Немачка, у Институту за производњу меса и маркетинг, где је био руководилац одељења за живинску производњу и квалитет живинског меса и јаја.

За време научне делатности био је руководилац 93 научна пројекта, ментор при изради 10 докторских дисертација и 5 дипломских радова. До сада је објавио 438 научна радова. Сарађивао је са другим институтима, како у Немачкој, тако и у осталим земљама на западу и истоку Европе. У Србији је имао дугогодишњу успешну сарадњу са Институтом за хигијену и технологију меса из Београда, Институтом за сточарство из Земун Поља и Катедром за хигијену и технологију меса Факултета ветеринарске медицине из Београда. Научни резултати односе се на утицај температуре и дужине лагерања различите живине на квалитет меса; старости бројлера на квалитет меса и њихове вредности приликом продаје; порекла различитих хибрида бројлера, ћурака, патака и гусака као и утицај методике клања живине на њихов квалитет; као и на разлике квалитета између живинског, свињског и говеђег меса.

Члан је World Poultry Science Association, German Group од 1971 године, као и World Rabbit Science Association – German Group од 1989 године. Активно је радио у следећим европским организацијама: UNO-ECE-Standard of Poultry Meat and Explanatory Brochure, Gent, стандардизација живинског меса (1982-1990), COST 91, Sub-Group 3, Quality for Poultry Meat in the European Union (1981-1985), SCAR Working Group, Poultry Meat Quality – Freezing and Thawing (1981-1985), Water in Poultry Working Group/ EU Brussels (1981-1998), Quality Control DLG for Meat Products (1976-2014) и German Society for Animal Production (1973-2004). Радећи у поменутим организацијама боравио је у Грчкој, Француској, Холандији, Енглеској, Италији, Шпанији и Данској.

Учествовао је на националним и интернационалним конгресима и симпозијумима од 1972-2022 године са укупно 190 предавања у следећим земљама: Немачка, Немачка Демократска Република, Југославија, Француска, Енглеска, Мађарска, Данска, Сједињене Америчке Државе, Шпанија, Чехословачка, Пољска, Малта, Бразил, Италија, Финска, Јапан, Грчка, Холандија, Канада и Аустралија.

У наставној активности предаје од 1974 године на државној стручној школи за технологију животних намирница у Кулмбаху, Немачка, предмет "Производња и квалитет живинског меса", а од 1982 године на универзитету Kassel, GhK Witzenhausen, предмет "Технологија пољопривредних производа-квалитет живинског меса и јаја". Од 2005. године предаје на Hochschule Anhalt(FH), FB Landwirtschaft, Ökotrophologie, Landespflege, Bernburg, предмети „Квалитет пољопривредних производа“ и „Иновације у сточарској производњи“. У периоду од 2001. до 2003. године преко DAAD организације (DAAD special program for Academic reconstruction of Southeastern Europe) имао је прилику да држи предавања на пољопривредном факултету у Чачку, Новом Саду и Београду, као и на Ветеринарском факултету у Београду. Био је члан једне комисије за одбрану докторске дисертације на Хемијском факултету Универзитета у Београду. После пензионисања се и даље бави науком. Као члан је Senior Experten Service (SES), Bonn, боравио је као експерт у Молдавији, Узбекистану и Таџикистану.

ИМРЕ Ј. РУДАШ, инострани члан Академије инжењерских наука Србије од 2015. године, редовни професор на Обуда Универзитету, Будимпешта – директор Управног одбора Универзитетског центра за истраживања и иновације од 2014. год., ректор Обуда универзитета (2010-2014. год.), ректор Будимпешта Тех (Budapest Tech), (2003-2010. год.), проректор за науку Будимпешта Тех (Budapest Tech) (2000-2003. год.), шеф Одсека за информатику (1988-2005. год.)

Рођен у Будимпешти 25. априла, 1949. год., од оца Имре и мајке Кристине. Основну и средњу техничку школу завршио у Будимпешти 1967. год. и дипломирао на Политехничком факултету Bánki Donát из производног

инжењерства, магистрирао примењену математику на Eötvös Lóránd универзитету. Добио је степен Кандидата за науку 1988. год, а касније титулу доктора наука 2004. год. на Мађарској академији наука. Запослио се као инжењер у United Electric-Machine Company. Придружио се Bánki Donát Политехничком факултету, претходници Budapest Tech и Обуда универзитета као инжењер 1972. год. Постао је асистент 1977. год., затим предавач 1980., ванредни професор 1987. год. и редовни професор 1998. год. Био је председник Конференције ректора Мађарске 2009. год.

Његове наставне активности обухватају предавања из неколико предмета на Катедри на свим нивоима студија. Био је ментор у 5 докторских теза. Аутор је и коаутор 11 објављених уџбеника. Водећи је предавач више предмета, укључујући роботiku, математику и вештачку интелигенцију.

Његова научноистраживачка делатност покрива следећа истраживања: Soft computing, рачунарска интелигенција; Fuzzy системи, Fuzzy логика, Fuzzy општа контрола и Fuzzy роботска контрола; роботичка технологија, робо-контрола, компјутерски дизајн; примена техника вештачке интелигенције у роботизи; израда и симулација индустријских робота; CIM, TQM, Planning R & D; симултано инжењерство; телеманипулациони системи. Ове теме су документоване у ауторским радовима у универзитетским уџбеницима, научним књигама, поглављима, монографијама, часописима и конференцијским изводима, као и предавањима на међународним научним конференцијама.

Објавио је 79 радова у међународним часописима и 597 апстраката са међународних конференција. Аутор је и уредник 25 књига и 21 поглавља у књигама. Његови радови су цитирани више од 1452 пута. Пленарни предавач по позиву на неколико међународних конференција; више пута члан програмског одбора. Сарадник уредника часописа IEEE Transactions on Industrial Electronics; члан Издавачког одбора Engineering Application of Artificial Intelligence (придружени часопис IFAC, Pergamon Press); сарадник уредника Control Engineering Practice (часопис IFAC, Pergamon Press); члан Издавачког одбора Journal of Advanced Computational Intelligence (Јапан).

Укључен је у многе активности међународне сарадње. Члан је или виши научни сарадник бројних мађарских и међународних научних организација (списак је непотпун). Од 1998. г. члан је Одбора компаније Janos Neumann Computer Science Company. Од 2008. до 2014. г. био је потпредседник Мађарске инжењерске академије. Од 1990. г. члан је IEEE. Године 1997. био је оснивачки председник IEEE Joint Chapter of Industrial Electronics and Robotics & Automation Societies, 2002. год., IEEE Chapter of Computational Intelligence Society, а 2003. год. IEEE Hungary Chapter of Systems, Man and Cybernetics Society. Од 2014. год. наставља да ради у овој организацији као један од потпредседника. Од 1995. год. члан, а 2000-2001. год. потпредседник IEEE Industrial Electronics Society. Од 2002. узима учешће у активностима IEEE Region 8. Од 1998. год. члан Међународне асоцијације Fuzzy система (International Fuzzy System Association), где је вршио функцију потпредседника између 2005. и 2007. год. а благajника између 2009. и 2013. год. Дописни је члан Академије инжењерских наука Србије од 2004. године.

Признања и награде: Széchenyi Professor Scholarship (1997.); Doctor Honoris Causa, Технички универзитет, Кошице (2001.); IEEE Fellow (2002.); Doctor Honoris Causa Технички универзитет, Темишвар (2005.); награда Neumann (2006.); награда Dénes Gábor (2006.); Официрски крст Ордена заслуга Републике Мађарске, 2009.; почасни професор Технолошког универзитета у Вроцлаву (2013.) и почасни конзул (2016.); Doctor Honoris Causa Универзитета Обуда (2014.); награда Pro Obuda (2014.); Doctor Honoris Causa Словачког технолошког универзитета у Братислави (2016.).

ЈИАН СОНГ, инострани члан АИНС од 2002., рођен је 29. децембра 1931. године у Шандонг провинцији, Кина, ожењен супругом Ванг Јушенг, двоје деце: Сонг Мумин (син) и Сонг Мухуа (кћерка).

Образовање: дипл. инг., МБТУ, Москва (1958), кандидат наука (еквивалентно PhD), МБТУ, Москва (1960. г.), доктор наука, Московски државни технички универзитет, СССР (1990. г.).

Садашње функције: почасни председник Президијума кинеске инжењерске академије; председник Свекинеске федерације за животну средину; председник Удружења пријатељства Кина-Јапан; академик Кинеске академије наука; академик Кинеске инжењерске академије; члан Савета

кинеске асоцијације за аутоматизацију и Кинеског друштва за системско инжењерство.

Раније функције: шеф Лабораторије за кибернетику, Институт за математику Кинеске академије; директор Лабораторије за вођене пројектиле, Седмо министарство за индустрију машинске градње; шеф Одсека за свемирске науке Академије за свемирску технологију, Седмо министарство за индустрију машинске градње, 1978-1981; потпредседник Академије за свемирску технологију, Седмо министарство за индустрију машинске градње; заменик министра и главни инжењер-научник Министарства за астронаутику; министар Државне комисије за науку и технологију; државни саветник (заменик премијера), Државни савет Народне Републике Кине; председник Националног комитета за заштиту околине; председник Конференције о интелектуалној својини, Државни савет; Кинеска инжењерска академија; потпредседник Политичко-консултативне конференције кинеског народа (врховно законодавно и политичко тело Кине); члан Државне управљачке групе за науку, технологију и образовање; први потпредседник Комисије за академске степене Државног савета.

Друге професионалне функције: 1960-1980. дизајнер-научник, заменик шефа, Академија за свемирско технологију, Седмо министарство за индустрију машинске градње; председник и потпредседник Кинеског удружења за аутоматизацију (сада члан Савета); главни инжењер-научник, главни командант за сателитску комуникацију и операције лансирања Министарства за астронаутику; потпредседник Кинеског друштва за демографске науке; главни уредник за област Аутоматско управљање и системско инжењерство, Енциклопедија Кине, члан Урђивачког одбора Кинеске енциклопедије; потпредседник Кинеског друштва за системско инжењерство; почасни професор Института за математику и науку о системима Кинеске академије наука; професор Харбинског технолошког института, Цингуа универзитета и Фудан универзитета.

Међународна чланства: инострани члан Руске академије наука; инострани члан Краљевске академије инжењерских наука Шведске; инострани члан Националне инжењерске академије САД; инострани члан Академије инжењерских наука Србије; члан Међународне академије за астронаутику; дописни члан Националне инжењерске академије Аргентине; дописни члан Националне инжењерске академије Мексика; доктор хуманистике Универзитета у Хјустону, САД; гостујући професор на МИТ, Харварду и Универзитету Минесоте, САД; заменик главног уредника, System & Control Letters, члан Савета Међународне федерације за аутоматску контролу (IFAC); гостујући професор на Тексашком универзитету, Остин, САД; почасни истакнути гостујући професор без ангажмана Вашингтонског универзитета у Сент Луису, САД; почасни члан друштва "Пријатељ математике" Института за математику, Харвардског универзитета, САД.

Награде и признања: награда за истакнути допринос Пекиншке конференције за науку и технологију (1977.); награда Националне научне конференције (1978.); награде за за истакнуте доприносе науци и технологији Националне одбране (1979.); награде за истакнуте доприносе свемирској науци и технологији Министарства за Астронаутику (1980.); Национална награда за достигнућа у природним наукама (1982.); награде за изврсне публикације издавача Science Press (1986); награда "Изврсно лидерство" за истакнути допринос науци и технологији Америчког биографског института, САД; Национална награда за напредак науке и технологије (1987.); Ајнштајнова награда, највиша награда Међународног удружења за математичко моделовање, за сигнална достигнућа у науци (1987.); Леонардо награда, Италија (1997.); HLHL награда за научна достигнућа (1998.).

Главне публикације: проф. Сонг је аутор или коаутор 13 књига (монографија) и више од 100 радова публикованих у националним или међународним часописима и књигама радова са националних и међународних симпозијума, конференција и конгреса.

ЈЕЛЕНА СРЕБРЊАК, инострани члан АИНС од 2012. год., редовни професор Архитектонског, машинског и нуклеарног инжењерства на Пенсилванија Универзитету у САД рођена је у Ваљево, 1970 г. Дипломирала на Одсеку термотехнике Машинског факултета у Београду 1994. г. Магистарски рад одбранила 1997. г. на Massachusetts Institute of Technology, Cambridge, MIT, а већ после три године 2000., одбранила докторску тезу и постаје асистент професор, (доцент), 2006.г., ванредни професор на Архитектонском инжењерству на MIT. Упоредо, од 2007.г. на MIT ангажована као професор на Машинском и нуклеарном инжењерству. Године 2011. као редовни професор, прелази на Универзитет државе Пенсилваније, Pennstate.

Њен истраживачки рад има несумњив допринос унапређењу и ширењу знања у области комплексних система зграда интегрално са системима климатизације и грејања и осталим термотехничким постројењима. Кључна научна истраживања др Сребрњак финансирала је америчка Национална фондација за науку (National Science Foundation - NSF), као и Национални институт за сигурност и здравље у зградама (National Institute for Occupational Safety and Health - NIOSH). Објављује радове у часописима највишег утицајног SCI Impact фактора. Добила је најцењеније награде у областима којима се бави, награду Yaglou Award Међународне академије за ваздух унутар грађевинских објеката, Америчког друштва инжењера за грејање, хлађење и климатизацију (ASHRAE) и низ других. Предавач по позиву на конгресима америчке Националне академије инжењера (NAE, 2011 US), е-члан уредништва 5 међународних часописа са SCI листе. До сада је објавила 4 књиге и поглавља, 34 рада у водећим научним часописима, 30 радова у зборницима међународних скупова, 12 публикација-монографија истраживачких пројеката. Њен број SCI цитата је 241.

Инжењерски резултати. Научноистраживачки рад проф.Сребрњак остварује у тесној вези са индустријом. Поред машинске КГХ индустрије њени пројекти имају импресивну финансијску подршку бројних непрофитних организација и грађевинске индустрије, а њен инжењерски рад је посебно цењен и награђен специјалном наградом Америчке асоцијације инжењера (ASHRAE).На основу научноистраживачких резултата развила је нову генерацију компјутерских модела за симултано предвиђање термичких услова у зградама и квалитета ваздуха и модела за симулацију и предвиђање потреба, тј., потрошње енергије у зградама, који су, по први пут, омогућили брзе и физички коректне резултате за целу зграду. Ови модели се користе у водећим софтверима за симулацију унутрашњих услова у зградама, попут Fluent, CFX и EnergyPlus. Поред научних резултата објављених у бројним научним радовима, на којима су израсле програмске подршке, тзв. софтверски модели, Сребрњак их је, уз одговарајућу елаборацију, објавила као аутор у два поглавља у књизи Mechanical Engineers, као и у ASHRAE књигама HVAC - Fundamentals.

Наставна делатност. Развила и предавала нове курсеве на PennState универзитету из динамике флуида у пројектовању, интегралних механичких система зграда и метода истраживања у архитектонском инжењерству. Водила 20 доктората и магистарских радова, а у току је израда више докторских и магистарских теза. Успешно водила и тимски радила са 9 постдоктораната.

Организација научног рада. Посебно је престижна истраживачка група коју је на PennState универзитету формирала под називом Building Science Group у оквиру Института за енергију и околину која се бави истраживањима, инжењерским решењима за смањење потрошње енергије и побољшање услова угодности људи у зградама, тј., унапређења квалитета унутрашње и спољне средине на нивоу комплекса зграда, у великим насељима и урбаним просторима великих густина. Институт је поставио др Сребрњак за директора ове групе од оснивања 2010. г. Група је организована као стратешка иницијатива у области интегрисаног зградарства и техничких система. Од оснивања, ова организација је успела да оствари \$13.5 мил. истраживачких фондова, што је приближно \$4.5 годишње, добијених уговорима са државом и индустријом.

О томе колики значај се у САД даје истраживањима др Сребрњак, сведочи недавно покренут пројекат Greater Philadelphia Innovation Cluster for Energy Efficient Buildings који финансира Министарство за енергију (Building Simulation and Modeling) са \$129,000,000 где је водећи истраживач са \$10 милиона уложених у развој симулација зграда (највећа сума икада додељена у САД за овакву врсту пројеката).

ВОЈИСЛАВ Р. СТАМЕНКОВИЋ, професор Универзитета у Калифорнији, Ирвине, на департману за хемијски и биомолекуларни инжењеринг и департману за хемију, директор Horiba Institute for Mobility and Connectivity, Irvine, САД. Рођен је 1967 године у Београду од оца Радомира и мајке Горице. Факултет за физичку хемију, Универзитета у Београду завршио је 1994, а магистрирао је 2000 године. На истом факултету је одбранио докторат 2001 године, под менторством академика Славка Ментуса. Током деведесетих година (од 1993. до 1995) је радио на Институту за биофизичку и аналитичку хемију, где се, између осталог бавио анализом фармацеутских материјала и адитива. Од 1995 до 2001 је радио као асистент приправник на факултету за физичку хемију Универзитета у Београду, а у периоду између 1999-2001 био је на студијском боравку на Универзитету у Калифорнији, Беркли где је радио на припреми докторске дисертације након које започиње са радом у Lawrence Berkeley National Laboratory као постдокторант. Почетком 2006. године прелази у Argonne National Laboratory где остаје до 2020 године. У истој лабораторији је био вођа групе за конверзију и складиштење енергије. Придružени је уредник часописа ACS Catalysis, American Chemical Society. Објавио је преко 150 научних радова и 14 признатих патената. Цитираност према бази SCOPUS је преко 30.000 са h индексом 74. Добитник је бројних признања и награда, Recognition Award Lawrence Berkeley National Laboratory, 2004; Performance Award University of Chicago, 2012; Department of Energy's Hydrogen Program R&D Award, 2014; R&D 100 Award 2016, Web of Science: Highly cited researcher, 2018-2020.

Наставна активност: На Факултету за физичку хемију Универзитета у Београду у периоду од 1995. до 1999., био је ангажован у настави на предметима физичко-хемијска анализа и физичка хемија у молекуларној биологији. У том периоду боравио је у Лабораторији за физичку хемију молекула париске Екол централ (1996. и 1997). Од 2020 год. ангажован је као професор Универзитета у Калифорнији, Ирвине, на департману за хемијски и биомолекуларни инжењеринг и департману за хемију. Током своје каријере био је ментор и супервизор рада 20 постдокторанада, 10 дипломираних студената, 9 студената, а што је посебно потребно напоменути већег броја из Србије.

Истраживачки и инжењерски доприноси: Истраживачки рад Војислава Стаменковић а обухвата физичку хемију површина, електрохемију и електрохемијске процесе за конверзију и складиштење енергије. У његовим раним радовима доказан је ефекат састава подповршинских слојева на каталитичке особине електроде за више електрокаталитичких реакција. Најважнији допринос је направио на разумевање електрохемијске редукције кисеоника и на могућност убрзања те реакције која је кључна за даљи напредак горивних спрегова. На основу иницијалног концепта који је патентиран, Стаменковић је развио неколико класа наноматеријала који су базирани на максималном искоришћењу платине. Поред повећања ефикасности катализатора, Стаменковић је радио на побољшању стабилности катализатора за горивне спрегове. У најновијим радовима и патентима, Стаменковић описује механизам растварања платине на атомском нивоу и предлаже како да се у потпуности елиминише разградња и растварање катализатора. На основу патената који се односе на платинске легуре, Стаменковић је значајно допринео даљем развоју технологије горивних ћелија. Материјали које је описао у својим кључним радовима налазе се у првој генерацији возила на водонични погон. Имплементација његових иновација налази примене у декарбонизацији енергетског сектора, где значајну улогу има технологија за издвајање водоника. Поред конверзије енергије Стаменковић је направио напредак у разумевању литијумских и оловних батерија. Поред пројеката који су спонзорисани од US Department of Energy, Стаменковић је радио на значајном броју индустријских пројеката са фокусом на транзицију транспорта ка електричним погоном без емисије загађујућих издувних гасова.

МИЛИЦА СТОЈАНОВИЋ, (иностранци члан АИНС-а од 2022.) рођена је у Београду, Србија, 1965. године, а дипломирала је на Електротехничком факултету Универзитета у Београду 1988. године. Магистрала (1991) и докторира (1993) на Northeastern University у Бостону, МА, САД. По завршетку докторских студија, добила је постдокторску стипендију Woods Hole Oceanographic Institution (WHOI), in Woods Hole, MA, САД, а потом и стипендију за постдокторско истраживање Националне научне фондације. Између 2000. и 2008. радила је на Технолошком институту Масачусетса (MIT), где је имала титулу главног научника и била је помоћник директора за истраживање на MIT Sea Grant College Program. Године 2006. Награда за угледног посетиоца одвела ју је на Универзитет у Падови, Италија, где

је предавала један семестар. Професорка Стојановић се 2008. године придружила Факултету Североисточног универзитета, одсек за електротехнику и рачунарство, где је тренутно редовни професор. Године 2018. провела је годину дана као гостујући професор на MIT -у. Она остаје повезана са Oceanographic Institution (WHOI), in Woods Hole као гост истраживач.

Истраживачка интересовања проф. Стојановић обухватају теорију дигиталних комуникација, статистичку обраду сигнала и бежичне мреже и њихову примену у подводним акустичким системима. Њена наставничка каријера протеже се преко двадесет година, са традиционалним, али и новоразвијеним курсевима из ових области. Дала је пионирски допринос подводној акустичкој комуникацији, а њен рад је нашироко цитиран.

Истраживачка експертиза проф. Стојановић је у бежичном преносу информација под водом. Овај рад укључује моделирање акустичног канала, обраду сигнала за дигиталну комуникацију у присуству мултипатх и Доплерових изобличења, и пројектовање мреже под великим кашњењем. Као део свог раног рада, дизајнирала је алгоритам за обраду сигнала који је омогућио развој првог фазно кохерентног акустичног модема. Алгоритам укључује заједничку синхронизацију, еквилизацију и комбиновање просторног сигнала. Он чини основу за модем велике брзине имплементиран у WHOI, који остаје де факто стандард за модерне подводне комуникације. Овај рани рад покренуо је нову истраживачку област подводних комуникација, која је укључена у конференцијске сесије и успостављена као запис у IEEE Journal of Oceanic Engineering. Доприносила је даљем развоју алгоритама за обраду комуникационих сигнала, увела ортогонално фреквенцијско мултиплексирање у подводне комуникације, поставила темеље за подводне мреже засноване на ћелијским принципима и дизајнирала мрежне протоколе погодне за рад у присуству великих кашњења узрокованих малом брзином звук. Обимно је објављивала на ове теме (Google Scholar h-index преко 70). Поседује 5 патената.

Проф. Стојановић је стипендиста IEEE (2010, са цитатом „за допринос подводној акустичкој комуникацији“), добитник је IEEE Ocean Engineering Society's Distinguished Technical Achievement Award (2015), IEEE WICE Outstanding Achievement Award (2019), and the IEEE Ocean Engineering Society's Distinguished Lectureship (2018). Године 2020. студенти њеног матичног универзитета изабрали су је за Eta Kappa Nu професора године. Страни је члан Академије инжењерских наука Србије и носилац почасног доктора Универзитета Архус у Данској.

Проф. Стојановић је помоћни уредник часописа IEEE Journal of Oceanic Engineering и председник Техничког комитета за подводну комуникацију, навигацију и позиционирање IEEE Ocean Engineering Society. Њене претходне уређивачке позиције укључују include IEEE Transactions on Signal Processing (Associate Editor), IEEE Transactions on Vehicular Technology (Associate Editor), IEEE Communication Letters (Advisory Board member) and the IEEE Signal Processing Magazine (Senior Editorial Board member). Организовала је бројне конференције и радионице, укључујући EUSIPCO'22 који је одржан у Београду, Србија.

Удата је за Зорана Звонара, такође са дипломом Универзитета у Београду. Они су први брачни пар који је исте године добио статус IEEE Fellow. Милица и Зоран имају троје деце (два лекара и архитекту).

ДРАГАН СТОКИЋ, инострани члан АИНС од 2007., рођен је 31. 01. 1950. у Београду. Дипломирао 1973 године на Електротехничком факултету у Београду, одсек Техничка физика, као најбољи студент генерације. Магистрирао на Центру за мултидисциплинарне студије, Београд, смер за Примењену теорију система, 1976. са темом „Прилог динамичкој стабилизацији позе антропоморфних механизма“. 1980. Д. Стокић је докторирао на Електротехничком Факултету у Београду, са темом „Прилог синтези децентрализованог управљања роботима и манипулаторима“. 1986. изабран је у звање Виши Научни Сарадник. 1993 године Др. Стокић стекао звање Начуни Саветник.

Од 1973 – 1998 био запослен у Институту М. Пупин, Београд, Лабораторија за Роботику, где се задњих година налазио на радном месту Вишег саветника. У току

1979-1980 био је на специјализацији на Одељењу за електротехнику, Lanchester Polytechnic, Ковентри, Велика Британија, а у току 1984 био је на студијском боравку на Институту за Роботику, University of Southern California, Los Angeles. Током 1989 и 1990 налазио се на студијском боравку у Fraunhofer Institute IPK, Берлин. Од 1991 - 2009 радио је у Институту за примењену теорију система, АТБ-Бремен, СР Немачка, у звању Виши истраживач. У периоду 2009-2015. био је Генерални директор института АТБ-Времен. Од 2015, након пензионисања, ради ради као спољни научни саветник АТБ-Времен.

У периоду 1988-1991, Стокић предавао управљачки софтвер у роботизи на постдипломским студијама на Електротехничком факултету у Београду. У периоду 1985-1991 учествовао у настави у области роботике на постдипломским студијама на факултетима у Новом Саду, Загребу, Марибору и Љубљани. Истраживања Др Стокића обухватају проблеме моделирања и управљања сложеним системима (роботима, флексибилним технолошким системима, летилицама, производним системима), као и развој и примену система знања у индустрији, развој и примену нових технологија за индустрију, и друго.

Објавио је до сада преко 65 радова у еминентним страним часописима и 10 радова у часописима националног значаја, и преко 185 радова на домаћим и међународним научним скуповима. Коатор је три монографије из области управљања роботима објављене на енглеском језику у издању Springer-Verlaga (од којих су две преведене и на руски), три монографије објављене на српском из области управљања роботима и ваздухопловства, као и два уџбеника објављена на српском и преведена на енглески. Др. Стокић је аутор или коатор поглавља у више научних монографија и приручника из области роботике и примене система знања у индустрији. Коаутор је монографије о иновацијама у развоју производа/процеса у издању Springer-Verlag, 2009 године.

У периоду 2007-17, водио је истраживања на темама везаним за технологије за амбијентну интелигенцију (АМИ), колаборативна радна окружења у индустрији и пословне мреже, системе знања за развој производа и процеса, IIM, моделирање и управљање роботима и аутоматима, моделирање и развој предузећа, колаборативно технолошки потпомогнуто учење, Индустрију 4.0, производне/сервисне системе итд.

Био је руководилац већег броја научних пројеката у Србији из области роботике и интелигентних технолошких система. Од 1989 руководио је и учествовао на више од 50 научних пројеката Европске заједнице. Водио је 8 Европских научних пројеката о примени и развоју нове амбијентне технологије, технологије за колаборативна радна окружења у флексибилним системима за производњу и монтажу. Његов посебан истраживачки интерес су решења на бази кибернетских и физичких система у индустрији. Руководио је израдом више од 45 успешних предлога за Европске научне пројекте у четвртом, петом, шестом и седмом програму и текућем HORIZON 2020 програму Европске Заједнице.

Др Стокић је члан Научних и Организационих комитета већег броја међународних симпозијума. Сарађивао као оцењивач у већем броју међународних и домаћих научних часописа, и стални је оцењивач за научне пројекте Европске заједнице од 1993-2023. Евалуатор за конкурсе за научне пројекте ЕЗ у периодима 1993 -1997, 2000 – 20015. Био је евалуатор више конкурса и пројеката у Шпанији. Био је члан Експертске групе за колаборативна радна окружења Комисије ЕЗ. Одржао већи број предавања по позиву у више земаља (Шпанија, Португалија, Ирска, Немачка, Јужна Кореја, Аустралија итд.) као и у Комисији ЕЗ. Поред научног рада, Др. Стокић је био водећи инжењер за развој апликационог софтвера за симулаторе тренажере за неколико домаћих авиона. Такође је био водећи инжењер за развој софтвера за даљинско управљање летилицама. Руководио је већим бројем истраживачких пројеката за аутомобилску и авионску индустрију у Немачкој. Заједно са Проф. Вукобартовићем добитник је Октобарске награде града Београда за научни рад за 1979 годину. Заједно са групом аутора добитник је Теслине Награде за 1986 годину за серију монографија Научни Основи Роботике.

КУАНГДИ СУ, Страни члан АИНС-а од 2002. године, мушкарац, рођен у Чонг Де, провинција Зе Јианг, децембра 1937. Етнички: Хан. Професор, ментор докторских студија, члан Кинеске инжењерске академије.

Био је председник Кинеске инжењерске академије (CAE).

Дипломирао на Пекиншком институту за инжењерство гвожђа и челика 1959. године, професор Су је имао различите наставне позиције од асистента, предавача, ванредног професора до професора на бројним високошколским институтима, укључујући Пекиншки институт за гвожђе и челик, Шангајски технолошки институт, Шангајски институт за машинство и Шангајски технолошки универзитет.

Од марта 1982. до фебруара 1983. године, професор Су је радио на Имperiјалном колеџу УК као гостујући научник. Касније се придружио Scandinavian Lancer Corporation, Шведска, као главни инжењер и технички менаџер од новембра 1983. до маја 1985.

Након повратка из иностранства, професор Су се вратио на Шангајски технолошки универзитет као извршни потпредседник. Касније је постао потпредседник Шангајске комисије за образовање и генерални директор Општинског бироа за високо образовање.

Године 1991. именован је за председника Шангајске комисије за планирање. Затим је изабран за заменика градоначелника Шангајске општине 1992. године и заменика партијског секретара Шангајске општинске комисије 1994. године. Изабран је за градоначелника Шангаја 1995. године и на тој функцији је био више од шест година.

2002. је избором постао председник CAE. Поново је изабран за председника CAE у јуну 2006.

Изабран је за потпредседника Кинеске народне политичке консултативне конференције (CPPCC) 2003. (2003-2008). У октобру 2003. такође је изабран за председника Кинеске федерације индустријске економије (CFIE). председник Удружења кинеско-америчког народног пријатељства од маја 2004.

С обзиром на његова изузетна професионална достигнућа и међународно признање, проф. Су је изабран за страног члана Краљевске инжењерске академије Уједињеног Краљевства, за страног члана Краљевске шведске академије инжењерских наука (IVA), за страног сарадника Сједињених Држава Национална инжењерска академија (NAE), инострани академик Руске академије инжењерских наука и почасни члан Јапанског института за гвожђе и челик (ISIJ). Такође је почасни члан Института грађевинских инжењера Уједињеног Краљевства (ICE).

Ужа специјалност су истраживања специјалног челика, секундарне рафинације и технологије ињектирања и поседује два патента Британије и Шведске, објавио је седам великих публикација: „Рафинисање нерђајућег челика“, „Технологија топљења специјалног челика у иностранству“, „Линије за хлађење воде и вешање шљаке за електричне пећи“, „Феномен струјања флуида у металуршком процесу“ и др. и око 170 научних радова.

ДАНИЛО СУВОРОВ, инострани члан АИНС од 2018. године, научни саветник, професор Универзитета у Љубљани, (UL), Факултета за природне науке и технологију, рођен је 1951. године у Љубљани, Словенија (СФРЈ). Дипломирао је 1976. на одсеку за хемију, на Факултету за природне науке и технологију, Универзитета у Љубљани. На истом факултету је магистрирао 1982. и докторирао 1984. године. Академску каријеру започео је радио до 1980. У периоду 1980.-1984. радио је као истраживач сарадник у Одељењу за керамичке материјале Института Јожеф Стефан, Љубљана, и као пост-док истраживач у периоду 1984.-1987. год. при чему је од 1985. до 1986. био гостујући истраживач у Institut für Gesteinskörnungskunde, Ахен,

Немачка. Од 1987. до 1992. био је у звању истраживача сарадника у Одељењу за керамичке материјале Института Јожеф Стефан, и доцента на Факултету за хемију и хемијске технологије, УЉ. Од 1993. до 2001. радио је као виши научни сарадник у Одељењу за керамичке материјале Института Јожеф Стефан, где је био и руководилац истраживачке групе која се бавила проучавањем керамичких и стакланих материјала. У периоду 2001.-2003. Био је у виши научни сарадник у истом Одељењу, где је обављао дужност руководиоца групе за напредне материјале, док је у истом периоду био и доцент на Факултету за хемију и хемијске технологије, УЉ. Звање научног саветника стекао је 2004., а исте године је постао и вођа групе за напредне материјале, Института Јожеф Стефан, као и професор науке о материјалима на Факултету за хемију и хемијско инжењерство, Универзитета у Љубљани.

Основна научна интересовања професора Суворова обухватају проучавање високо-температурских реакција, поступака синтезе електронских керамика, односа фаза и реакционих механизма у керамичким системима, као и синтезу стакала. Посебан интерес је усмерен на развој електронских керамика са изолаторским својствима (кондензатори, микроталасна, tunable и керамика са полупроводничким својствима) и LTCC технологија. У области стакланих материјала његова истраживања су усмерена ка проучавању кристализације стакала. Као водећи истраживач учествовао је у великом броју билатералних пројеката, међу којима су са: University of Pennsylvania, САД, University of Manchester and UMIST, УК, Korean Institute for Science and Technology, Јужна Кореја, Università Tor Vergata, Рим, Италија, V.I. Vernadskii Institute of General and Inorganic Chemistry NAS, Украјина, South Bank University, Лондон, УК, Institute of Physics, Праг, Република Чешка, Science des Procédés Céramiques et de Traitements de Surface, CNRS, Француска, и други. Учествовао је или водио неколико EU-frame work research projects (5th, 6th, 7th EU Framework), два Eureka пројекта, један NATO пројекат за мир и COST пројекат "Electronic Ceramics".

Има значајан број објављених радова, па је као аутор или коаутор објавио 216 чланака у часописима са SCI листе, са h-индексом 34 и цитираношћу 3710. Одржао је преко 300 предавања од чега је више од 100 по позиву. Гостовао је у неколико европских лабораторија, такође и у САД, Бразилу, Јапан. Члан је више стручних друштава и академија: International Institute for Science of Sintering, (од 2002), World Academy of Ceramics (од 2007), American Ceramic Society (од 2008), President of Technical Committee of the International Ceramic Federation ICF (од 2009), President of the European Ceramic Society (2011-2013), International Ceramic Federation, President-Elect (2012-2013), President European Ceramic Society (2013-2015), International Ceramic Federation-ICF, President ICF (2014-2016), Америчког, Европског, Корејског и Словеначког керамичког друштва, Словеначког друштва за материјале-MIDEM.

Значајан допринос није ограничен само на истраживања: током низа година, мотивисан потребама развоја индустрије, урадио је велики број инжењерских решења и доказао се као руководилац великог броја индустријских пројеката, како са словеначким тако и са међународним индустријским партнерима, који су резултовали са неколико новоразвијених материјала и технологија. Заједно са коауторима објавио је више од 250 техничких решења (углавном на словеначком језику), регистровао је 19 међународних и 3 словеначка патента, као и неколико техничких иновација. Добитник је награда: National Science Innovation Award (1984, 1987).

Већ више година проф. Суворов има изузетну сарадњу са колегама из различитих институција у Србији. Штавише, у лабораторији групе за Напредне материјале (К9) Института Јожеф Стефан велики број младих научника из Србије урадио је или тренутно ради своје докторске дисертације. Кроз овакву сарадњу професор Суворов је свакако допринео и развоју српске науке.

АТСУО ТАКАНИШИ, иностранци члан АИНС од 2007. године, рођен је 12. априла 1956. године у месту Фукуоки, Јапан. Дипломирао је 1980. год., магистрирао 1982., а докторирао 1988. године, све на Машинском факултету Васеда Универзиета (Waseda University). Професор је на Машинском факултету Васеда Универзитета и истовремено један од чланова најужег руководства HRI (Института за Хуманоидну Роботику).

Тренутно је посвећен истраживању Хуманоидних робота и Киборга, са посебним акцентом на проблеме двоножног хода робота и моделовања човеколиког двоножног хода. Своје резултате је применио на хуманоидним двоножним роботима WABIAN серије, затим тзв. WL серије намењене помагању хендикепираним и старим особама, WJ серије намењене за симулацију процеса жвакања у циљу појашњења тог процеса у стоматологији, затим WY серије за особе са тешкоћама у отварању и затварању уста, WF серије за квантитативну анализу роботског свирања флауте у дуету са професионалним флаутистом. Ту су такође и роботи серије WE базирани на опонашању и препознавању људских емоција заснованим на појму “Једначине Ума” које укључују емоције, антропоморфни роботи који говоре јапански, као и друге теме из домена. Посебно треба истаћи његовог најновијег робота WABIAN-2 приказаног на Светској изложби 2005. године у Аичију, Јапан, који демонстрира корачање са испруженим коленима коришћењем пелвиса који подсећа на људски и конструкцијом механизма ноге са седам степени слободе кретања.

Члан је Роботичарског друштва Јапана (члан управног одбора 1992. и 1993. год.), Јапанског друштва за Биомеханику, Јапанског друштва машинских инжењера, Јапанског друштва инжењера за инструменте и управљање и Друштва за проблеме у жвакању (директор управног одбора од 1996. године до данас), IEEE и других одговарајућих удружења на подручју медицине и стоматологије.

Добитник је највећих признања Роботичарског друштва Јапана за 1998. и 2005. годину, финалиста највећих признања IEEE Међународне конференције за роботiku и аутоматизацију 1999. и 2006. године, највеће награде у Азији коју додељује Business Week магазин за 2001. годину, престижне награде за Истраживање у роботизици и мехатроници Јапанског друштва машинских инжењера 2003. године, Награде за најбољи рад објављен у часопису за 2004. годину, Награде за изврност 2005. године Јапанског друштва за вештачку интелигенцију, награде Одељења за примену у индустрији Друштва инжењера за инструменте и контролу 2005. године, награду за Најбољи научни рад 2006. године Јапанског друштва машинских инжењера и многих других.

Осим позива професора на Васеда Универзитету, био је у периоду 1990-1991. године гостујући научник на МИТ-у, САД, као и гостујући професор на Scuola Superiore Santa Ana, Пиза, Италија, 1999. године.

Професор Таканиши је до сада објавио 31 рад у престижним светским часописима, 96 радова је презентовано на светским конгресима, цитиран је 1206 пута у радовима штампаним на енглеском и 167 пута у радовима на јапанском језику.

МИХАИЛО ТРИФУНАЦ, инострани члан АИНС од 1999. године, редовни професор Грађевинског факултета Универзитета Јужне Калифорније (САД), рођен је 7. новембра 1942. године у Кикинди, од оца Димитрија и мајке Вере, рођене Ваић. Дипломирао је на Грађевинском факултету Универзитета у Београду 1965. године, магистрирао на Грађевинском факултету Принстонског универзитета 1966. године и докторирао на Грађевинском одеку и Геофизици на Калифорнијском Институту Технологије (Caltech) 1969. године.

Био је Research Fellow на Примењеној механици Калифорнијског технолошког института (1969-1970), Research Scientist и Предавач на Lamont-Doherty Geological Observatory Колумбијског универзитета (1970-1971), Доцент примењене науке на Калифорнијском институту технологије (1972-1975), Ванредни професор Грађевинског факултета Универзитета Јужне Калифорније (1976-1980), Професор на истој школи од 1980. Био је консултант Савета безбедности за нуклеарне реакторе (1971-1994) и за организацију геолошких складишта потрошеног нуклеарног горива (1989-1994) Америчке нуклеарне комисије, консултант и предавач Програма за развој Уједињених нација (UNDP) у Индији, Југославији и Совјетском Савезу, и професор Јапанског друштва за промоцију науке (JSPS) на Грађевинском факултету Кјото Универзитета, Јапан (1988-1989).

Члан је American Geophysical Union, American Society of Civil Engineers, Seismological Society of America, Sigma Xi, Earthquake Engineering Research Institute, Indian Society of Earthquake Technology, and New York Academy of Sciences.

Члан је уредничког савета часописа Soil Dynamics and Earthquake Engineering, Journal of Indian Society of Earthquake Technology, and Journal of Seismology and Earthquake Engineering.

Био је члан Panels on Strong Motion Seismology and on National, Regional and Local Seismograph Networks, of Committee of Seismology, U.S. National Academy of Sciences; учествовао је на UNESCO Symposium of Experts on Strong Motion Seismology и у АТЦ-3 програму за развој асеизмичких прописа.

Добитник је награда: Earthquake Technology за рад „Order Statistics of Peaks of the Response to Multi-Component Seismic Excitation” 1989. године и Hanumatacharya Joshi награде 1991. године за најбољи рад у динамици конструкција, обе од Индијског друштва за земљотресну технологију. Добитник је Senior Research Award у 2000. години од Инжењерске школе Универзитета Јужне Калифорније. Живи у Аркадији, Калифорнија, са супругом и сарадницом Проф. Маријом Тодоровском.

Бави се истраживачким радом у области земљотресног инжењерства и инжењерске сеизмологије. Важније теме његовог рада су усмерене ка: интерпретацији силног померања тла за време већих земљотреса у Калифорнији; истраживањима механизма жаришта и прве инверзне анализе померања на раседу; математичким моделирањем одбијања и дифракције силних таласа од површинске топографије и простирање таласа кроз седиментне слојеве; статистици побуђења земљотреса; студијама микротремора; емпиричком моделирању фреквентно-зависне атенуације Fourier and Response Spectra, и трајања силног померања; развоју принципа за сеизмичку зонацију на бази Uniform Hazard Spectrum;; развоју метода за синтетичну оцену силног померања у времену; студијама интеракције тла и конструкције за зграде и мостове; развоју алгоритама за корекцију одговора сеизмичких инструмената; развоју метода за аутоматску дигитализацију акцелерограма; мерењу одговора конструкција методом амбијентних вибрација; анализи простирања таласа у конструкцијама и развоју нових метода асеизмичког пројектовања на бази енергије сеизмичких таласа; развоју критеријума за оцену ликвидације у водом засићеним песковима; моделирању извора цунами таласа узрокованим земљотресима и подводним клизиштима; итд.

Објавио је више од 330 радова у научној и инжењерској литератури. Развио је и учествовао у развоју следећих софтверских пакета: LeAuto – за аутоматску дигитализацију акцелерограма и LeBatch – за аутоматско процесирање акцелерограма (ови програми се користе у америчким владиним агенцијама и у многим лабораторијама за земљотресно инжењерство у свету); SYNACC – за вештачку симулацију акцелерограма (транслације и ротације); NEQRISK – за анализу сеизмичког хазарда. Један је од пионира у развоју модерних сеизмичких мрежа за посматрање силног померања у Америци (Bear Valley Array 1972-73, San Jacinto Array 1973-1974, Los Angeles Strong Motion Array 1979-1980).

КЛИМЕНТ НИКОЛАЈЕВИЧ ТРУБЕЦКОЈ, инострани члан АИНС од 2000, дипломирао је на Московском институту за обојене метале и злато „М.И. Калињин“ 1961. Доктор техничких наука, професор, од 1987. до 2003. директор Института за проблеме комплексног освајања рудних богатстава Земље Руске академије наука, академик и члан Председништва Руске академије наука од 2003, саветник председништва Руске академије наука и шеф катедре за геолошку проспекцију Државног Универзитета Русије. Такође је водећи истраживач института за проблеме комплексног освајања рудних богатстава Земље РАН.

Аутор је више од 700 научних и стручних радова објављених у Русији и иностранству, 34 монографије, 4 уџбеника, 25 брошура и 75 проналазачких патената.

Академик Трубецкој је творац нових инжењерских и филозофских погледа на савремену рударску науку као система знања о закономерностима и могућностима управљања техногеним променама рудних богатстава Земље. Креирао је научне основе високо-производних технологија за површинску експлоатацију минералних сировина, где је дао значајан допринос у развоју нових производних и технолошких решења и заштити животне средине.

Академик Трубецкој је родоначелник водеће научне школе у Русији о комплексном освајању и заштити рудних богатстава Земље, школе која се заснива на три основна принципа: изучавање закономерности техногене еволуције радне средине при освајању минералних ресурса; разрада теоријских основа и метода комплексне оцене освајања и очувања радне средине; оптимизација физичко-техничких параметара геотехнологија. Многи ученици његове школе данас су чланови Руске академије наука, а 33 су доктори и магистри наука.

Плодна је и разноврсна научно-организациона делатност К. Н. Трубецкоја. Дугогодишњи је члан Председништва Руске академије наука; заменик је секретара Одељења геолошких, геофизичких и геохемијских наука Руске академије наука; од 2002. године је члан Бироа Одељења наука о Земљи Руске академије наука; руководи Научним саветом Руске академије наука и Федералним научним програмом „Еколошки чиста енергетика“ као и научним пројектом фундаменталних истраживања и технолошког развоја Министарства привреде, науке и технологије и Министарства образовања.

Од 1978. до 1992. године био је на челу експертског савета Више атестационе комисије СССР-а за површинску експлоатацију чврстих минералних сировина, а од 2002. године је председник Секције за експлоатацију лежишта чврстих минералних сировина Експертског савета наука о Земљи ВАК рударског образовања Руске федерације.

К.Н. Трубецкој је подпредседник Секције „Науке о Земљи“ Комисије за државне награде Председника Руске Федерације, председник Секције „Геологија и рударство“ за доделу награда Владе Руске федерације, члан је Научно-техничког савета државног надзора Русије, покретач је и главни уредник часописа „Површинска експлоатација“, заменик је уредника и члан редакције часописа: „Рударски весник“, „Физичко-технички проблеми експлоатације минералних сировина“ и „Рударски журнал“.

Победник је на конкурсима „СГН: директор године - 100 лидера привреде и науке заједно“ за 1977. годину. Добитник је многих државних награда СССР и Руске Федерације међу којима су најзначајније: Награда Владе Руске Федерације за област науке и технике, Награда Председника Руске Федерације за област образовања, Златна медаља „Н.В. Мељников“ Академије наука СССР. Носилац је одликовања „Заслуге пред домовином“, „Пријатељство међу народима“ и многих других. Од 1992. године стални је члан Међународног организационог комитета Светског рударског конгреса и носилац медаље „Б. Крупински“ за 1997. годину ове организације.

МАНУЕЛ ХЕИТОР, инострани члан АИНС од 2009, рођен је 1958. године у Лисабону, Португал. Дипломирао је 1981. на Technical University of Lisbon – IST, а докторирао 1985. на Imperial College-у у Лондону. Мануел Хеитор је професор на Instituto Superior Técnico (IST), инжењерској школи Универзитета у Лисабону. Био је министар за науку, технологију и високо образовање у Влади Португала у периоду од новембра 2015. до марта 2022. и као државни секретар за науку, технологију и високо образовање од марта 2005. до јуна 2011. Свеукупно, радио је више од 12 година у Влади Португала и, између многих других иницијатива, промовисао је програм Go-Portugal – Global Science and Technology Partnerships Portugal and the

Atlantic International Research Centre – AIR centre. Помогао је у развоју португалске и европске свемирске стратегије, као и у спровођењу политике истраживања и иновација, укључујући напредно рачунарство за Европу.

Основао је 1998. године ИСТ-ов Центар за иновације, технологију и истраживање политике, IN+, који је 2005. године проглашен за једног од 50 најбољих глобалних центара за истраживање управљања технологијом од стране International Association for the Management of Technology (IAMOT). Координирао је докторске програме ИСТ-а у области инжењерства и јавне политике (ЕПП) и инжењерског дизајна и напредне производње. У периоду 2011-12, био је гостујући стипендиста на Универзитету Харвард. Године 2022. добио је звање почасног доктора науке и технологије на Carnegie Mellon University и номинован је за „IST distinguished Professor“. Почасни је члан European Academy of Cancer Sciences, EACS, и дописни члан Royal Academy of Engineering, Spain.

Године 1985. стекао је звање доктора наука. на Империјал колеџу у Лондону у истраживању сагоревања и завршио постдокторску обуку на Универзитету Калифорније, Сан Дијео. Потом је започео академску каријеру на ИСТ-у где је наставио истраживање и подучавање у областима енергије и животне средине. Хеитор је био заменик председника ИСТ-а од 1993-1998. године и био је укључен у неколико иницијатива о проучавању политике науке, технологије и иновација, укључујући политику високог образовања и менаџмент. Од 1995. био је научни сарадник на Универзитету Тексас на Аустинском ИЦ2 институту. Био је један од оснивача S&T Council of the International Risk Governance Council, IRGC and of Globelics: the Global Network for the Economics of Learning, Innovation, and Competence-building Systems.

Мануел Хеитор је објавио преко 130 научних чланака и надгледао преко 40 студената постдипломских студија. Коаутор је, између осталих, *New Ideas for the University* (in Portuguese, IST Press, 1998) and *Innovation for All?* (Praeger, 2005). Био је коуредник серије књига о технолошкој политици и иновацијама, коју је покренула Greenwood Publishing Group, а наставила Purdue University Press

Тренутно, Мануел има звање гостујућег професора на NYU, у Centre for Urban Science and Progress (CUSP) and the Marron Institute, и гостујући је стипендиста на Harvard University's Graduate School of Design, GSD.

ВАЛТЕР Ф. ХЕНИНГ, инострани члан АИНС од 2009. године, рођен је 1939. у Бад Херсфелду (Немачка). Дипломирао је 1966. године на Техничком универзитету у Дармштаду, докторирао на Техничком универзитету у Минхену 1968. године, где је 1976. године одбранио хабилитациону дисертацију.

Научну каријеру започео је 1968. године као асистент на Техничком универзитету у Минхену. Од 1973. до 1975. године као гостујући истраживач радио је у Аргон националној лабораторији. За доцента је изабран 1975. године на Техничком универзитету у Минхену.

Као професор радио је на универзитетима у Чикагу од 1983. до 1986. године и Мајнцу од 1986. до 1991. године. Био је члан Научног савета и Директоријума 1991. године у GSI у Дармштаду. Од 1992. до 1999. године био је директор за физику Аргон националне лабораторије и професор Универзитета у Чикагу. Од 1999. године је професор Универзитета у Франкфурту.

Проф. др Валтер Ф. Хенинг је објавио преко 200 научних радова у најеминентнијим светским часописима. Био је уредник најугледнијих часописа, као што су: Часопис за физику (*Zeitschrift für Physik*), *Phys. Rev. Letters*, *Phys. Rev. C* и *Eur. Phys. Journ. A*. Био је руководиоца, саветник или учесник у преко шездесет међународних научних пројеката из области нуклеарног инжењерства и нуклеарне физике, односно акцелераторске технике, реализованих у земљама ЕУ, Немачке, САД и Јапана.

У GSI у Дармштаду руководио је од 1999. до 2004. године једном од највећих и најскупљих научних инвестиција у Европи и свету, изградњом постројења тзв. Акцелераторског GSI центра за испитивање течних јона и антипротонског зрачења, које треба да омогући убрзање нуклеарних честица приближно брзини светлости.

Марта 2006. године, на позив Српске академије наука и уметности, професор Хенинг је одржао у Београду предавање Акцелераторска физика у GSI и одређивање флукса неутрина са Сунца, када му је уручена Диплома почасног члана Друштва физичара Србије.

Хенинг је одликован Крстом за заслуге првог реда Федералне Републике Немачке који му је уручио немачки председник Хорст Кохлер на свечаности 4. октобра у Берлину. Крст за заслуге је највећа награда коју Немачка додељује појединцима за служење народу и често се додељује уметницима, индустријалцима и владиним званичницима, а ређе научницима.

Док је радио као директор GSI центра у Дармштаду, Хенинг је награђен за велики допринос у изградњи акцелератора вредног милијарду евра, што је први истраживачки објекат за нуклеарну физику у Немачкој. Установа за истраживање антипротона и јона (FAIR), међународни пројекат који окупља 14 нација, биће место напредних истраживања из физике, биологије и материјала.

Професор Хенинг је носилац бројних признања за научне доприносе, члан је Америчке академије уметности и науке, почасни је члан Америчког друштва физичара. Иностранци члан Академије инжењерских наука Србије је од 2009. године.

РАНКО ЦВИЈИЋ, инострани члан АИНС од 2015. године, рођен је 25.03.1946. у селу Грбавци, општина Градишка, Република Српска, БиХ. Родитељи, отац Живко мајка Здравка (Шукало), земљорадници, учесници НОБ. Основну школу завршио је у родном мјесту, гимназију у Градишци. Године 1965. је уписао Рударско геолошки факултет у Београду и дипломирао 1970. године на Геолошком одсеку. Године 1999. је магистрирао, а 2003. докторирао на Рударско-геолошком факултету Универзитета у Београду .

Од 1970. године радио је у Рудницама жељезне руде Љубија где је између осталог, од 1982-1990. био је директор рудника Томашица, од 1990-1994 године руководиоца геолошке службе, од 1994-1997. године директор развојног сектора, од 1997 до 2004. године генерални директор, од 2004. до 2011. ради у Комисији за концесије Републике Српске као члан, а касније као савјетник, када је пензионисан, а од 2014. ради као технички директор Рударског института у Приједору. Током своје вишегодишње активности у рудницима "Љубија" и шире усавршавао је и допуњавао своје стручно знање кроз праксу а и кроз разне студијске боравке у бившем СССР-у, Пољској, бившој Чехословачкој, Египту и др.

Држао је наставу на Природно-математичком и Рударском факултету Универзитета у Бањој Луци и Факултету за екологију Независног универзитета у Бањој Луци.

У друштвено-стручним и струковним организацијама обављао је, између осталог , и дужности: 1987-1991. године учесник пројекта [Интергеоекономика] у оквиру земаља СЕВ; 1986-1991. члан Комитета за лежишта минералних сировина СИТЈ; 1986-1992. године члан Предсједништва СИТ-а геолога БиХ; 1987-1991. године члан стручне Комисије за ревизију елабората о резервама Републичког извршног вијећа СР БиХ; 1988. године предсједник Организационог одбора II југословенско-пољског симпозијума о актуелним питањима даљег развоја економике минералних сировина у Југославији и Пољској; 1987-1991. члан Комисије за међународну сарадњу СИТЈ; од 2002 до 2004. године члан Комитета за лежишта минералних сировина СИТЈ; од 1998. до 2004. године је предсједник Управног одбора Рударског Института Приједор. 1999. године именован за подпредсједника одбора за геонауке Академије наука и умјетности РС; од 2002. До 2004. године предсједник Одбора за привредни систем и економску политику Привредне коморе РС; члан редакцијског колегија часописа "Успјешан менаџер"; предсједник Удружења послодаваца металске индустрије и рударства РС; 1980 - 1984. године Делегат Народне скупштине СР Б и Х; 2001 - 2002. народни посланик Народне скупштине Републике Српске; године 2004. је изабран за редовног члана Међународне менаџерске Академије – Нови Сад, 2013. Балканске Академије рударских наука, 2015. за иностраног члана Академије инжењерских наука Србије.

Аутор или коаутор 121 научна и стручна рада, 29 студија и 32 привредна пројекта, учествовао у раду 14 научних пројеката, један је од коаутора монографије [Системско инжењерство у индустрији минерала], аутор је монографија [Минерални ресурси жељеза, пелитоидне руде Љубијске металогенетске области и перспективе развоја] (награда Рударско-геолошког факултете у Београду као издање године), „Геоменаџмент у функцији коришћења и развоја минералних ресурса Љубијске металогенетске области“, и књиге [Систем менаџмента квалитетом]. Један је од едитора монографија "Рачунарски интегрисане технологије у индустрији минерала" и "Нови прилози за геологију и металогенију Рудника гвожђа Љубија". Организовао је више научних и стручних скупова. Као експерт је учествовао у раду многобројних стручних тимова за анализу и оцјену техничке и пројектне документације. Најзначајније резултате у струци и у науци је постигао у изучавањима лежишта гвожђа Љубијског рудног рејона и система менаџмента минерално-сировинским ресурсима. У посљедње вријеме његов предмет научно – стручног изучавања су концесије и концесионарство и примјена у привредном амбијенту Републике Српске и у овој области је публиковао више научно – стручних радова, чланака или саопштења.

Поред ангажовања у стручном раду је истакнути друштвено-политички и спортски радник на просторима бивше СФРЈ, Републике Српске и шире. У областима науке, друштвено-политичког рада, спорта и менаџмента добитник је бројних награда и признања и носилац високих одликовања СФРЈ и Републике Српске.

ВАЛЕНТИН АЛЕКСЕЕВИЧ ЧАНТУРИЈА, инострани члан АИНС од 2002, (Москва, Русија, 1938), дипл. инжењер припреме минералних сировина, др техничких наука, универзитетски професор, редовни члан Руске академије наука (РАН), истакнути научник у области припреме минералних сировина. Студије из припреме минералних сировина завршио је 1962. на Факултету обојених и ретких метала Московског института челика и легура. Докторирао је 1974, редовни професор од 1981, дописни члан Академије наука СССР од 1990, а редовни члан Руске академије наука од 1994. Радио је у Москви у Рударском институту 1962- 1967, Институт за обогаћивање

чврстих горива 1967-1971, на Институту за физику Земље 1972-1977, био је заменик директора и шеф лабораторије Института за проблеме свеобухватне експлоатације минералних ресурса Руске академије наука (ИПЦОН РАС) 1977-2003, директор ИПЦОН РАН 2003-2011, професор Катедре за обогаћивање минерала Московског државног рударског универзитета (сада Национални истраживачки технички универзитет „МИСИС“). Од 2011. до данас главни истраживач ИПЦОН РАН, саветник РАС. Руководилац је водеће научне школе „Физичко-хемијске методе раздвајања минералних компоненти у процесима минералног обогаћивања“, обучао је 47 доктора и кандидата техничких наука. Главне области научних интересовања академика Чантурија односе се на стварање високо ефикасних, еколошки безбедних технологија за комплексну прераду руда сложеног материјалног састава и вештачких сировина. Објаснио је механизам интеракције реагенаса са минералима на основу савременог схватања физике чврстог стања и хемије површинских једињења, развио теорију усмерених промена површинских и технолошких својстава минерала на основу енергетских утицаја и иновативних процеса сложених и дубинских. прерада тешко обогаћивих руда и вештачких сировина. Предводи нови научни правац на стварању научних основа за дезинтеграцију минералних комплекса и откривање микро- и наночестица обојених, ретких и племенитих метала на основу моћних енергетских утицаја. На основу теоријских сазнања, први је у свету научно поткрепио и практично развио опрему и оптималан начин еколошки безбедне електрохемијске технологије за кондиционирање минералних суспензија и индустријских вода у шемама прераде руде примењених у неколико рударских и металуршких предузећа. Цхантурииа В.А. Председник Научног савета Руске академије наука о проблемима обогаћивања минерала (1991 – данас), члан Бироа Одељења за геологију, геофизику, геохемију и рударске науке Руске академије наука (2009-2017) , заменик академика-секретара ОНЗ РАН (2018 - 2022). Члан је Научног савета Међународног конгреса о преради минерала (ИМПЦ), 2018. године одржао је 29. Међународни конгрес о преради минерала у Москви. Објавио је више од 500 научних радова, 15 монографија и 70 проналазака и патената. Члан је уређивачких одбора више руских и страних научних часописа. За значајан научни допринос и усавршавање, власник је бројних награда: лауреат Награде Савета министара СССР 1983,1991, Владе Руске Федерације 1999, Председник Руске Федерације у области образовања 2001. Одликован је следећим орденима: „Знак части“ 1986. године, Орден пријатељства 1998. године, Ордени „За заслуге отаџбини“ 4. и 3. степена 2009. и 2020. године, Патријаршијски знак Великомученика Варвара I степена 2016. године, златна значка „Рудар Русије“, златна медаља названа Н.В. Мелников из Руске Федерације. Лауреат Президијума Руске академије наука 1992. године и В.А. Коптјуг награда Руске академије наука 2008.

Академик је Академије рударских наука, Међународне академије за екологију, безбедност људи и природу, од 2002. године инострани члан Академије инжењерских наука Србије (АИНС), почасни члан Балканске академије рударских наука. На отварању КСВИ Балканског конгреса о обогаћивању минерала 17. јуна 2015. године у Београду, почасном госту професору др Валентину Алексејевичу Чантурију уручена је диплома академика Лубомира Клерика као признање за научни рад и допринос научној сарадњи Србије и Русије.

ЕЛЕНА ЛЕОНИДОВНА ЧАНТУРИЈА, дипл. инж. металургије – спц. припрема минералних сировина, доктор техничких наука, професор Московског института за челик и легуре

На Московском институту за челик и легуре, област Припрема минералних сировина, дипломирала је 1978, а докторирала 2007. на теми „Развој теорије и метода за модификацију технолошких својстава минерала у процесима сепарације за обогаћивање тешко обрадивих руда обојених и ретких метала“.

Професор је Московског института за челик и легу од 2010.

Најзначајније научне и стручне доприносе дала је у области обогаћивања руда обојених, ретких и црних метала флотацијским, гравитационим, магнетним и електричним методама (сулфидне полиметалне руде, руде гвожђа, злата, ретких метала, и сулфиди злата), енергетског утицаја на минералне сировине с циљем повећања контраста технолошких својстава минерала (електрохемијских ефеката) и технолошке минералогije.

Главни је научни сарадник Одељења „Рударске екологије“ Института комплексног освајања земље Н. В. Мељников у Москви Руске академије наука. Аутор је више од 150 научних радова, 3 књиге и 2 патента.

Иностранци је члан Академије инжењерских наука Србије, 2022, и Балканске академије рударског наука, 2021. Носилац је више признања за научне и образовне доприносе.

ФЕЛИКС ЛЕОНИДОВИЧ ЧЕРНУШКО, инострани члан Академије инжењерских наука Србије од 2004. године, редовни члан (академик) Руске Академије наука од 1992.год., главни истраживач Института за проблеме у механици Руске академије наука (IPMech) од 2015.год., директор IPMech (2004-2015.год.), професор и шеф Одсека Московског института за физику и технологију од 1974.године.

Рођен у Лењинграду, 16. маја 1938.године. Средњу школу завршио је у Москви 1955. и био награђен златном медаљом. Дипломирао је на Московском институту за физику и технологију са најбољим оценама 1961., као инжењер физике. Докторирао је 1964., а доктор наука постао 1969. из области механике сателита и свемирских летелица. Редовни професор је од 1974. год.

У наставним активностима предавао је предмете из теоретске механике, теорије контроле и оптималне контроле. Био је ментор више од 30 докторских теза, преко 50 магистарских теза. Око 20 његових студената постали су професори. Почасни је професор Московског института за физику и технологију.

У научноистраживачкој делатности ради у области механике чврстих тела, механике флуида, динамике свемирских летелица, примењене математике, роботике, теорије контроле и метода оптимизације. Објавио је 15 књига и више од 500 научних радова. Развио је нумеричке методе за оптималну контролу и варијационе проблеме, метод елипсоидалног оцењивања динамичких система подложних контроли и пертурбацијама. Учествовао је на бројним међународним конференцијама као предавач по позиву, председавајући и члан међународних програмских савета. Био је главни уредник Часописа за примењену математику и механику, члан издавачког одбора више од 10 међународних научних часописа. Добио је две награде Руске академије наука, награду Андронов Руске академије наука, златну медаљу Леонард Еулер, Фондације Еулер, А.Иу. Ишлински награду Руског националног комитета за теоријску и примењену механику, награду Кербер за Европску науку и награду Александар фон Хумболдт за истраживачки рад (Немачка).

Као инжењер активно је учествовао у Свемирском програму Русије од шездесетих година прошлог века и реализовао велики број пројеката у овој области. Његови резултати су коришћени за процењивање положаја свемирске летелице. Развио је теорију и методе за анализу динамике положаја свемирских летелица које садрже вискозне течности. У роботизици је истраживао оптимално кретање роботичких манипулатора, проучавао еластичну флексибилност манипулатора, учествовао у развоју нових пењајућих и пузајућих робота, робота змија и мобилних робота пуњених покретном масом (вибро-роботи, капсулоти). Учествовао је и у другим пројектима, укључујући вибраторни генератор и нове типове транспортних система и носећих машина.

У међународној сарадњи учествовао је у великом броју заједничких пројеката са колегама из Немачке, Србије, Француске, Украјине, држао предавања на универзитетима и институтима у Москви, Санкт Петербургу, Лондону, Паризу, Риму, Београду, Нишу, Берлину, Минхену, Хамбургу, Штутгарту, Хајделбергу, Бечу, Токију, Варшави, Делхију, Калкути, Ханоју. Редовни је члан (академик) Међународне академије астронаутике, Европске академије наука, инострани члан Српске академије наука и уметности, члан Европског друштва за механику, почасни члан Српског друштва за механику. Освојио је две медаље на Светској олимпијади из роботике (Глазгов, Уједињено Краљевство).

У организационом раду био је директор Института за проблеме у механици Руске академије наука (2004-2015.год.), шеф Стручне комисије при Руској фондацији за фундаментална истраживања, Руске академије наука и Високе комисије за атесте; члан и стручњак у бројним научним саветима и одборима.

КРИШНА ШЕНАИ, инострани члан Академије инжењерских наука Србије од 2002. године, дугогодишњи члан Рачунарског института, Универзитет у Чикагу, Чикаго, Илиноис (САД) од 2013.год., као и професор-спољни сарадник, Electrical Engineering and Computer Science (EECS), Северозападни Универзитет, Еванстон, Илиноис (САД) од 2014.год. Такође ради и као самостални консултант за напредне технологије полупроводника за индустрију, науку и владу.

Рођен у Катапади, малом селу у јужној држави Карнатака у Индији у скромној породици 1. јуна 1956.год., од оца Хари Шеноја и мајке Сакубаи. Основну и средњу школу завршио у Катапади 1972.године и обезбедио петнаесто место на испиту државе Карнатака. Завршио је пре-универзитетски степен на престижном MGM колеџу у Удипи 1974.год. и обезбедио треће место на испиту у држави Карнатака. Због изванредних успеха током школовања, омогућен му је директан упис на елитни Индијски технолошки институт у Мадрасу где је дипломирао електронику 1979.год. Преселио се у Сједињене Државе 1979.год. на даље школовање и стекао звање магистра и доктора електротехнике на Универзитету Мериленд – Колеџ парк, МД и Станфорд универзитету, Станфорд, СА 1981. и 1986.год., по реду навођења.

Током готово 40 година рада дао је значајан допринос у области полупроводника, процесне и технологије струјног кола са применама за сигнал, комуникације и процесне струјне системе. Као научник у COMSAT Labs у Кларксбургу, током 1980-1983.год., био је члан тима који је развио први GaAs MMICs за комуникацију преко сателита; као водећи технолог у GE Корпорационом истраживачком и развојном центру у Шенектадиу, Њујорк, током 1986–1990. год., био је међу првима који је развио и производи нисконапонске силиконске струје MOSFETs и снабдеваче струјом високе густине тачке терета (POL) и први који је радио на употреби полупроводника (WBG) за високонапонску и високо-струјну електронику; као виши научни саветник у Интел корпорацији у Алохи, током 1990–1993.год., допринео је процесној и технологији уређаја прве две генерације 0.35 – 0.5 micron CMOS/BiCMOS микропроцесора помешаних сигнала; и, као главни електротехнички инжењер у Аргон националној лабораторији у Аргону, током 2012–2014.год., водио је развој и примену WBG струјних полупроводника и струјних конвертора и покренуо Национални производни институт за Енергетски департман у овој области.

Као академик, био је редовни професор на елитним државним универзитетима, менторисао више од тридесет дипломских радова и водио неколико стотина студената ка успешним истраживачким каријерама. Током 1993–1995.год., на Универзитету Висконсин – Медисон, био је члан Висконсин Конзорцијума за електричне машине и електричну енергију (WEMPEC); редовни професор на Универзитету Илиноис у Чикагу током 1995–2004.год. и руководио првим светским конзорцијумом индустрије и владе о поузданости снабдевања електричном енергијом; био је први професор науке технологије и истраживања Утаха (USTAR) на Ута државном универзитету у Логану, током 2005–2007.год. и шеф Катедре за електротехнику и рачунарску технику (EECS) на Универзитету у Толеду, Толедо, током 2007–2012. год. Заједно са својим студентима први је развио и комерцијализовао силиконске RF струјне MOSFET за целуларну и бежичну комуникацију, високонапонских силиконских IGBT за конверзију резонантне струје, бежичне сензоре и комуникационе протоколе за сензоре за земљиште и воду, паметне роботе за операције кичме и поуздане SiC и GaN електричне уређаје. Такође је основао више од дванаест стручних курсева и наставних лабораторија широм света.

Као предузетник, основао је и водио две стартап компаније које су се успешно развиле. Одржао је више од 100 предавања по позиву у читавом свету и био гостујући професор на престижним универзитетима у Француској, Сицилији, Мексику, Србији, Бразилу, Кини и Индији. Аутор је и коаутор више од 450 рецензираних радова у зборницима престижних међународних конференција и часописа и десет поглавља у књигама урађених по позиву, коедитор више од 15 конференцијских зборника и три књиге, уређивао неколико престижних међународних часописа и има 13 регистрованих патената у САД. Члан је IEEE, AAAS, APS, IETE (Индија) и универзитетски професор Универзитета Илиноис. Тренутно ради као Почасни предавач на IEEE EDS и PELS и уредник часописа друштва IEEE J. Electron Device Society (JEDS).

ПРЕМИНУЛИ ЧЛАНОВИ

1. ЛАЗАР М. АВРАМОВ 1921 - 2003, Редовни члан од 1999.
2. ИВАН АНТИЋ 1923 - 2005, Почасни члан од 1999.
3. МИРКО АЋИЋ 1938 - 2016, Редовни члан од 2007.
4. БОЈАН БАБИЋ 1965 – 2023, Дописни члан од 2022
5. ЗЛАТАН БАТАЛОВИЋ 1949 - 2008, Дописни члан од 2000.
6. ВЛАДИМИР НИКОЛАЈЕВИЧ БЕЛОУСОВ 1928 - 2017, Иностранни члан од 2002.
7. АЛЕКСАНДАР БОЖОВИЋ 1926 - 2016, Редовни члан од 2000.
8. МИЛОРАД БОЈИЋ 1951 - 2016, Редовни члан од 2012.
9. ЗОРАН БОЈОВИЋ 1936 - 2018, Редовни члан од 2007.
10. ЛЕОНИД А. ВАЈСБЕРГ 1944 – 2020, Иностранни члан од 2007.
11. НАТАЛИЈА НАЕРЛОВИЋ ВЕЉКОВИЋ 1927 - 2014, Редовни члан од 2002.
12. ДИМИТРИЈЕ ВОРОЊЕЦ 1936 - 2017, Редовни члан од 2000.
13. РАЈКО ВРАЧАР 1934 - 2021, Почасни члан од 2014.
14. СМИЉАН ВУКАНОВИЋ 1947 - 2016, Дописни члан од 2007.
15. ДУШАН ВУКЕЉА 1931 - 2007, Почасни члан – саветник 2004.
16. ВОЈИСЛАВ ВУКМИРОВИЋ 1933 - 2017, Редовни члан од 2007.
17. МИОМИР ВУКОБРАТОВИЋ 1931 - 2012, Члан САНУ, Редовни члан од 1998.
18. ЂОРЂЕ ВУКСАНОВИЋ 1951 - 2016, Редовни члан од 2012.
19. ДУШАН ВУЧЕЛИЋ 1938 - 2001, Дописни члан од 2000.
20. ЈАНОС ГИНШТЛЕР 1943 - 2019, Иностранни члан од 2002.
21. ЖЕЉКО ГРБАВЧИЋ 1948 - 2015, Редовни члан од 2012.
22. ДУШАН ГРУДЕН 1939 - 2019, Иностранни члан од 1999.
23. АДАМ ДАНГИЋ 1942 - 2021, Дописни члан од 2018.
24. ПЕТАР ДАСКАЛОВ 1931 - 2021, Иностранни члан од 2006.
25. МИРОСЛАВ ДЕБЕЉКОВИЋ 1924 - 2006, Редовни члан од 2000.
26. АЛЕКСАНДАР ДЕСПИЋ 1927 - 2005, Члан САНУ, Почасни члан од 1998.
27. МИЛАН А. ДИМКИЋ 1953 - 2020, Дописни члан од 2015.
28. ТОМИСЛАВ ДРАГОВИЋ 1937 - 2012, Редовни члан од 1999.
29. ДРАГИША Ђ. ДРАШКИЋ 1926 - 2021, Почасни члан од 2014.
30. АЛЕКСАНДАР М. ЂОКИЋ 1924 - 2003, Редовни члан од 2000.
31. ИЛИЈА ЂОКОВИЋ 1941 - 2014, Редовни члан од 2009.
32. ВЛАДАН Д. ЂОРЂЕВИЋ 1938 - 2022, Редовни члан од 2002.
33. ВУКАДИН ЂОРЂЕВИЋ 1922 - 2012, Дописни члан од 2002.

34. ЗОРАН Г. ЂУРИЋ 1941 - 2021, Редовни члан од 1998.
35. МАРКО ЕРЦЕГОВАЦ 1937 - 2012, Члан САНУ, Редовни члан од 2004.
36. БРАНИСЛАВ ЖИВАНОВИЋ 1937 - 2007, Редовни члан од 2002.
37. ВЛАДИМИР ЖИВАНОВИЋ 1932 - 2015, Дописни члан од 2014.
38. ДРАГАНА ЖИВКОВИЋ 1965 - 2016, Редовни члан од 2015.
39. ВЛАДИМИР ЗЕЉКОВИЋ 1946 - 2020, Редовни члан од 2004.
40. ОЛГИЕРД ЗЕНКИЕВИЧ 1921 - 2009, Иностранни члан од 2002.
41. ЂОРЂЕ ЗЛОКОВИЋ 1927 - 2017, Почасни члан од 2012.
42. ВЛАДИСЛАВ ИВКОВИЋ 1926 - 2018, Редовни члан од 2007.
43. МИЛОРАД ИВКОВИЋ 1924 - 2002, Редовни члан од 1998,
Први секретар грађевинског одељења
44. ИЛИЈА Б. ИЛИЋ 1936 - 2021, Редовни члан од 2007.
45. МИЛАН М. ЈАКШИЋ 1932 - 2022, Редовни члан од 2000.
46. НЕНАД В. ЈАНИЋИЈЕВИЋ 1930 - 2019, Редовни члан од 2000.
47. СЛОБОДАН ЈАНКОВИЋ 1925 - 2002, Редовни члан од 2000.
48. ВАСКРСИЈА ЈАЊИЋ 1944 - 2020, Редовни члан од 2012.
49. ВУЈИЦА ЈЕВЂЕВИЋ 1913 - 2007, Иностранни члан од 1999.
50. МЛАДЕН ЈОВАНОВИЋ 1926 - 2006, Почасни члан - саветник 2004.
51. ДРАГОЉУБ КАЛАНОВИЋ 1925 - 2013, Почасни члан - саветник 2009.
52. СТЕВАН КАРАМАТА 1926 - 2015, Почасни члан од 2000.
53. ДУШКО КАТИЋ 1959 - 2016, Дописни члан од 2007.
54. АЛЕКСАНДАР М. КЕКОВИЋ 1939 - 2018, Редовни члан од 2018.
55. СЛОБОДАН КНЕЖЕВИЋ 1951 - 2021, Дописни члан од 2013.
56. ДУШАН КРАЈЧИНОВИЋ 1935 - 2007, Иностранни члан од 2001.
57. ЉУБИСАВ КРСМАНОВИЋ 1923 - 2005, Почасни члан - саветник 2004.
58. ДУШАН КРСТИЋ 1938 - 2014, Дописни члан од 2012.
59. СПАСОЈЕ КРУНИЋ 1939 - 2020, Редовни члан од 2012.
60. СЛОБОДАН КРЧЕВИНАЦ 1939 - 2020, Редовни члан од 2015.
61. ХУСНИЈА КУРТОВИЋ 1926 - 2017, Дописни члан од 2014.
62. КОСТА МАГЛИЋ 1934 - 2018, Редовни члан од 2000.
63. ЈУРИЈ НИКОЛАЕВИЧ МАЛИШЕВ 1939 - 2022, Иностранни члан од 1999.
64. ПРИБИСЛАВ МАРИНКОВИЋ 1925 - 2007, Редовни члан од 2000.
65. АЛЕКСАНДАР МАРИНЧИЋ 1933 - 2011, Члан САНУ, Редовни члан од 1998.

66. МИЛУН МАРОВИЋ 1947 - 2009, Редовни члан од 2009.
67. ДАРКО МАРУШИЋ 1940 - 2017, Редовни члан од 2007.
68. ВЛАСТИМИР МАТЕЈИЋ 1931 - 2019, Редовни члан од 2009.
69. СТЕВАН МАШИРЕВИЋ 1952 - 2022, Редовни члан од 2015.
70. НИКОЛАЈ НИКОЛАЕВИЧ МЕЉНИКОВ 1938 - 2018, Иностранци члан од 2009.
71. ВЛАДИМИР МИЛАЧИЋ 1934 - 2018, Редовни члан од 2000.
72. МИЛОЈЕ МИЛОЈЕВИЋ 1927 - 2011, Редовни члан од 2002.
73. МИХАИЛО МИЛОШЕВИЋ 1935 – 2023, Редовни члан од 2000.
74. ПЕТАР МИЉАНИЋ 1927 - 2015, Члан САНУ, Почасни члан од 1998.
75. МИЛАН МИТРОВИЋ 1927 - 2014, Редовни члан од 1998.
76. ПЕТАР МИШИЋ 1926 - 2005, Редовни члан од 2000.
77. ТОДОР Ј. МИШИЋ 1924 - 2007, Редовни члан од 2000.
78. БОРИВОЈЕ МИШКОВИЋ 1927 - 2012, Редовни члан од 1998.
79. ГОЈКО НЕНАДИЋ 1924 - 2013, Почасни члан – саветник 2012.
80. АЛЕКСАНДАР НЕШИЋ 1934 - 2017, Редовни члан од 2000.
81. ЂУНИЋИ НИШИЗАВА 1926 – 2018, Иностранци члан од 2002.
82. ВЛАСТИМИР НОВАКОВИЋ 1925 - 2014, Редовни члан од 1999.
83. ДОБРИВОЈЕ ОГАШАНОВИЋ 1938 - 2014, Редовни члан од 2009.
84. ДУШАН ОРЕШЧАНИН 1910 - 2007, Почасни члан – саветник 2004.
85. ЉУБО ПАВИЋЕВИЋ 1911 - 2000, Почасни члан од 1999.
86. ВЛАДИМИР ПАНТИЋ 1921 - 2006, Почасни члан од 1999.
87. НИКОЛА ПАНТИЋ 1927 - 2002, Почасни члан од 1999.
88. ЂОРЂЕ ПАУНОВИЋ 1938 - 2021, Редовни члан од 2015.
89. СЕНИША А. ПАУНОВИЋ 1925 - 2002, Почасни члан од 2002.
90. ЖИВОТА ПЕРИШИЋ 1935 - 2006, Редовни члан од 1998.
91. БОШКО Д. ПЕТРОВИЋ 1926 - 2019, Почасни члан од 2012
92. БОЖИДАР ПЕТРОВИЋ 1922 - 2012, Почасни члан – саветник 2012.
93. РАДИВОЈ ПЕТРОВИЋ 1933 - 2022, Редовни члан од 2009.
94. ЕВГЕНИЈ ПАВЛОВИЧ ПОПОВ 1914 - 1999, Иностранци члан од 1999.
95. БРАНКО ПОПОВИЋ 1934 - 2002, Члан САНУ, Почасни члан од 2000.
96. ДЕЈАН Б. ПОПОВИЋ 1950 - 2021, Члан САНУ, Редовни члан од 2012.
97. ПРЕДРАГ ПОПОВИЋ 1927 - 2012, Почасни члан – саветник 2004.
98. ДОБРИВОЈЕ ПРОКИЋ 1929 - 2001, Дописни члан од 2000.

99. ЛЕВ АЛЕКСАНДРОВИЧ ПУЧКОВ 1938 - 2021, Иностранни члан од 2002.
100. МИЛОЈКО Ж. РАНКОВИЋ 1937 - 2002, Дописни члан од 2000.
101. МОМЧИЛО РИСТИЋ 1929 - 2018, Члан САНУ, Почасни члан од 1999.
102. ВЕСЕЛИН САВОВИЋ 1943 - 2007, Дописни члан од 2000.
103. ДУШАН В. САЛАТИЋ 1929 - 2023, Редовни члан од 2000.
104. АНДРИЈА САРИЋ 1962 - 2021, Дописни члан од 2018.
105. МИЛОЈЕ Р. САРИЋ 1925 - 2003, Почасни члан од 1999.
106. СТОЈАН СЕДМАК 1929 - 2014, Почасни члан – саветник 2005.
107. АЛИ СЕИРЕГ 1927 - 2003, Иностранни члан од 2000.
108. МИОДРАГ СЕКУЛОВИЋ 1939 - 2010, Редовни члан од 1998.
109. ВАЛЕРИЈ ВЛАДИМИРОВИЧ СКОРОХОД 1934 - 2017, Иностранни члан од 1998.
110. МИЛОЉУБ А. СМИЉАНИЋ 1942 - 2020, Редовни члан од 2007.
111. РАДОМИР СОВИЉ 1923 - 2006, Почасни члан – саветник 2004.
112. МАЛИША М. СПАСИЋ 1925 - 2004, Редовни члан од 2002.
113. ЉУБОМИР СПАСОЈЕВИЋ 1935 - 2021, Дописни члан од 2015.
114. НИНОСЛАВ СТОЈАДИНОВИЋ 1950 - 2020, Члан САНУ, Редовни члан од 1999.
115. ИЛИЈА СТОЈАНОВИЋ 1924 - 2007, Члан САНУ, Почасни члан од 2000.
116. ДУШКО В. СУНАРИЋ 1943 - 2022, Редовни члан од 2009.
117. ЈОВАН СУРУТКА 1921 - 2007, Члан САНУ, Почасни члан од 1998.
118. ДИМИТРИЈЕ ТЈАПКИН 1926 - 2016, Редовни члан од 1998.
119. ЈОВАН ТОДОРОВИЋ 1932 - 2016, Редовни члан од 1998.
120. ВЛАДИМИР ЕВГЕНИЈЕВИЧ ТОЉСКИ 1932 – 2021, Иностранни члан од 2002.
121. РАЈКО ТОМОВИЋ 1919 - 2001, Почасни члан од 2000.
122. ДОБРИВОЈЕ ТОШКОВИЋ 1927 - 2021, Редовни члан од 2010.
123. МИЛАН С. ЋАЛОВИЋ 1932 - 2020, Редовни члан од 2000.
124. МИЛУТИН ЋИРОВИЋ 1930 - 2017, Редовни члан од 2000.
125. РАТКО ЋУЛИБРК 1943 - 2007, Почасни члан – саветник од 2007.
126. КОНСТАНТИН ВАСИЛЕВИЧ ФРОЛОВ 1932 - 2007, Иностранни члан од 1999.
127. ГЕОРГИЈЕ ХАЈДИН 1925 - 2011, Редовни члан од 1999.
128. НИКОЛА ХАЈДИН 1923 - 2019, Почасни члан од 2007.
129. ПРЕДРАГ ХРЊАК 1952 - 2022, Иностранни члан од 2013.
130. МИХАИЛО ЧАНАК 1932 - 2014, Редовни члан од 2007.
131. ЈОЗСЕФ ЧЕЛЕЊИ 1936 - 2007, Иностранни члан од 2002.

ИНДЕКС

- Амтхауер, Георг, 205
Анагности, Петар, 5
Андрић, Љубиша Д, 6
Аџић, Миролjub, 7
Аџић, Радослав, 206
Бабин, Никола, 8
Бабић, Милун Ј, 9
Бабић, Мирослав, 10
Бабић, Бојан Р, 117
Батановић, Владан, 118
Бенишек, Мирослав, 11
Божић, Бранко, 119
Божовић, Милан, 120
Бојовић, Небојша, 121
Борић-Лубеки, Олга, 207
Боричић, Зоран, 122
Боровац, Бранислав А, 12
Боровић, Синиша, 13
Бошњак, Срђан, 14
Буразер, Миленко, 123
Буха, Бошко, 124
Васиљевић, Зорица Р, 125
Вељковић, Влада, 15
Видовић, Витомир, 16
Владимирович, Курлења Михаил, 208
Вранеш, Сања, 17
Вујасиновић, Слободан О, 18
Вујић, Слободан, 19
Вујић, Јасмина, 209
Вујошевић, Мирко, 20
Вукосавић, Слободан Н, 21
Вуњак-Новаковић, Гордана, 210
Вутов, Цоло, 211
Гајић, Александар Ђ, 22
Гифингер, Рудолф, 212
Глико, Александар Олегович, 213
Годиак, Валериј, 214
Градецки, Валериј Георгијевич, 215
Гргур, Бранимир Н, 126
Грубић, Александар М, 23
Гулишија, Звонко П, 24
Гусев, Борис Владимирович, 216
Д.Ристић, Милан, 250
Дампер, Роберт Иван, 225
Данон, Градимир Ј, 127
Даулинг, Патрик Ј, 217
Дезидери, Умберто, 218
Демић, Мирослав, 25
Денчић, Србислав, 26
Детер, Хелмут, 219
Димировски, Георги Марко, 220
Докић, Бранко Л, 221
Домазет, Драган С, 27
Домазетовић, Вуко Т, 28
Дончов, Небојша, 128
Драгичевић, Весна Д, 129
Дубока, Чедомир, 29
Дудуковић, Милорад (Мике) П, 222
Ђајић, Ненад Ј, 30
Ђокић, Владан, 31
Ђорђевић, Бранислав В, 32
Ђорђевић, Ненад, 130
Ђурић, Петар М, 223
Ђуровић, Момир, 193
Еман, Корнел Ф, 224
Живанов, Љиљана Д, 33
Живковић, Милован Н, 131
Заварго, Золтан З, 34
Зековић, Љубиша, 35
Зрнић, Ђорђе Н, 36
Зрнић, Ненад, 37
Иванов, Венцислав, 226
Ивковић, Бранислав, 132
Игњатовић, Ненад Л, 38
Илин, Жарко М, 133
Илић, Дејан, 194
Илић, Марија, 227
Иљичев, Вјачеслав Александрович, 228
Инал, Гивен, 241
Јанаћковић, Ђорђе, 134
Јанкес, Горан, 135
Јанковић, Небојша, 136
Јеленковић, Раде, 39
Јеличић, Зоран, 137
Јовановић, Миодраг, 40
Јовановић, Зоран М, 41
Јовановић, Зоран, 42
Јовановић, Мића Б, 43
Јовановић, Реља В, 138
Јокановић, Бранка, 44

- Јордовић, Бранка А, 140
 Касаш, Карољ, 45
 Кесеровић, Зоран, 46
 Кијевчанин, Мирјана, 141
 Ковачевић, Бранко Д, 47
 Ковачевић, Душан Ђ, 48
 Којић, Милош, 49
 Колунџија, Бранко, 142
 Константинов, Косана, 50
 Костић, Срђан, 143
 Крстић, Мирослав, 229
 Леви, Етил, 230
 Лађиновић, Ђорђе, 144
 Лазаревић, Ратко М, 51
 Лазић, Бранка, 52
 Литовски, Ванчо, 53
 Личина, Светислав Д, 54
 Лојаница, Милан М, 55
 Лојаница, Владимир, 145
 Лутовац, Мирослав, 56
 Макабе, Тошиаки, 232
 Максимовић, Светомир, 57
 Максимовић, Стеван М, 146
 Малетин, Михаило, 58
 Маринковић, Снежана, 147
 Марић, Игор, 59
 Марковић, Златко, 148
 Марковић, Драган, 149
 Марковић, Ненад, 233
 Матовић, Бранко, 150
 Месаровић, Миодраг, 60
 Месаровић, Михајло Д, 234
 Мештер, Ђула, 195
 Милановић, Јовица, 235
 Милашиновић, Драган Д, 61
 Милер, Бернхард, 236
 Милиновић, Момчило, 62
 Милић, Љиљана Д, 63
 Миловановић, Братислав, 64
 Миловановић, Градимир В, 65
 Милосављевић, Милан, 151
 Милошевић, Оливера Б, 66
 Милошевић, Синиша, 67
 Милутиновић, Вељко М, 68
 Милутиновић, Драган, 152
 Митровић, Бранислав, 69
 Мишковић-Станковић, Весна Б, 153
 Младеновић, Снежана, 70
 Мориц, Хелмут, 237
 Најдановић, Душан, 71
 Накамура, Јошико, 238
 Нахман, Јован М, 72
 Недељковић, Милош, 73
 Недовић, Виктор, 74
 Нешковић, Александар, 154
 Николић, Ратко, 75
 Николић, Бранислав, 76
 Николић, Михаило, 155
 Обрадовић, Бојана, 156
 Огњановић, Милосав, 77
 Озбајоглу, Гулхан, 239
 Ока, Симеон, 78
 Олевски, Еуген А, 240
 Опарин, Виктор Николаевич, 242
 Остојић, Ранко, 243
 Пантић, Дамјан, 157
 Пантић, Зорица, 244
 Папић, Љубиша, 158
 Пејовић, Раденко, 245
 Пејовник, Радован Станислав, 246
 Петрашиновић-Стојкановић, Љиљана, 79
 Петровић, Предраг, 80
 Петровић, Петар Б, 81
 Петровић, Слободан Д, 82
 Петровић, Зоран, 83
 Петровић, Милан, 159
 Петровић, Рада, 160
 Пјотровски, Јозеф, 247
 Плефаш, Илија Б, 161
 Поповић, Миодраг, 84
 Поповић, Радуле, 85
 Поповић, Јовановић, 139
 Поповић, Драган, 162
 Поповић, Владимир М, 163
 Поповић, Немања Б, 164
 Поповић, Зоран В, 196
 Поповић, Радивоје С, 248
 Поткоњак, Вељко, 86
 Прашчевић, Живојин Б, 87
 Пржуљ, Ново, 165

- Продановић, Душан, 166
Прокић, Александар, 167
Пујевић, Бранислав, 168
Пуцар, Мила Ђ, 88
Пушић, Миленко, 89
Радмиловић, Велимир Р, 197
Радојевић, Драган Г, 90
Радуновић, Јован, 169
Рајаковић, Љубинка В, 91
Распор, Петар, 249
Рашуо, Бошко П, 170
Рељин, Бранимир Д, 92
Ристић, Ратко, 171
Рудаш, Имре Ј, 251
Рундић, Љупко М, 93
С.Савић, Милан, 173
Савин, Лазар, 172
Савић, Драган, 198
Седмак, Александар, 94
Симић, Милена С, 95
Симић, Радомир Д, 96
Скала, Дејан У, 97
Смиљанић, Александра, 98
Смит, Давид Лојд, 231
Сонг, Јиан, 252
Срдић, Владимир В, 174
Сребрић, Јелена, 253
Стаменковић, Оливера С, 175
Стаменковић, Војислав Р, 254
Станковић, Срђан, 176
Станојевић, Петар, 177
Старчевић, Душан, 99
Стевановић, Момчило, 100
Стевановић, Бошко, 178
Стевановић, Владимир, 179
Стевановић, Зоран, 180
Стојановић, Биљана Д, 101
Стојановић, Милица, 255
Стојиљковић, Драгослава, 181
Стојић, Милић, 102
Стојков, Борислав Б, 103
Стојчев, Миле, 182
Стокић, Драган, 256
Стошић, Милорад, 104
Стрезоски, Владимир, 183
Су, Куангди, 257
Суворов, Данило, 258
Таканиши, Атсуо, 259
Талијан, Надежда М, 105
Танасијевић, Милош, 184
Темеринац, Миодраг, 185
Теодоровић, Душан Б, 186
Терзић, Милорад, 106
Тодоровић, Бранислав Б, 107
Тодоровић, Марија С, 108
Томановић, Рајко Д, 187
Трифунац, Михаило, 260
Трубецкој, Климент Николајевич, 261
Ћалић, Надежда, 109
Ускоковић, Драган, 110
Ускоковић, Петар, 188
Хеитор, Мануел, 262
Хенинг, Валтер Ф, 263
Христић, Драган С, 189
Цвијић, Ранко, 264
Цизељ, Владимир, 199
Чампраг, Душан, 200
Чантурија, Валентин Алексеевич, 265
Чантурија, Елена Леонидовна, 266
Чернушко, Феликс Леонидович, 267
Чолић, Владета, 111
Шенаи, Кришна, 268
Шијачић-Николић, Мирјана, 112
Шијачки, Ђорђе, 201
Шкорић, Драган, 113

Издавач
Академска мисао

Приморска 21, Београд

Тел.: +381 11 3218 354

www.akademska-misao.rs
office@akademska-misao.rs

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

62:005.71(497.11):929"1998/2023"

АКАДЕМИЈА инжењерских наука Србије : 1998-2023 :
монографија / [уредници Бранко Ковачевић, Александар
Гајић]. - Београд : Академија инжењерских наука Србије :
Академска мисао, 2024 (Београд : Академска мисао). - 279
стр. : фотогр. ; 24 cm

Тираж 300. - Регистар.

ISBN 978-86-6200-015-6 (AM)

а) Академија инжењерских наука Србије (Београд) --
Чланови -- 1998-2023 -- Биографије

COBISS.SR-ID 151798537

www.akademska-misao.rs